

Giới thiệu Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em

Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em là câu chuyện Hiện đại, sùng Cuộc sống vốn dĩ chẳng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra và nam chính của chúng ta cũng vậy. Từ không nghĩ rằng sẽ yêu, rồi thoáng qua và yêu một đời. Có lẽ trên con đường chúng ta đi tìm kiếm tình yêu, thực ra cái mà chúng ta kiếm tìm từ đầu đến cuối chẳng qua là một góc ấm áp cho trái tim cô độc và cho cơ thể lạnh lẽo của mình mà thôi

Cô đơn nhất không phải là không có ai ở bên cạnh mình mà là có ai đó vừa bước ra khỏi cuộc sống của mình. Nó giống như câu nói: “Có những hòn đá cô đơn giữa dòng suối nhưng chỉ cần nước còn chảy, còn sự quan tâm chân thành đến nhau thì hòn đá sẽ không còn cô đơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1

Nơi xa hoa lãng phí nhất trong sinh hoạt về đêm của thành phố C – Hoàng triều thịnh yến, cho dù thiết bị lắp đặt bên trong hay cấu tạo bên ngoài, cũng lộ ra hơi thở sang trọng nguy nga lộng lẫy, khiến cho người ta chạy theo như vịt.

Bên trong phòng bao “Hoàng cung” càng thêm kim cương VIP trong cao quý, người bình thường chính là nhiều tiền hơn cũng không có cơ hội dùng, nó giới hạn khách hàng, do ông trùm giấu mặt đặt ra, cho nên những người khác chỉ có phần quan sát từ xa.

Quan Hạo Lê lười biếng dựa nghiêng trên ghế sa lon, hưởng thụ người đẹp móm rượu đỏ, liếc mắt nhìn Nam Cung Thần ở trên ghế sa lon bên cạnh, “Cậu chắc chắn tối mai hai chúng ta phải đi đón hai nữ sinh nhỏ?”

Nam Cung Thần uống xong rượu còn lại của người đẹp, mặc cho chất lỏng màu đỏ thẩm chậm rãi chảy xuống khóe miệng, miễn cưỡng ngược mắt, “Chẳng lẽ anh còn biện pháp nào tốt hơn?”

Mắt thấy chất lỏng kia sắp chảy đến giữa cổ, người đẹp vội vàng lè lưỡi liếm chỗ hầu kết, nhẹ nhàng liếm, rượu đỏ không chút dư thừa, mập mờ đến cực điểm.

Phụ nữ trong này đều trải qua hết lòng dạy dỗ, rất biết cách dẫn dụ mập mờ và khéo gọi đúng mực, nhất là phụ nữ có thể đi vào phòng bao “Hoàng cung”, vậy càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Nam Cung Thần bị cô ta quyến rũ đến cả người ngứa ngáy khó nhịn, cổ tay khẽ nhúc nhích, người phụ nữ kia lập tức yếu ớt không xương nhích lại gần, ánh mắt mê hoặc có thể khiến người khác chảy nước, anh sắp không chịu nổi.

“Ứng phó với nữ sinh nhỏ không phải là điểm mạnh của cậu sao? Tôi xem tối mai giao cho cậu một người thôi, vừa đúng có hai người, nói không chừng có thể gặp gỡ một tình yêu tuyệt vời mà trẻ trung. Quan Hạo Lê chế nhạo nói.

“Tôi vẫn thích như vậy.” Nam Cung Thần nheo vòng eo của người phụ nữ nhu nhược không xương trong ngực, cười đến vô cùng phóng túng.

“Ôi... A Tư đây không phải làm khó chúng ta sao?” Quan Hạo Lê thở dài, đầu tựa vào trên đùi người phụ nữ, mặc cho bọn họ xoa bóp giúp mình, vô cùng vừa lòng.

Vậy mà, có một số việc đã định trước từ sâu xa bên trong, tránh cũng không trốn được.

“Nếu là bạn tốt của Lương tiểu thư, chắc hẳn cũng không kém đâu? Có lúc ăn nhiều thịt cá, thỉnh thoảng chuyển chút rau dưa củ cải cũng chưa hẳn không thể. Nam Cung Thần cười nói.

“Phải! Hai người đó cũng đừng là Lâm Đại Ngọc gì đó, đừng một chút là rơi nước mắt, tôi chịu không nổi.” Quan Hạo Lê cười nói.

Khi hai người đang nói chuyện phấn khởi, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Quan Hạo Lê dùng ánh mắt liếc về phía cô gái gọi cảm đang đắm bóp cho anh, ý bảo cô đi xem có chuyện gì, dưới tình huống bình thường, chỉ cần anh đang ở nơi này, sẽ không ai tới quấy rầy anh.

Hôm nay, là người nào không thức thời?!

Cô gái ứng tiếng đứng lên đi ra cửa, kéo một khe nhỏ, “Chuyện gì? Quan thiếu không thích bị người quấy rầy, anh quên quy củ của anh ấy sao?”

“Là Hoắc thiếu thành phố A làm trò, chỉ mặt gọi tên muốn tìm Quan thiếu, tôi cũng không có cách nào?” Quản lý sảnh chính nhỏ giọng nói.

“Hoắc thiếu? Là tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Vũ Hoắc Kỳ Thành sao?” Người phụ nữ giật mình kèm theo vẻ mặt không dám tin.

Quản lý sảnh chính gật đầu, “Đều là Phật khó dây dưa, ai dám đắc tội?”

Người phụ nữ cắn cắn môi, cân nhắc nặng nề rồi gật đầu, “Anh đứng chỗ này chờ, tôi đi hỏi một chút.”

Dứt lời lập tức đẩy cửa đi vào, “Quan thiếu, giám đốc Trần nói Hoắc thiếu thành phố A có chuyện tìm ngài.”

“Hoắc thiếu?” Quan Hạo Lê giật mình hỏi lại, chẳng lẽ là Ký Thành? Buổi tối khuya, cậu ta chạy tới nơi này tìm mình làm gì?

“Vâng.”

“Nhanh mời cậu ta vào.” Quan Hạo Lê ngồi thẳng người, cảm giác hưng phấn trên mặt khó nén, vội vàng xua tay để cho toàn bộ phụ nữ bên cạnh đi ra ngoài.

Nam Cung Thần cũng rất kinh ngạc, “Anh rất quen biết Hoắc Ký Thành?”

“Ừ, chúng tôi là bạn học thời đại học, quan hệ cũng không tệ lắm.”

“Bạn học thời đại học, không phải anh học y sao? Nhưng anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Vũ, ngành học của hai người hoàn toàn khác nhau!” Nam Cung Thần vô cùng kinh ngạc.

“Nói cậu đàn rất đúng! A Tư và ba tên kia là bạn học cùng chuyên ngành sao?” Quan Hạo Lê tức giận liếc nhìn cậu ta.

Nam Cung Thần buồn bực sờ lỗ mũi, đầu óc anh chỉ tạm thời ngắn mạch thôi, mà quên đại học là nơi muôn màu muôn vẻ, bên trong có nhiều chuyên ngành học, có thể gặp được đủ hạng người.

Hoắc Ký Thành mặc một chiếc áo sơ mi đen tuyền đơn giản cổ điển của Giorgio Armani, tuấn mỹ, lạnh lùng, rồi lại vô cùng lộng lẫy, khí chất quý tộc thể hiện khi giờ chân nhấc tay không thể nghi ngờ, mặt của anh ta lại vô cùng đẹp đẽ, kiểu sẽ khiến rất nhiều trái tim phụ nữ bẽ nát.

Người đàn ông này, cho ấn tượng đầu tiên, chính là sâu không thấy đáy, khẽ mím môi mỏng lộ ra lạnh lùng hời hợt không nói ra, nhưng lúc anh ta thấy người bạn tốt cách xa lâu lắm mới gặp lại thì ý lạnh lẽo lẽ trôi qua cánh môi.

“Ký Thành, đã lâu không gặp.” Quan Hạo Lê đi lên trước cho bạn tốt một quyền.

“Tim cậu hơi trắc trở.” Hoắc Ký Thành cong khóe môi lên, trong ý cười hơi có ý nhạo báng.

“Cậu nên gọi điện thoại trước cho tôi, bảo đảm sẽ bày một bàn rượu chờ để đón gió cho cậu.” Quan Hạo Lê cười rất vui vẻ, kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, hai người ai bận việc nấy, cơ hội gặp mặt ít lại càng ít.

“Tiệc rượu thì miễn, tôi tương đối muốn ăn món ăn tự tay cậu làm.”

Nhớ ngày đó, hai người du học ở nước lạ, bởi vì nhớ nhung món ăn quê hương nên tự mình ra tay học làm, ở phương diện này, bọn họ đều nhất trí cho rằng Lê tử rất có thiên phú, không chỉ có sở trường cầm dao giải phẫu, còn có thể múa dao làm bếp.

Cậu ta đúng là gần bó keo sơn với “dao”.

“Nếu như cậu không ngại, vừa đứng trong bệnh viện có một ít...” Nói tới đây, Quan Hạo Lê có ý dừng lại hai giây.

“Khụ...” Hoắc Ký Thành che miệng ho khan một tiếng.

“Bác sỹ Quan, thì ra hôm nay tôi mới biết, anh lên được phòng khách xuống được phòng bếp!” Nam Cung Thần ở bên cạnh nói chen vào.

“Cậu tạm thời ở đó xem thường tôi! Tôi nay tôi vui, không so đo như bình thường với cậu, Ký Thành, hai anh em chúng ta đã nhiều năm không gặp, buổi tối có thể không say không về.” Quan Hạo Lê đi tới khoác móng vuốt lên vai anh ta.

Nhớ năm đó, lúc hai người mới quen, một là băng, một là lửa, vốn là hai cá nhân không tương thích, cũng không biết tại sao, quan hệ hai người tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, kinh hãi toàn sinh viên trong trường.

Ngay cả bản thân Hoắc Ký Thành cũng không ngờ mình có thể dễ dàng tha thứ cho một người đàn ông om sòm như vậy.

Ngược lại Quan Hạo Lê không cảm thấy có cái gì, nếu anh đã có thể làm bạn thân của a Tư, vậy cũng có thể làm anh em với Ký Thành, anh đã gặp nhiều đàn ông mặt lạnh, đã sớm sinh ra miễn dịch.

“Được.” Hoắc Ký Thành luôn nói ít, gần đây đúng là anh gặp chuyện phiền lòng, lần này tới thành phố C vừa vì công việc và thăm bạn tốt, cũng vì... Tránh né một người.

Nam Cung Thần nghĩ tới chuyện ngày mai còn phải chuẩn bị cho cuộc gặp mặt của cậu chủ và Lương tiểu thư với hai người bạn của cô, nên rời đi trước, buổi gặp mặt ngày mai rất quan trọng, anh phải làm xong.

Cạn mấy ly rượu mạnh xuống bụng, sắc mặt Hoắc Kỳ Thành ửng hồng, ngón tay thon dài khẽ cời ba nút áo, ngã ngửa trên ghế sa lon, trông mắt hẹp dài chau lên, giọng nói khàn khàn nồng đậm, “Rất lâu không uống sáng khoái như vậy.”

Quan Hạo Lê liếc nhìn anh ta, “Có phải cậu có tâm tư gì?”

Hoắc Kỳ Thành day chân mày, hồi lâu mới thốt ra một câu, “Sao giải ưu phiền, chỉ có rượu ngon.”

“Mượn rượu giải sầu càng sâu hơn, còn không bằng nói cho tôi một chút, tôi chính là chuyên gia tình cảm nổi danh, người bình thường tìm tôi tôi còn không thèm nhìn một cái, nhưng cậu đặc biệt.” Tròng mắt đen của Quan Hạo Lê sáng ngời.

Hoắc Kỳ Thành lại cho mình một ly rượu đầy, “Tôi suy nghĩ, có phải tôi làm sai?”

“Làm gì sai?” Quan Hạo Lê hỏi tận gốc, anh thích nhất chính là để ý tới riêng tư của người khác, nhất là bạn tốt bên cạnh, nắm giữ tình báo trực tiếp rất quan trọng!

“Một lời khó nói hết.” Hoắc Kỳ Thành ngửa đầu uống sạch sẽ.

Quan Hạo Lê cau mày nhìn anh ta, trong ấn tượng của anh, Kỳ Thành chính là người bạn chững chạc nhất, chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng, là người phúc hắc kín kẽ.

“Này! Một lời gì khó nói hết! Nhanh chóng nói rõ cho tôi, nếu không tối nay cậu đừng nghĩ tình tảo rời đi.” Anh la hét muốn biết chân tướng.

Nhưng, hàm răng của Hoắc Kỳ Thành há có thể dễ dàng cạy ra, nếu anh ta không muốn nói, chính là bạn dùng hình cũng không được.

“Say, nên cái gì cũng không muốn...” Hoắc Kỳ Thành nhỏ giọng nỉ non, có lẽ, ban đầu anh không nên làm vậy.

“Cậu nguy hiểm! Phiền não không thể chỉ dựa vào mấy ly rượu ngon có thể giải quyết, bây giờ không muốn, nhưng sáng sớm ngày mai? Cậu chính là phải đối mặt!” Quan Hạo Lê tận tình khuyên nhủ.

Hoắc Kỳ Thành không để ý đến anh ta, anh chính là hy vọng tối nay không cần nghĩ đến, còn về ngày mai, vẫn chưa biết.

“Bịch”, anh té trên ghế sa lon bất tỉnh nhân sự.

Quan Hạo Lê vội vàng đặt ly rượu trong tay xuống, đi tới nhìn, hồng bét! Đúng là say, chọc chọc cánh tay anh ta, “Kỳ Thành! Hoắc Kỳ Thành!”

Đáp lại anh chỉ có yên lặng không tiếng động, anh hơi thất bại nâng trán, người này! Từ xa đến tìm anh, chính là để uống rượu say rồi cho mình chăm sóc sao?

“Niệm Niệm...” Hoắc Kỳ Thành kêu một cái tên không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2

Nhìn thần chí anh ta không rõ ràng lắm bấm một cái tên, Quan Hạo Lê thở dài, hỏi thể gian tình ái là gì, mà sống chết hện thề với nhau.

Một người là như vậy, người thứ hai cũng thế này, có điều khác biệt, một người vừa đứng rơi vào trong tình yêu cuồng nhiệt, mà người khác... Cũng đang mượn rượu giải sầu, ôi...

“Thôi, tối nay tôi làm người tốt một lần.” Quan Hạo Lê đi tới đỡ bạn tốt đang say khướt dậy, gọi nhân viên bảo vệ hỗ trợ một tay đặt lên xe, sau đó lái xe đưa bọn họ về nhà, phí nhiều công sức mới đưa được cậu ta nằm trên giường trong phòng khách.

“Ôi trời! Một chết người ta, tối nay cậu hãy thu lại tính ưa sạch sẽ, đừng rửa mặt, sáng mai tỉnh táo lại rồi nói sau.” Anh thở hỗn hển cầu nhàu với người say như chết trên giường.

Thoáng cái đã mười một năm trôi qua, khi bọn họ quen nhau mới mười tám tuổi, đều có tính bướng bỉnh không chịu thua, tính tình dễ dàng kích động, làm việc không suy tính đến hậu quả, thời điểm đó Hoắc Kỳ Thành biểu hiện không giống những người bạn cùng trang lứa, thường bình tĩnh ổn định trầm lắng, lạnh nhạt khiến cho người ta có cảm giác núi lớn sập trước mặt cũng không thay đổi.

Rượu, cậu ta uống, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không uống say, bởi vì sau khi uống say, hành động rất bất nhã.

Mà đêm nay, cậu ta phá quy củ của mình.

“Tôi đã sớm nói rồi! Tình là vật gì hại chết người, vui đùa một chút là được, cần gì làm thật đây? Cậu và a Tư hoàn toàn bị phá hủy, may mà còn có tôi tỉnh táo.” Quan Hạo Lê vẫn cảm khái nói, nói lắm lắm rồi trở về phòng đi tắm xong đi ngủ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khoảng hơn giữa trưa ngày hôm sau, Quan Hạo Lê còn vui trên giường mình ước hẹn với Chu công, mộng đẹp trong đầu lần lượt mà đến, anh cười sắp tỉnh.

Đột nhiên, một hồi chuông đột ngột bỗng nhiên vang lên trong căn phòng yên tĩnh, tất cả người đẹp của anh đều biến thành bọt, “Bùm” một cái biến mất toàn bộ.

“Rốt cuộc là kẻ đáng chém ngàn đao nào không có việc gì làm phiền giấc mộng đẹp của người khác!” Anh tức giận ấn nút nghe, còn chưa nhìn ai gọi tới.

“Thế nào? Có ý kiến? Chính cậu tự hỏi thăm xem, có mấy người đàn ông giống cậu ngày ngủ thẳng căng chiều rồi giường?” Đằng Cận Tư ở đầu bên kia tức giận nói.

Quan Hạo Lê ngủ gật lập tức tỉnh một nửa, “A Tư, cậu cũng biết, tôi chính là con mèo đêm, thói quen.”

“Cậu cũng đừng quá sa sút, tôi tin tưởng chú Quan sẽ không để mặc cậu chơi tiếp như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày cậu trở về gánh vác trách nhiệm của gia tộc.”

Lời Đằng Cận Tư khiến con buồn ngủ của Quan Hạo Lê chạy hết, đáy mắt lướt qua về âm thầm, anh đã từng cho rằng mình có thể tự do tự tại làm chuyện mình thích, nhưng kể từ ba tháng trước khi em họ Quan Cảnh Duyệt bệnh qua đời, anh đã hiểu mình không có cách nào chạy trốn.

“Không nói những chuyện mất hứng! Tôi nói không trở về sao? Có thể vui về một ngày thì một ngày.” Quan Hạo Lê cố ý buông lỏng, anh chỉ không muốn nói tới vấn đề kia.

Đằng Cận Tư hiểu tâm tình của bạn, anh không nhắc tới nữa, nói đến chuyện chính.

“Tôi nay cậu phải trình diện, tôi đã thấy hai người bạn kia của nai con, cũng không tệ lắm.”

“Khụ... Tôi không thích nữ sinh nhỏ trẻ trung, nếu là phụ nữ đã trưởng thành, tôi sẽ cảm thấy hứng thú hơn.” Quan Hạo Lê háng giọng, nói thầm trong lòng: Khẩu vị của tôi không giống cậu, tâm tình yêu đương của cậu bây giờ tương đương với khi tôi mười mấy tuổi, chênh lệch quá xa!

“Lời nói quá vẹn toàn cũng không phải chuyện gì tốt, bọn họ năm rưỡi tan lớp, cậu chú ý thời gian, đừng tới trễ.”

“Ok! Tôi nhất định đến đúng giờ, yên tâm đi.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Quan Hạo Lê đứng dậy đi vào phòng tắm súc miệng, nhìn về mặt đẹp trai của mình trong gương, bày một pose * rất đặc ý, làm lắm lâu bầu: tôi chính là thánh tình, muốn kiểu phụ nữ nào mà không có, xếp hàng cũng có thể xếp thành một hàng dài, mấy em gái đại học F kia, anh đã sớm chơi, không có gì mới mẻ!

(*) pose: tư thế chụp ảnh.

Sau khi mặc đồ xong, anh gõ cửa phòng khách, bên trong truyền đến giọng nói khàn khàn, “Vào đi.”

Hoắc Kỳ Thành ngồi trên giường day huyệt thái dương, chau mày, giương mắt nhìn người nào đó sáng khoái tinh thần quần áo chỉnh tề, chỉ quần áo nhăn nhúm trên người mình, “Tôi hôm qua tôi ngủ ở đây?”

“Nếu không? Cậu muốn tôi lột sạch hết, sau đó vứt trong bồn tắm tắm rửa sạch sẽ?” Quan Hạo Lê lưu manh ôm ngực nhìn anh bạn.

“Cậu, chính, là, cố, ý.” Hoắc Kỳ Thành cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm, sắc mặt lạnh lẽo.

Quan Hạo Lê sờ lỗ mũi, “Trời đất chứng giám, lời tôi nói đều là sự thật! Nếu mà tôi làm vậy, đoán chừng cậu đã cho rằng tôi mơ ước sắc đẹp của cậu từ lâu rồi, hiểu lắm có thể to hơn! Quan trọng nhất là, tôi là đàn ông thẳng tiêu chuẩn, trước sắc đẹp cũng không khom lưng, cho nên... Xuống tay không được.”

“Quan, Hạo, Lê!” Sắc mặt Hoắc Kỳ Thành càng ngày càng đen, trong từng câu từng chữ đều lộ ra uy hiếp.

Người nào đó không sợ chút nào, ngược lại gật gù hả hê: “Ôi... Sớm biết chứng bệnh thích sạch sẽ của cậu nghiêm trọng như thế, tôi nên tìm mấy người phụ nữ tới giúp cậu tắm, chắc sẽ hạnh phúc chết đám phụ nữ kia, đáng tiếc...”

“Chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ cho tôi.” Hoắc Kỳ Thành mặt lạnh xuống giường, chạy đến phòng tắm, anh thật sự không chịu nổi cậu ta om sòm rồi, cầu nhàu khiến anh nhức đầu, thật sự không biết trước kia tâm trí mình bị gì mê mẩn.

Thấy cửa phòng tắm đóng lại, bên môi Quan Hạo Lê hiện ra chút ý cười, xoay người đi ra ngoài cầm bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn sàng vào, đặt ở bên giường, sau đó ra cửa.

Sau một tiếng, hai người xuất hiện tại phòng ăn tầng cao nhất khách sạn Đế Hào tư, khiến một đám phụ nữ trăm phần trăm quay đầu nhìn, dù sao cũng là tiểu thư con nhà có giáo dưỡng, không thể không chút nào e dè mà hô to, nhưng tình yêu trong ánh mắt tiết lộ ra ngoài đã vô cùng rõ ràng, cặp mắt nhìn thẳng vào hai người đàn ông một đen một xanh này.

Quan Hạo Lê và Hoắc Kỳ Thành thường thấy đủ kiểu người trong các trường hợp lớn, chút xôn xao nho nhỏ này hoàn toàn không tính là gì với bọn họ, cho nên không chút nào để ý, tự nhiên ăn trò chuyện.

Khi ăn được một nửa, Hoắc Kỳ Thành đột nhiên nhận được một cú điện thoại, chân mày hơi nhíu, giống như suy tư một lúc mới chậm rãi bắt máy, “Chuyện gì?”

Không biết trong điện thoại nói cái gì, sắc mặt anh lập tức thay đổi, môi mím chặt thành đường thẳng, “Biết, tôi lập tức trở về.”

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Quan Hạo Lê không hiểu hỏi.

“Sau nói tí mi với cậu, tôi đi trước.” Dứt lời anh đứng dậy rời đi, bước chân hốt hoảng mà vội vàng.

Quan Hạo Lê nhìn theo bóng lưng bạn tốt, trong lòng đoán chừng việc này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến cô gái tên “Niệm Niệm”, bằng không Kỳ Thành sẽ không khẩn trương như vậy.

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, cách thời gian hai thiếu nữ tan lớp còn hai giờ, anh phải tìm chút chuyện cho mình làm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên trong sân đại học F, tiếng chuông tan học vừa vang lên, các bạn rối rít dọn dẹp sách vở chen chúc ra.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cất sách vở trong ký túc xá sau đó đi tới cổng trường học, Chân Chân đã gọi điện thoại, nói sẽ có người tới đón hai cô, họ cũng không hỏi kỹ, trong tiềm thức cho rằng người tới là tài xế.

Lại không ngờ tới có hai mỹ nam đẹp trai, một người mặc áo sơ mi màu trắng, mắt đào hoa cười như không cười nhìn hai cô, dáng vẻ phóng khoáng ngọc thụ lâm phong; người khác mặc áo sơ mi màu xanh dương, ngũ quan tuấn mỹ không nói nên lời, tính xảo giống như phụ nữ, ngược lại mắt xéch luôn khe híp, vẻ quyến rũ lưu chuyển.

“Trời! Chân phi cô ý sao? Để hai đại soái ca tới đón chúng ta, là muốn khảo nghiệm định lực của chúng ta sao?” Cát Xuyên ghé vào bên tai bạn tốt nhỏ giọng nói, trong mắt đẹp lóe ra tia sáng.

Tiết Giai Ny không biến sắc nhéo cô một cái, “Cậu có thể có chút tiền đồ được không! Cậu là vợ người ta! Đừng cứ mãi âm ỉ như thế.”

Hai người đàn ông một trắng một xanh này chính là Nam Cung Thần và Quan Hạo Lê, nhiệm vụ tối nay chính là đi cùng hai nữ sinh nhỏ, vốn cho rằng chỉ là hai nữ sinh nhỏ trẻ trung bình thường, lại không ngờ tới -

Một mùi thơm quyến rũ, một nóng bỏng ngay thẳng, hoàn toàn không cùng một đường đi với Lương Chân Chân, nói đúng hơn, phong cách ba người khác xa, mỗi người đều có đặc sắc, độ phân biệt rất cao, có thể khiến người khác khắc sâu ấn tượng.

Quan Hạo Lê hơi háng hái nhìn hai người đẹp nhỏ bé trước mắt, nếu không phải tuổi hơi nhỏ, anh thật sự muốn thử một chút, nhưng cân nhắc tới hai cô là bạn thân thiết nhất của chị dâu nhỏ tương lai, nên ngừng ngay ý niệm này.

“Xin chào hai người đẹp, cho chúng tôi tự giới thiệu bản thân một chút, kẻ hèn này là Nam Cung Thần, là trợ lý cấp cao của Đảng thiếu, bên cạnh là bác sỹ Quan Hạo Lê tiếng tăm lừng lẫy, cũng là một trong số các bạn tốt số lượng có hạn của Đảng thiếu.”

“Một người là trợ lý, một người là bác sỹ, tổ hợp của các anh cũng quá quái đi!” Cát Xuyên che miệng cười trộm.

“Tôi tên Tiết Giai Ny, cô ấy tên Cát Xuyên, chúng tôi đều là bạn tốt nhất của Chân Chân.” Tiết Giai Ny lời ít mà ý nhiều.

Quan Hạo Lê vẫn không nói gì, bởi vì anh cứ có cảm giác mình đã gặp Tiết Giai Ny ở đâu, nhưng dù anh nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi, nghi ngờ nhìn cô lần nữa, cảm giác đã từng quen biết cứ quanh quẩn trong đầu anh, xua đi cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3

“Người đẹp, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu?” Quan Hạo Lê trầm ngâm hồi lâu rồi nói.

Tiết Giai Ny lạnh lùng liếc nhìn anh, cô đã thấy quá nhiều phương thức tiếp cận như vậy, hoàn toàn không có ý tưởng gì mới.

“Ồi! Không nhìn ra anh còn biết phương thức này?” Cát Xuyên toét miệng quan sát anh.

“Bác sỹ Quan, cái này không giống phong cách của anh!” Nam Cung Thần cũng về mặt kính ngạc, anh không phải là ngày đầu tiên biết Quan Hạo Lê, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy đến gần phụ nữ, trong lòng khó tránh khỏi ngạc nhiên.

Quan Hạo Lê nhú mày, trừng mắt liếc Nam Cung Thần, ý chỉ cậu nhiều lời!

Nam Cung Thần rất biết điều muốn mời Cát Xuyên ngồi xe anh, để cơ hội lại cho bạn tốt, cho dù nói thế nào, cô gái nhỏ nhìn qua cũng không tệ lắm, nếu như có thể tóm lấy trái tim lãng nhăng, đương nhiên vô cùng tốt!

Cát Xuyên nháy mắt ra hiệu với bạn tốt, ý tứ rõ ràng: thử một chút, đàn ông thành thực ôn trọng! Vừa đúng người ta có ý tứ với cậu, nghề nghiệp là bác sỹ, cũng không tệ lắm!

Tiết Giai Ny chỉ có thể bắt đầu đi liếc mắt, Cát gia coi mình là hàng tích trữ sao? Muốn ra sức bán ra ngoài như vậy?

“Người đẹp Tiết, mời...” Quan Hạo Lê rất lịch sự làm động tác mời.

Dọc theo đường đi, Tiết Giai Ny vốn không nói chuyện, chỉ yên tĩnh nhìn tòa nhà dọc theo bên đường qua cửa sổ, cảm giác miễn cưỡng của cô phát hiện người đàn ông bên cạnh liếc nhìn cô nhiều lần, đầu ngón tay xoắn chặt chung một chỗ, có chút không vui nhàn nhạt.

Người này xảy ra chuyện gì! Không lái xe cho tốt luôn liếc cô làm gì?

Đột nhiên đầu đường trước mặt có chiếc xe chạy ra, cô chỉ sợ xảy ra chuyện gì, vội vàng mở miệng nhắc nhở người đàn ông nào đó, “Mời nhìn về phía trước chuyên tâm lái xe được không? Đừng dùng tính mạng của tôi để đùa giỡn!”

Khóe miệng Quan Hạo Lê treo một nụ cười hứng thú, “Người đẹp Tiết, kỹ thuật lái xe của anh, em tuyệt đối có thể yên tâm.”

“Tôi có tên.” Tiết Giai Ny tức giận nói.

“Em gái Giai Ny...” Anh còn chưa dứt lời đã gặp phải cái nhìn căm tức của Tiết Giai Ny.

“Vậy chỉ có thể gọi là Giai Ny rồi.” Quan Hạo Lê cố ý thờ dãi.

“Đừng gọi thân thiết như vậy, tôi và anh không quen.” Giọng Tiết Giai Ny rất cứng rắn, nghĩ thầm: Vừa rồi xem ra người này nhìn còn rất chừng mực, sao càng nhìn lại càng giống tên lưu manh?

Quan Hạo Lê cũng không tức giận, vẫn đáng vẻ cười hi hi như cũ, “Con người mà! Không phải từ không quen đến quen thuộc, cần có một quá trình quen biết!”

“Không thêm nói thêm nữa câu!” Tiết Giai Ny nghiêng người, không có ý định phản ứng lại anh ta nữa.

“Vậy anh hỏi một vấn đề cuối cùng, có phải em có một chị gái hay chị họ không? Dáng dấp giống em?” Quan Hạo Lê chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Rất xin lỗi cho anh biết, không có!”

Nói chuyện thất bại, Quan Hạo Lê mất hứng sờ lỗ mũi, trong lòng âm thầm nói: Chẳng lẽ bởi vì khuôn mặt cô quá phổ biến? Hoặc dung mạo của cô giống em gái một người bạn gái nào đó của mình? Cho nên mới cảm thấy cô rất quen mặt?

Thôi, không phải chỉ là một cô nhóc sao! Anh cần gì lãng phí nhiều ý định, qua tối nay bọn họ sẽ không có bất kỳ mối quan hệ nào nữa, do mình suy nghĩ nhiều!

Tiết Giai Ny dĩ nhiên không biết ý tưởng của người đàn ông bên cạnh, mặc dù nhìn có vẻ tuấn tú đẹp trai, nhưng trên bản chất cũng chỉ là tên du côn lưu manh, cô cũng không có hứng thú gì!

Đối lập với bọn họ trầm mặc không nói, trên một chiếc xe khác tràn đầy tiếng nói tiếng cười, xem ra Cát Xuyên và Nam Cung Thần nói chuyện rất cởi mở.

“Thoạt nhìn hai người bọn họ rất xứng đôi.” Quan Hạo Lê đột nhiên nói một câu.

“Cát gia đã sớm là danh hoa có chủ, các anh muốn cũng không có cơ hội.” Tiết Giai Ny lạnh lùng thốt ra một câu.

Quan Hạo Lê quay đầu nhìn cô, “VẬY còn em?”

“CÓ liên quan gì đến anh sao?” Tiết Giai Ny hừ lạnh một tiếng, người này nói chuyện thật đáng ghét!

Quan Hạo Lê đảo tròn mắt, xem ra người đẹp nhỏ bé bên cạnh này còn chưa có đối tượng, là đóa hồng có gai! Hoặc tầm mắt quá cao, hoặc chính là...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Rất nhanh, xe đã đến bến tàu.

Tiết Giai Ny mở cửa xuống xe trước, ập vào mặt là gió biển mát mẻ, cô nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu, mở mắt ra đã thấy du thuyền hào hoa to lớn, rực rỡ trắng lộng lẫy, chọn chỗ này làm nơi ăn cơm, lấy sao đây trời làm đèn, biển rộng bát ngát làm bối cảnh, đúng là không phải lãng mạn bình thường.

Chỉ hy vọng Đăng Cận Tư là ông xã của Chân Chân, hai người có thể đầu bạc chẳng xa nhau, hạnh phúc mỹ mãn.

“Hâm mộ?” Quan Hạo Lê đột nhiên lại gần nói nhỏ bên tai cô.

“Hâm mộ cái đầu quý nhà anh!” Tiết Giai Ny hung hăng mắng anh một câu, sau đó cất bước đi về phía trước.

“Ặc...” Mặt Quan Hạo Lê đen sì.

“Sao? VẬY lấy rồi hả?” Nam Cung Thần đi lên phía trước cười hả hê.

“Thằng nhóc cậu tốt nhất cầu nguyện đừng phạm tội trên tay tôi, nếu không... Hừ! Cho cậu dễ chịu!” Quan Hạo Lê hàm hừ uy hiếp.

Nam Cung Thần sửa sang lại cổ áo, sai bước đi về phía trước, lưu lại một mình Quan Hạo Lê đứng tại chỗ.

Cát Xuyên ôm cánh tay bạn tốt, lặng lẽ nói, “Như thế nào? Bác sỹ Quan đó cũng không tệ đúng không?”

“Như lưu manh.” Tiết Giai Ny đưa ra đánh giá trọng tâm.

“Không đến nỗi chứ! Tớ thấy anh ta rất giống công tử tao nhà!” Cát Xuyên cực kỳ kinh ngạc.

“Cậu bị mặt ngoài giả dối của anh ta che mắt.”

“Thật sao?” Cát Xuyên vẫn hơi không dám tin.

“Cậu phải tin tưởng ánh mắt của tớ, tớ nay chúng ta tới đây để xem xét vị kia nhà Chân Chân, không liên quan gì đến hai người đàn ông này, vì vậy đừng lại được không?” Tiết Giai Ny ngăn cản Cát Xuyên tiếp tục hỏi.

“Được rồi.” Cát Xuyên chỉ có thể gật đầu, có một số việc, không thể gấp gáp được, phải từ từ.

Mới đi lên boong thuyền không tới mấy bước, đã nghe giọng nói hài hước của Quan Hạo Lê vang lên, “Chắc! Thì ra hai người ở trên đây diễn RMS Titanic!”

Họ nghe vậy nhìn sang, phía trước cách đó không xa có một đôi nam nữ ôm chặt nhau hôn mãnh liệt, lãng mạn triền miên, không phải Đăng Cận Tư và Lương Chân Chân thì là ai?

“Buông em ra!” Lương Chân Chân lập tức tỉnh táo lại, đỏ mặt đẩy người đàn ông siết chặt lấy cô không buông.

Đăng Cận Tư bắt đầu đi chỉ đành lưu luyến rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn thơm ngọt của người phụ nữ trong ngực, mặt lạnh quết về phía bốn người đứng xa xa, khí lạnh “Vèo vèo vèo” bắn tới, Lê từ và Nam Cung đứng là quá sát phong cảnh, cắt đứt thời gian êm đẹp triền miên của anh!

“Tôi nói này a Tư, cậu không cần dùng ánh mắt như giết người kia nhìn chằm chằm người ta có được không? Nơi này ở ngoài trời, cậu lại không dán băng ‘người rảnh rồi chớ quấy rầy’ trên thuyền, ai biết hai người đang diễn ảnh cấm này đâu!” Quan Hạo Lê cố ý tỏ vẻ tôi thật sợ hãi, trong mắt lóe ra ý cười.

“Nói nhảm!” Tròng mắt đen lạnh thấu xương của Đăng Cận Tư quết về phía anh, không vui nhếch môi.

Tiết Giai Ny không nhịn được “Phì!” một tiếng bật cười, năng lực giết người trong nháy mắt của Đăng Cận Tư đúng là không phải mạnh bình thường, rất kinh điển! Đáng giá học tập.

Quan Hạo Lê đứng bên cạnh nghe được tiếng cười của cô, không khỏi bĩu môi, rất tự giác bót phóng túng đi, nếu người đẹp bên cạnh vui vẻ, anh vẫn nên giữ cho mình chút cảm giác thần bí đi, lộ ra quá nhiều cũng không phải lựa chọn tốt cho mình, bình tĩnh, bình tĩnh.

“Cậu chủ, bây giờ ăn cơm hay... Sau đó?” Nam Cung Thần kịp thời giải vây.

“Bụng em đói.” Lương Chân Chân chỉ muốn thoát khỏi tình cảnh lúng túng này, nhỏ giọng lầu bầu, âm thanh chỉ vền vện cho một mình Đăng Cận Tư

nghe thấy.

Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Nam Cung Thần, “Bây giờ.”

Vì vậy, mọi người đi về phía bàn ăn ngoài trời đã bố trí tốt, Cát Xuyên chọc Tiết Giai Ny, ghé sát lỗ tai nói nhỏ: “Đằng Cận Tư rất cung chiêu Chân phi rồi, có đôi lời nói thật hay, thép trăm luyện cũng hóa thành ngón tay mềm nhìn hai người thì biết.”

“Đừng ăn trong chén xem trong nồi! Đồ Tri Hàng nhà cậu cũng coi cậu như tâm can bảo bối mà cung chiêu.” Tiết Giai Ny liếc xéo cô.

“Ước ao ghen tỵ à?” Cát Xuyên nhếch mày cười đến hải lòng.

“Cậu có Quách Tĩnh, tớ cũng sẽ tìm được Dương Quá thuộc về mình, hải lòng cái gì?” Tiết Giai Ny giận liếc cô.

“Đừng đừng đừng ! Tiết cô nương của chúng ta xinh đẹp trang nhã người gặp người thích sao sẽ bắn khoản vì đàn ông chứ?” Cát Xuyên nhỏ giọng chế nhạo.

“Tim chết hả!” Tiết Giai Ny giận đến vùng tới một quyền.

“Khụ... Hai người đẹp, nên ăn cơm.” Nam Cung Thần ho nhẹ một tiếng.

“Giai Ny, Cát gia, anh ấy chính là Đằng Cận Tư.” Lương Chân Chân hỏi e lệ giới thiệu với các bạn tốt, hai gò má ửng hồng như máu, xinh đẹp đoạt người.

“Tôi mặc kệ anh là thân phận gì, nếu Chân Chân cùng với anh, vậy anh phải toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô ấy, nếu không, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Tiết Giai Ny chăm chú nhìn anh.

“Giai Ny nói đúng, chúng tôi phận phụ nữ cũng không phải dễ bắt nạt, anh không thể để Chân phi chịu tí xú uất ức nào!” Cát Xuyên tiếp lời.

Quan Hạo Lê đứng bên cạnh vẫn ung dung xem cuộc vui, không ngờ hai người phụ nữ này có chút cam đảm, còn dám nói chuyện như vậy với a Tư, gặp cậu ấy cũng không có chút nét mặt háo sắc, biểu hiện rất bình thản, hoàn toàn coi cậu ấy như bạn trai của bạn thân nhất mà đối đãi.

Rất tốt! Có chút ý nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4

Đằng Cận Tư nắm chặt tay Lương Chân Chân dưới bàn, đây là lần đầu tiên anh bị hai nữ sinh nhỏ “Phát biểu” như vậy, nể mặt mũi nai con, anh sẽ không so đo.

“Người phụ nữ của tôi, đương nhiên không thể chịu một chút uất ức.”

“Được rồi! Ăn cơm.” Lương Chân Chân vội vàng hòa giải, cô biết Giai Ny và Cát gia vì tốt cho cô, mà a Tư có thể nói ra lời này cũng không dễ dàng.

Một bữa cơm ăn có thú vị khác biệt, chỉ vì mấy kẻ dở hơi điều chỉnh không khí rất sinh động, anh tới tôi cãi thật sự làm cho người ta rất buồn cười.

Ngay cả Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần đều thua trên tay Tiết Giai Ny và Cát Xuyên, bị hai cô ghen nửa ngày không nói ra được một câu, chỉ có thể buồn bực uống rượu, vô cùng phiền muộn.

Trong lòng cảm thấy hai người bạn của Lương Chân Chân quá mạnh mẽ, hoàn toàn khác phụ nữ khác.

Quan Hạo Lê buồn bực nhất chính là xong việc còn bị Nam Cung Thần chơi cho một vỏ, không cẩn thận phun sạch gạch cua trong miệng ra ngoài, toàn bộ văng hết lên cánh tay Tiết Giai Ny đang ngồi ăn cơm bên cạnh, vàng vàng, nhìn hơi... Ghê tởm.

“Anh!” Tiết Giai Ny tức giận nhìn người đàn ông phun đồ ăn tung tóe, “Không muốn ăn thì đừng ăn! Lãng phí lương thực! Phun tung tóe khắp nơi rất chán ghét! Vàng quá chừng.”

“Ha ha ha...” Người cả bàn cười lên, Lương Chân Chân cười đến khóe miệng không khép lại được, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực Đằng Cận Tư, mà Đằng Cận Tư luôn không nói không cười, cũng ngoài ý muốn cười lên, vẻ mặt hiền hòa đi nhiều.

Cát Xuyên còn thiếu mức vỗ bàn, Nam Cung Thần che miệng cười đến bả vai run run, anh chỉ sợ cười quá mức sẽ đưa tới “Dao phẫu thuật của họ Quan”, cho nên cố hết sức kiềm tởn một chút.

Nét mặt Quan Hạo Lê 罍 giống như ăn hoàng liên, cuống quýt rút mấy tờ giấy chùi dơ bẩn trên tay Tiết Giai Ny, “Roẹt roẹt” dùng sức, thiếu chút nữa chùi đỏ tay cô.

“Đừng lau, anh cho tay tôi là tảng đá sao? Dùng sức lực lớn như vậy làm gì?” Tiết Giai Ny tức giận đẩy tay anh ra, bực bội trừng mắt liếc nhìn anh.

“Đúng là, không biết dịu dàng với người đẹp một chút.” Nam Cung Thần ở bên nói thêm mắm thêm muối, bình thường anh và Lê từ cãi vã, hiếm có khi nào chiếm thế thượng phong, mà hôm nay rõ ràng thấy quá đã! Anh có thể không lợi dụng cho tốt cơ hội này sao?

“Nam Cung Thần! Cậu cố ý phải không! Đừng hả hê, sẽ có lúc cậu khóc.” Quan Hạo Lê cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cạc cạc roi nước mắt, lời này thật sự khiến người ta mơ màng liên tiếp đó! Ngoa tử, chúng ta đi phòng vệ sinh chứ?” Cát Xuyên cười hi hi mở miệng, một lần nữa thành công chẹn họng Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần.

“Ừ.” Lúc Tiết Giai Ny đứng dậy không quên hung hăng trừng mắt nhìn Quan Hạo Lê một cái.

Người đàn ông nào đó lập tức vô cùng buồn bực trong lòng, hôm nay anh gặp vận rủi gì? Mắt thế diện lập đi lập lại nhiều lần trước mặt người đẹp, quá mất trình độ!

Sau khi ba nữ sinh đi toilet, trên bàn chỉ còn lại ba người đàn ông, Quan Hạo Lê nhìn về phía Nam Cung Thần, ánh mắt hận không thể lột da cậu ta, đáng chết! Cả đêm ra sức bôi móc mình! Hại anh mất hết mặt mũi.

Nam Cung Thần không nhìn ánh mắt “Hung tàn” của anh ta, thản nhiên tự đắc ăn thức ăn ngon.

Trong phòng rửa tay, ba nữ sinh bàn luận xôn xao.

“Ngoa tử, tại sao tớ có cảm giác dường như bác sỹ Quan đó có ý tứ gì đó với cậu?” Cát Xuyên cười hề hề như trộm.

“Cậu cũng đừng xếp bữa với tớ, không thể nào!” Tiết Giai Ny giận lườm bạn mình.

Lương Chân Chân rất hiếu kỳ lòng bị câu lên, lay cánh tay hai người, “Rốt cuộc tình huống thế nào? Mau nói cho tớ.”

Cát Xuyên nói đầu đuôi ngọn ngành thêm mắm thêm muối một lần, gần đến Tiết Giai Ny muốn đánh cô, “Cát gia, cậu đừng ở đó nói hươu nói vượn! Không thể nào!”

“Giải thích chính là che giấu, Giai Ny, thật ra bác sỹ Quan cũng không tệ.” Lương Chân Chân đi theo ồn ào lên.

“Này! Hai cậu không nên quá lớn lối!” Tiết Giai Ny xấu hổ nhìn chằm chằm hai người, chuyện tình cảm sợ nhất mò mẫm ồn ào lên, không thể thành một đôi cũng bị chính thành đôi, khiến người ta đau đớn bao nhiêu!

“Rất tiếc! Người ta nói nghiêm chỉnh! Cậu xem từ khi bác sỹ Quan thấy cậu đến giờ, luôn cố ý hoặc vô tình quấy nhiễu cậu, rõ ràng như thế, chỉ cần không phải kẻ ngu đều có thể nhìn ra được.” Cát Xuyên giống như chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

“Tớ thấy cậu chính là muốn ăn đòn!” Tiết Giai Ny căm tức nhìn bạn mình.

“Giai Ny, hai người có thích hợp hay không phải thử mới biết.” Lương Chân Chân chen vào nói.

“Hai cậu còn dài dòng thêm một câu, tớ nổi nóng với người đó!” Tiết Giai Ny hừ lạnh.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên lập tức câm miệng, có mấy lời đến điểm dừng là được, không cần nói quá nhiều, quá mức chỉ mang đến tác dụng ngược lại.

“Được rồi! Chọc các cậu chơi! Đây không phải tớ và Chân phi đều có bạn, lo lắng một mình cậu cô đơn sao, ba chúng ta đều là chị em tốt, nói đi nói lại cũng vì tốt cho đôi phương, đều không được để trong lòng!” Cát Xuyên ôm bả vai Tiết Giai Ny cười nói.

“Buông ra! Người nào để bụng, tớ là loại người không biết đùa giỡn sao? Tình yêu phải tùy duyên, không phải thấy ai thuận mắt thì chấp nhận với người đó, như vậy thích hợp có ý gì?” Tiết Giai Ny gắt giọng.

“Chúng ta ở bên trong cũng ngây ngô đủ lâu, đi ra ngoài đi.” Lương Chân Chân vội vàng lên tiếng.

Ba người thân thiết nắm tay nhau đi ra toilet, trở lại chỗ ngồi hàn huyên một lúc rồi rời bàn, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên vốn định trở lại trường học, nhưng không từ chối được thịnh tình bạn tốt giữ lại, nói gì đã đến đây rồi, thử nghiệm miễn phí phòng trên trên du thuyền hào hoa chứ, ngu sao mà không ờ.

Hơn nữa cảnh sắc ban đêm thật đẹp! Bầu trời khảm đầy từng vì sao sáng chói mắt, sáng trong suốt lấp lánh, kèm theo gió biển khoan khoái, thật sự vô cùng lãng mạn.

Lúc Cát Xuyên tắm, Tiết Giai Ny nhàn rỗi không có việc gì đi lên boong thuyền, gió biển thổi, ngắm nhìn đèn đuốc sáng trưng trong thành thị nơi xa, hình như nơi này cách xa ồn ào náo nhiệt, tự hưởng chút yên tĩnh.

“Tối đen như mực, có phong cảnh gì để nhìn sao?”

Đột nhiên, từ phía sau thốt ra một giọng nam, kéo Tiết Giai Ny từ trong mơ màng ra ngoài, quay đầu liếc nhìn người tới, bĩu môi, lười phản ứng lại anh.

Quan Hạo Lê bị nét mặt của cô tổn thương, mình có vẻ không đề cho người ta chào đón như vậy sao?

“Lòng tự ái của anh bị đã kích nghiêm trọng.” Anh buồn bực lắm lắm.

Tiết Giai Ny vẫn trầm mặc, tiếp tục không để ý đến sự hiện hữu của anh.

“Em gái Giai Ny, em nói một tiếng đi, khó có được hai ta vô tình gặp mặt ở đây, cũng coi như duyên phận!”

“Tôi phát hiện anh rất om sòm! Trên thuyền chỉ có sáu người chúng ta, gặp mặt là chuyện quá bình thường, kéo đến quan hệ duyên phận là sao?” Tiết Giai Ny lờm anh.

“Đương nhiên có liên quan! Tại sao anh không gặp mấy người bọn họ mà cố tình lại là em?” Quan Hạo Lê nói ngụy biện của mình.

Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, đầu óc người này hơi không trong sạch, không biết chứa những gì.

“Anh đã cảm thấy như vậy, vậy mình anh ở lại đây đi.” Cô lạnh lùng đáp lại anh một câu, xoay người định đi.

“Khụ... Đừng đi! Anh một đáng mày râu đứng trên boong thuyền nhìn cảnh đêm sẽ bị người hiểu lầm.”

“Một người nhìn cảnh đêm không phải tự tại hơn sao? Hiểu lầm cái gì.”

Quan Hạo Lê bị kích thích nắm lấy cánh tay cô, nói rất chân thành: “Sẽ cảm thấy anh không bình thường.”

“Buông tay! Anh vốn không bình thường!” Tiết Giai Ny nổi giận nói.

Hành động của người này càng lúc càng lớn mật rồi! Rõ ràng dám động tay động chân, nhất thời trong lòng nổi lên ý xấu, khéo léo chen chân vào, giữ chặt cổ tay anh, cho anh một cú ném qua vai.

“Bịch” xuống, Quan Hạo Lê không chút phòng bị té ngã trên đất, về mặt không thể tin, anh... Anh lại bị một cô gái nhỏ ném?

Cái này nếu truyền đi, nhất định là vô cùng nhục nhã với anh!

“Em...”

“Đáng đời anh!” Tiết Giai Ny hừ lỗ mũi, mặt coi thường nhìn anh, vỗ tay chuẩn bị đi.

Cái gì gọi là ma cao một thước đạo cao một trượng, Quan Hạo Lê cũng không phải hiền lành gì, thừa dịp cô không để ý ngáng chân cô.

Vì vậy, Tiết Giai Ny ngã dè về phía anh.

Vừa vặn không khéo té trên người anh, tư thế mập mờ.

“Khốn kiếp! Anh định làm gì?” Tiết Giai Ny đánh một quyền qua, mặc dù ngã trên nệm thịt người, nhưng cô vẫn rất khó chịu, cực kỳ khó chịu!

“Anh không muốn làm gì cả, chỉ muốn nói cho em biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, mọi việc đừng hà hê quá sớm, ăn thiệt thòi.” Về mặt Quan Hạo Lê hà hê.

“Anh!” Tiết Giai Ny giận đến mặt đen sì, tên đàn ông vô lại này!

Cô luống cuống tay chân định bò dậy, kết quả không cẩn thận đè lên lồng ngực vững chắc của anh, sợ đến buông lỏng tay, kết quả -

Lần nữa ngã nhào lên người anh, tư thế càng thêm mập mờ.

Hai người mỗi đối mỗi, bốn con mắt đồng thời trừng thật lớn, đều không nghĩ tới sẽ thành dạng này.

“Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny giận đến gương mặt đỏ bừng, nâng người dậy muốn cách xa anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5

Quan Hạo Lê về mặt vô tội, “Ánh trăng bầu trời và sao đều có thể làm chứng cho anh, là em tự mình nhào tới, không hề có liên quan đến anh.”

Tiết Giai Ny hận không thể cho anh ta cái tát, tên vô lại này! Thật quá đáng!

“Đừng cho rằng tôi không biết, anh cố tình làm tôi vấp ngã.” Cô giận dữ nói, nhanh chóng bò dậy, ra sức lấy mu bàn tay lau đôi môi, về mặt chán ghét.

Cảnh tượng như thế, trong lòng Quan Hạo Lê tự nhiên khó chịu, mình có phần làm người ta ghét như vậy sao?

“Này, nhẹ chút, môi em sắp bị trầy.”

Anh tốt bụng nhắc nhở, kết quả gặp phải ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm, hình như chê anh nói nhiều.

“Chuyện vừa xảy ra không cho nói ra ngoài, nếu không... Tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Tiết Giai Ny uy hiếp.

“Hả? Vừa mới xảy ra chuyện gì chứ?” Quan Hạo Lê giả bộ vô tội, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Không buông tha anh? Cô định không buông tha anh như thế nào đây? Vẫn còn rất mong đợi.

“Hừ! Quân tốt chính mệnh anh!” Tiết Giai Ny hừ lạnh, quay người đi.

Quan Hạo Lê tựa người trên lan can, nhìn bóng lưng Tiết Giai Ny dần đi xa, khóe môi nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa, không biết vì sao, từ giây phút đầu tiên khi nhìn thấy cô, có cảm giác đã từng quen biết, theo dần tiếp xúc, anh phát hiện cô còn thú vị hơn trong tưởng tượng của anh.

“Tôi nói anh nửa đêm không ngủ được, chạy lên boong thuyền làm gì, thì ra có hẹn với người đẹp!”

Giọng nói không âm không dương của Nam Cung Thần vang lên từ sau lưng, tiếng bước chân cũng ngày càng gần.

“Thì ra cậu còn có đam mê theo dõi người!” Quan Hạo Lê tức giận nói.

“Tôi nhàn rồi mà nhàm chán, vốn định đến phòng anh tìm anh uống rượu nói chuyện trời đất, kết quả gõ cửa hồi lâu mà không đáp lại, nên đoán chừng ở trên boong tàu, quả nhiên, tôi được thấy một cảnh đặc sắc.”

“Hả? Cậu đã nhìn thấy gì?”

“Đây chính là bí mật, tôi đương nhiên không thể nói.” Nam Cung Thần cố ý thừa nước đục thả câu.

“Được đó! Bán cái nút thắt đến đây cho tôi, không nói thì không nói, ai mà thèm.”

“Nếu như tôi nói, tôi không cần thận chụp được hình, anh thích không?” Nam Cung Thần cười hề hề như trộm.

Quan Hạo Lê nghiêng mắt nhìn cậu ta, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu thuần túy là ăn no căng bụng không có việc gì làm! Hết sức nhàm chán!”

Dứt lời bước nhanh rời đi, không để ý tới người đàn ông phía sau.

Nam Cung Thần sờ lỗ mũi, nhàm chán sao? Anh cũng không cảm thấy, làm không tốt sau này vẫn có thể phát huy công dụng!

Lúc Tiết Giai Ny trở về phòng, Cát Xuyên đã tắm xong, đang ngồi trên ghế sa lon sấy tóc, nhìn thấy cô đi vào cửa, lập tức tắt máy sấy, “Đi đâu vậy?”

“Đứng trên boong tàu một lúc, cảnh đêm vô cùng đẹp.” Lòng Tiết Giai Ny hơi không yên, đều do tên đàn ông chết tiệt kia, hại cô cảm thấy giống như mình làm chuyện trái lương tâm, phiền chết được!

“Thật sao? Vậy đợi lát nữa cậu đi cùng mình cảm nhận cảm giác.” Cát Xuyên vui vẻ rạo rực nói.

“Không, hơi mệt mỏi, đi tắm rửa trước.” Tiết Giai Ny đi thẳng vào phòng tắm, nhờ vào đó che giấu vẻ mặt của mình.

“Tại sao vậy? Ngoa tử đi ra ngoài một vòng trở lại cảm giác là lạ.” Cát Xuyên nghe tiếng nước chảy “Rào rào”, làm bầm lâu bầu.

Đảo mắt đã đến kỳ nghỉ hè nóng bỏng, ba bạn tốt nói trước kế hoạch nghỉ hè, hai thang! Cũng không thể ở nhà sống uổng thời gian!

Đi ra ngoài du lịch không thể nghỉ ngơi là lựa chọn tốt nhất, Lương Chân Chân đã đồng ý cùng Đằng Cận Tư ra nước ngoài du lịch, tất cả mọi chuyện đều do Đằng Cận Tư giải quyết, cô chỉ đảm nhiệm nhân vật quan trọng có thể đi, vô cùng bớt việc an tâm.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên không giống nhau, hai người còn phải lên mạng tra tài liệu, lập lộ trình cụ thể, chỉ làm những thứ này thôi đã xài đến chừng mấy ngày, hai người mệt mỏi đến không muốn ra cửa, thật phiền phức.

“Chân Chân, cậu quá làm cho hai chúng tớ ao ước ghen tỵ rồi, hoàn toàn không cần quan tâm, thoải mái chết đi được!” Cát Xuyên gục xuống bàn cảm khái, ánh mắt của cô xem sắp hoa rồi.

“Muốn tớ giúp một tay chỗ nào cứ nói, nhìn hai người làm tới làm lui tớ cũng không đành lòng!” Lương Chân Chân cười cười, giọng nói thành khẩn chân thành tha thiết.

“Tớ và Hằng Hằng định chơi mấy chỗ ở trong nước, cũng đơn giản, về cơ bản đã xác định xong, thời tiết quá nóng, không dám chạy quá nhiều chỗ.”

“Đây cũng là hy vọng khi tựu trường gặp lại chúng ta không phôi thành than đen.” Lương Chân Chân trêu ghẹo.

“Hồngбет, vốn kế hoạch của tớ đi Tam Á Hải Nam, mà đám bạn trên mạng đều nói tia tử ngoại ở đó quá mạnh, dưới ánh mặt trời một ngày có thể biến ngừ ừ thành than đen, hiệu quả đặc biệt rõ ràng.” Trong lúc vô tình Cát Xuyên nhìn thấy bình luận phía dưới, không khỏi kêu lên.

“Cường điệu đến vậy à? Mẹ tớ còn nói muốn đi Maldives tắm nắng,” Tiết Giai Ny không nhịn được chen vào.

“Tự cậu xem đi! Nói xong tớ không dám đi rồi.” Cát Xuyên chỉ vào mấy vi tính.

Tiết Giai Ny đứng dậy tiến tới, ngay sau đó nói: “Tớ cảm thấy được, coi như rám đen, khôi phục cũng rất nhanh, không kinh khủng như những gì trên mạng nói.”

“Không phải năm ba tháng, có thể khôi phục thì là trình độ nào?”

“Tớ cảm thấy nếu đi chơi, thì không thể suy tính quá nhiều nhân tố như vậy, dù sao Hải Nam cậu cũng chỉ đi chơi được tối đa một lần, rám đen thì có liên quan gì? Chơi đó, chính là muốn thật vui vẻ, đừng cố kỵ quá nhiều.” Lương Chân Chân đưa ra đề nghị chân thành.

“Được rồi, tớ thừa nhận cậu nói đúng, nhưng tớ vẫn muốn suy nghĩ tỉ mỉ.”

“Tớ cảm thấy giờ phút này cậu nên nghĩ: Hình ảnh trời xanh, biển xanh, bờ cát, cây dừa, có nhiều vỏ ốc màu sắc khác nhau, v.v..., mà không phải vừa đi đã phôi thành than đen, cảm giác đẹp đẽ đều bị cậu chinh thành không còn gì rồi.” Tiết Giai Ny lườm cô ấy.

“Đúng vậy, còn chưa đi đã nửa đường bỏ cuộc, nhưng tớ nghe nói Tam Á là đảo có nước biển trong suốt thấy đấy, cát mịn cá nhỏ đều có thể thấy rõ ràng một hai, xanh đến không chân thực, cảnh lên hình giống như giả, đẹp không chân thực.” Lương Chân Chân vội vàng phụ họa.

“Có phải không vậy! Cậu cũng đừng lừa phỉnh tớ.” Cát Xuyên động lòng.

“Tớ lừa cậu làm gì? Có thể lấy được chỗ tốt nhỏ tí tẹo gì hay trúng giải thưởng hạng nhất!”

“Được, vậy tự cậu quyết định đi!” Tiết Giai Ny tiếp tục tra xét đi châu Âu của cô.

Cuối cùng, Cát Xuyên vẫn cùng ông xã Đỗ Tri Hàng cùng nhau đi Hải Nam, mặc dù ăn đen không ít, nhưng phong cảnh đáng giá, nhất là nước biển xanh thăm trong suốt, cô bị chinh phục sâu sắc rồi.

Trạm đầu tiên của Lương Chân Chân và Đảng Cận Tư là nước Anh, trạm đầu tiên của Tiết Giai Ny và cha mẹ là Italy, ba người đến chỗ nào cũng gửi ảnh chụp lên Weibo, tag tên lẫn nhau, chơi vui vẻ sung sướng.

Positano *, vậy hăm trong thiên đường.

(*) Positano là một thành phố nhỏ nằm trên bờ biển Amalfi nước Ý. Đường bờ biển dài cùng với địa hình phức tạp đã tạo cho Positano vẻ đẹp tuyệt vời biển trời, núi non hùng vĩ. Thành phố được xây dựng và trở nên thịnh vượng vào thời Trung Cổ. Đến thế kỷ 19, một nửa dân số của thành phố di cư sang nơi khác. Vào thế kỷ 20, thành phố trở thành điểm du lịch hấp dẫn thu hút nhiều du khách đến tham quan.

Đến bằng tàu thủy hay vẫn còn lâng lâng say xe sau hàng loạt khúc cua tay áo khi đi bằng ô tô hoặc xe buýt, ấn tượng đầu tiên của du khách là các ngõ nhỏ với những bậc thang lên cao tít tắp, hết như nhà văn John Steinbeck từng nhận xét: Positano là một thế giới “dừng đứng”.

Mới đầu, Tiết Giai Ny còn hơi không hiểu hàm nghĩa của “Vây hăm trong thiên đường”, cho đến khi bản thân tiến về phía trước, tự mình cảm nhận mới hiểu được quá thật như thế.

Positano bên bờ biển chỉ là một tòa thành nhỏ với hơn năm ngàn người, xây trên sườn núi hướng ra biển, sáng sớm, mặt trời dần dâng lên, cả tòa thành giống như được ánh bình minh ngọt ngào nhuộm lên, bày ra sắc màu chanh, đẹp đến rục rịch.

Thử nghiệm chân thật, thậm chí hình ảnh còn đẹp hơn trên máy tính gấp nghìn lần.

Tiết Giai Ny hơi kích động, cầm máy ảnh chụp rất nhiều hihi, chỉ muốn lưu lại vĩnh viễn khoảnh khắc tốt đẹp này.

Buổi tối, một nhà ba người vào quán nhỏ mái đỏ, xây dựa vào núi, đi vào bên trong mới phát hiện đây là khách sạn hoàn mỹ có thể quan sát đường ven biển Analfi, do tư nhân thiết kế lại.

Bởi vì đi đường mệt mỏi, ăn cơm tối xong, cha Tiết và mẹ Tiết đã đi ngủ sớm rồi, Tiết Giai Ny lại không ngủ được, ôm đầu gối ngồi nhìn ra cửa, nhìn cảnh đêm bên ngoài, đẹp đẽ như vậy.

Trong lòng hiện lên rất nhiều cảm xúc, một năm qua, cô chưa từng có chút tin tức gì của anh, chỉ nghe từ người khác nói anh đã một mình đi tới thành thị rất xa, sống rất tốt, còn có một bạn gái thật tốt.

Nước mắt không tiếng động nhỏ xuống, ngón tay khẽ vuốt ngực, đau không?

Qua tối nay, không bao giờ cho phép nhớ tới anh nữa, quá khứ trước kia đều đã qua, con người luôn hướng về phía trước, cô mới mười chín tuổi, sau này còn có thể gặp rất nhiều người.

Nhưng anh từng là bạn trai tâm hồn mình dựa vào, có lẽ, cũng không tìm được người thứ hai.

Đứng dậy rót cho mình một ly rượu đỏ, cô đơn uống một mình, thừa dịp lúc mình còn tỉnh táo, tắm rửa sạch sẽ, lên giường ngủ.

Ngày mai, lại là một thời tiết tốt.

Trưa hôm sau, một nhà ba người đang trong nhà hàng mở phân nửa ra biển kết thúc bữa ăn Trung Quốc phong phú, cha Tiết và mẹ Tiết muốn đi dạo bờ biển, nhưng Tiết Giai Ny lại có khuynh hướng muốn đến tháp chuông giáo đường phong cách châu Âu.

Đầu tiên cô đi dọc theo bên ngoài giáo đường một vòng, chụp không ít hình, cũng nhờ du khách tốt bụng giúp cô chụp mấy tấm, hết cách rồi, Chân Chân và Cát gia la hét muốn xem, ba người nói trao đổi hình.

“Thank you!” Cô cười híp mắt cảm ơn, nhận máy chụp hình đi vào bên trong giáo đường.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến giọng nói lạ lẫm lại quen thuộc, mang theo chút nghi hoặc, “Tiết Giai Ny?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6

Tiết Giai Ny chưa bao giờ nghĩ ở đây đứng phải Quan Hạo Lê, kinh ngạc trên mặt thật sự không thua gì anh, mắt đẹp mở to, hình như rất khó tin đây là sự thật.

“Sao anh lại ở trong đây?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Đây cũng chính là điều anh muốn hỏi em, chẳng lẽ... Đây chính là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ trong truyền thuyết?” Khóe môi Quan Hạo Lê khẽ nhếch lên cười, hình như rất vui vẻ với lần vô tình gặp gỡ này.

“Bớt dặt vàng lên mặt mình đi! Có quý mới hữu duyên thiên lý năng tương ngộ với anh!” Tiết Giai Ny không vui trừng mắt liếc nhìn anh.

“Sự thật thắng hùng biện.” Tâm tình Quan Hạo Lê rất tốt.

“Anh... Không phải đang theo dõi tôi chứ?” Tiết Giai Ny suy nghĩ một chút, đột nhiên nói.

Khuôn mặt Quan Hạo Lê đầy vạch đen, “Anh theo dõi em? Lý do?”

“Có quý mới biết anh ở đây làm gì!”

“Bạn học, trí tưởng tượng không cần phong phú như vậy, dù theo đuổi con gái, anh cũng không cần phí công phu lớn như vậy, thừa nhận vô tình gặp gỡ với em khó khăn đến vậy sao?” Quan Hạo Lê bắt đầu đi nhìn cô.

Tiết Giai Ny tức giận cắn cắn môi, thật ra thì cô cũng chỉ nói lung tung một chút, theo dõi cô đến đây, quả thật khả năng không nhiều; ngược lại cơ hội vô tình gặp gỡ lớn hơn rất nhiều.

“Gặp anh đúng là không có chuyện gì tốt!” Cô giận dữ xoay người đi vào giáo đường, không hề để ý đến anh.

“Em gái Giai Ny, nếu tình cờ gặp ở đây, không bằng kết bạn du lịch?” Quan Hạo Lê da mặt dày tiếp tục đến gần.

“Rất tiếc nói cho anh biết, tôi không một mình!” Tiết Giai Ny hết sức kiêu ngạo héch càm, tự lo đi.

“Ồi...” Quan Hạo Lê hô một tiếng sau lưng cô, kết quả người ta không để ý đến anh, ngược lại khiến cho không ít du khách chỉ chỉ chò chò, trong lòng lập tức ứ đọng, người phụ nữ đáng chết!

Nếu không phải bây giờ anh phải tham gia một buổi nghiên cứu và thảo luận y học, anh sẽ phải giáo dục tốt cô nhóc không biết trời cao đất rộng đó, đối đãi với “Anh” lớn hơn cô vài tuổi, phải có lễ phép căn bản mới được!

Gần tới, anh hơp xong rồi đi vòng vòng chung quanh khách sạn gần đó, kỳ vọng gặp mặt Tiết Giai Ny lần nữa, không biết điện thoại của cô, không biết cô ở đâu, không biết cô đi cùng ai, anh muốn tìm đâu?

Không có mục đích tìm kiếm, không thể nghi ngờ chính là mò kim đáy biển, quá khó khăn!

Nếu như hỏi a Tư, Lương Chân Chân nhất định sẽ biết, cô ấy biết, Tiết Giai Ny rồi cũng sẽ biết, nói không chừng cô sẽ làm chuyện thẹn quá hóa giận, chửi mình miệng rộng, chuyện gì cũng ồn ào.

Không của được em gái, ngược lại rơi xuống một danh tiếng không tốt, không đáng giá.

Không thể không nói, anh và Tiết Giai Ny có duyên.

Anh lại nhìn thấy cô, chỉ có điều lần này không phải một mình cô mà là ba người, bên cạnh là một cặp vợ chồng trung niên, xem dáng vẻ là cha mẹ cô, không trách được cô nói không phải một mình, thì ra người một nhà đi du lịch.

Trông mặt đen dần nheo lại, khóe môi héch lên lộ ra nụ cười xấu xa, tao nhã chậm rãi đi tới, một bộ âu phục màu trắng, nổi bật tác phong nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, giống như công tử đi ra từ thời đại hỗn loạn đen tối trong bức tranh kia.

“Giai Ny, không nghĩ đến gặp em ở đây.” Khóe miệng Quan Hạo Lê héch lên cười, giọng nói dần đo vô cùng tốt, hơn nữa bề ngoài của anh vốn rất đẹp mắt, đi đâu cũng cực kỳ được hoan nghênh.

Tiết Giai Ny có một kích động đến mức muốn nhảy lên, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì! “Vô tình gặp được” sau bữa trưa còn chưa đủ, lại tới một lần!

“Ny Ny, vị này là?” Cha Tiết mẹ Tiết hoài nghi nhìn con gái, trong lòng đồng thời cảm thán: Xem ra người đàn ông này không tệ lắm! Chỉ từ phương diện diện mạo mà nói, đây tuyệt đối ngàn dặm mới tìm được một; từ lời nói cử chỉ xem ra là một quý công tử có giáo dưỡg.

Từ giọng nói và ánh mắt cậu ta nhìn con gái, dường như có ý với Ny Ny...

“Chào chú chào dì, cháu họ Quan, tên Hạo Lê, chú đi gọi cháu tiểu Quan là được rồi.” Quan Hạo Lê cười hi hi.

Giọng nói và vẻ mặt thân thiện của anh khiến cha mẹ Tiết cảm giác rất tốt, len lén cho thêm điểm ở trong lòng, nhìn một cái cũng biết không phải hạng công tử quần áo lụa là cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng.

“Tiểu Quan, cháu và Ny Ny nhà chúng ta...” Mẹ Tiết ôm thái độ xem con rể, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

“Mẹ, con không biết anh ta.” Tiết Giai Ny chỉ sợ anh nói cản trước mặt mẹ, vội vàng mở miệng.

“Không biết? Người ta cũng biết tên con, sao lại có thể không biết? Lại nói người ta từ trong nước xa xôi đuổi kịp tới đây, rất không dễ dàng.” Mẹ Tiết cười híp mắt nhìn Quan Hạo Lê.

“Mẹ! Không phải như cha mẹ nghĩ đâu! Chúng con chỉ ngẫu nhiên gặp ở đây thôi.” Tiết Giai Ny sững sờ khi bị mẹ nói vậy, sau kịp phản ứng vội giải thích

Nhưng dáng vẻ cha mẹ Tiết rõ ràng không tin, cõi đời này làm gì có vô tình gặp gỡ nhiều như vậy! Còn ở nơi đất khách quê người, duyên phận cũng quá sâu!

Tiết Giai Ny hết cách rồi, chỉ có thể liều mạng nháy mắt với Quan Hạo Lê, giống như đang nói: Anh giải thích rõ ràng nhanh lên một chút cho tôi! Chúng ta gặp nhau chỉ là trùng hợp!

Quan Hạo Lê thờ ơ, trả lại cô ánh mắt: Anh nhớ người nào đó đã từng nói anh theo dõi người ta, nếu như vậy, làm gì còn tồn tại vô tình gặp được?

Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chằm chằm, hận không thể uống máu anh, ăn thịt của anh, tên khốn kiếp này!

“Chú, dì, cháu và Giai Ny đúng là vô tình gặp được, cháu đúng lúc tới đây tham dự hội nghị nghiên cứu vào thảo luận y học hạng nhất, không ngờ chạm mặt Giai Ny, đúng là may mắn của Quan cháu.” Quan Hạo Lê khiêm tốn nói.

Nghe đoạn thoại này, Tiết Giai Ny không thể không thở phào nhẹ nhõm lại thở dài một hơi, nhưng ngại cha mẹ ở đây, cô chỉ có thể nhin, trong đầu vẫn đang suy nghĩ: Khoản sổ sách này, tôi sớm muộn gì cũng đòi lại!

“Hội nghị nghiên cứu và thảo luận y học? Tiểu Quan cháu là bác sỹ?” Cha Tiết kinh ngạc hỏi.

“Kẻ hèn bất tài, cháu chính là người làm y.” Quan Hạo Lê khiêm tốn lễ độ trả lời.

Cha Tiết lại liếc nhìn cậu ta, có thể ra nước ngoài tham dự hội nghị nghiên cứu và thảo luận y học to lớn, chức danh nhất định không thấp, có khi còn là trình độ giáo sư.

Nhìn dáng vẻ cậu ta ước chừng ba mươi, đã có thể có được thành tựu như vậy, tiền đồ không giới hạn!

“Nghề bác sỹ này rất tốt!” Mẹ Tiết gật đầu liên tục, vô cùng hài lòng với cậu ta.

“Dì, dì quá đề cao cháu.”

Tiết Giai Ny đứng ở bên cạnh rất nhúc nhủ, hôm nay cha mẹ cô là thế nào đây? Sao lại nói nhiều với một người đàn ông xa lạ như thế? Còn dùng ánh mắt dò xét nhìn anh, giống như đây là...

Cô hơi không chịu nổi!

Tiếp tục như vậy nữa, không có việc gì cũng sẽ thành có chuyện.

“Cha, mẹ, con đói bụng, chúng ta đi nhà hàng ăn cơm đi?” Cô thân mật kéo cánh tay cha mẹ làm nũng.

“Tiểu Quan, có phải cháu chưa ăn thì theo chúng ta luôn, khó có được cháu và Giai Ny có duyên như vậy.” Mẹ Tiết vẻ mặt tươi cười kêu cậu ta cùng đi.

“Mẹ, anh ta...”

Tiết Giai Ny còn chưa nói xong đã bị Quan Hạo Lê cướp lời rồi, “Vâng!”

Vì vậy, vốn là bữa tối một nhà ba người, thêm một người ngoài đi vào, cha Tiết và mẹ Tiết lại rất vui vẻ nói chuyện với cậu ta, chỉ có Tiết Giai Ny vẫn buồn buồn không vui, tâm tình tốt khi ra ngoài chơi cũng bị anh làm hỏng rồi!

Bây giờ cô chỉ hy vọng ngày mai nhanh chóng rời khỏi nơi này, tiến về mục tiêu khác – trang viên lớn Ace, cách xa tên vô lại này!

“Tiểu Quan à! Cháu và Ny Ny nhà chúng ta quen biết như thế nào?” Mẹ Tiết nhiệt tình gấp thức ăn cho Quan Hạo Lê.

“Biết trong một lần tụ họp bạn bè, cháu là bạn đồng trai, cô ấy là bạn đồng gái.” Quan Hạo Lê đáp rất đơn giản.

“Trong nhà cháu còn có anh chị em khác không?”

“Không có, cháu là con độc nhất.”

“Con độc nhất à! Ny Ny nhà chúng ta cũng là con gái một.”

“Cha, cha quản lý mẹ, mẹ bắt đầu điều tra hộ khẩu rồi.” Tiết Giai Ny chỉ có thể nhờ cha giúp đỡ, trong lòng hận chết Quan Hạo Lê, nếu không phải anh ta chủ động chạy tới đây, nào sẽ gây ra nhiều chuyện như vậy!

“Con nhóc chết tiệt kia! Không lớn không nhỏ.” Mẹ Tiết cung chiêu trừng mắt liếc con gái.

“Được rồi, ăn cơm đi.” Cha Tiết làm hòa.

“Chú, cháu mới chú.” Quan Hạo Lê không hề có cảm giác gò bó chút nào, tự nhiên nâng chén.

Trong lúc đó, cha mẹ Tiết hàn huyên với anh không ít, mọi đề tài đều đáng để nói, tin tức thời sự, quân sự địa lý, gần như không có tin tức nào Quan Hạo Lê không biết, điểm này khiến cha Tiết rất ngưỡng mộ, người trẻ tuổi sao! Trong bụng phải nhiều chữ nghĩa, cho dù tình thông hay không, ít nhất phải hiểu sơ, lúc nói chuyện trôi chảy với người khác không thể không lời nào để nói.

Sau khi ăn xong, Quan Hạo Lê chủ động thanh toán, ba người nhà họ Tiết dĩ nhiên không chịu, anh dùng lý do thích hợp thuyết phục cha Tiết và mẹ Tiết, còn dụ dỗ bọn họ vui vẻ.

Tiết Giai Ny vô cùng khó chịu, thừa dịp cha mẹ trở về phòng, kéo Quan Hạo Lê ra ngoài sân.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Chẳng qua anh cũng chỉ chạm mặt người bạn, sau đó tiện thể mời người nhà cô ấy ăn cơm, rất quá đáng sao?” Quan Hạo Lê tươi cười rạng rỡ.

“Ai là bạn của anh! Cho tới bây giờ tôi vẫn không thừa nhận! Còn nữa, tôi hy vọng về sau chúng ta có thể tự giác giữ khoảng cách một chút, nước giếng không phạm nước sông!” Tiết Giai Ny rất tức giận.

Q.1 - Chương 7

“Dù sao chúng ta cũng quen biết, đừng nói tuyệt tình như vậy!” Quan Hạo Lê cọt nhả.

“Tôi tình nguyện không quen biết anh!” Tiết Giai Ny tức giận.

Quan Hạo Lê buồn bực sờ lỗ mũi, “Anh kém cỏi như vậy sao?”

“Hừ! Trong lòng anh tự hiểu!”

Nói xong cô nghiêng người đi về phòng rồi, trong lòng buồn bực khó chịu, người đàn ông thú vị, lại còn biết lấy lòng người lớn, xem ra mấy ngày nay bên tai cô không yên tĩnh rồi, xem ra mẹ còn rất... Trúng ý anh ta, phiền!

Rõ ràng cô và anh ta chưa có liên quan chút gì!

Kết quả bởi vì vô tình gặp gỡ đồ bỏ đi khiến liên lụy không rõ, thật sự không biết mất cha mẹ làm sao, lại có thể cảm thấy anh ta là người đàn ông có chất lượng tốt?

Nhìn chung quanh, nhìn ngang dọc, cô không nhìn ra ưu điểm nào trên người anh ta, trừ gặp may và chơi xỏ lá, thật sự rất khó phát hiện những thứ khác.

Quan Hạo Lê đứng đằng xa nhìn theo bóng lưng của cô, tự lầm bầm: Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh giảm xuống sao? Quá khư đàn bà như tre già măng mọc vọt về phía anh, cho tới bây giờ không cần anh tốn chút ý định gì để chủ động đến gần bọn họ, Tiết Giai Ny, trước mắt là người phụ nữ duy nhất anh tốn tâm tư chủ động tiếp cận, chẳng những không thuận lợi tóm được ngược lại bị ghét bỏ thật sâu rồi.

Rốt cuộc người phụ nữ kia không có mắt hay mình gặp được người con gái cực phẩm?

Thôi, cho tới bây giờ Quan Hạo Lê anh vẫn tán thành dưa xanh hái không ngọt, nếu người ta chán ghét anh như vậy, anh cần gì không biết điều? Người phụ nữ thích anh còn nhiều, thiếu một người không sao.

Nhếch môi tự giễu cười cười, nhấc chân bước nhanh mà đi, coi như đây là một kinh nghiệm thú vị thôi.

Trừ lần gặp ở Positano đó, suốt kỳ nghỉ hè, hai người không gặp mặt nữa, càng không có bất kỳ liên hệ gì, lần nữa trở về thành hai người xa lạ, cuộc sống chính là đường thẳng song song, không có giao điểm.

Chỉ có điều, khiến Quan Hạo Lê không nghĩ đến, người phụ nữ anh quyết định quên lãng lại một lần nữa “Xuất hiện” trong tầm mắt anh.

Ngày hai mươi tháng tám đó, bầu trời âm u, mưa rơi tí tách rải rác, trong mộ màu xanh âm đạm, hình như nơi này mỗi ngày đều có người cầm dù đen hao tươi tới viếng người thân.

Quan Hạo Lê đứng trước mộ em họ Quan Cảnh Duyệt, đặt hoa cúc vừa hái trong tay xuống, thờ dài không tiếng động, anh từng cho rằng a Duyệt có thể thay anh gánh vác trọng trách gia tộc, mà anh có thể nghiên cứu y học mình thích.

Có lẽ anh nghĩ quá tốt đẹp rồi, ông trời cố ý đối nghịch với anh, mang a Duyệt tuổi còn trẻ đi, thằng bé mới mười tám tuổi, chính là tuổi hoa, lại bị bệnh tật hành hạ, trong lòng không khỏi khó chịu.

“A Duyệt, nếu có kiếp sau, anh hy vọng em khỏe mạnh sống tốt.” Anh nói với hình trên mộ bia.

Rời khỏi nghĩa trang, anh đến chỗ a Duyệt ở khi còn sống, vốn anh định cất giữ toàn bộ di vật của em họ, xem như kỷ niệm, kết quả mấy ngày trước nhận được tin tức nơi này sắp dỡ bỏ, anh không thể không tự thân vận động.

Đồ trong gian phòng nhỏ này không nhiều lắm, phần lớn là chút sách cũ, anh tiện tay lật ra, rất nhiều đều vô dụng, nên xử lý đơn giản, lúc gần đi, trong lúc vô tình anh nhìn thấy dưới gầm giường có một hòm lớn, đóng rất chặt, cũng không biết là những thứ gì.

Anh hơi buồn bực, ngần ngại hai giây vẫn mở ra, vốn cho rằng sẽ là đồ quý giá kỳ quái, lại phát hiện bên trong chất đầy quà tặng nhỏ, nhật ký và album ảnh.

Cầm album lên lật mở, bên trong gần như là hình một cô gái, mà cô gái này, anh lại biết!

Thì ra là như vậy! Không trách được lần đầu tiên anh nhìn thấy Tiết Giai Ny đã cảm thấy quen mắt, thì ra trước kia đã nhìn thấy hình cô trên ví tiền của a Duyệt, trên hình nụ cười rực rỡ, khỏe mắt đuôi mày cũng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, như vậy có thể thấy được, khi đó bọn họ rất yêu nhau.

Nhìn lại cuốn nhật ký, ghi chép ba năm a Duyệt ở trường cấp ba từng ly từng tý, mà mỗi một sự kiện đều không rời bỏ Tiết Giai Ny, trong lòng anh tự nhiên có một cảm giác nói không nên lời.

Trong nhật ký, mỗi một ngày đều ghi lại tình ý dạt dào của a Duyệt với cô, từ lúc mới bắt đầu ngọt ngào mền nhau cho đến sau bắt đắc dĩ chia tay, hình như a Duyệt hạ quyết tâm rất lớn, tình nguyện bản thân cô độc khổ sở, tình nguyện một mình thừa nhận tất cả, thậm chí tình nguyện để cô gái mình yêu mền vĩnh viễn hận mình, cũng không muốn để cho cô biết mình bị phát hiện ra ung thư giai đoạn cuối, sống không quá hai tháng, trước lúc hấp hối còn dặn dò nhóm bạn thân giấu giếm giúp, để cho cô lầm tưởng rằng mình đi học ở thành phố khác, vẫn sống rất tốt.

Tình ý này, sao có thể khiến người ta không động lòng?

Nếu sau khi Tiết Giai Ny biết chân tướng, cô sẽ có phản ứng gì?

Có lẽ a Duyệt nói đúng, yêu một người, chính là hy vọng cô ấy hạnh phúc, thà từ xa xa chúc phúc cho cô. Giống như câu nói sau cùng cậu ấy viết trong nhật ký: Em yêu, quên anh đi, đi tìm hạnh phúc thuộc về chính em, anh sẽ vĩnh viễn yêu em.

Lật tới trang cuối cùng, vừa đúng kẹp hình Tiết Giai Ny, phía sau viết: Tiểu Ny người anh yêu nhất.

Đột nhiên, trong đầu anh nảy ra ý tưởng kỳ quái, lác lác đầu, xua đuổi ý tưởng này đi, đứng dậy đóng kín hòm lần nữa, chắc hẳn đây là đồ a Duyệt quý trọng nhất khi còn sống, anh muốn giữ gìn thật tốt thay cậu ấy.

Mấy ngày sau, anh bị mấy người bạn kéo đi nhà hàng “Tùng ký”, nói chỗ ấy mùi vị không tệ, hoàn cảnh vô cùng lịch sự tao nhã, ngồi ăn cơm ở đó tuyệt đối là một kiểu hưởng thụ.

Đi đến mới phát hiện cũng không phải khoa trương, Quan Hạo Lê vẫn không ăn quen cá sống, lâm lâm thấy bụng hơi không thoải mái, nên đi toilet, sau khi ra ngoài nghe thấy người qua đường bàn tán xôn xao.

“Con người bây giờ thật huênh hoang, thân phận tình nhân cũng dám ra ngoài lác lư.”

“Con gái tiểu tam và con gái vợ chính khiêu chiến, đây là gì chứ! Ở nhà bêu xấu thì cũng thôi đi, ra bên ngoài còn không biết an phận một chút, ăn một bữa cơm cũng không cho người ta yên tĩnh, giống như chỉ sợ người ta không biết.”

“Thế giới thật to lớn, độc đáo không chỗ nào không có, hai người bốt nước miếng đi.”

...

Quan Hạo Lê khẽ cau mày, có một dự cảm xấu, chậm rãi đi ra sảnh chính, xa xa đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc đứng đó, trong lòng hồi hộp, đúng là đã bị anh đoán trúng!

“Chị dâu nhỏ, từ xa đã trông thấy bóng lưng chị, không ngờ quả nhiên là các người...” Quan Hạo Lê cười híp mắt chào hỏi, anh định điều chỉnh không khí, nhưng mà người ta không để ý đến anh.

Lương Chân Chân tức giận trừng mắt liếc anh, người này sớm không xuất hiện trễ không xuất hiện, cô tình xuất hiện vào lúc này, đúng là gặp quý! Quá không hợp thời rồi!

“Lúc anh nên xuất hiện thì không xuất hiện, lúc không nên xuất hiện lại cố tình chạm phải.” Cô hừ hừ lồi mồm.

Quan Hạo Lê nghiêng người dựa vào khung cửa, mắt xếch chau lên, quét một vòng giữa ba người, cộng thêm vừa rồi dọc đường anh nghe có không ít người qua đường bàn luận âm ỉ, lấy lời đời và lão luyện của anh nhanh chóng cảm thấy vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Lần này là lỗi của tôi, không kịp thời chạy đến, chẳng cần biết cô ta là ai, tôi thay các cô xả cơn giận này, thế nào?” Anh vỗ ngực nói.

“Không phiền anh quan tâm, chuyện này tự chúng tôi có thể giải quyết.” Tiết Giai Ny lạnh lùng cự tuyệt, cô biết người đàn ông này không phải người xấu, nhưng vào giờ phút này, cô không hề muốn nghe anh ta om sòm.

“Hình như tâm trạng người đẹp Tiết không tốt?” Quan Hạo Lê có thâm ý khác nhìn cô.

“Quản chuyện cái mông anh!” Tiết Giai Ny liếc xéo anh, sao người này không có nhãn lực!

Quan Hạo Lê hơi híp mắt nhìn cô, kể từ sau khi biết cô từng là bạn gái a Duyệt, cảm giác với cô không giống trước, cụ thể không giống ở đâu anh cũng không nói lên được.

Không thể phủ nhận, mình có hứng thú nhiều hơn với cô.

Anh thật tò mò, vì sao a Duyệt lại yêu cô sâu như thế?

Cảm giác cô đợi a Duyệt, cũng là như thế nào?

Tiết Giai Ny rất khó hiểu tại sao Quan Hạo Lê vẫn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đó khiến cho trong lòng cô cực kỳ khó chịu, giống như bị người ta xem thấu, không có chút riêng tư nào.

“Này! Không cho phép nhìn chăm chăm vào Giai Ny nhà tôi!” Lương Chân Chân bắt đầu bao che.

“Đúng vậy, nhìn người đẹp phải thu phí, Ngoa tử của chúng ta cũng không dễ theo đuổi như vậy.” Cát Xuyên vội vàng thuận miệng phụ họa.

“CÁT, GIA!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi liếc xéo cô.

“À... Ngược lại tôi cảm thấy thật ra đề nghị này rất tốt.” Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên lộ ra nụ cười có thâm ý khác, anh đột nhiên rất muốn biết tất cả mọi chuyện giữa cô và a Duyệt, rất muốn hiểu rõ cô là kiểu phụ nữ gì, càng muốn biết tình cảm của cô với a Duyệt.

Ôm một loạt nghi vấn này, anh quyết định theo đuổi cô, để cho cô phục tùng dưới quần tây của anh, vừa đúng mấy ngày nay anh hơi thấy phiền với mấy cô gái hạng sang chuyên đi tiếp khách kia rồi, thay đổi khẩu vị không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8

“Không được!” Lương Chân Chân quả quyết từ chối.

“Tại sao không được? Tôi thích ai, muốn theo đuổi ai là quyền lợi của tôi, chị dâu nhỏ nên đứng về phía tôi mới đúng, chẳng lẽ chị không cảm thấy tôi là người đàn ông tốt ngàn năm một thuở mới thấy sao?” Quan Hạo Lê cười híp mắt nói.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên nhất trí lắc đầu, còn Tiết Giai Ny thì mặt không có cảm xúc gì nhìn Quan Hạo Lê, trong lòng buồn bực, rốt cuộc người đàn ông om sòm này muốn làm gì! Kể từ sau khi gặp anh ta không xảy ra chuyện gì tốt.

“Người đàn ông tốt ngàn năm một thuở, chỉ anh?” Về mặt Tiết Giai Ny giống như nghe chuyện tức cười nhất.

“Dĩ nhiên.” Quan Hạo Lê không hề khiêm tốn đáp.

“Trừ phi đàn ông toàn thiên hạ chết hết, bằng không, hoàn toàn không thể xuất hiện tình huống như thế.” Tiết Giai Ny rất không nể mặt anh.

“Phi.” Lương Chân Chân và Cát Xuyên không nhịn được phì cười, không nghĩ ngờ chút nào, hai cô đứng về phía Tiết Giai Ny.

Giờ phút này về mặt Quan Hạo Lê chỉ có thể dùng một từ 匪 để hình dung, khóe miệng co quắp mãnh liệt mấy cái, trong lòng tự nói với mình: Nhịn... Minh đường đường là đáng mày râu lại có thể so đo với ba cô gái sao? Vậy cũng quá mất trình độ.

“Xem ra tôi thành công chọc cười ba người đẹp, cũng hết giận không sai lắm? Hôm nay tôi mời khách, ba người đẹp tùy ý.” Anh khôi phục trấn định rất nhanh, tiếp tục hi hi ha ha, giống như vừa rồi chỉ là đùa giỡn vô thưởng vô phạt, thuần túy là chọc cười.

“Đây là anh nói! Ba người chúng tôi tuyệt đối không tiết kiệm tiền cho anh, dù sao cũng là lần đầu tiên đến, không tránh khỏi sẽ gọi mấy món ăn ngon nhất át chủ bài của nơi này đến nếm! Anh nói đúng không?” Cát Xuyên lập tức cho một quân, cười đến rạn rờ.

“Cái đó đúng.” Quan Hạo Lê cảm khái trong lòng ba bà cô này đều không dễ chọc, xem ra hôm nay không để cho mình đổ nhiều máu chắc chắn sẽ không bỏ qua, trong khi mấy cô chọn món ăn anh đi ra ngoài gọi điện thoại cho nhóm bạn cùng ăn cơm, nói mình có chút việc không đi được, ngày khác làm chủ bồi tội.

Ăn là một phương thức phát tiết cảm xúc gì đó, đây chính là việc ba người Tiết Giai Ny thích nhất, sau khi ăn quá no cả đầu sẽ tạm thời tắt máy, không thèm nghĩ những chuyện phiền não nữa, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Sau đó sáng hôm sau tỉnh lại, cái gì cũng đều trở thành quá khứ.

Trước đây Quan Hạo Lê chỉ nghe nói khi tâm trạng phụ nữ không tốt sẽ cực kỳ thích ăn gì đó, hôm nay coi như lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, tình cảnh kia thật sự có đủ rung động.

“Khụ... Có phải các cô quên không, còn có tôi tồn tại?” Anh hắng giọng, nhắc nhở ba nữ sinh bên cạnh.

Tiết Giai Ny ngược mắt liếc nhìn anh, “Không có! Anh vốn chính là không khí, có liên quan gì đến chúng tôi đâu?”

Một câu nói khiến Quan Hạo Lê á khẩu không trả lời được, anh vốn cho rằng tài ăn nói của mình không tệ... Nghèo vốn từ rồi, đáng tiếc cho một đời anh danh của anh!

“Anh cảm thấy chúng tôi sẽ cố ý làm ra vẻ dè dặt, đoan trang thực nữ ăn cơm trước mặt anh sao? Sao có thể! Chúng tôi cũng không coi anh là đàn ông.” Cát Xuyên vừa ăn sushi vừa nói.

Quan Hạo Lê vốn đang uống nước, nghe được câu sau cùng thiếu chút nữa phun ra, cuối cùng bị nghẹn, kết quả ho đến kinh thiên động địa, anh bị kích thích không nhẹ.

“Sai lầm rồi, không phải tôi không là đàn ông, mà các cô không phải là phụ nữ.”

“Anh lặp lại lần nữa!” Lương Chân Chân trừng mắt liếc anh.

“Chị dâu nhỏ, ‘các cô’ không bao gồm chị.” Trên trán Quan Hạo Lê đầy vạch đen.

“Vây cũng không được! Giai Ny và Cát gia là bạn tốt nhất của tôi, không cho phép anh vu oan họ.” Lương Chân Chân không vui.

Vu oan? Rốt cuộc là ai vu oan ai nhiều hơn? Trong lòng Quan Hạo Lê đang rĩ máu, anh không thể không nhận thua, đối nghịch với ba người bọn họ chính là vô cùng không sáng suốt.

Một bữa cơm cứ nhốn nháo hi hi như vậy mà qua đi, không thoải mái lúc trước cũng bớt đi rất nhiều, lúc trả tiền, đúng là một số tiền lớn, Quan Hạo Lê rất sáng khoái móc thẻ vàng ra, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân với anh, tiêu đi kiếm lại, đền đáp tuần hoàn mà thôi.

“Mấy người đẹp, cần tôi làm tài xế không?” Ra cửa, Quan Hạo Lê chỉ chiếc Aston Martin màu xanh ngọc của mình, cười híp mắt nói.

“Không cần, tự chúng tôi có xe.” Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, móc chìa khóa xe của mình trong túi, đi thẳng về phía chiếc Porsche màu đỏ như lửa.

Mất Quan Hạo Lê híp lại thành một đường thẳng, từ hai tháng trước khi nói chuyện cùng cha mẹ cô ở Positano có thể cảm thấy gia cảnh nhà cô không tệ lắm, nhà kinh doanh một công ty nhỏ, cũng coi như thiên kim đại tiểu thư.

Porsche màu đỏ lướt qua anh, hất lên mảng bụi, anh như có điều suy nghĩ nhếch môi, là một người phụ nữ thú vị, ngược lại anh rất muốn tháo màn che mặt bí ẩn trên người cô.

Thứ bảy, Tiết Giai Ny một mình chán chết lái xe đi dạo lung tung trên đường, Chân Chân và Cát gia đi cùng bạn trai, chỉ còn dư lại mình cô cô đơn lẻ bóng, ở trong ký túc xá hoặc ở trong nhà chỉ khiến mình suy nghĩ lung tung, còn không bằng ra ngoài lác lác, cảm nhận chút không khí náo nhiệt.

Dừng xe ở bãi đậu xe bên cạnh quảng trường, cô đi dọc theo lối đi bộ, nhìn từng cặp tình nhân tay trong tay ngọt ngào cười nói, trong đầu luôn thoáng hiện qua chút hình ảnh, trong lòng chưa xót như vậy.

Náo nhiệt đều của người khác, không liên quan gì đến cô.

Đột nhiên, giống như cô trông thấy bóng người quen thuộc phía trước, đang được người đàn ông khác ôm vào trong ngực, thân mật như vậy, tự nhiên như vậy...

Không thể nào! Ban đầu a Duyệt bởi vì cô ta mà chia tay với mình, bây giờ mới bao lâu, sao lại như vậy?

Lòng cô nghi ngờ nặng nề, sai bước đi tới, “Kim Hà.”

Nữ sinh tên Kim Hà bị gọi xoay người lại, lúc nhìn thấy Tiết Giai Ny, trong mắt lướt qua vẻ bối rối, ngay sau đó trấn định, “Giai Ny, đã lâu không gặp, cậu càng ngày càng đẹp, nam sinh đại học F theo đuổi không ít chứ?”

“Anh ta là bạn trai cô?” Tiết Giai Ny chú ý nhất hiển nhiên là vấn đề này.

“Đúng vậy.” Kim Hà thoải mái kéo tay bạn trai, cô không ngờ gặp phải Tiết Giai Ny ở đây, xem ra phải bịa lời nói dối tiếp tục lừa cô ấy rồi, trong lòng nói không ra ghen tỵ và đồng tình.

Các cô đã từng là bạn tốt nhất, cả ngày như hình với bóng, bởi vì gia cảnh và tính nết tương tự, quan hệ hai người càng ngày càng tốt, lời gì trong lòng cũng có thể chia sẻ với đối phương, ngay cả mất mùa đỗ cũng hoàn toàn giống nhau, cho nên hai người thường trao đổi quần áo, giỏ xách, trang sức các loại.

Vốn hai người có thể trở thành bạn tốt thân thiết nhất, nhưng phát sinh ngoài ý muốn.

Họ đồng thời thích một nam sinh – Quan Cảnh Duyệt, chỉ vì Tiết Giai Ny nói ra sớm một bước, vừa vặn Quan Cảnh Duyệt cũng thích cô, vì vậy Kim Hà lựa chọn yên lặng thôi lui, đàn ông có thể có mối, nhưng bạn bè là cả đời, sau khi cô dẫn vật đau khổ một lần trong lòng, quyết định vĩnh viễn chôn vùi tình cảm mới manh nha này.

Ba năm học cấp ba, cô nhìn bạn tốt ngọt ngào hạnh phúc trước mắt mình, giữa bọn họ xảy ra chuyện gì đều nói cho cô biết, hoàn toàn không giấu giếm chút nào.

Không biết rằng, Kim Hà nghe đến những chuyện này càng thêm khổ sở không chịu nổi, cô thử lui tới với những nam sinh khác, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến Quan Cảnh Duyệt, nhớ nhung giống như tấm lưới, cái lòng rậm rạp chẳng chặt, khiến cho cô sắp không thở nổi.

Bởi vì trong lòng bị đè nén quá mức, có một lần không nhịn được cô nửa đùa nửa thật: “Về sau đừng ân ái trước mặt tớ! Tớ không chịu nổi kích thích.”

Ngay lúc đó Tiết Giai Ny đang chìm trong tình yêu ngọt ngào cuồng nhiệt, hoàn toàn không nghĩ đến trong lòng bạn tốt vẫn thích bạn trai mình, cho rằng cô ấy đang nói đùa, sau cũng thu liễm lại một chút.

Kim Hà vốn cho rằng Giai Ny và Quan Cảnh Duyệt sẽ tiếp tục hạnh phúc, lại không nghĩ rằng, học kỳ hai lớp mười hai một tháng trước kỳ thi vào đại học, anh ấy đến tìm mình, nói thật ra người trong lòng anh ấy là mình, còn nói biết cô cũng thích anh, chứng kiến cặp mắt nghi ngờ của mình thì liệt kê một loạt chi tiết nhỏ trong cuộc sống.

Trong nháy mắt đó, cô cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột, đồng thời trong lòng cũng mâu thuẫn, một mặt vui vẻ không thôi, người nam sinh mình thầm mến ba năm đột nhiên thổ lộ với mình; mặt khác lại lo lắng cho bạn tốt, sợ cô ấy không chịu nổi.

“Việc này không liên quan gì đến em, là anh thay lòng, anh tự đi nói với cô ấy.” Quan Cảnh Duyệt ôn hòa nói.

Kim Hà mềm lòng rồi, cô từng nhiều lần mơ ước cả ngày lẫn đêm đến giây phút này như vậy, hôm nay giấc mộng được thực hiện, cô còn hèn nhát cái gì chứ?

Cô không biết Quan Cảnh Duyệt và Giai Ny nói những gì, nhanh chóng, trong trường đồn đại hai người chia tay, nói Quan Cảnh Duyệt thay lòng đổi dạ, yêu bạn tốt của bạn gái cũ, vứt bỏ công chúa nhỏ Tiết Giai Ny, chỉ chơi đùa một chút với cô ấy, hoàn toàn không phải nghiêm túc.

Khoảng thời gian đó, cô cảm thấy mình giống như bay trên mây, hạnh phúc không chân thực, Quan Cảnh Duyệt đúng là người bạn trai tốt, cẩn thận quan tâm bạn gái, nhưng cô cảm giác sau dịu dàng của anh che giấu gì đó.

Bây giờ suy nghĩ lại, giác quan thứ sáu của nữ sinh thật nhạy, nghĩ tới đây, khóe miệng cô nhếch lên nụ cười tự giễu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Cô đắm chìm trong dịu dàng của anh không cách nào tự kiềm chế, thích làm việc nghĩa không chùn chân, cuối cùng mới biết mình rơi vào một âm mưu, Quan Cảnh Duyệt vốn không thích cô, anh chỉ lợi dụng cảm tình của mình với anh mà thôi, lợi dụng cô cùng nhau lừa gạt Tiết Giai Ny, bởi vì chỉ có vậy, mới có thể chân chính khiến cô ấy tin tưởng.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô thật ngốc, bị tình yêu làm đầu óc choáng váng, cho rằng mơ ước của mình đã trở thành hiện thực rồi, ngây ngốc nỗ lực, kết quả...

“Hai người chia tay?” Trong giọng nói của Tiết Giai Ny tràn đầy kinh ngạc, cô vẫn cho rằng anh ấy và Kim Hà lưỡng tình tương duyệt *, hơn nữa chính cô tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, không thể không khiến cho cô nhận thấy rõ sự thật tàn khốc này.

(*) lưỡng tình tương duyệt: hai người đều có tình cảm với nhau.

“Ừ.” Kim Hà trả lời thật bình tĩnh, cô không muốn lộ ra quá nhiều cảm xúc, bởi vì cô đã đồng ý với người nào đó, cô phải giữ bí mật, vốn cô không muốn bằng lòng, nhưng có thể vì nhìn thấy đáng về khổ sở của anh cầu khẩn mình, cô không đành lòng, nói cho cùng, cô còn yêu anh, chỉ tiếc trong lòng anh mãi chỉ yêu... Giai Ny.

Cô ghen tỵ, không cam lòng, oán hận, mỗi một giây phút cô đều rất muốn nói ra chân tướng, nhưng có thể vì nhìn thấy đáng về bị tàn phá bởi bệnh tật của anh, mình lại không nhẫn tâm.

Sau cô nghĩ thông suốt rồi, ý tưởng của đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau, Quan Cảnh Duyệt cho rằng vì tốt cho Giai Ny mà nói vậy chưa chắc là tốt, có lẽ không cho cô ấy biết chân tướng mới là tàn nhẫn nhất.

Bởi vì cô ấy vĩnh viễn sẽ không biết Quan Cảnh Duyệt yêu cô ấy đến chết không đổi, vĩnh viễn không biết anh ấy vốn không thay lòng, vĩnh viễn sẽ không biết anh ấy đã sớm... Không còn trên trần thế.

“Tại sao? Không phải hai người...” Trong mắt Tiết Giai Ny tràn đầy không thể tin, chẳng lẽ mỗi một mối tình đều ngắn ngủi như thế sao?

Cô còn chưa nói xong đã bị Kim Hà trách móc rồi, “Vậy cậu biết lý do yêu một người sao? Chia tay cũng như thế, có nhiều lý do như vậy.”

Tiết Giai Ny vẫn hơi không tin, cô vô cùng rõ ràng Kim Hà là hạng người gì, cô ấy yên lặng yêu Quan Cảnh Duyệt nhiều năm như vậy, cô còn lộ vẻ xúc động với phần si tình kia, khoảng thời gian bọn họ ở bên nhau, ánh sáng rực rỡ trên người cô ấy tỏa ra là thứ cô chưa bao giờ thấy.

Cô thật sự rất khó tin tưởng, mới một năm, hai người đã chia tay.

Kim Hà cũng hiểu rất rõ Tiết Giai Ny, nghi ngờ viết rất rõ ràng trên mặt cô ấy, không cho cô ấy một cách nói rõ ràng chỉ sợ sẽ khiến cô ấy hoài nghi, “Chung đụng lâu, sẽ phát hiện khuyết điểm của đối phương, một khi có gây gỗ lần đầu tiên, sau sẽ theo mà đến, thêm nữa nhân sinh quan của chúng tớ tồn tại khác biệt, tớ không hy vọng vì vậy mà dẫn đến hai bên đến nông nổi chán ghét, dù sao đã từng yêu, vẫn nên lưu lại hồi ức tốt đẹp thì tương đối tốt.”

Giải thích như vậy, Tiết Giai Ny tin, ngược mắt nhìn Kim Hà, “Vậy bây giờ anh ấy tốt không?”

“Giai Ny, xem như nể mặt tình bạn trước kia của chúng ta, khuyên cậu một câu, quên anh ấy đi! Đừng cứ mãi cuộn tròn mình, dựng đầy gai nhọn lên với bất kỳ nam sinh nào, cậu nhìn tớ xem, bây giờ rất hạnh phúc, bắt đầu tình yêu mới, tuyệt đối quên lãng quá khứ là thuốc tốt nhất.” Kim Hà thành tâm đề nghị.

Cô thật sự không cách nào tưởng tượng ra được phản ứng của Giai Ny khi biết chân tướng, cô ấy yêu quá sâu, cho tới bây giờ vẫn không thể quên anh ấy, ông trời chính là sao không công bằng như vậy, rõ ràng hai người yêu nhau, lại không thể ở chung một chỗ.

“Ừ, chúc phúc hai người.” Tiết Giai Ny miễn cưỡng kéo ra nụ cười yếu đuối, cho dù bọn họ có là bạn bè hay không, cô vẫn thật tâm chúc phúc cho cô ấy.

Kim Hà nhìn cô, rồi kéo bạn trai Khang Thành đi, anh là bạn nói khổ với Quan Cảnh Duyệt, biết rõ ràng chuyện về Quan Cảnh Duyệt, cho nên mới vừa rồi không hề kiêng dè nói chuyện trước kia trước mặt anh.

“Xem ra cô ấy vẫn còn không quên được a Duyệt.” Sau khi đi xa, Khang Thành nhỏ giọng nói.

“Thời gian có thể giúp cô ấy quên quá khứ, cô ấy cần vượt qua chính là con tim của cô ấy” Kim Hà thở dài.

“Em còn hận cô ấy sao?”

“Không hận, bởi vì cho anh bên cạnh em.” Kim Hà nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, khóe mắt toát ra ngọt ngào ấm áp.

Khang Thành nắm ngược lại tay cô, hai người tay trong tay càng chạy càng xa.

Tiết Giai Ny ngồi một mình ngơ ngác trên ghế dài, tâm tình rất phức tạp, cô không không chưa từng thử quên anh ấy, nhưng thật sự quá khó khăn, ban ngày cô còn có thể đùa giỡn chơi chung với Chân Chân, Cát gia, đến buổi tối lúc đêm khuya yên tĩnh, cô không tránh khỏi sẽ nghĩ đến anh.

Cô không cách nào không chế được suy nghĩ của mình, cũng không có cách nào tiếp nhận một người nam sinh khác lấy lòng, trước sau vẫn không bước qua được lần ranh kia.

Hoàn cảnh chung quanh rất ồn ào náo nhiệt, nhưng hình như cô bị ngăn cách với bên ngoài, ánh mắt mờ mịt nhìn người bốn phía tới lui, cô không biết bước tiếp theo mình nên đi đâu.

Đột nhiên, điện thoại di động trong túi xách vang lên, khiến cô giật mình, sau khi phản ứng lấy điện thoại di động ra, hiển thị cuộc gọi đến: tiểu Lôi.

Người này tên đầy đủ là Lôi Thạc Minh, là một trong những bạn nói khổ của Tiết Giai Ny, tính cả Kim Hà, ba người bọn họ cùng nhau lớn lên, từ tiểu học đến cấp ba vẫn không chia lìa, quan hệ rất vững chắc.

Sau khi xảy ra chuyện giữa Kim Hà và Quan Cảnh Duyệt, Lôi Thạc Minh còn vì Tiết Giai Ny mà đánh Quan Cảnh Duyệt một trận, mặc dù sau đó bị Tiết Giai Ny nói, nhưng anh vẫn không hối hận, vì bạn bè giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống vốn cần như vậy.

Huống chi, anh không cho phép bất kỳ ai bắt nạt cô, thấy cô hạnh phúc, anh sẽ buông tay rồi đi; ngược lại anh vẫn bảo vệ bên cạnh cô, đây đã sớm không phải là bí mật, ngay cả người trong cuộc Tiết Giai Ny cũng cảm thấy, cho nên cô cố ý giữ khoảng cách với anh, chính là hy vọng anh có thể sớm ngày gặp cô gái mình thích, đừng lãng phí thời gian trên người cô, không đáng giá.

Cô không có chút xấu tính cảm như thế kia với anh, tội gì phải lừa người lừa mình?

“Giai Ny, buổi tối có thời gian không? Bạn học cấp hai tụ họp, không có bao nhiêu người, đều là người quen.” Lôi Thạc Minh chỉ sợ cô không đến, còn cố ý bổ sung.

“Tiểu Lôi, tớ không muốn đi lắm.” Bây giờ Tiết Giai Ny không thích tham gia nhất chính là bạn học cấp hai, cấp ba tụ họp, quá nhiều gương mặt quen thuộc, quá nhiều hình ảnh quen thuộc, đều là những kỷ niệm cô không muốn thấy.

“Mọi người khó có được trở lại một chuyến, đã nhiều năm không gặp, cũng rất nhớ cậu.” Giọng Lôi Thạc Minh trầm thấp, anh biết Giai Ny không muốn tham gia bất cứ tụ họp nào của bạn học cấp hai, cho nên cũng không gọi cô, mà lần này đều là bạn chơi tốt ở cấp hai, nên muốn thử một chút.

Tiết Giai Ny khẽ dừng lại, tính toán cô đã thoát ra khỏi nhóm thật lâu, trước tất cả bạn học đều không liên lạc, ngay cả anh em tốt tiểu Lôi, cũng tránh được thì tránh.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

“Ừ, quả thật đã lâu không gặp.”

Lôi Thạc Minh nghe xong vui vẻ không thôi, 【Bây giờ cậu đang ở đâu? Tớ sang đón cậu.】

“Không cần, cậu cho tớ biết thời gian và địa điểm, tớ tới tớ.”

“Được rồi, bây giờ tớ, quán rượu lớn Phong Nguyên.” Lôi Thạc Minh biết cô là cô gái cố chấp, cho tới bây giờ nói một không hai, cũng không miễn cưỡng cô.

Sau khi cúp điện thoại xong, Tiết Giai Ny đứng dậy chạy một vòng dọc theo quảng trường, nhìn đồng hồ, mới khoảng ba giờ, còn sớm, cô có thể tự đi một mình

Gió nhẹ lướt qua, thổi rối tóc dài trên má cô, cô đưa tay nâng tóc, giống như làm ra một quyết định gì đó, xoay người đi ra bãi đậu xe.

Mười phút sau, xe dừng trước một tiệm hớt tóc, cô không chút do dự mở cửa xe đi vào, lập tức có em trai gọi đầu nghênh đón, “Người đẹp, muốn gội đầu hay cắt tóc?”

“Cắt bỏ, cắt tóc ngắn cho tôi.” Cô trả lời.

Cắt đứt ba búi tóc đen, có phải thật sự cắt đứt tất cả phiền não không? Cô tự hỏi lòng mình.

Sau một tiếng rưỡi, cô nhìn thấy dáng vẻ thay đổi hoàn toàn của mình trong gương, tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, xem ra cả người lên tinh thần không ít, cô cảm thấy cũng không tệ lắm, rất tự tin đi ra khỏi tiệm hớt tóc.

Bây giờ tớ, Tiết Giai Ny rất đúng giờ đến quán rượu, Lôi Thạc Minh đã đứng đằng kia đợi cô, nhìn thấy cô một đầu tóc ngắn còn hơi giật mình.

“Cắt lúc nào?”

“Mới vừa rồi, thế nào? Khó coi sao?” Cô cười gãi đầu.

“Không có, rất đẹp, không giống cậu trước kia.” Trong tròng mắt đen của Lôi Thạc Minh có nóng bỏng khó nén.

Tiết Giai Ny giả vờ như không nhìn thấy, cố ý nói sang chuyện khác, “Bọn họ đâu? Đến rồi sao?”

“Phần lớn đều đã đến, còn hai người trên đường, tớ dẫn cậu vào phòng bao trước chứ?”

“Ừ.” Tiết Giai Ny khẽ gật đầu, cô không có sở thích đứng ở cửa quán rượu cho người ta xem xét.

Trong bữa tiệc, mọi người nhắc đến chuyện lý thú thời học sinh, đều là bạn thân chơi cấp hai, bao năm không thấy, đề tài tương đối nhiều, không khí rất tích cực.

Phần lớn thời điểm Tiết Giai Ny đều nghe, thỉnh thoảng sẽ cười cùng bọn họ.

“Người đẹp Tiết, mấy năm không gặp, cậu càng ngày càng đẹp, học ở đại học nào?” Nam sinh nói chuyện chính là lớp trưởng lớp bọn họ, cũng không xấu, chính là nói hơi nhiều chút.

“Đại học F.”

“Woa! Nghe nói soái ca ở đại học F đặc biệt nhiều! Cậu sẽ không...” Anh đang nói hứng khởi, đột nhiên chạm phải ánh mắt cảnh cáo của Lôi Thạc Minh, lập tức ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: CHƯƠNG 10

“Ăn com cũng không ngăn được cậu há mồm.” Lôi Thạc Minh trừng mắt liếc nhìn cậu ta.

Tiết Giai Ny cầm cái ly trong tay khẽ khựng lại, cúi đầu uống một ngụm, lúc ngẩng đầu lên lần nữa sắc mặt bình thản, “Lời cậu nghe chỉ là đồn đại mà thôi, đại học F thật ra nhiều người đẹp, trai đẹp tương đối thừa thớt.”

“Có thật không? Vậy ngày nào đó cậu giới thiệu giúp tớ một người?” Lớp trưởng nói nhằm phản ứng rất nhanh.

“Được!” Tiết Giai Ny ngược lại cười hi hi đáp.

Nếu tụ họp, cũng không cần bởi vì một mình cô mà khiến cho tất cả mọi người đều không vui, lại nói cô không phải búp bê nhạy cảm, chạm không được, đụng không xong.

Có một số việc sớm muộn phải đối mặt, cô không có cách nào che miệng người khác, chỉ có thể坦然 nhiên tiếp nhận sự thật này, học quên lãng.

Lôi Thạc Minh nghi ngờ nhìn cô, phát hiện thần thái cô rất tự nhiên, trong lòng thờ phào thật nhẹ nhõm, hai tháng không gặp, cô đã thay đổi rất nhiều, đột nhiên anh rất hy vọng Tiết Giai Ny sáng sửa rực rỡ trước kia trở về.

Tất cả mọi người ăn rất vui vẻ, khó tránh khỏi uống nhiều mấy chén, lại náo loạn muốn đi ca hát, nói đã lâu không vui về hết mình, Tiết Giai Ny không thể từ chối thịnh tình của bọn họ, chỉ có thể đi cùng họ.

Xác định tại KTV Tiền Quỹ, mọi người muốn một phòng bao lớn sang trọng, nói tối nay muốn chơi HIGH.

Lớp trưởng nói nhằm phát biểu đầu tiên, yêu cầu mỗi người phải hát một bài, lần lượt một vòng, sau đó tùy ý, tất cả mọi người không có ý kiến, lời Tiết Giai Ny vừa nói đến khoe miệng chỉ có thể nuốt xuống rồi, cô có thể không hát sao?

Đợi đến lúc cách cô còn hai người, cô lấy cớ đi phòng vệ sinh, lặng lẽ chạy ra ngoài, mặc dù cô rất muốn hòa nhập trong không khí sung sướng của mọi người, nhưng vẫn không hoàn toàn hòa nhập, cổ tình mấy giờ trước gặp được Kim Hà, trong đầu khó tránh khỏi hơi loạn.

Trong phòng rửa tay, cô dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn kiểu tóc mới của mình, tự nhủ: Có lẽ, cô thật sự cần bạn trai, Chân Chân và Cát gia thỉnh thoảng lái nhai bên tai cô, lỗ tai cũng sắp sinh kén rồi.

Như vậy đều tốt với bất kỳ ai, tình ý của tiểu Lôi, cô không tiếp nhận nổi, chỉ có thể chờ đợi anh mau sớm tìm được nửa kia của mình.

Xoa xoa tay, xoay người đi ra ngoài, không muốn đi vào quá sớm, nên muốn tìm một ban công nán lại một lát, khi đi qua khúc quanh chỗ cầu thang thì dường như cô trông thấy hai bóng người đứng đó, đang rồi rầm có nên tới hay không.

“Lê, anh không cần em sao?” Giọng nữ tội nghiệp khiến người ta nghe mà sinh lòng thương tiếc.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, đây là trò chơi cô tình tôi nguyện giữa người trưởng thành, ban đầu chính cô chủ động dính lên tôi đấy, mà tôi cũng không ghét cô, hơn nữa cô đã đồng ý với tôi một khi ngưng hẳn quan hệ sẽ chia tay hòa bình, bây giờ làm dáng về này, ý gì?” Giọng nam rất không bình tĩnh.

Tiết Giai Ny híp mắt nhìn sang, đáng tiếc khúc quanh cầu thang quá tối, hơn nữa người đàn ông kia đưa lưng về phía cô, không thấy rõ gò má, nhưng giọng nói lại lộ ra quen thuộc không nói ra được.

“Lê, em yêu anh, em thật sự yêu anh, đừng rời khỏi em được không?” Người phụ nữ đã chẳng chực khóc kéo tay áo người đàn ông, khóc đến hoa lệ đầm lệ.

“Đủ rồi! Cô nên biết tôi ghét nhất phụ nữ cố tình gây sự!” Giọng nam rất không tốt, nhấn tâm hất cánh tay người phụ nữ ra.

Tiết Giai Ny khinh bỉ người đàn ông kia ở trong lòng, chắc chắn chắc... Nếp sống xã hội bây giờ! Đến đâu cũng có thể thấy quan hệ nam nữ mập mờ, may mà cô không trực tiếp ở hiện trường, bằng không, khu...

Cô không nhịn được chẹp môi, kết quả phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Ai?” Người đàn ông lạnh lùng hỏi, người nào không có việc gì chạy tới nghe lên góc tường của anh?

“Tôi chỉ đi ngang qua, cái gì cũng không nghe được, hai người tiếp tục, tiếp tục.” Tiết Giai Ny chỉ có thể lên tiếng, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, không nhìn một nam một nữ kia.

Quan Hạo Lê thật bất ngờ mình lại có thể gặp được Tiết Giai Ny ở đây, khoe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, sải bước dài lên trước, khoác vai cô, “Ny Ny, vừa rồi em đều đã nghe, là cô ta quần lấy anh không buông, hiện tại trong lòng anh chỉ có em.”

Tiết Giai Ny còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, đã bị anh ép buộc ôm, bên tai tràn vào cứng nhắc khó hiểu, cô tức giận hất tay anh ra, “Khốn kiếp! Ai chấp nhận anh gọi tôi như vậy! Còn nữa, lấy bàn tay quấy rối của anh ra!”

“Được, được, là lỗi của anh, anh bảo đảm lần sau sẽ không thế nữa.” Quan Hạo Lê không tức giận chút nào, vẫn thiện ý dỗ dành lấy.

Người đẹp yếu điệu bên cạnh nhìn thấy anh dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác, giận đến giẫm chân, vọt tới trước mặt Tiết Giai Ny, “Cô đừng hà hiếp quá sớm, phụ nữ bên cạnh Lê đều có thời hạn, cô chạy cũng không thoát!”

Nói xong, cô ta thờ hờn hèn đạp giày cao gót đi.

“Anh có bị bệnh không! Kéo tôi làm đệm lưng không nói còn hại tôi bị bạn gái cũ của anh mắng!” Giọng Tiết Giai Ny không tốt, người đàn ông đáng chết này, không trách được vừa rồi cảm thấy giọng nói quen quen, thì ra là anh ta!

Quan Hạo Lê cũng không đóng kịch tiếp nữa, ho nhẹ một tiếng, “Là em núp ở đây nghe lén trước, chỉ trách em xuất hiện quá kịp thời.”

“Tôi còn lâu mới có hứng thú nghe góc tường của anh, tôi nói tôi chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua! Ai bảo anh muốn xử lý chuyện riêng ở nơi công cộng! Tôi còn không trách anh làm ô nhiễm tai tôi!” Tiết Giai Ny không chịu yếu thế phản kích lại.

“Em gái Giai Ny, anh phát hiện mỗi lần em thấy anh con tức đều rất lớn? Chẳng lẽ dáng dấp của anh khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã nổi con tức sao?” Quan Hạo Lê sờ lỗ mũi.

“Đâu chỉ nóng giận! Anh nhất định chính là ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, làm ô uế khẩu vị người ta!” Tiết Giai Ny tức giận bật lại.

“Phụt! Em gái Giai Ny, em nói có thể không đúng, không thể công kích nhân phẩm.”

“Tôi với anh không quen, đừng gọi thân thiết như vậy!”

Tiết Giai Ny trừng mắt liếc anh, nhắc bước đi rồi, không để ý đến anh.

“Này! Em đi đâu vậy? Tới cùng nhóm bạn sao?” Quan Hạo Lê đuổi theo hỏi.

“Xin hỏi, có liên quan đến anh sao?” Tiết Giai Ny lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Anh là quan tâm em, một cô gái, nửa đêm ở bên ngoài rất nguy hiểm! Lỡ đụng phải người xấu thì làm thế nào?”

“Người xấu? Anh nói bản thân anh sao?”

Sắc mặt Quan Hạo Lê rất đen, người phụ nữ nhỏ bé trước mặt đúng là không thể coi thường, khéo mồm khéo miệng không tha người, muốn thu phục nàng, chỉ sợ phải tốn không ít tâm tư.

Đứng trên ban công, Tiết Giai Ny mặc cho gió đêm nhẹ lướt qua gò má mình, cô phát hiện chỉ cần gặp Quan Hạo Lê, mình sẽ dễ dàng kích động hơn bình thường, rất dễ tức giận, đây không phải dấu hiệu tốt.

Cô hít vào một hơi thật sâu, muốn bình tĩnh lại tâm tình một chút, dường như hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện.

Mười phút sau, cô mới trở về phòng bao, tất cả mọi người hỏi cô đi đâu? Lôi Thạc Minh càng thêm ân cần hỏi có phải cô không thoải mái không? Có muốn đưa cô trở về trước không?

“Không có việc gì, tớ mới gặp... Người quen ở bên ngoài, nên hàn huyên một lúc.” Bất đắc dĩ cô chỉ có thể lấy Quan Hạo Lê làm cái cớ, nhưng trong lòng cực kỳ khinh bỉ mình.

“À, không có việc gì là tốt.”

“Mới vừa rồi có phải có ai không hát? Cho tới bây giờ mới vào, có phải nên phạt không?” Lớp trưởng nói nhảm hô lớn.

“Phạt! Phạt phạt!” Có nam sinh ồn ào theo.

Tiết Giai Ny bất đắc dĩ nâng trán, sao trí nhớ những người này tốt như vậy? Đã uống tới thế rồi còn nhớ rõ cô chưa hát?

“Được rồi! Các cậu đừng làm rộn quá đáng.” Lôi Thạc Minh nói giúp cô.

“Tiểu Lôi, cậu cũng không thể bao che, tới nay tất cả mọi người đã nói rồi đấy, mỗi người phải hát ít nhất một bài.”

“Đúng vậy! Bằng không hai người tới song ca một bài tình ca cũng được.” Mấy nam sinh trong phòng bao nhanh chóng ồn ào lên.

“Cho tớ bài ‘Giải thoát’ của Trương Huệ Muội.” Tiết Giai Ny biết những người này chính là cố ý, chủ động mở miệng.

Đau

Nếu khiến người ta lớn lên

Tại sao em sợ đau khi chia tay

Giải thoát là chịu thừa nhận đó là sai lầm

Em không nên còn không buông tay

Anh có thể tự do đi em có thể tự do sống tốt

Giải thoát là biết lau khô lệ nhìn về sau này

Tìm phương hướng mới đi về phía trước

Thế giới này bao la rộng lớn

Cuối cùng em sẽ thực hiện được giấc mộng

...

Đúng như lời bài hát nói, anh có thể tự do đi em có thể tự do sống tốt, cuộc sống luôn nhìn về phía trước, có lẽ mơ ước đang ở phía trước.

Tiết Giai Ny hát rất nghiêm túc, đây là một ca khúc cô ưa thích, lời ca vừa đúng viết ra tiếng lòng cô, hôm nay hát trước mặt mọi người, cũng biểu lộ bản thân mình quyết định quên đi quá khứ.

Lớp trưởng nói nhảm lấy cùi chỏ đẩy đẩy Lôi Thạc Minh, dùng khẩu hình nói: Tiểu Lôi, mùa xuân của cậu sẽ tới.

Lôi Thạc Minh trừng mắt liếc nhìn cậu ta, ý bảo cậu ta quản tốt cái miệng của mình, đừng nói lung tung.

Xong một khúc, mọi người đồng loạt vỗ tay thét, “Thật dễ nghe! Thêm một bài!”

“Các cậu cũng đừng được voi đòi tiên! Nói mỗi người một bài.” Tiết Giai Ny không dễ bị lừa như vậy, buông micro kiên quyết không hát.

“Tớ nói mỗi người ít nhất một bài, cậu nghe sai rồi.”

“Cậu nói không sai! Ít nhất một bài, tớ đã phù hợp với quy tắc tối nay.” Tiết Giai Ny buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11

“Xem đi! Lời của cậu bị người đẹp Tiết chui vào chỗ trống rồi.” Một nam sinh trong đó ồn ào lên.

“Các cậu cũng đừng hếch mũi lên mặt, không sai lắm là được!” Lôi Thạc Minh mở miệng cười, từ nhỏ anh đã là vua của đám trẻ, lời nói rất có phân lượng.

“Tớ nói này tiểu Lôi cậu có thể đàn ông một chút không! Chủ động yêu cầu song ca với em Tiết một bài!” Không biết ai nói một câu như vậy.

“Song ca!” Cả đám bên trong phòng bao bắt đầu vỗ tay nháo lên.

Trong lòng Tiết Giai Ny hiểu những người này là anh em tốt lớn lên từ nhỏ với tiểu Lôi, mọi người cũng biết tiểu Lôi có cảm tình với mình, tối nay hiển nhiên muốn hợp tác cô với tiểu Lôi.

Mà cô, không muốn thấy nhất chính là cảnh tượng này, cô vẫn luôn coi tiểu Lôi là bạn tốt nhất, trù tình bạn, không hề có khái niệm nào khác.

Khi cô đang nghĩ đối sách, điện thoại di động vang lên, cô vội vã đứng lên ra ngoài nghe điện thoại, là một số xa lạ, cô không quản nhiều như vậy rồi, tiện tay ấn nút nghe, phát hiện quả nhiên người ta gọi nhầm rồi.

Giữ nguyên tư thế không gác máy sau gần hai phút, cô xoay người vào phòng, nói rất có lỗi: “Ba tớ gọi điện thoại tới thúc giục tớ về nhà, các cậu chơi đi, tớ đi trước.”

“Giải Ny, để tớ đưa cậu về.” Lôi Thạc Minh đứng dậy chuẩn bị tiễn cô.

“Tớ cũng không phải đứa bé, đưa đi đưa lại thật phiền! Lại nói tớ có lái xe tới, không có chuyện gì!” Tiết Giải Ny cười cự tuyệt, cô kiểmcó rồi đi lúc này chính là vì tránh khỏi tình huống lúng túng, nếu để cho cậu ấy đưa mình về, chẳng phải tạo thành tình huống hai người lúng túng một chỗ?

Lôi Thạc Minh hiểu tâm tư của cô, nên không tiếp tục làm phiền mà yêu cầu, “Vậy tớ đưa cậu tới cửa thôi.”

“Ừ.” Tiết Giải Ny gật đầu, cự tuyệt nữa cũng không thích hợp, mọi người đều là bạn, cô không thể làm quá rõ ràng.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng bao, nam nam nữ nữ bên trong hai mặt nhìn nhau, không khỏi than thở, đúng là duyên phận oan nghiệt! Chỉ trách tiểu Lôi quá si tình rồi, biết rõ người ta không thích cậu ta vẫn còn si ngốc đợi chờ.

Trước cửa KTV Tiễn Quý, Tiết Giải Ny die.enda`nlequ ydonnn lấy chìa khóa trong túi xách ra, liếc nhìn Lôi Thạc Minh bên cạnh, cần cần mỗi, vẫn nói ra miệng, “Tiểu Lôi, chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn tốt chứ?”

Lôi Thạc Minh ngược mắt nhìn cô, tất cả vui sướng tối nay đã bị một câu nói này biến thành không có, anh biết, biết cho tới bây giờ Giải Ny chỉ coi anh là bạn, nhưng anh vẫn không cam lòng, vốn cho rằng sau khi cô và Quan Cảnh Duyệt chia tay, cơ hội của mình đã đến.

Nhưng ai biết cô đã khóa chặt lòng mình rồi, cho dù ai cũng không bước vào được ngưỡng cửa kia, ngăn cách tất cả người theo đuổi ở bên ngoài.

Tối nay, cô đồng ý tham gia họp mặt bạn học, còn đổi một kiểu tóc mới, lại hát bài “Giải thoát”, trong lòng anh dấy lên một ngôi sao hy vọng, cho rằng cô cho anh một cơ hội bảo vệ bên cạnh cô.

Nhưng không ngờ, tất cả mọi chuyện chẳng qua do anh mơ mộng hão huyền mà thôi.

“Dĩ nhiên, chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn.” Hình như anh làm một quyết định rất gian nan, cánh tay khẽ nâng lên, giống như khi còn bé vậy, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể để cho bọn họ quay lại khoảng thời gian đơn thuần trong quá khứ.

Nghe được câu trả lời của anh, vui sướng trong khoe miệng của Tiết Giải Ny khó có thể che giấu, cảm giác trở lại khi còn bé, anh rất thích vuốt tóc mình, còn dọa cô muốn vò chúng thành tổ chim, để lũ chim nhỏ đều bay tới đây...

Trí nhớ rất xa xôi, lại hình như rất gần, nếu quả thật có thể trở lại quá khứ thì tốt biết bao?

“Vào đi, tớ đi đây.” Tiết Giải Ny vẫy tay với anh, khoảnh khắc khi xoay người, cô nói trong lòng: Tiểu Lôi, xin lỗi, là tớ quá ích kỷ! Ích kỷ trói buộc tình hữu nghị của chúng ta, ích kỷ buộc cậu không hề yêu thích tớ nữa.

Quên tớ đi, cậu đáng giá có một cô gái tốt hơn.

Lôi Thạc Minh đứng ở cửa thật lâu, cho đến khi chiếc Porsche màu đỏ biến mất không thấy nữa, anh mới cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bực, lấy một gói thuốc thơm từ trong túi ra, rút một cây đốt, khói mùi lượn lờ che mắt anh, anh hít một hơi thật sâu, cố ý để cho mình bị sặc, không nhận được ho sặc sụa, ho đến sau cùng, nước mắt cũng nhanh chóng chảy ra.

Bạn bè, bọn họ chỉ có thể là bạn bè...

Lúc Quan Hạo Lê đi ra đúng lúc thấy cảnh ảm áp của hai người, người con trai đưa tay vuốt ve tóc cô gái, cô gái cười đến vô cùng vui vẻ, vốn đây là bức tranh rất ảm áp đẹp đẽ, nhưng liên quan đến nữ chính, anh cảm thấy vô cùng chói mắt, lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, thì ra cô đã có bạn trai!

Xoay người đi về phía xe của mình, vừa vận để sót cảnh tượng máu chốt cuối cùng.

Sau khi về đến nhà, Tiết Giải Ny nằm trên giường suy nghĩ thật nhiều, lần qua lộn lại vẫn không ngủ được, giống như cá rần, hai mặt đều chiến giong, trong đầu cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Đêm dài đằng đẵng, sao chỉ có mình cô không thể ngủ được?

Tối nay, nhất định là một đêm đau lòng.

Trưa hôm sau, cần tin đại học F.

Tiết Giải Ny ngược mắt nhìn bạn tốt Chân Chân hai mắt gấu mèo, ân cần hỏi han: “Sao đây?”

“Tớ và a Tư chiến tranh lạnh rồi.” Lương Chân Chân buồn bực bởi một miếng cơm, lại phát hiện mình không có khẩu vị.

“Chiến tranh lạnh? Xảy ra chuyện gì đây? Cậu nhìn cậu đi, hai ngày không gặp, tiêu tụy rất nhiều.” Trong giọng nói của Cát Xuyên cũng lộ ra vẻ quan tâm

Lương Chân Chân cần cần mỗi, vốn tốt đẹp một tuần, nhưng bởi vì anh trai trở lại mà thành ra như vậy, ôi... Suy nghĩ một chút cũng phiền lòng, rõ ràng

cô chưa làm gì sai!

“Là bởi vì Diệp Thành Huân?” Tiết Giai Ny khẽ mở miệng.

Không đợi Lương Chân Chân gật đầu, Cát Xuyên đã kích động nói: “Diệp Thành Huân? Anh ta trở lại? Sao lại nhanh thế? Không phải đã nói muốn ngây ngốc ở Argentina một hai năm sao?”

“Không biết, nói là công ty điều động, có thể sau này thường ở bên này.” Lương Chân Chân trả lời.

“OMG! Thường xuyên ở đây? Chân phi, cậu nói thật cho tớ, sẽ không phải... Còn thích anh ta chứ?” Cát Xuyên vội vàng đặt đĩa xuống, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Cậu nói mò gì vậy! Anh ta chỉ là anh trai tớ! Người trong lòng tớ bây giờ là a Tư.” Lương Chân Chân bị lời của bạn làm cho dở khóc dở cười.

“Vậy vì sao hai người chiến tranh lạnh?” Cát Xuyên không rõ.

“Các cậu biết không? Năm đó chuyện anh tớ bị công ty điều Argentina là a Tư chỉ điểm, buồn cười nhất chính là tớ bị lừa mà chẳng hay biết gì, còn cảm tạ ơn nghĩa chuyện anh ấy cứu anh trai, thật không ngờ...” Trong lòng Lương Chân Chân rất ảm ức.

“A... Không thể nào?” Cát Xuyên kinh ngạc há to mồm.

Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn bạn tốt, “Anh ấy chính miệng nói với cậu?”

“Không phải, là tớ không cẩn thận nghe được.” Lương Chân Chân bĩu môi.

“Vậy anh ấy chưa giải thích với cậu sao?” Cát Xuyên nói chen vào.

“Có, nhưng thái độ của anh ấy quá cứng rắn, lại còn nói không muốn nhìn thấy anh trai xuất hiện ở thành phố này, không muốn nhìn thấy anh trai xuất hiện trước mặt tớ, còn nói anh trai cách xa nơi này mới là lựa chọn tốt nhất, anh ấy không có một chút thái độ nhận sai nào.”

“Từ một góc độ khác mà nói, anh ấy rất thân thiện, không viện lý do nào khác lừa cậu, đồng thời mà nói anh ấy thật lòng quan tâm cậu, tớ cảm thấy hai người vẫn nên nói chuyện một chút, người yêu cần nhất chính là tin nhiệm và bao dung lẫn nhau, nghi ngờ là điều tối kỵ.” Tiết Giai Ny nghiêm túc phân tích vấn đề.

“Tớ đồng ý quan điểm của Ngoa từ, dĩ nhiên trước kia anh ấy lừa gạt cậu là không đúng, nhưng chiến tranh lạnh cũng không giải quyết được vấn đề! Chỉ có thể kéo xa khoảng cách giữa hai người, mất nhiều hơn được.” Cát Xuyên đưa ra đề nghị đúng trọng tâm.

Lương Chân Chân nâng hàm thờ dài, “Tớ cũng muốn nói chuyện cùng anh ấy cho xong, nhưng tính khí của anh ấy...”

“Đằng Cận Tư anh ấy biết trước kia cậu từng thích Diệp Thành Huân, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có vướng mắc, chuyện này cũng không gấp được, luôn có biện pháp xử lý.” Tiết Giai Ny trầm ngâm.

“Anh ấy chính là chủ nghĩa đàn ông quá nghiêm trọng, không tin tớ.” Lương Chân Chân hơi uất ức.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, mắt quầng thâm của cậu sẽ không tan, chỉ sợ ngày mai thầy cô và sinh viên toàn trường đều biết.” Tiết Giai Ny an ủi.

“Giai Ny, Cát gia, cảm ơn các cậu, nếu không có các cậu ở bên cạnh tớ, tớ thật sự sợ mình không chống đỡ tiếp được.” Lương Chân Chân kéo tay hai người bạn.

“Giữa bạn bè vốn nên trợ giúp lẫn nhau, được rồi, trở về ký túc xá đi!” Mỗi tay Cát Xuyên nắm tay một người, ba người kẻ vai đi về ký túc xá.

Trong lòng Tiết Giai Ny hoàn toàn yên tĩnh, lúc ở cùng chỗ với bọn Chân Chân, cô thường sẽ quên phiền não của mình, từ đó toàn tâm toàn lực giúp cô ấy giải quyết vấn đề.

Đại học cho cô một nhóm hoàn toàn mới, cô không thích mang cảm xúc và chuyện trước kia vào, con người luôn phải học cách quên được quá khứ, giải thoát chính mình, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12

Mỗi ngày vẫn trôi qua như vậy, thời tiết cũng tốt thần kỳ, hợp với mấy ngày đầu là một mảnh trời xanh mây trắng, bầu trời màu xanh bao la nổi lơ lửng từng cụm mây trắng, thoải mái nhàn nhã.

Vậy mà, bão táp thường giấu sau vẻ yên tĩnh này, cho bạn một trở tay không kịp.

Tiết Giai Ny chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ phát triển đến một bước sao nghiêm trọng này, hai ngày trước Chân Chân còn là một phụ nữ hạnh phúc, và lại mới biết mình vĩnh viễn trở thành mẹ, tình cảm vui sướng ngọt ngào không lời nào có thể miêu tả hết được, cô và Cát gia thật lòng chúc phúc cho cô ấy, hy vọng cô ấy hạnh phúc.

Mà hôm nay, trên báo chí đều ầm ầm kéo tới tin tức của cô ấy, chuyện này gần như truyền khắp cả thành phố C, khoảnh khắc thì nhìn thấy báo, cô còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác rồi.

Người phụ nữ của Đảng thiếu Lương Chân Chân VS anh trai Diệp Thành Huân, yêu đương cầm kỳ đàn trụi!

Tựa đề màu đỏ lớn như vậy, kết hợp với một bức hình hai người đang ôm nhau trên giường lớn trong khách sạn, mặc dù đắp chăn, nhưng một khoảng phía trên chăn không có bất kỳ thứ gì che đậy!

Tay của cô đã không nhịn nổi mà bắt đầu run, Diệp Thành Huân! Mày chính là một kẻ tiểu nhân hèn hạ! Chân Chân là em gái mày! Sao mày nhẫn tâm xuống tay được? Lương tâm cũng bị chó ăn hết! Cô cắn răng nghiến lợi mắng.

Nhìn đồng hồ, đã trưa rồi, Chân Chân còn chưa gọi điện thoại cho cô, trong lòng không khỏi hơi nóng nảy, hôm nay là Chủ nhật, chẳng lẽ cô ấy còn đang ngủ, không biết chuyện này?

Đang do dự có cần gọi qua không, chuông điện thoại di động đã vang lên rồi, cô vội vã nhận.

“Chân Chân...”

Cô vừa mới mở miệng đã nghe thấy bạn tốt khóc, trong lòng có cảm giác không ổn, chắc chắn đã xảy ra chuyện!

“Giai Ny, đứa bé không còn rồi...”

Trong lòng Lương Chân Chân hoàn toàn buồn bã, vào giờ phút này, cũng chỉ có thể trước mặt bạn tốt, cô mới có thể thỏa sức khóc lớn, trong vòng một ngày, gặp phải nhiều vết thương nặng nề như vậy, cô thật sự không chịu nổi.

A Tư hiểu lầm và không tin, anh trai hăm hại cô, đứa bé vừa mới trở mã thành phôi thai đã biến thành vũng máu trong khoảnh khắc, một chuỗi đã kích và vết thương nặng đánh tan cô.

“Chân Chân, xảy ra chuyện gì? Bây giờ cậu ở đâu? Tờ lập tức qua tìm cậu.” Bây giờ Tiết Giai Ny rất lo lắng cho tình trạng tinh thần của bạn tốt, trong vòng một ngày trải qua nhiều chuyện như vậy, người bình thường cũng không chịu nổi.

“Tờ đang ở bệnh viện...” Giọng nói của Lương Chân Chân mang theo nước nở nùng đậm, đầu của cô hỗn loạn, một hai câu cũng không nói rõ ràng rõ rệt cuộc mình đang xảy ra chuyện gì.

Lòng Tiết Giai Ny giật thót, bệnh viện?

“Bệnh viện nào, tờ lập tức qua.” Cô vừa nói vừa cầm túi xách chạy ra cửa, lúc này Chân Chân yếu đuối nhất, cô ấy cần mình.

Lương Chân Chân báo địa chỉ cho bạn tốt, bây giờ trừ bạn tốt cô không muốn gặp bất kỳ ai.

“Ngao ngẩn chờ tờ, biết không?” Tiết Giai Ny rất lo lắng cho thân thể của cô ấy.

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Tiết Giai Ny gọi cho Cát Xuyên, hôm nay cô ấy có hẹn với bạn trai, nhưng không nói cho cô ấy, hiển nhiên không thể nào.

Sau khi Cát Xuyên nghe xong, chạy về trước tiên, hai người thu dọn vài món quần áo đơn giản rồi chuẩn bị lao tới bệnh viện, ai ngờ Diệp Thành Huân gọi điện thoại tới.

Tiết Giai Ny đang lo con tức của mình không có chỗ phát tác, nhẫn tâm mắng anh ta cầu huyết lâm đầu *, hạng người như thế nhất định là người cận bã, chó chết! Ngay cả em gái mình cũng tính toán đem bán, là người sao? Không bằng cầm thú!

(*) cầu huyết lâm đầu: máu chó đầy đầu -> mắng xối xả

“Tôi nói cho anh biết Diệp Thành Huân! Nếu Chân Chân xảy ra chuyện gì không may, nhìn xem tôi có chém anh không! Nhục nhĩ thay anh chính là anh trai của Chân Chân, anh lại nhẫn tâm làm ra chuyện như vậy? Xấu xa! Hạ lưu! Hành vi của tiểu nhân!”

Diệp Thành Huân tự biết mình đuối lý, cũng không cãi lại, 【Anh thừa nhận chuyện này là anh làm không đúng, anh nhất thời chủ quan bị Thẩm Quân Nhã tính kế, hại Chân Chân...】

“Phẩm chất của anh cũng thích hợp với con đàn bà Thâm Quân Nhã, đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, nghe giọng nói của anh tôi lại ghê tởm!” Tiết Giai Ny thầm mắng một câu trong lòng: Một đôi cầu nam cầu nữ!

Cô sớm nên nghĩ tới, bằng một mình Diệp Thành Huân chắc chắn không làm ra được chuyện như vậy, chỉ có điều không ngờ anh ta lại có thể thông đồng làm bậy với loại phụ nữ Thâm Quân Nhã kia, hai người liên tiếp hãm hại Chân Chân! Nói người cận bã đã là coi trọng anh ta!

Không chỉ cúp điện thoại với anh ta, cô còn kéo tên anh ta vào danh sách đen, hạ người như vậy, cả đời cô cũng không muốn có bất kỳ dính líu gì!

“Ngoa tử, cậu nói chẳng lẽ lòng Thâm hèn hạ và Diệp cận bã đều làm từ sắt, một là chị gái cùng cha khác mẹ với Chân phi, một là anh trai chơi chung từ nhỏ đến lớn, đầu hai người này đều bị rỉ sắt ăn mòn? Đốt nhau sao mà gấp *!” Cát Xuyên thờ phỉ phò nói.

(*) Trích trong tác phẩm “Anh em” của Tào Thục bảy bước thành thơ thời Tam Quốc

Nấu đậu trong canh đậu

Đậu ở trong nồi khóc

Răng sinh cùng một gốc

Đốt nhau sao mà gấp!

Cô chưa bao giờ gặp anh trai và chị gái ác độc như vậy! Hoàn toàn không phải người!

“Đi thôi, Chân Chân vẫn đang chờ chúng ta đấy, hai người bọn họ chính là song tiện hợp bích * như mọi người thường nói, đã mất hết tính người, chỉ vì ham muốn cá nhân của mình mà sống.” Tiết Giai Ny nói tới hai người này, cũng là về mặt cảm thù đến tận xương tủy.

(*) song tiện hợp bích: nói nhại theo song kiếm hợp bích, ý nói đề tiện kết hợp thành đề tiện hơn.

Đôi khi hai cô chạy tới bệnh viện, mới hiểu toàn bộ đầu đuôi sự việc, nếu không có Quý Phạm Tây xuất hiện kịp lúc, Chân Chân lần này đại khái dữ nhiều lành ít, làm không tốt ngay cả mạng cũng đi.

Cát Xuyên giận đến muốn tìm Đằng Cận Tư lý luận, người đàn ông thú này! Tại sao không hỏi rõ ràng chân tướng sự tình đã oan uổng Chân phi, còn làm hại cô ấy bị xe đụng, sinh non không nói, thiếu chút nữa mạng cũng không còn!

“Cát gia, cậu bình tĩnh một chút!” Tiết Giai Ny vội vàng kéo tay cô ấy, dùng ánh mắt liếc nhìn về phía Chân Chân đang nằm trên giường, cậu cảm thấy bây giờ thích hợp tìm anh ta lý luận sao?

Sau khi hai người giằng co một lúc, Cát Xuyên thỏa hiệp, cắn môi ngồi bên cạnh, cầm tay lạnh như băng của bạn tốt, “Chân phi, khó chịu thì cứ khóc ra đi, không nên giấu trong lòng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tớ và Ngoa tử đều là hậu thuẫn kiên cường nhất của cậu.”

Lương Chân Chân khép cặp mi thật dài, trong hốc mắt hoàn toàn ướt át, nhưng trong lòng lại ảm áp.

“Chân Chân vừa mới đẻ non, thân thể tương đối suy yếu, cũng đừng khiến cậu ấy rơi nước mắt, đây là cháo gà hầm kỹ, uống lúc còn nóng chút.” Tiết Giai Ny đổ cháo gà trong hộp giữ nhiệt ra chén, bưng đến trước mặt bạn tốt.

“Tớ ăn không vô.” Lương Chân Chân khẽ lắc đầu, cô chỉ cảm giác cả người mình lạnh lẽo như băng, trong miệng cũng chưa sót vô vị, thấy cái gì cũng không có khẩu vị.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên liếc mắt nhìn nhau, cùng thờ dài trong lòng, rồi lại không thể làm gì được.

Tình cảm chính là một kiểu dần vật, thỉnh thoảng ngọt ngào, thỉnh thoảng khổ sở, làm cho người ta nếm đủ cả trăm vị.

Hai người đã nói thay phiên ở bệnh viện với Chân Chân, dù sao mới vừa tựu trường không lâu, ba người cùng nhau cúp cua khó tránh khỏi không được tốt.

Chiều hôm sau, Tiết Giai Ny vừa học xong định chuẩn bị đến bệnh viện, lại bị người ngăn cản ở cổng trường.

Người này không phải ai khác, chính là Quan Hạo Lê, sờ dĩ đến cổng trường học chờ Tiết Giai Ny cũng bởi vì người ta không chịu nhận điện thoại của anh, không có cách nào chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

“Tránh ra!” Giọng điệu của cô không tốt nhìn anh chăm chăm, vốn không vui khi gặp anh, cộng thêm quan hệ với người nào đó, cô càng không có sắc mặt tốt với anh.

“Anh muốn biết chị dâu nhỏ bây giờ có khỏe không?” Quan Hạo Lê thành tâm hỏi, hai ngày nay anh toàn lực điều tra kỹ chuyện này, đã có chút manh mối, khẳng định có thể chính là Lương Chân Chân bị người hãm hại rồi.

Tiết Giai Ny xì một tiếng, “Đừng ở đây mèo khóc chuột già từ bi!”

Quan Hạo Lê cũng không trở tài miệng lưỡi với cô, chuyện này coi như mình cũng có chút trách nhiệm, nếu anh thấy tờ báo sớm trước một bước cũng sẽ không để Lương Chân Chân đi tìm a Tư, kết quả...

“Hôm nay anh tới đây không phải tìm em gây gổ, chỉ muốn biết bây giờ Lương Chân Chân có khỏe không? Ngày hôm qua trước khi cô ấy đi tìm a Tư đã gọi điện thoại cho anh, trong giọng nói lộ ra vẻ vui sướng không lừa được người, cho nên anh hoàn toàn không tin tưởng những thứ báo chí nói, chuyện này anh đang điều tra, đã có manh mối, bên a Tư anh cũng sẽ nói chuyện với cậu ấy...”

Anh còn chưa nói xong đã bị Tiết Giai Ny cắt đứt, “Xin lỗi, tôi không có hứng thú với mấy điều này, mời tránh ra!”

Mặc dù khi cô nghe được câu “Tôi hoàn toàn không tin tưởng những thứ báo chí nói” thì hơi rung động, nhưng cô vẫn không quên bị tổn thương, cho dù là thân thể hay tâm linh, chẳng lẽ chỉ một câu xin lỗi đơn giản có thể bù đắp?

Coi như sau khi Đằng Cận Tư biết được chân tướng thì có thể làm thế nào chứ? Chẳng lẽ anh còn chờ mong sau khi anh ta gây ra tổn thương lớn cho Chân Chân như vậy còn có thể được tha thứ?

“Giai Ny, anh hy vọng em có thể tỉnh táo một chút! Bởi vì a Tư quan tâm chị dâu nhỏ quá mức, cho nên nhất thời bị che mắt, nói vài câu đã thương người, bây giờ hai người bọn họ cũng là người bị hại, làm bạn bè, chúng ta nên giúp bọn họ làm hòa mới đúng.”

Quan Hạo Lê nói dĩ nhiên không sai, chỉ có điều anh không ngờ tới Lương Chân Chân xảy ra tai nạn xe cộ, nếu không có vụ tai nạn này, nếu như đứa bé vẫn còn, có lẽ chuyện sẽ trở nên đơn giản rất nhiều.

“Tỉnh táo? Anh để cho tôi tỉnh táo thế nào? Anh biết rõ cuộc Chân Chân bị thương bao nhiêu không? Anh biết...” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa nói ra chuyện Lương Chân Chân bị tai nạn xe cộ, nhưng cô nghĩ đến mình đã đồng ý với Chân Chân giữ kín bí mật này, nên lập tức dừng lại.

“Chẳng lẽ còn xảy ra chuyện gì mà anh không biết sao?” Quan Hạo Lê hoài nghi nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Tiết Giai Ny khôi phục trấn tĩnh rất nhanh, giọng nói lạnh nhạt, “Nếu anh không đi tôi sẽ báo cảnh sát! Nói anh quấy rầy tôi.”

“Bạn học Tiết, thái độ của anh rất nghiêm túc tới bàn chuyện này với em, em có thể có khả năng lý trí một chút không?”

Quan Hạo Lê hơi bất đắc dĩ, sao cô tức giận như vậy? Giữa tình nhân khó tránh khỏi sẽ xảy ra hiểu lầm, giải thích không được sao, còn phải biến thành đáng về khổ đại cừu thâm *, có cần phải như vậy không?

(*) khổ đại cừu thâm: Mối thù sâu nặng.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới hình ảnh áp áp đã nhìn thấy ở KTV Tiễn Quý buổi tối mấy bữa trước, khó tránh khỏi có ấn tượng không tốt về cô, chỉ có hai khả năng: hoặc có nội tình; hoặc chính là ra vẻ kiêu cách!

Anh cảm thấy tỷ lệ sau tương đối lớn, anh tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ còn có thể giả? Hơn nữa chuyện của a Tư, rõ ràng chính là một hiểu lầm! Cô lại ngăn cản mình rõ ràng không muốn bọn họ tốt đẹp, thật sự không hiểu cô đang nghĩ như thế nào!

“Nhìn thấy anh tôi lại bức hòa, lý trí được sao? Tránh ra!” Bây giờ Tiết Giai Ny cảm hận bọn họ, mặc dù đây là một cái bẫy do người khác bố trí, dính Chân Chân vô tội vào, nhưng không tránh khỏi cái giá quá lớn!

“Lòng tốt lại bị coi là gan lừa!” Quan Hạo Lê bị cô lặp đi lặp lại nhiều lần giọng nói lạnh lẽo kích cho phát hỏa, cho tới bây giờ không có người phụ nữ nào dám đối xử với anh như vậy, quá mất mặt!

“Quý mới hiếm lạ lòng tốt của anh!” Tiết Giai Ny giận dữ mắng.

“Này! Cô đừng được nước làm tôi nha! Mặc dù tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng tình huống đặc biệt sẽ đặc biệt đối đãi!” Con tức của Quan Hạo Lê bị cô kích thích triệt để.

Tiết Giai Ny khiêu khích nhìn anh, “Thật sao? Từ nhỏ tôi cũng không phải bị hù sợ mà lớn!”

Hai người cứ anh nhìn tôi chăm chăm tôi nhìn anh chăm chăm như vậy, không ai nhường ai, bốn con mắt bắn ra tia lửa kịch liệt, có một kích động muốn cắt đôi phương ra làm tám khúc.

“Đàn ông tốt không đấu với nữ ác độc!” Quan Hạo Lê hừ lạnh một tiếng, đánh phụ nữ ở cổng đại học F, nếu truyền đi ảnh hưởng không tốt lắm, làm hỏng một đời anh danh của anh, dù sao còn nhiều thời gian, anh không tin không thu phục được người phụ nữ dã man này!

“Nữ tốt không đấu cùng nam cặn bã!” Tiết Giai Ny cũng không phải ngồi không, không thêm câu nệ trả lại một câu.

“Thật không biết tại sao có thể có đàn ông thích cô?” Quan Hạo Lê cường điệu hai chữ “Đàn ông”, tức giận xoay người đi, cũng không biết dây thần kinh của a Duyệt có gì không đúng, lại đi yêu người phụ nữ như đàn ông!

Tiết Giai Ny cắn mạnh phía trong môi, bỗng nhiên thấy không thể nuốt nổi cục tức này, nói theo bóng lưng anh: “Quản cái mộng anh!”

Tay cầm chìa khóa xe của Quan Hạo Lê khẽ run lên hai cái, người phụ nữ này không chỉ dã man, còn thích nói tục, trừ hơi xinh đẹp, thật sự khó nhìn ra vẻ đáng yêu của phụ nữ!

Anh hoài nghi đêm hôm đó mình hoa mắt, chắc chỉ có đáng đáp tương tự mà thôi!

Lên xe, nổ máy, nhanh chóng rời đi, trong lòng cực kỳ hối hận đã chạy tới trường học tìm cô, hoàn toàn tự tìm không thoải mái cho mình, tối nay, anh phải tìm một bạn gái dịu dàng an ủi trái tim bị thương của anh.

Sau hai ngày yên ổn, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đang rầu rĩ sau khi Chân Chân xuất viện thì làm thế nào? Chuyện này đã huyền não mọi người đều biết, sau này cô ấy chắc chắn sẽ trên đầu sóng ngọn gió, bị mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ.

Lời người thật đáng sợ, nói chính là đạo lý này.

Còn có Đặng Cận Tư, nếu sau khi anh ta hiểu rõ chân tướng rồi, nhất định sẽ tìm Chân Chân... Rất nhiều thật nhiều vấn đề thực tế đặt ra trước mắt, không để cho các cô không thêm nghĩ nữa.

“Giai Ny, Cát gia, tớ muốn rời khỏi đây.” Khi Lương Chân Chân nói ra những lời này thì hai cô còn cảm thấy kinh hãi, nhất thời không hiểu nổi hàm nghĩa hai chữ “Rời đi” này.

“Rời đi lúc này thôi? Đi ra ngoài giải sầu hay rời đi thời gian dài?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại một câu.

“Rời đi thời gian dài, từng chỗ nơi này die.enda/nleq.uydon giống như con ác mộng của tớ, tớ sợ một bước ra khỏi gian phòng bệnh này sẽ hỏng mắt, biện pháp tốt nhất chính là cách xa nơi này.” Trong giọng của cô còn mang theo giọng mũi, nơi nào đó trong lòng thật sự mệt mỏi.

“Cũng tốt, đổi lại hoàn cảnh có lẽ có thể quên một số chuyện không vui.” Cát Xuyên thở dài.

“Vậy cậu nghĩ kỹ đi đâu chưa?” Tiết Giai Ny cau mày, mặc dù hai ngày nay cô và Cát gia đã thảo luận đề tài này, lúc này rời đi đến chỗ không ai biết mình không thể nghĩ ngờ là lựa chọn tốt nhất cho Chân Chân, nhưng các cô vẫn không nở. (ノ▽ノ) 〇

Lương Chân Chân rũ mắt, lông mi thật dài tạo thành bóng đen trên gương mặt trắng nõn, “Nơi nào cũng tốt, chỉ cần không phải nơi này.”

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cam chịu kết quả này, còn có cách nào tốt hơn cách này sao?

Không nghi ngờ chút nào, không có.

Rời đi, cũng không phải trốn tránh, mà là bắt đầu lần nữa.

Xét thấy bây giờ Lương Chân Chân mới học năm hai đại học, rời đi sẽ phải thôi học, cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định, có thể rời đi, tốt nhất ra nước ngoài tiếp tục học, như vậy mới không khiến cho người ta sinh ra tiếc nuối.

Lương Chân Chân suy nghĩ kỹ mới đồng ý, cái này cũng đồng nghĩa với việc cô phải tiếp nhận trợ giúp của Quý Phạm Tây và Thẩm Bác Sinh, mặc dù không muốn nợ phần nhân tình này, nhưng trừ cách này ra, thật sự không còn cách nào.

Sân bay, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cầm tay bạn tốt luyện tiếu không rời, lần từ biệt này, không thông báo gấp lại năm nào tháng nào, hơn nữa, một mình ở nơi đất khách quê người, thật sự làm người ta lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu! Tớ sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.” Lương Chân Chân cam kết với hai bạn.

Tiết Giai Ny kéo tay cô làm nhảm đặn dò một đồng lớn, khiến cho bản thân cũng cảm thấy mình như bà lão dài dòng.

Radio sân bay vang lên, “Chuyến bay XX đi Newyork đã bắt đầu xếp hàng xét vé, mời các hành khách lấy thẻ lên máy bay...”

Mỗi một màn biệt ly đều đau lòng, trong lòng Tiết Giai Ny, Lương Chân Chân, Cát Xuyên còn có Quý Phạm Tây đều không dễ chịu, nhưng vẫn giả bộ cười vui tạm biệt.

Cũng trong lúc đó, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Quan Hạo Lê báo toàn bộ chân tướng sự thật mấy ngày nay mình tra được cho bạn tốt, thì ra tất cả đều do Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân giở trò quỷ, Lương Chân Chân chỉ là người bị hại mà thôi.

Trải qua mấy ngày xoa dịu, lửa giận trong lòng Đằng Cận Tư trên căn bản đã bình thường, sau khi anh biết được chân tướng, hận không thể xé rách đôi cầu nam cầu nữ Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân, áy náy với nai con càng tăng thêm, hối hận không thôi, bỏ tài liệu trong tay xuống chuẩn bị đi tìm cô.

“Này! Lúc nói xin lỗi thái độ phải thành khẩn, đừng xì mặt, người ta là cô gái nhỏ, năng lực chịu đựng trong lòng tương đối kém, kinh nghiệm biến cố lớn lần này nhất định toàn bộ hy vọng đều tan biến thành tro, nói không chừng nhất thời xúc động hiểu rõ bộ mặt nhân thế, quyết định đi am ni cô nào đó quy y xuất gia rồi.” Quan Hạo Lê nói với theo bóng lưng của bạn tốt, trong lòng cảm thán: May mà cố gắng nhiều ngày nay của mình không uổng phí.

Không ngờ rằng, anh vui mừng quá sớm.

Đằng Cận Tư lật khắp cả thành phố C lên vẫn không tìm thấy chỗ Lương Chân Chân, tra tất cả các chuyến bay và tàu hỏa, cũng không thấy có ghi chép nào về ra vào của cô, điện thoại cũng trở thành không số, bỗng nhiên, cô giống như trống rỗng bốc hơi khỏi thế giới này, cũng không lưu lại chút dấu vết nào.

Quan Hạo Lê cực kỳ kinh ngạc, anh cho rằng mình quá nhanh, không ngờ Lương Chân Chân còn nhanh hơn anh, chẳng lẽ thật sự bị mình đoán trúng? Cô đã không còn hy vọng, khám phá trần thế rồi?

“Bác sỹ Quan, không phải anh vẫn có liên hệ với người đẹp Tiết sao? Cô ấy và Lương tiểu thư là bạn tốt nhất, tôi nghĩ, có thể cô ấy biết chút ít gì.” Nam Cung Thần nói.

Đằng Cận Tư mất hết ý chí nghe những lời này cũng quay đầu nhìn về phía Quan Hạo Lê, hình như ký thác tất cả hy vọng lên người bạn tốt.

“Ai nói với cậu tôi vẫn có liên hệ với cô gái đã mất đó! Đừng chụp mũ lung tung!” Nhắc tới cô, Quan Hạo Lê lập tức không bình tĩnh được.

“Lê tử, chỗ có thể tìm và người có thể hỏi tôi đã đi cả rồi, bao gồm Tiết Giai Ny và Cát Xuyên, thật sự không còn cách nào, cậu nói cô ấy là một cô gái bé bỏng có thể trốn đến chỗ nào đây?” Trong phòng tối đen của Đằng Cận Tư tràn đầy khổ sở.

“Tôi chỉ có thể đi hỏi một chút, Tiết Giai Ny đã mất, Cát Xuyên nóng như lửa, Lương Chân Chân dịu dàng đáng yêu, tôi rất hoài nghi ba người này đi cùng nhau như thế nào, hai người phụ nữ này mắng người nhưng chẳng hề hàm hồ, xem vẻ mặt anh cũng biết chạm phải vách tường rồi, tôi phải trì hoãn thêm hai ngày nữa, bằng không...” Quan Hạo Lê chặc chặc thở dài.

“Không thể trì hoãn, kéo thời gian càng lâu, muốn tìm được nai con lại càng khó khăn.” Đằng Cận Tư nhíu mày.

“Quả thật như thế, tôi hoài nghi Lương tiểu thư vẫn còn ở đây, chỉ có điều giấu ở chỗ chúng ta không tìm tới, qua hai ngày, vậy hơi không chính xác.” Nam Cung Thần nói chen vào.

Quan Hạo Lê liếc nhìn cậu ta, ý chỉ cậu nói nhiều!

“Nếu tôi nói, cô ấy đã có thể không ở thành phố C, bây giờ giao thông phát triển như vậy, thủ đoạn làm giả cao siêu, tất cả đều có khả năng.”

“Nói đi nói lại, anh chính là vì mình kiêu căng, sợ người nào đó...” Nam Cung Thần không âm không dương liếc nhìn, cường điệu ba chữ “Người nào đó”.

“Chuyện cười! Tôi sợ cô ta! Đi thì đi! Có gì đặc biệt hơn người!” Quan Hạo Lê hừ lạnh, nhắc chân đi ra bên ngoài.

Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần liếc mắt nhìn nhau, chính là hiệu quả này! Phép khích tướng, quả nhiên vẫn rất có hiệu quả.

Ra khỏi tòa nhà tập đoàn Đế Hào tư, Quan Hạo Lê lái xe đi đại học F, mặc kệ bọn họ có ý kích bác mình như thế nào, anh đều không thể thua khẩu khí này!

Không phải một người phụ nữ đã mất sao! Có gì không giải quyết được!

Lúc đó, Tiết Giai Ny đang học tiết thể dục, chơi bóng rổ với các bạn học trên sân, lại nói, cô còn ở đội bóng nữ, kỹ thuật chơi bóng tự nhiên không sai.

“Oa! Ba điểm bóng! Quá perfect! Ngoa từ cậu giỏi lắm!” Cát Xuyên ngồi trên khán đài kêu lên nhiệt liệt, mặc dù cô tùy tiện, nhưng bóng rổ thật sự không biết, còn câu lông thì không kém lắm.

Không thiếu nam sinh có ánh mắt tán thưởng với Tiết Giai Ny, rất xinh đẹp, vóc người lại đẹp, gia thế không tồi, còn có thể chơi bóng rổ, người phụ nữ như vậy bây giờ đúng là phượng mao lân giác *.

(*) phượng mao lân giác: lông phượng và sừng kỳ lân -> chỉ vô cùng hiếm có, của quý hiếm.

Quan Hạo Lê lái xe trực tiếp vào trong sân trường, lúc đi qua sân tập lại nghe được từng hồi tiếng hoan hô, anh lấy điện thoại di động ra gọi, trước sau vẫn không ai nghe, con tức giận trong lòng “Vùn vụt” bốc lên.

Người phụ nữ đáng chết! Giờ trò quỷ gì!

Anh lại không biết cô ở tòa nhà nào, đi học ở phòng nào, trừ biết tên cô, ban ngành, cái gì khác đều không rõ, tìm kiếm mù quáng không thể nghỉ ngơi chính là mò kim đáy bể!

Nhìn sang nhóm học sinh thanh xuân tràn trề trong sân tập, có lẽ có thể tìm một người đẹp hỏi một chút.

Xe và người của anh đều nổi bật như nhau, hơn nữa anh còn thích mặc trang phục có màu sắc, theo như cách nói của anh: Hoàn cảnh công việc của anh khiến anh chỉ có thể tiếp xúc nhiều với màu trắng, cho nên, trong cuộc sống anh thích đồ màu sắc sặc sỡ, như vậy mới có thể thăng bằng thị giác của anh.

“Người đẹp, xin hỏi cô có biết nữ sinh Tiết Giai Ny khoa tin tức đại học năm hai không?” Quan Hạo Lê cười híp mắt nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp trước mắt, nói hết nội dung mà mình biết.

Chắc do vận khí anh tốt, Tiết Giai Ny đang cùng các cô ấy học thể dục, cô nữ sinh này tự nhiên biết Tiết Giai Ny, cô háo sắc khề gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi Quan Hạo Lê, thật là một người đàn ông đẹp trai!

Quan Hạo Lê đã sớm mất điếc tai ngơ với tình huống như vậy, mình có sức hút không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng cô gái dã man kia lại không có mắt nhìn!

“Có thể nói cho tôi biết cô ấy ở đâu không?” Anh cố gắng ôn tồn hỏi.

Người đẹp tự biết mình luống cuống, mím môi cố làm ra vẻ thẹn thùng nghiêng đầu, chỉ vào bóng người nào đó đang đổ mồ hôi như mưa trong sân tập, “Cô ấy ở đó.”

Quan Hạo Lê theo ngón tay của cô ta nhìn sang, “Cô đang nói...” (đùa hả?)

Hai chữ phía sau còn chưa nói ra, anh đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, OMG! Cô ấy là phụ nữ sao?

Anh nhìn chằm chằm bóng dáng linh hoạt lầy lội của cô hồi lâu, cô lại còn có sở thích này? Không trách được không có chút dáng vẻ phụ nữ, thật sự không hiểu được ban đầu a Duyệt...

Được rồi! Hôm nay anh tới tìm cô là vì chính sự, những thứ khác không liên quan gì đến anh.

Nghỉ ngơi giữa trận, Tiết Giai Ny đi tới bên cạnh Cát Xuyên, nhận lấy khăn lông và nước cô ấy đưa tới, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy người đàn ông đáng ghét.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Quan Hạo Lê nói thẳng ý đồ của mình.

“Tôi không cảm thấy chúng ta có gì tốt để nói chuyện.” Tiết Giai Ny lau mồ hôi trên trán, không muốn để ý tới anh.

“Nếu cô định huyên náo toàn trường tất cả bạn học đều biết, tôi không ngại.” Quan Hạo Lê buông tay, đuôi mắt chau lên, lộ ra tác phong không đứng đắn.

Cô có thể không đi, nhưng anh có cách buộc cô thỏa hiệp.

Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Tiết tiểu thư, tôi rất thân thiện tới trường học tìm cô, hy vọng cô bình tĩnh hòa nhã hàn huyên với tôi một lúc, chẳng lẽ đây là yêu cầu quá đáng sao? Hoặc cô cảm thấy tôi là lũ lụt thú dữ, sợ tôi ăn cô?” Quan Hạo Lê cố ý cường điệu chữ “Ăn”.

“Bớt ở đây tự nâng bản thân lên!” Tiết Giai Ny trừng mắt lườm anh.

“Nếu như thế, vậy thì xin mời chứ?” Quan Hạo Lê nhún mày nhìn cô.

Chung quanh có quá nhiều bạn học cùng nhìn, Tiết Giai Ny không muốn huyên náo mọi người đều biết, xưa nay cô luôn lo liệu khiêm tốn làm việc, không muốn trở thành tiêu điểm, lại càng không nguyện ý vì chuyện này mà nổi tiếng toàn trường.

“Tôi cho anh tới đây nửa giờ.” Cô giận dữ cắn môi.

“OK, không thành vấn đề.” Quan Hạo Lê gật đầu.

Mắt đen to linh lợi của Cát Xuyên vòng tới vòng lui trên người hai người, mỗi lần gặp mặt, tia lửa giữa bọn họ đều rất mãnh liệt, giống như phùng phùng bốc cháy lên.

“Giao tử, nếu không tới và cậu cùng đi?” Cô thử hỏi dò xét một câu.

“Không có việc gì, tự tới có thể.” Tiết Giai Ny rất quả quyết cự tuyệt, ở trong mắt cô, Quan Hạo Lê chẳng qua chỉ là bác sỹ không có năng lực có bề

ngoài! Cả ngày lác lác khắp nơi, không thấy anh ta làm chuyện gì đứng đắn, chứ đừng nói cứu sống người khác, xem ra bằng cấp cũng giả mạo, gat người mà thôi!

Bingo! Hai người này có hy vọng!

Cát Xuyên đưa ra phán đoán trong lòng, nói như vậy, tia lửa tình yêu đều từ oan gia mà bắt đầu, cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết sao!

“Ừ, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tớ, tớ sẽ gọi là tới.” Cô cười rất tùy ý, che giấu mong đợi trong lòng.

Tiết Giai Ny đi thẳng về phía xe của Quan Hạo Lê, ở trường học không an toàn, lúc nào cũng có thể chạm mặt người quen, nếu như bị hiểu lầm, có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Khụ... Tội cảm thấy cô nên trở về ký túc xá thay đổi quần áo.” Quan Hạo Lê che miệng ho nhẹ một tiếng.

“Đổi hay không đổi quần áo là tự do của tôi!” Tiết Giai Ny tức giận trả lời, người này vô cùng đáng ghét!

“Bạn học Tiết, tôi chính là tốt bụng nhắc nhở cô, cô thử ngửi xem có phải trên quần áo của cô có mùi mồ hôi? Chơi bóng rổ là công việc dùng thể lực để đổ mồ hôi nhất, dù là nam sinh, cũng sẽ tắm xong mới đi ra, cô...”

Quan Hạo Lê tò về ghét nhìn cô, giống như trên người cô có mùi gì kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14

Tiết Giai Ny giận đến nổi trợn lời đanh, hận không thể xông đến cho anh ta hai cái bạt tai, miệng chó không phun ra được ngà voi!

“Bình tĩnh, nếu bây giờ tôi không có lòng tốt nhắc nhở cô, đợi tí nữa chính là cô luống cuống với người.”

Tiết Giai Ny hít vào một hơi thật sâu, không thể chấp nhặt cùng lưu manh, lúc đi qua bên cạnh anh ta đột nhiên trong lòng nghĩ ra một kế, lặng yên không tiếng động chen chân vào, định gục ngã anh, kết quả bị anh tóm lại, cô không cam lòng giãy giụa, phát hiện hơi sức của anh lớn hơn mình rất nhiều, ghê tởm nhất chính là anh vốn là người luyện võ!

Lần trước ở trên boong tàu, anh ta nhất định có ý giả bộ!

Khốn kiếp! Cô lại có thể bị lừa!

“Buông tôi ra!” Cô xấu hổ giãy ra.

“Tôi nói cô người phụ nữ đã mạn này cũng quá không biết điều đi! Tốt bụng nhắc nhở cô trở về ký túc xá thay quần áo, kết quả gặp phải cô tính toán, nếu không phải tôi nhạy bén, giờ phút này chẳng phải nằm trên đất làm trò cười?” Quan Hạo Lê giữ chặt cổ tay cô.

Lần trước ở trên boong tàu là anh nhất thời khinh thường mới mắc bẫy của cô, chuyện giống như vậy tuyệt đối không thể xảy ra lần hai, mặc dù anh luôn bất cần đời, nhưng anh còn học thuật cận chiến mấy năm, đối phó với cô chính là bữa ăn sáng!

“Khốn kiếp! Anh buông tôi ra nhanh lên!” Tiết Giai Ny vẫn lấy làm kiêu ngạo về bản lĩnh của mình coi như hôm nay đã gặp được đối thủ chân chính rồi, trong lòng khó tránh khỏi tức giận căm phẫn, nhất là thua trên tay hoa hoa công tử, cô rất bức tức!

“Bướng bỉnh...” Quan Hạo Lê đang chuẩn bị cho cô chút giáo huấn, kết quả đầu của cô đột nhiên đụng tới, anh không né kịp, vừa đứng “Tiếp xúc thân mật” với cô.

Tiết Giai Ny vốn định dùng trán đụng anh kết quả đầu anh nghiêng sang bên, vừa đứng lấy một tư thế hôn môi đối mặt, trong nháy mắt, nét mặt cả hai người rất kỳ dị.

Quan Hạo Lê ngược lại rất ngoài ý muốn, môi cô lại ngọt ngào ngon miệng như thế, mềm nhũn, thấm chút hương thơm, để cho anh không buông ra được, có lẽ ý nghĩ trong lòng thúc giục anh, hôn thật sự...

Con người Tiết Giai Ny từng lớn, hơi ngây dại.

Chẳng những anh không buông mình ra, còn... Hôn lại cô?

“Ừm...” Cô không thuận theo mà giãy giụa, trong cổ họng phát ra âm thanh “Ừm ừm”.

Sau vài giây, Quan Hạo Lê buông cô ra, chính anh cũng hơi sững sờ, sao lại quý xui thần khiến hôn người phụ nữ đã man này? Huống chi trên người cô còn tỏa ra mùi vị quái dị.

Anh nhất định là trúng tà!

“Bốp” một tiếng, Quan Hạo Lê không tin nổi che gò má mình, cô lại đánh mình?

“Đồ lưu manh! Khốn kiếp! Không ngờ anh lại là cầm thú mang mặt nạ bác sỹ! Tiết Giai Ny xấu hổ mắng.

Hai người cách sân tập cũng không phải rất xa, động tĩnh như thế đương nhiên kéo tới một nhóm người vây xem, Tiết Giai Ny giận đến phổi muốn nổ tung, vãi lạy ban tặng của người đàn ông cận bã, về sau cô đừng nghĩ có ngày yên bình!

“Này! Phụ nữ đã man! Cô nói chút đạo lý có được không? Chuyện vừa rồi là cô tự mình tiến gần lên trước, tôi vốn định tránh né, kết quả không cần thận... Sao cô có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu một mình tôi?” Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Quan Hạo Lê bị người khác bạt tai, trong lòng khó tránh khỏi ức chế.

“Khốn kiếp! Anh đừng được tiện nghi còn ra vẻ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chính lòng dạ anh biết rõ!” Tiết Giai Ny mắng.

Quan Hạo Lê tức thì tức, nhưng vừa rồi đúng là mình bị ma quỷ ám ảnh hôn cô, cho nên anh đuối lý, cũng không cãi cò thêm nữa.

Mất thấy người vây xem chung quanh càng lúc càng nhiều, Tiết Giai Ny đẩy anh ra chạy về ký túc xá, hôm nay thật mất mặt trước nhiều người, xem ra không tới ngày mai, sẽ truyền khắp trường học, đều do người đàn ông thú chết tiết kia!

“Này! Cô tắm cần thời gian bao lâu? Thời gian của tôi rất quý giá.” Quan Hạo Lê gọi với theo bóng lưng cô.

Nếu không phải chung quanh có rất nhiều bạn học, Tiết Giai Ny đảm bảo mình sẽ quay trở lại đập anh mấy phát mạnh mẽ, quân tử báo thù mười năm không muộn! (ノ_ノ) Chờ coi!

Cát Xuyên đi tới bên cạnh Quan Hạo Lê, vòng tay ôm quyền nhìn anh, “Bác sỹ Quan, đầu óc của anh chẳng lẽ là bã đậu?”

Quan Hạo Lê hít vào một hơi thật sâu, hôm nay anh không tới đây để gây gổ.

“Có lời gì xin nói thẳng.”

“Anh cảm thấy trải qua chuyện vừa rồi, Giai Ny còn gặp anh sao?”

“Cô ấy đã đồng ý với tôi.”

“Kế hoạch biến hóa khôn lường, là một người đàn ông, anh không có cảm giác hành động việc làm vừa rồi của mình quá hẹp hòi sao?” Cát Xuyên chép miệng.

“Tôi hẹp hòi?” Quan Hạo Lê kinh ngạc chỉ bản thân.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ngay trước mặt nhiều bạn học như vậy, anh ngược lại kiểm đủ mặt mũi, nhưng còn Giai Ny?”

“Là cô ấy không nói đạo lý trước...” Quan Hạo Lê nói được một nửa rồi im miệng, Cát Xuyên phân tích không sai, chuyện đã phát triển thành như vậy, cãi cò có ý nghĩa gì?

“A, đàn ông rộng lượng chút tương đối đáng yêu, quá hẹp hòi chỉ chọc người ta ghét.”

Khỏe miệng Quan Hạo Lê co giật mấy cái, rốt cuộc cô hạ thấp mình hay không hạ thấp mình?

“Tôi đi thẳng vào vấn đề đi, hôm nay tới đây chính là muốn biết chỗ của Chân Chân, hy vọng cô có thể nói cho tôi.”

Cát Xuyên khề liếc anh, “Không biết, cho dù tôi biết, tôi... Cũng không thể nói cho anh biết.”

“Bạn học Cát, tôi cảm thấy cô nên là người lý trí nhất giữa ba người, cặp vợ chồng trẻ bọn họ cãi nhau, làm bạn bè, chúng ta nên giúp bọn họ làm hòa mới đúng, mà không phải ngồi yên không để ý đến.” Quan Hạo Lê tận tình khuyên nhủ.

“Không thêm nói thêm nữa cầu, đi thông thả, không tiễn!” Cát Xuyên cười lạnh một tiếng, sai bước đi về khu ký túc xá, muốn moi vị trí của Chân Chân từ trong miệng của các cô, kiếp sau đi!

Quan Hạo Lê thất bại thảm sừng xe, ra quân bất lợi! Ngay cả hai nữ sinh nhỏ cũng không giải quyết được, lần này trở về nhất định sẽ bị Nam Cung cười nhạo.

Tiết Giai Ny ngồi trên giường càng nghĩ càng tức giận, gầy xéo gấu bông Winnie the Pooh, tưởng tượng nó thành Quan Hạo Lê kẻ khốn kiếp giết ngàn đao!

Cát Xuyên đẩy cửa đi vào vừa đúng lúc nhìn thấy đáng vẻ khổ đại cừu thâm * của cô ấy, “Ôi! Tớ thương gấu bông, lông cũng bị cạo nhỏ ra.”

(*) khổ đại cừu thâm: mối thù sâu nặng

“Cát gia, tớ hận chết tên khốn Quan Hạo Lê kia! Tớ muốn quyết đấu với anh ta!” Cặp mắt Tiết Giai Ny phóng hỏa.

“Phụt! Cậu nói cái gì? Quyết đấu?” Cát Xuyên bị sặc thiếu chút nữa phun ngụm nước ra.

“Không sai.”

“Không phải hôm nay cậu đã thử qua? Bản lĩnh của anh ta sẽ không thua bởi cậu, lại nói sức lực nam nữ cách xa lớn, cậu sẽ chịu thiệt.” Cát Xuyên tốt bụng khuyên nhủ.

“Tớ đương nhiên sẽ không chỉ so một thứ, ba ván thắng hai thì thắng.” Hình như Tiết Giai Ny quyết tâm giành lại khẩu khí này.

“Ngoa tử, nghe tớ, đừng xúc động.”

“Tớ không cam lòng!” Tinh cô rất háo thắng, không chọc tới cô coi như thôi, chọc tới cô nóng nảy sẽ không quản được nhiều, cần phải giành lại khẩu khí này.

“Được rồi, cậu nghĩ làm như thế nào?”

“Hạ chiến thứ!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi nói, cô không tin mình không thắng nổi lưu manh thối đó!

Cát Xuyên nhún nhún vai, cô biết Ngoa tử không phải người bộc phát, một khi bùng nổ sẽ cần tranh thắng thua, xem ra, Quan Hạo Lê thật sự chạm đến ranh giới của cô ấy.

“So hạng mục gì?”

“Taekwondo, bắn súng và cưỡi ngựa.”

-- --

Mặt Cát Xuyên mấp máy đen, run rẩy đôi môi, “Cậu chắc chắn?”

“Dĩ nhiên!” Tiết Giai Ny rất tự tin nhếch môi, ba hạng mục này đều là sở trường của cô.

“Ngoa tử, nghe chị khuyên một câu, Taekwondo thì thôi đi, cậu đã giao thủ với người ta rồi, thắng bại đã phân, cần gì phải cầm trụng gà đi đập tảng đá? Không phải tự tìm không thoải mái sao? Hơn nữa, thể lực của cậu cũng không bằng người ta.” Cát Xuyên thành tâm đề nghị.

Tiết Giai Ny trầm mặc mấy giây, “Được rồi, hạng mục này tớ xác thực không nắm chắc chiến thắng.”

“Nếu muốn thắng, nhất định phải lấy ra bản lĩnh xuất chúng của mình.”

“Ừ, tớ biết.”

Sau suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định đổi Taekwondo thành... Cờ vây, đây là thứ cô sẽ không bao giờ đụng tới nữa, nhưng hôm nay, lại không thể không hồi tưởng lại.

Cờ vây, là sở thích chung của cô và a Duyệt, ba năm cấp ba, hai người thường ở một chỗ tỷ thí với nhau, mỗi lần cô đều ăn vạ để thắng anh, mà anh luôn cung chiêu cười cười, cô ý nhường cô.

Thật ra thì không phải tài nghệ chơi cờ của cô không tinh xảo, mà anh thật lợi hại! Ở phương diện này, anh có thiên phú khác thường, gần như hiếm có đối thủ.

Kể từ sau khi hai người chia tay, cô không chạm vào cờ vây nữa, bởi vì nhìn thấy nó, sẽ dâng lên quá nhiều ký ức tốt đẹp, đắm thật sâu vào trong lòng cô, để cho cô không cách nào hô hấp.

Khi còn bé, cha mẹ bận việc không rảnh quan tâm cô, để cô ở nhà ông ngoại, ông ngoại là tư lệnh quân khu, về hưu ở nhà không có việc gì làm chỉ thích cờ vây, cô từ nhỏ mưa dầm thấm đất, hơn nữa ông ngoại hết lòng dạy, cũng coi như có chút thành tựu, anh có thể ngờ thiên ngoại hữu thiên, cô bại bởi Quan Cảnh Duyệt.

Tiếp xúc với bắn súng là một lần ngoài ý muốn, có một lần ông ngoại đi bãi bắn bia mang theo cô, khi đó thuần túy chẳng qua cảm thấy chơi thật hay, bởi vì tuổi còn nhỏ, cô chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, ngay cả tư cách sờ vào súng cũng không có, sau khi lớn thêm một chút thì nấn nỉ anh họ đưa cô đến bãi bắn bia chơi, mãi mê nò đùa chơi cũng ra hứng thú, nghĩ đông và nghĩ hè hàng năm cô đều theo anh họ đi luyện súng, mặc dù không thể bắn trúng toàn vòng mười, nhưng tỷ lệ chính xác gần như trên 80%, đã là thành tích tương đối khá.

Về cười ngựa, đều do cha bồi dưỡng mà ra, ông đặc biệt thích cười ngựa, cho nên đứa trẻ nhà khác đến chủ nhật ra sân chơi, còn cô bình thường đi trường đua ngựa.

Ba hạng mục này, cô đều biết từ khi còn nhỏ, và lại vô cùng sở trường.

Quan Hạo Lê, anh chờ nhận thua đi! Cô nói trong lòng.

Buổi sáng hôm sau, Quan Hạo Lê còn đang trong giấc mộng đã nhận được tin nhắn chiến thư của Tiết Giai Ny: Một tuần sau, so tài với tôi cò vây, bắn súng, cười ngựa, ba ván thắng hai thì thắng, có dám không??

Quan Hạo Lê dụi dụi mắt, cho rằng mình nhìn hoa mắt, nhìn một lần nữa, không sai, là Tiết Giai Ny gửi tới, lo đểnh vút điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục ngủ.

Không bao lâu, điện thoại di động lại vang lên, anh chỉ có thể cầm lên: đồ nhát gan!

Thấy ba chữ này trong đầu anh lập tức hiện lên ánh mắt kiêu ngạo của Tiết Giai Ny, ngón tay lướt nhanh, nhấn lại: Tôi khinh thường chấp nhận với cô!

Stop! Sợ cứ việc nói thắng! Người bình thường đúng là không dám nhận thiếp khiêu chiến của tôi, tôi có thể hiểu.

Những lời này đã kích nghiêm trọng đến lòng tự ái của Quan Hạo Lê, tương đương với việc mắng anh hèn nhát, đây là việc anh không thể nào tiếp nhận được, ngay sau đó nhấn lại: Cô đã cố ý tìm tai vạ, vậy tôi không khách khí!

Khóe môi Tiết Giai Ny chậm rãi nhếch lên, rốt cuộc ai ngược ai, còn chưa biết đâu!

Sau khi Quan Hạo Lê nhận chiến thư, hai người hẹn thời gian, ngồi xuống thương lượng nơi đối mặt, bởi vì ba hạng mục này không thể tập trung cùng một chỗ, cho nên phân ra tiến hành trong ba ngày, chỉ cần ai thắng hai ván, chính là người thắng.

Về phần tiền đánh cược, hơi lớn.

“Nếu tôi thắng, anh phải thừa nhận không bằng tôi, và lại làm người làm cho tôi một tuần, bưng trà rót nước, chỉ cần tôi cần dặn, anh đều phải thi hành vô điều kiện.” Tiết Giai Ny tràn đầy tự tin.

“Cô không cảm thấy yêu cầu của cô quá nhiều sao?” Quan Hạo Lê không vui liếc nhìn cô.

“Có chơi có chịu, anh sợ?” Tiết Giai Ny khiêu khích nhìn anh.

“Chuyện cười! Tôi sẽ sợ cô? Nếu tôi thắng, tôi cũng không có yêu cầu gì khác, cô phải nói cho tôi biết chỗ của Lương Chân Chân.” Quan Hạo Lê vẫn không quên dặn dò của bạn tốt, ngay cả tiền đánh cược của mình cũng hy sinh.

“Đánh cược này không được! Đổi cái khác.” Tiết Giai Ny không đồng ý.

“Tại sao không được? Ban đầu người nào đó nói hay lắm, tiền đánh cược do mình xác định, hạng mục trận đấu và quy tắc đều do cô đặt ra, chẳng lẽ tiền đặt cược của tôi còn phải trưng cầu đồng ý của cô?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny tự biết anh nói rất đúng, nhưng cô đã đồng ý với Chân Chân rồi, tuyệt đối không tiết lộ hành tung của cậu ấy với bất kỳ ai, kể cả mẹ Diệp.

“Đây là đánh cược giữa tôi với anh, tôi không hy vọng liên lụy đến người khác, Chân Chân là bạn tốt của tôi, tôi tuyệt đối không bán đứng cô ấy, anh chết ý nghĩ này đi!”

Quan Hạo Lê liếc nhìn cô, không nhìn ra cô gái này còn rất trọng nghĩa khí, đột nhiên, trong đầu nảy ra một ý nghĩ, khóe môi không tự chủ nâng lên một nụ cười xấu xa, “Nếu như vậy, tiền đánh cược của tôi: tình một đêm.”

“Không được!” Tiết Giai Ny không chút suy nghĩ lập tức cự tuyệt, lưu manh thói này! Không biết trong đầu suy nghĩ lung tung gì cả ngày!

“Cái gì cũng không được? Cô sợ thua cứ việc nói thắng, dù sao quy củ đều do cô quyết định, chút can đảm này cũng không có còn dám hạ chiến thư với tôi?” Quan Hạo Lê hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng qua vẻ khinh thường.

Tiết Giai Ny bị giọng nói cuồng vọng của anh kích thích, anh nói không sai, hạng mục tranh tài và quy tắc đều do mình đặt ra, hơn nữa ba hạng mục này đều là hạng mục cô am hiểu nhất, nhất định sẽ thắng!

“Hừ! Anh nhất định sẽ thua rất thảm!” Cô lừa anh, cô sẽ không cho anh cơ hội thắng mình, cho nên tiền đánh cược của anh hoàn toàn không có cơ hội thành sự thật.

“Thật sao? Vậy thì mỗi mắt chờ mong.” Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên đường cong duyên dáng, tiêu sái xoay người rồi đi.

Lưu manh thói! Chờ coi, tôi nhất định sẽ để cho anh thua tâm phục khẩu phục, ngoan ngoãn nghe tôi sai bảo, xem tôi làm anh chết không! Tròng mắt đen của Tiết Giai Ny khề híp, trong đầu đã nghĩ kế hoạch chinh người.

Sau khi Quan Hạo Lê về nhà cũng không nhàn rồi, anh nhận ra không phải Tiết Giai Ny tùy tiện chọn ba hạng mục này, nếu không có niềm tin tuyệt đối, cô sẽ không lộ ra nụ cười tự tin như vậy.

Nếu cô khinh miệt mình như thế, vậy thì sau trận đấu sẽ thấy rõ ràng chứ sao.

Đặng Cận Tư và Nam Cung Thần cũng biết chuyện anh và Tiết Giai Ny so tài, hai người giúp anh tìm không ít tài liệu, biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng chứ sao!

Chủ nhật, ba người tụ họp chung một chỗ, mỗi người chiếm lấy một ghế sa lon, trò chuyện đến xuất thần.

“Chắc chắc chắc! Thi gia bối cảnh của bạn học Tiết cường đại như thế, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cũng khó trách cô có tư tưởng dũng mãnh, bắn súng và cưỡi ngựa đều là hạng mục đàn ông thích chơi, cô ấy lại cũng thích, thật sự hoài nghi cô ấy có phải phụ nữ không.” Quan Hạo Lê lật tài liệu trong tay thờ dãi.

“Đưa bé lớn lên từ nhỏ ở trong trụ sở quân đội, chơi những thứ này cũng không lạ.” Đặng Cận Tư rất bình tĩnh.

“Bác sỹ Quan, như vậy chẳng phải anh nhất định sẽ thua?” Nam Cung Thần lo lắng mở miệng.

“Tôi nói thẳng nhóc cậu có thể đừng đề cao chí khí người khác, diệt uy phong của mình!” Quan Hạo Lê thiếu chút nữa ném chiếc gối sang.

“Cậu cũng đừng quá dễ dàng, nếu Tiết Giai Ny dám hạ chiến thư, đã nói lên ba hạng mục này đều là sở trường của cô ấy.” Đặng Cận Tư trầm ngâm nói.

Quan Hạo Lê khẽ nhấp một ngụm cà phê, trong con ngươi đen như mực lóe ánh sao, vênh môi, “Đấu với tôi, cô ấy còn non lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15

Chân chính đến ngày hẹn thi đấu, ngày đầu tiên là đấu xạ kích, Tiết Giai Ny tự tin nâng khoe môi lên, ngay cả ông ngoại cũng khoe cô có thiên phú về phương diện này, khi đó tất cả người thân bạn bè đều hy vọng sau khi cô lớn lên sẽ học ở trường quân đội, chỉ tiếc, cô bị Thẩm Quân Nhã thiết kế ngã gãy chân, từ đó liền từ bỏ sở thích nhảy múa cùng với quân đội.

Đây là nỗi đau trong lòng cô, cũng là nguyên nhân tại sao cô hận Thẩm Quân Nhã như vậy.

Sân bắn là Tiết Giai Ny nhờ anh họ giúp cô đặt trước, thuộc sân tập bắn của quân đội, người bình thường đứng hàng mơ tưởng đặt chân vào, sau khi hai người chia ra thay quần áo xong, một người hiền ngang mạnh mẽ, một người đẹp trai bức người, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong con ngươi tràn đầy khiêu khích không chịu thua.

“Hừ!” Tiết Giai Ny hừ lạnh một tiếng, hôm nay sẽ để cho anh tôi biết thế nào là cao thủ!

Quan Hạo Lê bĩu môi, thật giống như đang nói: tới thì tới, ai sợ ai?

Tiết Giai Ny vượt khẩu Colt M1911 trong tay, cây súng này dài 190. 5 millimet, toàn bộ nặng chừng 0. 82 ki-lô-gam, nòng súng dài 114. 3 millimet, băng đạn chứa 15 viên, tầm sát thương 50m, hơn nữa, tính chính xác rất tốt, áp dụng nguyên lý mở khóa nòng súng, khi bóp cò, nòng súng và khóa đồng ở chung một chỗ, như vậy chẳng những giảm bớt lực đàn hồi, còn có thể dồn tính xạ kích lên cao nhất.

Những thứ này đều là ông ngoại nói với cô, còn có chiếc Glock 17, Berettôi 92F, mặc dù ông ngoại không còn ở đây, nhưng những gì ông dạy, vĩnh viễn in sâu ở trong đầu.

Mỗi người bắn mười phát đạn, người bắn nhiều điểm thì thắng.

Tiết Giai Ny bắn một vòng điểm, hai vòng 9 điểm, còn lại đều là 10 điểm, tổng cộng là 96 điểm.

So sánh mà nói, Quan Hạo Lê chỉ tạm chấp nhận được, một vòng 6 điểm, một vòng 7 điểm, ba vòng 8 điểm, hai vòng 9 điểm, ba vòng 10 điểm, tổng cộng là 86 điểm.

Ai thua ai thắng, chênh lệch đã rất rõ ràng rồi.

“Quên nói cho anh biết, xạ kích là thế mạnh của tôi, muốn thắng tôi, đó là chuyện không thể nào.” Tiết Giai Ny lấy tai nghe và mắt kính xuống, bước chân nhanh nhẹn đi tới trước mặt Quan Hạo Lê, nụ cười cực kỳ đắc ý, khoe mắt đuôi mày cũng lộ ra sự hả hê.

Về mặt của Quan Hạo Lê thật bình tĩnh, không có cảm giác thất bại chút nào, “Bây giờ chỉ mới là trận đầu, cô đừng vui mừng quá sớm.”

“Ồ! Tôi biết rồi, không thể đã kích lòng tự trọng của anh, nếu lại thua tiếp hai trận, anh còn mặt mũi sao?” Khóe môi của Tiết Giai Ny tươi cười, tâm trạng rất tốt ngâm nga bài hát.

Theo ý cô, mình đã thắng một trận, hai trận sau chỉ cần thắng một là được, cò vậy, cô có quyết tâm tất thắng!

“Cô kia! Tôi sẽ khiến cô phải trả giá thật lớn vì sự ngạo mạn của bản thân!” Quan Hạo Lê cắn răng nghiêng lợi, đi nhanh ra bãi bắn.

Buổi tối, Tiết Giai Ny vui vẻ kéo Cát gia ra ngoài ăn cơm, trận đầu thắng lợi, thật sự sáng khoái mà!

“Giai Ny, hai trận sau bạn có tự tin thắng không?” Cát Xuyên vẫn còn có chút lo lắng, cò vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghe Giai Ny nhắc qua.

“Ừ, ít nhất thì cò vậy, mình có thể hoàn toàn chắc chắn.” Tiết Giai Ny cúi đầu uống trà, vừa vắn che giấu bi thương dưới đáy mắt.

Cát Xuyên kinh ngạc nhú mày, “Thì ra bạn che giấu không ít vũ khí bí mật nha?”

“Cò vậy là do lúc nhỏ mình ở nhà ngoại mưa dầm thấm đất, nhiều năm như vậy, mình cũng chỉ gặp qua một đối thủ.” Nói đến chỗ này, Tiết Giai Ny dừng lại.

“Chẳng lẽ là chuyện xưa như của Bá Nha và Chung Tử Kỳ sao?” Cát Xuyên lập tức nói tiếp.

Tương truyền Bá Nha và Chung Tử Kỳ là tri âm khó tìm, hai người bởi vì cảm mà quen, sau khi Tử Kỳ bệnh qua đời, Bá Nha liền đập cầm nát bấy, bi thương nói: “Tri âm duy nhất của tôi đã vắng mặt ở nhân thế rồi, cầm này còn đàn ra cho ai nghe đây?”

“Mình không dám so sánh với bọn họ, gọi đối thủ là được. Quan Cảnh Duyệt, 3 năm hồi cấp 3, chúng mình đấu vô số ván cò, từng có rất nhiều kỷ ức tốt đẹp, về sau khi chia tay, mình thì không bao giờ đụng đến cò vậy nữa, kết quả.” Trong mắt của Tiết Giai Ny thoáng qua một tia tối tăm.

Cát Xuyên an ủi vỗ bờ vai của cô, “Thật ra thì, từ mặt khác mà nói, bạn buông quá khứ xuống, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.”

“Ừ, mình hiểu.”

Chơi cò vậy một lần nữa, là một bước quan trọng để cô buông xuống, cửa ải này, không dễ qua, bởi vì từng viên trắng viên đen này đều tái hiện những kỷ ức đẹp đẽ.

Cũng trong lúc đó, Quan Hạo Lê, Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần đang ở trong “Hoàng Cung” uống rượu nói chuyện phiếm.

“Bác sĩ Quan, anh ra quân chưa thắng trận đã chết rồi! Ván đầu tiên thua quá thảm! Tôi rất hoài nghi anh có thể bị hạ ở trận đầu cò vậy ngày mai không.” Nam Cung Thần trêu nói.

“Xạ kích vốn không phải là sở trường của tôi, thua ván đầu tiên thì có liên quan gì, để cô gái nhỏ vui mừng một chút chứ, hai trận sau tôi thắng chắc.” Quan Hạo Lê tràn đầy long tin.

“Ồi dào! Anh không tự tin quá chứ?” Nam Cung Thần không tin tưởng lắm.

“Tin hay không thì tùy!” Quan Hạo Lê cũng lười tốn nước miếng với cậu ta, uống một hớp rượu đỏ năm 72, mùi vị quả nhiên rất thuần khiết!

Đằng Cận Tư không tham dự vào đề tài giữa bọn họ, một mình tựa vào ghế uống rượu, đã vài ngày không có tin tức của nai con, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, anh vẫn đánh mất cô, trong lòng vô cùng đè nén.

Anh biết là mình hiểu lầm cô, còn chưa kịp giải thích tất cả, cô đã bốc hơi.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần chép miệng: cậu trông chừng A Tư cho tôi, nếu như cậu ta uống say là do cậu phụ trách, ngày mai tôi còn phải thi đấu, ngủ sớm dậy sớm.

Nam Cung Thần bắt đầu dĩ nhún nhún vai: cậu chủ đang khổ vì tình, sao tôi có biện pháp gì? Chạy tới giành rượu của cậu ấy sao? Anh cảm thấy có thể được không?

Quan Hạo Lê: tôi mặc kệ, dù sao đi nữa tôi nay giao cho cậu, tự cậu nhìn mà xử lý đi!

Mặt của Nam Cung Thần đen sì, khóc không ra nước mắt: bác sĩ Quan, trình độ vô sỉ của anh không ai sánh bằng!

Quan Hạo Lê: xin chú ý cách dùng từ! Chẳng lẽ cậu muốn ngày mai tôi thua sao? Chẳng lẽ cậu muốn tôi làm người hầu cho cô gái đã man kia một tuần sao? Rốt cuộc cậu có long thương người không vậy!

Nam Cung Thần nổi giận: KAO! Anh đừng đổ oan cho tôi!

Quan Hạo Lê đứng dậy chuẩn bị lách người, thời gian hẹn là 9 giờ sáng ngày mai! Chắc mai sẽ là một buổi sáng tốt đẹp?

Sáng hôm sau, bên trong câu lạc bộ Hưu Nhân.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đã đến từ sớm, ngồi ở đó nói chuyện phiếm, mắt thấy chín giờ kém mười phút rồi, Quan Hạo Lê còn chậm chạp chưa xuất hiện.

“Chắc. Không phải là anh ta luống cuống, không tới chứ?” Cát Xuyên nói.

“Có bản lĩnh thì anh ta bỏ cuộc không đến, chỉ cần anh ta thừa nhận mình thua là được.” Trong mắt Tiết Giai Ny lóe ra ánh sáng.

“Này, hỏi bạn chuyện này!” Cát Xuyên húc khuỷu tay vào người bạn tốt, về mặt thần bí.

“Có gì thì hỏi đi!”

“Mình nói là lỡ, bạn thua, bạn thật sự sẽ đồng ý yêu cầu của anh ta sao?”

Cô vừa mới dứt lời liền bị Tiết Giai Ny nhìn chằm chằm, “Bạn có thể đừng nói chuyện xui xẻo được không! Sao mình có thể thua? Không có khả năng mình phải thực hiện yêu cầu của tên đó.”

Dừng một chút, chậm rãi nói: “Nếu như. mình thật sự thua, vậy mình. Có chơi có chịu, có điều, mình không thể nào thua!”

Trong lúc hai người đang nói chuyện hăng say, Quan Hạo Lê lơ đãng vào, vừa nhìn đã biết là chưa tỉnh ngủ, loại người sống về đêm giống như anh ta, đợi đến mặt trời lên cao mới thức dậy, dậy sớm thật đúng là làm khó anh ta.

“Tôi còn tưởng rằng người nào đó sợ, trốn không dám tới.” Tiết Giai Ny nở nụ cười rục rờ, giờ tay lên nhìn đồng hồ, còn kém một phút, tới thật là đúng lúc.

“Không cần nhìn, tôi biết chưa tới giờ.” Quan Hạo Lê cũng không cãi cò nhiều với cô, đi thẳng vào quân cờ thất.

Vốn Tiết Giai Ny cho rằng Quan Hạo Lê không biết chơi cờ vậy, nhưng nhìn tư thế của anh ta, trong lòng không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, ở trong cảm nhận của cô, anh ta bất quá chỉ là một công tử quần áo lụa là, ý vào trong nhà có một chút tiền, xạ kích và thuật cưỡi ngựa ... Vận động chơi đùa một chút, nhưng khẳng định không tinh, về phần cờ vậy, hẳn sẽ không biết.

Bỗng nhiên, cô đoán sai, hơn nữa sai hoàn toàn!

Cô không phải đang đánh cờ với một người chỉ biết đánh cờ sơ sơ, mà là một cao thủ thâm tàng bất lộ, bởi vì ban đầu cô phớt lờ, đã thua vài hạt, giương mắt liếc nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt nhìn bàn cờ của anh ta rất chuyên chú, có một loại nghiêm túc cô chưa từng thấy qua.

Sau đó, mỗi một bước cô đều rất cẩn thận, nhưng vẫn rơi xuống thế yếu, không cách nào vượt qua.

Trong quá trình đánh cờ, cô không thể không thừa nhận, đối thủ rất mạnh, cô khinh địch!

“Cô thua.” Quan Hạo Lê đặt một viên đen cuối cùng xuống, cô còn một mảnh khu vực cuối cùng đều bị anh ta bao vây, không có một khe hở để cô chuyển nguy thành an.

Nhất thời Tiết Giai Ny lạnh toát, cô không dám tin nhìn cờ trắng trên bàn, thua? Cô vậy mà thua?

“Anh lừa tôi.” Cô ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh ta.

“Tôi lừa cô cái gì chứ?” Quan Hạo Lê không hiểu.

Đúng vậy! Anh ta lừa cô cái gì chứ? Từ đầu đến cuối cô chưa từng hỏi anh có biết đánh cờ vậy không, chọn ba đề tài thi đấu đều là phương diện cô am hiểu, hôm nay thua, cô còn có thể nói cái gì?

Chỉ trách mình quá khinh địch, cho rằng người ta không biết.

Cô rất không cam lòng, nhưng thắng thua đã định, cô cũng không phải loại người không giữ chữ tín, có chơi có chịu.

“Anh học qua cờ vậy?”

“Ông nội tôi từng là cờ thủ nghiệp dư, lúc nhỏ chơi tương đối nhiều mà thôi.” Quan Hạo Lê cười lạnh nhạt, sau khi thắng cũng không vênh vào.

Tiết Giai Ny mím môi không nói, mặc dù Quan Hạo Lê chỉ nói hỏi hột một cô, nhưng cô đã phục, A Duyệt đã sớm từng nói với cô Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân, có rất nhiều người lợi hại hơn anh, còn nói anh ấy có một anh họ, từ nhỏ đã là thiên tài trên phương diện này, ngay cả ông nội của anh luôn tự xưng là không địch thủ cũng thua vào tay người anh họ đó.

Vẫn còn nhớ lúc ấy, cô còn đùa giỡn nói: “Em mới không tin, có cơ hội nhất định em muốn đấu với anh họ của anh, xem ai lợi hại hơn.”

Hôm nay suy nghĩ một chút, đúng là mình quá tự tin, ngay cả người đàn ông vô công rồi nghề này cũng không thắng được, đừng nói chỉ là anh họ gì đó.

Có lúc người và người có duyên như vậy, vài năm sau đó, cô mới biết, người đàn ông chơi bời lêu lổng trước mắt chính là anh họ rất lợi hại trong miệng A Duyệt, anh ta lợi hại hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của cô.

Trải qua trận đấu cờ vậy, Tiết Giai Ny hơi thay đổi cái nhìn về Quan Hạo Lê, cho ra một kết luận: nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Cát Xuyên sợ tâm trạng của cô không tốt, vẫn luôn trêu chọc cho cô vui vẻ, hi vọng cô lạc quan một chút, dù sao còn có trận đấu cuối cùng vào ngày mai, ai thua ai thắng vẫn còn chưa biết !

“Ừ, mình không sao! Tôi mới không dễ dàng bị đánh ngã như vậy! Mình chỉ Không ngờ sẽ thua anh ta trong môn cờ vậy.” Trong lòng Tiết Giai Ny có chút mất mát.

“Đây nè. nói ra sợ bạn không vui, bây giờ bạn có đối thủ mới, vừa đúng có thể quên những chuyện cũ không vui, đây là một bước ngoặt lớn, từ phương diện nào đó mà nói, có lẽ là chuyện tốt.” Cát Xuyên nói ra quan điểm của mình.

Tiết Giai Ny sững sờ nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể nào tiếp thu được cái lý luận này.

“Được rồi! Ngủ sớm một chút, ngày mai cỡi ngựa cần thể lực, dưỡng sức chuẩn bị chiến đấu đi!” Cát Xuyên vỗ bả vai của cô.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu, bò lên giường ngủ, trong đầu vẫn không có cách nào quên hình ảnh đánh cờ với Quan Hạo Lê ngày hôm nay, càng nghĩ thì trong lòng cô càng phiền não, những kỉ ức tốt đẹp tựa như đang cách cô xa dần, càng ngày càng mờ hồ, ngay cả gò má của người kia.

Cô dùng sức nhắm hai mắt lại, thật sự chẳng lẽ như Cát gia nói sao?

Trời dần tối, chân trời tựa như nhuộm một tầng mực, đen như mực.

Sân ngựa ngoại ô phía Tây.

Tiết Giai Ny và Quan Hạo Lê vừa thay quần áo, tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, mặc dù hai người đều cưỡi ngựa do mình nuôi dưỡng, nhưng dù sao cũng chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, không so được với cưỡi ngựa chuyên nghiệp, chỉ có thể so tài đơn giản nhất.

Ông chủ trại ngựa sợ gặp chuyện không may, liền dặn dò bên dưới bố trí những chướng ngại vật đơn giản nhất, đá và xà ngang cũng phải dựng thấp, ngay cả người bạn nhỏ cũng có thể nhảy qua, chớ nói chỉ là con ngựa.

Nói cách khác, cơ bản không nguy hiểm gì, thuần túy là tới chơi.

Mặc dù tính nguy hiểm rất thấp, nhưng quyết định lộ tuyến vẫn là rất dài, để khảo nghiệm trình độ cưỡi ngựa của hai người, ngộ nhờ người nào đó gian dối không chịu chạy, vậy cũng chỉ có thể nhận thua.

Khi trọng tài phát cờ, hai người liền vội vã chạy.

Nam Cung Thần và Cát Xuyên ngồi ở bên trong phòng nghỉ ngơi chờ kết quả, trong lòng đều hy vọng bạn tốt của mình thắng.

“Bạn học Cát, chúng ta đánh cuộc thế nào?”

“Đánh cuộc cái gì?”

“Đánh cuộc người nào thắng.” Tròng mắt của Nam Cung Thần lóe sáng.

“Nhàm chán!” Cát Xuyên hô một tiếng.

“Có thể cược tiền!”

“Không có ý nghĩa.”

“Sao không có ý nghĩa chứ? Nếu như cô cảm thấy không thích, chúng ta có thể nâng mức cược lên một chút.” Nam Cung Thần cười đùa hí hửng nói.

“Mức cược gì? Nói nghe một chút?”

“Nếu như mà tôi thắng, cô đồng ý làm bạn gái của tôi.”

“Không được! Đánh cược cái gì, một chút tính xây dựng cũng không có!” Cát Xuyên trực tiếp từ chối.

“Cô có thể quyết định mức cược.” Nam Cung Thần cũng không giận.

“Tôi không có hứng thú.” Cát Xuyên vỗ tay một cái, đứng dậy đi toilet.

“Này! Đừng như vậy! Chơi cũng rất vui mà.” Nam Cung Thần hô về phía bóng lưng của cô.

Kết quả, người ta không thèm quay đầu lại mà chỉ phất tay với anh, rõ ràng không muốn chơi, cũng chặn hoàn toàn ý tưởng của anh, xem ra, thọc gậy bánh xe vô vọng.

Trong quá trình đấu xảy ra một chút xíu chuyện nhỏ ngoài ý muốn, Tiết Giai Ny cỡi ngựa vượt qua chướng ngại vật thì hơi mất thăng bằng, nếu không phải nhờ Quan Hạo Lê ra tay tương trợ, thiếu chút nữa cô sẽ té từ trên ngựa xuống.

Mặc dù cô kiên trì chạy hết lộ tuyến còn lại, nhưng vẫn thua Quan Hạo Lê, nhất thời trong lòng đầy uất ức và không cam lòng, nhưng cố tình mới vừa rồi người ta còn ra tay cứu cô, làm cho cô không còn lời nào để nói.

Bây giờ tâm trạng của cô rất xám xịt, tựa như lúc xuống ngựa, nản chí.

Mà bên kia, Nam Cung Thần hưng phấn vỗ vào vai Quan Hạo Lê, “Anh em! Giỏi lắm! Không nhìn ra nha! Anh che giấu rất giỏi, không chỉ cò vầy, ngay cả cưỡi ngựa cũng đạt đến một trình độ nhất định.”

“Ít nịnh nọt lại giùm tôi!” Quan Hạo Lê liếc cậu ta một cái.

“Lần này anh hạnh phúc rồi, tình một đêm! hahaha. . . .” Nam Cung Thần nháy mắt ra hiệu cảm khái nói, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: nếu như mới vừa rồi Cát Xuyên đồng ý đánh cược với anh, vậy thì thật hoàn mỹ, nhưng đáng tiếc!

Khóe miệng của Quan Hạo Lê cong lên thành một nụ cười tà ác, mặc dù anh thích đùa giỡn, nhưng cũng không có nghĩa là cái gì anh cũng không biết, xem thường anh, là phải trả giá thật lớn.

“Bạn học Tiết, bạn đã thua.” Anh đi tới, nói từng chữ rõ ràng, cười đến đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16

Tiết Giai Ny giận đến đôi mắt cũng sắp cắn nát, vừa rồi trong trận đấu dâng lên chút ấn tượng tốt với người đàn ông này, chỉ trong một giây, không còn sót lại chút gì.

“Không cần anh cố ý nhắc nhở, tôi không phải kiểu người thua không chung!” Tiết Giai Ny bóp chặt quả đấm, móng tay cũng sắp cắm vào trong thịt rồi.

“Vậy thì tốt.” Quan Hạo Lê nhướn đuôi chân mày, híp mắt quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, khóe môi nhếch lên nụ cười ý vị sâu xa, sau đó xoa người tiêu sái đi trước.

Vốn anh định mượn cơ hội này giúp a Tư tìm ra chỗ ẩn thân của người phụ nữ cậu ấy yêu mến, nhưng bởi vì người khác kiên trì, anh thuận miệng nói ra tiền đánh cược, không ngờ vẫn đạt được ước muốn rồi.

Mặc dù vóc người của cô không được tốt nhất, nhưng tính khí đã man nóng bỏng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, muốn thuần phục người đẹp nhỏ như vậy chắc phải tốn hơi sức rất lớn.

Tiết Giai Ny bị ánh mắt càn rỡ của anh thì đáy lòng sợ hãi, hận không thể xông tới thương cho anh ta mấy cái bạt tai, nhưng nghĩ tới tự chọn ba hạng mục thì thua hai, trong lòng có cảm giác bị thất bại không nói ra được, đều do mình quá khinh địch, cho rằng anh ta chỉ là hoa hoa công tử chơi bởi lêu lổng, cái gì cũng không biết.

Nhất là hạng mục tranh tài bắn súng trong ngày đầu tiên anh ta thua mình, để cho cô càng thêm tin chắc anh ta chỉ là đồ hư có bề ngoài, không ngờ anh ta lại ẩn giấu được sâu như thế! Hiểu được lùi một bước để đánh trả đối phương!

“Ngoa tử, cậu không sao chứ?” Cát Xuyên lo lắng hỏi, cậu ấy vốn có lòng tin mười phần, kết quả thua luôn hai hạng mục, chỉ sợ nhất thời không chịu nổi mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển.

Chỗ chết người nhất chính là tiền đánh cược của Quan Hạo Lê – tình một đêm.

Trong ba người bọn họ, bây giờ còn dư lại Ngoa tử là thân xử nữ, nếu cho hoa hoa công tử Quan Hạo Lê đó, chẳng phải tiện nghi cho anh ta!

“Không có việc gì.” Trong miệng Tiết Giai Ny nói không có việc gì nhưng trong lòng lại có chuyện, ban đầu đáp ứng tiền đánh cuộc của Quan Hạo Lê vì chắc chắn mình sẽ thắng, kết quả... Cô thua.

Nói cách khác, thân hoàn bích của cô phải giao cho một người đàn ông mà cô cực kỳ ghét, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy phiền não không dứt, thật ra trong lòng cô là một cô gái hơi bảo thủ, cảm giác không thể tùy tiện giao mình ra ngoài, phải tìm người mình yêu mới được.

Suốt đường hai người trở lại trường học đều rất trầm mặc, tất cả có ý định riêng.

Cát Xuyên rất lo lắng cho Tiết Giai Ny, nhiều lần định mở miệng nói gì đó nhưng kiềm chế, lúc này cô không biết nói lời an ủi gì, chẳng lẽ để cho cô ấy ăn vạ, không thực hiện đánh cuộc?

Theo cá tính của cậu ấy chỉ sợ không chịu, đến chết vẫn sĩ diện!

“Ngoa tử, nếu không thương lượng với Quan Hạo Lê một chút, đổi tiền đánh cuộc?” Cát Xuyên chần chờ một lúc lâu rồi nói.

Tiết Giai Ny mím môi không lên tiếng, cô rất rõ tính khí của mình, để cho cô đi cầu xin anh ta, đó là tuyệt đối không thể nào, nhưng... Để cho mình thân nhiên tiếp nhận vụ cá cược này, trong lòng lại cực kỳ không thoải mái.

“Tớ không muốn đi cầu xin anh ta.” Trong giọng nói của cô hơi buồn buồn không vui.

“Thật là đàn ông thối! Tâm tư xấu xa!” Cát Xuyên tức giận bắt bình mắng.

Ông kính chuyển sang phòng khách lầu một biệt thự Lan Đình Uyển.

“Lê tử, Tiết Giai Ny là bạn tốt của nai con, làm như vậy không được tốt.” Đằng Cận Tư cau mày.

“A Tư, là cô ta hạ chiến thiếp cho tớ trước, hạng mục tranh tài và quy tắc đều do cô ta chọn, tôi chỉ theo cô ta chơi đùa một chút mà thôi, chính cô ta nói có chơi có chịu, chẳng lẽ còn muốn tớ để cho cô ta ăn gian à?” Quan Hạo Lê vắt chéo hai chân đáng vẻ cà lơ phất phơ.

Trông mặt Nam Cung Thần xoay vòng, “Thật ra thì có một biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Quan Hạo Lê và Đằng Cận Tư đồng thời nhìn về phía cậu ta, “Biện pháp gì?”

“Dùng đánh cuộc này đổi lấy vị trí của Lương tiểu thư, chẳng phải là kết quả mọi người vừa lòng?”

“Tôi thấy được.”

Trong thời gian Lương Chân Chân rời đi mười mấy ngày, giờ khắc nào Đằng Cận Tư cũng nhớ nhung cô, có thể tìm tất cả các chỗ, cũng không có tin tức của cô, bây giờ anh vô cùng hoài nghi cô dùng tên giả, nếu không sao lại không tìm được một chút đầu mối?

“Tôi không sao cả, nhưng bạn học Tiết không chắc sẽ đồng ý, trước thử một lần.” Quan Hạo Lê buông tay.

“Tình huống lúc trước và bây giờ không giống nhau, không có cách nào so sánh với nhau, ngược lại tôi cảm thấy thật ra cô ấy sẽ có khả năng đồng ý.” Nam Cung Thần nói.

“Được rồi, tôi thử một chút.”

Thật sự bị Quan Hạo Lê nói đúng rồi, Tiết Giai Ny không chịu nói vị trí của Lương Chân Chân, “Đừng có nằm mộng! Tôi sẽ không nói cho anh.”

“Cho nên, cô tình nguyện hy sinh mình cũng không muốn nói cho tôi biết vị trí của Lương Chân Chân sao?”

Tiết Giai Ny mím môi không nói, cô phải vì phán đoán sai lầm của mình mà trả giá thật lớn, nhưng giá cao này không cần Chân Chân đến giúp cô gánh chịu, cậu ấy đã chịu khổ nhiều, nếu không phải cả cơ thể lẫn tâm hồn đều hứng chịu tổn thương nghiêm trọng, cậu ấy cũng sẽ không chọn đi xa tha hương, một mình cô đơn mùa đông.

“Trầm mặc đồng nghĩa với cam chịu, tôi cũng không miễn cưỡng, cô, cho cô bảy ngày thời gian cân nhắc, trong thời gian này cô có thể tùy ý thay đổi, dĩ nhiên, cô không đổi ý tôi cũng vui vẻ tiếp nhận.” Quan Hạo Lê cười giống như con hổ ly.

“Khôn kiếp!” Tiết Giai Ny cắn răng mắng.

“Nếu như cô cảm thấy mắng tôi có thể khiến mình bớt giận, không sao cả! tôi cũng sẽ không mất miếng thịt.” Ngược lại Quan Hạo Lê rất lạc quan, không bị ảnh hưởng chút nào.

“Anh! Vô lại!”

Quan Hạo Lê ôm ngực liếc nhìn một cô gái nhỏ cực kỳ tức giận, đáng vẻ tức giận của cô còn rất khả ái, không biết phương diện nào đó... Như thế nào?

Đột nhiên anh rất muốn hiểu rõ, cô và a Duyệt có đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng không.

“Tôi thích phụ nữ thành thực một chút, quá mức máy móc sẽ khiến cho người ta cảm thấy không thú vị.” Quan Hạo Lê lưu manh bỏ lại một câu rồi đi.

“Khốn kiếp! Lưu manh thôi!” Tiết Giai Ny tức chết, mặc kệ cho cô có mấy ngày cân nhắc, cô đều không thể bán đứng bạn tốt.

Bây giờ sau, Quan Hạo Lê hẹn cô ở trong phòng khách sạn sang trọng Đế Hào tư gấp mặt, mặc dù cô rất không tình nguyện, nhưng cũng không thể không đi đối mặt, từ nhỏ cha cô đã dạy cô làm người phải thành thực giữ chữ tín, nói được làm được, đây là nguyên tắc của cô.

Cô có thể trách ai? Có thể oán ai?

Bây giờ đi tới bước này, có liên quan rất lớn đến tự tin quá đáng của cô, khinh địch phải trả một giá quá lớn!

Mới bước vào sảnh chính khách sạn, đã có nhân viên phục vụ chào đón, nhiệt tình dẫn cô đến phòng sang trọng ở tầng cao nhất, sắc mặt cô ngượng ngùng, trong lòng cực kỳ khinh bỉ Quan Hạo Lê phách lối, dọc theo đường đi hung hăng nguyền rủa anh nhiều lần.

Đẩy cửa phòng ra, ánh đèn u ám giống như nhuộm... Hoàng hôn những năm bảy mươi, từng vòng sáng tràn ra, ngay cả trong không khí cũng nhộn nhạo mập mờ không nói ra được.

Tiết Giai Ny khẽ cắn môi nhìn chung quanh gian phòng một lần, khốn kiếp đáng chết! Cố ý bố trí gian phòng mập mờ như vậy, làm cho người ta nghĩ liên thiên, nhân viên nữ phục vụ đó dẫn cô tới đây nhất định đã hiểu lắm, lúc gần đi cười đến quỷ dị.

“Đã tới?” Quan Hạo Lê mặc áo sơ mi màu rượu đỏ, mở hai nút áo ở cổ, vừa đứng lộ ra cơ ngực rõ ràng, trong tay anh cầm ly rượu đỏ, khẽ dựa vào quầy bar, quyến rũ ma mị néech môi.

“Cho tôi một ly.” Tiết Giai Ny đi thẳng về phía quầy rượu, không nhìn anh, mặc dù anh rất đáng ghét, nhưng không thể phủ nhận, anh có bản chất yêu nghiệt, hơn nữa mặc trang phục màu rượu đỏ, vô cùng... Hấp dẫn.

“Bây giờ nói vị trí của Lương Chân Chân cho tôi biết vẫn còn kịp.” Quan Hạo Lê tao nhã rót một ly rượu đỏ cho cô, khoe môi tươi cười.

“Tôi sẽ không thay đổi chủ ý.” Tiết Giai Ny khẳng khái giữ ý kiến.

“Oh... Sao tôi có cảm giác dường như trong lòng cô có chủ ý với tôi, không phải tôi thì không thể?”

“Phải cái mông! Có quý mới có chủ ý với anh! Tôi đây vạn bất đắc dĩ mà thôi, lấy đá... Đập chân mình.” Tiết Giai Ny cắn chặt răng, trong lòng tức giận không thôi.

“Phụt! Hình dung rất thích hợp.” Quan Hạo Lê buồn cười.

Tiết Giai Ny ngửa đầu uống cạn sạch rượu đỏ, cô cần cho mình thêm can đảm, trước khi đến Cát Xuyên đã tìm cô hàn huyên thật lâu, cô là một nữ sinh hiếu thắng, nếu hạ chiến thiết, nhất định phải làm được.

“Này, cô uống chậm một lúc, mặc dù độ rượu đỏ không cao, nhưng tác dụng chậm vẫn không nhỏ, tôi không hy vọng lúc nữa phải chăm sóc một con quỷ say.” Quan Hạo Lê vội vàng ngăn cô uống.

“Dài dòng chết đi!” Tiết Giai Ny ghét bỏ trừng mắt lườm anh, đặt ly rượu xuống, đứng thẳng người, lui về sau hai bước, bởi vì uống rượu mà gương mặt ửng đỏ nhàn nhạt, đôi môi căng bị cô cắn được ướt át tươi đẹp.

Nhắm mắt lại hai giây sau đó mở ra, “Bắt đầu đi.”

Quan Hạo Lê vẫn dựa nghiêng trên quầy bar, ly rượu hơi nghiêng, khẽ nhấp ngụm nhỏ, “Gấp cái gì? Chúng ta có cả một đêm.”

Anh nói những lời sắc tình này xong, Tiết Giai Ny còn là cô gái nhỏ chưa biết mùi đời, bình thường cũng không từng nghe cái gì mà Hoàng đoạn tử *, khó tránh khỏi trên mặt không nén giận được, khẽ nghiêng răng, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

(*) Hoàng đoạn tử: Nguyên văn 黄段子 – truyện cười mang ý tứ tình dục

“Cô cũng đã tới, phòng cũng mở ra, cô nói tôi muốn như thế nào đây?” Quan Hạo Lê cười đến lưu manh.

“Tôi hy vọng anh... Đánh nhanh thắng nhanh.” Tiết Giai Ny cắn răng nói.

“Đánh nhanh thắng nhanh? Cái này không thể được, tôi luôn luôn thích đánh lâu dài.”

“Háo sắc!” Tiết Giai Ny không nén giận được.

“Đây là bản tính đàn ông, chẳng lẽ, bạn trai cô chưa từng dạy cô?” Quan Hạo Lê hỏi có thâm ý khác.

“Anh ấy mới sẽ không giống anh!” Tiết Giai Ny phản bác theo bản năng, sau khi nói xong mới phản ứng được mình vốn không có bạn trai, cô chỉ nghĩ đến a Duyệt mà thôi.

Quan Hạo Lê lại ngộ nhận cô nói đến người nam sinh mình thấy đêm hôm đó, trong lòng bỗng nhiên không vui, tiến lên một bước nâng cằm cô lên, “Cô đã nóng lòng như vậy, thế... Hãy bắt đầu đi.”

“Ai nói lòng tôi nóng nảy, tôi...”

Cô vừa nói phân nửa, ngón trỏ của Quan Hạo Lê đã chặn qua, “Suýt... Giải thích chính là che giấu.”

“Đồ khùng!”

Nghe cô nói tục, Quan Hạo Lê không tự chủ nhũu mày, nghiêng đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn làm nhảm của cô, lần trước anh chưa thưởng thức đủ ngọt ngào, lần này, anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Mặc dù Tiết Giai Ny rất không tình nguyện, rất ghét anh hôn, nhưng trừ cắn nát hàm răng nuốt vào bụng ra, còn có cách nào khác đâu?

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Môi của cô hơi lạnh, mềm đến không thể tưởng tượng nổi, để cho anh hôn không đủ, chỉ muốn ngậm ầm áp trong miệng, lưỡi linh hoạt dễ như trở bàn tay cạy hàm răng cô, khẽ tiến vào trong miệng nhỏ của cô, vẽ ra nước miếng ngọt ngào của cô, sau đó nuốt tất cả vào trong bụng.

Tiết Giai Ny rất không lưu loát, cô không biết kỹ xảo hôn môi gì, mặc dù Quan Cảnh Duyệt từng hôn cô mấy lần, nhưng mỗi lần đều rất dịu dàng, chỉ sợ làm đau cô, trân trọng như bảo vật.

Khách quan mà nói, Quan Hạo Lê hôn như lửa nóng cuồng dã, giống như muốn đốt cô, điều này khiến cho cô hơi luống cuống.

Trong lòng Quan Hạo Lê nổi lên chuỗi nghi ngờ, cô gái nhỏ trong ngực ngây ngô như con thỏ trắng nhỏ, hoàn toàn không có chút kỹ xảo nào, chẳng lẽ... Có ý giả bộ?

Hôn, càng lúc càng sâu, bàn tay cũng không còn nhàn rãi, chậm rãi luồn xuống dưới vạt áo T-shirt của cô, khi tiếp xúc đến da thịt mềm mại trơn nhẵn thì anh cảm thấy cô khẽ run, nhưng anh không vì vậy mà xuống tay lưu tình, đây là giá cao cô phải nhận, chơi cùng anh, cô còn non lắm.

Trong tròng mắt đen dần dâng lên sắc đỏ điên cuồng, anh bóp chặt tay, từ từ vuốt ve mềm nhũn trên ngực cô, trong ngày thường cô mặc quần áo đều rất rộng rãi, nhào nặn lúc này rất có chiều lượng, còn lớn hơn tưởng tượng của anh, nắm trong tay, ầm ập trắng nõn, anh không tự chủ được tăng lực tay, lưu lại một dấu tay.

Đầu ngón tay của Tiết Giai Ny đã bấm vào trong thịt, nhưng cô không khóc, chỉ có thể tự nói với mình không biết bao nhiêu lần: Không có gì lớn, coi như bị chó điên cắn một cái!

Mặc dù cô không hiểu đi nghênh tiếp anh ta như thế nào, nhưng lại có thể khơi gợi lên dục vọng sâu nhất với Quan Hạo Lê đã từng gặp đủ loại đàn bà, ngay cả anh cũng cảm giác không thể tin được, chẳng lẽ bởi vì ăn nhiều món mặn, cho nên thích đồ chay?

Nhắm mắt lại, muốn bỏ rơi những ý nghĩ này trong đầu, đôi môi dần rời xuống, hôn lên cổ đẹp đẽ của cô...

Bên trong không gian yên tĩnh, tiếng vải vóc “Roẹt roẹt” cực kỳ chói tai, Tiết Giai Ny kinh hãi che ngực, trong tròng mắt đen như mực giống như có một dòng suối trong suốt sâu rộng, cô đang sợ.

Quan Hạo Lê hí mắt nhìn cô, thân thể nhỏ nhỏ trắng trẻo gầy yếu mà đường cong pháp phồng, hình dáng bộ ngực khéo léo mà tinh xảo, hoạt bát đáng yêu đến khiến người ta muốn một ngụm nuốt vào bụng.

Eo tinh tế, đường cong mê người, phía dưới là một quần jean lỏng lẻo, nửa thân trần ngầy thơ trong sáng của cô mang theo sức hấp dẫn trí mạng, câu lấy tinh thần anh thật sâu.

“Đừng sợ, anh bảo đảm sẽ rất dịu dàng...” Quan Hạo Lê ghé sát tai cô, nhẹ nhàng thổi hơi, bàn tay lại không chút khách khí cời nút quần jean của cô, kéo khóa xuống.

“Không!” Khóe mắt Tiết Giai Ny chảy xuống một giọt lệ, uất ức, sợ, bao quanh lấy cô thật chặt.

Anh lại không bởi vì vậy mà dừng lại, ngược lại dọc thẳng theo hông cô xuống, túm lấy thịt non ở mông, hung hăng xoa bóp, đồng thời dán chặt thân dưới của cô lên bộ phận nhạy cảm của mình.

Cho dù chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy, Tiết Giai Ny không phải nữ sinh nhỏ không rành việc đời, ít nhiều còn hiểu rõ một chút về phương diện kiến thức này, cô biết mình đã ở bên bờ vực nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể “Tan xương nát thịt”.

Cô sợ, kinh hoàng, vô dụng, muốn cầu anh dừng lại, nhưng lại không muốn làm kẻ đào ngũ, trong lòng cực kỳ đau khổ.

Quan Hạo Lê đã bị cô quyến rũ đến sắp mất trí, đây là điều anh không dự đoán đến, giống như trúng độc hoa anh túc, muốn ngừng mà không được.

Quần cô còi một nửa đã dễ dàng cảm thấy lửa nóng nguy hiểm của anh đang chống đỡ mình, trước ngực bị anh găm cắn hơi đau, đôi tay kháng nghị cào lung tung sau lưng anh, kéo tóc anh, anh vuốt ve khiến cho cô có cảm giác hồng mắt.

Chuyện phát triển thành như vậy không phải điều cô hy vọng, dừng lại, dừng lại! Cô kêu gào trong lòng.

Tay Quan Hạo Lê càng lúc càng đi xuống, cách quần lót thật mỏng chơi đùa chỗ kín đáo của cô.

Tiết Giai Ny chưa bao giờ bị người khác chạm đến chỗ nhạy cảm, bị anh khẽ vuốt ve trên chốc, dần dần có dịch nhờn thấm xuyên qua vải vóc, dính trên ngón tay anh.

Môi của cô bị cô cắn phát ra tia máu, nước mắt trên khóe mắt cũng chảy ra càng nhiều, trừ kháng nghị không tiếng động, cô còn có thể làm gì được đây?

Ngón tay của anh dần tiến vào từ viền quần, ngón tay trực tiếp vuốt ve trên thịt non, nhẹ nhàng đẩy mạnh vào bên trong, cô còn chưa đủ ướt át, ngón tay anh tiến vào hơi khó khăn, chỉ có thể từng chút từng chút một, dần tiến vào bên trong.

Cảm nhận được cảm giác mát hơn khi thịt non mềm nhũn của cô bọc lấy ngón tay, ánh sáng trong mắt anh càng ngày càng nóng bỏng, hô hấp cũng gấp rút, lực ngón tay lúc nặng lúc nhẹ.

Cô theo động tác của anh mà hơi rung động, thân thể hơi run lẩy bẩy, đáng vẻ làm người ta thương yêu như thế, ở trong mắt Quan Hạo Lê, chỉ muốn lập tức đẩy ngã cô trực tiếp tiến vào thân thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17

Thân thể Tiết Giai Ny càng lúc càng run mạnh, cảm giác không cách nào ức chế đó bắn ra từ chỗ sâu trong cơ thể, bây giờ cô giống như lá rơi trong gió, trong đầu trừ kinh hoàng chỉ có kinh hoàng.

Quan Hạo Lê kéo tay nhỏ bé của cô, hướng dẫn cô giữ lấy thứ lát nữa sẽ yêu thương cô, trong đầu cô đã không kiềm chế được rồi, vô tri vô giác bị anh kéo lên, mạch đập nóng rực khiến cho ngón tay cô rung động không dứt, cũng không nhúc nhích.

Cho dù như vậy, Quan Hạo Lê cũng cảm thấy kích thích, thoải mái thờ dài, thêm vào một ngón tay, không kịp chờ đợi muốn mở rộng cô.

Đột nhiên, Tiết Giai Ny không hề có điềm báo trước mà khóc thành tiếng.

Cô nhìn thật lâu, nước mắt đã lẫn lộn gương mặt, chỉ có điều cô chỉ cắn chặt môi không để cho mình khóc lên, nhưng vẫn không nhịn được.

Thân thể Quan Hạo Lê cứng ngắc trong nháy mắt, dần dần, dần dần rút ngón tay ra, thay cô sửa sang lại quần, tiện tay cầm áo khoác bên cạnh bao lấy thân thể trần trụi của cô, lúc làm chuyện này, chính anh cũng không nghĩ ra.

Rõ ràng chuẩn bị cho cô một bài học, ăn cô sạch sành sanh, kết quả cô vừa khóc, mình lại không ra tay được, đây gọi là chuyện quái gì!

Anh đang âm thầm khinh bỉ mình trong lòng, càng ngày càng cảm thấy cô gái nhỏ trước mắt giống như trẻ nít, anh còn chưa làm ra cái gì đã bị hù thành như vậy rồi, hơn nữa thân thể trẻ trung không thể tin được, giống như bản thân mình là người đàn ông đầu tiên sờ cô.

Điều này cũng...

Tiết Giai Ny cúi đầu khóc không thành tiếng, chôn trong ngực anh khóc ướt mảng lớn trên áo sơ mi của anh.

“Lần đầu tiên?” Giọng anh hơi khàn trầm thấp, đè nén dục vọng dâng cao, thân dưới căng cứng chọc vào cô.

Cô không nói lời nào, khóc càng thâm.

Quan Hạo Lê bất đắc dĩ thờ dài, xem ra tám chín phần không thiếu mười rồi, muốn chết! Anh nào biết cô vẫn là lần đầu tiên! Thật sự đụng phải sát tinh rồi!

Thì ra tình yêu giữa cô và a Duyệt rất đơn thuần, đoán chừng nhiều nhất trong giới hạn hôn và ôm, trong khoảng thời gian ngắn, lòng anh không thể nói ra ngoài vui mừng còn có cái gì.

Nhìn dáng vẻ cô khóc đến đầm đìa đáng yêu, anh chỉ có thể chấp nhận ôm cô, để nằm ngang trên giường, cử động này của anh khiến cho cô lầm tưởng anh định làm gì với cô, nước mắt chảy ra mãnh liệt hơn, cô thề, nước mắt lúc này còn nhiều hơn từ nhỏ đến lớn của cô.

Nhìn ánh mắt vừa sợ vừa dè phòng của người phụ nữ trên giường, Quan Hạo Lê không nhịn cười được, sao anh lại mềm lòng với phụ nữ, đây là lần đầu tiên!

“Em còn nhìn tôi như vậy, tôi không đảm bảo mình sẽ làm ra cái gì đâu!” Anh nói như giỡn chơi.

Tiết Giai Ny giật mình nhìn anh, hơi không rõ ý trong lời anh.

“Sắc trời cũng không còn sớm, em yên tâm ngủ ở đây đi, anh đi đây.” Quan Hạo Lê giúp cô chỉnh góc chăn, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Anh... Anh cứ... Đi như vậy?” Tiết Giai Ny thút thít hỏi, cô thật sự khó tin anh sẽ tốt như thế?

Quan Hạo Lê xoay người lại, cười đến vô cùng lưu manh, “Chẳng lẽ, em hy vọng tôi lưu lại?”

“Không có!” Tiết Giai Ny vội vàng kéo chăn, dáng vẻ phòng bị.

“Được rồi, tôi vẫn thích phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương, bắt buộc phụ nữ tôi còn chẳng thèm ngó tới, nghỉ ngơi thật tốt đi.” Quan Hạo Lê mờ ám nhếch môi, đi rất tự nhiên.

Khoảnh khắc khi cửa khép lại, nhịp tim Tiết Giai Ny vẫn chưa bình ổn, bên trong phòng yên tĩnh, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập “Thịch thịch thịch”, trong lòng dâng lên ngàn vạn mùi vị.

Vốn tưởng rằng tối nay mình nhất định không giữ được trinh tiết, lại không ngờ tới, vào phút cuối cùng anh ta tha cho mình.

Giờ phút này, lòng của cô rối loạn.

Hình tượng của anh trong lòng mình cũng hơi thay đổi, không còn là công tử quần áo lụa là chơi bời lêu lổng không có tài cán gì, bây giờ cô tin tưởng danh hiệu bác sĩ của anh không phải giả mạo, mà bằng thực học chân thực của mình.

Nói tóm lại, anh vẫn có một chút bản lĩnh, nếu không phải thế... Cũng không thắng được mình.

Ngón tay túm chặt chăn, đã không còn chán ghét và không thích Quan Hạo Lê như lúc trước, ngược lại, cũng có một... Ấn tượng tốt lơ mơ.

Cô là thế nào đây? Nhất định bị điên rồi! Nếu không sao lại cảm thấy lưu manh thối đó là người rất tốt?

Ngay sau đó cầm chăn che kín đầu, trong lòng nhắc nhở bản thân: tuyệt đối không thể bởi một chút xúi ân huệ nhỏ đã bị anh ta thu mua, đây là không nên!

Đêm dài đằng đẵng, lòng cô rối loạn, lăn qua lộn lại trên giường hơi không ngủ được.

Nhiệt độ trên người còn chưa hoàn toàn bớt, phóng mạnh về tim từng đợt từng đợt, mặt cũng dần phát sốt, cô nằm một lát rồi xuống giường vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa, sữa tắm được cô xoa thành bọt khí, từ trên xuống dưới, rửa đi dấu vết ngón tay anh vuốt ve trên thân thể mình.

Nếu không, cô sợ mình không ngủ được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Giai Ny tỉnh, lúc đi ra khách sạn cô cảm giác ánh mắt nhân viên phục vụ nhìn rất quái dị, ấp a ấp úng không đợi cô nói ra, người ta đã giải đáp trước.

“Tiết tiểu thư, gian phòng đó là phòng chỉ định của Quan thiếu ở khách sạn này.” Người đẹp cười ha hả nói.

Nét mặt Tiết Giai Ny rất 囧, trên mặt mình có thái độ rõ ràng vậy sao?

Phòng kia lại là phòng chỉ định của Quan Hạo Lê ở đây, cũng nói ra tối hôm qua mình ngủ trên giường từng có không ít chuyện gối chăn của anh ta, tất cả cảm giác tốt đẹp đã không còn sót lại chút gì sau một giây.

“Cám ơn.” Môi cô cố nặn ra nụ cười, sau đó liên tục không ngừng bỏ đi.

Thật ra thì cô hiểu lắm, gian phòng tối hôm qua chỉ có một mình cô đi vào, đó là chỗ ở Quan Hạo Lê lưu lại cho mình, chưa bao giờ mang phụ nữ khác vào đó.

Mới vừa trở lại ký túc xá, Cát Xuyên đã bu lại, hơi muốn nói lại thôi, cô đang suy nghĩ tìm một từ thích hợp nhất.

“Tối hôm qua chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.” Tiết Giai Ny mở miệng trước, hóa giải nghi ngờ của cậu ấy.

“Hả? Chuyện gì cũng chưa từng phát sinh?” Hình như Cát Xuyên rất khó tin tưởng.

“Ừ.” Tiết Giai Ny trịnh trọng gật đầu một cái.

Cát Xuyên biết cậu ấy sẽ không dùng chuyện này để lừa gạt mình, vẻ mặt lập tức vui vẻ rất nhiều, kéo cánh tay bạn, “Chuyện gì đã xảy ra? Nói cho tớ một chút, chẳng lẽ tối hôm qua anh ta bị cậu đá không thể giao hợp rồi hả? Cho nên...”

“Không phải! Chính anh ta tự đi.” Tiết Giai Ny vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

“Cái gì? Anh ta thật sự... Phương diện kia có vấn đề à?” Vẻ mặt Cát Xuyên khiếp sợ.

Tiết Giai Ny bắt đầu đi liếc nhìn cậu ấy, “Anh ta đột nhiên có lòng tốt, bỏ qua cho tớ, cậu trả lời này, cậu hài lòng chưa?”

“Trời ạ! Nói một chút với tớ! Tối qua người ta lo lắng cả đêm, rốt cuộc là tình huống gì? Tại sao anh ta lại đột nhiên có lòng tốt? Chẳng lẽ yêu cậu?” Tâm lý buồn chuyện của Cát Xuyên rất nghiêm trọng.

“Phụt! Cậu nói chuyện có thể dựa vào bài bản một chút không? Toàn đoán mò!” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ra.

“Ai bảo cậu không nói tình hình cụ thể và tỉ mỉ cho người ta, trừ đoán ra tớ có thể làm gì?” Đường như đáng về Cát Xuyên rất uất ức.

“Không có gì cụ thể và tỉ mỉ! Khi tớ cho rằng anh ta muốn... Cái đó, tớ sợ khóc nên khóc, sau đó anh ta đột nhiên ngừng lại, ôm tớ đặt lên giường rồi đi.”

Cát Xuyên trừng hai mắt tròn vo, “Oa! Ôm công chúa sao? Nước mắt của cậu đã động tiếng lòng anh ta, để cho anh ta động lòng trắc ẩn, không đành lòng xuống tay với cậu, lập tức mềm lòng rồi đi, tớ phân tích đúng không?”

“Đừng đừng đừng! Cậu phân tích đúng, tớ đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Tiết Giai Ny vội vàng nói sang chuyện khác, cô lo lắng Cát gia sẽ không ngừng hỏi tiếp, cô thật sự không chịu nổi.

“Ngoa tử, trải qua tối hôm qua, có phải cảm giác bác sỹ Quan cũng không tệ lắm không?” Cát Xuyên nháy mắt ra hiệu cười nói.

“Thôi đi! Gian phòng tối hôm qua là chỗ anh ta phong lưu hàng đêm, cậu cảm thấy tớ sẽ có chút lòng cảm kích nào với anh ta sao?” Tiết Giai Ny không vui nói.

“Đó là... Cậu ghen?” Cát Xuyên bùng tình hiểu ra.

Cô vừa dứt lời, quả đấm của Tiết Giai Ny không ngừng đập tới, “Nói mơ ban ngày rồi! Người nào ghen! Tớ vẫn ghét anh ta trước sau như một! Ghét anh ta!”

“Được rồi, cậu đã kiên trì như thế.” Mắt Cát Xuyên tròn trắng.

“Cái gì gọi là tớ đã kiên trì như thế? Vốn chính là vậy!” Tiết Giai Ny giận đến chân mày chau lên.

Cát Xuyên nhún vai, cười đến bí hiểm.

Tiết Giai Ny im lặng ngưng nghe, đến tối cũng bị Cát gia nói thành trắng.

Chuyện giống vậy cũng xảy ra trên người Quan Hạo Lê, Nam Cung Thần ôm lấy thái độ hoài nghi với giải thích của anh, không tin tưởng anh hoa tươi đưa tới cửa còn không hái.

“Có tin hay không! Tôi là hạng người cường bạo nữ sinh nhỏ sao? Giữa nam nữ coi trọng anh tính tôi nguyện, ép buộc có ý gì?” Quan Hạo Lê tao nhã uống một ngụm cà phê.

“Khụ... Quan thiếu học được thương hương tiếc ngọc từ khi nào? Chẳng lẽ động lòng với em gái Tiết?” Nam Cung Thần cười đến mập mờ.

“Tôi nói cậu có thể đừng bát quái như vậy được không! Chưa từng nghe một câu sao? Tò mò hại chết mèo!”

“Chẳng lẽ anh không biết mèo có chín cái mạng sao? Đi một cái còn tám cái.” Nam Cung Thần dương dương tự đắc.

“Miệng lưỡi trơn tru không nghiêm chỉnh, cậu cũng không đếm xem năm nay mình bao nhiêu tuổi, còn không mau tìm một người sống tốt qua ngày.” Quan Hạo Lê khinh bỉ nhìn cậu ta.

“Hai người bên nĩa cân bên tám lạng, thoáng cái đã là người ba mươi, còn cả ngày lưu luyến bụi hoa, cẩn thận chọc phải thứ không nên dây vào.” Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn bọn họ.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần trầm mặc trong nháy mắt, rồi rít cùi đầu đếm kiến. (thật ra thì trên đất hoàn toàn không có kiến, bọn họ chỉ tỏ vẻ mà thôi.)

Thời gian cực nhanh, một tháng trôi qua.

Mùa thu là mùa tốt để ra ngoài dã ngoại, không ít trường học cũng nhân cơ hội này tổ chức cho mọi người ra ngoài dã ngoại, dựa vào đó tăng tiến tình cảm giữa các bạn học.

Đại học F cũng không ngoại lệ, khoa báo chí và khoa kiến trúc hợp lại tiến hành cắm trại vùng núi, thật ra nói trắng là hình thức trá hình của gặp mặt hữu nghị.

Khoa báo chí nữ sinh chiếm đa số, khoa kiến trúc nam sinh chiếm đa số, đều là khoa có tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng nhất, cho nên chủ nhiệm xin hiệu trưởng tổ chức hoạt động này, hy vọng có thể xúc tiến trao đổi lẫn nhau.

Tiết Giai Ny do Cát Xuyên giấu cô lên lên báo lên, cho nên cô vẫn không biết, cho đến khi trước khi xuất phát một ngày cô mới nhận được thông báo, thời gian địa điểm và đồ cần chuẩn bị.

“Cát gia, cậu nói thật cho tớ, có phải cậu giờ trò quý sau lưng tớ không?” Tiết Giai Ny tức giận dùng dằng hỏi, cô không muốn đi gặp mặt hữu nghị trá hình này, nhưng chủ tịch hội sinh viên phụ trách hoạt động này nói danh sách đã báo lên rồi, không thể sửa đổi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, tớ đây là vì muốn tốt cho cậu, người nào đó luôn miệng nói muốn quên quá khứ bắt đầu lần nữa, kết quả mãi vẫn như cũ, tớ không nhìn nổi, nghe nói khoa kiến trúc lần này không ít trai đẹp sẽ đi, làm không tốt có thể cậu vừa nhìn thấy một người đã yêu, không phải rất tốt sao?” Cát Xuyên nói nhiệt tình hăng hái.

“Cát, gia!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi, nhưng việc đã đến nước này, cô trừ đi chỉ có thể đi.

“Được rồi! Bất cứ chuyện gì đều phải can đảm ném thử, nào có không nói chuyện tình yêu, coi như đi giải sầu cũng được! Nếu không phải danh sách giới hạn người đọc thân, tớ khẳng định là người đầu tiên ghi danh tham gia.”

“Cậu!” Tiết Giai Ny thờ phỉ phò bỏ đi.

“Bé yêu, chơi vui về! Tớ đã giúp cậu dò la hành trình, sẽ đóng quân dã ngoại trên núi một đêm, buổi tối có thể thò đầu ra ngắm sao, buổi sáng có thể nhìn mặt trời mọc, rất hoàn mỹ!”

Tiết Giai Ny tự nhiên đi về phía trước, không muốn để ý đến cậu ấy.

Sáng thứ bảy, Tiết Giai Ny bị đồng hồ báo thức đánh thức rồi, ngồi ở trên giường phát bực một trận, vẫn bò dậy, đánh răng rửa mặt mặc chỉnh tề chuẩn bị bắt xe đưa rước của trường.

Lúc cô đến vừa đúng lúc nhìn thấy một đám nữ sinh vây thành vòng tròn, hình như ở giữa có một người đàn ông đang đứng, không biết anh ta nói cái gì chọc cho nữ sinh xung quanh “Khanh khách” cười duyên.

“Háo sắc!” Cô khinh thường lắm bấm một câu trong lòng, lúc đi qua bên cạnh các nữ sinh kia, người đàn ông đột nhiên đi ra, cười híp mắt chào hỏi cô, “Bạn học Tiết, thật đúng dịp, em cũng tới tham gia cắm trại!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18

Nét mặt của Tiết Giai Ny kinh ngạc đến mức không lời nào có thể miêu tả được, đây là hoạt động cắm trại do trường học bọn họ tổ chức, số người được đi có hạn, hơn nữa không cho người ngoài đi cùng, sao người đàn ông này có thể lẫn vào?

“Bác sĩ Quan, anh nói lại một lần nữa! Vừa rồi anh nói tôi nghe không hiểu.” Giọng nữ mềm mại ngọt ngào khiến Tiết Giai Ny nổi da gà, trong lòng ngạc nhiên: chẳng lẽ anh ta đi theo làm bác sĩ?

Không thể nào? Đại học F có phòng y tế chuyên môn, mỗi lần đi ra ngoài hoạt động đều là bác sĩ của phòng y tế, sao lần này đổi người rồi?

“Tối giờ rồi, lên xe trước thôi.” Quan Hạo Lê nhìn đồng hồ trên cổ tay, cười rất đổi ngọt ngào.

“Trời ạ! Đồng hồ này là kiệt tác của Villeret, trên thị trường ít nhất cũng phải hơn mười vạn, bác sĩ Quan, chắc là anh thu được nhiều bao lì xì lắm?” Một danh viện (*) kinh hô, mỗi câu nói tiếp theo đều nhỏ nhẹ, mang theo mùi vị trêu chọc.

(*)danh viện: Một người con gái xinh đẹp có danh tiếng

Quan Hạo Lê lơ đãng nhìn đồng hồ trên tay, “Rất mắc sao?”

“Tùy người mà thôi.” Người đẹp nhỏ giọng thăm thì một câu.

“Thoạt nhìn tôi rất giống người nghèo sao?” Trong mắt Quan Hạo Lê thoáng qua một tia không vui, ngay sau đó biến mất, đôi tay để vào túi, đi về phía trước.

“Phốc!” Tiết Giai Ny không nhịn được, bật cười, nếu như cô nhớ không lầm, đây đã là cái đồng hồ thứ ba cô thấy rồi, giá của hai cái trước tuyệt đối không thua kém cái này.

Anh ta ở đây. Có thể thấy được, Quan Hạo Lê là phú nhị đại điển hình, làm bác sĩ cũng chỉ là một trong những sở thích của anh ta.

Người đẹp tựa như oán giận lườm cô một cái, vội vàng đuổi theo giải thích nói: “Bác sĩ Quan, tôi không có ý đó! Người ta chỉ tò mò thôi!”

Tiết Giai Ny tròn trắng mắt, thật không biết cái tên hoa hoa công tử này tới làm gì? Trêu hoa ghẹo nguyệt!

Thật ra thì, Quan Hạo Lê chính là đặc biệt vì cô mà đến, ngày đó anh vừa vặn có chút việc đến viện y học của đại học F, trong lúc vô tình nghe nói khoa nhân văn và khoa kiến trúc hợp tác tổ chức cắm trại, bảo là cần hai đội nhân viên cứu hộ đi theo, để tránh lúc trên núi xảy sinh viên xảy ra chuyện ngoài ý muốn không kịp cứu trị.

Anh liếc mắt nhìn danh sách, đột nhiên thấy tên Tiết Giai Ny, trong lòng liền có chủ ý, chủ động nói muốn đi chơi một chút, vừa đúng lúc nhận nhiệm vụ bác sĩ.

Đề nghị này làm kinh động đến viện trưởng viện y học, “Bác sĩ Quan, không phải là anh đang nói đùa chứ?”

“Tôi giống như là đang nói đùa sao? Chẳng lẽ ông không tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của tôi?” Quan Hạo Lê cười đến giống như con hồ ly.

“Không! Không! Không! Năng lực của anh đương nhiên tôi không dám hoài nghi.” Viện trưởng vội vàng khoát tay, phải biết rằng tên Quan Hạo Lê ở giới y học được xếp vào hàng đầu, là chuyên gia có uy tín tuyệt đối, viện trưởng hoặc là giáo sư muốn mời anh ta làm việc đếm không hết, nhưng cho dù ra bao nhiêu tiền anh ta cũng không làm.

Bên ngoài đồn rằng Đằng Cận Tư đã mua đứt anh ta bằng số tiền lương khổng lồ, trên thực tế không phải là như thế, nhà họ Đằng và nhà họ Quan vốn là hai thế gia tương giao mười mấy năm, có điều sau đó nhà họ Quan di chuyển đến Singapore, mặc dù cách xa, nhưng hai nhà vẫn thường qua lại mật thiết như cũ, mấy đời vẫn giữ mối quan hệ thân thiết, khi còn nhỏ Đằng Cận Tư và Quan Hạo Lê liền học chung, tuy tính cách của hai người hơi khác biệt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa bọn họ.

Quan Hạo Lê là một người thích tự do, từ nhỏ đã ghét bị trói buộc, không có một chút hứng thú thừa kế sản nghiệp của gia đình, sau khi yêu thích ngành y, liền cực khổ nghiên cứu, từng được khen là thiên tài trong giới y học, bất luận học cái gì, luôn được hạng nhất, vô cùng thông minh.

Sống ở nhà họ Đằng, một là bởi vì quan hệ mật thiết của hai nhà, hai là bởi vì tự do.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Quan Hạo Lê cười híp mắt, trong lòng viện trưởng có nghi ngờ cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể theo anh ta.

Dọc theo đường đi, mức độ được hoan nghênh của Quan Hạo Lê vượt quá tưởng tượng, điều này làm cho các anh chàng đẹp trai bên khoa kiến trúc cảm thấy mất mặt, cũng không biết là bác sĩ từ chỗ nào nhô ra, đoạt hết sự chú ý của bọn họ!

Trong lòng Tiết Giai Ny âm thầm khinh bỉ người nào đó giống như con bướm hoa, gieo tình khắp nơi, ghê tởm!

“Đàn em, anh tên là Phó Anh kỳ, học năm tư, có thể được biết tên em hay không?” Đột nhiên, một giọng nam trong trẻo vang lên ở bên tai.

“À?” Tiết Giai Ny ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn qua, chỉ một cái nhìn này, cô liền mất hồn, trong suốt và thanh nhã, sáng sủa như trăng rằm, có chút tương tự với một bóng dáng mơ hồ trong đầu.

Nếu không phải dáng vẻ khác nhau, cô cơ hồ cho rằng mình lại nhìn thấy anh, khí chất giống nhau như thế!

“Em tên là Tiết Giai Ny.” Sắc mặt cô bối rối, tình cảm cuộn cuộn ở trong lòng, biết rất rõ ràng không thể nào là anh, nhưng vẫn không tự chủ được nhìn anh một cái.

“Bình thường đàn em đều thích chơi những thứ gì vậy?” Phó Anh kỳ ngồi ở bên cạnh cô, bắt chuyện với cô.

Anh cũng là bị bạn bè cứng rắn kéo tới, anh không có chút hứng thú nào với quan hệ hữu nghị, lại càng không kỳ vọng có thể gặp được chân mệnh thiên nữ của mình, nhưng giây phút nhìn thấy Tiết Giai Ny kia, anh động lòng rồi.

Không giống với những cô gái khác táo bạo thích biểu hiện mình, cô chỉ yên lặng ngồi ở đó, khi giờ tay nhấc chân đều biểu hiện sự ưu nhã.

“Bóng rổ, đánh cầu, cưỡi ngựa.” Sau khi nói đến đây, Tiết Giai Ny rõ ràng cảm thấy ánh mắt của nam sinh bên cạnh nhìn mình rất kinh ngạc, ngay sau đó bật cười lớn, gãi gãi lỗ tai, cười đến rất không tự nhiên, “Có phải cảm thấy em không giống con gái hay không?”

Cô thích những thứ này cơ hồ đều là con trai thích, mà nữ sinh bình thường cũng sẽ thẹn thùng nói: đọc sách, xem phim, đi dạo phố.

“Không có, anh chỉ cảm thấy em rất đặc biệt, bây giờ con gái thích thể thao rất ít.” Trong mắt Phó Anh kỳ thoảng qua một tia tán thưởng.

“Cám ơn.” Tiết Giai Ny mỉm môi mỉm cười.

Quan Hạo Lê đứng xa xa nhìn hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trong lòng vô cùng khó chịu, mỗi lần nhìn thấy anh con nhóc thúi đó đều là vừa đánh vừa mắng, chưa từng có tình cảnh xấu hổ như thế?

Khỏe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh, không để ý tới cô gái bên cạnh đang nói gì, sai bước đi về phía cô.

“Hai người trò chuyện vui vẻ quá nhỉ!” Giọng điệu của anh kì lạ, dừng dừng ngồi ở bên cạnh Tiết Giai Ny.

“Thì ra bác sĩ Quan quen biết đàn em à?” Phó Anh kỳ khiếm tốn lễ độ.

“Không quen.”

“ Dĩ nhiên quen.”

Hai người nói cùng lúc, đáng tiếc nội dung không giống nhau, trong lòng Phó Anh Kỳ có chút nghi ngờ, rốt cuộc hai người này quen hay không quen?

Quan Hạo Lê hí hóp mắt nhìn kỹ cậu thanh niên ở trước mắt, không trách được con nhóc này vừa thấy cậu ta liền mặt đỏ tới mang tai, thì ra là bởi vì trên người cậu ta có bóng dáng của A Duyệt, khó trách.

Nhưng không phải cô đã có bạn trai sao? Nếu không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, vậy người đàn ông đêm hôm đó là ai?

Vừa nghĩ tới bên người cô có không ít đàn ông, trong lòng anh đã cảm thấy khó chịu, ngay sau đó thử dò xét nói, “Nghe nói lần này những người tới đây đều là độc thân, Giai Ny, không phải em đã có bạn trai sao?”

“Ai nói tôi có bạn trai! Anh. Đừng ở chỗ này nói bậy!” Tiết Giai Ny tức giận nhìn anh chăm chăm, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì! Chỉ cần nhìn thấy anh ta là biết không có gì tốt rồi.

Phó Anh Kỳ ngồi ở bên cạnh nhìn hai người kì lạ, là một người đàn ông, trực giác của anh cho biết quan hệ của hai người này không bình thường.

Nghe cô quả quyết trả lời, trong lòng Quan Hạo Lê vui vẻ, thì ra là mình hiểu lầm, vậy rốt cuộc người đàn ông đêm hôm đó là ai? Có quan hệ với cô như thế nào?

“À. Thật sao? Chắc là tôi hiểu lầm rồi!” Anh cố ý kinh ngạc nhếch lông mày lên.

Tiết Giai Ny kết luận là anh ta cố ý tới phá mình, hít một hơi thật sâu, đi tới bên cạnh Phó Anh Kỳ, “Đàn anh, xin lỗi, em muốn nói chuyện riêng với anh ta một lát.”

Giọng nói vô cùng dịu dàng, Phó Anh kỳ nhìn cô một cái, gật đầu một cái, “Được.” Đứng dậy rời đi.

“Thì ra là Giai Ny muốn nói chuyện riêng với anh à!” Quan Hạo Lê cười đến mặt mờ.

“Riêng cái đầu anh! Còn nữa, đừng gọi buồn nôn như thế!” Tiết Giai Ny giận dữ kéo anh đi vào rừng cây nhỏ, hôm nay phải nói cho anh biết, cô rất ghét anh, hi vọng về sau đừng gặp lại anh nữa.

Đi năm sáu phút sau, hoàn toàn cách xa mọi người, lúc này Tiết Giai Ny mới buông anh ra, chất vấn: “Không phải anh là bác sĩ tiếng tăm lừng lẫy trong giới y học sao? Sao người có địa vị cao hàng đầu như anh lại tới ngôi chùa nhỏ của người có địa vị thấp như chúng tôi? Không phải là có bí mật gì không thể cho người khác biết chứ?”

Quan Hạo Lê tùy ý dựa vào một gốc cây, “Bị cô phát hiện rồi.”

“Đừng đùa với tôi nữa, nói mau!” Giọng nói của Tiết Giai Ny hung dữ.

“Vi. em.” Lúc anh nói chữ cuối cùng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, tròn mắt đen nhìn chăm chăm Tiết Giai Ny không chớp, thiếu chút nữa làm hại tim cô lỡ nhịp.

“Nói bậy! Anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cho viên đường thì đã dụ được tôi! Còn nữa, tôi cảnh cáo anh, tôi rất ghét anh, vô cùng ghét anh, cách tốt nhất chính là anh đừng bao giờ xuất hiện.”

Cô đang nói đồng dục, bỗng cảm giác có gì lướt qua lá cây, tốc độ rất nhanh.

“Rắn.”

“Á!” Trong nháy mắt, tiếng kêu vang dội cả rừng cây, Tiết Giai Ny không chút suy nghĩ hô cứu mạng rồi nhào qua “vật thể” nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19

Trong lòng Quan Hạo Lê lướt qua đặc ý không dễ dàng phát hiện, khóe môi hơi nhếch lên, anh cho rằng là rắn thôi, cũng không phải xác thực 100%, nói ra cũng vô ý, lại không nghĩ rằng... Người nào đó sợ như vậy.

Đúng là sợ ngạc nhiên ngoài ý muốn!

“Ồ đâu? Anh đuổi nó đi nhanh lên!” Tiết Giai Ny như bạch tuộc vờn vàng bám lấy trên người đàn ông nào đó, giọng nói run rẩy, thân thể càng thêm không tự chủ run rẩy không ngừng, bình thường cô không sợ trời không sợ đất, tính tình cũng rất đàn ông, nhưng người quen của cô đều biết cô vô cùng sợ... Mấy loài bò sát, rợn cả tóc gáy.

Quan Hạo Lê cảm thấy người trong lòng thật sự bị dọa sợ không nhẹ, lập tức dâng lên lòng thương tiếc, dịu dàng trấn an: “Đừng sợ, đã không thấy nó.”

“Có thật không?” Tiết Giai Ny hơi không dám tin, bình sinh cô sợ nhất mấy thứ này, hu hu...

“Yên tâm, vừa rồi high – decibel * của em đủ để dọa nó chạy.” Quan Hạo Lê cố ý nói giỡn trêu chọc cô.

(*) decibel: Đơn vị đo cường độ âm thanh. High – decibel: Tổng cao

Tiết Giai Ny dần xoay đầu lại nhìn chung quanh một vòng, đáng vẻ cực kỳ cẩn thận, xác nhận một lần nữa rồi mới tin tưởng lời Quan Hạo Lê nói không ngoa, hít vào một hơi thật sâu bình tĩnh tâm tình.

Đột nhiên phát hiện cả người mình treo trên người Quan Hạo Lê, tư thế vô cùng thân mật, sắc mặt “Àm” một cái đỏ lên, quá mất mặt!

Vội vàng luống cuống tay chân rời khỏi người anh, trong lúc rời xuống vẫn cúi thấp đầu không dám nhìn anh.

“Bây giờ mới biết xấu hổ? Vừa rồi người nào đó vô cùng... Hào phóng!” Quan Hạo Lê cố ý trêu chọc cô.

“Anh! Đó cũng bởi vì anh cố ý làm tôi sợ.” Mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, đôi môi đỏ thắm khẽ cong lên, hấp dẫn người đàn ông nào đó.

Quan Hạo Lê mất tự nhiên ho một tiếng, trong một chớp mắt, anh rất muốn không bỏ qua cho cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhưng vẫn nhịn được.

“Tôi hù dọa em? Sao tôi biết được em sợ...”

“Đừng nói!” Tiết Giai Ny nhân dịp chữ kia chưa nói ra vội vàng ngăn anh lại, cắn cắn môi, miễn cưỡng làm bầm, “Lần này ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Quan Hạo Lê nâng cao giọng, khóe môi nở nụ cười bí hiểm

“Vốn chính là ngoài ý muốn! Anh không được nói càn cho người khác, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Tiết Giai Ny uy hiếp.

“Tôi thật sợ hãi!”

Quan Hạo Lê làm dáng vẻ chọc giận cô, gờ chân lên đá mạnh qua, cô muốn dạy dỗ anh lâu rồi, khổ nỗi vẫn chưa có cơ hội thích hợp.

“Này! Có lời gì bình tĩnh nói !Đừng động tay động chân, quá nam tính cẩn thận về sau không ai thêm lấy!”

“Quản cái miệng anh! Dù sao tôi sẽ không gả cho anh!” Tiết Giai Ny then quá thành giận.

Hai người đang “Chơi đùa” trong rừng cây, chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra liên tiếp, giống như lúc này. Tiết Giai Ny không chú ý bị vấp tảng đá, chi lát nữa sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất bẩn thỉu, Quan Hạo Lê kịp thời ra tay giữ eo cô, bởi vì trọng lực không đều, hai người cùng té trên mặt đất.

Chẳng qua là tư thế nữ trên nam dưới, lá cây trong rừng cũng vì thế mà rục rờ pháp phới, từng chiếc từng chiếc, xoay tròn bay múa, giống như yêu tinh đang vui sướng.

Cảnh đẹp như vậy, hoàn cảnh tĩnh mịch, hai người như cặp tình nhân tình yêu nồng nhiệt, chỉ sợ không nhịn được sẽ cho phép chung thân lẫn nhau, chỉ tiếc -

“Khụ... Em thật nặng, đè chết tôi.” Lúc Quan Hạo Lê ngã xuống bấp đui vừa đứng lúc cần vào tảng đá, đau đến anh nhe răng nhếch miệng, ngay cả anh rất muốn ăn đậu hũ người đẹp, lúc này cũng không còn tâm tình rồi.

“Anh khốn kiếp!”

Tiết Giai Ny tức giận mắng, nào có cô gái nào nguyện ý bị người ta nói những lời này “Em thật nặng, dè chết tôi”.

“Được, em nhẹ tựa lông hồng, có thể phiền em đứng lên không?” Giọng Quan Hạo Lê hơi run, rất đau!

“Anh sao vậy?” Lúc này Tiết Giai Ny mới cảm giác có cái gì không đúng, vội vàng bò dậy.

“Kéo tôi một cái.” Hai hàng chân mày của Quan Hạo Lê nhíu chặt, vẻ mặt dường như rất khổ sở.

Tiết Giai Ny thấy anh không giống như giả bộ, đưa tay kéo anh.

“Em nhìn giúp tôi, tình huống phía sau như thế nào?” Quan Hạo Lê chỉ sau lưng mình.

“Ừm.” Tiết Giai Ny theo lời ra phía sau anh, phát hiện trên quần anh có vết máu, giật mình bịt miệng, “Anh chảy máu!”

“Tôi biết rõ, em có thể giúp tôi đi lấy chút cồn i-ốt, băng gạc, bông băng, thuốc mỡ bôi đây không? Tôi cần xử lý vết thương một chút.”

Quan Hạo Lê tìm chỗ kín đáo ngồi xuống, may mà cấn không sâu, bằng không! Chắc anh dẫn đầu về nhà rồi.

“Được, anh chờ chút.” Tiết Giai Ny tự biết anh vì cứu mình nên bị thương, không nói hai lời chuẩn bị đi về lấy vật phẩm anh cần.

“Chờ một chút, còn có một chiếc quần sạch.” Quan Hạo Lê bổ sung.

“Cần quần làm gì?” Tiết Giai Ny không hiểu.

“Em cảm thấy tôi không cởi quần có cách nào xử lý vết thương sao?”

Tiết Giai Ny liếc nhìn vị trí vết thương của anh, cấn cấn môi, xoay người chạy về.

Mười lăm phút sau, cô mặt mũi ửng hồng chạy trở lại, phát hiện ống quần chân bị thương đã cởi bỏ, trống trơn lộ ra ngoài, cô mắc cỡ dòi mắt.

“Đừng đứng đó! Tự tôi không với được ra sau, chỉ có thể phiền em hỗ trợ.” Quan Hạo Lê đột nhiên cảm thấy mình bị thương cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, nhìn hai gò má ửng hồng của cô, chắc ai nói cái gì.

Xì căng đan! Chính là truyền ra từ đây.

“Tôi vẫn nên gọi bác sỹ Ngô đến giúp anh thôi.” Tiết Giai Ny xoay người định đi.

“Đứng lại, em định để cho tất cả bạn học nhìn thấy dáng vẻ này của tôi sao? Lúc bọn họ hỏi tôi nói thế nào? Hơn nữa, đảm bảo tất cả mọi người sẽ nghĩ lệch, em thử nghĩ một chút coi?” Quan Hạo Lê gọi cô lại.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, vừa rồi lúc cô đi lấy những thứ này đã bị mấy nữ sinh cùng lớp trêu chọc, may mà tất cả mọi người tự do hoạt động, địa điểm tập hợp không có ai, bác sỹ Ngô cũng không sinh nghi, chỉ cho rằng ai không cẩn thận vấp té, còn hết lòng nói cho cô biết nên làm như thế nào.

“Mỗi lần gặp anh đều xui xẻo!” Cô tức giận lắm bầm một câu, bất đắc dĩ đi đến bên cạnh anh, dùng bông băng chấm cồn i-ốt khử độc giúp anh.

“Á! Em nhẹ một chút được không?” Quan Hạo Lê đau đến nhe răng.

“Bác sỹ Ngô nói khử độc không hết sẽ lưu lại tai họa ngàn, đáng may râu ngay chút đau này cũng không nhận được à!” Tiết Giai Ny khinh bỉ liếc nhìn anh, vừa rồi xuống tay nhẹ như vậy.

Vết thương dưới bắp đùi một chút, một cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất dùng miếng bông bôi trét trên bắp đùi trắng tinh của đàn ông, thật sự có đủ mập mờ, mặc dù gió trong rừng thổi nhẹ phát phơ, mát mẻ thấm người, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy nóng, nhất là mặt, vô cùng nóng.

“Được rồi.” Cô vứt bỏ bông băng, né sang một bên.

“Bọc băng gạc lại, tránh nhiễm trùng.” Quan Hạo Lê không nhanh không chậm mở miệng.

Tiết Giai Ny giận đến nghiến răng, nhưng hết cách với lưu manh này rồi, đành phải làm theo, sau khi xong cô đột nhiên phát hiện có tiếng bước chân truyền đến, bị sợ đến đổ bình cồn i-ốt trong tay, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Quan Hạo Lê.

“Em vội cái gì, chúng ta không làm gì trái với lương tâm.” Quan Hạo Lê nhỏ giọng nói một câu với cô, bình tĩnh mặc quần.

“Anh có thể nhanh lên một chút không.” Tiết Giai Ny gấp đến độ mặt, nếu bạn học nào đi đến nhìn thấy dáng vẻ Quan Hạo Lê mặc quần, nhất định sẽ hiểu lầm.

“Em càng như vậy càng sẽ khiến người khác cảm thấy chúng ta làm cái gì.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh.

“Anh đừng nói hươu nói vượn!” Tiết Giai Ny giận đến muốn đánh người.

Khi hai người đang nhỏ nhỏ thăm thì, tiếng bước chân càng ngày càng gần, mơ hồ là một nam một nữ.

“Ồi... Em chạy hết nổi rồi, ở đây đi!” Giọng nữ mềm mại.

“Em chắc chắn? Lỡ có người đến...” Giọng cậu con trai.

“Sẽ không, tất cả mọi người đều đi về bên kia, không ai biết chỗ này, chúng ta chạy lâu như vậy cũng không thấy nửa bóng người...” Chữ cuối cùng của cô gái bị cậu con trai nuốt mất rồi.

Tiết Giai Ny nghĩ tim sắp nhảy ra ngoài rồi, sao lại xui xẻo như vậy! Hai người cách bọn họ không xa, khó xử nhất chính là: Từ vị trí bọn họ tránh né có thể nhìn thấy rõ ràng hai người.

Quan Hạo Lê vẫn nhàn nhã gài thắt lưng, giống như hoàn toàn không để tâm, anh sớm nên ngờ tới, trong rừng cây tĩnh mịch này quả thật rất thích hợp... Đánh dã chiến.

Trước mắt khiến anh đau đầu nhất chính là, lại muốn mình và Tiết Giai Ny cùng tận mắt xem ảnh cấm.

“Ừ...” Cô gái ngược đầu dịu dàng đáng yêu rên rĩ, hai cánh tay ôm chặt đầu chôn trước ngực, đáng vẻ rất say mê rất hưởng thụ.

Động tác của cậu con trai rất nóng lòng, rất kích thích.

Tiết Giai Ny bị kích thích mặt đỏ tới mang tai, như đứng đồng lửa, hình ảnh thì cũng thôi đi, nữ sinh kia còn... Phóng túng như vậy, mặc dù cô chưa biết mùi đời, nhưng dù sao cũng từng xem tiểu thuyết, hôm nay tốt hơn, trực tiếp xem xét cảnh lớn cấp bậc hạn chế.

Cổ tình ở bên cạnh cô còn có một người đàn ông, anh đã từng... Vuốt ve mình, trí nhớ về buổi tối đó mãnh liệt tới trong nháy mắt, cháy sạch cô sắp không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20

Quan Hạo Lê cũng không chịu nổi, lần đầu tiên hưởng thụ đau khổ “Nước sôi lửa bỏng” như thế, trước mắt là cảnh tượng hoạt sắc sinh hương, bên cạnh là nhuyễn ngọc ôn hương có thể chạm tay, anh cảm thấy hô hấp nóng rực của Tiết Giai Ny phả qua hai má mình, mang theo cảm giác tê dại, bụng dưới lập tức nóng ran khó chịu.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới rung động mà thân thể cô mang lại cho mình, mặc dù rất trẻ trung, nhưng cảm giác kỳ diệu đó không ngôn ngữ nào miêu tả được, vuốt ve đơn giản đã có thể để cho anh không cách nào kiềm chế, nếu như...

Anh lắc đầu, bắt buộc mình không thể nghĩ nữa, nếu không thật sự khí huyết dâng trào.

Mặc dù nhắm mắt lại, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy trong đầu không ngừng hiện ra cảnh tượng nào đó, trong rừng cây tĩnh mịch, trù tiếng lá cây xào xạc, chính là tiếng thở dốc mập mờ và tiếng rên của đàn ông và phụ nữ.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ có chừng có mực, dù sao cũng ở bên ngoài! Ôm ôm hôn hôn không kém nhiều lắm, chẳng lẽ thật sự làm chuyện đó à?

Sự thật chính là, sự can đảm của bọn họ vượt xa trình độ tưởng tượng của cô, lúc cô gái kêu lên là cô mờ mắt theo bản năng, lại cảm thấy hai bàn tay to lớn ngăn trước mắt mình, truyền đến bên tai là tiếng nhỏ nhẹ của anh: đừng xem.

Hô hấp hơi nóng phả lên trong thành vành tai mình, tê tê, ngứa ngứa, thân thể cô giống như hơi nhũn ra, may mà bên cạnh còn có người nào đó trắng kiện để dựa vào, chống đỡ phần lớn trọng lực của cô.

Mùa thu, quần áo mặc vốn ít, một ống tay áo thật mỏng sao đủ để ngăn nhiệt độ lửa cháy lan ra đồng cỏ này, hô hấp hai người cũng hơi dồn dập, cổ tình nằm cạnh gần như vậy, đúng là thử thách thật gian khổ.

Giờ phút này, ý định giết người của Quan Hạo Lê đã có, vẫn là lần đầu tiên bị động và khó chịu như thế.

Thân thể Tiết Giai Ny vừa đứng tựa vào ngực anh, rõ ràng cảm nhận được tim anh đập càng lúc càng nhanh, tiếp theo đó là tim cô cũng đập rộn lên, cô rất hận mình, nếu không phải lúc ấy kéo anh đến đây, cũng sẽ không gặp phải chuyện lúng túng như vậy, đủ xui xẻo!

Việc này nếu bị Cát gia biết, không bị cười nhạo không thể!

Đột nhiên, có một con bò sát gì đó màu xanh lá cây bò qua chân cô, cô bị sợ đến mắt trợn trắng rồi, kéo tay Quan Hạo Lê thật chặt, nói không tiếng động: Làm thế nào? Làm thế nào?

Quan Hạo Lê không chút suy nghĩ há mồm: chạy!

Sau đó, kéo cô nhanh như mèo chạy vào chỗ sâu trong rừng cây, động tĩnh như thể tự nhiên kinh sợ đến hai nam nữ đang làm việc, lúc quan trọng nhất, nam sinh mềm nhũn...

Nữ sinh càng thêm mắc cỡ muốn chết tâm rồi, lại vẫn có người núp ở đó, quá mất mặt rồi! Cô hoàn toàn không có mặt mũi gặp người.

Nam sinh đành phải an ủi, trong lòng cũng căm hận không dứt, nếu để anh biết được ai trốn trong đó, anh cho đẹp mắt!

Hai người Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny chạy đến chỗ phong cảnh xinh đẹp cạnh núi, cũng chạy hết nổi rồi, mệt mỏi thở hồng hộc, vịn thân cây thờ phỉ phò.

“Đau chết tôi rồi.” Quan Hạo Lê không ngừng kêu khổ trong lòng, chạy như vậy, vết thương chắc chắn bị kéo ra.

“Anh không sao chứ?” Tiết Giai Ny lo lắng nhìn về vết thương của anh, chạy kịch liệt như vậy nhất định sẽ đau.

“Sáng nay trước khi ra cửa quên xem hoàng lịch, chuyện xui xẻo liên tiếp.” Về mặt Quan Hạo Lê tràn đầy đau xót.

“Ồ...Sao anh lại biết tôn giáo của chúng tôi?” Tiết Giai Ny không hiểu hỏi.

“Không phải tôi từng trả lời rồi sao?”

Tiết Giai Ny khẽ biến sắc, “Tôi rất nghiêm túc hỏi anh.”

“Chẳng lẽ lời của tôi giống như đang nói đùa sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại, về mặt thành thật.

“Không nghiêm chỉnh!” Tiết Giai Ny cắn môi trách móc anh, muốn cô tin tưởng anh vì cô mà đến đây, trừ phi mặt trời mọc đằng tây, sao có thể! Gạt người cũng không nỡ dùng thủ đoạn cao siêu chút.

Quan Hạo Lê cũng không giải thích, bởi vì anh cũng không rõ ràng rốt cuộc là cái gì thúc giục anh tới đây, nhưng anh có thể xác định một điểm, nếu Tiết Giai Ny không tới đây, anh chắc chắn không tới chỗ tồi tàn này, còn làm cho mình bị thương.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút trước đi, tay chân già nua không chịu nổi giày vò.” Anh khấp khiêng tìm một góc cây cỏ thụ sạch sẽ ngồi xuống.

Tiết Giai Ny cũng ngồi xuống theo, liếc nhìn anh, “Anh không sao chứ?”

“Nếu tôi vì vậy mà tàn phế, em phải phụ trách cả đời.” Quan Hạo Lê nửa giỡn nửa thật.

“Anh... Sẽ không tàn phế.” Tiết Giai Ny vốn định mắng anh ba hoa, nhưng nghĩ lại, người ta bị thương cũng là vì cứu mình, làm người không thể quá không hiền hậu.

“Hừ! Đây khó có thể nói.”

“Sắc trời cũng không sớm, chúng ta cần phải trở về.” Tiết Giai Ny không muốn thảo luận quá nhiều về đề tài này với anh, nếu anh tàn phế thật, mình sẽ chăm sóc anh cả đời sao?

Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ nói như chém đinh chặt sắt: không thể nào!

Vậy mà bây giờ, trong lòng cô đã không có đáp án.

Trên đường trở về, Quan Hạo Lê lượm không ít quả dại, còn để Tiết Giai Ny cầm giúp anh, điều này khiến cô hơi buồn bực, “Nhặt những thứ này làm gì? Lỡ có độc thì sao?”

“Em chưa bao giờ trải nghiệm sinh tồn ngoài dã ngoại chân chính sao?” Quan Hạo Lê không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, ngược lại nhìn trái nhìn phải mà nói cái khác.

“Không có.” Tiết Giai Ny lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ anh từng trải nghiệm?

“Nghỉ hè năm nhất đại học, tôi và a Tư đã từng có may mắn ngây ngốc trong rừng rậm nguyên thủy ở châu Phi bảy ngày, đi bộ.”

“Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.” Về mặt Tiết Giai Ny hơi vụn vặt, vốn không tin lời của anh, chỉ coi như anh nói giỡn.

Quan Hạo Lê nhìn cô, kéo ống tay áo lên, trên cánh tay thành linh có một vết sẹo, nhìn cô vẻ đã lâu rồi, gần như đã khép lại.

“Đây chính là bị trùng độc cắn, lúc ấy nếu không phải a Tư kịp thời giúp tôi hút nọc độc, chỉ sợ tôi đã sớm không còn trên nhân thế này, cậu ấy cũng không tốt hơn tôi, không biết trên đùi bị con côn trùng gì cắn, may mà tôi học y, mang theo không ít thuốc quý, nói tóm lại, lần đó rất nguy hiểm, nếu không phải mấy người Nông Dịch Tiêu kịp thời lái máy bay trực thăng đến, chỉ sợ tôi và a Tư đã bỏ mạng nơi đất khách quê người rồi.” Quan Hạo Lê giống như đang kể chuyện cũ.

Tiết Giai Ny kinh ngạc đến miệng không khép lại được, “Trước khi đi các anh không điều tra tài liệu sao?”

“Đương nhiên là có, em nghĩ chúng tôi đi chịu chết à! Chỉ có điều khi đó trẻ tuổi, đều thích chơi chuyện kích thích chút, đua xe, lên núi, thám hiểm đều là sở thích của chúng tôi.” Nhớ lại độ tuổi lúc học đại học, khóe môi Quan Hạo Lê tươi cười.

“Các anh, số mệnh ghê gớm thật.” Tiết Giai Ny đã bị rung động không lời nào có thể nói, đua xe, lên núi và thám hiểm gần như là thứ người trẻ tuổi thích, nhưng người có thể chân chính làm được như vậy đã rất giỏi, bọn họ tốt hơn, chơi từng cái, xem ra trước kia mình hơi xem nhẹ anh ta.

“Không chỉ một mình em nói vậy.” Quan Hạo Lê cười đến hòa nhã, thanh xuân một đi không trở lại, mặc dù bây giờ đã cách xa những thứ kia, nhưng mỗi khi nhớ lại, đều là tài sản quý báu.

Nơi nào đó trong lòng Tiết Giai Ny bị đánh trúng, hứng thú của cô với đua xe và thám hiểm không phải rất lớn, nhưng leo núi... Vẫn rất hướng tới, một mảnh núi tuyết trắng xóa, mặc trang phục leo núi vừa dầy vừa nặng, mang theo ba lô hành lý to, thất thủ đi về phía trước...

“Vậy các anh từng gặp tuyết lở sao?”

“Từng gặp.” Giọng Quan Hạo Lê thật bình tĩnh.

“À? Vậy các anh trốn khỏi thế nào?” Tiết Giai Ny thật tò mò.

“Chúng tôi gặp phải tuyết lở không lớn, là bởi vì Mạc Tiểu Tứ kẻ lỗ mãng đó tạo thành, nói không thể gào loạn, cậu ta còn cố tình lớn tiếng biểu đạt kích tình mê mông trong lòng mình, kết quả làm hại toàn bộ mấy người chúng tôi rơi vào cảnh nguy hiểm, thiếu chút nữa chết ở đó.”

“Sau đó thế nào?” Tiết Giai Ny bị câu chuyện xưa của anh hấp dẫn, cô điều tra tài liệu phương diện kia, biết tính nguy hiểm của tuyết lở, tỷ lệ tử vong vô cùng lớn, rất khó còn sống.

“Sau thế nào hả, máy bay trực thăng cứu viện phát hiện chúng tôi, cũng từ đó về sau, trong lòng mọi người đều có bóng ma, không còn đề cập đến leo núi nữa.” Quan Hạo Lê nói rất dễ dàng, thật ra quá trình rất khó khăn, nếu mấy người bọn họ không có ý chí kiên cường và cổ vũ tinh thần cho nhau, chỉ sợ một cũng không về được.

“Cuộc sống của các anh thật đặc sắc!” Tiết Giai Ny đột nhiên thở dài, mặc dù đã trải qua nguy hiểm, nhưng ít ra từng có.

“Cuộc sống mỗi người đều rất đặc sắc, chỉ có điều cách sống không giống nhau mà thôi, vui vẻ quan trọng nhất.” Quan Hạo Lê biết ý tưởng của cô.

Tiếp xúc lần này, khiến Tiết Giai Ny thay đổi cách nhìn rất lớn về anh, chưa bao giờ nghĩ tới, anh còn che giấu mặt đặc sắc như vậy, người này, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện xưa?

“Sau này nếu có người hỏi chân tôi, em nói tôi treo cây hái trái ngã xuống.” Sắp đến địa điểm tập hợp Quan Hạo Lê nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật gù đầu, không ngờ anh còn rất tỉ mỉ, cũng giúp cô nghĩ ra cách giải thích, thoáng chốc trong lòng dâng lên cảm giác khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21

Đứng ở trên đỉnh núi ngắm cảnh đêm, đó là một sự hưởng thụ tuyệt vời, giống như toàn bộ mọi thứ đều nằm dưới chân bạn, nhà nhà mở đèn tựa như ánh sáng đom đóm, nhỏ bé mà mơ hồ, gần như vậy lại xa thế kia.

Mọi người rồi rít tìm chỗ ngủ, hai ba người cùng nhau dựng chỗ ngủ, lần này người tới đều là nam nữ độc thân, trải qua cả ngày tiếp xúc, có không ít người nhiệt tình can đảm ở chung một chỗ, những người còn sót lại cũng chỉ có thể cảm thán: ông trời quá không ưu đãi mình!

Trên đường tới, vốn là Tiết Giai Ny đã hẹn với Diệp Đình – một nữ sinh khác cùng lớp ở chung một chỗ, dù sao cũng là đi dã ngoại trên núi, có bạn sẽ khá hơn chút.

Trong lúc hai người chuẩn bị ngủ, điện thoại của Diệp Đình vang lên một tiếng, sau khi cô mở ra xem thì mặt ửng đỏ, ngập ngừng nói: “Tiết Giai Ny,

mình. Bạn trai mình chờ mình ở bên ngoài.”

“Cho nên?” Tiết Giai Ny đang thay quần áo thì tay dừng một chút, ngạc nhiên nhìn về phía cô, không dám tin lá gan của cô lớn như thế, mới quen biết một ngày đã.

Diệp Đình đỏ mặt giống như một trái táo, “Bạn cũng biết đó, mình và anh ấy vừa gặp đã yêu, mình. mình rất thích anh ấy.”

Khỏe miệng của Tiết Giai Ny co quắp hai cái, tối nay, thật sự là cơ hội tốt cho các cặp đôi.

“Sao bạn không nói với mình sớm một chút!” Cô phiền não nâng trán, nếu như nói sớm một chút, cô vẫn có thể tìm bạn nữ khác, nhưng bây giờ mọi người đều đã đi ngủ rồi, cô phải làm thế nào đây?

“Thật xin lỗi mà! Lúc đầu mình cũng không có ý định này.” Mấy chữ cuối cùng Diệp Đình nói nhỏ đến mức như tiếng ruồi muỗi.

Chuyện đã vậy, không có cơ hội thay đổi.

Sau khi Diệp Đình rời đi, một mình Tiết Giai Ny nằm ở trong lều ngăn người, không còn buồn ngủ, trên đỉnh núi gió rất lớn, nhánh cây bị thổi ào ào, thường xuyên phát ra âm thanh “xào xào”, làm cho cô rợn cả tóc gáy, trong đầu không tự chủ được tưởng tượng loài bò sát nào đó, vốn phía dưới chỗ ngủ cũng không đủ kín đáo, rất có khả năng.

Cô không dám nghĩ tiếp, hai cánh tay ôm đầu gối không ngừng phát run, có chút luống cuống, đêm dài đằng đẵng, không biết nên vượt qua thế nào.

Hết cách rồi, cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ta bấm, nhờ vào đó dời đi sự chú ý của mình, nhưng trong lòng thủy chung vẫn có ám ảnh, kéo danh bạ lên xuống, người có thể giúp cô đều cách xa nơi này trầm đậm thậm chí ngăn đậm, hơn nửa đêm, còn ở trên đỉnh núi, hoàn toàn không thể tới giải cứu cô.

Khi thấy ba chữ “Lưu manh thứ” thì trong lòng dâng lên một tia hi vọng, có thể theo tức khi dễ mình, nói không chừng bây giờ người ta đang ôm một người đẹp. nào đó, làm sao có thời gian quan tâm mình?

Bên trong túp lều nhỏ nhỏ, nhất thời tràn ngập lên vị chua, mà người nào đó, còn chưa ý thức được.

Căn cứ vào nhân tố lo sợ trong lòng, sau mấy giây do dự cô vẫn gửi : đã ngủ chưa?

Sau khi gửi một hồi lâu vẫn không thấy trả lời, trong lòng cô cực hận mình, hận không thể rút tin nhắn lại, trong lúc cô đang xấu hổ không dứt, điện thoại di động vang lên.

Cô cầm lên vừa nhìn, là tin nhắn của Quan Hạo Lê, vội vàng mở ra: vốn đã ngủ thiếp đi, kết quả bị tin nhắn của cô đánh thức, không phải là em gái Tiết tịch tịch cô đơn, muốn tìm một người nói chuyện phiếm chứ?

Cách nói giỡn trước sau như một của Quan Hạo Lê, Tiết Giai Ny càng thêm tức giận, lập tức trả lời: ai nói tôi tịch tịch cô đơn! Tôi chỉ có lòng tốt hỏi thăm vết thương trên đùi anh có nặng lắm không, lòng tốt lại bị coi là gan lừa!

Đương nhiên là nặng, đến bây giờ cũng còn đau, ngủ cũng chỉ có thể nghiêng người ngủ.

Bớt gạt người đi! Độ tin cậy trong lời nói của anh bằng không. Tiết Giai Ny nhanh chóng trả lời.

Lừa cô là chó nhỏ, không tin có thể đích thân tới kiểm tra.

Tin lời nói của anh mới là ngu ngốc!

Không có tin nhắn trả lời lại, cô cắn môi có chút hơi cáu, nhất định là anh ta cố ý đùa giỡn mình!

Hai phút sau, điện thoại di động vang lên.

Cô ra ngoài.

Ba chữ đơn giản, khiến Tiết Giai Ny có chút kinh ngạc, đi ra ngoài làm gì? Mặc dù đầy hoài nghi, cô vẫn mặc quần áo tử tế kéo dây kéo lều xuống, phát hiện Quan Hạo Lê đang ở trước mắt, kinh ngạc há to mồm.

“Sao anh lại tới đây?”

“Nếu như không phải là sợ, hơn nửa đêm cô sẽ nhắn tin cho tôi sao?” Quan Hạo Lê nói một câu đâm trúng tiếng lòng cô.

“Tôi. Tôi không có.” Tiết Giai Ny bĩu môi, đúng là vẫn không nói gì, nhưng nơi nào đó trong lòng thấy ấm áp.

“Tìm chỗ nào đó ngồi một chút?” Quan Hạo Lê biết cô chắc chắn sẽ không mời mình vào trong lều của mình ngồi, cho nên rất tự giác mở miệng.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu một cái, mặc dù bên ngoài rất tối, nhưng cô cũng không có can đảm để cho Quan Hạo Lê vào lều của mình, nếu như bị người khác nhìn thấy, sẽ gây ra hiểu lầm lớn!

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là tìm chỗ nào đó, có thể là do có anh bên cạnh, trong lòng cô ổn định rất nhiều, không sợ giống như vừa rồi vậy.

Hai người tìm chỗ có thể ngắm nhìn mặt trời mọc ngồi xuống, chuẩn bị chờ đợi suốt đêm.

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhiều sao như vậy, sáng chói mắt, giống như đang ở trên đỉnh đầu của tôi.” Tiết Giai Ny mừng rỡ nhìn bầu trời đêm.

“Tôi đã từng thấy qua cái đẹp hơn.” Quan Hạo Lê từ từ nói.

Nếu là lúc trước, Tiết Giai Ny khẳng định rằng anh đang lừa dối mình, nhưng kể từ sau khi biết anh từng đi qua rừng rậm nguyên thủy ở Châu Phi và núi tuyết, tất cả đều trở nên có thể tin rồi.

“Anh đã đi qua những nơi nào?” Cô tò mò hỏi.

“À, rất nhiều, ngay cả chính tôi cũng không nhớ rõ.”

Dưới bóng đêm yên tĩnh, hai người anh một câu tôi một câu trò chuyện những việc mình đã trải qua, giống như kể chuyện xưa, cả hai cũng không buồn ngủ lắm, cho đến phía chân trời đen như mực lặng lẽ xuất hiện một tia ánh sáng, Tiết Giai Ny mới cảm thấy bối rối.

Quan Hạo Lê liếc mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang gật đầu như gà mổ thóc, khoe miệng mang chút ý cười, đưa tay đặt đầu của cô lên trên vai của mình, hít một hơi thật sâu, tối nay nhất định là anh trúng tà! Vốn đang ngủ ngon giấc, kết quả sau khi nhìn thấy tin nhắn của cô thì không còn buồn ngủ.

Tiết Giai Ny mơ màng tựa vào trên vai anh ngủ thiếp đi, ngủ rất yên ổn, hoàn toàn quên mất sợ.

Khi phía chân trời từ từ xuất hiện màu da cam sáng mờ thì Quan Hạo Lê lay người bên cạnh đang ngủ say, “Mặt trời mọc.”

“Ừm.” Tiết Giai Ny vuốt mắt nhìn về phía trước, trong nháy mắt ngây dại, bầu trời rạng sáng tờ mờ hiện lên màu xanh da trời, giống như những tia sáng kỳ dị, xua tan cơn buồn ngủ.

Đồ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy màu đỏ đẹp đến thế, trong một nháy như quả cầu lửa bay lên không, cảnh vật biến hóa khôn lường, phóng xuống hàng trăm tia sáng, rung động long người!

“Có mấy ảnh không?” Cô đột nhiên hỏi.

“Ồ trong túi hành lý, bây giờ lấy không kịp nữa rồi, cảnh sắc nguy nga tráng lệ như vậy thích hợp ghi ở trong lòng hơn, cho dù chụp được cũng rất khó giữ được khoảnh khắc tuyệt đẹp như thế.” Quan Hạo Lê trả lời.

“Thật là đẹp!” Tiết Giai Ny nói ra lời tận đáy lòng, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, muốn giữ lại cảnh đẹp này, nhưng đúng là chụp không được đẹp như cảnh thật.

Xung quanh chợt dâng lên không ít tiếng hoan hô, thì ra cũng rất nhiều người đang chờ khoảnh khắc này, ngắm mặt trời mọc là một trong những mục đích của buổi cắm trại này.

Tiết Giai Ny đột nhiên ý thức được tối hôm qua mình trò chuyện một chút liền ngủ mất, hình như là. Tựa vào trên vai người nào đó, trong nháy mắt trên mặt xuất hiện một đám mây hồng, cô buồn bực, vậy là mình đã tin tưởng Quan Hạo Lê như thế rồi sao?

Sau khi ngắm mặt trời mọc trở về, Diệp Đình mang theo vẻ mặt mập mờ chạy đến bên người cô, nho nhỏ nói thầm: “Bạn và bác sĩ Quan ở cùng một buổi tối?”

“Không phải như bạn nghĩ!” Tiết Giai Ny cau gợn.

“Làm sao bạn biết mình nghĩ cái gì?” Diệp Đình cười hi hi nhìn cô.

“Là bạn bỏ mình đi tìm bạn trai trước, bây giờ quay lại cười mình?” Tiết Giai Ny hừ nói.

“Mình đây là tạo cơ hội cho hai người, nếu như mình không rời đi, hai người cũng không thể.”

“Bạn càng nói càng xa! Hôm qua mình nói chuyện phiếm với anh ta thôi.” Tiết Giai Ny đoạt lấy lời của cô.

“Trò chuyện cả đêm sao?” Hình như Diệp Đình không tin tưởng lắm.

“Dĩ nhiên!” Tiết Giai Ny tức giận trả lời.

“Không phải chứ? Mình vẫn rất coi trọng hai người, không ngờ tối hôm qua cơ hội tốt như vậy cũng.”

“Bạn nói vậy coi chừng mình đánh bạn đấy!” Tiết Giai Ny giả bộ rất tức giận.

“Lần trước trong giờ thể dục, hai người các bạn hôn môi bọn mình đều thấy được!” Diệp Đình cười đến như tên trộm.

“Cái gì hôn môi! Đó chẳng qua là ngoài ý muốn!” Tiết Giai Ny vội vàng giải thích.

Diệp Đình cười đến giống như con mèo trộm cá, “Đó. là ngoài ý muốn? Nếu như là ngoài ý muốn hẳn rất mau sẽ tách ra? Nhưng hai người đã hôn cả một thời gian dài!”

Dừng một chút, “Còn nữa, chiều hôm qua hai người ở trong rừng cây nhỏ lâu như vậy, thật chỉ là hái trái cây sao? Chân của anh ta bị sao vậy? (* __ *) hì hì.”

Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi, “Diệp Đình!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22

“Trò chuyện gì thế? Vui vẻ như vậy?” Quan Hạo Lê đi từ bên cạnh tới, đưa cho Tiết Giai Ny một hộp nhỏ.

“Oa! Chocolate truffle * bản hoàng gia kinh điển! Bác sỹ Quan anh thật có lòng, còn mang chocolate bên mình, quá biết lấy lòng con gái?” Diệp Đình khoa trương kêu lên.

(*) Chocolate truffle: sô cô la bên ngoài cứng bên trong có nhân mềm. Có hình dạng giống như cây nấm (tiếng Pháp Truffles, tiếng Anh Truffles)

“Người đẹp, chẳng lẽ em không biết ăn chocolate số lượng vừa phải có thể bổ sung năng lượng cần thiết cho cơ thể sao?” Quan Hạo Lê giống như rất kinh ngạc hỏi.

Tiết Giai Ny dùng sức nhe răng để không cho mình cười ra tiếng, trong lòng âm thầm bội phục năng lực ứng biến của Quan Hạo Lê, cũng coi như giúp mình hòa một vấn.

“Coi như em hiểu, bây giờ hai người chính là cùng một quần, nhất trí đối ngoại đúng không?” Diệp Đình cũng không phải đèn đã cạn dầu, cười đến vô cùng gian trá.

“Chắc chắc chắc! Sao anh lại nghe thấy vị chua thật to, người đẹp, không phải em vẫn yên lặng thầm mến anh chứ?” Quan Hạo Lê giả bộ rất kinh ngạc.

Diệp Đình giận đến dậm chân, “Ít tự yêu bản thân đi! Người nào thầm mến anh!”

“Vậy cả người em bốc vị chua? Chẳng lẽ... Thật ra em thầm mến là... Cô ấy?” Quan Hạo Lê kinh ngạc chỉ Tiết Giai Ny.

“Càng nói càng không có giới hạn!” Diệp Đình dứt khoát đi.

Tiết Giai Ny che miệng ho một tiếng, “Lần sau đừng kéo tôi theo.”

“Bạn của em?”

“Cô ấy là bạn lớp trên của chúng tôi nổi danh độc miệng, cũng không phải người xấu, cũng chưa nói tới bạn đặc biệt tốt, quân tử chi giao (1) mà thôi.” Tiết Giai Ny khẽ nhún vai.

Ở đại học F, ai cũng biết cô và hai người Lương Chân Chân, Cát Xuyên là bạn tốt, ba người gần như cùng vào cùng ra, ngày ngày ngây ngốc chung một chỗ, bắt nạt một người trong đó chính là bắt nạt ba người bạn họ.

“À.” Quan Hạo Lê sáng tỏ gật đầu, trong lòng hiểu rõ cô và Lương Chân Chân, Cát Xuyên mới đúng là bạn bè thân mật, những người khác, bị cô ngăn cách ở bên ngoài.

Bạn tốt tri kỷ, chỉ cần hai người như vậy là đủ rồi.

Những người bạn khác, quen biết qua loa.

Cuộc sống đã ngoại hai ngày kết thúc nỡ mãi, tất cả mọi người đều vui vẻ, bình thường ở nhà là những đại công tử (đại tiểu thư) sống trong nhung lụa, hiếm có cơ hội được trải nghiệm cuộc sống như vậy, rất kích thích.

Nhất là những người tìm được bạn trai (gái) kia, khoe mất đuôi mày cũng toát ra tâm tình vui sướng; ngược lại, không tìm được đối tượng trong lòng mình, lại hơi ủ rũ cúi đầu

Tiết Giai Ny không thuộc về hai nhóm người đó, cô vốn chính là bị Cát Xuyên lừa tới, bình thường cô không coi trọng gặp mặt hữu nghị này, lại càng không chờ mong có thể tìm được Mr – Right của mình.

Mới đầu, thật ra học trường khoa kiến trúc khiến trong lòng cô sinh ra chút gọn sóng, bởi vì phong cách của anh thật sự quá giống Quan Cảnh Duyệt, dịu dàng như ngọc, tao nhã khiêm tốn.

Nhưng cô cũng tự hiểu, tìm bạn trai vĩnh viễn không thể lấy a Duyệt làm tiêu chuẩn, nếu không, cả đời này cũng khỏi phải nghĩ ra khỏi ảo ảnh của anh.

Trên đường trở về, Quan Hạo Lê không phải không thoải mái chính là khó chịu, Tiết Giai Ny căn cứ vào nhân tố đạo đức, chỉ có thể gánh vác trách nhiệm chăm sóc anh, ai bảo vết thương của anh là bởi vì cô mà ra?

Hơn nữa anh còn ở bên cạnh mình hàn huyên một đêm, cuối cùng, mình dựa vào bả vai anh ngủ thiếp đi, nhưng anh lại duy trì đến sáng, cho nên, trong lòng cô rất băn khoăn.

Chỉ có điều, cô không nghĩ tới, trình độ được hoan nghênh của người nào đó vượt xa tưởng tượng của cô.

“Bác sỹ Quan, anh khó chịu chỗ nào? Cần em xoa bóp không?”

“Bác sỹ Quan, đây là thuốc mỡ em lấy từ chỗ bác sỹ Ngô, rất có tác dụng, em giúp anh thoa một chút chứ?”

“Bác sỹ Quan, hay để em tới chăm sóc anh đi, nhà em mấy đời học y, chăm sóc bệnh nhân vẫn tốt hơn các cô ấy.”

...

Tiết Giai Ny đã bị chen đến một góc, khoe môi co quắp mạnh mấy cái, những người này đúng là nhân tài, rốt cuộc họ coi trọng Quan Hạo Lê vì cái gì?

Chẳng lẽ bởi vì đáng đáp anh đẹp trai?

Phóng tầm mắt nhìn tới, trai đẹp ở khoa kiến trúc chỗ nào cũng có, sao còn cúi thấp gập thân ngã vào?

“Các người đẹp, mùi thơm trên người các cô thật sự quá gay mũi rồi, tôi sắp ngạt thở mà đấy, vì an toàn tính mạng của tôi, xin cách xa tôi một chút, cảm ơn!” Giọng Quan Hạo Lê suy yếu, nói thành khản.

Mấy người đẹp lộ vẻ tức giận liếc nhìn anh, uốn éo thân hình như rắn nước, tức giận bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên trợn mắt liếc xéo Tiết Giai Ny, giống như cô là đầu sỏ gây nên.

“Có làm không! Tôi kêu ghẹo à?” Tiết Giai Ny vô cùng khó chịu.

“Ôi! Chân tôi đau quá, đến lúc thay thuốc.” Quan Hạo Lê giả bộ rất giống.

Tiết Giai Ny giận dữ đi tới, cầm thuốc trong tay ném lên người anh, “Muốn thay tự mình thay! Ai nguyện ý tới phục vụ thì tới, bản cô nương không làm!”

Dứt lời xoay người rời đi, mặc cho Quan Hạo Lê kêu thế nào cũng không để ý, tức chết cô!

Cũng bởi vì chuyện này, xì căng đan của hai người truyền bay đầy trời, gần như tất cả mọi người đều biết bọn họ nhìn vừa mắt rồi, còn có người nói thật ra bác sỹ Quan tới chính là Tiết Giai Ny, kết quả, anh được đông đảo nữ sinh thâm tình cuồng dại trong lòng là người đàn ông tốt.

Thật ra phiên bản chuyện xưa rất đơn giản, nhưng sau khi trải qua mọi người một đồn mười, mười truyền trăm, đã tạo thành rất nhiều phiên bản khác nhau, ngay cả nội dung cũng phong phú không ít, sinh động, truyền đi rất sinh động.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thứ hai, trong giờ học Số học, Cát Xuyên đuổi tận không buông, “Quan Hạo Lê thật sự chỉ vì cậu mà nghĩ đủ cách xâm nhập vào đội ngũ tôn giáo? Hai người không chỉ gây người nhiều giờ trong rừng cây nhỏ tĩnh lặng, còn đơn độc một chỗ một đêm?”

“Cũng không phải như trong tưởng tượng của cậu!” Đầu Tiết Giai Ny rất đau, kể từ sau khi trở lại, cả đại học đều đang sôi nổi bàn luận, cô lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm, cũng không biết người nào gửi không ít hình chụp lên diễn đàn BBS của trường, trong đó có vài tấm hình chụp riêng hai người, mặc dù không có cử động thân mật mập mờ gì, nhưng mọi người thích coi đây là chủ đề.

“Vậy cậu nói cho tớ một chút! Chuyện người khác truyền đến tớ đều coi là chuyện xưa rồi, phiên bản chân thật, ở chỗ cậu.” Cát Xuyên mở lớn hai mắt, đáng vẻ không biết rõ không bỏ qua.

“Thay vì nói anh ta vì tớ chạy đi làm tôn giáo gì đó, còn không bằng nói anh ta đi vì hái hoa, chỗ nhiều gái đẹp, tần xuất xuất hiện của anh ta cũng cao, chi ngẫu nhiên ở chỗ tớ cũng ở đó thôi; về rừng cây nhỏ, tớ vì cảnh cáo anh ta đừng nói lung tung mới kéo anh ta vào, kết quả tớ không cẩn thận vấp phải tảng đá, anh ta vì cứu tớ mà bị thương, chỉ đơn giản như vậy.”

Tiết Giai Ny cố ý lược qua đoạn ngắn nhìn thấy cảnh tượng kịch tính, nếu nói với Cát Xuyên, cô ấy nhất định sẽ hỏi tới không dứt, còn không bằng không nói cho cô ấy biết việc.

“Vậy đơn độc một chỗ một đêm?” Cát Xuyên tiếp tục đánh rách lưới hỏi đến cùng, cười hơi gian trá.

“Vốn tớ và Diệp Đình ở chung một lều ngủ, cuối cùng cô ấy vứt bỏ tớ đi theo bạn trai của cô ấy, cậu cũng biết, tớ rất sợ vài động vật, dã ngoại nơi hoang dã, quá nguy hiểm, mà tớ không thể để Quan Hạo Lê vào lều ngủ của tớ, cho nên chúng tớ ở bên ngoài hàn huyên một đêm.”

“Cái gì? Hàn huyên một đêm?” Cát Xuyên cực kỳ kinh ngạc.

“Cậu nghĩ là gì?” Tiết Giai Ny tức giận hỏi ngược lại.

“Ặc... Hai người các cậu lại có thể hợp ý như thế, có đề tài tán gẫu gì mà có thể tán gẫu một đêm?”

“Lộn xộn lung tung, nghĩ cái gì thì nói cái đó! Cũng không tới một đêm, gần đến lúc mặt trời mọc thôi.”

Cát Xuyên nâng trán, “Ngoa tử, cậu quả nhiên khác thường.”

“Cậu là ngày đầu tiên biết tớ sao?” Giọng Tiết Giai Ny rất bình tĩnh.

“Quả nhiên... Lời đồn đại hại chết người! Phiên bản chân thật thuần khiến đến không ngờ, quá lừa bịp rồi! Tớ còn tưởng rằng hai người thật sự có tiến triển tốt, ôi...” Cát Xuyên thở dài thật sâu.

“Đừng cảm thán, đi học.”

Cùng mang lòng nghi vấn không chỉ có một mình Cát Xuyên, đó chính là Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần, hai người bày tỏ rất khó hiểu chuyện Quan Hạo Lê biến mất hai ngày rồi trở lại.

“Tình huống thế nào?” Nam Cung Thần kinh ngạc chỉ vào chân anh.

“Vết thương nhỏ.” Quan Hạo Lê nhàn nhạt trả lời một câu.

“Tôi cũng nhìn ra đây là vết thương nhỏ rồi, vấn đề là hai ngày nay anh chạy đi đâu? Nhìn tình thần không dao động của anh, sẽ không phải là...” Nam Cung Thần chắc chắn cảm thán, rất rõ ràng, anh nghĩ sai lệch.

Đằng Cận Tư cũng không nói chuyện, chỉ ngồi trên ghế sa lon, chờ bạn mình nói.

“Tôi đi cắm trại dã ngoại, làm bác sỹ miễn phí hai ngày.” Quan Hạo Lê buông tay, hoàn toàn hài lòng dựa vào trên ghế sa lon.

“Cắm trại dã ngoại? Tính chất gì?” Đằng Cận Tư nhủ mảy.

“Trời ạ! Anh là vì em gái Tiết mới đi hả? Tôi nghe nói khoa báo chí và khoa kiến trúc cùng đi cắm trại dã ngoại vào chủ nhật.” Nam Cung Thần bừng tỉnh hiểu ra.

Quan Hạo Lê hí hóp mắt liếc cậu ta, “Tin tức vẫn còn rất nhanh!”

“Tiết Giai Ny không giống với các cô gái trước kia cậu lui tới, nếu không phải nghiêm túc, sớm buông tha.” Giọng Đằng Cận Tư rất nghiêm túc.

“Tôi nghiêm túc.” Quan Hạo Lê thu hồi dáng vẻ cà lơ phớt phơ bình thường của mình, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?” Nam Cung Thần kinh ngạc.

Ngay cả Đằng Cận Tư cũng không nghĩ tới kết quả này, ngược mắt liếc cậu ta, “Chuyện tình cảm, tự cậu quyết định.”

“Cô ấy là người con gái đầu tiên tôi muốn nghiêm túc đối đãi.”

(1) Cụm từ ‘Quân tử chi giao’ dùng để giải thích giao tình giữa những hiền giả. Xuất xứ từ ‘Trang Tử – Sơn Mộc’

Phù dĩ lợi hợp giả, bách cùng họa hoạn hại tương khí dã; dĩ thiên thuộc giả, bách cùng họa hoạn hại tương thu dã. Phù tương thu chi dữ tương khí dĩ viễn hĩ, thả quân tử chi giao đạm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ. Quân tử đạm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt, bi vô cố dĩ hợp giả, tác vô cố dĩ ly.

Dịch (Lê Anh Minh dịch)

Vì lợi mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ bỏ nhau. Vì thiên tính mà hội tụ, đến khi nghèo túng, hoạn nạn, tai họa, thì sẽ giúp nhau. Giữa đoạn tuyệt và tương trợ khác biệt rất lớn. Sự giao du của người quân tử thì nhạt như nước lã; sự giao du của kẻ tiểu nhân thì ngọt nồng như rượu ngọt mới cất. Nhưng cái nhạt của người quân tử sẽ dẫn đến thân tình, còn cái ngọt nồng vô vấp của kẻ tiểu nhân sẽ dẫn đến tuyệt giao. Hội tụ vô cố thì sẽ ly tan vô cố.

Vào năm Đường Trinh Quán (niên hiệu vua Đường Thái Tông – Lý Thế Dân, 627-649), lúc Tiết Nhân Quý còn chưa có công danh, cùng thê tử ở tại

một hàm trú đồ nát, không áo com, tất cả đều dựa vào vợ chồng Vương Mậu Sinh thường xuyên tiếp tế. Sau đó, Tiết Nhân Quý tòng quân, khi đi theo Đường Thái Tông Lý Thế Dân ngự giá đông chinh, vì công lao đặc biệt lớn, Tiết Nhân Quý được phong làm ‘Bình Liêu Vương’.

Vừa bước lên long môn thì giá trị con người tăng gấp trăm lần, văn võ đại thần tiến đến Vương phủ tặng lễ chúc mừng nối liền không dứt, tất cả đều bị lời uyển chuyển của Tiết Nhân Quý xin miễn. Thứ duy nhất ngài nhận chính là ‘Rượu ngon hai vò’ của dân chúng bình thường Vương Mậu Sinh đưa tới. Vừa mở vò rượu, phụ trách khai phong – quan chấp sự sợ tới mức mặt như màu đất, bởi vò rượu bề ngoài như rượu ngon nhưng bên trong lại là nước lã!

“Khỏi bầm Vương gia, người này lớn mặt như thế, dám trêu đùa Vương gia, thỉnh Vương gia trừng phạt thật nặng!”

Nhưng Tiết Nhân Quý nghe xong, chẳng những không tức giận, hơn nữa còn mệnh lệnh quan chấp sự mang chén lớn ra, trước mặt mọi người uống ba bát nước trong mà Vương Mậu Sinh đưa tới.

Văn võ bá quan lấy làm khó hiểu, sau khi uống xong ba bát lớn, Tiết Nhân Quý mới nói: “Khi ta gặp rủi ro, tất cả đều dựa vào vợ chồng Vương huynh đệ thường xuyên giúp đỡ, không có họ sẽ không có sự vinh hoa phú quý của ta ngày hôm nay. Hiện giờ ta rượu ngon không dính, hậu lễ không thu, lại cố tình nhận lấy nước trong Vương huynh đệ đưa tới, bởi ta biết Vương huynh đệ bàn hân, đưa nước trong cũng là một phen ý tốt của Vương huynh, đây gọi là quân tử chi giao đậm nhạt như thủy.”

Từ đó về sau, quan hệ giữa Tiết Nhân Quý và Vương Mậu Sinh càng thêm gần bó. Giai thoại “Quân tử chi giao đậm nhạt như thủy” cũng bắt đầu lưu truyền về sau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23

“Bác sỹ Quan, anh không phát sốt chứ?” Kinh ngạc quá mức nhất chính là Nam Cung Thần.

“Cậu mới phát sốt!” Quan Hạo Lê liếc nhìn cậu ta.

Nam Cung Thần trì hoãn một lúc, “Từ trong miệng anh nghe nói như thế thật không dễ dàng, vẫn còn nhớ người nào đó từng nói trên đời này không có tình yêu chân thật, cả đời đều muốn chơi trong bụi hoa.”

“Đó là vì cậu không gặp khắc tinh trong số mạng của mình.”

Đặng Cận Tư lạnh lùng nói, trong lòng bỗng nhiên đau xót, cũng không biết rốt cuộc nai con ở đâu, có sống tốt không? Mập hay gầy?

“Người tôi muốn còn chưa ra đời.” Nam Cung Thần bĩu môi, xem thường.

Anh cũng không có xuất thân giàu có, chỉ may mắn gặp được một ông chủ tốt, hơn nữa năng lực làm việc của anh nổi trội, mới có huy hoàng hôm nay. Anh không tự ti, cũng không kiêu ngạo, chỉ cảm thấy tình người ấm lạnh, luyện thành trạng thái lì lợm, cũng quen với mang mặt nạ, che giấu mặt chân thật của mình.

Anh cũng từng ước mơ về tình yêu, thời còn học đại học, anh từng có mối tình đầu đầu đẹp, hai người còn thề non hẹn biển vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhưng ai biết năm thứ tư đó, cô ấy nói lời chia tay với mình, lý do đơn giản vô cùng: không có tiền, không có gia thế, không nhà, không xe, cái gì cũng phải dựa vào bản thân cố gắng tranh thủ, cô ấy không chờ được.

Cho nên anh không bao giờ tin tưởng cái “Nắm tay cả đời, bên nhau đến già”... Lời thề chó má, đều là lừa dối người, cõi đời này làm gì có tình yêu chân thành? Chỉ có trong tiểu thuyết và phim ảnh bịa đặt ra thôi!

Mà sau khi chính mắt nhìn thấy chuyện giữa Đặng thiếu và Lương Chân Chân, trong lòng anh cũng hơi không xác định, anh biết rõ tình tình Đặng thiếu, mặc dù xuất thân quyền thế, nhưng không phải đại công tử quần áo lụa là, trừ tính tình lạnh lùng thất thường ra, thật ra thì anh ấy là người tốt, yêu Lương Chân Chân có lẽ chỉ là tình cò, nhưng dần dần gặp gỡ, anh ấy bỏ ra thật lòng mình.

Anh nghĩ, nếu như cuối cùng bọn họ thật sự có thể tiến tới với nhau, chuyện xưa về Hoàng tử và cô bé lọ lem biến thành chân thật, đại khái anh sẽ tin tưởng tình yêu.

“Mỗi người đều có kiếp số định sẵn trong số mệnh của mình, sớm muộn gì cũng đến lượt cậu.” Khóe môi Quan Hạo Lê khẽ nhếch.

“Ngược lại thật ra tôi tin tưởng những lời này, làm không tốt có khi là lúc kiếp số tôi ở bảy tám mươi tuổi, ai biết được!” Nam Cung Thần cười hì hì rót cho mình chén nước.

“Phụt!” Thiếu chút nữa Quan Hạo Lê phun ngụm nước ra, nghe răng nhếch miệng nhìn cậu ta, “Ngày hôm nay tôi lại lần nữa biết cậu, cậu lại còn có tiềm

chất nói cười đều!”

“Cái này gọi là thức thời nhanh chóng, đuổi kịp theo bước chân thời đại.” Nam Cung Thần rất tự nhiên ngồi xuống.

“Tài ăng văn chương cũng rất có tiến bộ, xem ra thật sự rất cố gắng học tập.” Quan Hạo Lê khẽ gật đầu.

“Dĩ nhiên!” Nam Cung Thần khẽ lên mặt.

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được ánh mắt khinh bỉ của Quan Hạo Lê, tiểu dạng *! Tôi đó là đang khen cậu sao?

(*) tiểu dạng: cách gọi một chàng trai với ý khinh thường.

Khen hay không khen, do tôi tự mình hiểu, anh quản được sao? Nam Cung Thần liếc mắt.

Đặng Cận Tư rất bình tĩnh ngồi đó uống trà, không tham dự cãi vã giữa hai người, nhưng trong lòng nghĩ đến nai con sẽ trốn ở đâu? Muốn thế nào mới có thể tìm được cô?

Biện pháp phá lời đồn đại tốt nhất chính là không để ý đến nó, Tiết Giai Ny bắt buộc mình không nghe không thèm nghĩ nữa, sau giờ học thì đến hội cò đánh cò, tinh tâm thư giãn.

Nhân vật chính đã không để ý, người khác tiếp tục âm ỉ cũng không có ý tứ gì, khiến sau âm ỉ đi qua mọi người dần quên đi, hơn nữa, đại học vĩnh viễn không thiếu tầng tầng lớp lớp sự việc bất quá mới.

Thu đi đông lại, trong một đêm thành phố C thành thế giới băng tuyết, đám con nít không bị lạnh buốt này dọa cho không bước chân ra khỏi nhà, ngược lại túm năm tụm ba kết thành nhóm chơi trượt tuyết ở bên ngoài, chơi vui vẻ không thôi.

Lễ Giáng sinh vốn là ngày lễ phương tây, nhưng bây giờ trong nước đã lưu truyền rộng rãi, đến mỗi ngày hai mươi lăm tháng mười hai, trong trung tâm thương mại khắp nơi treo đèn kết hoa, bày ông già Noel, tràn đầy không khí ăn tết.

Hàng năm đại học F cũng cử hành khiêu vũ đêm lễ Noel quy mô lớn, giữa ngành với ngành, giữa khoa với khoa, hàng năm qua khoa báo chí ở đại học F nổi danh nhiều người đẹp, hơn nữa khí chất tốt, là đối tượng được các nam sinh khoa khác hy vọng quan hệ hữu nghị nhất.

Tiết Giai Ny không có hứng thú gì với mấy hoạt động này, cô cũng lười phải tiếp cận với náo nhiệt, Cát Xuyên ngược lại khí thế ngất trời duy trì duy trì kia, thân là thành viên hội học sinh, cô rất xứng chức.

“Ngoa tử, sao giờ cậu còn xem phim nhiều tập? Nhanh chóng thay quần áo đi!” Cát Xuyên chuẩn bị xong ra thấy bạn thân vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, không khỏi tức giận.

“Đi đâu?” Tiết Giai Ny không ngẩng đầu hỏi.

“Tham gia buổi khiêu vũ!” Cát Xuyên có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không đi.” Từ chối gọn gàng.

Cát Xuyên buông gió xách trong tay, đi tới trước mặt bạn, “Cậu xem “Nhật ký Ma cà rồng” cái gì trong lễ hội lớn! Không phải rất sợ?”

Tiết Giai Ny lắc đầu, “Tớ mảnh liệt đề cử cho cậu xem, bảo đảm cậu sẽ nghiệm.”

“Xem cái đầu cậu! Hội học sinh rất có lòng bố trí buổi khiêu vũ tối nay, không giống năm trước, coi như đi chơi một chút chứ sao.” Cát Xuyên nói tận tình.

“Tớ thật sự không muốn đi, sự kiện xì căng đan thời gian trước mới bình thường một chút, tớ không hy vọng gây ra chuyện nữa.”

“Được rồi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ.” Cát Xuyên thỏa hiệp, bởi vì cô biết Ngoa tử là người cố chấp kinh người ở một phương diện nào đó.

Sau khi Cát Xuyên rời đi, trong phòng khôi phục yên tĩnh, chỉ có đối thoại tiếng Anh bên tai, sau khi nhìn phim truyền hình cập nhật lần cuối, cô mở MSN ra, muốn nhìn xem Chân Chân có online không. Manhattan lúc này, chắc là buổi sáng, cô gửi email cho cô ấy, chúc cô ấy Giáng sinh vui vẻ với một vài lời nói riêng tư giữa bạn thân.

Ngay sau đó lại chán đến chết lướt qua rất nhiều website, không có gì thú vị, đang chuẩn bị tắt máy vì tính, hình đại diện của QQ hiện lên, là tiểu Lôi, nói đang ở dưới lầu chờ cô.

Vội vàng lấy điện thoại di động từ trong ngăn kéo ra, mở ra vừa nhìn, điện thoại gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc hàng loạt, hình như buổi sáng tắt âm, vẫn quên điều này, ngay cả điện thoại của cha mẹ cũng không nhận.

Cô thờ dài không tiếng động, xem ra tối nay muốn một mình yên tĩnh là không thể nào, cho dù tiểu Lôi có còn tình cảm kia với cô không, cô đã nói rõ

ràng rồi, cậu ấy cũng đồng ý hai người vĩnh viễn là bạn, cô có thể không đi xuống gặp bạn sao?

Hiển nhiên không thể.

Lấy áo khoác lông màu xanh dương khoác lên, khăn quàng cổ, đeo bao tay, một thứ cũng không thiếu, mùa đông thành phố C lạnh lẽo, cô không thể so sánh với mấy em gái trẻ tuổi, muốn phong độ không cần nhiệt độ.

Không thể nghi ngờ sân trường tối nay là nơi hẹn ước tốt nhất, góc u ám và dưới tàng cây ánh sáng mờ ảo cũng đứng đầy đôi tình nhân nhỏ, hoặc nói lời tâm tình, hoặc diễn cảnh triển miên.

Lôi Thạc Minh mặc một bộ áo lông đen, đẹp trai tuấn lãng, khiến không ít nữ sinh nhỏ liên tiếp nhìn lại, nhưng chờ mong trong mắt anh vĩnh viễn chỉ có một bóng người.

“Tối nay không đi chơi?” Khi thấy bóng người màu xanh xuất hiện, nụ cười nơi đáy mắt anh dần lan tràn khắp nơi.

“Trừ khiêu vũ chính là khiêu vũ, không có ý gì, cậu thì sao?” Tiết Giai Ny nhẹ giọng nói, cố hết sức bỏ qua thâm tình nồng đậm của anh.

“Còn không phải cùng một chuyện, hàng năm đều những thứ đó, nhàm chán muốn chết.”

Chân trời, ầm ầm nổ tung một đóa pháo hoa sáng chói mắt, hoa bay đầy trời, đẹp không sao tả xiết, nổ rộ xong rồi giống như từng ngôi sao băng, nhanh chóng rút xuống phía chân trời.

Hai người không kim lòng được nhìn về phía khói hoa nổ rộ, trong lòng nghĩ không giống nhau.

“Nếu không, chúng ta đi quảng trường một chút?” Lôi Thạc Minh đề nghị.

“Được.” Tiết Giai Ny mím môi gật đầu, hai người sóng vai đi về phía công trường học, vừa đi vừa nói vài chủ đề thoải mái, bất tri bất giác đã đến quảng trường thời đại.

Nơi này thật sự được xưng tụng người ta tập nập, cực kỳ náo nhiệt, từng nhóm vui mừng.

Quan Hạo Lê rất nhức đầu, anh không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa tới quảng trường, liếc mắt nhìn qua đều là đầu người, kìm nén đến anh sắp hít thở không thông, mà em họ bên cạnh lại vui không dứt, một lát quên anh muốn cái này, lát sau muốn cái kia.

“Mặt Mạt, trở về có được không?” Anh ôn hòa vui vẻ nói.

“Không muốn! Chơi trong chốc lát nữa, tối nay là lễ Giáng sinh, hơn nữa chú đã đồng ý với di dượng và cha mẹ phải đưa cháu đi chơi.” Tiêu Mạt ngoẹo đầu không thuận theo.

Cô là Tiêu Mạt con gái có hai dòng máu của di nhỏ Quan Hạo Lê, năm nay mới mười bảy tuổi, học cấp ba nội trú ở nước Anh, cho nên phần lớn thời gian đều ở trong trường học không thể ra ngoài chơi, lần này len lén trở về muốn cho cha mẹ ngạc nhiên, kết quả bọn họ đi Bắc Âu du lịch, không thể về ngay lập tức được.

Cô gái nhỏ tạm thời quyết định tới Trung Quốc tìm anh họ chơi, vì vậy người lớn hai nhà cũng dặn đi dặn lại muốn anh chăm sóc tốt em họ, chơi với cô bé mấy ngày.

Xét thấy quan hệ giữa anh và Mạt Mạt không tệ lắm, nên đồng ý rồi, có thể theo mới biết cô bé này chính là một vua phá hoại, một ít cũng không bớt việc, tinh thần anh sắp hồng mắt.

“Cậu thấy cháu chính là có ý gầy vò cậu!”

Trong lòng Quan Hạo Lê buồn bực, vừa giương mắt, đã nhìn thấy Tiết Giai Ny và một nam sinh đi tới trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24

Khi thấy rõ người tới thì Tiết Giai Ny rất kinh ngạc, không thể tin lại gặp được Quan Hạo Lê ở đây, trên cánh tay anh còn ôm một người đẹp xinh đẹp quyến rũ.

Nhìn hành động thân mật của hai người, nhất thời trong lòng cô dâng lên một cảm giác không nói nên lời, làm cho cô rất không thoải mái, cắn môi, bắt buộc mình không nghĩ tới nữa, anh vốn là một hoa hoa công tử trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, đôi bạn gái giống như thay quần áo, không có chút liên quan gì tới mình!

Mắt thấy hai người càng đi càng gần, cô muốn kéo Lôi Từ quay đầu, chạm mặt sẽ lúng túng!

Quan Hạo Lê càng nhìn nam sinh bên cạnh Tiết Giai Ny càng thấy quen mặt, không sai! Chính là người anh đã gặp ở trước cửa KTV, cậu ta thân mật vuốt ve tóc của cô, nếu không phải quan hệ người yêu, tối Giáng Sinh sẽ đi tản bộ riêng với nhau ở quảng trường sao?

“Ồi! Thật là khéo! Em gái Tiết đang đón lễ Giáng Sinh với bạn trai sao?” Quan Hạo Lê hí hóp mắt, cường điệu hai chữ “Bạn trai”, muốn nhìn thử phản ứng của Tiết Giai Ny.

Cuộc sống chính là như vậy, bạn càng không hy vọng xảy ra, nó cố tình sẽ xảy ra.

“Mọi người cũng vậy, Quan thiếu hiếm khi có hứng thú đi dạo với bạn gái mới, tôi không làm phiền.” Tiết Giai Ny không giải thích, ngược lại không chịu yếu thế trả lời, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “Bạn gái mới”.

Tiêu Mạt hơi mê mẩn chớp con ngươi màu xanh lam, lúc chuẩn bị nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, từ nhỏ cô lớn lên ở nước ngoài, nhưng lại rất hiểu chuyện, ngay sau đó hiểu được là chuyện gì xảy ra, rất biết điều im miệng, nhưng cơ thể lại càng sát lại gần Quan Hạo Lê hơn, cố ý làm ra một bộ dáng thân mật.

“Anh Hạo, ở đây không có gì vui, chúng ta đi qua bên kia đi?” Cô cố ý làm nũng, mắt màu xanh lam lưu chuyển, lúc thì nhìn anh họ ở bên cạnh, lúc thì nhìn Tiết Giai Ny ở phía đối diện, không biết đang suy tính gì.

Khuôn mặt của Quan Hạo Lê đầy vạch đen, con tiểu quỷ này, đúng là gây thêm phiền phức cho anh!

“Giai Ny, bên kia có rất nhiều người đốt pháo, đi xem một chút không?” Giọng nói của Lôi Thạc minh diệu dàng, trong mắt không giấu được tình cảm nồng đậm.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu một cái, rồi đi cùng Lôi Thạc Minh, không nhìn tới Quan Hạo Lê.

Đợi sau khi bọn họ đi xa, Tiêu Mạt liền hỏi, “Anh Hạo, anh thích cô gái kia sao?”

“Con nhóc này! Vừa rồi em cố ý hả?” Quan Hạo Lê nổi giận, anh rất muốn quan hệ của chàng trai kia với Tiết Giai Ny!

“Hi hi. Bị anh phát hiện rồi.” Tiêu Mạt cười đến vô tội, “Nhưng em làm vậy là vì giúp anh!”

“Giúp anh? Em không hại anh thì anh đã cảm ơn trời đất.”

“Anh Hạo, mặc dù được công nhận là thánh yêu, nhưng em hiểu rõ suy nghĩ của con gái hơn anh, chị vừa rồi không giống những cô anh đã quen trước đây, nghe giọng nói chuyện của chị ấy là biết chị ấy hơi ghen, đã như vậy, sao không tương kế tựu kế đây?” Tiêu Mạt dí dõm trừng hai mắt.

“Ghen?” Quan Hạo Lê giật giật khóe miệng, Tiết Giai Ny ghen vì anh?

“Đúng vậy! Giống như quan hệ của hai người, nếu thích thì phải xuống nước, bằng không sẽ tiến triển chậm!” Tiêu Mạt cười nham nhở.

Quan Hạo Lê gõ cái trán của cô một cái, “Quỷ tinh linh! Coi như em nói có lý.”

“Cái này là sự thật?”

“Nói thật cho anh, có phải ở trường rất nhiều chàng trai theo đuổi em hay không? Có lên hẹn hò với bọn họ hay không?”

“Trời ơi! Dáng vẻ cần nhân của anh càng lúc càng giống mẹ em rồi!” Tiêu Mạt chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Anh có thể giúp em giữ bí mật, bảo đảm không nói cho di và dượng biết.” Quan Hạo Lê giơ tay lên thề.

“Hừ! Em là con gái ngoan ngoãn của cha mẹ, sẽ không giấu họ quen bạn trai!”

“Thật sao?” Quan Hạo Lê tỏ vẻ không tin.

Tiêu Mạt giận trừng mắt liếc anh một cái, nhảy nhót chạy về phía trước, “Không tin thì thôi!”

Quan Hạo Lê lắc đầu một cái, miệng của con bé này thật là kín, không chịu tiết lộ một chút gì.

Có điều, Tiết Giai Ny ghen sao? Chàng trai bên cạnh cô là ai? Trong lòng đầy hoài nghi, nhưng không có ai giải đáp.

Trên đường trở về kí túc xá, Lôi Thạc Minh nhìn thật lâu, vẫn không nhìn được, “Giai Ny, người đàn ông vừa rồi, hai người quen thân lắm à?”

“Không quen.” Tiết Giai Ny trả lời không thêm suy nghĩ.

Lôi Thạc Minh há miệng, muốn nói gì đó nhưng không biết nói gì cho thích hợp, trong lòng anh có một dự cảm xấu, Giai Ny đang dần dần cách xa mình.

Trước kia cô không thuộc về mình, hiện tại không thuộc về mình, tương lai, cũng sẽ không thuộc về mình sao?

Thật ra thì, ngay từ đêm đó anh đã hiểu, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

“Anh ta không thích hợp với em” Lôi Thạc Minh chợt mở miệng.

Tiết Giai Ny nhìn anh một cái, không có trực tiếp trả lời câu nói của anh, “Thời gian cũng không còn sớm, anh đi về đi.”

“Giai Ny, anh.”

“Lôi Từ, chuyện tình cảm, tự em có chừng mực, anh hãy yên tâm đi, em có bạn trai nhất định sẽ nói cho anh biết đầu tiên.” Tiết Giai Ny cười yếu ớt.

Lôi Thạc Minh gian nan há mồm, “Được.” Lôi còn lại rồi cuộc cũng không nói ra miệng.

Anh tình nguyện vĩnh viễn cũng không muốn biết cô có bạn trai, như vậy, liền có thể tiếp tục mê hoặc bản thân, sẽ không hết hi vọng.

“Giai Ny!”

Đột nhiên, một giọng nữ phá vỡ không khí lúng túng giữa bọn họ, ngay sau đó chính là một bóng người màu đỏ rực lần tới.

“Anh là?” Trong mắt Cát Xuyên lóng lánh tia sáng khác thường, nhìn chăm chăm Lôi Thạc Minh không chớp mắt.

“Cát gia, biết dè dặt là gì không? Chú ý hình tượng một chút! Đây là anh em chơi chung với mình từ nhỏ tới lớn, Lôi Thạc Minh, hôm nay có thời gian tới trường học thăm mình.” Tiết Giai Ny khẳng định Cát Xuyên nghĩ sai.

“Ồ! Thì ra hai người là thanh mai trúc mã!” Về mặt của Cát Xuyên khoa trương.

“Xin chào, rất hân hạnh được gặp cô.” Lôi Thạc Minh khiêm tốn đưa tay ra, cô gái này khá hấp tấp, rất thẳng thắn!

“Tôi tên là Cát Xuyên, rất vui được biết anh!”

“Được rồi! Hai người đừng ra về nữa, Lôi Từ, anh về sớm đi.”

Bởi vì có Cát Xuyên ở bên cạnh, Tiết Giai Ny tự nhiên lại, trong lời nói cũng chỉ lộ ra sự quan tâm với bạn thân, không có chỗ không ổn.

“Ngủ sớm một chút, anh về đây.” Lôi Thạc Minh vẫn dịu dàng như cũ.

“Anh đẹp trai, sau này nhớ thường tới chơi đó!” Cát Xuyên cười híp mắt vẫy tay.

Đột nhiên tâm trạng của Lôi Thạc Minh rất tốt, cười xoay người rồi đi.

Trở lại kí túc xá, Cát Xuyên liền kéo Tiết Giai Ny hỏi lung tung này kia, “Mới vừa rồi là tình huống gì vậy? Còn nói về kí túc xá xem phim một mình? Ha ha.”

“Mình vốn định về xem ti vi, nhưng Lôi Từ nói ở dưới lầu chờ mình, không có cách nào chỉ có thể đi xuống.” Tiết Giai Ny thở dài nói.

“Đúng là thanh mai trúc mã có khác!” Cát Xuyên nói ần ứ.

“Bạn đừng nghĩ lung tung có được hay không! Mình với anh ấy chỉ là bạn thân, trước kia không thể nào, hiện tại không thể nào, về sau cũng không thể.” Tiết Giai Ny rất thẳng thừng ngăn Cát Xuyên tưởng tượng.

“Mình thấy anh ta có ý với bạn.” Cát Xuyên nói trúng.

“Đây cũng là chỗ làm mình phiền não, chính là bởi vì không thể tiếp nhận tình cảm của anh ấy, cho nên rất hi vọng anh ấy sớm ngày gặp được cô gái trong đời mình, haizz.” Tiết Giai Ny nhún mày.

“Hồi thế gian tình là gì, mà làm cho con người ta đau khổ! Bí kịch lớn nhất trên đời chính là mình yêu người không mình, người mình không yêu lại yêu mình.”

Tiết Giai Ny liếc cô một cái, “Tắm rồi ngủ đi.”

Vì bạn tốt.”Giai Ny, mình sợ nói một câu làm bạn không vui, nếu bên cạnh bạn có một người yêu bạn đối xử tốt với bạn, tại sao không thể cân nhắc

đây?”

“Cũng rất nhiều người đã hỏi mình vấn đề này, nhưng không có cảm giác chính là không có cảm giác, giống như mua một đôi giày, trong cửa hàng rất nhiều kiểu dáng, nhưng vừa chân lại thoải mái thì rất ít, tình cảm không phải là như vậy sao?”

Dừng một chút, Tiết Giai Ny tiếp tục nói: “Nếu như quả thật muốn có liên, mình có thể đến với bất cứ ai, thế nhưng như vậy tất nhiên mình sẽ không vui vẻ, đối với tình yêu, mình thủy chung chỉ muốn tìm được cái xương sườn thuộc về mình, người khác không thể thay thế.”

Sau một hồi yên lặng, Cát Xuyên cầm tay của cô, “Mình chỉ nói ra suy nghĩ của bản thân, cụ thể làm sao, vẫn do bạn quyết định, thoáng một cái lại qua một năm, hi vọng sang năm, sẽ là một khởi đầu tốt đẹp.”

“Ừ.” Tiết Giai Ny cười một tiếng

Nằm ở trên giường, trong đầu cô nhớ lại rất nhiều chuyện, sang năm, đối với cô mà nói vẫn chỉ là ẩn số, xảy ra chuyện gì và xuất hiện những ai, cô không có cách nào mà đoán trước.

Bỗng dưng, trong đầu thoáng qua bóng dáng của Quan Hạo Lê, lập tức khinh bỉ bản thân, lần trước cấm trại chỉ là ngoài ý muốn, mày đừng tự mình đa tình nữa! Người ta không phải là vì mày! Anh ta tốt hơn nữa cũng không bỏ được bản tính lạnh lùng.

Hơn nữa, không cùng một loại người với mày!

Có vài người, nhất định chỉ có thể là khách qua đường trong sinh mệnh của mày, tới vô ảnh đi vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25

Thoáng qua, nghi đông đã hết, tất cả mọi người bận chuẩn bị kỳ thi cuối, trong thư viện, gần như mỗi ngày đều không có chỗ ngồi, đi trễ hoàn toàn ngay cả chỗ ngồi cũng không có.

Cuối cùng thi xong một môn, Cát Xuyên thở ra một hơi, “Cuối cùng cũng xong! Có thể trở về nhà ăn mừng năm mới!”

“Cậu hứng thú với lễ mừng năm mới sao?” Tiết Giai Ny dọn dẹp bài thi.

“Náo nhiệt thôi! Có thể gặp được cha mẹ, còn có thể gặp mặt bạn học chung cấp ba, chuyện cần làm thật sự đếm không xong!” Mặt mày Cát Xuyên tràn đầy hướng tới.

Tiết Giai Ny không nói thêm gì, thành phố C chính là nhà cô, cha mẹ cũng có thể nhìn thấy mỗi tuần, về bạn học chung cấp ba, một cô cũng không muốn nhìn, cho nên rất khó cảm nhận được tâm lý muốn nhanh chóng về nhà của Cát gia.

“Cát gia, buổi tối gọi Đỗ Hường Hằng nhà cậu ra, tiểu Lôi nói muốn mời khách.” Cô đột nhiên nhớ ra tiểu Lôi nói mời com tối.

“Cậu chắc chắn cậu không nghe lầm? Anh ta mời một mình cậu ăn com chứ không phải hai bóng đèn lớn chúng tớ chứ?” Cát Xuyên mặt mày hớn hở trêu ghẹo.

“Ít ba hoa cho tớ!” Tiết Giai Ny lườm cô ấy.

Cát Xuyên vội vàng giơ tay đầu hàng, “OK! Cậu yên tâm đi! Tớ biết chừng mực, bảo đảm sẽ không nói lung tung, chúng ta bốn người sao?”

“Ừ, coi như ăn mừng kết thúc kỳ thi, giải phóng một tháng.”

“Không ăn cũng uống, bây giờ tớ gọi điện thoại cho Hường Hằng.” Cát Xuyên vui vẻ lấy điện thoại di động ra.

Buổi tối, một nhóm bốn người hẹn ở nhà hàng Tây sang nhất thành phố C “Nhà Hiên”, hoàn cảnh nơi này tao nhã nổi tiếng, chi tiết thiết kế bên trong phòng ăn hiện ra độc đáo của nhà thiết kế, bố cục cũng mới mẻ độc đáo, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, ánh đèn màu ấm lưu chuyển, ấm áp mà lãng mạn.

Bên trong không gian yên tĩnh chảy xuôi khúc dương cầm du dương êm tai, bốn người chọn vị trí gần cửa sổ, tiến hành chọn món ăn được một nửa, ngoài ý muốn đụng phải hai người Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần.

“Chà! Trong đời thiếu gì nơi có thể gặp được nhau!” Quan Hạo Lê cười híp mắt chào hỏi, trông nét sắc bén quét về phía hai người Tiết Giai Ny và Lôi Thạc Minh ngồi cùng một hàng, rất muốn hiểu rõ rốt cuộc quan hệ giữa hai người là như thế nào.

“Đều là người quen cũ, hai người đẹp cũng không giới thiệu một chút trai đẹp hai bên là ai sao?” Nam Cung Thần đương nhiên đứng về phía bạn tốt.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, thế giới này không tránh khỏi quá nhỏ! Đi đâu cũng có thể đụng phải quỷ sứ chán ghét!

Tâm tư Cát Xuyên thay đổi đủ kiểu, Lôi Thạc Minh đối diện rõ ràng chưa từ bỏ ý định với Ngoa tử, nhưng Ngoa tử không hề có chút xiu cảm giác nào với anh ta, hoàn toàn coi anh ta là bạn tốt mà đối đãi, về phần bác sỹ Quan, mặc dù ngoài mặt cà lơ phất phơ không nghiêm chỉnh, nhưng không thể không thừa nhận anh ta có sức quyến rũ của đàn ông.

Hơn nữa trải qua sự kiện cắm trại dã ngoại lần trước, cô có dự cảm, hai người này có hy vọng!

Chỉ có điều Ngoa tử quá ngạo mạn! Hơn nữa tình bị tình cảm tổn thương, rất thích khép chặt bản thân, chưa bao giờ chủ động đánh ra, nếu không tạo cho bọn họ cơ hội, thật sự là...

Nhưng ngày hôm nay Lôi Thạc Minh mời khách, cô không thể phá bần người ta!

Trong lúc nhất thời, cô hơi khó xử.

Nhưng mà, lời Nam Cung Thần để cho cô có chủ ý trong lòng.

“Vị này là Đỗ Hường Hàng bạn trai tôi, trai đẹp đối diện là người anh em thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên của Ngoa tử Lôi Thạc Minh, hai vị có tình có điệu đến nhà hàng Tây chẳng lẽ đi xem mắt?” Cát Xuyên trả lời rất tự nhiên, viên mãn, làm cho người ta nghe không ra chút kỳ cục nào, đồng thời cũng không quên cay độc hai người.

Lời của cô tương đương lý giải nghi ngờ của Quan Hạo Lê, thì ra không phải là bạn trai, thanh mai trúc mã? Không trách được quan hệ của hai người thân mật như thế, từ trong ánh mắt cậu ta nhìn Tiết Giai Ny không khó nhận ra cậu ta thích cô ấy, làm không tốt là tương tư một phía.

“Hai trai đẹp, hân hạnh hân hạnh!” Nam Cung Thần không trả lời trực tiếp vấn đề của cô, ngược lại cười hi hi chào hỏi, biểu hiện vô cùng thân thiện.

Lôi Thạc Minh và Đỗ Hường Hàng chỉ có thể lễ phép nói: “Rất hân hạnh được biết hai vị.”

Thật ra thì trong lòng Lôi Thạc Minh vô cùng khó chịu, mặc dù ánh đèn đêm lễ Giáng sinh trên quảng trường hơi mờ, nhưng anh vẫn nhớ rõ ràng, “Quan thiếu” trong miệng Giai Ny chính là một trong hai người trước mắt, nói không ra vì cái gì, anh chính là không thích người đàn ông kia, không thích ánh mắt anh ta nhìn Giai Ny.

Trường hợp quý dị trong nháy mắt, Tiết Giai Ny không nhận được nâng trán, sao lại trùng hợp như vậy?

Bởi vì suy nghĩ quá hỗn loạn, cô bỏ quên sâu xa khó hiểu khác trong lời Cát gia, chỉ hy vọng Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần nhanh rời khỏi, nơi này là nhà hàng Tây, yêu cầu vẫn minh.

“Mời tôi không bằng ngẫu nhiên gặp mặt, có thể gặp mặt ở đây chứng minh chúng ta có duyên phận, ngày hôm nay Quan thiếu...”

Nam Cung Thần còn chưa nói xong, Tiết Giai Ny đã trách móc rồi, “Không cần, chỗ chúng tôi không ngồi được.”

“Này! Em gái Tiết hiểu lầm ý tứ của tôi rồi, tôi nói hôm nay Quan thiếu mời khách, chưa nói muốn ngồi cùng bàn với các người.” Nam Cung Thần cười đến hết sức rục rờ.

Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận, “Mời khách thì càng không cần!”

Quan Hạo Lê đứng bên cạnh cũng không phát biểu ý kiến, chau đuôi mắt lên mang theo ý cười nhạt, nói với Nam Cung Thần: “Nếu nơi này không hoan nghênh chúng ta, vậy thì đi thôi.”

Sau khi bọn họ rời đi, Tiết Giai Ny còn giận dữ khó nhịn, vốn tâm tình tốt cứ bị phá hư như vậy, cơm nuốt không trôi, may mà còn Cát Xuyên điều chỉnh không khí, nếu không sẽ rơi vào trình độ lúng túng.

Trong lúc hai nữ sinh đi toilet, lưu lại hai nam sinh ngồi nói chuyện phiếm.

“Ngoa tử, có phải cậu quên nói cho tôi biết chuyện gì không?” Trong mắt Cát Xuyên bắn ra tia lạnh vèo vèo.

“Không có!” Tiết Giai Ny lắc đầu theo bản năng.

Cát Xuyên “Xoẹt” phát đứng trước mặt cô, hơi híp mắt lại, “Sao tớ có cảm giác giữa bác sỹ Quan và Lôi Thạc Minh có một dòng nước ngầm cuộn trào, chẳng lẽ cảm giác của tớ sai?”

Tiết Giai Ny bất đắc dĩ nhấc mí mắt, cái gì cũng không thể gạt người tình tường này!

“Đêm lễ Giáng sinh đó tớ và tiểu Lôi gặp Quan Hạo Lê và bạn gái anh ta ở trên quảng trường, cũng chỉ gặp mặt thôi, hơn nữa lúc ấy ánh đèn mờ ảo, ai biết hai người này còn nhớ rõ lẫn nhau!”

“Hừ! Nếu không phải hôm nay bị tớ phát hiện, cậu nhất định sẽ không nói cho tớ biết, ngu ngốc! Cậu không nghe một câu nói sao? Tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, tớ nghĩ coi như lúc đó đen như mực đưa tay không nhìn thấy năm ngón, hai người bọn họ cũng có thể ngửi ra mùi vị trên người đối phương bằng cảm giác.” Cát Xuyên phân tích.

“Ngừng! Cậu nhìn ra hai người bọn họ là tình địch từ chỗ nào?” Tiết Giai Ny nghiêm túc nhìn bạn.

Cát Xuyên buông tay ra, “Chỉ cần người sáng suốt đều có thể nhìn ra! Thật kỳ quái sao?”

“Tớ... Cậu...” Tiết Giai Ny bị bạn làm nghẹn, run rẩy đôi môi không nói ra lời.

“Ồ! Trời sinh chậm chạp, có hai người đàn ông vì cậu tranh giành người tình mà không nhìn ra được.” Cát Xuyên than thở.

“Cát gia!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi.

“Ừm, chẳng lẽ đâm trúng đáy lòng người nào đó rồi, cho nên thẹn quá thành giận?”

Tiết Giai Ny tức giận đuổi đánh cô ấy, Cát Xuyên cười hi hi quay đầu nhìn lại cô, không chú ý trong nhà vệ sinh nam đột nhiên có người đi ra, mắt thấy sẽ đụng phải, cô mới nhìn rõ người đi tới, trong lòng lầm bầm một câu: Chậc! Vừa đúng lúc! Nhảy bèn khê nghiêng người, kết quả có thể nghĩ – tội lỗi.

Bởi vì tác dụng quán tính, Tiết Giai Ny không kịp phanh lại, chạm mặt đụng vào người Quan Hạo Lê.

Nếu không phải đã sớm dự tính trước, đó nhất định là duyên phận quá sâu.

Quan Hạo Lê đưa tay ôm lấy Tiết Giai Ny theo bản năng, ân cần hỏi han: “Không sao chứ?”

Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ bừng mặt, Cát gia đáng chết! Cô ấy nhất định là cố ý tránh ra!

“Không có việc gì.” Cô ngập ngừng nói.

“Hai người đây là đang làm gì? Đánh nhau trong phòng rửa tay?” Quan Hạo Lê như nói giỡn nhìn Tiết Giai Ny và Cát Xuyên.

Cát Xuyên cười đến giống như mèo trộm thịt, nháy mắt, “Duyên phận nhé! Sẽ không phải nguyệt lão đã sớm thất xong tơ hồng của hai người chứ? Bất cứ lúc nào bất kỳ ở đâu, tùy ý gặp.”

“Cát gia thích nói bậy bạ nhất, anh đừng nghe cô ấy.” Tiết Giai Ny vội vàng giải thích.

“Được! Không nghe tớ, vậy hai người đơn độc tán gẫu, tớ đi trước.” Cát Xuyên vẫn là nụ cười đáng khen, vẫy vẫy tay, xoay người đi thật.

Tiết Giai Ny đang chuẩn bị theo sau, lại bị Quan Hạo Lê kéo tay, không khỏi quay đầu nhìn anh, “Buông ra!”

“Nữ sinh nhỏ hai dòng máu kéo tay anh đêm lễ Giáng sinh là em họ anh.” Quan Hạo Lê vẻ mặt nghiêm túc, trông mắt đen chăm chú nhìn cô gái mặt đỏ ửng trước mắt.

“Cô ta là ai... Có liên quan gì đến tôi?” Tiết Giai Ny bị câu nói không đầu không đuôi của anh lúng túng, ngay sau đó xấu hổ trả lời, dung sức hất kiềm chế của anh, bước nhanh rời đi.

Bệnh thần kinh! Đàn ông thú! Không giải thích được! Có phải là em họ của anh hay không thì liên quan gì đến mình? Cô không thích anh! Tiết Giai Ny giận dữ trong lòng không dứt.

Quan Hạo Lê nhìn theo bóng lưng của cô, tự lẩm bầm: Chẳng lẽ lời em họ nói sai? Cô ấy hoàn toàn không để ý? Cũng không ghen?

Nhiều lắm nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm giác giống như là lạ ở chỗ nào, mặt của cô đỏ đến rất không tầm thường, chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26

Sau khi trở lại chỗ ngồi, Lôi Thạc Minh phát hiện trên mặt Tiết Giai Ny đỏ không bình thường, lại liên tưởng đến Cát Xuyên về trước, trong lòng không khỏi dâng lên một dự cảm xấu, một bữa cơm ăn đến vô vị tẻ nhạt.

Sau khi ăn xong, Đỗ Hường Hàng và Cát Xuyên đi trước, nói muốn đi xem phim Tết, còn thân thiện hỏi hai người có muốn đi cùng không, Tiết Giai Ny

lắc đầu, nói hơi mệt mỏi, muốn về sớm chút.

Trong lòng Lôi Thạc Minh hoàn toàn chán nản, lạnh lẽo trong đó giống như lạnh tam cửu thiên *, lạnh thấu xương, trong lòng có hai âm thanh đang giằng dụa: Coi như xong! Mặc kệ mày cố gắng như thế nào, hai người vẫn chỉ có thể là... BẠN BÈ; một giọng nói khác đang nói với mình: yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần Giai Ny một ngày không kết hôn, anh đều không thể buông tha!

(*) tam cửu thiên: chỉ hai mươi bảy ngày sau đông chí, nổi tiếng là những ngày lạnh nhất năm.

Ngày qua ngày, năm qua năm, anh tận mắt nhìn thấy cô và nam sinh khác ngọt ngào ân ái, đó là đau đớn tận đáy lòng không ngôn ngữ nào có thể nói ra, vốn cho rằng bọn họ chia tay là hy vọng của mình, nhưng ai biết, vẫn là tuyệt vọng.

Có lẽ, anh nên chân chính lĩnh ngộ câu nói kia: yêu một người, chính là hy vọng cô ấy hạnh phúc, cho dù người khiến cô ấy hạnh phúc không phải mình, cũng không cần oán giận không cần hối hận.

Bỗng dưng nhớ tới cuối kỳ thi trước giáo sư để cho anh đi Pháp làm trao đổi sinh, lúc ấy anh một lời từ chối, bởi vì anh không muốn rời khỏi người nữ sinh mình yêu, nhưng hôm nay, anh hối hận.

Rời đi, chưa chắc đã không phải là lựa chọn khác.

Lùi về sau một bước, trời cao biển rộng.

Bầu trời rộng lớn của anh, sẽ ở đâu?

Audi màu đen yên ổn dừng trước cửa nhà Tiết Giai Ny, Lôi Thạc Minh miễn cưỡng nhếch môi, “Đến rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ, anh cũng thế.” Tiết Giai Ny khẽ gật đầu, trong lòng rất không dễ chịu: tiểu Lôi, xin lỗi, em không nhận nổi tình anh, hy vọng anh sớm tìm được chỗ thuộc về mình.

“Giai Ny, sang năm có thể anh sẽ đi Pháp, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại.”

Đang chuẩn bị mở cửa xe Tiết Giai Ny hơi dừng lại, quay đầu nhìn anh, khoe môi chân thành cong lên, “Nước Pháp, nổi danh là nơi lãng mạn, tiểu Lôi, em tin tưởng anh sẽ gặp được chân mệnh thiên nữ của mình.”

Lôi Thạc Minh cười đến rất miễn cưỡng, tất cả đều đã rõ ràng rành, anh tội gì còn phải khẳng khẳng một mực đây?

Sau khi xuống xe, Tiết Giai Ny tươi cười rạng rỡ vẫy vẫy tay với anh, sau khi nhìn Audi màu đen rời đi cô mới xoay người đi về cửa, đang chuẩn bị cầm chìa khóa mở cửa, đột nhiên bị một đôi tay kéo sang bên cạnh, cô cho rằng gặp cướp rồi, bị sợ đến há mồm thét chói tai, không đợi cô thét ra, miệng đã bị bịt kín.

Người đàn ông đè cô đến khúc quanh trên tường, trong tròng mắt đen lóe ra tín hiệu nguy hiểm.

“Ừm... Anh...” Đợi sau khi thấy rõ người, trong mắt Tiết Giai Ny chợt xuất hiện không thể tin, trong cổ họng kêu “Ừm ừm”, trong lòng thầm mắng: Quan Hạo Lê anh bị bệnh thần kinh! Tôi lửa tắt đèn già dạng làm cướp cái gì!

Quan Hạo Lê âm trầm hỏi: “Mỗi đêm cậu ta đều đưa em về? Thanh mai trúc mã? Hai bé vô tư?”

“Anh có bị bệnh không! Buông tôi ra!” Tiết Giai Ny tức giận quát, đầu người này chắc chắn bị cây sắt đánh, không trong trắng!

“Trả lời anh.” Trong giọng nói của Quan Hạo Lê mang theo tức giận.

Uổng công anh vẫn còn cho rằng Tiết Giai Ny ăn dấm của mình, ăn cơm xong anh bỏ mặc Nam Cung Thần đi một mình, lòng tràn đầy mừng rỡ muốn đưa cô về nhà, kết quả nhìn thấy cô lên xe của Lôi Thạc Minh, không nhận được theo dõi tới đây, phát hiện bọn họ ngồi trong xe một lúc lâu, không biết đang làm gì ở đó.

Trong lòng lại cảm thấy uất nghẹn, anh còn cho rằng lần đầu tiên thấy hứng thú với phụ nữ, lần đầu tiên muốn theo đuổi cô, lần đầu tiên bỏ ra nhiều tinh lực như vậy.

Tiết Giai Ny không chịu yếu thế nhìn anh chăm chăm, “Có trả lời hay không là quyền tự do của tôi, anh không buông tay tôi sẽ gọi người tới!”

Quan Hạo Lê không hề có ý tứ buông tay, tròng mắt đen híp lại thành đường thẳng, bắn ra tín hiệu nguy hiểm, quanh thân tản mát ra lạnh lùng kinh người.

Cảm giác này hoàn toàn xa lạ với Tiết Giai Ny, khó tránh khỏi hơi sợ hãi, “Cứu...”

Chữ “Mạng” còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Quan Hạo Lê khóa miệng, nụ hôn này không phải nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước lúc trước, lại càng không phải dịu dàng triền miên, giống như mang theo hình phạt sấm sét dữ dội, giống như mưa to gió lớn thổi tới, hôn cuồng dã, hôn nhiệt liệt, làm cho người ta hít thở không thông.

Mà một màn này vừa vặn bị Lôi Thạc Minh quay trở lại nhìn thấy rõ ràng, quả đấm của anh không tự chủ siết chặt, quả nhiên! Dự liệu của mình không

sai.

Đi nước Pháp, không thể nghỉ ngơi là lựa chọn tốt nhất.

Anh trở lại bởi vì phát hiện ví tiền của Tiết Giai Ny rơi trên xe mình, lại cảm thấy đây là ông trời cho anh cơ hội, vui mừng quay đầu lại, nhưng không ngờ lại thấy hình ảnh để cho anh tan nát cõi lòng.

Bông tuyết bay tán loạn đầy trời, người đàn ông ôm người phụ nữ trong ngực, hôn như si như say, lãng mẫn như vậy.

Từ góc nhìn của anh, chính là cảnh tượng chân thật như vậy, móng tay đâm sâu vào trong thịt, nhưng anh đau đến vô tri vô giác, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này.

Ổng kính lần nữa trở về trên người hai người đang hôn “Kích tình bắn ra bốn phía”, Tiết Giai Ny ra sức đâm anh đánh anh, nhưng Quan Hạo Lê chính là không chịu buông tha, cho đến khi trong miệng có vị lạ - hỗn hợp vị mặn và mùi máu tươi.

Anh mới chậm rãi buông cô ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

“Khốn kiếp! Lưu manh thôi! Bắt nạt tôi rất vui sao? Tôi chán ghét anh! Ghê tởm anh!” Quả đấm của Tiết Giai Ny như mưa rơi xuống người anh, giọng nghẹn ngào khổ sở.

“Tôi chỉ muốn một tình yêu đơn giản, tại sao lại khó khăn đến vậy? Sao các người đều muốn bức ép tôi? Tại sao phải tới trêu chọc tôi? Để cho tôi một mình ngậm ngùi không được sao...”

Khóc, khóc, Tiết Giai Ny chậm rãi ngồi xuống, thút thít nói lời không đầu vào đâu, cô cảm thấy mình đã đè nén lâu rồi, mỗi lần đều mạnh mẽ ép nước mắt quay lại, ép mình kiên cường, ép mình mỉm cười, bởi vì không ai sẽ đau lòng mình.

Chân mày Quan Hạo Lê nhíu lại càng chặt, cô gái nhỏ này là sao đây?

Lại không phải hôn lần đầu tiên, sao khóc ầm ỉ như vậy? Người không biết còn tưởng anh cưỡng bức cô, thật chết người!

Anh thờ dãi, móc khăn tay mang theo người trong túi tiền ra, đưa cho cô, “Khóc đến xấu hổ chết rồi, lau một chút đi.” (chú thích: Quan thiếu thân là bác sỹ, hơi thích sạch sẽ, mang theo khăn tay bên mình là thói quen từ trước tới giờ của anh.)

Tiết Giai Ny vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc “Hu hu”, không để ý đến anh, càng không nhận khăn tay anh đưa.

Bông tuyết nhẹ nhàng trong suốt bay đủ vài vòng trên không trung, bông bành rơi xuống, rơi trên đầu, trên vai, trên người hai người, chỉ tiếc màu trắng này không kéo dài được bao lâu, nhanh chóng biến thành nước tuyết, ngấm vào trong áo.

Quan Hạo Lê bất đắc dĩ ngồi xổm người xuống, muốn lau nước mắt trên mặt giúp cô, tiếp tục như vậy, anh lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh, nhức đầu!

“Lấy ra! Tôi mới không cần dùng đồ người khác đã từng dùng...” Tiết Giai Ny gạt tay anh ra, tội nghiệp hít hít mũi.

“Này... Phụ nữ, em đừng...” Nói được một nửa, Quan Hạo Lê mới kịp phản ứng người khác trong lời cô nói có ám chỉ gì khác, tâm tình lập tức thật tốt.

Giọng nói dịu dàng rất nhiều, “Mang theo khăn tay bên người chỉ là sở thích cá nhân của anh thôi, trước mắt còn chưa có người phụ nữ nào dùng, bởi vì nó là đặc biệt với anh, sẽ không tùy tiện đưa cho người khác.”

Ý ở ngoài lời chính là: Đối với anh, em cũng là đặc biệt, không phải phụ nữ tùy tiện tiện.

Vừa nói vừa giúp cô lau nước mắt nước mũi trên mặt, Tiết Giai Ny vội vàng gạt lấy tay mình lau, trong lòng cảm thấy rất phức tạp, không hiểu lời nói kia của anh có ý gì, trong miệng vẫn lẩm bẩm như cũ: “Có quý mới tin anh!”

“Anh có thể thề, nếu có nửa câu nói láo, bị thiên lôi đánh!” Giọng Quan Hạo Lê cực kỳ nghiêm túc.

“Chuyện người nào từng dùng có liên quan gì tới tôi! Ít tự mình đa tình!” Tiết Giai Ny phun trả lại anh một câu, lung tung lau mặt.

Quan Hạo Lê nhún nhún vai, dịu dàng nói: “Tuyết rơi càng lúc càng nhiều rồi, về thôi.”

Lúc Tiết Giai Ny đứng lên thân thể hơi lắc lư, người ngồi chồm hổm đã lâu khó tránh khỏi hơi choáng váng đầu, Quan Hạo Lê vội vàng đỡ cô, lại bị cô dùng sức hất ra, “Tôi không đổi cách nhìn về anh, tôi còn rất ghét anh!”

Nói xong, chạy vào trong nhà.

Quan Hạo Lê đứng tại chỗ sờ sờ lỗ mũi, lăm bầm lâu bâu: thật sao? Vẫn còn nhớ ai đó từng nói: yêu và hận có thể chuyển đổi.

Hôm nay coi như anh đã biết rõ một chuyện, trong lòng cô gái nhỏ có anh, chỉ có điều không dám thừa nhận mà thôi, về phần thanh mai trúc mã đó, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội.

Thời gian dần tiến tới cuối năm, tất cả mọi người vội vàng đặt mua đồ tết, Tiết Giai Ny ở nhà chán đến chết, Chân Chân ở Manhattan xa xôi, Cát gia về Thanh Đảo với ông bà rồi, ngay cả một người nói chuyện bên cạnh cũng không có.

Ngày hai mươi bốn tháng chạp năm cũ, cô không ngờ nhận được điện thoại của Nam Cung Thần, nói Quan Hạo Lê ngã bệnh, sốt cao bốn mươi độ không giảm, trong miệng tâm tâm niệm niệm tên cô, còn nói anh ấy vô cùng đáng thương, gần sang năm mới một mình ru rú ở nhà, không có một nửa bạn bè, thân thích bên cạnh, bị bệnh cũng không ai biết...

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27

“Anh và Đằng Cận Tư không phải là bạn bè của anh ta sao? Gần sang năm mới, sao anh ta không trở về nhà? Cái này gọi là tự mình chịu tội, không được trách người khác!” Tiết Giai Ny tỉnh táo nghe anh tự thuật xong, sau đó trả lời trúng tim đen.

“Em gái Tiết, lời nói này của em quá không chịu trách nhiệm, Lê từ bệnh đều là do cô, sau khi trở về từ đêm đó thì anh ta đã bị cảm, ngày nào cũng giàn giụa nước mũi, sau đó không ngừng ho khan, sau đó sốt cao không hết, về phần tại sao anh ta không trở về nhà, đó cũng là có nguyên nhân, haizz Tóm lại, một lời khó nói hết!”

Nam Cung Thần thờ dài liên tiếp, làm như có nỗi khổ gì.

“Anh đừng nói lung tung! Đêm đó cách bây giờ cũng đã lâu, anh ta không phải là bác sĩ tiếng tăm lừng lẫy sao! Ngay cả một căn bệnh cảm nho nhỏ cũng trị không hết? Bớt gạt người đi!”

Tiết Giai Ny vốn không tin lời của anh ta, tự động bỏ qua câu nói về hoàn cảnh gia đình kia, không có liên quan đến cô, một chút xíu liên quan cũng không có! Tuyệt đối không thể động lòng trắc ẩn với phần tử đáng ghét kia!

“Cũng bởi vì anh ta là bác sĩ, cho nên mới cảm thấy không đáng lo lắng, qua loa cho xong, kết quả báo ứng tới rồi! Hôm nay nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự, tôi thật vất vả mới được nghỉ mấy ngày, chạy về thăm cha mẹ, thật sự là không có chút thời gian nào, còn Đằng thiếu, cô cảm thấy cậu ấy có thời gian tới chăm sóc Lê từ sao?”

Nam Cung Thần hỏi ngược lại, mắt liếc người nào đó đang bị sốt đến bất tỉnh nhân sự, nhất thời trong đầu đã có chủ ý.

Được rồi, coi như Nam Cung Thần nói rất có đạo lý, nhưng những thứ này có liên quan gì tới cô?

“Nam Cung tiên sinh, xin hỏi mục đích anh gọi điện thoại cho tôi là gì?”

“Bạn học Tiết, cô cảm thấy mình là một người xấu sao?” Nam Cung Thần nhìn trái phải mà nói cái khác.

“Dĩ nhiên là không.” Tiết Giai Ny bị anh hỏi làm cho bối rối.

“Bạn học Tiết, cô có cảm thấy mình là loại người thấy chết không cứu không?”

“ Không phải.”

“Như vậy thì, còn muốn hỏi gì nữa đây? Bây giờ vừa đúng dịp cô được nghỉ đông, dư thời gian so với bất cứ ai, cứu một mạng người hơn xây 7 tầng tháp, a di đà Phật! Thiện Tai Thiện Tai!”

Mặt của Tiết Giai Ny đầy vạch đen, tên Nam Cung Thần này! Hỏi cô vòng co.

“Rất xin lỗi, tôi cảm thấy mình không có nghĩa vụ này, mặt khác tôi tốt bụng nhắc nhở anh một câu, hiện tại khắp nơi đều có bảo mẫu, chỉ cần anh gọi điện thoại một cái là có thể giải quyết rồi.”

Cô nói xong, liền chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả bị Nam Cung Thần gọi lại.

“Chờ một chút! Bây giờ lòng người khó dò, ngộ nhờ họ cướp sắc lại cướp tiền, chẳng phải là Lê từ chỉ có thể mặc cho họ làm thịt, một chút hơi sức để chống trả cũng không có.”

“Phốc! Nam Cung tiên sinh đừng nói đùa có được hay không! Cướp sắc lại cướp tiền? Nói ra cũng không có người tin tưởng.” Tiết Giai Ny bị anh chọc cho cười ha ha.

“Nói thật với cô, thật ra thì đã lâu Lê từ chưa từng có bạn gái, từ lần trước đi đã ngoại với cô về, anh ta liền mất hết hứng thú với những cô gái khác. Thú

thật, cho dù là cơ thể cần, anh ta cũng nhận được, trong đầu anh ta đều nghĩ đến cô, không có cách nào với những người phụ nữ khác. . . .” Nam Cung Thần ai oán nói.

“Ngừng! Anh đã nói xong, tôi có thể cúp máy chứ?” Tiết Giai Ny vội vàng cắt đứt lời của anh ta, nghe nữa cô hoài nghi mình sẽ mất đồ tai hồng.

Cúp điện thoại xong, cô vẫn cảm thấy nhịp tim đập như sấm, “Từ lần trước đi dã ngoại với cô về, anh ta liền mất hết hứng thú với những cô gái khác.” Những lời này cứ quanh quẩn ở trong đầu cô, quấy nhiễu tinh thần của cô.

Nam Cung Thần nghe bên kia điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut”, nhếch miệng lên thành một nụ cười như ý, anh dám cá lời của mình đã có tác dụng!

(Quan Hạo Lê run run chỉ vào Nam Cung Thần: cậu được lắm! Thừa dịp tôi bị bệnh bất tỉnh nhân sự liền nói xằng nói bậy!)

(Nam Cung Thần nhú mày: tốt bụng lại bị nghĩ là lòng lang dạ thú! Tôi đang giúp anh tranh thủ được em gái Tiết chăm sóc, anh phải biết ơn.)

(nghe lời nói của anh ta, Quan Hạo Lê thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.)

Nam Cung Thần đi tới bên cạnh Quan Hạo Lê, sờ trán của anh, thật nóng!

Lấy điện thoại di động ra chụp một tấm hình gửi trực tiếp cho Tiết Giai Ny, cái này gọi là có bằng chứng rõ ràng, chứng minh lời anh nói không phải là giả.

Tiết Giai Ny đang ôm túi nước ấm không ngờ anh ta sẽ gửi tin nhắn cho mình, cắn môi, lúc đang chuẩn bị xóa, tin nhắn kahcs lại tới, rõ ràng là địa chỉ nhà của Quan Hạo Lê và một câu nói: tôi đi đây, tự cô quyết định thôi.

Lần này, cô thật sự là đâm lao phải theo lao rồi.

Trong lòng giận dữ mắng Nam Cung Thần một trận, trách anh ta giao cho mình một nan đề như vậy.

Không đi thì trong lòng không yên tâm, đi thì trong lòng lại càng không thoải mái, tại sao cô phải đi chăm sóc anh ta!

Buổi trưa một nhà ba người đang ăn cơm, cô ăn không ngon, cảm thấy trong lòng có chuyện, rất khó chịu, mẹ Tiết nhìn ra con gái không yên lòng, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Tâm trạng không yên à?”

“Không có việc gì ạ!” Cô cuống quýt cúi đầu ăn cơm, che giấu cảm xúc trong lòng mình.

Nhưng cô quên mất mẹ của cô là hóa nhân kim tinh, làm sao giấu được bà, sau bữa cơm trưa, liền vào phòng của cô, kéo tay của cô hỏi “Có bạn trai rồi hả ?”

“Mẹ, mẹ đừng đoán bậy! Không có.” Tiết Giai Ny gắt giọng.

“Có phải là người con gặp lúc nghỉ hè ở tháp không?” Mẹ Tiết hỏi rất trực tiếp.

“Mẹ! Mẹ nghĩ đi đâu vậy!” Tiết Giai Ny thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trí nhớ của mẹ cô có cần tốt như vậy hay không!

Mẹ Tiết cười đến mặt sáng tỏ, nhìn dáng vẻ của con gái, thì biết rõ tám chín phần rồi.

“Ny Ny, con lớn rồi, có bạn trai là chuyện bình thường, ba mẹ sẽ không ngăn cản con, hơn nữa, mẹ và cha con đều cảm thấy thằng nhóc Quan Hạo Lê đó cũng không tệ lắm”

Tiết Giai Ny vừa vội vừa thẹn thùng, chuyện rõ ràng không phải là như vậy, sao cổ tình phát triển thành như vậy chứ?

“Ba mẹ đều cảm thấy năm nay con cười nhiều hơn so với mấy năm trước, tràn đầy sức sống, đây là một hiện tượng tốt.” Dừng một chút, nói tiếp: “Lúc ai còn trẻ mà không có một mối tình khắt cốt ghi tâm chứ, hai ngày trước mẹ đọc được một câu ở trên mạng, trong cuộc đời của mỗi người đều sẽ xuất hiện hai người, một người vào thời gian đẹp nhất, một người vào những năm tháng dịu dàng.”

“Mẹ. . . .” Tiết Giai Ny kinh ngạc nhìn mẹ, đây là lần đầu tiên hai mẹ con trò chuyện về phương diện tình cảm, thì ra, cái gì mẹ cũng biết.

Bỗng dung hóc mắt của cô ươn ướt, ba mẹ lúc nào cũng yêu mình vô điều kiện như thế, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhà, vĩnh viễn đều là nơi chốn gió mưa tốt nhất cho mình.

Một người vào thời gian đẹp nhất, một người vào những năm tháng dịu dàng. Nói thật hay!

“Ba mẹ chỉ hi vọng con sống vui vẻ.” Mẹ Tiết dịu dàng sờ gương mặt của con gái.

“Mẹ.” Giọng nói của Tiết Giai Ny nghẹn ngào, ngã vào trong lòng mẹ, ôm eo của bà giống như khi còn bé, trong lòng ấm áp.

Trải qua một trận giằng co tư tưởng, Tiết Giai Ny xách theo canh mẹ nấu lái xe đến nhà trọ của Quan Hạo Lê, nhấn chuông đã lâu mà cũng không có người mở cửa, trong lòng cô nghĩ ngợi: chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi cho Nam Cung Thần, cửa chợt mở ra, Quan Hạo Lê mặc một cái áo ngủ, đầu tóc rối bù, sắc mặt vàng vọt, hai mắt lờm xuống, đáng vẻ đáng thương.

Dường như anh không ngờ sẽ là cô, sau khi sừng sốt một giây đồng hồ, “Bùm” một tiếng, đóng cửa.

Tiết Giai Ny tròn mắt, rốt cuộc người này bị gì vậy?

Thôi! Nhìn bộ dáng của anh đúng thật là bệnh cũng không nhẹ, đoán chừng là bệnh đến hồ đồ, xem như mình tích đức, giờ tay lên gõ cửa.

Cửa lại mở ra, Quan Hạo Lê trừng mắt nhìn, lộ ra bộ dáng không dám tin, giọng nói khàn đục, “Tôi không có nằm mơ chứ? Không bị ảo giác chứ?”

“Chẳng lẽ nhìn tôi không giống như là người sống sờ sờ sao?” Khóe miệng của Tiết Giai Ny giật giật, xem ra lời nói của Nam Cung Thần không sai, anh ta gọi điện thoại không phải là do Quan Hạo Lê xúi giục.

“Cô tới thăm tôi?” Quan Hạo Lê chỉ chỉ chính mình.

“Có người gọi điện thoại cho tôi nói anh bệnh rất nặng, tôi tốt bụng tới thăm anh xem thử anh còn sống hay không.” Tiết Giai Ny che giấu sự quan tâm của mình, cố làm ra vẻ thoải mái.

Quan Hạo Lê cào tóc, “Có phải tôi rất nhếch nhác hay không?”

“Anh muốn tôi cứ đứng ở bên ngoài sao?” Vẻ mặt của Tiết Giai Ny rất 囧.

Quan Hạo Lê vội vàng nghiêng người cho cô vào nhà, nhỏ giọng nói một câu, “Cám ơn.”

Tiết Giai Ny mím môi, nghe được hai chữ “Cám ơn” từ trong miệng anh thật đúng là không dễ dàng, đặt vật trong tay lên bàn, “Anh vẫn còn sốt sao? Có cần đến bệnh viện không?”

“Không cần, uống thuốc là được rồi.” Quan Hạo Lê tựa vào trên ghế sa lon, chừng mấy ngày rồi anh không ăn uống đầy đủ, cơ thể rất yếu.

“Anh chắc chứ?” Tiết Giai Ny nhíu mày nhìn anh, đi tới sờ trán anh, còn nóng hơn so với tưởng tượng của cô! Ngay sau đó nói: “Đừng làm trò nữa! Anh đang sốt cao.”

“Cô là đang quan tâm tôi sao?” Quan Hạo Lê nhìn chằm chằm cô không hề chớp mắt.

“Đi, đi bệnh viện với tôi.” Tiết Giai Ny kéo tay anh, kết quả bị anh kéo lại, ngã nhào vào trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28

Hô hấp ầm ập của Quan Hạo Lê phả lên mặt cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người anh truyền đến, nhịp tim không tự chủ tăng nhanh hơn rất nhiều, muốn đẩy anh ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của anh, lại mềm lòng.

“Em đây là đang quan tâm anh sao?” Anh dứt khoát không tha mà hỏi.

Tiết Giai Ny bị giam cầm trong ngực anh, hơi thở của nhau gần trong gang tấc, trông mắt thâm trầm đen như mực của anh càng không nháy mắt mà nhìn cô chăm chăm, làm hại cô không thể tập trung suy tư.

“Anh phát sốt rất lợi hại, đi bệnh viện với tôi!”

Cô vội vã nói sang chuyện khác, còn đưa tay sờ trán nóng bỏng của anh, lúc rút tay về bị Quan Hạo Lê nắm lại, “Giai Ny.”

Giọng nói khàn khàn đậm đà của anh giống như lông vũ lay động cánh cửa lòng Tiết Giai Ny, thích, thích...

“Trên bàn có nồi cháo gà, anh uống lúc còn nóng chút.” Tiết Giai Ny giống như con nai bị sợ hãi, “Xoạt” một cái nhảy dựng lên khỏi ngực anh, đi vào

phòng bếp cầm bát đũa, đổ cháo gà ra cho anh uống.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Quan Hạo Lê không rời khỏi cô, chậm rãi đứng dậy, đi tới phía sau cô, đưa tay ôm chặt eo cô, cả người dán vào, cầm đặt trên chỗ gầy nhỏ trên vai cô.

Khoảnh khắc khi anh vòng chặt eo cô, cả người Tiết Giai Ny cứng ngắc, cố gắng kiềm chế cảm xúc mới không đẩy anh ra, trái tim vẫn đang “Thình thịch” đập không ngừng, cô là thế nào đây? Cô thật sự thích anh sao?

Không! Chỉ bởi vì anh ngã bệnh, mình không đành lòng mà thôi.

Ngược lại tay nắm cháo hơi run, thiếu chút nữa vãi ra, “Uống lúc còn nóng chút.”

“Là em tự tay nấu sao?” Quan Hạo Lê dán chặt lên vành tai cô, môi khẽ gọi phun lên.

“Nghĩ hay lắm! Là đồ ăn trưa nhà tôi còn dư lại, tôi thấy anh ngã bệnh, ở nhà một mình đáng thương, cho nên tốt bụng mang đến cho anh nếm thử một chút.” Tiết Giai Ny cắn môi trừng anh.

Quan Hạo Lê không để ý, buông eo cô ra, nhận lấy chén cháo, rất cho mặt mũi ăn sạch, anh đúng là đói bụng.

Tiết Giai Ny thấy anh đã ăn xong, dọn dẹp xong bát đũa, “Đi thôi, đi bệnh viện.”

“Không đi.” Quan Hạo Lê cự tuyệt rất quả quyết.

“Người bây lớn, còn não loạn như con nít!” Giọng Tiết Giai Ny hơi giận trách.

“Anh nói nghiêm túc.” Hình như Quan Hạo Lê rất bất mãn với việc cô coi anh như đứa bé mà đối đãi.

“Trời! Bác sỹ Quan tiếng tăm lừng lẫy ngã bệnh không chịu đi bệnh viện, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ còn có bí mật không thể để cho người biết sao?” Về mặt Tiết Giai Ny tò mò.

“Cảm chỉ là bệnh nhỏ, từ anh có chừng mực.”

Anh không đi bệnh viện bởi vì suy nghĩ kéo dài mấy ngày, như vậy có thể yêu cầu cô chiều cố mình nhiều thêm mấy ngày.

Khi ai người ai cũng không chịu nhượng bộ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Quan Hạo Lê buồn bực trong lòng, đáng chết! Rốt cuộc là ai không thức thời!

Tiết Giai Ny vội vàng đi mở cửa, không ngờ người tới lại là Đằng Cận Tư, bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, hai người đều ngẩn ra, nhất là Đằng Cận Tư, hiển nhiên không ngờ Tiết Giai Ny ở đây.

“Đây không phải nhà trọ của Lê tử sao?” Đằng Cận Tư ngạc nhiên hỏi.

“Anh ấy đang ở bên trong.” Tiết Giai Ny suy nghĩ muốn được động thổ.

“Hai người... Ở chung?”

Một câu nói khiến Tiết Giai Ny cháy ngoài khét trong sống, đỏ mặt giống như tôm hùm lớn, ngay cả chân tay cũng không biết vút đâu rồi, không hổ quả nhiên là Đằng thiếu! Công lực giết người trong nháy mắt quá mạnh mẽ.

“Không có! Tôi chỉ tới xem anh ấy có phải còn sống không.” Sau khi Tiết Giai Ny ổn định tâm thần, bèn giải thích.

Tôi cùng Đằng Cận Tư còn có một người đàn ông mang theo hòm thuốc, xem dáng vẻ là bác sỹ, Quan Hạo Lê buồn bã trong lòng: A Tư sớm không tới trễ không tới, cố tình chọn lúc mấu chốt này mà tới.

“Bạn của anh đã dẫn bác sỹ tới, vậy tôi đi trước.” Tiết Giai Ny cầm giỏ xách lên, hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này.

“Giai Ny, em mà đi anh kiên quyết không phối hợp trị liệu, dù sao cũng không có ai quan tâm anh, còn không bằng chết đi cho xong.” Về mặt Quan Hạo Lê khổ sở.

Đằng Cận Tư và bác sỹ rất biết điều ngồi trên sô pha trong phòng khách, không nói tiếng nào, trong lòng cùng cảm thán: Xem ra bọn họ tới thật không đúng lúc, phá hư chuyện tốt gì đó.

Tiết Giai Ny quần bách mặt đỏ như máu, hơi bất đắc dĩ với việc anh ăn vạ, vừa tức vừa buồn cười nhìn anh, “Anh chính là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“Dù sao anh vẫn luôn cô đơn một mình, không ai trông nom chẳng ai chú ý.” Trong giọng nói của Quan Hạo Lê tràn đầy uất ức và đau lòng.

Đang chuẩn bị mở cửa ngón tay Tiết Giai Ny run lên, người đàn ông này đang làm nũng với cô sao? Liên tưởng tới trước đó Nam Cung Thần gọi điện

thoại cho cô, khi nhắc tới cha mẹ anh muốn nói lại thôi, cô đương nhiên nghĩ sai, cho tới sau ngày nào đó, gia thế nhà Quan Hạo Lê lộ ra ánh sáng trước mặt cô, cô mới phát giác được ban đầu mình bị lừa, tức giận không thôi.

“Đằng...” Tay cô vừa chỉ đến một người đàn ông nào đó ngồi trên ghế sa lon, anh lập tức tự giác đứng lên, “Tôi nhớ công ty còn có chút chuyện khẩn cấp, đi trước.”

Quan Hạo Lê cảm thán một tiếng trong lòng: Vẫn là a Tư thức thời!

“Này! Anh làm gì thế!” Tiết Giai Ny bị cử động của anh làm cho ngây ngẩn cả người.

“Tôi chỉ dẫn bác sỹ tới đây chích thuốc cho Lê từ, chẳng lẽ tôi không thể đi sao?” Đẳng Cận Tư nghiêm trang hỏi.

“Ồ...” Tiết Giai Ny hết lời rồi, cô nên nói gì?

Cuối cùng, Đẳng Cận Tư rời đi, cô ngược lại ở lại với bác sỹ Hồ kia, dưới uy hiếp của Tiết Giai Ny, Quan Hạo Lê ngoan ngoãn chích uống thuốc, rất nhanh đã buồn ngủ rồi.

“Tiết tiểu thư, đây là thuốc mấy ngày của Quan tiên sinh, hy vọng cô đốc thúc ngài ấy uống.” Bác sỹ Hồ nói rõ ràng tỉ mỉ tác dụng và liều thuốc một ngày ba lần, sau khi đã dặn dò xong, ông sửa sang lại hòm thuốc chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút, ông không thể đi!” Tiết Giai Ny kịp phản ứng.

Bác sỹ Hồ lập tức hiểu ý tứ của cô, “Tiết tiểu thư, mặc dù Quan tiên sinh ngã bệnh, nhưng dù sao ngài ấy cũng là một bác sỹ, chuyện rút kim tiêm thật sự quá đơn giản.”

“Chẳng lẽ chích một liều như vậy đủ rồi? Lỡ còn chưa hạ sốt thì sao?”

“Nếu thấy tình huống không tốt hơn, Tiết tiểu thư có thể gọi điện thoại cho tôi.” Bác sỹ Hồ đưa danh thiếp cho cô, cầm đồ lên chuẩn bị đi.

“Nhưng...” Tiết Giai Ny ê a hồi lâu, cũng không biết nên nói cái gì.

“Tiết tiểu thư yên tâm đi, chỉ cần điều dưỡng cho tốt, bệnh tình của Quan tiên sinh không có gì đáng ngại.” Bác sỹ Hồ ôn hòa nói.

Người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, Tiết Giai Ny chỉ có thể đưa mắt nhìn người ta đi, thời gian mới nửa tiếng, trong phòng đã khôi phục lại yên tĩnh, cô kinh ngạc ngồi trên ghế sa lon, hơi không biết tại sao mình lưu lại.

Quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đàn ông nhắm mắt ngủ yên trên ghế salon, chẳng lẽ trong thuốc có thành phần an thần, anh nhanh như vậy đã ngủ mất rồi hả?

Gặp quý! Đây rốt cuộc là diễn tuồng gì?

Đầu cô đau chôn giữa hai đùi, chỉ cảm thấy càng nghĩ càng loạn, sầu người!

Thôi, ký lai chi tắc an chi *.

(*) Ký lai chi tắc an chi: đã tới nơi này rồi thì cứ yên phận.

Ngay sau đó đứng dậy đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh phát hiện bên trong không có gì cả, rỗng tuếch, xem ra phòng bếp chỉ dùng để bày biện thôi, may mà tìm được chút gạo trong ngăn tủ, nghĩ ninh chút cháo trắng cho anh uống.

Sau khi làm xong những việc này, cô phát hiện nhà anh rất loạn, có thể vì ngồi yên không có việc gì làm, cô nhìn thấy chỗ nào cũng không vừa mắt, những tâm lý này xen vào quấy phá, cô chuyên cần cầm cây chổi và cây lau nhà lên, làm việc nhà.

Lúc Quan Hạo Lê mở mắt ra, bên trong phòng không có bất kỳ ai, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, trong lòng anh lập tức dâng lên nỗi uất ức tức giận, tức giận đến ném rót ly trà thủy tinh trên bàn uống trà, không ai trông nom anh, không ai quan tâm anh, thừa dịp anh ngủ say đều đi hết...

Tiết Giai Ny đang trên ban công phơi khăn lau nghe được tiếng “Choang” vang lên, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, cuống quýt vội chạy vào, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

Quan Hạo Lê hiển nhiên ngây ngẩn cả người, anh cho rằng trong nhà không có ai, không ngờ Tiết Giai Ny vẫn ở đây, một lúc lâu sau mới nỉ non ra tiếng, “Anh... Cho rằng tất cả đều đi hết.”

Có lẽ bởi vì ngại quá, trên gương mặt tái nhợt của anh nổi lên chút đỏ.

Tiết Giai Ny “Xì” một tiếng vui vẻ, lần đầu tiên cô phát hiện Quan Hạo Lê có một mặt trẻ con như vậy, không trách được tất cả mọi người nói đàn ông khi bị bệnh như con nít, thật sự rất giống, nhất là dáng vẻ đỏ mặt của anh, vô cùng... Đáng yêu.

“Em không đi?” Quan Hạo Lê hỏi rất ngu ngốc.

“Tôi thấy anh nóng đầu đến hồ đồ rồi, bây giờ tốt hơn chút nào chưa?” Tâm tình Tiết Giai Ny thật tốt, đi tới sờ lên trán anh, phát hiện không nóng như trước.

Quan Hạo Lê một phát túm được tay cô, “Đừng đi.”

“Buông tay! Anh vẫn còn đang truyền.” Tiết Giai Ny vội vàng rút tay về, đáng tiếc anh nắm quá chặt, không tránh thoát được.

“Đừng đi.” Anh lặp lại.

Coi như Tiết Giai Ny thấy được một mặt trẻ con của anh, chỉ có thể dụ dỗ anh, “Không phải tôi ở đây sao.”

Nghe được câu trả lời lập lờ nước đôi của cô, Quan Hạo Lê không quá hài lòng, dùng tay không cầm kim truyền thuốc kéo cô ngồi lên đùi, Tiết Giai Ny thuận theo không tự nhiên, cô đồng ý ở lại chăm sóc anh vì không đành lòng nhìn anh cô đơn một mình, cũng không có nghĩa... Cô thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29

Khi hai người đang lôi kéo, Quan Hạo Lê đột nhiên kêu đau thành tiếng, Tiết Giai Ny bị sợ đến không dám lộn xộn nữa, cho rằng mình vướng vào dây truyền dịch của anh, luôn miệng hỏi: “Không sao chứ?”

“Có chuyện.” Anh lăm bằm trả lời, giống như rất đau.

“Tôi xem một chút.” Không lời nào có thể miêu tả được tình cảm quan tâm của Tiết Giai Ny.

Trong mắt Quan Hạo Lê thoáng hiện lên nụ cười đắc ý, “Em nhốt trái tim anh.”

Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, ngay sau đó Tiết Giai Ny ý thức được anh cố ý đùa mình, không khỏi hơi tức giận, ngay sau đó giùng giàng muốn ngồi dậy, lần này thật sự đụng phải chỗ cầm kim truyền của anh, đau đến anh nhe răng nhếch miệng.

“Anh cho rằng tôi sẽ ngã hai lần cùng một chỗ sao?” Tiết Giai Ny hừ một tiếng, nhưng lúc đứng lên phát hiện khác thường, thì ra lần này người nào đó không lừa cô.

“Hòm thuốc trong hộc tủ bên cạnh TV, cầm tới đây giúp anh.” Quan Hạo Lê nhịn đau chuẩn bị rút kim ra.

Cho dù không phải cô tạo thành, nhưng cô cũng không thoát khỏi liên quan, cô chỉ có thể chấp nhận đi lấy hòm thuốc, xử lý vết thương giúp anh.

Làm xong, cháo cũng chín không sai biệt lắm, Quan Hạo Lê trăm lần không muốn uống cháo, vẻ mặt buồn bã tới cực điểm, “Vài ngày chưa ăn đồ gì, miệng không có mùi vị gì cả, phát ngấy, mình thật đáng thương!”

Vừa nói còn làm ra vẻ khổ sở, Tiết Giai Ny ngồi đối diện anh cũng không nhìn nõi, thật ra thì cô cũng không thích uống cháo trắng, nhưng nhà anh không có nguyên liệu nấu ăn!

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô chỉ có thể để mặc xuống.

“Em làm cơm cho anh ăn.” Quan Hạo Lê làm tính toán nhỏ nhặt trong lòng.

“Chẳng lẽ anh không biết trong nhà anh trừ gạo ra không có gì cả sao?” Tiết Giai Ny bắt đắc dĩ nhìn anh.

“Chung cư gần đây có siêu thị, bây giờ vẫn còn kịp.”

Tiết Giai Ny liếc nhìn anh, nhìn sắc mặt tái nhợt của anh đã biết mấy ngày nay không ăn cơm, nhà trọ này không có chút nhân khí nào? Vắng lạnh chết rồi.

“Nếu như vậy, chúng ta ra ngoài ăn.” Cô nghĩ mua đồ bên ngoài về làm còn không bằng ra ngoài ăn cho tiện.

“Đồ phía ngoài không phải chất béo quá nhiều chính là hương vị quá nặng, hơn nữa không có dinh dưỡng, thân thể anh bây giờ suy yếu, cần ăn đồ sạch sẽ lại có dinh dưỡng.”

Quan Hạo Lê nghĩ trong lòng, như vậy có lợi cho tăng tiến tình cảm giữa hai người, hơn nữa mua thức ăn nấu cơm tương đối lâu, làm không tốt tới nay

còn có thể thuyết phục Giai Ny lưu lại, đây không thể nghi ngờ là kết quả hoàn mỹ nhất.

Tiết Giai Ny thấy anh mở lớn hai mắt tội nghiệp nhìn mình, trong lòng không khỏi mềm nhũn, được rồi, coi như cô làm người tốt đến cùng thôi.

Vì thế cảm áo khoác lên, “Chỉ một lần này, coi như phá lệ một lần!”

“Đi thôi.” Khóe môi Quan Hạo Lê khẽ nhếch lên, anh không trả lời trực tiếp lời Tiết Giai Ny bởi vì anh vốn không cảm thấy đây chỉ vèn vèn có lần thứ nhất.

Hai người mặc áo lông ra cửa, Quan Hạo Lê đang chuẩn bị lái xe của mình, bị Tiết Giai Ny ngăn lại, “Anh là bệnh nhân, hôm nay tôi lái.”

Bảy rưỡi tối, chính là lúc cao điểm xe chạy ở mỗi thành thị, tiếng người tiếng xe tiếng chó sủa hòa lại thành một, trên lối đi bộ có thể tùy ý thấy được cặp chân và sinh vật bốn chân, đèn đỏ cái này tiếp cái kia, người lái xe bị ngăn trên đường lớn khiêu chiến kiên nhẫn, trơ mắt nhìn chó Samoyed * của nhà nào đó ngoắt đuôi sung sướng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng còn huênh hoang uốn éo cặp mông trắng như tuyết vui vẻ sủa hai tiếng, thấy thế khiến dòng người đang kẹt xe càng cảm thấy ngột ngạt.

(*) Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lanh lợi, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống chó nổi nhất của những người yêu chó và được gọi là Nàng Bạch tuyết của rừng Taiga

Đây là một giống chó rất siêng năng. Nó có thể sủa bất cứ lúc nào khi có vật tiếp cận nó. Giống chó còn này rất thân thiện và nổi tiếng ham chơi. Chúng luôn vui mừng với tất cả mọi người, kể cả người lạ. Chính vì đặc tính này nên chúng ít được sử dụng làm chó canh gác. (nguồn: Wikipedia)

Thời thế bây giờ, xe bốn bánh là kết quả của hiện đại hóa còn chạy trốn không nhanh bằng con chó nhỏ, đây là chênh lệch tâm lý mức nào!

Tiết Giai Ny điều khiển xe Porche màu đỏ lửa của mình chậm rãi dừng hẳn, lẳng lặng chờ đợi, trong lòng vô cùng buồn bực, cái gì mà chung cư gần đây có siêu thị! Dọc đường đi chỉ thấy mấy siêu thị nhỏ, bên trong vốn không có nửa cây rau củ, giờ đã đi đến đâu! Lãng phí thời gian!

Quan Hạo Lê ngồi bên cạnh ngược lại nhàn nhã thoải mái, thật ra thì chung cư gần đó quả thực có một siêu thị, chỉ tiếc không phải con đường này mà thôi.

Dĩ nhiên, anh sẽ không nói cho Tiết Giai Ny, bởi vì, anh chính là cố ý.

“Anh chắc chắn không đi sai?” Tiết Giai Ny dần lòng hỏi.

“Không có, anh nhớ là con đường này, rẽ thêm một chỗ ngoặt nữa là đến.” Quan Hạo Lê nhiệt tình sắp xếp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, sớm biết xa như vậy thì không nên đồng ý với anh, mua xong thức ăn còn phải làm cơm, cần phải làm tới lúc nào!

Cha mẹ biết cô không về nhà ăn cơm, còn cố ý dặn dò cô chăm sóc bệnh nhân thật tốt, làm đồ ăn tốt hơn cho người ta, nếu không còn có thể gọi điện thoại giúp đỡ tại chỗ, đây là thái độ cần có của người làm cha mẹ sao?

Hai mươi phút sau, thật vất vả mới tìm được một siêu thị gia đình lớn, Tiết Giai Ny đậu xe xong, hai người đi vào suýt nữa bị dòng người chen chúc làm thất lạc.

“Sao mà nhiều người như vậy?” Quan Hạo Lê hơi nhíu mày, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh tới siêu thị.

“Sắp cuối năm, hơn nữa bây giờ là thời điểm quý báu, dĩ nhiên nhiều người.” Tiết Giai Ny tức giận trả lời, sớm biết anh là thiếu gia cơm bụng tới há mồm áo tới vượn tay, nghe lời anh tới siêu thị mua đồ ăn đầu chính là bị sắt đánh.

Bệnh của Quan Hạo Lê vốn chưa hoàn toàn tốt, thấy đám người đông nghẹt như dãi núi lấp biển lấp đầy tất cả các góc như thế, đầu lại đau, chuyện này...

“Có hướng dẫn mua hàng sao?” Anh không nhịn được bật thốt lên.

Mặt Tiết Giai Ny đen sì: “...”

Quan Hạo Lê cũng không phải ngu ngốc, vừa thấy phản ứng của Tiết Giai Ny lập tức biết mình hơi sai rồi, ngay sau đó nhíu mày, “Em đã tới siêu thị?”

“Anh cho rằng tôi là người không màng sự đời sao?” Tiết Giai Ny lườm anh.

“Ờ thì...”

Theo ý anh, Tiết Giai Ny cũng xuất thân là đại tiểu thư, sẽ không tới chỗ này, nhưng cô lại có thể biết nấu cơm, đã tới siêu thị cũng chẳng có gì lạ.

Hai người đẩy xe đẩy xuyên qua đám người, một đường chen chúc cuối cùng tới quầy thực phẩm.

Quan Hạo Lê xoay người nói với cô: “Muốn mua những gì?”

Trần Tiết Giai Ny đầy mồ hôi hột, bắt buộc mình bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười về phía anh, “Anh là bệnh nhân, theo sở thích của anh là chính, anh thích ăn gì thì lấy cái đó.”

“Như vậy không tốt đâu.” Quan Hạo Lê lắc đầu, “Nên chọn thứ chúng ta đều thích.”

“Yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi bản thân.” Tiết Giai Ny giựt giựt khoe miệng.

Hai người đứng trong siêu thị huyền ảo chật chội, một bà lão trung niên ở bên trái từng bước tới không ngừng kêu: “Cái trắng này giá bao nhiêu?” “Hả! Mười đồng một bó?” “Có rau hữu cơ rất giỏi sao? Không mua không mua!”

Trên gáy Quan Hạo Lê treo ba đường vạch đen, siêu thị còn có thể như vậy sao?

Nhìn lại Tiết Giai Ny, cô đã nhanh chóng cầm rất nhiều rau dưa, xe đẩy siêu thị đã đầy phân nửa, tất cả đều là chút cá chút thịt...

“Còn cần mua cái gì sao?” Quan Hạo Lê không biết một chữ về phòng bếp.

“Nhà anh có mấy thứ nước tương, dấm, bột ngọt, muối, dầu vừng sao?” Tiết Giai Ny vừa cầm nguyên liệu vừa hỏi.

“Ồ... Hình như không có.” Quan Hạo Lê nhủ mảy suy nghĩ một chút, phát hiện bất cứ thứ gì cũng không có, đồ trong phòng bếp nhà anh vốn do người giúp việc mua.

Tiết Giai Ny biết hỏi anh cũng chỉ uống công, dứt khoát không hỏi, mua mỗi thứ một ít, tránh cho đến lúc nấu cơm không đầy đủ, phiền toái!

“Tiết Giai Ny.” Anh đột nhiên gọi cả tên họ cô.

“Hả? Sao vậy?” Cô chỉ cố xem nguyên liệu nấu ăn trên kệ hàng, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái.

Anh chợt tiến sát gần bên cô, cúi người, dán sát môi cô dự đoán nói: “Đây là lần đầu tiên em cùng đàn ông đi dạo siêu thị?”

“Nhàm chán!” Tiết Giai Ny bĩu môi, giống như cảm thấy anh rất con nít.

Đang chuẩn bị nghiêng người lên trước, lại không ngờ anh đã sớm nhanh hơn một bước ôm eo cô, tăng sức, kéo cô về phía anh.

Cô nặn ra một câu cảnh cáo từ giữa kẽ răng: “Quan Hạo Lê! Đây là nơi công cộng! Anh định làm gì!”

“Ừ ừ?” Rất không quan tâm ừ một tiếng, “Em cảm thấy thế nào?” Dáng vẻ không để vào mắt thái độ của bất kỳ ai...

“Đừng tưởng rằng anh ngã bệnh tôi không dám đánh anh!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi.

“Em không phải đối thủ của anh.” Quan Hạo Lê nói rất tự nhiên.

“Anh!” Khi Tiết Giai Ny đang tức giận, Quan Hạo Lê đứng lúc buông cô ra, sờ mặt cô, khoe môi hơi vênh lên, giống như cảm thấy lằm bằm một câu, “Em thật không đáng yêu.”

Ngốc hết biết! Anh khó có được hăng hái tán tỉnh cô như thế, cô lại một chút cũng không hiểu, đối lại là những người phụ nữ khá đã sớm nhiệt liệt phối hợp đáp lại.

Cố tình chỉ có cô, ngốc muốn chết.

Nhưng anh lại cực kỳ có hứng thú, quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Tiết Giai Ny yên lặng vẽ vòng vòng trong lòng cho anh: Đàn ông thú vị không biết điều! Tốt bụng chăm sóc anh lại còn nói mình không đáng yêu, người nào đáng yêu anh tự đi tìm!

Tức chết cô!

“Nhưng anh lại cứ thích em như vậy.” Quan Hạo Lê đột nhiên lại gần bên tai cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30

Tím của Tiết Giai Ny không nhìn được đập mạnh, ánh mắt hơi bối rối, khi ánh mắt nhìn vào đôi môi thì càng thêm không nhìn được mắc cỡ đỏ mặt, nhanh chóng dời tầm mắt, nồn nóng sốt ruột phê bình mình: Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không phải chỉ là đẹp trai thôi sao! Có gì đặc biệt hơn người!

“Anh còn như vậy thì tôi về đây!” Cô nhìn anh chằm chằm.

Quan Hạo Lê nhún vai một cái, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, “Ngay cả lời nói thật cũng không cho người ta nói sao?”

“Không được nói!” Tiết Giai Ny hung dữ.

“Được, nghe lời cô.” Quan Hạo Lê mím môi, cười đến thật vui vẻ.

Tiết Giai Ny bị nụ cười của anh làm cho ngứa ngáy, thở phì phò đi tới khu thức ăn đông lạnh, bây giờ cô cần đập lửa, cho nên cô lấy một đồng sữa tươi và sữa chua, còn bánh trôi, sủi cảo và bánh bao.

Xe kéo đã chất đầy rồi, Quan Hạo Lê tốt bụng hỏi một câu, “Đủ rồi chứ?”

“Còn mì sợi nữa.” Tiết Giai Ny suy nghĩ một chút.

“Mua mì sợi làm gì?” Quan Hạo Lê tỏ vẻ không hiểu.

“Lúc ở nhà một mình anh có thể tự nấu ăn! Chẳng lẽ mỗi ngày đều gọi đồ ăn ở ngoài sao?”

Quan Hạo Lê: “.”

Anh vốn muốn nói là một mình anh ở nhà thì tuyệt đối sẽ không xuống phòng bếp, nhưng mấp máy đôi môi, cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng, chỉ vì ánh mắt của người nào đó quá mức tha thiết, làm cho đáy lòng của anh cảm thấy ấm áp, rất lâu rồi không có người quan tâm đến anh.

Đi ra từ trong siêu thị, gió lạnh thổi vù vù, ánh đèn đường rọi sáng, tuyết bay đầy trời, khung cảnh mộng ảo như đồng thoại.

Từ trong siêu thị đi ra ngoài, lập tức cảm nhận được nhiệt độ rét lạnh, thật may là trong xe có máy sưởi, Tiết Giai Ny nhìn tuyết trắng rơi đầy trời, không nhìn được đưa lòng bàn tay ra hứng lấy, sương mù màu trắng từ từ dịu dàng tan ra.

“Lạnh thì nắm tay của tôi.” Quan Hạo Lê rất tự nhiên nắm tay cô xoa.

“Không lạnh.” Tiết Giai Ny vội vàng rút tay về, hôm nay người này biểu hiện hơi khác bình thường, thỉnh thoảng hơi trẻ con; thỉnh thoảng làm nũng; thỉnh thoảng còn nói mấy lời không giải thích được, làm hại nhịp tim của cô cũng không bình thường theo.

“Để tôi xoa.” Quan Hạo Lê cố chấp yêu cầu.

“Bệnh nhân nên ngoan ngoãn nghe lời, ảm ỉ cái gì?” Tiết Giai Ny hất tay anh ra, đánh tay lái một cái, xe hòa vào dòng xe.

Quan Hạo Lê cũng không tiếp tục cãi cọ với cô, chỉ thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nóng rực.

Nếu như có thể, Tiết Giai Ny tình nguyện lấy một tấm chăn ngăn ở giữa, nhìn cái gì vậy chứ! Đáng ghét muốn chết! Làm hại người ta không thể chuyển tâm lái xe.

Sau khi về đến nhà, đã gần chín giờ, Tiết Giai Ny liền tranh thủ sắp xếp những thứ mua về, sau đó lấy gạo nấu cơm, bận rộn trong trong ngoài ngoài.

Quan Hạo Lê nhìn bộ dáng bận rộn của cô, không nhìn được muốn đi vào giúp cô, lại bị cô đuổi ra ngoài.

“Đi ra ngoài! Anh không giúp được gì, đi vào ngược lại thêm phiền.” Tiết Giai Ny rất quả quyết đuổi anh đi ra ngoài, người này mười ngón tay không dính nước, ngộ nhờ đi vào không giúp được một tay ngược lại còn động tay động chân với cô, làm ảnh hưởng tốc độ nấu cơm của cô.

“Tôi có thể giúp cô rửa rau.” Quan Hạo Lê xung phong nhận việc, nói xong liền cầm một rổ cải lên rồi đi tới bồn rửa tay.

Tiết Giai Ny cắt sợi khoai tây xong rồi, nhưng anh vẫn chưa rửa rau xong, bởi vì anh không biết phải rửa bao lâu, chỉ biết đổ nước một lần lại tới một lần.

“Anh có thể đi ra ngoài rồi.” Giọng của Tiết Giai Ny không cho phép từ chối.

“Không phải như thế sao?” Quan Hạo Lê ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny nâng trán, “Tôi cảm thấy tự tôi làm vẫn tốt hơn, anh ra phòng khách ngồi.”

“Nhưng.” Anh vừa mới chuẩn bị nói chuyện, bụng rất phối hợp vang lên rột rột, “Tôi đói rồi.” Biết sao trong đó.

“Khoảng mười lăm phút nữa, tôi bắt đầu nấu thức ăn rồi.” Tiết Giai Ny đuổi anh đi ra ngoài, bỏ cái vào rổ cho ráo nước, sau đó bắt đầu nấu thức ăn.

Quan Hạo Lê chỉ có thể ngoan ngoãn “Cút” đi ra ngoài, nhưng anh cũng không có nghe lời ngồi trên ghế sa lon chờ đợi, mà đứng ở cửa phòng bếp nhìn bộ dáng Tiết Giai Ny nấu ăn, anh cảm thấy đó là một loại hưởng thụ.

Trong đầu hiện ra một hình ảnh hoàn mỹ: vào ngày nào đó tháng nào đó năm nào đó, ở trong một ngôi nhà lớn, Tiết Giai Ny đeo tạp dề vùng muôi xào thức ăn ở trong phòng bếp, anh bắt chéo hai chân ngồi trên ghế sa lon xem báo chí, một bé gái giống hai người họ đi qua đi lại ở trong phòng, nghịch ngợm mà đáng yêu.

Đột nhiên, anh dùng sức lắc đầu, mình bị gì vậy?

Chuyện này còn chưa lo xong, sao lại nghĩ xa tới thế?

Nhất định là anh bị trúng tà!

Tiết Giai Ny đang nấu thức ăn cảm thấy sau lưng bắn tới hai luồng nóng rực, làm cho cô hơi mất tự nhiên, chỉ có thể bắt buộc mình bình tĩnh.

Nói tóm lại, hôm nay, là một ngày không bình thường.

Gần mười giờ rưỡi, hai người mới bắt đầu ăn cơm, bốn mặn một canh rất đơn giản, hai người đã sớm đói bụng đến bụng kêu rột rột, mặc dù như thế, Quan Hạo Lê vẫn ăn rất tao nhã, không có ăn như hổ đói, cái này có liên quan rất lớn đến sự giáo dục từ nhỏ của anh, cho dù ở trong hoàn cảnh nào, cũng phải giữ về thân sĩ ưu nhã.

“Đây là bữa cơm gia đình ngon nhất mà tôi được ăn!” Lần đầu Quan Hạo Lê ăn hai chén cơm, món ăn thì không còn sót lại gì cả, canh cũng uống hết một nửa.

“Bớt nói đi!” Vốn Tiết Giai Ny không tin anh, người này giỏi nhất là lấy lòng con gái, lời nói có thể tin tưởng sao?

“Thật.” Quan Hạo Lê vô cùng thành thật.

“Được rồi, vậy anh đi rửa chén, ăn no nên vận động một chút, hơn nữa, tôi thấy bệnh của anh cũng gần khỏi hết rồi.” Tiết Giai Ny nheo mắt lại.

“Ta cũng cảm thấy nên vận động.”

Quan Hạo Lê cực kỳ cường điệu hai chữ “Vận động”, giương lên khoe môi có thâm ý khác, nghe lời bụng chén đĩa vào phòng bếp, việc nào cũng cần có lần đầu tiên! Rửa chén cũng như thế!

Tiết Giai Ny không có chú ý tới ẩn ý trong lời nói của anh, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, 11 giờ 9 phút, cũng không biết ba mẹ đã ngủ chưa, gọi điện thoại đều tắt máy, mà buổi trưa mình đi gấp, quên mang chìa khóa.

Xem ra ba mẹ là cố ý rồi, bọn họ, cứ yên tâm để cho mình và Quan Hạo Lê ở cùng một chỗ sao?

Bọn họ không lo lắng con gái của mình gặp nguy hiểm sao?

Thật không biết ba mẹ nghĩ như thế nào, Tiết Giai Ny hơi nhức đầu.

Chờ Quan Hạo Lê đi ra từ trong phòng bếp, cô cầm túi xách đứng dậy, “Tôi đi nha.”

“Đi đâu?” Quan Hạo Lê ngăn cô lại.

“Về nhà.”

“Bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng nhiều, trên đường đều kết băng hết rồi, cô chắc mình có thể lái xe sao?” Quan Hạo Lê chỉ tuyết rơi như lông ngỗng ngoài cửa sổ.

Tiết Giai Ny cắn môi, “Tôi muốn trở về.”

“Nửa đêm trên đường không có ai dọn dẹp mặt đường, để cho một mình cô lái xe về nhà, tôi không yên lòng.”

“Tôi đâu phải là đứa trẻ ba tuổi.”

“Nếu như thời tiết tốt, tôi cũng không ngăn cản cô, nhưng tự cô nhìn đi, tuyết rơi nhiều như vậy, có thể lái xe sao?” Quan Hạo Lê nói lý.

Thật sự chẳng lẽ là do thời tiết không tốt? Trong lòng Tiết Giai Ny cực kỳ buồn bực, cô biết Quan Hạo Lê nói không sai, trời tuyết lớn lái xe quả thật rất nguy hiểm, hơn nữa nơi này cách nhà mình xa như vậy, thật sự là.

Cô hơi nói lỏng tay cầm túi, về mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, nhưng ở đây.

“Bây giờ tôi là bệnh nhân, có lòng cũng không có sức, huống chi, tôi không ép buộc phụ nữ, chuyện này, tôi nghĩ cô rất rõ ràng.” Quan Hạo Lê có điều ngụ ý.

Tiết Giai Ny mím môi, cô biết anh nói tới chuyện hai người đánh cuộc lần trước, cô thua, nhưng anh không hề thực hiện, chỉ vì anh ta có lòng tốt tha cho mình một lần.

Cũng là từ lúc đó trở đi, cô thay đổi cái nhìn về anh ta.

“Anh. Tự nói đấy nhé.” Cô liếc anh một cái.

“Dĩ nhiên.” Quan Hạo Lê trả lời rất khẳng định, trong lòng cũng đang cảm khái: người đẹp ở bên cạnh, lại không thể hành động tùy ý, còn phải giữ một khoảng cách, thật sự là khó khăn.

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định của anh ta, trong lòng Tiết Giai Ny mới thờ phào nhẹ nhõm, cô sẽ tin tưởng anh ta một lần.

Mặc dù là mùa đông, nhưng Tiết Giai Ny đã dưỡng thành thói quen tắm mỗi ngày, nếu không cô sẽ không ngủ được, bởi vì không mang quần áo, cô chỉ có thể mượn Quan Hạo Lê, “Có đồ ngủ không?”

“Ạch. Không có, nếu như cô không ngại có thể mặc của tôi đấy, có điều, trong đó có mùi vị của tôi.” Quan Hạo Lê cười đến không có ý tốt.

“Anh! Anh tìm đại gì đó cho tôi mặc đi.” Tiết Giai Ny ngập ngừng nói, cũng biết người đàn ông này không có lòng tốt.

“Tôi suy nghĩ đã!” Quan Hạo Lê nhúu mày làm ra dáng vẻ suy tư, “À. Hình như trong tủ quần áo còn mấy cái áo sơ mi chưa mặc, tôi đi lấy cho cô.”

Đều nói sau khi phụ nữ tắm xong mặc áo sơ mi của đàn ông vào rất hấp dẫn, anh thật sự rất muốn xem thử, cho nên mới cố ý như vậy.

Tiết Giai Ny ngờ ngác gật đầu, đương nhiên cô không biết trong hồ lô của Quan Hạo Lê bán thuốc gì, hiện tại chỉ cần có quần áo cho cô mặc là được rồi, những chuyện khác ngày mai hãy tính.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31

May mà trong phòng mở máy sưởi, cho dù mặc áo mỏng cũng không cảm thấy lạnh, Tiết Giai Ny đẩy cửa phòng tắm ra, vừa đi vừa cầm khăn lông lau tóc, động tác vốn rất tùy ý, nhưng Quan Hạo Lê nhìn trong mắt, lại cực kỳ mê người.

Đều nói phụ nữ vừa tắm xong đáng vẻ tình cảm nhất, tóc ướt nhep chảy nước dọc theo khuôn mặt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, bởi vì mặc áo sơ mi trắng của nam, vừa dài đến bắp đùi, lộ ra cặp đùi trắng nõn đẹp thon dài phía dưới, cái này còn muốn làm cho người ta mơ màng hơn trần trụi hoàn toàn.

Hơn nữa động tác vừa đi vừa ngoẹo đầu lau tóc của cô, vạt áo sơ mi cũng theo đó mà đong đưa, nhộn nhạo ra độ cong nhỏ, câu lòng người.

Quan Hạo Lê buồn bực trong lòng không thôi, đây không phải tự mình chịu tội sao?

Sắc đẹp ở phía trước, chỉ có thể xem không thể chạm vào, ôi...

“Có máy sấy không?” Tiết Giai Ny hỏi, bây giờ mỗi tiếng nói mỗi cử động của cô đều là hành hạ vô nhân đạo với Quan Hạo Lê.

“Có.” Quan Hạo Lê cuống quýt xoay người đi lấy, người nào đó còn cố tình đi theo anh, mùi thơm sữa tắm lẫn vào mùi thơm cơ thể thiếu nữ quanh quẩn quanh chớp mũi anh, kích thích hormone trong cơ thể anh lên cao kịch liệt.

Lấy máy sấy từ trong ngăn kéo ra, anh quý thần xui khiến không đưa cho cô, ngược lại nói: “Anh sấy khô giúp em”

“Không cần.” Tiết Giai Ny cự tuyệt không chút suy nghĩ.

“Em thật sự kiên trì tự mình sấy sao?” Ánh mắt Quan Hạo Lê liếc nhìn phía dưới áo cô, ý tứ rất rõ ràng: Chỉ cần em không sợ bị nhìn sạch, anh ngược lại không ngại.

Tiết Giai Ny mặc cỡ gò má ửng hồng, cắn môi trừng mắt lườm anh, ăn nhò ở đậu, không thể không cúi đầu.

Quan Hạo Lê được sấy tóc giúp cô như ý nguyện, nắm ngón tay dịu dàng luồn vào mái tóc đen dày của cô, trong đầu không nhận được mơ tưởng viễn vông, anh sấy thời gian hơi dài, Tiết Giai Ny rất muốn nhắc nhở anh tóc đã khô, nhưng há miệng mấy lần, cũng không nói ra khỏi miệng được, ngay cả chính cô cũng không giải thích được là vì cái gì.

“Khô rồi...” Cô thật sự không nhận được nữa, chẳng lẽ anh muốn sấy khô cả đầu cô sao?

“À.” Quan Hạo Lê tắt máy sấy, vừa đúng lúc đối diện với cặp mắt to trong suốt của cô, bởi vì gió nóng hai gò má đỏ ửng, tản ra hấp dẫn không tiếng động.

“Tránh ra.” Tiết Giai Ny buồn bực, người này làm gì mà vẫn nhìn cô chăm chăm, nóng bỏng trong tròng mắt đen khiến cho cô hơi sợ hãi, không tự chủ muốn cách xa.

“Anh muốn hôn em” Quan Hạo Lê nhìn lại nhìn, thật sự không làm Liễu Hạ Huệ được.

Tiết Giai Ny bị lời nói thẳng thắn của anh làm ngầy ngời, vừa mới chuẩn bị tránh ra lại bị thân thể anh đè tới, từng bước từng bước một, ép cô tới góc tường.

“Anh đã nói... Sẽ không ép buộc tôi.” Tiết Giai Ny bị khí thế của anh hù sợ.

“Anh thật sự không làm Liễu Hạ Huệ được...” Lời nói còn sót lại nuốt toàn bộ vào miệng hai người, anh bá đạo hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại mình ngày nhớ đêm mong.

Lưng Tiết Giai Ny dựa trên vách tường lạnh như băng, trước người là thân thể nóng như lửa của anh, bị buộc thừa nhận nụ hôn kịch liệt nóng bỏng, đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng hình như mỗi một lần tư tưởng khác nhau, cảm giác cũng khác nhau.

Cô đột nhiên cảm thấy, mình cũng không ghét nụ hôn của anh, nơi nào đó trong đáy lòng, vẫn có chút thích nhàn nhạt, lưỡi linh hoạt của anh đưa vào trong miệng cô, quét từng góc ngách, khuấy động lên từng cơn sóng.

Thân thể xui xẻo như vũng nước trong nháy mắt, nếu không phải sau lưng có bức tường, thật sự đứng không vững, trong cổ họng không ức chế được ngâm khẽ ra tiếng, cánh tay cũng vòng lên cổ anh không biết từ khi nào, hai người dán rất chặt.

Đầu tiên bàn tay Quan Hạo Lê dao động vẽ vòng tròn trên lưng cô, sau lại nắm lấy mềm mại hấp dẫn của cô, lại một lần nữa chạm tới, mang cho anh rung động mãnh liệt như cũ, nóng ran trong cơ thể dâng trào từng đợt, hội tụ nơi nào đó, sẵn sàng tấn công.

Tiết Giai Ny mặc áo ngực và quần lót trong áo sơ mi, chính là sợ không mặc sẽ khơi gợi thú tính của người đàn ông nào đó, nhưng ngàn tính vạn tính, vẫn là...

Bởi vì từng có một lần trước, dĩ nhiên cô hiểu nếu tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng khó tránh khỏi hơi sợ hãi, mặc dù có ấn tượng tốt với anh, nhưng rốt cuộc vẫn chưa chân chính yêu anh.

Không thể giao bản thân mình cho anh hoàn toàn.

Hình như Quan Hạo Lê đang trừng phạt cô không chuyên tâm, cắn mạnh lên môi mọng của cô, sau đó chậm rãi buông ra, liên tục chiến đấu ở các chiến trường phía dưới.

Tiết Giai Ny mờ mịt nhìn người đàn ông trước mắt, tròng mắt đen nóng bỏng của anh mang theo quá nhiều đam mê và nồng nàn, không che giấu chút nào lộ ra dưới mí mắt cô, không nhận được nuốt một ngụm nước miếng, đường cong cơ thể siết chặt, để cho cô cảm thấy biến hóa của thân thể anh, ngay lập tức, người cứng ngắc như bị phù phép, mất đi tất cả hơi sức, chỉ có thể mềm nhũn mặc cho anh bắt nạt.

Anh rất hài lòng nhếch môi, chui vào gáy thơm mát của cô, găm cắn không nặng không nhẹ, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, trong miệng phun ra hồ hấp nóng bỏng ướt át.

Hơi ngứa, tê tê đại đại, khiêu khích thần kinh người.

Trên môi Tiết Giai Ny còn lưu lại nóng bỏng ấm áp, mê loạn trong tầm mắt, sương mù mờ mịt nhàn nhạt, đã quên mất phải giãy giụa, ngây ngốc mặc cho anh “Bắt nạt.”

Một nụ hôn nóng bỏng triển miển rơi vào sau tai cô, sau đó, gương mặt, cằm, cổ, đều lưu lại dấu ấn của anh.

Sau gáy ngứa khiến cho cô không nhận được ngược cầm, tiếng rên rỉ rồi quặn rừ tiếng sau cao hơn tiếng trước, nhiệt độ trong cơ thể càng ngày càng cao, chảy sạch khiến cả người cô không thoải mái.

Nụ hôn của Quan Hạo Lê không ngừng dời xuống, cho đến khi gặp phải trở ngại, anh biết giờ phút này mình đã là tên lép vào cung, không bắn không được, cũng không chú ý nhiều như vậy nữa.

Ngón tay linh hoạt cởi nút áo sơ mi và khóa áo ngực của cô, đang chuẩn bị có hành động.

“Không...”

Một tiếng ưm xấu hổ vang lên bên tai, trông mắt đen nóng bỏng thâm thúy của Quan Hạo Lê ngược lên, đập vào mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quyến rũ, ngũ quan xinh xắn và khó chịu nhũn chung một chỗ, không ngừng thờ dốc dòn đập.

Anh có thể đọc hiểu ý của cô, nhưng bây giờ muốn anh dừng lại thật sự rất khó.

“Đừng sợ... Anh sẽ rất dịu dàng.”

Nói xong, không hề cho cô cơ hội nói chuyện nữa, vùi vào bên trong hai khối mềm mại, bây giờ anh không muốn nghe cự tuyệt, cũng không làm được, tối nay anh chỉ muốn cung chiêu cô thật tốt.

Tiết Giai Ny vừa then vừa cúi, nhưng sức phụ nữ sao lớn hơn đàn ông, tuy nói anh ngã bệnh, nhưng mình không làm gì được anh, đã thế giờ phút này cả người mình nóng ran khó chịu, mỗi một lần anh vuốt ve mình cũng vui mừng không dứt, cảm giác này để cho cô sợ.

Khi môi mềm mại của anh ngậm lấy khối mềm mại kia thì cô giống như bị dòng điện đánh trúng, không thể ngăn chặn cao giọng ngậm nga ra tiếng, đến khi ý thức được mình làm cái gì, lập tức xấu hổ dùng răng cắn chặt môi đỏ mọng, bắt buộc mình nuốt xuống tất cả âm thanh khiến cho người ta đỏ mặt tới tận mang tai.

Nụ hôn chẳng chịt không ngừng rơi trên da thịt trắng nõn trơn mềm của cô, thân thể Tiết Giai Ny bị kích thích nổi da gà dày đặc, trong đôi mắt đẹp tròn to dường như có nhiều màu sắc nở rộ, để cho cô dần bị mất phương hướng...

“Giai Ny...” Giọng nói trầm thấp em ái của anh khiến cho cô không thể tiếp tục suy nghĩ, yếu đuối ở trong lòng anh.

Trúng tà!

Cô nhất định trúng tà!

Trong mê hoặc, cô hoảng hốt thầm nghĩ.

Quan Hạo Lê cân nhắc đến đây là lần đầu tiên của cô, nên dịu dàng đối xử, ôm ngang cô lên, chạy thẳng vào phòng ngủ.

Khi vách tường lạnh lẽo sau lưng biến thành giường đệm mềm mại thì Tiết Giai Ny vẫn vô tri vô giác, cho đến khi cô phát hiện áo sơ mi và áo ngực đã không thấy, người đàn ông trước mắt đang cố gắng cởi áo ngủ ra.

“Quan Hạo Lê.”

Giọng cô hơi sợ hãi, hơi bất lực, hơi mê man, cô không biết như thế có đúng không, thời gian cùng người đàn ông này tổng cộng không hơn một năm, số lần hai người gặp mặt cũng không tính là nhiều, từ lúc bắt đầu thấy chán ghét cho đến bây giờ ẩn tượng và thích, đã trải qua một đoạn thời gian rất dài.

Nhưng cô vẫn cảm thấy mình chưa chuẩn bị xong, cô luôn bảo thủ về phương diện này, cảm giác nên để lại cho chồng vào đêm tân hôn, coi như không giữ được, vậy cũng để cho người đàn ông mình thích nhất.

Người trước mắt, thật sao?

Cô thật sự không biết.

“Giai Ny, tin tưởng anh.”

Giọng anh khàn khàn nồng đậm, lưu luyến dịu dàng, anh chưa bao giờ nói mấy chữ “Anh yêu em”, cũng không nói ra miệng, anh luôn vui đùa với phụ nữ một chút mà thôi, cho đến khi gặp cô, anh mới nghiêm túc, nhưng nghiêm túc đến trình độ nào, chính anh cũng nói không chính xác.

Tiết Giai Ny rất mâu thuẫn, một âm thanh nói cho cô biết: không thể; một âm thanh khác nói cho cô biết: thử một chút thôi.

Khi một đồ vật thân thể phái nam cao to trắng nõn xuất hiện trong tầm nhìn của cô thì lý trí sụp xuống trong nháy mắt, trên mặt nóng hừng hực, hoàn toàn không dám nhìn, hốt hoảng hoảng nắm chặt ga giường, ngay cả thờ ơ cũng không dám thờ ơ gấp, mặc cho bàn tay nóng bỏng của anh lướt qua phía trong đùi ngọc, run rẩy mạnh một trận, cô muốn khép hai chân lại, nhưng anh lại không đồng ý, ngón tay chậm rãi đưa vào nơi cấm địa của thiếu nữ, để cho cô vừa nóng vừa giãn, lại chỉ có thể đỏ bừng mặt.

“Không cần...” Vốn là cự tuyệt lại mềm mại đáng yêu khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32

Yết hầu Quan Hạo Lê lẫn hai cái, dục vọng nóng bỏng trong mắt khó có thể che giấu, hiển nhiên, anh đã gần tới giới hạn, không phát không được, ngón tay dần dần uốn cong, tìm đúng một điểm, lúc nặng lúc nhẹ ấn nắn.

Có lẽ bởi vì vị trí kia là điểm mẫn cảm của cô, mặt dịch nhiều hơn lần trước rất nhiều, gò má người phía dưới ửng hồng, đã sớm mềm thành vũng nước, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Sâu trong đáy mắt nổi lên tình cảm dịu dàng, rút ngón tay ra, đang chuẩn bị tiến quân thần tốc, thỉnh thoảng phát hiện... Trên ngón tay toàn màu đỏ tươi, khóe miệng anh co quắp mạnh mấy cái.

Đây cũng quá vừa vặn rồi!

Đi cả của người nào đó đến thật đúng lúc, không sớm không muộn, vừa lúc.

Anh chỉ có thể lộ vẻ tức giận quảng sạch ý tưởng của mình, giúp cô mặc xong quần lót, đắp kín mền, nhưng vật hăng hái nào đó của mình không được thả lỏng.

Trong khoảng thời gian ngắn Tiết Giai Ny hơi không phản ứng kịp, mắt tròn mở to nhìn anh chăm chăm, rất khó tin tưởng anh lại dừng lại, lửa trong cơ thể, vẫn thiêu đốt mãnh liệt.

“Ngaoan, đừng nhìn anh như vậy, anh thật sự là đàn ông bình thường, em... Chuyện tốt đến.”

Quan Hạo Lê hơi thất bại, đây cũng quá không thuận lợi, lần đầu tiên anh không đành lòng, xuống tay lưu tình, thả cô một con ngựa, lúc ấy trong lòng nghĩ: Lần sau tuyệt đối muốn công thành.

Nhưng kết quả... Dì cả tạm thời thò một chân vào.

“A...” Hình như Tiết Giai Ny không ngờ dì cả đến thăm giờ phút này, có tính cứu vãn thân xử nữ của cô không?

“Anh đi mua băng vệ sinh cho em, nhưng... Em phải giúp anh một chút, nếu không, anh không ra cửa được.” Quan Hạo Lê cười khò xem xét chỗ nào đó của mình.

Mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, đỏ đến tận mang tai, giúp anh? Giúp anh thế nào?

“Tôi... Đi phòng vệ sinh.” Cô xoay người định xuống giường.

“Em đi rồi, anh làm thế nào?” Quan Hạo Lê ngăn cô lại, trông mắt đen nhìn thẳng cô chăm chăm, không cho cô cơ hội chạy thoát.

“Tôi... Không biết.” Trên mặt Tiết Giai Ny đỏ đến nhò nước, dánh vẽ luống cuống vô cùng dễ thương.

Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên, mắt híp lại, trong lòng vô cùng oán hận: Nếu không phải đột nhiên đi cả đến thăm, bây giờ anh đã làm cô gái nhỏ trước mặt, hôm nay đúng là thật sự chịu tội, tên đã lép vào cung mà không thể bắn.

“Anh dạy cho em” Anh cố ý thở ra một hơi bên tai cô, cảm thấy thân thể cô khẽ run lên, lập tức cầm tay cô, đặt trên vật nóng rực nào đó của mình.

Tiết Giai Ny bị sợ đến định rút tay về, quá nóng, hơn nữa còn đang động, nhưng tay người đàn ông nào đó giữ tay cô không để cho cô lui bước, còn dùng giọng nói khàn khàn khêu gợi đó ní non bên tai cô: “Giúp anh...”

Cô cảm thấy nhất định là mình trúng độc không nhẹ, nếu không sao sẽ đồng ý làm chuyện này?

Dưới sự chỉ bảo của anh, cô đỏ mặt khuấy động lên lên xuống xuống, tay hơi run rẩy, từ góc độ Quan Hạo Lê nhìn sang, gò má của cô lộ ra quyền rũ không nói nổi, gương mặt ửng hồng, đôi môi tròn mềm sáng bóng, chọc cho anh muốn âu yếm vuốt ve, nhưng anh cứng rắn nhìn được.

Bởi vì tối nay không thích hợp, lại hôn tiếp, sẽ chỉ khiến dục hỏa đốt người, không giải thoát được.

Khi một dòng chất lỏng màu trắng phun trên tay Tiết Giai Ny thì cô mắc cỡ nhảy xuống giường, lấy tốc độ thi chạy trăm mét vọt vào trong phòng tắm, mở nước, tắm lần nữa.

Quan Hạo Lê liếc nhìn, tối nay, cũng chỉ có thể uất ức mảy, lần sau, anh nhất định sẽ bù lại gấp bội.

Đứng dậy tùy tiện mặc bộ quần áo, mở cửa đi siêu thị, nửa đêm rất nhiều chỗ đã đóng cửa rồi, may còn có siêu thị tiện lợi nhỏ lóe lên ánh đèn, anh vội vã dùng xe.

“Bà chủ, nơi này có... Bán băng vệ sinh không?”

Lớn như vậy, còn là lần đầu tiên đi mua đồ dùng hàng ngày cho phụ nữ, thật sự không dễ dàng!

Bà chủ cười ha hả nhìn anh, “Người trẻ tuổi, lần đầu tiên hả? Băng vệ sinh có rất nhiều nhãn hiệu, cậu cần loại nào?”

“Mỗi nhãn hiệu lấy mấy gói.” Quan Hạo Lê rất 囧.

Bà chủ cực kỳ cao hứng, vui vẻ lấy anh hai túi lớn, đưa cho anh, “ABC, Sophie và Bảy độ không gian đều có, muốn dùng thế nào thì dùng thế đó.”

Sau khi Quan Hạo Lê nhận túi xong cuống không kịp tránh người, quá mất mặt rồi!

Sau khi Tiết Giai Ny từ phòng tắm ra ngoài, tiếng tim đập vẫn “Thịch thịch thịch” không thôi, chuyện xảy ra tối nay đã ngoài dự đoán, nếu không phải đi cả tối kịp thời, chỉ sợ mình đã bị ăn sạch.

Để cho cô kỳ quái chính là, trong tiềm thức của mình cũng không cưỡng lại anh, bằng không cũng sẽ không..

Cô đưa tay sờ lên gương mặt nóng bỏng của mình, trong đầu đều là hình ảnh vừa rồi, để cho cô xấu hổ không dứt, mình thật sự động lòng với anh sao?

Căn môi trong thoáng chốc, truyền đến tiếng mở cửa, vội vã rút đầu vào trong chăn giả vờ ngủ say.

Quan Hạo Lê xách theo hai túi rón rén đi tới bên giường: “Băng vệ sinh để ở đây.”

Sau đó, xoay người ra phòng tắm bên ngoài tắm.

Đợi sau khi rời đi, Tiết Giai Ny lặng lẽ mở mắt, khi nhìn thấy hai túi lớn đầy băng vệ sinh thì lấy làm kinh hãi, người này, tính bán sỉ sao?

Cô chọn một gói Sophie mình thích, nhét tất cả chỗ còn lại vào ngăn kéo, mới nằm xuống không lâu, người khác đã tới, cô nhỏ giọng lầu bầu: “Anh ngủ phòng khách.”

“Anh cứ ngủ ở đây.” Quan Hạo Lê vén chăn lên chui thẳng vào.

Tiết Giai Ny vội vàng ngồi dậy, “Vậy tôi đi phòng khách ngủ.”

Quan Hạo Lê ôm lấy cô từ phía sau, dán lên vành tai cô nỉ non, “Ngoan, dì cả nhà em ngăn giữa hai chúng ta, anh có lòng cũng vô lực, anh chỉ muốn ôm em.”

Tình cảm dịu dàng của anh ở thế công khiến Tiết Giai Ny thỏa hiệp, nhưng vẫn luôn đưa lưng về phía anh, lần đầu tiên ngủ chung giường với đàn ông cảm giác... Rất khác thường.

Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên Quan Hạo Lê cùng giường với phụ nữ, nhưng cái gì cũng không làm.

Đêm dài đằng đẵng, hai người theo đuổi tâm tư của mình, khó có thể ngủ.

Sáng hôm sau, Tiết Giai Ny bị chuông điện thoại đánh thức, cô dụi dụi mắt còn buồn ngủ, phát hiện mình đang làm ổ trong ngực Quan Hạo Lê, tay của anh còn ôm eo mình, chân hai người cũng mập mờ quấn quýt chung một chỗ.

Cô rất muốn tìm cái lỗ để chui vào, sao lại biến thành như vậy?

Điện thoại là tiểu Lôi gọi tới, cô khẳng định không thể nhận ở đây, thận trọng rút chân mình ra, vừa mới có hành động, cả người đàn ông nào đó cũng ép tới, hô hấp cũng gần trong gang tấc.

Cô di chuyển lần nữa, nhưng nửa người nặng trĩu của người đàn ông nào đó cũng ép cô, thật sự rất khó di chuyển dù chỉ một chút.

“Đừng đi, Giai Ny, đừng rời khỏi anh...” Anh chợt nỉ non ra tiếng, cô bị sợ đến không dám nhúc nhích.

“Đừng cố tình gây sự được không? Tôi muốn nhận điện thoại!” Cô cho rằng anh tỉnh, phát hiện hình như anh đang nói mơ, sờ trán của anh, phỏng tay!

Rất rõ ràng, lại đang phát sốt!

Rốt cuộc thể chất của anh là như thế nào, rõ ràng tối hôm qua hạ sốt, sao hôm nay lại sốt lại rồi?

Đúng lúc này, tiếng chuông cũng im bật, cô không chậm trễ chút nào đẩy Quan Hạo Lê đang phát sốt ra, cầm điện thoại lên gọi cho bác sỹ truyền thuốc cho anh hôm qua.

Nghĩ tới lát nữa gọi điện thoại cho tiểu Lôi, chắc không có chuyện gì quan trọng.

Bác sỹ tới hỏi câu đầu tiên chính là, tối hôm đi ra ngoài hóng gió lạnh hả?

Khỏe môi Tiết Giai Ny run run, tối hôm qua anh ra cửa hai lần, một lần là đi cùng mình mua thức ăn, một lần nửa đêm đi mua băng vệ sinh cho mình.

“Cảm không thể ra cửa sao?”

“Không phải, mấy ngày nay sức đề kháng của Quan tiên sinh hơi thấp, hơn nữa bên ngoài gió lớn nhiệt độ thấp, vốn hơi đỡ hơn, rất dễ dàng bị lại.” Bác sỹ Hồ giải thích tỉ mỉ.

“A, vậy hôm nay truyền một lần có thể sẽ ổn?”

“Cái này khó mà nói, nhìn thể chất người này, hai ngày nay cố gắng tránh gió lạnh, nhiệt độ bên ngoài phòng và bên trong phòng chênh lệch khá nhiều, rất dễ dàng cảm lạnh.”

“Ừ.”

Mãi cho đến buổi chiều, Quan Hạo Lê truyền dịch xong, Tiết Giai Ny mới thu dọn đồ đạc về nhà, dĩ nhiên người đàn ông nào đó không chịu, còn thiếu nũng nịu, nhưng thái độ Tiết Giai Ny cũng rất cứng rắn, “Tôi còn không đi về, cha mẹ tôi sẽ tới giết.”

“Dù sao cũng rất nhiều phòng, chú đi tới ở cũng được.” Quan Hạo Lê nói đùa.

“Anh cho tôi là gì?” Tiết Giai Ny hỏi ngược lại.

“Giai Ny, anh thích em, làm bạn gái của anh được không?” Quan Hạo Lê cũng nghiêm túc.

“Tôi... Đi đây.” Tiết Giai Ny cũng chạy như trốn, cô không biết mình chạy trốn cái gì, cho đến khi ngồi lên xe, trái tim của cô vẫn “Thình thịch” nhảy lên.

Hành động tối hôm qua của hai người đã phù hợp với tiêu chuẩn bạn trai bạn gái, cũng chỉ kém một câu hỏi đáp chính thức mà thôi, cô đang sợ những gì?

Trải qua một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm và phản bội, hình như trong lòng cô có bóng ma...

Quan Hạo Lê rất buồn rầu, khi ở chung với Tiết Giai Ny, anh có rất nhiều “Lần đầu tiên”, giống như thổ lộ vừa rồi, xưa nay chưa từng có!

Nhưng... Không những không được bất kỳ đáp lại nào, người còn chạy.

Ôi! Làm người thất bại cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi.

Nhìn từ biểu hiện tối hôm qua của cô, rõ ràng cũng thích mình, rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Anh rất mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33

Sau hai ngày, Tiết Giai Ny vẫn làm tròn bổn phận đi chăm sóc Quan Hạo Lê, nhưng không ở qua đêm, Quan Hạo Lê cũng không nhắc tới chuyện muốn cô làm bạn gái mình, hai người chung đụng tương đối hòa hợp, nhưng trong lòng nhau đều hiểu, bọn họ cố ý kiêng dè một đề tài.

Quan Hạo Lê suy nghĩ một chút, quyết định cho cô thêm mấy ngày, chờ năm sau, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô.

Nhưng ai biết, kế hoạch biến hóa khó lường, bất cứ chuyện gì cũng có thay đổi.

Buổi tối một ngày trước giao thừa, anh nhận được một cú điện thoại, cả đêm ngồi máy bay trở về Singapore rồi, bởi vì thời gian rất gấp, anh chỉ kịp nói mấy câu với Tiết Giai Ny, rồi vội vàng lên máy bay rồi.

Không biết, chính bởi vì xảy ra chuyện này, khiến cho quan hệ hai người không tiến ngược lại thật lùi.

Tiết Giai Ny đứng trên ban công sững sờ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut”, khi thấy là Quan Hạo Lê gọi tới thì trong lòng còn hơi mừng rỡ, bởi vì cô đang chuẩn bị báo cho anh biết, cha mẹ nói một mình anh ở nhà đón Tết quá đáng thương, để cho cô gọi anh tới đây, cô đang do dự phải nói với anh như thế nào.

Kết quả điện thoại của anh đã tới rồi, nói anh n có việc gấp phải rời thành phố C trong đêm, ngày về chưa xác định, cũng không nói nguyên nhân, đã vội vã cúp điện thoại.

Cô sững sốt mấy giây, mới phản ứng được mình chưa kịp nói cho anh biết chuyện cha mẹ mời anh tới nhà ăn Tết, nói hay không đây? Cô do dự hai phút, vẫn quyết định gọi lại cho anh, bên trong truyền đến một giọng nữ vui vẻ, “Xin chào, điện thoại ngài gọi đã tắt máy, ngài chờ chút nữa gọi lại.”

Một trận gió lạnh thổi qua, cô không kiềm chế được sợ run cả người, tay cầm điện thoại di động càng lạnh lẽo, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, mình hoàn toàn không hiểu anh, trừ biết tên và nghề nghiệp của anh, còn lại, thật sự trống rỗng.

Năm ngón tay dần nắm chặt điện thoại di động, khoe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười giễu cợt, là mình quá mức đơn thuần, bối cảnh của anh nhất định không đơn giản, nếu không cũng sẽ không qua lại được với Đằng Cận Tư, từ ngôn ngữ cử chỉ bình thường của anh cũng không khó nhìn ra anh là quý công tử rất có học thức, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, quen được người hầu hạ...

Mặc dù có dự cảm về phương diện này, nhưng lần này lại trải nghiệm thật sự, để cho cô có cảm giác mình như kẻ ngốc, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu rõ, đã... Dễ dàng giao ra trái tim mình.

Một mình ở trên sân thượng yên tĩnh ngầy ngẩn một lúc, buổi tối lúc ăn cơm cha mẹ còn hỏi cô sao ngày hôm qua Quan Hạo Lê không tới, cô đã không nhớ rõ giọng nói và về mặt khi mình nói chuyện lúc đó.

“Người một nhà chúng ta đón Tết, muốn mời người ngoài tới làm chi!”

Có lẽ cảm thấy tâm tình con gái không tốt, cha Tiết và mẹ Tiết rất biết điều không hỏi nữa, chỉ trao đổi ánh mắt với nhau: chẳng lẽ cãi nhau?

Năm này, Tiết Giai Ny trôi qua không mấy vui vẻ, một là bởi vì Quan Hạo Lê biến mất không giải thích được, hai là bởi vì tiểu Lôi không chào mà đi.

Hai người rời đi, để cho cuộc sống của cô lập tức trở nên buồn tẻ vô vị, Chân Chân và Cát gia đều không bên cạnh, cô cũng không liên lạc với bạn học cấp ba, giống như, cô thật sự thành người cô đơn.

Cảm giác này khiến cho cô rất không thoải mái, mặc dù sáng sớm đầu năm cô nhận được lời chúc năm mới từ Quan Hạo Lê và tiểu Lôi, nhưng cô tự hiểu đây là tín hiệu nhóm của hai người, cho nên chỉ liếc mắt nhìn mà thôi.

Ba ngày đầu năm ấy, cô và cha mẹ đến nhà cậu ở thành phố L, may mà có mấy anh em họ ở đó, sống vài ngày vui vẻ.

Sau đó, Quan Hạo Lê hoàn toàn biến mất rồi, mãi cho đến khi cô tựu trường, vẫn không thấy bóng dáng.

Sau khi tựu trường, Tiết Giai Ny khôi phục cuộc sống ba điểm trên một đường thẳng của mình, Cát gia đã hỏi mấy lần cô và Quan Hạo Lê xảy ra chuyện gì, sao năm trước còn khí thế ngất trời, năm sau lại mất tâm mất tích?

Tiết Giai Ny thản nhiên, “Không phải công tử con nhà giàu đều là đức hạnh này sao? Cậu còn mong đợi có thể xảy ra ngoại lệ?”

Mặc dù cô tỏ vẻ không để ý chút nào, nhưng Cát Xuyên vẫn nghe ra giễu cợt trong giọng nói, trong lòng hiểu rõ cô ấy vẫn còn canh cánh trong lòng.

Sự thật chính là như thế, Tiết Giai Ny chẳng qua là một cô gái bình thường, mặc dù bị tổn thương, nhưng sâu trong lòng vẫn có khát vọng được yêu, khó có được xuất hiện một người đàn ông khuấy động xuân tâm của cô, khi cô đang suy tính muốn thử lui tới với anh thì anh lại biến mất.

Theo ý cô, đây là si nhục khó có thể rửa sạch.

Cô bị người lừa bòn!

Tính từ ngày anh rời đi, đã sắp năm tháng, người này, giống như biến mất khỏi thế gian.

Thật ra thì Cát Xuyên có len lén hỏi thăm vị trí của Quan Hạo Lê chỗ Nam Cung Thần, câu trả lời của anh rất mơ hồ, nói trong nhà xảy ra chút chuyện, trong thời gian ngắn không về được.

Cát Xuyên thôn thức trong lòng, dù như vậy, cũng không đến nỗi không chào mà đi, ngay cả giải thích từ tế cũng không có?

Đàn ông! Thật sự không có mấy đồ tốt!

Dĩ nhiên, ngoại trừ Đỗ Hường Hằng nhà cô, trong một ngàn người cũng khó khăn mới lựa được anh, là cô nhặt được bảo bối.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã gần một năm, người theo đuổi Tiết Giai Ny không ít, nhưng hình như cô khóa chặt trái tim mình, uyển chuyển từ chối từng người.

Cát Xuyên rất đau lòng khi nhìn dáng vẻ của bạn, càng thêm hận chết Quan Hạo Lê, nếu không phải anh ta, Ngoa tử sẽ không kháng cự tình yêu đến như vậy.

Đại học năm tư, việc học về cơ bản đã xong rồi, các bạn học rời rít tìm công ty thực tập, cả ngày hết chạy vào lại chạy ra, không có giây phút nào nhàn hạ.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên cũng không ngoại lệ, mặc dù gia cảnh Tiết Giai Ny không tệ, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không phải đại tiểu thư ăn sung mặc sướng gì, vẫn làm theo nguyên tắc tay làm hàm nhai, tự cấp tự túc.

Bởi vì ngoại hình và năng lực của hai người không tệ, nhanh chóng tìm được đơn vị thực tập mình thích, Tiết Giai Ny đến thực tập ở đài truyền thanh “Âm giai” nổi danh thành phố C, Cát Xuyên đi tòa soạn.

Mới lên ca một tuần lễ, Tiết Giai Ny đã gặp phải kỷ niệm năm năm thành lập đài, vốn nói với Cát Xuyên đi dạo phố, không có cách nào chỉ có thể gọi điện thoại với bạn đôi thời gian.

Địa điểm ăn cơm chọn ở khách sạn Đế Hào tư, Tiết Giai Ny trăm lần không muốn, nhưng cô là người mới, trừ phục tùng chính là phục tùng, không khí trên bàn cơm rất náo nhiệt, bởi vì thành lập đài, tất cả mọi người rất vui mừng, uống nhiều rượu, ngay cả Tiết Giai Ny cũng không may mắn thoát khỏi.

Uống đến gò má đỏ bừng, hết sức mê người.

Rất nhiều ánh mắt đồng nghiệp nam chưa cưới nhìn cô cũng hơi nóng bỏng, lộ ra dục vọng trần trụi.

Tiết Giai Ny cảm giác đầu hơi choáng váng, uống nữa sợ rằng sẽ không chịu nổi, nên viện cớ đi phòng vệ sinh, nán lại bên trong một lúc, mở vòi nước lạnh rửa mặt, muốn cho mình tỉnh táo một chút.

Trong lòng cầu nguyện về sau trong đài tốt nhất giảm bớt hội họp, cô thật sự hơi không chịu nổi.

Mới ra toilet, đã bị chủ nhiệm Tiểu trong đài cản lại, ông ta uống đến say khướt, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hết lần này đến lần khác muốn kéo tay cô.

“Chủ nhiệm Tiểu, ngài uống quá nhiều.” Trong lòng Tiết Giai Ny hơi chán ghét, nhưng trong miệng lại ôn tồn nói

“Sao tôi lại uống nhiều, tiểu Tiết! Dung mạo cô xinh đẹp, giọng nói lại dễ nghe, tiền đồ không giới hạn!” Chủ nhiệm Tiểu đắm đuối nấc rượu.

Tiết Giai Ny vội vàng tránh ông ta, nhưng ông ta cố tình đi theo cô, lòng muông dạ thú, rõ ràng rành.

“Cái gọi là thức thời mới là trang tuần kiệt, cô đã được trời ban cho điều kiện tốt như vậy, nên lợi dụng cho tốt, chỉ cần cô đi theo tôi, tôi bảo đảm cô có thể lập tức thăng chức.” Chủ nhiệm Tiểu bắt đầu nói xằng nói bậy.

“Chủ nhiệm Tiểu, xem ra ông đã quá say!” Tiết Giai Ny chịu đựng tức giận mãnh liệt trong lòng, tức giận trả lời.

“Đừng rượu mời không uống mà uống rượu phạt! Tôi đây để mắt cô! Nữ sinh đại học bây giờ, có mấy người có năng lực thật sự? Có mấy người ngồi lên vị trí cao bằng bản lĩnh thật sự? Còn không phải đều dựa vào đàn ông.” Chủ nhiệm Tiểu nói xong, tay lập tức thò tới.

Tiết Giai Ny hận không thể cho ông ta cái tát, miệng chó không mọc được ngà voi! Đồ đàn ông bỏ đi!

Lắc mình muốn tránh ông ta, nhưng thân thể mập mập của ông ta lại càng đến gần, “Đừng sợ, anh sẽ rất thương em.”

Nôn... Tiết Giai Ny thiếu chút nữa phun ra, cả người liên tục nổi da gà.

“Chủ nhiệm Tiểu, xin tránh ra được không?” Cô chịu đựng ghê tởm nói.

“Không cho, thì ra em thích chơi trốn tìm với anh.” Thịt béo khắp người chủ nhiệm Tiểu chạy về phía cô, nụ cười hèn mọn, trợn mắt này hơi dọa người.

Tiết Giai Ny cảm giác mình đã bắt đầu buồn nôn rồi, cô cảnh giác nhìn chằm chằm chủ nhiệm Tiểu to mập trước mắt, chỉ cần ông ta tiến gần thêm một chút, dưới chân tuyệt đối không lưu tình!

“Chủ nhiệm Tiểu, xin tự trọng!” Cô cảm thấy tu dưỡng bây giờ của mình cực kỳ tốt.

“Đừng trốn! Anh tới đây!” Chủ nhiệm Tiểu hèn mọn nhào về phía cô.

Ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiết Giai Ny bị một sức lớn kéo tới, cô bất ngờ không kịp đề phòng đụng vào một vách tường thịt tràn đầy hơi thở phái nam.

Đội thấy rõ khuôn mặt người đàn ông thì mắt bỗng nhiên mở thật to, tràn đầy không thể tin và kinh ngạc, còn có ... Tức giận sau khi kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34

“Thằng nhóc thú! Mày từ chỗ nào thò ra! Biết tao là ai không?” Mặt mũi tràn đầy dữ tợn của chủ nhiệm Tiểu la ầm lên.

Quan Hạo Lê không thèm để ý đến ông ta, nửa ôm nửa kéo người phụ nữ trong ngực rời đi.

Chủ nhiệm Tiểu không chút khách khí thò tay ra quấy rối, bị Quan Hạo Lê đập cho một cước nằm trên đất, nằm ở đó rằm rì, đứng lên cũng không nổi.

Tiết Giai Ny chưa bao giờ nghĩ hai người gặp lại là như thế này, trong nháy mắt, trong lòng dâng lên đầy uất ức và giận dữ, người đàn ông thú đáng chết này! Sau khi khiêu khích tiếng lòng cô thành công, đột nhiên biến mất, thời gian trôi qua một năm rưỡi, lại đột nhiên xuất hiện, anh coi mình là gì chứ?

Sau khi cách xa chủ nhiệm Tiểu, Tiết Giai Ny không thuận theo tránh thoát khỏi cánh tay Quan Hạo Lê, lạnh lùng nói: “Buông tôi ra!”

“Giai Ny, xin lỗi, anh biết rõ em giận anh, nhưng em có thể nghe anh giải thích không?” Quan Hạo Lê thành khẩn nói xin lỗi.

“Đừng gọi thân thiết như vậy, tôi và anh không hề quen nhau!” Giọng Tiết Giai Ny lạnh lẽo.

Cô ngốc một lần tuyệt đối sẽ không ngốc lần thứ hai, hơn một năm rưỡi này, cô đã thành thói quen, tuyệt đối sẽ không mở lòng mình ra lần nữa.

Khách đi qua đi lại chung quanh đều kỳ quái quan sát hai người, Tiết Giai Ny vừa chuẩn bị rời đi, lại bị Quan Hạo Lê kéo mạnh vào một gian phòng, khoảnh khắc khi cửa đóng lại, nhịp tim của cô cũng tăng nhanh.

“Khốn kiếp! Buông tôi ra!” Hai quả đấm của cô không ngừng nện vào lồng ngực anh, hình như muốn phát tiết toàn bộ uất ức một năm này ra ngoài.

Quan Hạo Lê cũng không ngăn cản cô, mặc cho quả đấm như mèo nhỏ gãi ngứa trên người mình, hai cánh tay dần thu lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, anh nhớ cô, thật sự rất nhớ cô.

“Xin lỗi, buổi tối một ngày trước giao thừa, cha anh ngã bệnh, anh không thể không đi suốt đêm về, vừa đúng lúc nước Đức có mấy vị chuyên gia y học đang làm nghiên cứu và thảo luận ca bệnh đặc biệt, tốn thời gian hơn một năm, cũng coi như có bước đầu tiên triển. Giai Ny, một năm rưỡi này cả ngày lẫn đêm, giờ phút nào anh cũng nghĩ đến em.”

Anh đại khái kể lại những chuyện đã xảy ra trong hơn một năm này, ngược lại thô lộ thâm tình chân thành.

Trong lòng Tiết Giai Ny thoáng qua chút xúc động, nhưng cũng không nói lên cô tha thứ cho Quan Hạo Lê, chỉ có điều giọng điệu không còn cứng rắn như vừa rồi, “Tôi muốn tìm đồng nghiệp của tôi.”

“Lão già hèn mọn đầu toàn mỡ kia cũng vậy sao?” Quan Hạo Lê không vui hỏi.

“Quan tiên sinh, anh có cuộc sống của anh, tôi cũng có cuộc sống của tôi đây đừng vượt ranh giới được không?” Tích tụ trong lòng Tiết Giai Ny sao có thể tiêu trừ trong chốc lát.

Trong lòng Quan Hạo Lê hiểu rõ cô còn có ngăn cách với mình, ban đầu lúc mình rời đi, cũng chỉ gọi điện thoại thông báo cho cô, bây giờ trở lại, rất bất ngờ với cô.

Khó tránh khỏi cô sẽ sinh lòng chống lại, mặc dù quan hệ hai người không phải bạn trai bạn gái, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Giai Ny, làm bạn gái của anh được không?” Anh quyết định chủ động ra quân, bắt cô lại.

Giọng nói trầm thấp đầy truyền cảm của anh khiến cho lòng cô hơn run rẩy, nhưng lý trí nhanh chóng chiến thắng hấp dẫn, cô không phải cô gái anh nghĩ gì có này, không muốn thì tùy tiện vứt bỏ, cô chính là mong “Nguyện đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly *.”

(*) Nguyện đắc nhất nhân tâm, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

“Không.” Tiết Giai Ny cự tuyệt rất quả quyết, đẩy anh ra định đi.

Quan Hạo Lê đã vượt lên trước một bước vây cô vào góc tường: “Tim đập của em bán đứng em.”

Tiết Giai Ny tức giận ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, “Anh rất hả hê sao? Hay nói anh thích đùa giỡn tình cảm của người khác, chọc ghẹo xuân tâm người ta này mà rồi biến mất sạch sẽ, thêm vài năm nữa trở lại, giả bộ về mặt thâm tình, đây chính là thủ đoạn anh dùng? Thật làm cho người ta ghê tởm!”

(*) xuân tâm: tình yêu trai gái (xuân hiểu theo nghĩa bóng – lạc thú)

Trong phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người, Quan Hạo Lê chậm rãi mở miệng, “Em, này sinh xuân tâm với anh rồi, cho nên, rất buồn khi anh đột nhiên bỏ đi.”

Anh dùng tất cả đều là câu trần thuật, mà không phải nghi vấn, có thể thấy được, đã hung hữu thành túc *.

(*) hung hữu thành túc: trong lòng nghĩ thì nhất định làm được.

“Này cái mông! Có quý mới nảy sinh xuân tâm với anh!” Tiết Giai Ny giận đến nói tục.

Quan Hạo Lê không nhịn được cau mày, con gái nói tục quen miệng cũng không hay, anh nhất định phải giúp cô sửa đổi.

“Chính miệng em nói.” Anh híp nửa con mắt, bên trong lóe ra sáng loáng.

“Đó là tôi ví dụ!” Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận.

“Thật sao? Sao anh lại cảm giác em đang nói chính em?”

“Coi như đàn ông trên thế giới chết sạch, tôi cũng không... Ừm...”

Lời chưa nói ra khỏi miệng của cô bị nuốt toàn bộ vào trong miệng anh, xa cách thời gian dài như vậy, giờ nào phút nào anh cũng nhớ cô, nhớ nhưng hương vị ngọt ngào cái miệng nhỏ nhắn mềm dẻo của cô, trần trọc cọ sát lẫn nhau, hận không thể ngậm lấy không buông.

Tiết Giai Ny liều mạng phản kháng, hai tay nắm thành quyền chống lên ngực anh, trong cổ họng kêu “Ừm ừm”, nhưng hơi sức nam nữ cách xa, cô chỉ có thể bị động thừa nhận.

Mùi vị quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cảm giác quen thuộc, như thủy triều lướt qua cô, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Cho đến khi người phụ nữ trong ngực sắp hít thở không thông, Quan Hạo Lê mới lưu luyến buông cô ra, cái trán tựa lên trán cô, toàn bộ hô hấp áp phả lên mặt cô, “Giai Ny, anh yêu em...”

Lời này giống như một tia chớp từ trên không đánh xuống, đánh đến thân thể Tiết Giai Ny khẽ run, cô không thể tin được đây là từ trong miệng Quan Hạo Lê nói ra.

Thật ra thì, không chỉ cô khó có thể tin, ngay cả bản thân Quan Hạo Lê, cũng đã trải qua một phen đấu tranh tư tưởng die enda anle equ uydonn mới tin tưởng sự thật này, anh vẫn cho rằng mình chỉ thích Tiết Giai Ny, còn kém “Yêu” một khoảng cách rất xa, nhưng trong một năm rưỡi chia xa này, anh ném hết nỗi khổ tương tư, dưới chi điểm của một đàn anh, mới hiểu được, mình vô ý thức yêu cô.

Công việc nghiên cứu vừa kết thúc, anh đã không kịp chờ đợi bay về thành phố C, về phòng khách sạn tắm rửa sạch sẽ, sau khi ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi tìm cô, lại ngoài ý muốn nhìn thấy cô bị một gã đàn ông mập mạp chặn lại, trong lòng hận không thể xé nát con heo mập đáng chết này.

Dám mơ ước người phụ nữ của anh, tìm chết!

Đang khi Quan Hạo Lê cho rằng cô yên tĩnh lại cô đột nhiên đẩy anh ra, hoảng hốt chạy đi.

“Giai Ny...” Anh vội vã đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng cô, chỉ có thể ảo não đâm một quyền lên vách tường.

Sau khi về đến nhà, tâm tình Tiết Giai Ny bộc phát không thể bình tĩnh, nằm ở trên giường thật lâu không thể ngủ, cô nhắm hai mắt lại, muốn tưởng cổ hình anh vừa rồi, nhưng nó... Cổ tình lại càng lúc càng rõ.

“Điện rồi! Mình nhất định điện rồi!” Cô ôm Winnie the Pooh trên giường lăm bằm, vẻ mặt nóng ran khó chịu.

Câu nói “Anh yêu em” của Quan Hạo Lê vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu cô, đuổi không đi, chỗ chết người nhất chính là, đáy lòng cô lại dâng lên chút vui mừng.

Chẳng lẽ, cô thật sự thích anh?

Cảm giác này thật sự không tốt, tại sao cô lại có thể thích hoa hoa công tử đó đây?

Kéo chăn che kín gương mặt nóng lên, bắt buộc mình không suy nghĩ thêm về anh, nhưng bóng dáng của anh lại quán chặt lấy cô không buông, lăn qua lộn lại, cô hoàn toàn mất ngủ.

So sánh với lòng cô loạn như ma, Quan Hạo Lê thì bình tĩnh hơn nhiều, anh biết bước đầu tiên của mình có hiệu ứng rồi, anh tin chắc nắm bắt được trái tim cô.

Sáng hôm sau, là ngày giỗ em họ Quan Cảnh Duyệt, anh đi đến trước mộ cậu ấy, nhìn khuôn mặt tươi cười tràn trề thanh xuân trên mộ bia, trong lòng anh có mùi vị không nói ra được.

“A Duyệt, Giai Ny đúng là một cô gái tốt, từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc có mục đích, đến bây giờ không thể tự kiềm chế, anh biết rõ mình lờn sâu vào, hy vọng em có khả năng chúc phúc cho chúng ta.”

Anh chậm rãi đặt bó cúc họa mi nở rộ trong tay lên, yên tĩnh ngáy ngẩn một lúc.

Cho đến bây giờ, anh cuối cùng hiểu rõ, có vài trò chơi có thể chơi, có vài trò chơi sẽ kéo mình vào, giống như một cuộc đấu, ai thắng ai thua, còn chưa biết.

“A Duyệt, anh đi đây.” Anh vẫy tay, xoay người rời đi.

Lúc xuống bậc thang, vừa đứng gặp một nam một nữ ôm bó cúc họa mi đi lên, nhìn dáng vẻ cũng chừng hai mươi tuổi, Quan Hạo Lê không nhận được cảm thán trong lòng: sinh mạng vô thường, người sống cũng nên quý trọng mỗi ngày hiện có, quý trọng người bên cạnh.

Một nam một nữ này chính là Kim Hà và Khang Thành, ngày này hàng năm, bọn họ đều tới thăm Quan Cảnh Duyệt, khi nhìn thấy bó cúc họa mi mới trên đất thì không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong đầu lập tức hiện lên người đàn ông vừa lướt qua bọn họ trên bậc thang.

Suy nghĩ một chút, người nọ xem ra rất quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

“Sao vậy?” Khang Thành quan tâm hỏi.

“Anh có cảm thấy người đàn ông vừa đi xuống rất quen mặt không?”

Khang Thành lắc đầu, “A Duyệt cũng không phải từ trong kẻ đã nứt ra, cậu ấy nhất định có người thân, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Ừ.”

Kim Hà đặt bó cúc họa mi xuống, “A Duyệt, lại một năm nữa đã qua, anh có tốt không? Giai Ny cô ấy... Vẫn không biết chuyện của anh, mà em cảm giác, quá tàn nhẫn với cô ấy.”

“Hà, có lúc lời nói dối có ý tốt chưa chắc không tốt.” Khang Thành đưa tay cầm bàn tay lạnh như băng của cô.

“Là em đa sầu đa cảm, đi thôi.”

Kim Hà xoa xoa khóe mắt, cầm lại tay bạn trai, hai người sóng vai rời khỏi nghĩa trang.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35

Tiết Giai Ny vốn cho rằng cô sẽ bị đuổi, dù sao vị trí của chủ nhiệm Tiểu ở trong đài rất quan trọng, cô chỉ là một con tôm nhỏ mà thôi.

Lại ngoài dự đoán, cô không bị sa thải, ngược lại không thấy chủ nhiệm Tiểu.

Dọc đường đi vào, cô cảm giác ánh mắt những người khác nhìn mình rất quái dị, để cho bản thân cô không được tự nhiên, tiểu Uyển cùng tới thực tập với cô nhỏ giọng nói: “Có phải lão già đâm dè đó hôm qua tìm cách với cậu không? Thật là kẻ dè tiện! Không biết làm hại bao nhiêu cô gái!”

“Sao tớ cảm giác ánh mắt mọi người nhìn tớ rất kỳ quái?” Tiết Giai Ny cất giọng xách.

“Nào có kỳ quái? Rõ ràng chính là ánh mắt sùng bái, cậu biết không? Nghe nói anh họ chủ nhiệm Tiểu là một quan chức cấp cao ở thị ủy, đây cũng là nguyên nhân mọi người phần nộ mà không dám nói ông ta, sau lưng quá chắc, không cách nào bị ảnh hưởng, cho nên cách làm của cậu tương đương với thay trời hành đạo, giúp mọi người giải trừ một tai họa!” Tiểu Uyển nói như chuẩn bị sẵn.

Tiết Giai Ny thờ dãi trong lòng, không cần đoán cũng biết là ai làm “Chuyện tốt”, anh đúng là khoe khoang thay mình, lần này thì hay rồi, đoán chừng tất cả mọi người đều biết cô lại đại tiểu thư thiên kim không lộ chân tướng.

Điều này làm cho cô chung đụng với đồng nghiệp như thế nào?

Cho tới trưa, cô như đứng đông lạnh, không biết tiếng lòng của cô có thật không, rất nhiều người nhiệt tình với cô hơn nhiều, từng khuôn mặt tươi cười lúc ấy lúc hiện trước mặt cô, giống như mang theo một lớp mặt nạ giả tạo.

Buổi trưa lúc ăn cơm, cô nhận lúc rảnh rỗi chạy lên sân thượng gọi điện thoại cho Quan Hạo Lê.

“Chuyện chủ nhiệm Tiểu là anh làm?” Cô hỏi rất trực tiếp.

【Chẳng phải nên cho hạng người mặt người dạ thú đó một chút dạy dỗ sao?】Giọng anh nhẹ nhàng, không hề có cảm giác mình làm sai.

“Tôi không chỉ chuyện này về bản thân tôi, mà là nó mang đến cho tôi hậu quả, anh nên làm bí ẩn hơn một chút, làm cho người ta không đoán ra có liên quan đến tôi.” Tiết Giai Ny giống như thờ dài.

Quan Hạo Lê ở đầu điện thoại bên kia cười khẽ, 【Điểm này... Đúng là anh bỏ quên.】

“Về sau, tôi hy vọng không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa, chuyện của tôi, tôi sẽ giải quyết, không có bất cứ quan hệ gì với anh, OK?” Giọng Tiết Giai Ny rất nghiêm túc.

【Chuyện của em cũng là chuyện của anh, sao lại không liên quan đến anh chứ? Dám bắt nạt người phụ nữ của anh, đương nhiên phải bỏ giá vô cùng cao.】 Quan Hạo Lê đáp rất tự nhiên.

Tiết Giai Ny hít sâu một hơi, “Tôi trịnh trọng tuyên bố một lần, tôi không phải là người phụ nữ của anh! Đừng dính loạn quan hệ!”

【Theo anh thấy, thay vì không được tự nhiên ở đài “Âm giai”, còn không bằng đổi chỗ khác, đài phát thanh nổi danh thành phố C không chỉ có một cái.】

Quan Hạo Lê rất thông minh nói sang chuyện khác, tâm tư của cô, anh luôn luôn đoán được chính xác.

“Chuyện không liên quan đến anh!” Tiết Giai Ny tức giận cúp điện thoại.

Đàn ông thú! Tại sao quan tâm chuyện của mình! Chẳng có nửa xu quan hệ với anh!

Nghe âm thanh “Tút tut tut” trong điện thoại, khóe môi Quan Hạo Lê vênh lên, tâm tình rất tốt.

Sau khi trải qua hai ngày suy nghĩ kỹ, trong lòng Tiết Giai Ny đồng ý quan điểm của người nào đó, cô thật sự không thể ở lại đài “Âm giai” được nữa, ánh mắt mọi người nhìn cô đều rất quái dị, thậm chí cô nghe được không ít người bàn luận âm ỉ phía sau lưng cô.

“Rõ ràng chính là thiên kim đại tiểu thư, còn làm bộ chạy tới làm viên chức nhỏ, cướp chén cơm của chúng ta, thật không biết xấu hổ!”

“Còn không phải sao! Bây giờ tìm công việc khó khăn, có điều kiện tốt không lợi dụng, còn tới cạnh tranh với chúng ta, ghê tởm!”

“Thật không hiểu nổi ý tưởng người có tiền, tôi ước cha tôi là người có tiền, để ông đầu tư cho tôi một cửa hàng, một mình làm bà chủ buôn bán.”

...

Nhiều loại đồn đại khó nghe, Tiết Giai Ny đã không cách nào dùng ngôn ngữ để nói lên tâm tình của mình rồi.

Rất quả quyết từ chức với lãnh đạo, mặc dù lãnh đạo giữ lại, nhưng cô cảm thấy không cần thiết lưu lại, cô chỉ muốn một công việc kiên kiên định định, chứ không phải cả ngày ở trên đầu sóng ngọn gió mặc cho người ta xoi mói.

Trước khi đi, cô không quên trả lại họ một câu, “Điều kiện gia đình tốt xấu không phải do bản thân lựa chọn, còn nữa, không phải con cái nhà có tiền đều thích ngồi mát ăn bát vàng, dựa vào chính mình cố gắng tranh thủ một công việc mới thật sự có ý nghĩa. Ngoài ra, xin khuyên mọi người một câu, có thời gian rảnh rồi bát quái còn không bằng làm việc cho tốt, tạo điều kiện gia đình tốt đẹp cho đứa nhỏ tương lai của mấy người!”

Dứt lời, cầm đồ đạc của mình rời đi mà không quay đầu lại, lưu lại một đám phụ nữ ảo não.

Mặc dù rời khỏi rồi, nhưng trong lòng cô vẫn buồn phiền như cũ, nên hẹn Cát Xuyên ra ngoài ăn cơm, nói chuyện phiếm xua tan phiền não.

Sau khi cơm nước xong, Cát Xuyên đề nghị đi bar “Tả Ngạn Mị Chuyển” chơi đùa một chút, nói chỗ đó có người pha rượu mới tới không tệ lắm, Tiết Giai Ny tán thành.

Bốn năm đại học, hai người vốn tới một hai lần, đều do nhóm bạn học cùng cứng rắn kéo đi.

Duy chỉ có lần này, là hai cô đơn độc tiến tới.

“Thật sự muốn ném tất cả phiền lòng ra sau gáy!” Tiết Giai Ny ngồi trên ghế bar gọi một ly Bloody Margaret.

“Đường mình mình đi, để ý người khác nói làm gì! Nghe vào tai trái chui ra tai phải là xong, quá mức quan tâm mệt mình, không đáng.” Cát Xuyên chép miệng.

“Khuyên người khác đều rất dễ dàng, đặt trên bản thân, vẫn còn cần một quá trình thích ứng.” Tiết Giai Ny thờ dài.

Cát Xuyên trầm mặc, Ngọa tử nói không sai, đạo lý lớn ấy ai cũng nói được, nhưng người chân chính làm được, quá ít!

“Kỳ thực tập đôi mấy chỗ cũng không sao! Đài phát thanh “Thanh nghệ” tốt nhất thành phố C đi, tần số bao trùm rộng khắp, tỷ lệ người nghe đài từ trước đến nay luôn xếp thứ nhất, nếu không cậu đi thử một chút?”

“Tớ muốn nghỉ ngơi mấy ngày trước.” Tiết Giai Ny há mồm uống một ngụm lớn

“OK, tự cậu suy nghĩ thật kỹ, bây giờ, chúng ta không nghĩ gì cả, đi khiêu vũ thoải mái đi!” Cát Xuyên kéo cô xông vào sàn nhảy náo nhiệt.

Ánh đèn lóe lên, sáng chói trong mắt người không mở ra được, nam nam nữ nữ trong sàn nhảy ra sức thể hiện bản lĩnh, tận tình vui vẻ thoải mái.

Quan Hạo Lê và Nam Cung Thần vẫn ngồi ở vị trí cũ của bọn họ, từ lúc Tiết Giai Ny và Cát Xuyên tới, hai người đã nhìn thấy.

“Không nhìn ra, em gái Tiết còn có một mặt gọi cảm hấp dẫn người như thế, chắc chắn chắc!” Nam Cung Thần không chớp mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nào đó trong sàn nhảy thờ dài.

“Nhìn đủ chưa?” Quan Hạo Lê âm trầm, ánh mắt sắc bén.

Nam Cung Thần hí húp mắt liếc anh, “Anh quản được tất cả ánh mắt đăm đuối của đàn ông trong quán bar này sao?”

“Tối nay cậu nói rất nhiều.”

“Lời tôi vốn nhiều, cũng không chỉ tối nay.” Nam Cung Thần cười tươi rạn rở, “Thật ra thì, tôi có đề nghị rất tốt, anh có thể đi sàn nhảy... Nhảy với cô ấy, tôi bảo đảm, hiện trường tối nay sẽ HIGH!”

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Nam Cung Thần đã sớm chết một trăm lần rồi.

Quan Hạo Lê “Vụt” một cái đứng lên, không phải anh nghe theo đề nghị của Nam Cung Thần, mà bây giờ không nhìn nổi nữa.

“Mỗi người phụ trách một.” Nói xong, anh đi thẳng vào trong sàn nhảy.

“Này! Người kia đã có vợ có chồng, không liên quan đến tôi chút nào!” Nam Cung Thần kêu lên.

Cho dù cậu ta nói gì, Quan Hạo Lê đều không để ý tới, cậu ta chỉ có thể thất bại đứng dậy, ôi! Không biết nhìn người!

Tối nay Tiết Giai Ny mặc một váy đầm không tay bó sát người màu đen, gấu váy vừa che đùi một chút xíu, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài, bởi vì vừa uống chút rượu, cô nhảy hơi điên cuồng, thân hình lồi lõm trước sau thật câu người.

Đưa đến không ít đàn ông tiến gần cô, càng thêm cố ý dán sát vào cô khiêu vũ, trong ánh mắt đều là dục vọng trần trụi.

Cát Xuyên cũng không tốt hơn bao nhiêu, dưới âm nhạc thôi miên, cô nhảy càng lúc càng hăng say, cả người cũng lộ ra vẻ cuồng dã.

“Em rất hưởng thụ?” Quan Hạo Lê nhanh chóng tìm được người phụ nữ tận tình đang đưa trong sàn nhảy, đuối những người đàn ông không tốt bụng chung quanh cô.

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Tiết Giai Ny hí húp mắt cười hi hi nhìn người đàn ông hơi quen mặt trước mắt, cô đã không thể nào tỉnh táo, rượu thôi miên ý thức càng lúc càng mãnh liệt.

Có thể do chơi quá HIGH rồi, trong đầu cô trống rỗng, tất cả trước mắt đều là bóng người đang đưa, thân thể cũng không tự chủ nhảy múa theo.

“Người phụ nữ không thể bớt lo!” Quan Hạo Lê kéo tay cô ra khỏi sàn nhảy, nếu để mặc cho cô chơi đùa tiếp, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Này... Anh buông tôi ra!” Tiết Giai Ny giùng giàng không tuân theo, nhưng sức tay của anh thật sự quá lớn, cô lập tức cắn một phát lên cánh tay anh, đau đến Quan Hạo Lê buông tay.

“Kiếp trước thật sự thiếu em!” Anh hít một ngụm khí lạnh, bỗng cô lên, nhanh chân đi ra khỏi quán bar.

Cát Xuyên nhìn bạn tốt bị bắt cóc rồi, lập tức lao đảo đuối theo, lại đụng phải ngực một người đàn ông, ngẩng đầu lên nhìn anh hồi lâu, đột nhiên cười ngây ngô, “Tôi biết anh... Anh là... Nam Cung Thần.”

Nam Cung Thần bắt đắc dĩ than thở, anh có thể che giấu lương tâm thọc gậy bánh xe sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36

Ra khỏi quán bar, Quan Hạo Lê liền ôm cô chạy thẳng tới xe của mình, đặt cô đang say bí ti lên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, khóa chặt cửa, mới trở lại vị trí của mình.

“Tôi muốn xuống xe! Thả tôi xuống!” Tiết Giai Ny không thuận theo đám cửa xe.

Quan Hạo Lê rất nhức đầu, quả nhiên phụ nữ uống say rất ồn ào, không ngừng làm âm ỉ.

Sau một hồi la hét âm ỉ, Tiết Giai Ny cũng mệt mỏi, yên tĩnh tựa vào cạnh cửa xe, ngủ.

Khi tới nhà trọ, Quan Hạo Lê ôm cô đang ngủ say lên lầu, có lẽ là do xóc nảy, cô ới toàn bộ lên trên người Quan Hạo Lê.

Mặt Quan Hạo Lê đầy vạch đen, khoe môi hung hăng co quắp mấy cái, anh thích sạch sẽ, anh thích sạch sẽ!

Nhưng bây giờ có biện pháp gì đây? Anh chỉ có thể chịu ơn cô tiếp tục đi, hận không thể lập tức bay vào trong nhà.

Mất thấy Tiết Giai Ny lại muốn nôn, anh nhanh chóng móc chìa khóa ra mở cửa, chạy thẳng tới phòng vệ sinh, đặt cô trên mặt đất, mình thì cời bỏ quần áo dơ.

“Hi hi. Đáng người anh rất đẹp!” Tiết Giai Ny nghiêng đầu mông lung nhìn anh, trong tròng mắt đen tựa như nhiễm một tầng hơi nước trong suốt.

Trên trán anh chảy ba đường vạch đen, quả nhiên cô gái này đã uống say, vội vàng rót ly nước súc miệng cho cô, dịu dàng hỏi: “Bây giờ đỡ hơn chút nào chưa?”

“Chưa! Trên người tôi rất thú, tôi muốn tắm.”

Tiết Giai Ny chu môi, oán giận nói, vừa nói còn kéo chiếc váy ngắn trên người mình, muốn cời nó ra.

Trong lòng Quan Hạo Lê rung chuông báo động mãnh liệt, sau khi Giai Ny uống rượu say, quyến rũ hơn nhiều so với bình thường, mọi cử động đều như đang trêu chọc lòng anh, mặc dù anh vẫn rất muốn làm cô, nhưng tối nay cô uống say rồi, có phải hơi không có chút đạo đức hay không?

Anh đang khổ sở đấu tranh tư tưởng, Tiết Giai Ny thì đang đấu tranh với quần áo của mình, sau lưng có khóa kéo, cô với không tới.

“HUHU. Không cời được quần áo thú!” Cô chột ngồi dưới đất khóc lên.

Quan Hạo Lê có chút dở khóc dở cười, đáng về giờ phút này của cô. Thật đáng yêu.

“Sao không cời được?” Anh dịu dàng nhìn cô.

Tiết Giai Ny cắn môi, trong tròng mắt đen phủ một tầng sương mù, tội nghiệp nhìn anh, “Không biết, nó có ý chống đối lại tôi.”

“Anh giúp em cời được không?” Đột nhiên Quan Hạo Lê cảm thấy mình giống như đang dụ dỗ trẻ em

Tiết Giai Ny ngờ ngác gật đầu, điều này lại càng làm cho Quan Hạo Lê cảm thấy tội nghiệp nặng hơn, hai tay cời quần áo đều run rẩy, khi thấy da thịt trắng muốt như ngọc của cô thì trong cơ thể anh dâng lên một trận nóng ran.

Đáng chết! Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ gì!

Lúc tắm còn làm cho a đau đầu hơn, mỗi lần chạm vào da thịt trơn nhẵn mềm mại của cô, nơi nào đó của anh liền cứng rắn thêm một phần, nhuyển ngọc ôn hương gần trong gang tấc, nếu anh nhìn được thì không phải là đàn ông bình thường!

Sau khi Tiết Giai Ny uống rượu say thì giống như là một con mèo nhỏ lười biếng, nằm ở trên bồn tắm mặc cho Quan Hạo Lê giúp cô tắm rửa, trong đầu cô đã sớm trống rỗng, vô tri vô giác, không biết mình đang làm những gì, cồn rượu làm cô mơ hồ.

Hơn nữa khí nóng bốc hơi, cô cảm thấy mình rất muốn ngủ.

Trong lòng Quan Hạo Lê âm thầm thề: sau này sẽ không bao giờ để cho cô uống say ở trước mặt người đàn ông khác, bộ dáng này quá nguy hiểm, không có phòng bị đối với bất kỳ người nào, bị người ta bán cũng không biết!

Tắm xong, anh dùng khăn tắm bao lấy cô, ôm ra phòng tắm, trực tiếp đặt ở trên giường lớn.

Cô cũng khéo léo, nhắm mắt lại liền chuẩn bị ngủ, ngọn lửa vô danh trong lòng Quan Hạo Lê từ từ dâng trào, sao có chuyện dễ dàng như vậy, thành công trêu chọc anh xong liền muốn ngủ?

Lấy khăn tắm trên người cô xuống, lấn người đè lên, môi bạc lạnh dán chặt môi đỏ mọng mềm mại của cô, không đợi anh có hành động, ngược lại người nào đó đã đưa cái lưỡi thom ra liếm liếm trôi môi anh, miêu tả hình dáng đôi môi mỏng, sau đó tí mỉ gặm cắn.

Quan Hạo Lê gần như sắp mất đi tất cả lý trí, há mồm ngậm lấy cái lưỡi nghịch ngợm này, trần trọc mướt, làm cô đau nức nở nghẹn ngào kêu thành tiếng, tiếng rên uyển chuyển ngậm nga càng làm cho tròng mắt đen của anh thêm sâu thẳm.

Tiết Giai Ny mới từ trong bồn tắm ấm áp ra ngoài, chợt tiếp xúc với hơi lạnh trên giường, không nhận được khó chịu, đôi tay cũng không khỏi tự chủ dùng sức kéo hơi ấm về phía mình.

Trong thoáng chốc, đột nhiên có gì đó lạnh như băng đặt trên môi, cô theo bản năng liếm một cái, lại phát hiện mùi vị không tệ, cảm giác say đắm trong cơ thể thiếu chảy lý trí của cô, cô thực sự muốn xích lại gần nguồn ấm áp này hơn, hoàn toàn không biết mình đang làm những gì.

Quan Hạo Lê nhiệt liệt hôn cô gái trong ngực, cường hãn ôm cô vào trong ngực, hung hăng treu đùa lưỡi cô, tiến quân thần tốc càn quét nước bọt của cô, hung hăng hôn cô, cho đến khi hai người sắp hít thở không thông, anh mới buông lỏng cánh môi hơi sưng của cô ra.

Bàn tay không nhận được nhanh chóng chạy chạy trên da thịt cô, lướt qua hông của cô, leo lên nơi mềm mại của cô, tùy ý vuốt ve, quả anh đào no tròn bị anh vằn vệt, nhanh chóng đáp lại sự treu chọc của anh.

“Ừm.” Trong lúc mơ hồ Tiết Giai Ny cảm thấy có người đang mình, hơi nặng, hơi khó chịu, còn có loại cảm giác khác thường không nói được.

Tay của Quan Hạo Lê từ nơi mềm mại của cô chạy một đường thẳng xuống, bàn tay ấm áp vuốt ve phía dưới thân thể mềm mại đang run rẩy, eo thon như găm tơ lụa, xúc giác mềm mại làm cho anh kích động muốn ôm thật chặt, rồi lại sợ sẽ làm gãy eo của cô.

Mặc dù trước đó từng có kinh nghiệm vuốt ve qua hai lần, nhưng lần này mới thật sự làm anh rung động.

Môi chậm rãi đi xuống, khẽ cắn cảm của cô, dời xuống một chút xú, chút nhẹ chút mạnh, cổ, xương quai xanh, nơi đầy đà, bụng, khắp nơi đều lưu lại dấu hôn thấm ướt, giống như những cánh hoa đào, mập mờ mà kiều diễm.

Tay của anh, dò hỏi da thịt trên chân cô, bàn tay mơn trớn địa phương cỏ mọc um tùm, Tiết Giai Ny non nớt bị anh chọc cho không kiềm chế được ưỡn eo cơ thể.

“Ừ.” Cô không nhận được khẽ rên một tiếng, mềm mại đáng yêu nhộn nhạo.

Cô chỉ cảm thấy nhiệt, rất nóng, trong cơ thể vừa nóng lại trống rỗng, mơ hồ tựa như đang chờ đón cái gì, nhưng cô lại không biết là cái gì, chỉ có thể khó chịu ưỡn eo.

“Giai Ny.”

Anh động tình hô tên cô gái nhỏ nằm phía dưới, đầu ngón tay tách cánh hoa nhỏ của cô ra đâm vào, cô nhạy cảm mềm mại giống như là cái miệng nhỏ nhắn, cắn ngón tay thon dài của anh. Anh không nhận được thờ dốc một tiếng, bên trong nóng như vậy ướt át như vậy, từng hơi thở hỗn hển của cô không ngừng kích thích anh, có chất lỏng ấm áp tràn ra theo ngón tay của anh, thấm ướt tay anh.

Tiết Giai Ny không chịu nổi ngửa đầu rên một tiếng, tê dại tận xương.

Bên trong phòng dâng lên một tầng lưu luyến màu hồng, tiếng hít thở của hai người đan vào, lay động lòng người.

Quan Hạo Lê không chán chờ nữa, ngồi thẳng lên dán chặt vào người cô, không dùng sức mà dịu dàng đi vào trong nơi mềm mại của cô.

“A! Đau.” Cô kinh hô lên tiếng.

Mặc dù đã có rất nhiều khúc đạo đầu, ở trong đó cũng đủ ướt át, nhưng lưỡi dao sắc bén đâm vào, vẫn cảm thấy đau đớn khó nhịn.

“Ngoan, thả lỏng một chút, lập sẽ hết đau.” Anh dịu dàng vuốt ve cô, giờ khắc này anh đã chờ lâu rồi, bắt buộc phải làm.

“HUHU.”

Tiết Giai Ny có chút không chịu nổi, ngón tay dùng sức bấu chặt vai ai, muốn anh rời đi, thật sự rất đau!

“Ngoan, nhịn một chút là tốt.”

Trên trán của Quan Hạo Lê đã đổ đầy mồ hôi, cô quá chặt, bao quanh anh thật chặt.

“Đau. Anh đi ra ngoài!”

Tiết Giai Ny không tuân theo muốn đẩy anh ra, tròng mắt đen đầy nước mắt trong suốt, Quan Hạo Lê nhìn mà không đành lòng, chỉ có thể dần dần rút khỏi một chút, ngược lại hôn cánh môi của cô, muốn phân tán lực chú ý của cô.

Lúc cô đang bị hôn mơ màng, anh lặng lẽ đẩy lửa nóng của mình vào cơ thể của cô, từng chút một dẫn cô vào con đường tình dục.

“Ừm.” Tiết Giai Ny rên lên một tiếng, mặc dù vẫn có chút đau, nhưng đỡ hơn lúc nãy nhiều.

Quan Hạo Lê không ngừng hôn vuốt ve cô, môi mỏng từ tai của cô khuếch tới khuếch lui đuôi lông mày, bên trán, mi tâm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua cô lông mi dài, gương mặt, chóp mũi của cô. Vô số nụ hôn rơi xuống mặt cô.

Cuối cùng, môi của anh, rơi vào khoe miệng của cô.

“Ngaoan, lần này không đau.”

Nói xong, liền hoàn toàn để mình chìm vào trong cơ thể cô, từng từng lớp lớp thịt non bốn phía tuôn qua, giống như tơ lụa bóng loáng mềm mại.

Anh từ từ động, loại cảm giác mất hồn này cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thể nghiệm qua, dục vọng chiếm làm của riêng cũng càng ngày càng bộc phát, một lần lại sâu hơn một lần. Cơ thể xinh đẹp làm cho anh mê luyến không dứt.

“Ừ.”

Anh mang đến cảm giác lạ lẫm, Tiết Giai Ny không nhận được khổ rèn, từng đợt khoái cảm mãnh liệt bao trùm lấy cô, làm cho cô thở dốc càng kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghi Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37

Cô không kiềm chế được ngâm nga ra tiếng, nghe vào tai Quan Hạo Lê lại càng giống như một kiểu khích lệ, cũng không để ý đến lý trí, ra sức vận động.

Cảm giác càng lúc càng lạ lẫm và lực thăm dò ra vào càng lúc càng nặng gia tăng khiến Tiết Giai Ny không kìm được uốn éo người, cặp mắt mê ly mà huyền ảo trong đêm tối, thân thể mảnh khảnh theo tiết tấu leo lên từng bước một của Quan Hạo Lê khiến cho cô không cách nào trốn tránh ở chỗ sâu trong vòng xoáy...

Cô cảm thấy mình sắp nổ tung, cảm giác tê dại vẫn kéo dài đến tứ chi bách hại, khiến cô bất giác ôm sát người đàn ông nhấp nhô phía trên, móng tay kéo ra từng dấu vết trên lưng anh.

Giờ phút này, mùi máu tanh sẽ chỉ làm cho Quan Hạo Lê càng thêm điên cuồng, cảm dục quá lâu, tới nay anh giống như thú dữ lũ lụt cực đói, đã xảy ra thì không thể ngăn cản.

Mềm mại trước ngực cô không ngừng ma sát hấp dẫn anh, khiến anh đưa tay lên che kín, xoa nắn, khiến người phía dưới gần như không thể chịu đựng nổi lửa tình cao trào.

“Ừ... A...”

Cả người Tiết Giai Ny run rẩy, mở to cặp mắt mờ mịt, thở gấp liên tiếp, hình như sắp không chịu nổi.

“Ny Ny...”

Giọng nói khàn đục nặng nề của anh cực kỳ truyền cảm dễ nghe, khiêu khích cô mê loạn ý chí, hình như bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu lấp lánh, lúc sáng lúc lại tối, giống như xuất hiện ảo giác.

Giây phút khi anh kết thúc, thân thể Tiết Giai Ny run rẩy cực nhanh, ngay sau đó, đã ngủ mê man.

Anh yêu thương ôm lấy thân thể cô, thở dồn dập hỗn hển, nếu không phải bởi vì là lần đầu tiên của cô, anh hoàn toàn không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

Nhìn cô ánh mắt đưa tình lúng liếng nằm trên giường, trên mặt mày đều nhuộm đỏ, miệng nhỏ cũng sưng, sung đỏ tươi đẹp ướt át này làm lòng người ngứa ngáy khó nhịn, giống như nên cắn tiếp mới đúng.

Quan Hạo Lê ép buộc bản thân mình thu hồi lý trí, ôm cô gái nhỏ đã ngất đi về phía phòng tắm, khi khoe mắt liếc về phía vết máu đỏ thẫm trên ga giường thì trong lòng vui mừng.

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng sẽ là người cuối cùng.

Mặc dù cô không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, nhưng nhất định là người cuối cùng, và lại là duy nhất.

Ngày hôm sau, khi Tiết Giai Ny tỉnh lại, đã là buổi trưa rồi, cô khẽ giật giật thân thể, lại cảm thấy phía dưới đau quá, lập tức có dự cảm chẳng lành.

Nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ lại lần nữa rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Cô và Cát gia cùng nhau đến quán bar uống rượu khiêu vũ, có không ít đàn ông tiến gần cô, sau đó, hình như cô thấy một bóng người quen thuộc – Quan Hạo Lê.

Anh kéo mạnh mình muốn mình rời khỏi quầy bar, mình không chịu...

Cô đột nhiên vén chăn lên, khi thấy cả người không mảnh vải che thân thì ngón tay không kiềm chế được bấu chặt chăn, người đàn ông thú vị đáng chết!

Thật quá đáng! Lại thừa dịp sau khi cô uống say làm chuyện đó với cô!

Lần đầu tiên của mình, cứ không còn như vậy rồi.

Cô càng nghĩ càng uất ức, trong lòng hận chết Quan Hạo Lê.

“Tỉnh rồi, anh hằm chút cháo, em uống chút chứ?”

Đúng lúc này, Quan Hạo Lê đột nhiên đẩy cửa đi vào, giọng nói dịu dàng, trong mắt tràn đầy tình yêu cung chiều.

“Khốn kiếp! Tối hôm qua anh làm gì với tôi!” Tiết Giai Ny cắn môi, tức giận bưng bưng nhìn anh chăm chăm.

“Ny Ny, anh yêu em, anh sẽ phụ trách.” Quan Hạo Lê biết cô nhất định sẽ tức giận, đã sớm nghĩ cách dùng từ.

“Phụ trách cái đầu anh! Đồ lưu manh! Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny tức giận mắng.

Quan Hạo Lê đi tới, hạ giọng một tiếng, “Thật ra thì, em cũng có trách nhiệm.”

Tiết Giai Ny nghe xong lời này đã thực sự nổi giận, “Chính anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn lại còn nói tôi có trách nhiệm!”

“Em biết đáng về sau khi uống say của em có bao nhiêu đáng yêu sao?” Quan Hạo Lê ngồi trên giường, trông mắt đen thâm tình khẩn thiết.

“Anh...” Tiết Giai Ny bị lời anh nói làm ngẹn, từ nhỏ đến lớn, có người từng khen cô xinh đẹp, có người từng khen cô đã ngoan, có người từng khen cô phong cách, chính là chưa từng có ai nói cô đáng yêu.

Cô cho rằng anh sẽ nói ra lý do gì đặc biệt, kết quả...

“Thật, anh thề, hơn nửa quần áo cũng do em cởi.” Về mặt Quan Hạo Lê rất nghiêm túc, chỉ có điều, trong chuyện cởi quần áo này, anh nói dối có ý tốt.

“Anh chém gió!” Tiết Giai Ny xấu hổ gò má đỏ bừng, tên vô lại này, nhất định là gạt mình!

Cô cũng không phải đồ điên gì, sao có thể tự mình cởi quần áo?

“Trước kia có ai từng nói cho em biết đáng về sau khi uống say của em chưa?” Quan Hạo Lê đột nhiên hỏi một câu lạnh lạnh.

“Không có.” Tiết Giai Ny lắc đầu, tối hôm qua là lần đầu tiên cô uống say.

“Vậy thì đúng rồi, sau khi uống rượu say em hơi không giống bình thường, ngôn ngữ cử chỉ cũng biểu hiện... Thật đáng yêu, dĩ nhiên, cũng có lúc em không dễ thương, đó chính là phun lên người anh.”

“Đáng đời!” Tiết Giai Ny hừ lạnh.

“Cũng bởi vì vậy, em la hét quần áo rất thú vị, muốn cởi xuống, còn thoải mái nằm trong bồn tắm, để anh tắm rửa cho em.” Quan Hạo Lê nói từng câu từng chữ, giọng điệu chậm chạp.

Tiết Giai Ny nóng nảy đến gò má ửng hồng, “Câm miệng! Đừng nói nữa!”

Quan Hạo Lê rất biết điều dừng lại, có mấy lời nói một chút là được, nói nhiều quá ngược lại không tốt.

“Tối hôm qua tôi uống say, cái gì cũng không biết, bây giờ anh nói gì đều là thêu dệt vô cớ, tôi mới sẽ không ngốc đi tin tưởng anh!”

“Ngaoan, đừng nóng giận, ra phòng ăn ăn chút cháo, tốt cho bao tử.” Giọng anh chậm chạp dịu dàng.

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho tôi!” Tiết Giai Ny xấu hổ kêu lên.

Cô không hy vọng mình đắm chìm trong dịu dàng của anh, cảm giác này hoàn toàn thoát khỏi dự đoán của cô, rõ ràng chính anh có lỗi, tại sao anh có thể biểu hiện giống như không liên quan vậy?

Quá ghê tởm!

Quan Hạo Lê biết cô nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận sự thật này, nên đứng dậy đi ra ngoài, múc thêm một chén cháo nữa rồi bung vào cho cô, vừa mở cửa đã gặp phải cô ném gối đầu, may mà không ném lên chén cháo.

“Đi ra ngoài! Tôi ghét nhìn thấy anh!” Tiết Giai Ny ngồi trên giường hôn dỗi, nghe được tiếng cửa, không chút suy nghĩ ném cái gối qua, bây giờ cô cực hận Quan Hạo Lê.

Khi thấy anh bung cháo cho mình thì cũng không bớt nóng.

“Được, anh lập tức biến mất, nhưng em phải nhớ uống cháo.” Quan Hạo Lê vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Tiết Giai Ny chôn đầu vào trong chăn, cô hy vọng nhường nào đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng cái gì cũng không xảy ra.

Nhưng ông trời cố tình đối nghịch với cô, không để cho cô không phải đối mặt với sự thật này.

--- -----

Buổi tối, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên hẹn gặp mặt ở chỗ cũ.

“Tối hôm qua chẳng lẽ hai người...” Cát Xuyên cười hề hề như trộm.

“Tối hôm qua cậu uống say sao?” Tiết Giai Ny nghiêm túc hỏi ngược lại.

Cát Xuyên mở trừng hai mắt, như đang nghiêm túc nhớ lại, “Chắc... Là không có.”

“Không uống say sao cậu có thể để cho người đàn ông thú Quan Hạo Lê đó dẫn tớ đi?” Tiết Giai Ny tức giận nhìn bạn.

“Ồ thì...” Đầu óc Cát Xuyên xoay chuyển thật nhanh, nhìn trận thế này của Ngoa tử, chắc tối hôm qua xảy ra cái gì, khả năng lớn nhất là bị... Bị ăn sạch sành sanh.

“Nói thật, tớ cũng không nhớ nổi, buổi sáng tỉnh dậy, tớ ở trên giường nhà tớ, ngược lại trên người có một ít dấu vết mập mờ.”

Tiết Giai Ny mở lớn hai mắt nhìn bạn.

“Thôi đi... Cậu đừng hiểu lầm, tớ do Đỗ Hường Hàng ban tặng, không liên quan đến người đàn ông khác.” Cát Xuyên vội vàng xoa tay giải thích.

“Tớ còn tưởng rằng tối hôm qua cậu xảy ra tình một đêm với ai đó rồi.” Tiết Giai Ny bĩu môi.

“Cô em ấy! Trong đầu cậu đều nghĩ gì đâu! Tớ nhất quán như một với người đàn ông nhà tớ, người đàn ông khác hoàn toàn không lọt vào mắt thần của tớ.” Cát Xuyên hừ mũi.

“Dạ dạ dạ! Cát đại tiểu thư của chúng ta kiên trì nhất quán với tình yêu, không phải quân không lấy.”

“Chỉ có điều, trong lòng tớ có một nghi vấn, tớ về nhà thế nào?” Cát Xuyên mím môi nghiêm túc nhớ lại.

“Phụt!” Một ngụm nước của Tiết Giai Ny thiếu chút nữa không phun ra, “Không phải Đỗ Hường Hàng nhà cậu đến đón cậu?”

“Mà tớ nhớ rất rõ ràng, tớ không gọi điện thoại cho anh ấy!” Cát Xuyên rất buồn bực.

“Nói không chừng cậu mộng du.”

Cát Xuyên nhũn mày ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ đùi một cái, “Đúng rồi!”

Tiết Giai Ny liếc cô ấy một cái, “Bà chị, chị có thể bình tĩnh một chút không?”

“Tớ nhớ ra rồi! Tối hôm qua lúc cậu bị Quan Hạo Lê mang đi, tớ có đi qua ngăn anh ta lại, kết quả Nam Cung Thần nhô ra, anh ta nói muốn đưa tớ về nhà, tớ mơ mơ màng màng đi theo anh ta.”

Sau khi nói xong, Cát Xuyên tỏ vẻ đau thương nhìn về phía bạn tốt.

“Trời! Tối hôm qua cậu có thật sự thấy rõ ràng người đàn ông lăn khỏi ga giường của cậu là ai sao?” Tiết Giai Ny cũng kinh hãi.

“Tớ đương nhiên thấy rõ!” Cát Xuyên xù lông.

Tiết Giai Ny nhấp một ngụm trà, tỏ ý không tin tưởng lắm, người uống say, nào còn nhớ rõ ràng như vậy.

“Tớ xác định 100% người đàn ông tối hôm qua là Đỗ Hướng Hàng, nhưng tớ cũng phải gọi điện thoại cho Nam Cung Thần hỏi rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện, nếu không, trong lòng tớ cảm giác hơi vướng mắc, ôi má ơi, rợn lòng chết đi!”

Cát Xuyên lấy điện thoại di động ra không ngừng bấm số điện thoại, thế cho nên quên hỏi tình hình tối hôm qua của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được đáp án rõ ràng, nhưng Nam Cung Thần lại cố ý bán cho cô nút thắt, hỏi ngược lại một câu mơ hồ, 【Trong lòng cô càng hy vọng người đàn ông tối qua là ai? 】

Cát Xuyên cam đoan, nếu Nam Cung Thần ở bên cạnh cô, cô chắc chắn xông tới đánh cho anh ta một trận, quá khốn kiếp!

“Nói nhảm! Tớ đương nhiên hy vọng là chồng tớ!” Cô gào lớn lại.

Ở nơi công cộng, khó tránh khỏi đưa tới ánh mắt khác thường, cô chỉ cảm thấy xúi quẩy, nên phát tiết toàn bộ tức giận lên người Nam Cung Thần, hận nghiền răng nghiền lợi.

“Tối hôm qua, hai người... Chẳng lẽ...” Tiết Giai Ny cẩn thận tìm từ, trong mắt không giấu giếm được kinh ngạc.

“Không thể nào!” Cát Xuyên cắn răng nghiền lợi đáp.

“Ồ...” Tiết Giai Ny đáp một tiếng ý vị sâu xa.

Đột nhiên, Cát Xuyên quay đầu nhìn về phía bạn, “Hôm nay người tiếp nhận thăm vấn là cậu chứ? Sao lại kéo lên người tớ?”

Tiết Giai Ny vội vàng cười ha hả, tính ngây trang cúi đầu uống trà, trong lòng cảm thán phản ứng của người nào đó quá nhanh.

“Cậu chắc chắn mình biết rõ sao?” Cô cố ý nói sang chuyện khác.

“Đĩ nhiên! Nếu không phải chồng tớ, vậy buổi sáng tớ nên tỉnh lại ở khách sạn chứ không phải trên giường nhà mình, đều tại cậu hỏi tới hỏi lui gât tớ.” Cát Xuyên cẩn thận suy nghĩ một chút, nói thẳng ra.

-_-|||

Đầu Tiết Giai Ny đầy vạch đen, khóe miệng co giật, sao lại kéo lên đầu cô?

“Bà chị, chị đưa ra nghi vấn được rồi!”

“Tớ nghĩ, chuyện phải là như vậy, tớ đúng là lên xe Nam Cung Thần, nhưng anh ta rất quân tử đưa tớ về nhà, bây giờ tớ hơi hoài nghi, có phải tối hôm qua chồng tớ ghen không? Trước kia anh ấy rất dịu dàng, nhưng sáng nay, tớ phát hiện trên người tớ thể thâm không nở nhìn.”

“Khu...” Tiết Giai Ny bị sặc một ngụm nước trong cổ họng, ho đến cô đỏ bừng cả khuôn mặt.

Dừng một chút, tiếp tục nói: “Xem ra tối hôm qua hai người rất kịch liệt.”

“Tớ cũng nghĩ thế, nếu không tớ sẽ không ngủ thẳng cẳng đến tận chiều mới tỉnh, cả người vô cùng ê ẩm” Cát Xuyên nghiêm túc gật đầu, không hề cảm thấy lời này có gì không ổn.

Tiết Giai Ny nuốt một ngụm nước trà, Cát gia không hổ danh là Cát gai, sau khi ở chung với bạn trai chính là không giống trước, cái gì cũng có thể nói, hơn nữa mặt không đỏ sặc.

Cô thật hồ thẹn!

“Ặc... Chúng ta có thể thay đổi đề tài không? Bị người khác nghe được không tốt.”

“Được! Rốt cuộc tối hôm qua cậu và Quan Hạo Lê đã xảy ra chuyện gì?” Cát Xuyên cười híp mắt nhìn cô.

O(^ _ ^)o Tiết Giai Ny có cảm xúc ngổn ngang trong gió, nên tới đúng là vẫn còn không tránh khỏi.

“Đừng nói nữa, nói đến tối hôm qua tớ lại buồn bực.” Trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

Cát Xuyên sáp lại gần, nhỏ giọng nói: “Trải qua tối hôm qua, cậu trở thành phụ nữ chân chính! Nói cho chị xem, cảm nhận gì?”

Giọng nói và vẻ mặt của người nào đó rất hèn mọn bí ối, chọc cho Tiết Giai Ny bất mãn trừng mắt về phía cô ấy.

“Không phải cậu chưa từng trải qua.” Tiết Giai Ny tức giận đáp lại một câu.

“Chuyện cũ năm xưa, ai còn nhớ rõ ràng như vậy!” Cát Xuyên bĩu môi.

Tiết Giai Ny cố nén kích động muốn trào máu của mình, hít vào một hơi thật sâu, cô quyết định nói lời kết thúc đối thoại ngày hôm nay trước.

“Không còn sớm, trở về đi thôi.” Cô lấy khăn giấy lau tay.

“Mới tám giờ, còn sớm! Không phải đi hẹn hò sau lưng tớ chứ?” Cát Xuyên cười đến mặt mờ.

“Hẹn cái đầu cậu! Tớ mệt rồi!” Tiết Giai Ny rất muốn gõ bạn một lông cây dê *.

(*) lông cây dê: bên ngoài trái cây dê xù xì đầy lông như con nhím.

“Mệt? Không phải tối hôm qua cậu vận động quá kịch liệt, hôm nay còn chưa trở lại bình thường?”

“Ngừng! Cậu có thể suy nghĩ bình thường một chút không? Tối hôm qua tớ uống say, cái gì cũng không biết, sáng dậy mới phát hiện mình không giải thích được đã thất thân, tớ đã đủ buồn bực, cậu đừng thêm ám ức cho tớ được không?” Tiết Giai Ny hoàn toàn thua cô ấy.

Cát Xuyên hỏi: “Anh ta không phải mộng chạy lấy người, xem như là tình một đêm chứ?”

“Anh ta dám!” Tiết Giai Ny cắn răng.

“Vậy nói rõ người ta thích cậu, bằng không sẽ không chờ tới bây giờ, hơn nữa sau khi uống say hành động đều không tự chủ được, còn lớn mật hơn lúc tỉnh táo, không bị cản trở, rất tự nhiên mà...”

Cát Xuyên buông tay ra, ý tứ không cần nói cũng biết.

Ngón tay Tiết Giai Ny cầm chặt cái ly, liên tưởng đến những lời Quan Hạo Lê nói với cô hôm qua, trong lòng càng phiền não, chẳng lẽ tối hôm qua mình thật sự có trách nhiệm?

Lại nói, trước tối qua, cô và anh đã từng có hai lần tiếp xúc da thịt thân mật, chỉ có điều không đột phá tầng phòng tuyến cuối cùng mà thôi.

Mà bây giờ, tất cả đều không giống nhau.

Thật ra thì, cũng không phải cô không thích anh, nhưng vừa nghĩ tới anh âm thầm biến mất hơn một năm, trong lòng rất không thoải mái, vốn cô đã làm xong chuẩn bị giữ khoảng cách với anh.

Nhưng chuyện tối ngày hôm qua, làm rối loạn tất cả kế hoạch của cô.

“Góa tử, tớ cảm thấy Quan Hạo Lê nghiêm túc với cậu, mà cậu cũng có ấn tượng tốt với anh ta, nếu như vậy, sao không thử một chút?” Cát Xuyên cầm tay bạn mình, chân thành nói.

Tiết Giai Ny trầm mặc không nói, trong lòng rất loạn.

Sau này, Quan Hạo Lê xuất hiện trước mặt Tiết Giai Ny cả ngày, cho dù cô tránh thế nào, anh đều có thể “Vô tình gặp gỡ” ở bất kỳ trường hợp nào, bất kỳ quãng thời gian nào, để cho cô tránh không thể tránh.

Để cho cô càng buồn bực, ngày đầu tiên đi làm đã gặp anh.

“Anh có thể đừng như âm hồn không tan như vậy được không! Bây giờ tôi đang đi làm, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tiết Giai Ny kéo anh sang một bên hỏi.

Quan Hạo Lê cố ý tỏ vẻ kinh ngạc, “Thì ra em cũng làm ở đây! Thật trùng hợp! Trưởng đài các em mời anh tới.”

Anh cười đến rất hả hê, rất tự tin, trong mắt Tiết Giai Ny nhìn lại cực kỳ chói mắt!

“Có ý gì?” Cô cảnh giác nhìn anh.

Đúng lúc này, trưởng đài Âu Dương và mấy vị chủ nhiệm đi cùng tới, trên mặt mọi người đều nở nụ cười, cực kỳ cung kính nói với Quan Hạo Lê: “Có thể mời Quan tiên sinh tới nhận phỏng vấn ở trong đài chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi, phòng khách quý cho ngài đã chuẩn bị xong.”

“Trưởng đài Âu Dương quá khách khí.” Quan Hạo Lê thay đổi vẻ lưu manh thường ngày, trở nên khiêm tốn lễ độ, hình tượng quý công tử tao nhã.

“Tiểu Tiết! Cô và Quan tiên sinh có quen biết không?” Trưởng đài Âu Dương hòa nhã dễ gần nhìn Tiết Giai Ny.

“Không biết.” Tiết Giai Ny lắc đầu, cô tình nguyện không biết anh.

“Ôi! Có thể mặt tôi quá phổ biến, cô gái nhỏ người ta nhận lầm người.” Quan Hạo Lê cười tự giễu.

“À, hóa ra là vậy!” Trưởng đài Âu Dương có thâm ý khác nhìn hai người.

Đội sau khi bọn họ cùng đi, Tiết Giai Ny còn chưa bình thường trở lại từ kinh ngạc hoảng hốt, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Ngay cả trưởng đài cũng cung kính như vậy với Quan Hạo Lê, giống như anh ta là khách cực kỳ tôn quý gì đó, trời ạ! Cô càng ngày càng không rõ!

Trở lại phòng làm việc, đã nghe thấy một nhóm cô gái ngồi đó bàn luận âm ỉ.

“Tôi thật hưng phấn! Vừa rồi Quan tiên sinh cười với tôi!” Người đẹp Giáp háo hức.

“Tôi thấy anh ấy là người đàn ông perfect nhất! Tao nhã mẽ người, tuấn lãng đẹp trai, quyến rũ khí phách, nhất định là con nhà giàu đẹp trai hoàn mỹ không khuyết điểm trong cảm nhận của tôi.” Người đẹp Ất say mê.

Nghe đến đó, Tiết Giai Ny thiếu chút nữa không cười phun, cô rất hoài nghi những người này nhìn lầm, anh ta rõ ràng là một tên lưu manh vô lại! Nào dính dáng gì đến đẹp trai tao nhã?

“Tôi nghe nói Quan tiên sinh chưa bao giờ tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn gì của truyền thông, đã từng có phóng viên đài truyền hình quanh quẩn gần nhà anh ấy mấy tháng, cũng không thuyết phục được anh, không biết trưởng đài Âu Dương của chúng ta dùng quan hệ thế nào, quá cao thủ rồi!” Người đẹp Bính rất bất quái.

“Tin đồn chi phí anh ấy đến khám bệnh tại nhà vô cùng cao, chưa từng có một phẫu thuật thất bại, nổi danh toàn thế giới, thành tựu y học đếm không xuể, nhưng tính tình anh ấy vô cùng quái dị, không chấp nhận lương cao của bất kỳ bệnh viện lớn nào, hành tung mơ hồ không xác định.” Người đẹp Đinh vô cùng sùng bái nói.

Ặc... Họ nói có khoa trương quá không?

Không phải anh là một bác sỹ sao? Nhiều lắm có danh tiếng hơi nhỏ ở giới ý học, về phần thần bí như vậy, cũng sắp vượt qua Đẳng Cận Tư rồi.

“Xin hỏi, Quan tiên sinh trong miệng các cô là chỉ Quan Hạo Lê sao?” Tiết Giai Ny không nhịn được chen miệng vào nói.

Các người đẹp thảo luận đến kịch liệt cực kỳ khó chịu khi đột nhiên bị người cắt đứt, cùng nhau nhìn về phía cô, “Dĩ nhiên, Quan tiên sinh là độc nhất vô nhị! Nhưng tên của anh ấy nhất định sẽ bị nhiều người mạo danh, nếu cô cũng vừa vận quen biết một người đàn ông tên Quan Hạo Lê, 99% anh ta là đồ giả mạo, tập làm quen đi là được.”

Phụt! Tiết Giai Ny tàn nhẫn phun ra.

Trí tưởng tượng của những người này đúng là không phải phong phú bình thường!

“Được rồi, các cô tiếp tục.”

Cô giống như chạy trốn ra khỏi phòng làm việc, một mình ở trong phòng trà yên lặng uống trà, lấy điện thoại di động ra bắt đầu baidu, biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng.

Sau khi nhìn một đoạn giới thiệu dài, cô nâng quai hàm làm bầm lâu bầu: thì ra anh ta cũng là một cỗ phiếu tiềm năng?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39

Tiết Giai Ny mới vừa vào đài phát thanh thực tập một chức nhỏ, đương nhiên việc phỏng vấn sẽ không rơi vào người cô, nhưng ngoài dự đoán là: trưởng đài lại chỉ mặt gọi tên cô đi làm trợ lý cho người chủ trì.

Cho dù cô không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không có cách từ chối, ai bảo quan lớn có thể đề chết người!

Vì vậy, tất cả mấy việc vặt như bung trà rót nước đều rơi vào trên đầu cô, Quan Hạo Lê ngồi ở đó như đại gia, yên tâm thoải mái sai bảo cô, cô giận đến nổi trợn lồi đình!

Đàn ông xấu! Cô sẽ đòi lại món nợ này!

Sau khi phỏng vấn xong, trưởng đài nhiệt tình muốn mời Quan Hạo Lê ăn tối, không quên kéo theo Tiết Giai Ny, cô rất uyển chuyển từ chối, nói buổi tối mình có chuyện, nhưng trưởng đài cố tình muốn cô đi, làm cho cô rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể đổ hết tất cả trách nhiệm lên trên đầu người nào đó.

Trong bữa tiệc, không biết là mọi người vô tình hay cố ý sắp xếp cô ngồi kế Quan Hạo Lê, làm cho cô rất không thoải mái, nghĩ thầm: chẳng lẽ mọi người đã biết gì rồi?

Càng làm cho cô buồn bực, Quan Hạo Lê đã thay cô cạn rượu hơn ba lần, lần này không có việc gì cũng làm cho có chuyện rồi, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm ý của người nào đó, cô sẽ nhớ tới đêm bản thân uống say kia.

Chỉ có thể yên lặng ngồi chồm hổm về vòng vòng nguyên rủa anh trong góc tường: uống đi, cho anh uống đã đi, tốt nhất say đến giống như con lợn chết! Để cho mọi người thấy anh làm trò hề!

Xét thấy Quan Hạo Lê đen tối không tỏ rõ thái độ, mọi người cũng không dám trắng trợn mở miệng cười giỡn với anh, chỉ nói đôi lời tượng trưng, “Quan tiên sinh thật đúng là một người đàn ông tốt thương hoa tiếc ngọc!”

Trong lòng Tiết Giai Ny nói tiếp: Đàn ông thú vị hoa ghẹo nguyệt khắp nơi thì đúng hơn!

Sau khi ăn xong, mọi người rời rít “Hợp thành nhóm” về nhà, vừa lúc dư lại hai người Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny, trưởng đài Âu Dương vội vàng cười ha hả, “Tiểu Tiết, phiền cô đưa Quan tiên sinh về nhà, tối nay anh ấy thay cô cạn không ít rượu nha! Bây giờ đi đường còn không vững, bộ dáng như vậy không thể lái xe.”

Những người khác tiếp lời phụ họa, Tiết Giai Ny có khổ mà không nói được, trong lòng nghĩ thầm: ai kêu anh ta thay tôi uống rượu? Uống say cũng đáng!

Chẳng phải gọi xe taxi đưa anh ta về là được sao! Còn bắt tôi đưa, mấy người không sợ tôi xảy ra chuyện gì sao? Trong lòng cô không cam lòng oán trách.

“Không có việc gì, tự tôi có thể.” Quan Hạo Lê say khướt khoát tay, dáng đi lảo đảo.

“Người uống say thường nói mình không có say, bây giờ say rượu lái xe bị bắt được rất nghiêm trọng, không thể tùy tiện đem sinh mạng ra nói giỡn, Tiểu Tiết, làm phiền cô rồi.” Trưởng đài Âu Dương hiện lạnh nhìn cô.

Không ai đưa tay đánh kẻ đang cười, mấy lời từ chối của cô đều cảm ở trong cổ họng rồi.

Ánh mắt của bọn hồ ly này thật sắc bén, sợ cô làm qua loa cho xong, còn “Tốt bụng” đỡ Quan Hạo Lê vào bên trong xe ngồi, thúc giục Tiết Giai Ny lái xe nhanh, đứng ở đó đưa mắt nhìn cô rời đi.

Con mẹ nó! Một đám lão hồ ly!

Tiết Giai Ny tức giận nắm tay lái, ánh mắt tức giận liếc nhìn người đàn ông đang ngủ say trong kính chiếu hậu, trong đầu linh hoạt chuyển động.

Đến dưới lầu nhà anh, mắt thấy người nào đó vẫn còn đang ngủ, xuống xe, sau khi mở cửa xe ra, cô ý dùng sức vỗ vỗ trên mặt anh, “Tối rồi, mau tỉnh lại!”

Người nào đó nghiêng nghiêng người, ngủ tiếp.

“Động đất!” Cô chọt hét lớn một tiếng vào lỗ tai anh, dB cao, màng nhĩ đều sắp thủng.

Lần này, Quan Hạo Lê có phản ứng, mờ mịch mở mắt, “Em muốn mưu sát chồng sao?”

“Cái đầu anh! Đừng giả bộ! Mau dậy đi!” Tiết Giai Ny hung dữ nhìn anh chằm chằm.

“Sớm biết như vậy, nên để em uống say, không đáng yêu chút nào.” Quan Hạo Lê vuốt vuốt lỗ tai.

“Tôi vốn không đáng yêu!” Tiết Giai Ny giận dỗi không trả lời.

“Thật ra thì, em có làm sao thì anh cũng thích.” Người nào đó mặt dày mày dạn nói một câu.

“Không thèm!” Tiết Giai Ny cắn môi.

Quan Hạo Lê vịn cửa xe đi ra, vừa khéo ngã vào người Tiết Giai Ny.

“Đứng dậy! Có tin tôi ném anh xuống đất hay không?”

“Đừng nhúc nhích, anh hơi buồn nôn.” Người đàn ông nào đó tội nghiệp tựa vào trên người cô, cố ý hù dọa cô.

Tiết Giai Ny không thể làm gì khác hơn là chịu đựng cảm xúc muốn hất anh ra mà đi từng bước từng bước về phía thang máy, cô cũng không muốn bị ới đầy người, mới nghĩ một chút đã thấy ghê tởm chết đi được.

Dọc theo con đường này, cơ hồ cả người Quan Hạo Lê đều đặt lên trên người Tiết Giai Ny, ăn hết đậu hũ, còn thỉnh thoảng phun khí nóng vào cổ của cô, đáng vẻ rất tùy ý, khiến Tiết Giai Ny không bắt được thóp.

Nhà anh đối với cô mà nói, đã sớm quen thuộc cửa nẻo.

Mở cửa, ném anh ở trên ghế sofa, xoay người liền chuẩn bị rời khỏi, ở lại một giây cũng cảm thấy nguy hiểm.

Quan Hạo Lê lạnh tay lẹ mắt kéo cô lại, khẽ dùng sức, cô liền không ổn định ngã nhào ở trong lòng anh, bị anh ôm chặt không thể nhúc nhích.

“NyNy, đừng đi.” Anh cố ý dán sát vào tai cô.

“Không cho phép gọi thân thiết như vậy!”

Tiết Giai Ny giùng giăng muốn ngồi dậy, khốn kiếp! Quả nhiên cô bị anh lừa!

“Vây kêu bảo bôi?” Giọng nói trầm thấp từ tính mê người.

“Không được!” Tiết Giai Ny từ chối không chút suy nghĩ, co dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát được anh, ngược lại cảm thấy phía dưới có một thứ chổng vào người mình, cô càng giãy giụa, nó càng cứng rắn.

Cô bất tri bất giác phản ứng lại, đây là cái gì.

Gương mặt mắc cỡ đồ bùng, mắt đẹp tròn tròn, cả giận nói: “Luu Mạnh!”

“Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, người anh yêu uốn qua uốn lại ở trong ngực mình, nếu như anh không có chút phản ứng, còn là một người đàn ông bình thường sao?” Quan Hạo Lê nghiêm túc nói.

“Đê xòm! Thả tôi ra!” Tiết Giai Ny lấy tay dấm anh.

“Không thả.” Quan Hạo Lê ôm cô càng chặt hơn, đầu lưỡi mập mờ liếm vành tai mượt mà của cô, dẫn tới một cảm giác tê dại.

Tiết Giai Ny hơi sợ, cơ thể thường phản ứng nhanh hơn lý trí, người đàn ông này rất biết tán tỉnh, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, ở trước mặt anh, mình chỉ có phần thua.

“Đừng.” Trong giọng nói của cô bắt đầu không tự tin.

Quan Hạo Lê dung ngón tay nâng cằm của cô lên, nhìn thấy đáy mắt cô hiện lên vẻ hốt hoảng, liền cúi đầu hôn cái miệng nhỏ hồng của cô, trần trọc mát, dịu dàng liếm.

Tiết Giai Ny hoàn toàn bị động thừa nhận, trong miệng đều là mùi thơm của rượu đỏ, đôi tay không tự chủ ôm sát cổ của anh, phòng ngừa mình té xuống.

Cô cảm thấy nhất định là mình bị anh đầu độc, bằng không sao lại cảm thấy nụ hôn này rất mỹ diệu, rất say lòng người?

Đang trong lúc hai người hôn nhau kịch liệt, Quan Hạo Lê chợt buông đôi môi mềm mại của cô ra, khẽ hôn một cái ở trên trán cô, giọng điệu dịu dàng hấp dẫn, “Ngủ ngon.”

Tiết Giai Ny không kịp phản ứng, sững sờ nhìn anh, ánh mắt mê mang, tản ra sức hấp dẫn trí mạng.

“Đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhịn được.”

Quan Hạo Lê tự giễu cười cười, ôm cô đặt ở bên cạnh ghế sa lon, “Trễ rồi, anh không yên tâm để em về nhà một mình, tối nay ở lại đây, phòng ngủ

chính cho em, anh ngủ ở phòng khách.”

Dứt lời, anh liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Từ bước chân lộn xộn không khó nhìn ra, quả thực tối nay anh uống rất nhiều, nhưng ý chí và từ lượng của anh đều rất kinh người, không phải là người bình thường có thể so được.

Cho đến khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Ào ào”, Tiết Giai Ny mới tỉnh táo lại, cô sờ sờ gương mặt và đôi môi nóng ran của mình, dùng sức lắc đầu, nhất định là cô mê muội!

Lại có thể cảm thấy. Anh là người tốt? Suy nghĩ thật đáng sợ!

Nhìn đồng hồ, đã rạng sáng, quả thật lúc này về nhà không an toàn, anh ta đã nói rõ ràng như vậy, cô gây sự đòi về nữa, sẽ có vẻ rất kiêu cách.

Đứng dậy vào phòng, trong tủ treo quần áo có quần áo ngủ cô mặc qua, trong phòng rửa tay cũng có đồ rửa mặt của cô, rất đầy đủ, cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Trong phòng tắm, Quan Hạo Lê cố ý tắm nước lạnh để dập tắt dục vọng của mình, anh không phải không muốn, mà là cân nhắc đến việc Tiết Giai Ny mới nếm thử mấy ngày, cần một quá trình thích ứng.

Hơn nữa, anh không thể để cho cô cảm thấy mình là người đàn ông chỉ dung nửa thân dưới để suy nghĩ, phải chịu đựng vì hạnh phúc sau này.

Suy nghĩ như vậy, vẫn là rất tính toán.

Cho nên, Tiết Giai Ny đơn thuần của chúng ta lại bị lừa gạt, dù cô điều ngoa thế nào, cũng không phải là đối thủ của cao thủ tình trường Quan Hạo Lê, muốn chơi với anh, còn non lắm!

Trước khi ngủ, Tiết Giai Ny còn do dự có cần khóa trái cửa hay không, ngộ nhờ người đàn ông nào đó bộc phát thú tính, nói chuyện không giữ lời thì sao?

Lấy sức của cô khẳng định không đánh lại anh, đây là một vấn đề đáng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40

Đêm nay, bình an vô sự, Tiết Giai Ny ngủ rất ngon.

Cô cũng có thay đổi nho nhỏ về cách nhìn với người nào đó, thì ra anh cũng không phải là công tử phóng đảng phù phiếm bên ngoài, trừ ngấm ngấm bằng nửa người dưới, lý trí vẫn có.

Sau đó, hình thức chung đụng của hai người hơi hòa hoãn, nhưng vẫn cãi nhau ầm ĩ như cũ, không đạt tới trình độ ái ân ngọt ngào.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng!

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, đông đi xuân tới, vạn vật hồi phục, trăm hoa đua nở, mẹ tự nhiên rạng rỡ hẳn lên, ý xuân dạt dào.

Đối với nhân viên mà nói, thứ sáu có ý nghĩa giải phóng, Tiết Giai Ny cũng không ngoại lệ, cuối tuần này cô muốn đi làm một chuyện có ý nghĩa!

Quan Hạo Lê hỏi cô nhiều lần, cũng không lấy được kết quả, trong lòng cảm thán: Xem ra kế hoạch hẹn hò chuẩn bị trước của mình bị nhỡ.

Sáng sớm thứ bảy, Tiết Giai Ny trang bị đầy đủ, cùng một nhóm bạn hẹn đi bộ đi du lịch.

Ý tưởng của cô chính là, trước tiên thử ở gần đây một chút, nếu thân thể có thể đảm bảo, sẽ kế hoạch đi đến chỗ xa một chút, ví dụ như Vân Nam, Đôn Hoàng, Tây Tạng, v.v...

Bởi vì lần đầu tiên tham gia vận động bên ngoài như vậy, trước đó cô đã quen một đám bạn yêu thích đi bộ du lịch, trưng cầu ý kiến bọn họ rất nhiều vấn đề về phương diện này, nhất là phương tiện trang bị, cô cảm thấy phải chuẩn bị đầy đủ hết, dù sao cũng là dã ngoại, làm không tốt sẽ chết.

Trong đó có một người bạn trên mạng “Thiên Nhai Chỉ Xích” trợ giúp cô rất nhiều, không sợ người khác làm phiền và giảng giải một chút tác dụng của

trang bị cho cô, cũng hết lòng dặn dò cô phải mang những thuốc cần thiết gì, để cho cô rất cảm ơn.

Vốn cô cho rằng “Thiên Nhai Chi Xích” sẽ là một nhân vật vai chú, từ lời nói bình thường đến hình đại diện, đều rất thành thực chừng chạc.

Sáng thứ bảy khi hai người gặp mặt thì Tiết Giai Ny mới phát hiện người ta không khác cô nhiều lắm, năm nay cũng là năm tư, đại học M cách vách.

Quan trọng nhất là, dáng dấp vừa cao lớn vừa đẹp trai, rất rục rờ, rất nhiệt tình.

Còn có một tên dễ nghe, Cố Thừa An.

Sau khi biết nhau, Tiết Giai Ny phát hiện mình và anh ta rất có tiếng nói chung, sở thích của hai người vốn không khác lắm, ngồi chung một chỗ hình như tán gẫu một đề tài không xong.

Có một cảm giác... Chỉ hận không gặp sớm.

Xe buýt gần cách xa nội thành, một nhóm mười mấy người lục tục xuống xe, kiểm tra hành trang của mình, bắt đầu hai ngày đi bộ du lịch.

Trong bọn họ có ít nhất hai phần ba đều là tay mới, cho nên chọn địa phương không tính là xa, bên cạnh ngoại ô thành phố C có một khu rừng núi thưa thớt người ở, bởi vì quá mức vắng vẻ, nên chung quanh không có cư dân, khiến vùng núi này càng ngày càng ít người đặt chân, dần dần, sẽ phát triển thành chốn không người rồi.

“Đợi lát nữa em đi sau anh, đừng sợ.” Cố Thừa An tham gia đi bộ du lịch từ năm nhất, cho nên kinh nghiệm của anh rất đủ.

“Ừ, cảm ơn.” Tiết Giai Ny mím môi mỉm cười.

Khi mọi người chuẩn bị xuất phát, một chiếc xe việt dã băng đồng lái tới, dần dừng hẳn.

Tiết Giai Ny đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, cô mở to hai mắt nhìn người đàn ông trong xe, trời ạ! Sao anh lại tới?

Quan Hạo Lê anh tuấn mở cửa xe, một bộ trang bị hạng sang, người sáng suốt vừa nhìn cũng biết anh là người trong nghề.

“Mọi người không ngại tôi gia nhập đội ngũ của mọi người chứ?” Anh cười híp mắt nói.

Đoàn người vốn là bạn quen biết trên mạng, thêm một người hay giảm đi một người hoàn toàn không là vấn đề gì với họ, cho nên tất cả mọi người không có ý kiến, chỉ có Tiết Giai Ny không thoải mái trong lòng.

Thật là âm hồn không tan! Đi đâu đều có thể nhìn thấy anh!

“Ny Ny, em cũng quá bướng bỉnh! Âm thầm tham gia đi bộ du lịch sau lưng anh, nếu xảy ra chuyện gì, anh sẽ đau lòng.” Quan Hạo Lê lại gần bên cạnh cô nhỏ giọng nói.

“Anh không nói chuyện không ai bảo anh câm!” Tiết Giai Ny tức giận lườm anh.

“Giai Ny, anh ta là?” Cố Thừa An lịch sự đưa ra nghi vấn.

Nghe được cậu ta gọi thân mật, Quan Hạo Lê khẽ nheo mắt lại, quan sát cậu thanh niên trước mắt, từ ngoại hình mà nói, quả thật cũng không tệ lắm, nhưng so sánh với anh, kém xa!

“Tôi là bạn trai cô ấy.” Anh cướp trả lời trước, cũng tuyên bố quyền sở hữu ví dụ như ôm eo cô.

“Tôi không đồng ý!” Tiết Giai Ny nổi giận quát.

“Em hy vọng bây giờ anh thổ lộ một lần nữa với em trước mặt mọi người sao?”

Quan Hạo Lê cười đến rất dịu dàng, thường lúc ấy, đã nói lên anh nguy hiểm nhất.

Cố Thừa An không phải người ngu, dĩ nhiên nhìn ra được giữa bọn họ không tầm thường, rất biết điều đi về phía trước, nhưng chuyện này cũng không hề nói lên anh cứ từ bỏ như thế rồi.

Tiết Giai Ny đã từng sớm lĩnh giáo hành vi vô lại của người nào đó rồi, ngay cả ức giận, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ngay sau đó cầm miệng giả bộ thâm trầm, mặc cho anh nói gì đều không để ý.

Buổi trưa, mọi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy lương khô của mình ra lót dạ, hành trình buổi chiều sẽ dài hơn, phải làm xong chuẩn bị đánh lâu đài.

“Ny Ny, anh quên mang nước.” Sau khi ăn xong bánh bích quy, Quan Hạo Lê tội nghiệp nhìn Tiết Giai Ny, không thể hôn cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ của cô, vậy cũng muốn hôn gián tiếp mới được!

“Đáng đời!” Tiết Giai Ny hừ lạnh, không để ý đến anh.

“Quan tiên sinh, tôi vừa vắn mang theo mấy bình nước, cho anh.” Một nữ sinh tha thiết đưa tới một bình nước.

Tiết Giai Ny nói xấu trong lòng: đàn ông thú! Đi đến đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt!

“Cám ơn ý tốt của cô, Ny Ny nhà tôi sẽ ghen.” Quan Hạo Lê cự tuyệt rất uyển chuyển

“Đừng há mồm ngậm miệng lại Ny Ny nhà tôi, nỏ da gà! Còn nữa, tôi không ghen!” Tiết Giai Ny cắn răng, âm lượng cố gắng khống chế trong phạm vi hai người có thể nghe.

“Thật sao? Sao anh lại nghĩ thấy vị chua rồi?” Một người đàn ông vô liêm sỉ hít mũi.

Tiết Giai Ny không nói lại anh, dứt khoát đứng dậy đi về phía chỗ Cổ Thừa An ngồi, nói chuyện với anh ta.

Một buổi chiều, cô đều không tiếp tục để ý Quan Hạo Lê, ngoài ý muốn, Quan Hạo Lê cũng không trở lại làm phiền cô, ngược lại vừa đi vừa nói với mấy nữ sinh nhỏ, nói cười ríu rít.

Có lẽ anh nói chuyện xưa quá hấp dẫn người rồi, thỉnh thoảng có tiếng nói tiếng cười vang vọng trong thung lũng yên tĩnh, rất hạnh phúc!

Không biết vì sao, Tiết Giai Ny cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, luôn không tự chủ liếc về phía người nào đó, hàn huyên một lúc với Cổ Thừa An đã không có đề tài.

Toàn bộ nét mặt cô đơn và không yên lòng rơi vào trong mắt Cổ Thừa An, trong lòng lập tức hiểu, xem ra, cô gái này không thể nào thuộc về anh.

Cảnh đẹp hơn nữa, Tiết Giai Ny cũng không còn tâm tình thưởng thức, cô rất căm tức bản thân, không nhận được tự hỏi mình: thật sự... Thích anh sao?

Buổi tối, mọi người ríu rít tìm vị trí “Xây dựng cơ sở tạm thời”, ngồi chung một chỗ thảo luận cảnh đẹp nhìn thấy trên đường hôm nay...

Tiết Giai Ny nhếch hàm ngồi dưới đất gần người, nơi chưa từng bị khai phá chính là đẹp, ngay cả ánh sao trên trời cũng sáng hơn nhiều, may mắn chính là, không gặp phải động vật nào đó mà cô sợ.

Đột nhiên, không biết ai hô lớn một tiếng, “Rắn!”

Cô lập tức hoảng hốt nhảy lên khỏi mặt đất, vẻ hoảng sợ trên mặt không cần nói cũng biết.

Ghét của nào trời trao của ấy, cái này bảo cô buổi tối phải làm sao?

Sợ hãi trong lòng tăng tăng lớp lớp cuộn cuộn mà đến, mặc dù trong đội ngũ có mấy nữ sinh, nhưng mọi người không nhận ra, coi như cô cầu cứu người khác, người khác cũng không nhất định sẽ giúp cô, làm không tốt còn có thể cảm thấy cô kiêu cách.

Vận động bên ngoài sao! Khó tránh khỏi sẽ gặp phải rắn, đây là một trong những chương ngại tâm lý cô nhất định phải khắc phục!

Nhưng thật sự có chút chuyện không phải lập tức là có thể vượt qua được, phải có một quá trình thích ứng, cô hít vào một hơi thật sâu, bây giờ người duy nhất có thể giúp cô, cũng chỉ có Quan Hạo Lê rồi!

Ngần ngừ hồi lâu, vẫn hơi mất hết mặt mũi, mắt thấy tất cả mọi người đều vào túi ngủ rồi, cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho người nào đó, lại phát hiện điện thoại di động không có sóng.

Khiến cô muốn đánh người, do dự mấy giây, lặng lẽ đi tới trước túi ngủ của Quan Hạo Lê, thò đầu ngón tay chọc chọc, nhanh chóng, khóa kéo đã kéo ra.

Cô bất ngờ không kịp đề phòng bị lôi vào, cả người cũng ngã nhào lên người anh, “Anh...”

Câu nói kế tiếp bị tay anh bưng kín, “Suyt! Tất cả mọi người đang ngủ, tìm anh có chuyện gì không?”

Quan Hạo Lê biết rõ còn có ý hỏi, thật ra thì vốn không có rắn, anh cố ý lừa gạt con gái nhà người ta, mục đích chính là dẫn Tiết Giai Ny mắc câu, trong lòng không khỏi đắc ý, cảm giác người đẹp trong lòng thật tốt đẹp!

“Tôi... Sợ...” Tiết Giai Ny nhỏ giọng ngập ngừng nói.

“Yên tâm đi, nhóm bạn trên mạng rất tuân thủ quy tắc, sẽ không làm chuyện bắt nạt nữ sinh.” Quan Hạo Lê giả bộ an ủi.

Tiết Giai Ny bị câu nói của anh mắc cỡ đỏ bừng mặt, cô nào nói ý đó!

“Tôi chỉ... Động vật nào đó.” Cô ấp úng liếc anh.

“À... Em nói cho anh biết nó ở đâu, anh đi giết nó.” Quan Hạo Lê bưng tình hiểu ra nói.

“Bên ngoài đen thui, sao tôi biết nó ở đâu!” Tiết Giai Ny tức giận.

“Vậy làm sao bây giờ?” Người nào đó hỏi rất đáng đánh đòn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41

“Tôi không dám một mình...” Tiết Giai Ny cắn môi, vẻ mặt rất ảo não.

Cô không muốn cầu cứu anh chút nào, nhưng tình thế cấp bách, vùng núi hoang dã, người quen thuộc và tín nhiệm nhất cũng chỉ có mình anh, hơn nữa hai người đã xảy ra quan hệ đó, mặc dù không nguyện ý nghĩ lại, nhưng sự thật dù sao cũng là sự thật.

“Ý của em là... Tôi nay ngủ đây?”

Quan Hạo Lê biết rõ tính tình của cô, nói quá mức, sẽ hoàn toàn ngược lại, da mặt của cô quá mỏng, đến điểm dừng là đủ. Lại nói, chuyện này vốn do một tay anh thiết kế, muốn chính là hiệu quả này.

Không thể làm hỏng, phải có chừng mực.

Tiết Giai Ny bắt đầu đi, xấu hổ thẹn thùng gật đầu, nếu không phải tình huống đặc biệt, dù như thế nào cô cũng không kéo cái mặt này xuống tới tìm anh giúp một tay.

“Vậy... Ngủ đi.” Trong lòng Quan Hạo Lê lướt qua vẻ há hê, hào phóng ôm eo cô.

“Không cho phép anh làm loạn.” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nói rõ.

“Anh có lòng này cũng không có điều kiện!” Quan Hạo Lê giống như thờ dài.

“Lấy tay ra.” Cô bắt đầu đẩy anh, muốn giữ vững cự ly.

“Tôi ngủ chỉ lớn ngần ấy, em hy vọng anh đi sao? Ngoan, đừng làm rộn, yên tĩnh ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm lên đường.” Quan Hạo Lê dịu dàng an ủi, cũng không động chân động tay như trước.

Tiết Giai Ny không nói nữa, mặc cho anh ôm mình.

Thật ra thì, cảm giác này không tệ, hai người chỉ đơn thuần ôm nhau một chỗ, cái gì cũng không làm, bên ngoài yên tĩnh, bình yên mà tĩnh lặng.

Quan Hạo Lê hài lòng ôm người đẹp ngủ, nơi hoang dã này, dù sao cũng hơn ngủ một mình.

Chỉ tiếc, ôn hương nhuyễn ngọc * trong ngực, cái gì anh cũng không thể làm, cần định lực rất mạnh.

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Có thể do ngực của anh để cho cô có cảm giác an toàn, hơn nữa một ngày một nhọc, Tiết Giai Ny nhanh chóng tiến vào giấc mộng đẹp, hô hấp đều đặn thông thả.

Hai ngày đi bộ du lịch khiến sau khi trở lại Tiết Giai Ny đau nhức toàn thân, nhất là hai chân, giống như đổ chì, nặng nề như sắt.

Quan Hạo Lê lập tức chọn lúc này tiến hành công kích “Dịu dàng” mãnh liệt với cô, vừa quan tâm hỏi han, vừa đưa thuốc lên, còn thân mật định xoa bóp.

Dĩ nhiên, chắc chắn Tiết Giai Ny sẽ không tiếp nhận hạng mục sau cùng.

“Tin tưởng anh, xoa bóp có thể để cho bắp thịt của em thả lỏng, giảm bớt đau đớn.” Quan Hạo Lê tận tình nói.

“Không cần.” Tiết Giai Ny cự tuyệt rất trực tiếp.

“Em còn sợ hãi cái gì?” Quan Hạo Lê giống như rình đến tận đáy lòng cô.

“Ai nói tôi sợ? Anh tạm thời đừng đoán bừa xằng bậy được không?” Rõ ràng Tiết Giai Ny hơi thiếu niềm tin.

“Oh...” Quan Hạo Lê có thâm ý khác kéo dài giọng điệu.

Tiết Giai Ny cố ý hung dữ nói: “Anh rất phiền đó! Rõ ràng chúng ta đều đi đường, sao anh một chút chuyện cũng không có, mà tôi đau nhức toàn thân?”

“Bởi vì chút đường đi này hoàn toàn không tính là gì với anh, hơn nữa, bình thường anh vận động rất nhiều.” Quan Hạo Lê buông tay.

Tiết Giai Ny nhớ tới anh từng kể chuyện xưa cho cô nghe, từng có những trải nghiệm kinh người, đi bộ du lịch cuối tuần vừa rồi chỉ là case nhỏ trong mắt anh thôi.

“Không phải anh là bác sỹ có tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới à? Vì sao lại cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm?” Cô rất buồn bực.

“Vì theo đuổi người phụ nữ anh yêu mến, có một số thứ không thể không bỏ qua!” Quan Hạo Lê cố ý nói đáng thương.

Khóe môi Tiết Giai Ny co lại mãnh liệt, anh đúng là cái gì cũng nói được, một chút xiu cũng không chê buồn nôn.

“Ặc... Anh coi như tôi không hỏi.”

“Như vậy sao được, anh đã trả lời.”

“Tôi có thể làm như không nghe thấy.”

“Ny Ny, em đừng lừa mình dối người nữa, thật ra thì trong đáy lòng có cảm giác với anh, bằng không lúc em sợ cũng sẽ không nghĩ đến anh.” Quan Hạo Lê nói trúng tim đen chỉ ra vấn đề.

Tiết Giai Ny mím môi, yên lặng mấy giây, chậm rãi nói ra: “Không sai, tôi không phủ nhận trong lòng tôi có cảm giác với anh, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu tôi vẫn lạnh lùng như cũ, không nói người khác, ngay cả bản thân tôi cũng hoài nghi.”

Dùng một chút, hình như cô đã có quyết tâm quyết định điều gì đó, “Năm tôi học cấp ba từng có một mối tình đầu, từ lớp mười đến lớp mười hai, tôi vẫn cảm thấy mình là nữ sinh hạnh phúc nhất cõi đời này, anh ấy rất tốt, cũng rất ưu tú, là một nam sinh như ánh mặt trời chi lan ngọc thụ * và lại khiêm tốn có thừa, bởi vì có anh ấy, cuộc sống cấp ba của tôi mới xuất hiện đặc sắc, tràn đầy ngọt ngào.”

(*) chi lan ngọc thụ: Tạ An 謝安 đời Tấn 晉, có con em tài giỏi, thường nói “tử đệ như chi lan ngọc thụ“. Chi con em ưu tú. (Nguồn: hvdc.thivien.net)

Chân mày Quan Hạo Lê run run, anh đương nhiên biết “Anh ấy” trong miệng Tiết Giai Ny là ai, đây là lần đầu tiên anh nghe chính miệng cô nói đến chuyện của cô và em họ, có phải có ý nghĩa cô hoàn toàn buông ra không?

“Tôi cho rằng, phần ngọt ngào hạnh phúc này sẽ luôn kéo dài mãi, nhưng... Sau mới phát hiện, tất cả đều chỉ là cảnh tượng huyền ảo, anh ấy yêu bạn tốt của tôi, mà người bạn tốt kia của tôi, cũng lên lên thăm mến anh ấy ba năm. Mặc dù tôi rất không muốn tin tưởng đây là sự thật, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, anh ấy nói ra lời chia tay trước.”

Nói tới đây, trong mắt Tiết Giai Ny lướt qua chút chua chát, mối tình đầu mãi mãi tốt đẹp.

“Cho nên nói, trong lòng em còn chưa quên được cậu ấy?” Quan Hạo Lê cố ý hỏi.

Trong lòng anh đang do dự có nên nói cho cô biết chân tướng không, câu chuyện hoàn toàn không phải như vậy, người a Duyệt yêu từ đầu đến cuối chỉ có cô, những người khác chẳng qua để ngụy trang.

Nhưng a Duyệt hy vọng cô vĩnh viễn không biết, tình nguyện để cô trách móc.

Mặt khác, anh cũng ích kỷ không muốn cho cô biết, rất mâu thuẫn.

Tiết Giai Ny khẽ lắc đầu, “Anh ấy với tôi mà nói, chỉ là một quá khứ, hoàn toàn không liên quan gì đến tương lai của tôi bây giờ, nói ra, cũng là hoàn toàn buông xuôi.”

“Cũng bởi vì cậu ấy, cho nên em không tin tưởng tình cảm nữa?”

“Có một phần nguyên nhân thôi.” Cô gật đầu.

Quan Hạo Lê đi tới kéo tay cô, “Ny Ny, anh sẽ không để cho em chịu bất cứ thương tổn gì, tin tưởng anh.”

Ánh mắt kiên định của anh để cho cô mê hoặc trong nháy mắt, sợ dĩ cô không muốn giao lòng mình ra, chính là sợ bị thương, trong phương diện tình

cảm, cô quả thật rất mềm yếu.

“Ừ.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người đã sớm gạo sống nấu thành cơm chín, phụ nữ đều có tình kết * đặc biệt với người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời mình, Tiết Giai Ny cũng không ngoại lệ.

(*) tình kết: rối rắm trong vấn đề tình cảm

Từ lúc bắt đầu quen biết đến bây giờ, chuyện đã xảy ra rõ mồn một trước mắt, cô cảm thấy rất khó tin, mình lại có thể động lòng với anh thật.

Vì vậy, xem như hai người xác định quan hệ.

Vui mừng quá mức nhất là Quan Hạo Lê rồi, Đằng Cận Tư lại dội cho anh chậu nước lạnh.

“Cậu đừng quên bác trai cho cậu kỳ hạn, thời gian đã không nhiều lắm rồi, tốt nhất cậu mau sớm nói chuyện thẳng thắn với Tiết Giai Ny một chút.”

Quan Hạo Lê bất mãn trừng mắt về phía bạn tốt, “Tôi hiểu biết rõ trong lòng cậu không thoải mái, nhưng cậu cũng không thể ở lúc tôi đang vui mừng lập tức cho tôi như vậy chứ?”

“Tôi đây là tốt bụng nhắc nhở cậu, trừ việc cậu có được danh hiệu vang dội trong thế giới y học, còn có một gia tộc bối cảnh hùng hậu, môn đăng hộ đối của nhà họ Quan đều rất nghiêm trọng, hơn nữa, hai năm nay thân thể bác trai không được tốt, thời gian cậu tự do tiêu sái ở bên ngoài không còn được nhiều lắm, trở về tiếp quản công ty của gia tộc là chuyện như ván đã đóng thuyền.”

Đằng Cận Tư dựa vào trên ghế sa lon, phân tích đạo lý rõ ràng.

“Mất hứng!” Quan Hạo Lê nâng ly rượu trên bàn trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Anh phiền nhất chính là trở về tiếp quản công ty của nhà mình, trốn tránh nhiều năm như vậy, đúng là vẫn trốn không thoát, một khi đi về, anh cần ít nhất thời gian hai năm.

Đây thật sự là một vấn đề rợn lòng!

“Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.”

“Vẫn không có tin tức của chị dâu nhỏ sao?” Quan Hạo Lê cố ý nói sang chuyện khác.

“Không có.” Đây là nỗi đau trong lòng Đằng Cận Tư.

“Chẳng lẽ cô ấy biến mất khỏi thế gian rồi hả?”

Đằng Cận Tư lạnh lùng liếc nhìn bạn tốt, “Tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy.”

“Tôi cảm giác được Giai Ny biết chỗ của chị dâu, nhưng cô ấy giữ kín như bưng, cho dù tôi lôi kéo như thế nào, cô ấy đều không chịu tiết lộ tí tẹo, tôi thật sự đã hết sức.”

Đằng Cận Tư trầm mặc, gờ tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi có cuộc họp, đi trước.”

“Bye bye!” Quan Hạo Lê bưng ly.

Nguyên tắc của anh luôn là qua một ngày tính một ngày, chuyện của tương lai giữ lại về sau suy nghĩ, tránh cho hao tổn tâm trí, nhưng lời a Tư nói cũng có đạo lý.

Thân thể của cha càng ngày càng tồi tệ, mặc dù từng phẫu thuật, nhưng hy vọng hoàn toàn hồi phục vẫn mong manh như cũ.

Làm người thừa kế duy nhất của nhà họ Quan, trọng trách trên người anh rất nặng.

Không chỉ phải học tập kinh doanh và học quản lý, còn phải thuyết phục người nhà tiếp nhận Giai Ny, tính tình của cô và con dâu trong lòng mẹ sợ rằng hơi khác biệt.

Mẹ thích con dâu đoan trang tao nhã, thùy mị nét na, ôi... Nhức đầu!

Xem ra, cần tìm một cơ hội hàn huyên với Giai Ny một chút, cô có quyền biết tình huống thật sự của mình, bao gồm, cần đối mặt với a Duyệt.

Dù là vết sẹo khổ sở, cũng cần dần khép lại.

Q.1 - Chương 42

Chớp mắt đã tới ngày tốt nghiệp, Tiết Giai Ny và Cát Xuyên phải xin nghỉ để đến trường học làm thủ tục tốt nghiệp, thuận tiện họp mặt với các bạn học, bốn năm học chung, thoáng một cái đã phải chia cách.

“Giai Ny, tối nay là ngày cuối cùng chúng ta làm sinh viên ở đại học F, nhất định phải quẩy lên!” Cát Xuyên hưng phấn nói.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh! Chưa gì đã trôi qua 4 năm rồi!” Tiết Giai Ny dọn dẹp đồ trong kí túc xá, qua đêm nay, cái gì cũng phải dọn đi.

“Chúng ta đang ngày càng gần đội ngũ bốn ba, gương mặt này nè! Mang theo đầy dấu vết năm tháng, càng ngày càng tiêu tụy.” Cát Xuyên khoa trương cảm khái.

“Mình hơi nhớ những ngày đi học chung với Chân Chân, nếu như bây giờ bạn ấy ở đây, nhất định vũ hậu tối nay là bạn ấy.”

Cát Xuyên đi tới bên cạnh cô, “Không phải bạn nói mấy ngày nữa Chân Chân sẽ trở về sao?”

“Là vì bạn ấy rất nhớ người thân, không biết lần này trở về bạn ấy có ở lại luôn hay không.” Tiết Giai Ny biết nếu không phải do mình nói ra bệnh tình của mẹ Diệp, Chân Chân cũng sẽ không quyết định trở về.

Nơi này là nơi đau lòng của cô, chứa quá nhiều đau đớn, trở về sẽ làm vạch trần vết sẹo cô giấu trong đáy lòng.

“Mình có dự cảm, sau khi bạn ấy trở về sẽ không đi được nữa.” Cát Xuyên ra vẻ thần bí.

Tiết Giai Ny liếc cô một cái, “Bạn đi học bói từ khi nào?”

“Hừ! Bạn đừng xem nhẹ những thứ này, bây giờ rất thịnh bói Tarot, nếu làm không tốt thì sau này mình đi nương nhờ tâm lý học, mở một tiệm, đặc biệt nghiên cứu Tarot.” Cát Xuyên cười đắc ý hả hê nói.

“Mình tuyệt đối ủng hộ bạn về mặt tinh thần!” Tiết Giai Ny rất thân mật vỗ vỗ bả vai của cô.

“Không chỉ ủng hộ về mặt tinh thần, cũng phải ủng hộ về vật chất, mình mở tiệm, bạn đầu tư.” Cát Xuyên cười hi hi ôm cô.

“Mình tin rằng bạn chỉ hứng thú nhất thời.”

“Vây cũng không chắc, một khi mình nghiêm túc, còn hưng phấn hơn so với thuốc lắc!”

“Phốc! Vụ hội sắp bắt đầu, nhanh thay quần áo đi.” Tiết Giai Ny vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ây da! Tối nay nhất định bà đây phải ăn mặc thật xinh đẹp, ăn mặc SEXY, mê chết bọn con trai kia.” Cát Xuyên bày ra một tư thế lăng lợ quyền rũ.

Tiết Giai Ny rất bình tĩnh hít sâu, Cát gia như vậy đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, quen là được rồi.

“Thật tội cho Đỗ Tri Hàng có thể chịu được!”

“Cái này bạn sai lầm rồi, anh ấy thích mình như vậy đấy, con gái mà! Nhất định phải xinh đẹp quyền rũ, nhất là lúc. . . . Hai người ở chung.” Cát Xuyên cười đến rất gian trá.

Nói xong, cô còn bày một POSE, “Như thế nào? Cái đầm này đẹp không?”

“Không chỉ đẹp, mà còn đẹp không gì sánh được!” Tiết Giai Ny rất phối hợp khen ngợi.

“Đừng nói như vậy chứ! Mình cũng biết xấu hổ.” Cát Xuyên vuốt gương mặt, làm một tư thế thẹn thùng.

Quý cô Tiết Giai Ny ngổn ngang trong gió, vung một quyền tới, “Nói chuyện đàng hoàng cho mình.”

Cát Xuyên vội vàng né tránh, “Giai Ny, càng ngày bạn càng dã man, lúc ở riêng với bác sĩ Quan cũng quyền cước như vậy sao? Công phu của anh ta lợi hại hơn bạn, nhất định người bị đè là bạn.”

“Cát Xuyên! Bạn coi bạn có giống con gái hay không!” Tiết Giai Ny nổi giận.

“Chẳng lẽ bạn không biết biệt danh của mình là Cát gia hay sao? Vẫn luôn là một người đàn ông.” Cát Xuyên cười hi hi tránh né cô.

Tiết Giai Ny nhìn cô chăm chăm mấy giây, lúc Cát Xuyên dần buông lỏng phòng bị, cô bỏ nhào tới, hung hăng giày xéo mặt của cô.

“Ngừng! Mình mới cực khổ trang điểm xong!” Cát Xuyên sắp khóc.

“Hừ. Đáng đời!” Tâm trạng của Tiết Giai Ny rất tốt.

Chờ đến lúc hai người tới hội trường, bên trong đã sớm là một cảnh ca múa, các nam sinh nữ sinh đều ăn mặc trang trọng, các tiểu thư cậu ấm đã sớm mặc những lễ phục giá trị xa xỉ, tất cả đều mong hôm nay có thu hoạch ngoài ý muốn.

Đêm vui chơi cuối cùng ở đại học, nhất định sẽ vô cùng phấn khích điên cuồng.

Tiết Giai Ny mặc một chiếc áo đầm màu vàng nhạt, nhìn có vẻ nhỏ nhắn, vốn Cát Xuyên đề nghị cô mặc một chiếc đầm màu đỏ, cô suy nghĩ, vẫn chọn cái đầm thanh nhã này.

Đến hiện trường vũ hội, cô rất may mắn vì sự lựa chọn của mình đã đúng, bởi vì rất nhiều người mặc màu đỏ, đi tới đâu cũng đụng màu, không có gì đặc biệt.

Cát Xuyên chọn màu đen, cổ sâu chữ V, váy ngắn, hoàn toàn phô bày hết đường cong xinh đẹp của cô, vừa vào sân, liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nóng bỏng của nam sinh.

“Thợ săn bắt đầu hành động!” Cát Xuyên quyen rũ nhếch môi, mang giày cao gót đi vào trong từng bước từng bước.

“Đừng đùa với lửa!” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nhắc nhở cô, đã có bạn trai rồi, còn thích chơi đùa như vậy.

“Yên tâm đi! Bạn cũng đừng đứng ở đây quài, đi ra khiêu vũ!” Cát Xuyên nói với cô xong, sau đó ưu nhã đi vào trong đám người.

Tiết Giai Ny đi tới trước bàn ăn, rót cho mình ly nước trái cây, yên tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon.

Rất nhanh, liền có nam sinh đi tới mời cô nhảy, cô uyển chuyển từ chối, nhưng từ chối được một hai ba lần, cũng không từ chối được bốn năm sáu lần, chỉ có thể đứng dậy đi vào sân nhảy cùng với nam sinh xa lạ.

Nhạc vừa dứt, cô vừa mới chuẩn bị đi vào phòng vệ sinh trốn.

“Tiết Giai Ny?” Có giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai cô.

Cô nghi ngờ xoay người, khi thấy khuôn mặt người tới thì kinh ngạc há mồm, “Cố Thừa An? Sao anh lại ở đây?”

“Tối nay cũng là đêm hội tốt nghiệp của trường chúng ta, muốn đi vào, cũng không phải là việc khó.” Cố Thừa An cười như ánh mặt trời.

“Thật là trùng hợp.” Tiết Giai Ny mím môi, cô không có suy nghĩ nhiều, mặc dù lần trước hai người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng Quan Hạo Lê đã đã tuyên bố mình là bạn gái của anh ta, anh cũng biết điều giữ khoảng cách với mình.

Vốn cho là rằng anh chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời mình, không ngờ, tối nay lại gặp lần nữa.

Cô sẽ không tự mình đa tình cho rằng anh tới đây vì mình, gặp nhau, có thể coi là một sự trùng hợp, chào hỏi tâm sự, bạn bè bình thường mà thôi.

“Có thể mời em nhảy một điệu không?” Cố Thừa An rất lịch sự khom lưng.

Từ trong lời nói và cử chỉ của anh không khó nhìn ra anh rất có học thức, thật vậy, nếu không phải có gia cảnh cực tốt, làm sao có nhiều tiền đi mua trang phục đắt tiền như vậy? Có thời gian đi tham gia hoạt động du lịch bên ngoài?

“Ừ.” Cô gật đầu, đặt tay vào lòng bàn tay của anh.

Nhảy một điệu không có gì lớn, cô nghĩ như thế.

Nhưng không ngờ tới, một khúc lại một khúc, Cố Thừa An vốn không có ý buông cô ra, tối nay cô mang giày cao gót, nhảy hơi mệt, nhiều lần muốn rời khỏi cũng không có cơ hội nói ra khỏi miệng.

Lúc thì nhạc Waltz chậm rãi, lúc thì nhạc rap sôi động, tất cả mọi người chơi rất vui vẻ, có không ít nam nữ xa lạ có hảo cảm với nhau, nhanh chóng trở thành bạn trai bạn gái.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngừng.

Mọi người đang nhảy vui vẻ không thể không ngừng lại, buồn bực nhìn về phía người chủ trì đứng ở giữa vũ hội, anh Kiều Viễn – tổ trưởng tổ hoạt động

giải trí của đại học F, vũ hội tối nay là do một tay anh sắp xếp.

“Yên lặng! Tất cả mọi người yên lặng!” Kiều Viễn làm dấu dừng có lên tiếng. “Sau đây, có một chương trình rất đặc biệt, cũng là chương trình cao trào của đêm nay, mọi người mong đợi không?”

Lời này vừa nói ra, nam sinh nữ sinh ở phía dưới đều hứng thú, trong đôi mắt đều long lánh tia sáng chói mắt, còn có rất ít người ồn ào lên.

“Chương trình gì! Đừng làm người khác tò mò, nói mau đi!”

Khỏe miệng của Kiều Viễn khẽ nhếch, “Bạn học đại học bốn năm, mắt thấy tất cả mọi người sắp phải chia tay, chắc hẳn đều rất không muốn có đúng hay không?”

“Đúng!”

“Nếu đã như vậy, tối nay chúng ta sẽ quẩy hết mình! Mặc kệ trước kia là bạn bè hay là kẻ thù, qua tối nay tất cả đều tan thành mây khói có được hay không?”

“Được, nhưng anh còn chưa nói chuyện chính!” Có người bắt mẫn.

“Sau đây, chính là thời gian điên cuồng của mọi người, mặc kệ nam sinh nữ sinh, chỉ cần là người bạn đã từng thâm mến qua hoặc bây giờ đang có tình cảm, cũng có thể đi tỏ tình, ôm Thậm chí hôn môi.”

Anh có ý dừng lại một hồi, hai chữ cuối cùng vừa nói ra, liền dẫn đến tiếng hoan hô nhiệt liệt, thậm chí có người hiểu chuyện, còn huyết sáo lên.

“Nhớ! Đây chỉ là một trò chơi vào tối nay! Lấy hết tất cả nhiệt tình của các bạn, coi như là dấu chấm hạnh phúc cho thời sinh viên của chúng ta, hoàn toàn thả lỏng mình, mọi người có chịu không?” Kiều Viễn hỏi rất lớn tiếng.

“Chịu!” Phía dưới đáp lại càng lớn tiếng hơn, không ít người đã bắt đầu nhao nhao muốn thử.

Trò chơi này quả thật làm cho người ta rất sôi máu, bởi vì nó rất can đảm, đủ cỏi mở, đủ mới mẻ độc đáo!

Trong nhất Cổ Thừa An thoáng qua một tia sáng, ngay sau đó biến mất, xem ra tối nay mình tới rất đúng lúc, đại học F còn cỏi mới hơn trường anh rất nhiều.

“OK! Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì, vậy bây giờ tôi bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8. 1, âm nhạc vang lên! Quẩy lên nào! Đừng để cho thời thanh xuân của chúng ta có tiếc nuối, thiếu sót đi!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43

Vừa dứt lời, ánh đèn trong hội trường âm ỉ rất nhiều, trong sảnh chính đã không thiếu nam nam nữ nữ ôm nhau một chỗ, hôn trước mặt mọi người lại càng không thiếu.

Thường chuyện như vậy nếu có người dẫn đầu, người noi theo sẽ nối liền không dứt.

Trong lúc nhất thời, kích tình bắn ra bốn phía.

Tiết Giai Ny tìm một vòng cũng không thấy Cát Xuyên, ngược lại bị từng đôi nam nữ nhiệt tình nhanh chóng hoa mắt, cúi đầu muốn rời khỏi vùng đất thị phi này, người chủ trì nói đây là một trò chơi kích thích, cô cũng không muốn bị dính vào.

Vậy mà, muốn đi cũng không dễ dàng như vậy.

Mới vừa xoay người, tay đã bị người ta kéo lại, cô vội vã quay đầu, thấy là Cổ Thừa An, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Có chuyện gì sao?”

“Giai Ny, anh thích em.”

Mặc dù chung quanh rất ồn ào, nhưng Tiết Giai Ny nghe rõ tiếng, không thể tin nhìn anh ta, muốn rút tay mình về, “Đừng nói đùa.”

Cổ Thừa An rất nghiêm túc nhìn cô, “Anh không nói giỡn, anh nghiêm túc.”

Dứt lời, không đợi Tiết Giai Ny có phản ứng, đã kéo cô vào trong ngực, nếu anh bắt kịp trò chơi đặc biệt kia, giả đũa giong thành thật cũng chưa hẳn không thể.

Tiết Giai Ny không hề đề phòng bị anh kéo vào trong ngực, khi môi của anh sắp áp xuống, cô lại bị một sức lực khác kéo qua, trong lòng không khỏi nổi giận! Má ơi! Giờ trò quỷ gì! Những người này cũng không cần mình đồng ý sao?

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi hương phái nam quen thuộc, cả người cũng ngã vào trong ngực anh.

“Nhóc, cô ấy người phụ nữ của tôi.” Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc nhìn Cố Thừa An, rõ ràng có ham muốn giữ lấy.

Cố Thừa An tao nhã cười cười, “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, Giai Ny một ngày không kết hôn, tôi vẫn có quyền lợi theo đuổi cô ấy, tối nay là tiệc dành cho sinh viên tốt nghiệp, anh không cảm thấy thân phận của mình rất đột ngột sao?”

Anh đang gián tiếp nhắc nhở anh ta thật sự lớn tuổi, đồng thời cũng tuyên chiến với anh ta.

“Thật sao?”

Quan Hạo Lê lạnh lùng nhếch môi, mắt đảo hoa khẽ hếch lên, đột nhiên cúi đầu, chính xác không lầm chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn thơm mềm của người phụ nữ trong ngực, một tay ôm eo cô, một tay nâng gáy cô.

Tiết Giai Ny cũng không đẩy anh ra, rất bị động thừa nhận trừng phạt bằng hôn của anh.

Thật ra thì, cô cũng không hoàn toàn thuận theo anh, chỉ có điều đại não mơ hồ trong nháy mắt mà thôi, chưa kịp đẩy anh ra.

Thấy tình cảnh như thế, Cố Thừa An siết chặt quả đấm, xoay người rời đi.

Sau khi anh rời đi, lại là một quang cảnh khác.

“Ừm...” Sau khi đầu Tiết Giai Ny tỉnh táo lập tức định đẩy người đàn ông hôn cô sắp không thở nổi, “Buông em ra?”

Quan Hạo Lê vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra, còn quyến rũ mờ ám liếm liếm môi, “Thả em ra? Nếu không phải anh tới kịp thời, anh còn không dám tưởng tượng sẽ thấy cái gì.”

“Sao anh lại ở đây?” Tiết Giai Ny kinh ngạc hỏi.

“Cố Thừa An có thể xuất hiện ở đây, sao anh không thể?” Quan Hạo Lê không vui hỏi ngược lại.

“Anh có thể đừng nói những câu không rời khỏi anh ta, em và anh ta không có bất kỳ quan hệ gì.” Tiết Giai Ny mất hứng.

“Giải thích tương đương với che giấu.”

Tiết Giai Ny vừa định chuẩn bị nói chuyện, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt Quan Hạo Lê là lạ, trong lòng thoáng qua một ý niệm, chẳng lẽ anh ghen?

“Hình như em nghe thấy vị chua rồi.”

Quan Hạo Lê phản ứng kịp ngay sau đó, vội vàng phủ nhận, “Hừ! Em nghe lầm rồi.”

“Vậy sao?” Hình như tâm tình Tiết Giai Ny rất tốt, khúc miệng khẽ nhếch, gò má ửng hồng, ngay cả đáy mắt cũng có nụ cười rục rịch.

Về mặt người nào đó hơi 囧, không chút suy nghĩ lần nữa chiếm giữ lấy cánh môi mềm mại của cô, hôn rất sâu, công thành chiếm đất, hoàn toàn không cho Tiết Giai Ny có cơ hội thở dốc.

May mà phần lớn nam nam nữ nữ chung quanh đều đang ôm hôn, bọn họ có vẻ tầm thường, sẽ không ai chú ý đến bọn họ.

Từ hội trường lớn của trường học ra ngoài, trên mặt Tiết Giai Ny vẫn nóng hừng hực như cũ, đôi môi hơi sưng, hồng hào, cực kỳ mê người.

Quan Hạo Lê nhìn thấy, nhiều lần đã nghĩ định giải quyết cô tại chỗ rồi, trời mới biết anh muốn cô bao nhiêu, kể từ sau khi hai người xảy ra quan hệ, đã qua hơn một tháng rồi, anh nhìn rất vất vả!

“Đi chậm một chút đi!” Tiết Giai Ny bị anh kéo đi về phía trước, giày cao gót, mệt chết được!

Quan Hạo Lê liếc thấy giày cao gót của cô, dứt khoát ôm eo cô lên, chạy thẳng tới chỗ anh đậu xe.

Cửa xe vừa đóng chặt, nụ hôn của anh giống như mưa rơi xuống, nóng rực khiến toàn thân Tiết Giai Ny giống như bùng cháy, chỉ có thể bị động thừa nhận, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Cô cảm thấy tối nay Quan Hạo Lê quá nhiệt tình như lửa rồi, cháy sạch cô đến sắp đánh mất lý trí, tất cả đều đang phát triển theo phương hướng không cách nào đoán được.

“Không...” Cô định đẩy anh ra.

“Ny Ny, anh nhớ em lắm.” Giọng nói trầm thấp mà truyền cảm của anh giống như một đạo phù nguyên rủa, khiến tất cả lời Tiết Giai Ny định nói cũng nuốt trở về trong cổ họng.

Kể từ sau khi phát hiện mình cũng thích anh, cô đã không còn kháng cự và trốn tránh anh như trước kia, dù sao hai người là nam nữ trưởng thành, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng cô rất rõ ràng.

“Ở đây... Là trường học...” Lưỡi Tiết Giai Ny bị anh hút đau chết, hay tay càng không ngừng đập anh, tiếc rằng bắp thịt trên người anh quá cứng, hoàn toàn không khác lấy trứng chọi đá.

“Vậy chúng ta về nhà tiếp tục.” Quan Hạo Lê rất vui mừng nói, ngay sau đó buông cô ra, nổ máy xe.

Người ta có ý đồ sao? Tiết Giai Ny buồn bực trong lòng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Cát Xuyên, không biết cô ấy như thế nào?

Vang lên thật lâu cũng không có ai nghe, cô không khỏi lo lắng, lỡ cô ấy nhất thời vắng đầu, làm ra chuyện không nên làm, đó không phải thảm sao?

“Em muốn tìm Cát gia.”

“Yên tâm đi, cô ấy không có chuyện gì.” Quan Hạo Lê đáp rất chắc chắn.

Tiết Giai Ny kinh ngạc nhìn về phía anh, “Sao anh xác định như vậy?”

“Mặc dù cô ấy mê chơi, nhưng không phải nữ sinh làm loạn, tuyệt đối kiên trinh bất khuất với bạn trai, nếu không phải như vậy, Nam Cung đã sớm đào cô ấy đi.”

“Ặc... Nhưng tối nay không giống!” Tiết Giai Ny còn chưa quá mức yên tâm.

“Nếu em là Cát Xuyên, em sẽ chơi tình một đêm với người đàn ông khác sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

“Không.” Tiết Giai Ny rất quả quyết lắc đầu.

“Hai người đều cùng kiểu người, điểm này không thể nghi ngờ.”

Tiết Giai Ny không nói thêm gì nữa, đúng vậy không sai, cô không thể không tin tưởng Cát gia, cô ấy là một cô gái tự kiểm chế tốt, người đàn ông yêu thủy chung trong lòng chỉ có Đỗ Hường Hàng, tối nay cô ấy nhất định là đi chỗ anh ấy rồi.

Kết quả sự thật đúng là thế không sai, nhưng quá trình hơi không giống nhau, Đỗ Hường Hàng tự đi đại học F bắt người, có thể nghĩ, buổi tối sẽ có bao nhiêu kịch liệt!

Trở lại nhà trọ của Quan Hạo Lê, vừa mới vào cửa, người nào đó giống như núi áp đến, hôn rậm rạp chẳng chừa chút roi xuống chóng mặt.

Thiên Ca Tuệ cảm giác mình thở gấp giống như sắp ngất đi, anh nhiệt liệt trước nay chưa từng có, cô bị thiêu đốt cả người mềm yếu, không ý thức bị anh đặt trên cửa vừa cần vừa mặn mề.

“Ừ...” Cô mềm mại hừ một tiếng, gương mặt ửng hồng như máu, cả người tỏa ra vẻ xinh đẹp câu người.

Quan Hạo Lê giống như thú hoang cực đói, cảm dục mấy tháng, thật sự là khảo nghiệm gian nan, tối nay anh muốn đòi về gấp bội.

Bàn tay thon dài luồn vào trong lễ phục của cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng ngọc, cảm nhận cẩn thận da thịt của cô, tinh thần như sóng gợn.

Rất nhanh, đã chuyển đến trước ngực, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ.

Trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn cứng rắn khiến Tiết Giai Ny hơi bất mãn, khẽ hí mắt nhìn anh, nói đứt quãng: “Còn... Chưa tắm...”

“Ngoan, tắm không quan trọng.”

Bây giờ Quan Hạo Lê chỉ muốn đặt cô dưới thân yêu thương thật tốt, anh hoài niệm thân thể mềm mại của cô, hoài niệm cô khít khao và mát hờn.

Lễ phục nhanh chóng bị anh xé nát, da thịt trần trụi đột nhiên tiếp xúc với không khí, se se lạnh, Tiết Giai Ny bị anh đặt trên cửa hôn choáng váng hoa mắt, đã không còn năng lực suy nghĩ.

Khi thứ càng ngày càng cứng rắn chống lấy cô thì cô mới hơi tỉnh táo, nhớ lại một lần nấy tháng trước, cô nhớ sáng hôm sau mình tỉnh lại, giữa hai đùi đau đến không cách nào đi lại, nên theo bản năng hơi mâu thuẫn.

“Đau...” Âm thanh rất nhỏ, nhưng lại là cự tuyệt.

“Ngoan, lần này nhất định không đau.” Quan Hạo Lê cắn lỗ tai cô nói nhỏ.

“Gạt người.” Cô không tin, lần trước thật sự đau.

“Lần đầu tiên của phụ nữ đều hơi đau, sau này là tốt.” Quan Hạo Lê chỉ có thể dịu dàng trấn an.

Tối nay, anh chắc chắn không bỏ qua cho cô.

Dứt lời, ôm cô đi thẳng vào phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, mặc cho nước nóng phun trào, nhanh chân lẹ tay lột sạch sẽ người phụ nữ trong ngực, sau đó là mình...

“Em tự tắm.” Tiết Giai Ny vẫn thẹn thùng.

“Không được, anh tắm giúp em.” Một người đàn ông cười quyến rũ đến vô liêm sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44

Trai đơn gái chiếc, da thịt gần gũi, hai người lại vừa động tình, tắm, lập tức tắm đến cùng nhau rồi, từ hai cặp môi nóng rực vừa tiếp xúc, đã hôn đến khó chia khó rời.

Quan Hạo Lê nâng mông cô để hai chân cô vòng quanh hông mình, cúi đầu chiếm lấy quả nho đứng thẳng trước ngực cô, ấn cô lên vách tường bằng gạch men, đi thẳng vào.

“A!”

Mặc dù dạo đầu đã đầy đủ, nhưng Tiết Giai Ny vẫn cảm thấy anh quá lớn, lập tức bị chất đầy, căng ra.

“Bảo bối, em quá chặt.” Quan Hạo Lê nỉ non bên tai cô, vốn tưởng rằng lần thứ hai sẽ khá hơn chút, không ngờ ngoài dự đoán tầng lớp mềm mịn của cô bao quanh mình, để cho anh không cách nào nhúc nhích.

Một tiếng “Bảo bối” này khiến Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ bừng mặt, phía dưới không tự chủ co lại.

“Buông lỏng một chút.” Quan Hạo Lê khàn giọng an ủi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về mông của cô, muốn cô buông lỏng một chút, nếu không mình hoàn toàn không nhúc nhích được.

Hình như vỗ về của anh có tác dụng, Tiết Giai Ny không còn khấn trương như trước, hai cánh tay ôm cổ anh, mặc cho anh rong ruổi trên người mình, phía trước là thân thể như lửa nóng của anh, phía sau là tường gạch men lạnh như băng, băng và lửa đồng thời kích thích để cho cô thờ dốt càng kịch liệt.

Hai người phát sinh quan hệ lần thứ nhất dưới tình huống cô uống say, ngay lúc đó cô mơ mơ màng màng, hoàn toàn không nhớ được chi tiết, còn lần này, rõ ràng như thế.

Thậm chí cô có thể cảm nhận được huyết mạch ở chỗ nào đó của anh nhảy lên, hăng hái có lực đánh lấy cô, để cho cô e lệ không thôi, điểm này không giống với phong cách của cô, sao lại biến thành như vậy?

Quan Hạo Lê thờ hờn hển kết thúc lần đầu tiên của tối nay, toàn thân Tiết Giai Ny đau nhức mệt mỏi xụi lơ trong lòng anh, trên da thịt mềm mại giống như nhuộm một tầng hồng nhạt, cô vốn tưởng rằng, như vậy là xong rồi.

Thật sự không nghĩ đến, thân thể vừa dính lên giường lớn, người đàn ông nào đó đã ép tới, dùng hình thức sùng bái hôn cô khắp từ trên xuống dưới, sau đó, thừa dịp cô ý loạn tình mê, tiến quân thần tốc...

“Ừ...”

Cả đêm, Tiết Giai Ny đều ở dưới người anh uyển chuyển ưm, trong cổ họng phát ra âm thanh quyến rũ rất nhiều khiến cho cô cũng không nghĩ tới, anh không lừa cô, quả thật không đau.

Ngược lại, làm cho dục vọng người ta phiêu diêu, có một khoái cảm kịch liệt không ngôn ngữ nào nói ra.

Giống như khói hoa * đột nhiên nở rộ trên không trung, “Bộp” một cái, bày ra tư thế hoàn mỹ nhất trên không trung.

(*) khói hoa: cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp.

Hết lần này đến lần khác, Quan Hạo Lê giống như con thú hoang cực đói, không hề điều độ, cho đến khi người trong lòng không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, anh mới ôm cô vào trong phòng tắm rửa đơn giản, sau đó tiến vào giấc mộng đẹp.

Bên trong nhà, trần ngập kiêu diễm sau khi kích tình rút đi thật lâu.

Tỉnh lại lần nữa, đã là buổi trưa hôm sau, Tiết Giai Ny lật người, phát hiện mình đau nhức toàn thân, chỉ cần chừ một giây, cô đã hoàn toàn nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

Đỏ ửng lạng lẽ dâng lên trên mặt cô, hiển nhiên mình ở dưới chăn không mặc gì, trải qua tối hôm qua, cô không còn bất kỳ lý do gì để nói mình không thích Quan Hạo Lê rồi.

Nếu như không thích, cô tuyệt đối không cam tâm tình nguyện để anh đè dưới thân muốn làm gì thì làm, hành động thân mật như vậy không những không khiến cho cô cảm thấy chán ghét, ngược lại rất thích.

Đúng, cô chỉ thích anh hôn và vuốt ve.

Những người khác, cô không tiếp nhận nổi.

Có lẽ, đây cũng là khác biệt!

Mở mắt đã nhìn thấy người đàn ông vẫn còn ngủ say bên cạnh, đây là lần đầu tiên cô quan sát dung nhan khi ngủ của anh ở khoảng cách gần như vậy, sờ lên lưng tâm nói, dung mạo ngũ quan của anh rất tinh xảo, tổ hợp lại với nhau vô cùng hợp mắt, cũng khó trách nhiều phụ nữ điên cuồng cho anh như vậy.

Không biết vì sao, đột nhiên cô rất muốn duỗi ngón tay ra chọc lên gương mặt anh, dường như da anh rất tốt.

Có ý tưởng lập tức biến thành hành động, khi ngón tay của cô vừa mới đưa tới, đã bị bắt tại trận.

“Có phải cảm thấy anh rất đẹp trai không?” Vừa mở miệng đã phá hỏng tất cả hình ảnh trong đầu cô, hoàn toàn tan vỡ rồi.

“Quý tự yêu bản thân! Em thấy trên mặt anh có cái gì, tốt bụng lau giúp anh.” Tiết Giai Ny phản ứng rất nhanh nhẹn, xê dịch thân thể chuẩn bị rời giường.

Cô vẫn không quen trần truồng thân thể với anh ở trong chăn, cảm giác rất khó chịu.

Nhưng không ngờ Quan Hạo Lê nhanh hơn cô, lôi thẳng cô vào trong ngực, lật người đè cô dưới thân, bốn mắt nhìn nhau.

“Nặng chết được! Tránh ra đi!” Tiết Giai Ny đầu môi bất mãn trừng anh.

“Chỗ này... Đau không?” Người đàn ông nào đó lưu manh đưa ngón tay về vùng đất cấm địa, đột nhiên lại nghiêm túc.

Tiết Giai Ny xấu hổ không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu, muốn đẩy anh để đi vào phòng tắm.

“Không đau?” Âm cuối của Quan Hạo Lê kéo thật dài, thoáng qua trong mắt là vẻ tà ác, vật nào đó phía dưới sống lại càng thêm nguy hiểm tiến tới gần cô.

“Anh... Khốn kiếp!” Ngay sau đó Tiết Giai Ny ý thức được ý tứ của anh, tức giận đập anh một quyền, thấy anh không hề phản ứng, lập tức há mồm cắn bả vai anh, không chút lưu tình.

“A! Cái này thật sự không thể trách anh, em nên biết, buổi sáng là thời gian dục vọng của đàn ông mãnh liệt nhất, anh vừa tỉnh lại, nó cứ như vậy.” Quan Hạo Lê rất uất ức.

Lời nói thẳng thắn của anh khiến mặt Tiết Giai Ny ửng hồng, nhéo mạnh thất lưng anh.

“Không được! Tối hôm qua anh... Em vẫn đau.” Nói xong dùng sức đẩy anh ra, cũng không kịp mặc quần áo, chạy như trốn vào trong phòng tắm.

Quan Hạo Lê ngã ngửa trên giường than thở, có một số việc, phải đi từ từ!

Sau khi tắm xong, Tiết Giai Ny phát hiện mình không lấy đồ vào, khăn tắm lớn bên trong đã dùng hết vào tối qua rồi, chỉ còn loại vớ nửa người, hết cách rồi, cô chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của người đàn ông phía ngoài.

“Em không mang đồ.” Cô mở hé cửa, nhỏ giọng nói.

Quan Hạo Lê cười khẽ một tiếng, thật là người phụ nữ đáng yêu! Lập tức vén chăn đứng lên, thân thể trần truồng thân nhiên cầm áo sơ mi của mình và áo lót quần lót sạch sẽ đưa cho cô.

“Đồ điên!” Tiết Giai Ny không cẩn thận nhìn thấy thứ đó, mắc cỡ lập tức nhắm mắt lại, thật quá đáng! Anh nhất định chính là đồ điên!

“Dù sao anh đã nhìn thấy toàn bộ thân thể của em rồi, em cũng đã cảm nhận được toàn bộ thân thể của anh, giữa chúng ta không có gì che giấu nữa, còn gì kiêng kỵ sao?” Quan Hạo Lê cường điệu câu thứ hai, chính là cố ý trêu chọc cô.

“Háo sắc!” Tiết Giai Ny đoạt lấy áo sơ mi và quần lót áo lót trong tay anh, mắng.

Đợi sau khi cô ăn mặc chỉnh tề đi từ phòng tắm ra, Quan Hạo Lê đã không có ở trong phòng rồi, cô mở tủ treo quần áo của anh, muốn tìm bộ quần áo bình thường để mặc, nếu không, đợi lát nữa anh lại nổi lên thú tính thì làm thế nào?

Đáng tiếc, một cái cũng không có, chỉ có mấy bộ áo lót quần lót, cũng không biết của người nào mua từ bao giờ, size toàn bộ là của cô, hơn nữa màu sắc và hình thức đều rất hấp dẫn, cô thề mình sẽ không mặc!

Lục thật lâu, vẫn không tìm được một cái quần để mình có thể mặc ổn, cô hơi tức giận, cô nhớ rõ ràng có quần áo của mình! Sao một cái cũng không có?

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, hiển thị người gọi đến: Cát gia. Cô hồi hộp trong lòng, yên lặng hai giây, ấn nút nghe.

【Khai thật cho tớ, tối hôm qua cậu bị trai đẹp nào lừa chạy?】 Cát Xuyên vừa bắt đầu chính là chủ đề mạnh mẽ.

“Cậu thì sao? Tối hôm qua không bị ai lừa chạy chứ?” Tiết Giai Ny muốn có được chứng nhận.

【Cậu cũng quá coi thường định lực của bà chị là tớ đây, người đàn ông bình thường có thể lọt vào mắt thần của tớ sao, đừng ngắt lời tớ! Nhanh trả lời thẳng vấn đề!】

Cát Xuyên cũng không dễ lừa dối như thế, thờ hờn hờn mà hỏi.

“Cũng vậy.” Tiết Giai Ny cho cô ấy một câu trả lời rất mơ hồ.

【Tớ để cho cậu trả lời thẳng thắn, đừng tưởng che mắt được tớ.】

“Quan Hạo Lê đột nhiên xuất hiện ở tiệc khiêu vũ, cho nên tớ...”

【Cho nên cậu đã bị anh ta lừa lên giường? Để cho tớ đoán một chút, tối hôm qua hai người nhất định rất mãnh liệt, đại chiến bao nhiêu hiệp? Mới vừa dậy hả?】

Cát Xuyên cười đến cực kỳ xấu xa, nghe thấy giọng cười này, Tiết Giai Ny có thể tưởng tượng được vẻ mặt bí ối vào lúc này của cô ấy.

“Cát gia! Cậu có thể dè dặt một chút không?”

【Cho tới giờ dè dặt không hợp với tớ, tớ thuộc về kiểu hào phóng.】 Cát Xuyên trả lời rất thẳng thắn thoải mái.

Tiết Giai Ny bắt đầu đi, “Chúng ta tám lạng nửa cân, Đỗ Hường Hàng nhà cậu hôm qua cũng đến tiệc khiêu vũ chứ? Có phải anh ta bắt cậu lại, sau đó đưa về nhà tiến hành trừng phạt theo lệ.”

【Đừng nói nữa! Tối hôm qua tớ mất hết mặt mũi rồi, Đỗ Hường Hàng anh ấy cả người bốc nước chua vác tớ đi, may mà đã tốt nghiệp, bằng không tớ không dám đến trường học, nhiều người nhìn như vậy, cho dù tớ cầu xin thế nào, anh ấy tên khốn kiếp đều không để ý đến tớ, không trở về rồi ném lên giường, tám cũng không tám đã ép tớ...】

Cát Xuyên vô cùng chua cay thao thao bất tuyệt, nói ngắn gọn đơn giản khái quát chuyện ngày hôm qua lần nữa, không để lọt bất kỳ tình tiết quan trọng nào.

Cô ấy nói rất đơn giản, Tiết Giai Ny nghe đến mặt đỏ tận mang tai, hai người này quả nhiên rất mạnh mẽ!

【Tớ đã nói với cậu, ngày nào đó anh ấy còn dám chọc giận bà đây, bà đây sẽ SM * anh ấy, hành hạ chết anh ấy!】 Cát Xuyên hung hãn nói.

(*) SM/S&M/BDSM: Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)) hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân), thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không. SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác thống dâm lẫn lộn)

Trên trán Tiết Giai Ny treo đầy vạch đen, cô tin tưởng, đến cuối cùng, bị si nhục vẫn là Cát gia.

Q.1 - Chương 45

“Khụ. Minh cảm thấy mấy chuyện như vậy, thường thì người thiệt thòi là phụ nữ, cho nên, bạn nên có chừng mực, đừng gờn quá mức!” Tiết Giai Ny nhắc nhở.

【 Yên tâm! Minh hiểu mà, không thể lúc nào cũng là phụ nữ chúng ta thiệt thòi được! Thời điểm thích hợp phải đòi lại một chút! 】 Cát Xuyên hết sức tự tin.

Dừng một chút, cô lại hỏi: 【 Mấy giờ bạn về trường học lấy đồ? 】

“Chắc tí nữa, bây giờ mình còn chưa ăn cơm, đợi lát gọi điện thoại cho bạn.”

【 Đừng ăn tối trên giường là được! Còn không chắc phải tới mai mới lấy. 】 Cát Xuyên hừ nói.

“Cát Xuyên! Minh phát hiện ra bạn rất đáng ghét 诶!” Tiết Giai Ny hờn dỗi.

【 Bla bla bla. mình chờ điện thoại của bạn ha. 】

Dứt lời, Cát Xuyên cúp trước, Tiết Giai Ny lăm bằm mấy câu, mở cửa phòng ra đã ngửi được mùi thơm, khiến cô vốn đang đói bụng càng thêm ăn hơn.

Chậm rãi đi tới phòng ăn, phát hiện một bàn thức ăn, không khỏi ngạc nhiên hỏi “Đây không phải do anh làm?”

“Đương nhiên, tôi làm gì có tay nghề sánh ngang đầu bếp với đầu bếp trong khách sạn 5 sao, mới vừa gọi điện thoại cho người ta đưa tới.” Quan Hạo Lê rất thành thực thừa nhận.

Tiết Giai Ny kéo ghế ngồi xuống, nghĩ thầm người này còn rất tự biết mình.

Một bàn món ăn đủ sắc hương vị, nhìn rất có khẩu vị, hai người lập tức bắt đầu ăn.

Trong bữa ăn, Quan Hạo Lê liếc nhìn Tiết Giai Ny vài lần, trong lòng suy nghĩ làm như thế nào mới có thể để tối nay cô ở lại với mình, đây là một vấn đề tương đối gian nan.

Tiết Giai Ny luôn luôn là một người khéo léo tự giác, cơm nước xong liền đứng dậy đem chén đĩa của mình vào trong phòng bếp, vốn quên mất giờ phút này mình đang ở trong tình huống nguy hiểm.

Cô chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cả người tản ra sức hấp dẫn trí mạng, cặp đùi thon dài trắng muốt như ngọc hấp dẫn Quan Hạo Lê tầm mắt, khiến cho anh nuốt nước miếng nhiều lần, chỉ mới nghĩ tới cảm giác nó vòng qua hông mình, nơi nào đó phía dưới liền có phản ứng.

Shit! Thật là muốn chết!

Không tự chủ được đi tới, ôm hông của cô từ phía sau, cầm đặt trên vai cô.

“Buông ra, vừa mới ăn cơm toàn dầu mỡ.” Tiết Giai Ny ghét bỏ nói.

“Chiều nay ở lại với anh.” Quan Hạo Lê cố ý ôm chặt hơn nữa.

Trong đầu Tiết Giai Ny nhanh chóng nghĩ đến lời Cát gia vừa nói với cô, chuông báo động vang lên mãnh liệt, vội vàng từ chối, “Chiều nay tôi phải về trường học lấy đồ.”

“Anh đi với em”

“Không cần, tôi đã hẹn với Cát gia.”

“Nhưng anh không muốn rời xa em, làm sao đây?” Người đàn ông nào đó mặt dày mày dạn quần lấy cô.

“Nổi da gà! Buông tôi ra nhanh lên!” Trên người Tiết Giai Ny nổi đầy da gà.

“Anh thích ôm em” Quan Hạo Lê phát huy da mặt dày đến cực hạn, cố ý dán chặt vào người cô.

Tiết Giai Ny chợt nâng bắp chân lên đánh úp về phía đầu gối của anh, thành công thoát khỏi ngực của anh.

“Ồi!” Quan Hạo Lê đau đến ngồi xổm người xuống, giọng điệu thê thảm.

Khiến Tiết Giai Ny đồng cảm, đáng lẽ cô đã xoa người rồi đi thì dừng bước, hình như cô không có dùng sức lắm? Sao anh ta đau tới như vậy?

“Anh không sao chứ?”

“Có sao.” Giọng điệu của Quan Hạo Lê rất thảm thiết.

“Đừng giả vờ nữa, mau đứng dậy đi.” Tiết Giai Ny không tin anh.

“Em không biết đầu gối là vị trí yếu ớt nhất sao?” Kỹ thuật diễn xuất của Quan Hạo Lê đã dọa Tiết Giai Ny sợ rồi.

Cô bắt đầu đi đi tới, “Đau lắm hả?”

“Đau.” Gật đầu.

Tiết Giai Ny hoài nghi nghĩa anh, không thể hoàn toàn tin tưởng anh, người này trước sau như một đều nói năng ngọt xớt, chết cũng có thể nói thành sống, sống có thể nói thành chết, làm cho người ta không phân rõ được thiệt giả.

Lợi dụng sơ hở, Quan Hạo Lê đưa tay kéo cô, cô không chút phòng bị nào ngã trên người của anh, tư thế mập mờ nữ trên nam dưới, càng lúng túng hơn là, đồng thời ngã, áo sơ mi vén lên, quần lót màu đen của Tiết Giai Ny hiện ra.

“Anh cố ý!” Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận!

“Áo chạy lên trên, làm sao anh biết được.” Quan Hạo Lê giả vờ thờ dài.

“Khốn kiếp!” Tiết Giai Ny giận đến hung hăng nhéo cánh tay anh một cái, chợt đẩy anh ngã xuống đất, thờ hồn hèn chạy vào phòng ngủ.

Quan Hạo Lê vì muốn lấy lòng giai nhân, chỉ đành phải gọi điện thoại cho người ta giao mấy bộ quần áo nữ đang thịnh hành tới, ước chừng nửa giờ, quần áo được giao tới.

Mặc dù như thế, Tiết Giai Ny vẫn không cho anh sắc mặt tốt, từ trong đồng quần áo chọn một chiếc đầm đen, thay liền rồi rời đi.

“Anh đưa em đi.” Quan Hạo Lê rất lịch sự nói.

Chuyện đã như thế, anh còn nói thêm gì nữa, chỉ sợ sẽ làm Tiết Giai Ny ghét thêm, chút đạo lý này anh vẫn hiểu, cho nên, còn không bằng chủ động yêu cầu đưa cô đi.

“Không cần.” Tiết Giai Ny lạnh lùng từ chối.

“Bên ngoài trời nắng chan chan, chắc không phải em định đi bộ tới trạm xe buýt chứ?” Quan Hạo Lê không để ý sự phản đối của cô liền cầm chìa khóa đi theo cô.

Nói như vậy, nữ sinh đều rất sợ ánh nắng mùa hè, không chỉ tia tử ngoại mạnh, còn nắng đến như thế, thật sự là khổ sở.

Căn cứ vào nguyên nhân này, Tiết Giai Ny thỏa hiệp, dọc theo đường đi, cô giận dữ không để ý tới anh, đến cửa trường học liền đi xuống xe, xem người nào đó là không khí.

Quan Hạo Lê bắt đầu đi than thở, đời này coi như là anh nằm trong tay cô rồi, nếu đổi lại là những cô gái khác, anh đã sớm phải mộng chạy lấy người rồi, cố tình đối với cô, không bỏ được.

Vẫn còn nhớ trước đây mình đã cười A Tư, nói Lương Chân Chân hàng phục được cậu ta rồi, xem xét lại mình, kẻ tám lạng người nửa cân mà!

Một tuần lễ sau, trong sân bay.

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đứng ở lối ra hết nhìn đông tới nhìn tây, rất nóng lòng muốn gặp lại bóng dáng thân quen.

Thời gian trôi qua thật là nhanh! Trong ba năm, đã xảy ra rất nhiều việc, họ cũng tốt nghiệp đại học, rồi rít bước chân vào xã hội, càng ngày càng tiếp xúc rộng.

Trở về lần nữa trên mảnh đất quê hương, Lương Chân Chân cũng cảm khái rất nhiều, mặc dù nơi này đã từng mang đến cho cô vết thương và cơn ác mộng, nhưng dù sao cũng là cố hương của cô, có quá nhiều thứ cô không thể bỏ.

“Chân Chân!”

“Chân phi!”

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đồng thanh nói, hai người hưng phấn nhào qua, ba người ôm nhau, sự vui sướng đó không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Ba năm không gặp, họ có quá nhiều lời muốn nói, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì, giữa hai hàng lông mày đều nhuộm đầy vui sướng và vui vẻ, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Lúc rời khỏi sân bay, Lương Chân Chân mơ hồ nghe một câu xưng hô quen thuộc—— nai con.

Đây là cách xưng hô đặc biệt của người nào đó, giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc khiến cả đời cô cũng khó mà quên được, đã sớm chôn sâu ở trong lòng của cô, rõ ràng trong lòng rất muốn nhìn vào gương chiếu hậu, nhưng cô nhịn được.

Nếu đã quyết định muốn buông tay, thì nhìn làm gì nữa?

Cuộc tình cảm này, đã chấm dứt vào ba năm trước.

Hôm nay, cô trở về là vì thăm mẹ Diệp, đợt bệnh tình của mẹ có chuyển biến tốt, cô sẽ rời đi.

“Chân Chân, anh ta. đuổi theo ở phía sau.” Tiết Giai Ny thấy người đàn ông đang chạy theo từ trong kính chiếu hậu, nhưng tốc độ của anh sao có thể bì kịp được xe thể thao? Lương Chân Chân không nói gì, đôi môi mím chặt.

Tiết Giai Ny nhìn cô một cái, liền hiểu, có một số tổn thương sẽ không biến mất theo thời gian, đập mạnh cần ga, xe phóng ra ngoài như dây cung, bỏ rơi người đàn ông chạy theo phía sau.

Khúc nhạc đệm nhỏ này đã phá tan bầu không khí lúc đầu, ảnh hưởng tâm trạng, thật may là có Cát Xuyên luôn tạo không khí vui vẻ, trong lúc ăn cơm, thường cười giỡn, không hoàn toàn tệ ngắt.

Thật ra thì, trong lòng Tiết Giai Ny và Cát Xuyên muốn biết nhất chính là lần này bạn tốt ở lại bao lâu, nhưng cô sợ vấn đề này sẽ làm cho không khí căng thẳng, nên cố nhịn.

Sau khi cơm nước xong, hai cô liền đưa Lương Chân Chân đi đến bệnh viện thăm Diệp Lan, ngồi mấy phút liền kiểm có rời đi, hai mẹ con người ta thật vất vả mới gặp nhau một lần, đương nhiên phải để lại không gian riêng cho họ.

Ra khỏi bệnh viện, Tiết Giai Ny liền nhận được điện thoại của Quan Hạo Lê, cô đại khái đoán được anh sẽ hỏi mình cái gì, do dự mấy giây.

Cát Xuyên biết cô băn khoăn, an ủi: “Bắt máy đi chứ, người đã trở lại, coi như bạn không phải nói, chẳng lẽ Đằng Cận Tư không tra được?”

“Ừ.” Dứt lời, liền nhấn nút trả lời.

【 Em yêu, em lừa anh thật khổ mà! 】

Quan Hạo Lê khóc kể lể, anh mới ra phòng giải phẫu, liền nhận được điện thoại của A Tư, không chỉ châm chọc anh, còn uy hiếp anh phải tra rõ hành tung ba năm nay của Lương Chân Chân.

“Đừng đùa với tôi, Chân Chân đã quay trở về, lấy thủ đoạn của Đằng Cận Tư, chẳng lẽ không tra ra ba năm nay Chân Chân đi đâu sao? Kêu anh tới hỏi tôi làm gì, dư thừa?” Tiết Giai Ny không vui nói.

【 bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nổi giận với anh, anh là người vô tội nhất, chuyện của bọn họ giao để bọn họ giải quyết, hai ta chỉ là người đứng xem, OK? 】

Quan Hạo Lê cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo, từ sáng sớm đến giờ, không có chuyện nào thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46

Lời của anh khiến Tiết Giai Ny thoáng tỉnh táo một chút, chép miệng, cô cũng không muốn anh nổi giận, nhưng chỉ có điều không tự chủ được, “Biết rồi, còn có việc sao?”

Mặc dù không nói lời xin lỗi, nhưng giọng điệu mềm mại rất nhiều.

Quan Hạo Lê biết tính cô cứng cỏi, dù trong lòng không phục, nhưng miệng sẽ không chịu thua, tục xưng “Đến chết vẫn sĩ diện.”

“Không có việc gì.”

Hôm nay tâm tình anh vốn không tốt, sau khi náo loạn một lúc như vậy càng thêm tệ đi, hoàn toàn không sử dụng công phu mặt dày mày dạn như mọi khi, hậm hực cúp điện thoại.

Tâm tình Tiết Giai Ny hạ xuống thấp nhất trong nháy mắt, có cảm giác nói không nên lời.

Cát Xuyên nhìn thấu chênh lệch tâm tình của cô, quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

“Cát gia, có phải tính khí của tớ không tốt không? Có phải đến chết vẫn sĩ diện không? Không giống phụ nữ?” Tiết Giai Ny như đưa đám hỏi ngược lại.

“Ờ thì... Nói về tính khí, tớ càng hơn cậu, về phần không giống phụ nữ, tớ còn đàn ông hơn cậu.” Cát Xuyên bắt đầu triết lý.

Tiết Giai Ny liếc cô ấy, “Tớ muốn nghe lời nói thật.”

“Đúng, hai chúng ta đều cần cải thiện.” Cát Xuyên trả lời rất thẳng thắn thoải mái.

“Tớ hiểu.” Mặt Tiết Giai Ny ảo não.

“Được rồi! Đừng mặt mày ủ dột, làm mình chân thật nhất là được rồi.” Cát Xuyên vỗ vai bạn. “Thình thoảng cũng phải phân tích tình huống, nhìn tâm tình và hoàn cảnh lúc đó mà định ra.”

“Ặc” Trên trán Tiết Giai Ny bốc lên vạch đen.

“Thật ra thì tớ cảm thấy, khi người phụ nữ chung đụng với người đàn ông bản thân mình yêu mến thì khó tránh khỏi đều lộ ra một mặt rất con nít, đây là trời sinh.”

“Thật sao?” Tiết Giai Ny nghi vấn.

“Đây là kinh nghiệm của tớ, cậu phải tin tưởng.” Mặt Cát Xuyên oai vệ.

Hai người cứ vừa đi vừa nói rời khỏi bệnh viện như vậy, trở về làm việc của mình.

Buổi tối, Tiết Giai Ny nhận được tin nhắn của Quan Hạo Lê, nói muốn đi Italy phẫu thuật, có thể phải ba đến năm ngày sau mới trở lại.

“Ừ, thuận buồm xuôi gió. Cô nhanh chóng trả lời, ngay sau đó bỏ điện thoại đi động trong phòng đi tắm.

Năm chữ rất đơn giản, không có bất kỳ ngôn ngữ dư thừa, điều này làm cho trong lòng Quan Hạo Lê không thoải mái, cái này còn không bằng bạn bè bình thường, để cho anh thấy rất thất bại.

Chẳng lẽ trong lòng cô, mình không quan trọng như vậy sao?

Liên tiếp mấy ngày, hai người gần như không có bất kỳ liên hệ gì, mặc dù không nói rõ, nhưng không khó nhìn ra hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Tối thứ sáu, Cát Xuyên đề nghị đi quán bar uống rượu buông lỏng chút tâm tình, Tiết Giai Ny không có dị nghị, mấy ngày nay quả thật cô rất đè nén, cần buông thả.

Lương Chân Chân cũng thế, từ khi trở lại tới bây giờ, đã gặp người nào đó nhiều lần, để cho đáy lòng bình tĩnh như nước hồ thu lại văng lên từng gợn sóng, quấy đến tâm phiền ý loạn.

Xưa nay cô luôn đi quán bar, chủ yếu là bởi vì không thích tiếng nhạc huyền ảo bên trong, quá HIGH rồi! Đỉnh tai nhức óc, làm cho đầu người ta muốn nổ, có lẽ ở một góc độ khác, nó có thể tạm thời để cho người ta ném phiền não lên đến ngoài chín tầng mây.

Ba người ăn mặc đều rất sexy, vừa xuống xe đã hấp dẫn ánh mắt không ít người, cô em trong veo như nước dĩ nhiên đáng yêu, cũng không ít gã trai tới gần, đều bị họ khéo léo từ chối.

Tối nay, họ không thuộc về bất kỳ kẻ nào, chỉ thuộc về chính họ.

Nhưng lại luôn có phiền toái tìm tới cửa, hơn nữa, người đến không có ý tốt!

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên ý vào thuật phòng thân của các cô cũng không tệ lắm, cũng không để những người đàn ông đến gần vào trong mắt, chỉ lạnh lùng để cho họ tránh ra.

Hình như người ta có chuẩn bị mà đến, ra tay đã kiểm chế được Cát Xuyên rồi, còn uy hiếp cô: “Cô nhóc, chỉ cho cô một chút dạy dỗ thôi! Nói chuyện đừng quá phách lối!”

Tiết Giai Ny tức giận có ý nghĩ định liều mạng với anh ta, dám ở trên địa bàn của cô bắt nạt bạn cô, không muốn sống!

Lại bắt đầu dĩ vì người ta cũng là người luyện võ, chút công phu mèo quào của cô hoàn toàn không tính là gì trong mắt người khác, tình huống bây giờ cực kỳ bất lợi với các cô, cũng không biết lại lịch những người này như thế nào, lỡ là có ý bởi móc, vậy tề hại!

Dưới tình thế cực kỳ nguy cấp, cô đột nhiên liếc thấy một bóng người quen thuộc trong đám người.

Sao anh lại ở đây?

Không phải anh đi Italy rồi sao?

Trở về lúc nào?

Tại sao không nói cho cô biết?

...

Các vấn đề liên tiếp vây quanh cô, nhưng cô không có thời gian đi suy nghĩ, tâm tình khẩn trương cũng bình tĩnh lại, bởi vì cô biết, có anh ở đây, bọn họ an toàn.

Đây là một tin tưởng mù quáng không giải thích được, nhưng cô chính là tin tưởng.

Cảnh tiếp theo rất máu tanh, Quan Hạo Lê lấy một chọi năm, nếu như những người đó chỉ đơn giản là lưu manh đầu đường, anh hoàn toàn có thể bắt toàn bộ bọn họ lại, nhưng bọn họ đều đã từng luyện tán thủ, mỗi một người đều không hề lưu tình, hận không thể đánh chết anh.

Tiết Giai Ny cắn chặt đôi môi, bóp thật chặt quả đấm, có vài lần muốn xông lên giúp Quan Hạo Lê, nhưng mỗi lần đều bị Cát Xuyên giữ lại, “Ngoa Từ! Cậu xông lên chỉ tạo thành gánh nặng cho bác sỹ Quan, tớ và cậu không thể chống đỡ được với bản lĩnh của những người đàn ông kia, muốn giúp anh ấy biện pháp tốt nhất chính là bảo đảm an toàn của mình.”

“Nhưng... Anh ấy đã không chống đỡ nổi, chẳng lẽ cậu muốn mất tớ phải trốn lên nhìn anh ấy đang sống bị đánh chết?”

Trong giọng nói của cô mang theo nước nớc, cuối cùng cũng hiểu rõ mình quan tâm anh ấy, chỉ có điều không muốn đi đổi mặt mà thôi, nói đi nói lại, mình là người nhất gan!

Cát Xuyên và Lương Chân Chân nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng cũng thật sự không dễ chịu, chỉ mong mọi cứu binh nhanh đến đây, còn đánh tiếp như vậy, Quan Hạo Lê đỡ nhiều lành ít.

Lòng ngực của Quan Hạo Lê bị đập đến mấy lần, khoe miệng đã tràn ra tia máu, vết thương cả người chồng chất, trong lòng cười khổ: quả nhiên vẫn là già rồi, một mình đấu năm quả phi con mẹ nó sức, mạng cũng sắp liên lụy.

Ý thức trong đầu cũng bắt đầu dần mờ hồ, thỉnh thoảng bị người ta đập cho một cước, hơi sức cả người giống như bị hút khô, ngã ngửa xuống đất thật lâu không bò dậy nổi, một đôi giày da sáng bóng dừng lại trước mắt anh, đá đá mặt anh, “Đứng lên! Sao không đứng lên rồi hả? Còn tưởng rằng mày có bao nhiêu bản lĩnh? Thì ra là công phu vớ vẩn như vậy à? Đồ bệnh lao!”

Tiết Giai Ny không nhìn được nữa rồi, vọt tới, đẩy người đàn ông sĩ nhục Quan Hạo Lê ra, giận dữ nói: “Mày mới bệnh lao! Cả nhà mày đều bệnh lao! Lấy nhiều bắt nạt ý thì tính là bản lĩnh gì! Có can đảm mày cũng lấy một chọi năm thử xem!”

Cô bảo vệ khiến Quan Hạo Lê rất cảm động, nhưng cảm động thì cảm động, dù sao Giai Ny cũng chỉ là cô gái, hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, khăn giọng quát lên: “Giai Ny!”

“Chà! Hóa ra là một cô em hạt tiêu! Anh thích như vậy, nếu không suy nghĩ một chút về sau theo anh đi, bảo đảm mỗi đêm đều khiến em dục tiên dục tử!” Người đàn ông cười đến phóng đảng bỉ ổi, trong mắt càng lóe lên ham muốn đến trần trụi.

“Hừ! Hạt tiêu em gái mày!” Tiết Giai Ny ngoài ý muốn đá chân, mũi chân vừa đúng đá phải cằm người đàn ông kia, sức lực lớn đến mức cằm anh ta thiếu chút nữa trật khớp, rên lên một tiếng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hung hãn nói: “Con đi nhỏ! Tớ nay ngược lại tạo muốn nhìn coi rốt cuộc mày có bao nhiêu khả năng! Còn có hai con này, mang đi tất cả cho tao!”

Tình thế lập tức trở nên vô cùng bất lợi, may mà vào lúc quan trọng này, Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần chạy tới, hai người thuần thực giải quyết toàn bộ mấy người đàn ông hèn mọn bỉ ổi kia.

Còn bàn tay bí ẩn chân chính phía sau màn, thừa dịp loạn chạy trốn.

“A Tư, cuối cùng cậu đã tới, xương cả người tôi cũng sắp gãy, thật lo lắng mình như vậy mà đi đòi nhà ma, với các cậu người và người mãi mãi cách xa như trời với đất...” Quan Hạo Lê nhẹ nhàng toét miệng tự giễu.

Không đợi anh nói xong, đã bị Tiết Giai Ny trách móc rồi, “Anh chém gió loạn cái gì vậy!”

Quan Hạo Lê bấu môi không nói thêm gì, Giai Ny nói lời này ý là quan tâm mình sao? Xem ra lần bị thương này cũng đáng giá.

“Có phải rất đau không?” Tiết Giai Ny đau lòng hỏi.

“Không có việc gì, chút thương nhỏ này không coi vào đâu.” Quan Hạo Lê nghe rồi toét miệng an ủi cô.

Thật ra thì anh đã đau đến sắp ngất đi, cảnh vật trước mắt thỉnh thoảng hư ảo, lúc lại chân thật, anh đang gắng gượng chống đỡ ý chí của mình, không muốn cứ ngã xuống như vậy, không muốn để cho Giai Ny lo lắng.

Tiết Giai Ny mím môi, cô biết anh rất đau, nhưng anh không muốn để cho mình lo lắng, cho nên cố ý buông lỏng an ủi mình, nhưng mình không phải con ngốc, toàn thân anh đầy máu ứ đọng và vết thương rõ ràng như vậy, sao lại không sao được?

Trong lòng không khỏi nổi lên chua xót, anh lặng lẽ không đứng lúc, nhưng hết lần này tới lần khác làm cô xúc động.

Cô nghĩ, mình thật sự yêu anh.

Đến bệnh viện, cô kiên quyết buổi tối muốn ở lại bệnh viện chăm sóc Quan Hạo Lê, những người khác cũng không ngăn cản cô, biết quan hệ hai người không tầm thường, nên ngầm cho phép.

Đội sau khi tất cả mọi người rời đi, Tiết Giai Ny một mình lặng lẽ ngồi bên giường, nắm tay anh, không hề chớp mắt nhìn người đàn ông đang nằm ngủ say trên giường chăm chăm.

Anh bây giờ, không nhìn ra chút đẹp trai nào, sưng mặt sưng mũi, thật sự trái ngược với hình tượng tuấn tú ban đầu, nhưng mình lại thích vô cùng.

Cô sẽ vĩnh viễn nhớ cảnh tượng vừa rồi anh đánh nhau, trong lòng tràn đầy ám áp dịu dàng.

“Đàn ông thôi, anh nhất định phải tốt nhanh lên một chút.” Trong mắt cô rung rung, nũng nịu nói, cúi người ấn lên mặt anh một cái hôn, yên tĩnh nằm bên giường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ lặng lẽ mờ đi, một phòng yên tĩnh, một phòng ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47

Bởi vì ở thành phố C Quan Hạo Lê không có người thân nào, nhiệm vụ chăm sóc bên người anh rơi lên người Tiết Giai Ny, cô cũng không kiêu cách từ chối, anh bị thương vốn liên quan đến mình không cách nào trốn tránh trách nhiệm, hơn nữa, quan hệ hai người không còn tầm thường, chăm sóc anh cũng hợp tình hợp lý.

Vì có thể ăn được món ăn do người đẹp làm, Quan Hạo Lê cố ý chọn một căn phòng có phòng bếp cao cấp, anh vui mừng, nhưng người nào đó mất hứng.

“Anh coi em là người giúp việc miễn phí 24 giờ rồi hả? Một ngày ba bữa phải làm cho anh ăn, ban ngày còn phải cùng với anh, buổi tối còn phải tắm rửa lau người cho anh! Có chuyện tốt dễ dàng như vậy sao?” Tiết Giai Ny tức giận chống nạnh.

“Bà xã, anh bị bệnh tật, toàn bộ từ đầu đến chân vinh quang bị thương, ôi...” Quan Hạo Lê giả bộ đáng thương thu được đồng tình.

“Ai là bà xã của anh! Không cho kêu loạn!” Tiết Giai Ny thờ phỉ phò trừng anh.

“Chuyện sớm hay muộn.” Quan Hạo Lê cười đến rất vui vẻ.

“Anh còn nói càn nữa là em đi.” Tiết Giai Ny hừ nói.

“Ôi! Đau quá!” Quan Hạo Lê đột nhiên khổ sở la hét.

Tiết Giai Ny nhìn anh, phát hiện anh không giống như giả bộ, ngay sau đó ân cần hỏi han: “Sao vậy? Không phải bác sỹ nói không có gì đáng ngại rồi sao?”

“Không biết, có thể còn vết thương kín chưa kiểm tra ra, chuyện đánh nhau như vậy, dễ dàng lưu lại tai họa ngầm nhất, may mắn mà nói, về sau bình yên vô sự, còn không may mắn, tình huống như thế nào cũng có thể xảy ra...”

Quan Hạo Lê vừa nói vừa thờ dãi, giống như mình rất đau đớn.

“Bản thân anh là bác sỹ nổi danh, chẳng lẽ còn không rõ ràng tình trạng thân thể của mình sao?” Tiết Giai Ny bèn nhón phát hiện trong đó có gì không đúng.

“Chẳng lẽ em không biết bác sỹ tâm lý vĩnh viễn đều không phân tích ra được tâm lý của mình sao?” Quan Hạo Lê hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny nhủ mày suy nghĩ một chút, đúng là đạo lý như vậy.

Thật sự không ngờ, cô đã bị cuốn vào, với tài ăn nói của cô, thật sự rất khó đấu thắng Quan Hạo Lê, trừ phi anh cố ý để cô thắng, nếu không, tuyệt đối không thể.

“Ừc ừc ừc...”

Bên trong phòng bệnh yên tĩnh đột nhiên vang lên một loạt tiếng bụng kêu không hợp thời, sắc mặt Quan Hạo Lê hơi nóng lên, đáng chết! Cũng tham gia náo nhiệt!

“Anh đói rồi.” Anh ngượng ngùng.

“Xi!” Tiết Giai Ny không nhịn được cười, “Anh ngày ngày nằm bất động, đói bụng quá nhanh đi?”

Quan Hạo Lê sầm mặt không nói lời nào, về mặt tối tâm.

Tiết Giai Ny cười híp mắt vào phòng bếp, lấy gạo nấu cơm, chỉ tưởng tượng tình cảnh ẩm ức của người nào đó, cô lại cảm thấy thật thú vị, rất thú vị rồi!

Buổi tối, Tiết Giai Ny thật sự không muốn nấu cơm, phải làm phiền bạn tốt Chân Chân và Cát gia đến quán chay Lập Phương mua chút thức ăn nhẹ ngon miệng đến.

Gần như chỗ nào có Lương Chân Chân, Đẳng Cận Tư sẽ lập tức xuất hiện, giống như gắn hệ thống định vị vệ tinh trên người cô, đúng lúc kinh người.

Xét thấy quan hệ phức tạp bỏ không xong đề ý còn loạn, người khác rất biết điều không nhúng tay vào, bởi vì quan hệ nam nữ không cách nào dự đoán trước, hai người bạn cảm thấy có thể đi chung với nhau lại cứ tách ra, hai người bạn cảm thấy không thể ở cùng nhau lại bước chung vào lễ đường kết hôn.

Chuyện của tương lai, ai có thể nói rõ ràng đây?

Chuyện tình yêu này, vốn chính là ẩn số.

Cũng không ai biết bước kế tiếp sẽ xảy ra cái gì? Một giây sau, sẽ gặp ai?

Đợi sau khi mọi người rời đi rồi, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny, có lẽ cảm xúc vừa rồi lan tràn đến hiện tại, hai người đều trầm tư.

“Tôi cảm thấy sâu trong đáy lòng Chân Chân vẫn không hoàn toàn quên được.” Tiết Giai Ny bùi ngùi.

“Hai người bọn họ vốn rất xứng đôi, một cương một nhu, vừa đúng bù đắp.” Ngược lại Quan Hạo Lê mong đợi bạn tốt mau chóng bắt được Lương Chân Chân vào tay, đã chờ đợi khá dài và đau khổ ba năm, cũng đến lúc khổ tận cam lai * rồi.

(*) khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn đã tới.

“Nhưng có một số việc một khi đã xảy ra, thì không cách nào xóa sạch, là đau đớn khắc vào đáy lòng.”

Quan Hạo Lê rất không tán thành lời này của cô, “Chuyện năm đó đều do một tay của Thẩm Quân Nhã và Diệp Thành Huân thao túng, hai người bọn họ đều là người bị hại, a Tư chịu hành hạ cũng không ít so với Lương Chân Chân! Ba năm này, cậu ấy chưa bao giờ thoát khỏi hối hận và tự trách, bên cạnh chưa từng xuất hiện phụ nữ, trong lòng cậu ấy thích nhất vẫn là Lương Chân Chân.”

Tiết Giai Ny đều hiểu những lời anh nói, nhưng chuyện xảy ra năm đó cũng không phải ít, bọn họ cũng không biết chuyện nghiêm trọng trí mạng nhất, cho nên mới có thể nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Mình là người biết chuyện, từng chính mắt thấy Chân Chân đau, càng có thể hiểu được rồi rầm lườm lự của Chân Chân bây giờ.

“Có lẽ còn xảy ra chút chuyện anh không biết đây?” Tiết Giai Ny nói xong lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Chuyện gì?” Quan Hạo Lê tò mò nhíu mày, lời này không phải lần đầu tiên Tiết Giai Ny nói, mỗi lần đến chỗ máu chột, cô đều dừng lại, khiến lòng anh ngứa ngáy khó nhịn.

Không phải anh không phải người điều tra, nhưng cái gì cũng không tra được.

Càng như thế, nghi ngờ trong lòng anh càng lớn.

“Em chỉ suy luận thôi.” Tiết Giai Ny cố ý buông lỏng tay, không nói thêm câu nào nữa.

Quan Hạo Lê nhìn chăm chăm bóng lưng cô như có điều suy nghĩ, chân mày nhíu chặt, cảm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho bạn tốt.

Tôi cảm giác năm đó nhất định xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết, mà vấn đề này nhất định là mấu chốt trở ngại hai người làm hòa.

Nhanh chóng, Đằng Cận Tư phản hồi lại: Sao biết?

Giai Ny đã không chỉ một lần nhắc tới vấn đề này trước mặt tôi, nhưng mỗi lần cô ấy đều ngừng giữa chừng, không bao giờ chịu nói nhiều thêm một câu.

Đằng Cận Tư đáp lại: tôi hiểu, tôi nhất định sẽ tra được.

Lại qua hai ngày, vết thương trên người Quan Hạo Lê hoàn toàn tốt không sai biệt lắm, nhưng anh âm thầm “Chăm sóc” y tá trưởng, để cho anh ở lại đây mấy ngày, vì cái gì, chính là ở cùng một chỗ với người đẹp.

“Bác sỹ, không phải lúc tới nói chừng năm ngày có thể xuất viện sao? Tại sao muốn lưu lại quan sát mấy ngày đây? Không phải mấy người cố ý trì hoãn chứ?” Tiết Giai Ny bất mãn đưa ra nghi vấn với bác sỹ.

“Tiết tiểu thư hiểu lầm, chừng năm ngày chỉ là bệnh viện suy đoán thận trọng, tình huống cụ thể phải căn cứ vào tình huống của bác sỹ Quan để nhận định, bên ngoài bác sỹ Quan đã tốt không sai biệt lắm rồi, nhưng thực chất vẫn không hoàn toàn khỏi hẳn, còn cần lưu lại bệnh viện quan sát mấy ngày, như vậy để tránh khỏi ngày sau lưu lại di chứng.” Bác sỹ rất khó khăn giải thích.

Anh cũng bị người uy hiếp, không có cách nào chỉ có thể nói láo!

“Ồ... Lưu lại viện quan sát mấy ngày sau này sẽ không lưu lại di chứng gì sao?” Tiết Giai Ny rất bần xìn chữ.

Mặt bác sỹ đen xì, “Trương đối mà nói, tỷ lệ sẽ thấp xuống rất nhiều.”

Tiết Giai Ny liếc anh ta: “Nói đi nói lại, anh cũng không cho được một câu chuẩn xác.”

“Được rồi, lưu lại mấy ngày thì lưu lại mấy ngày, thân thể là thứ nhất!” Quan Hạo Lê vội vàng lên tiếng hòa giải.

Thừa dịp này, bác sỹ liên tục không ngừng tránh người, tiếp tục ở lại, anh chưa chắc có thể bảo đảm lời nói dối của mình không bị lộ!

“Anh nói ngược lại nhẹ nhàng linh hoạt! Em xin chủ nhiệm nghỉ năm ngày, thứ hai em phải trở về dài.”

“Ny Ny, em không thể vô tình vứt bỏ anh như vậy.” Quan Hạo Lê giả bộ khóc.

“Em đã chăm sóc anh toàn bộ năm ngày rồi, còn lại mấy ngày để Đằng Cận Tư và Nam Cung Thần, không phải hai người bọn họ là bạn tốt của anh sao? Dù sao cũng phải ra chút sức mọn chứ?”

“Hai đấng mày râu ở chung một chỗ, sẽ bị người hiểu lầm.” Quan Hạo Lê than thở.

“Có cái gì mà hiểu lầm, mọi người đều biết quan hệ tốt giữa các anh.” Tiết Giai Ny không đồng ý quan điểm của anh.

“Càng quan hệ tốt càng khả nghi, chẳng lẽ em không biết bây giờ đồng tính luyến ái rất phổ biến sao?”

“Lộn xộn cái gì! Anh chỉ thuần túy đang tìm có!”

Quan Hạo Lê ai oán nhìn cô, “Chẳng lẽ em muốn để a Tư và Nam Cung lau người giúp anh sao? Chẳng lẽ em có thể bảo đảm khi hai người bọn họ chứng kiến dáng người to lớn hoàn mỹ của anh sẽ không tưởng tượng xa vời sao?”

(Đằng Cận Tư nổi giận: tôi thấy cậu chán sống rồi! Đầu bị sắt đánh!)

(Nam Cung Thần kinh hãi: bác sỹ Quan, hôm nay tôi mới phát hiện anh có thể là người lương giới, quá kinh sợ, xem ra về sau tôi cũng phải cách xa anh một chút!)

Khóe miệng Tiết Giai Ny giật giật, “Bọn họ không phải đàn ông bình thường sao?”

Cô cường điệu hai chữ “Đàn ông”.

“Đúng vậy!”

“Đàn ông bình thường sẽ có ý nghĩ kỳ quái với đàn ông sao?” Tiết Giai Ny có một cảm giác ngổn ngang trong gió.

“Em có thể bảo đảm?” Quan Hạo Lê nhú mồm hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny trầm mặc, dĩ nhiên cô không thể bảo đảm, nhưng lúc đầu bọn họ không phải thảo luận vấn đề này!

“Anh cãi chày cãi cối!” Cô hơi tức giận.

“Anh nói là sự thật!”

“Hừ!”

Sau một lúc tranh luận, Quan Hạo Lê la hét muốn tắm.

“Tự mình tắm!” Tiết Giai Ny không làm.

“Tay chân anh đều bị bó thạch cao.”

“Lạy hồn! Đòi trước nhất định em thiếu anh!” Tiết Giai Ny thở hắt ra vào phòng tắm.

Tâm tình Quan Hạo Lê thật tốt, nhìn đáng vẻ nổi đóa của người nào đó, thật thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48

Kỹ thuật lau người, điểm này Tiết Giai Ny đã sớm ý thức được, từ kỳ cục lúc mới bắt đầu đến thành thạo bây giờ, cô cảm thấy da mặt mình cũng sắp luyện được.

Mới đầu còn có thể đỏ mặt ngượng ngùng, dù sao cũng đối mặt với thân thể đàn ông trần truồng! Mặc dù hai người đã từng có quan hệ thân mật, nhưng tình huống dù sao không giống nhau, dưới nhạo báng và chế nhạo của anh, cô đã dần quen.

Dùng chậu chứa hơn phân nửa nước nóng, bưng đến bên giường để xuống, vắt khô khăn lông, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo.”

Đầu Quan Hạo Lê đẩy vạch đen, sao anh cảm giác Ny Ny nhà anh thật hung hãn!

“Ồi! Tay đau, em cởi giúp anh.” Anh giả bộ đáng thương làm nũng.

Tiết Giai Ny liếc mắt nhìn anh, ra tay giúp anh cởi nút áo, trong lòng nói với mình: bình tĩnh! Bình tĩnh! Coi như vóc người của anh tốt hơn nữa, nhìn thấy nhiều thì khiêu thâm mỹ cũng một mối!

Bởi vì lau nhiều lần, Tiết Giai Ny thật bình tĩnh, vốn có thể nhanh chóng giải quyết nửa người trên, nhưng Quan Hạo Lê vẫn “Cản trở” từ bên trong, không phải chỗ kia không thoải mái thì chính là chỗ này ngứa ngáy.

Tóm lại, nghĩ hết đủ mọi cách kéo dài thời gian.

Lau xong phía trên người, Quan Hạo Lê nâng cánh tay ngửi mùi vị trên người, cau mày, “Xưa nay anh chưa từng thấy và lại xưa nay chưa bao giờ suốt năm ngày không chính thức tắm, dù lau thế nào, trên người vẫn có mùi kỳ quái.”

“Anh suy nghĩ nhiều, ngày ngày nằm trên giường, ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ, nào sẽ có cái gì kỳ quái.” Ngoài mặt Tiết Giai Ny bình tĩnh, nhưng trong lòng đang cười trộm.

Lời của cô khiến Quan Hạo Lê lạnh đến buồn nôn, dường như cô ví dụ mình thành... Heo.

Vừa nghĩ đến động vật trắng trẻo mập mập đó, cả người Quan Hạo Lê lập tức không được tự nhiên, anh sạch sẽ, thích sạch sẽ nghiêm trọng!

“Anh muốn tắm.” Về mặt anh tối tắm, giống như bị đá kích rất lớn.

“Chính anh cũng nói, tay chân bó thạch cao, tắm thế nào?” Tiết Giai Ny bị anh bị đá kích rồi, trong lòng vụng trộm mà mừng.

“Chuyện chặt vật đi nữa đều có biện pháp giải quyết, huống chi là tắm.”

Quan Hạo Lê nói như đinh chém sắt, hiện giờ anh hận không thể phá hủy thạch cao, nhảy vào trong bồn tắm tắm sạch một cái, trừ mùi vị quái dị tên người.

“Nếu anh khẳng định như thế, vậy chính anh giải quyết chứ sao.” Tiết Giai Ny đề khấn lông xuống, nói nhẹ nhàng.

“Ny Ny, em thật sự nhẫn tâm sao?” Quan Hạo Lê làm ra dáng vẻ đau lòng muốn chết.

Tiết Giai Ny hít vào một hơi thật sâu, “Thân thể anh bây giờ hoàn toàn không thể tắm, lan đến vết thương cũng không phải chuyện đùa!”

“Trên người thật là thú...” Quan Hạo Lê nín môi muốn khóc.

Năm ngày chưa tắm thật sự đã khiến anh chịu cực hạn, hôm nay Tiết Giai Ny lại còn cố tình kích thích anh, để cho anh thật sự không nhịn nổi nữa.

“Xi!” Tiết Giai Ny bị dáng vẻ của anh chọc cười, không thể không thừa nhận, anh rất dỏ hơi!

“Là em kích thích anh trước đấy.”

Tâm tình Quan Hạo Lê như đưa đám, nhưng anh phải nắm chặt góc độ kia, bắt được trái tim người đẹp.

“Anh thật sự phiền toái chết!”

Tiết Giai Ny rất buồn rầu, nhưng lại không thể làm gì với anh, lại nói vết thương trên người anh cũng là vì cứu mình mà đến, mình nhẫn tâm mặc kệ anh sao?

Đáp án nhất định là: Không.

Dù giữa bạn bè đều chưa chắc hạ được quyết tâm, càng khỏi bàn đến hai người có tình, cái vãi bình thường tương đương với liếc mắt đưa tình, trong đáy lòng, vẫn rất quan tâm đối phương.

“Ny Ny, anh biết ngay em tốt nhất!” Quan Hạo Lê vội nói lời có ích.

“Câm miệng! Dài dòng nữa em mặc kệ anh!”

Tiết Giai Ny tức giận đỡ anh vào phòng tắm, sau đó mở nước, giúp anh cởi quần áo, để cho anh ngồi trên mép bồn tắm, chân không bị thương đặt trong bồn tắm, chân bị thương đặt bên ngoài.

Đứng thẳng lên hưng ác trợn mắt nhìn anh một lần, mới xắn ống quần đứng vào tắm giúp anh.

“Không cởi quần tắm thế nào?” Quan Hạo Lê rất vô tội nhìn quần lót màu đen trên người.

“Anh!” Tiết Giai Ny cắn môi, căm tức nhìn anh chằm chằm.

Với bộ phận kia của đàn ông, cô vẫn rất xấu hổ, không thân nhiên được như Cát gia, nói cho cùng, cũng vì bảo thủ trong đáy lòng cô.

“Không cởi hết tắm thế nào?” Quan Hạo Lê làm thái độ rất đương nhiên.

Anh quyết định từ giờ trở đi, bắt đầu rèn luyện “Sự can đảm” của cô dẫu nhỏ, thân thể trần truồng là chuyện sớm hay muộn, cũng không thể vẫn xấu hổ như vậy chứ?

“Chẳng lẽ, em sợ?”

Ngôn ngữ tràn đầy khiêu khích đã kích nghiêm trọng đến lòng tự ái của Tiết Giai Ny, cô luôn hiếu thắng, sao sẽ tùy tiện nhận thua?

Sau khi hai người giằng co một lúc, Tiết Giai Ny thỏa hiệp, cắn cắn môi, quyết định học tập Cát gia, không phải tắm sao? Đã nhìn nhiều lần, sợ quỷ gì!

“Làm sao có thể!” Cô tức giận thờ phỉ phò trà treo.

Vậy mà, khi cô chân chính đối diện với vật kia thì gương mặt vẫn không tự chủ được mà đỏ bừng, tiếng tim đập cũng chọt tăng nhanh, tay chân không biết nên để đâu.

Thứ đồ chết tiệt kia quả nhiên rất chướng mắt!

Cô tức giận nói thầm trong lòng, hận không tìm được miếng vải treo lên trên, vừa đúng có thể ngăn cản tầm mắt của mình, tránh cho nhìn lâu đau mắt hột!

So sánh một chút, người nào đó còn thoải mái hưởng thụ, thỉnh thoảng còn đột nhiên cố ý “Bối móc”.

“An phận một chút cho em!” Tiết Giai Ny căm tức cảnh cáo anh.

“Anh bị bệnh, em không thể hung dữ với anh.”

Quan Hạo Lê vui không dứt làm nũng, chỉ cần có thể đoạt được trái tim người đẹp, anh hoàn toàn bất cứ giá nào.

“Anh cậy vào bản thân bị bệnh mà không sợ hãi hả?” Tiết Giai Ny cảm giác mấy ngày nay số lần mình nổi giận đến mười đầu ngón tay cũng không hết.

“NO! Anh chỉ đang trần thuật một sự thật.” Quan Hạo Lê cười đến rất vô tội.

“Xoay người sang chỗ khác.” Cô tức giận nói.

“Trước mặt chưa tắm sạch sẽ.” Người đàn ông vô liêm sỉ chỉ vào chỗ nào đó.

“Tự mình tắm, không phải tay trái anh không thể động.” Tiết Giai Ny ảo não quay mặt qua chỗ khác.

Muốn anh tự mình tắm? Có thể, vậy thì đừng trách anh.

Lập tức, bọt nước văng khắp nơi, Tiết Giai Ny không cẩn thận “Trúng đạn” rồi, áo sơ mi màu trắng đơn bạc dán chặt lên người, đường cong lộ liễu, rõ ràng nhìn thấy hình dáng áo lót bên trong.

“Anh cố ý!” Cô rất muốn nổi giận.

“Không cố, tay trơn mà thôi.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh giải thích.

Ngay vào lúc này, Tiết Giai Ny không cẩn thận liếc về phía đó, nó... Nó lại có thể lớn hơn một chút so với vừa rồi, quá... Thật sự không thể tưởng tượng nổi!

“Anh quản tốt nó!” Cô giận không kiềm chế được, người này từ lúc mới bắt đầu la hét đòi tắm đã không yên lòng, tuyệt đối cố ý.

Quan Hạo Lê xem xét thứ đang phục hồi, rất bất đắc dĩ nói: “Đây là phản ứng bình thường khi nó nhìn thấy người phụ nữ tìm mình thích, sao anh quản được?”

“Nó sinh trưởng trên người anh, sao anh biết không quản được?” Tiết Giai Ny còn lâu mới tin lời ngụy biện của anh.

“Mặc dù nó là một bộ phận của thân thể anh, nhưng cũng có quyền lợi tự thích, anh không thể ngang ngược can thiệp.” Quan Hạo Lê buông tay, nói hùng hồn.

Tiết Giai Ny đã bị anh giận đến sắp nổ, sao trên đời lại có thể có vô lại như vậy?

Hoàn toàn chính là cố tình gây sự! Lung tung vô ích! “Khốn kiếp!” Cô ném khăn lông trong tay vào trong nước, nhắc chân chuẩn bị nhảy ra khỏi bồn tắm, lại bị Quan Hạo Lê kéo cánh tay, không cẩn thận ngã ngồi lên người anh.

Tư thế rất mập mờ -

“Anh làm gì thế!” Cô xấu hổ càng thêm muốn cách xa thứ càng lúc càng lớn.

“Đừng động, chân của anh.” Quan Hạo Lê kêu lên.

“Đáng đời!” Trong miệng Tiết Giai Ny mắng, động tác lại dừng lại, sợ động đến vết thương của anh.

“Ny Ny để cho anh ôm một lúc được không?”

Quan Hạo Lê đột nhiên thay đổi phương pháp, từ vô lại nhanh chóng hóa thân thành người đàn ông thâm tình chân thành, trong tròng mắt đen chứa đầy tình cảm dịu dàng, người thấy tim cũng chảy ra.

Hai nam nữ nhiệt tình như lửa áo rách quần manh ôm một chỗ, không xảy ra chút chuyện gì mới gọi là chuyện lạ.

Cấm dục nhiều ngày như vậy, Quan Hạo Lê đã sớm sắp không nhịn nổi, nhưng tính tình Giai Ny không phải anh nói muốn là có thể muốn, luôn luôn phải dùng một chút biện pháp đặc biệt mới được.

Tiết Giai Ny nhảy cảm phát hiện thứ phía dưới càng lúc càng cứng rắn, nguy hiểm đã ép tới gần cô, mặc dù phía dưới cô còn mặc quần, nhưng vải vóc mỏng manh cũng không thể ngăn cản cảm xúc nóng rực này.

Hô hấp của hai người cũng hơi dồn dập, phả đầy đặc lên mặt đối phương, hơi ngứa, mê lòng người.

“Em đi ra ngoài.” Tiết Giai Ny không chịu nổi, vội vàng đứng lên.

Tên đã lấp vào cung, không bắn không được.

Quan Hạo Lê đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, đưa tay kéo eo cô, một lần nữa đặt cô vào trong lòng mình.

Lần này, hai người càng dán chặt hơn.

“Ny Ny, anh nhớ em lắm.” Môi anh dán lên tai cô, nhẹ nhàng thổi ra, cố ý trêu chọc cô.

“Bây giờ anh đang bệnh.” Tiết Giai Ny vội vàng nhắc nhở anh.

“Bệnh cũng là đàn ông bình thường, không nhận được hấp dẫn của người phụ nữ yêu mến!” Trong giọng nói khàn khàn của anh hình như mang theo chút đầu độc.

“Em nào có hấp dẫn anh?!” Tiết Giai Ny không vui trừng anh, không biết, mình đã trúng bẫy rồi.

“Giờ phút nào em cũng hấp dẫn anh, thiết thời anh nhìn nhiều ngày như vậy, đau khổ!” Quan Hạo Lê than thở, tỏ vẻ mình giống như chịu biết bao uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49

Ở tài ăn nói, cho tới bây giờ Tiết Giai Ny vẫn không phải là đối thủ của Quan Hạo Lê, vốn nói không lại anh.

“Thuần túy là nguy hiểm!” Cô trờ tức giận vẫn là tức giận.

“Ny Ny...” Anh há mồm ngậm lấy vành tay mượt mà xinh xắn của cô, không có biện pháp thuyết phục cô, vậy trực tiếp chọn lựa hành động.

Tiết Giai Ny cũng không phải người tâm địa sắt đá, người ta vì mình bị thương nặng như vậy, hơn nữa hai người đã là quan hệ bạn trai bạn gái, cũng cùng giường mấy lần...

“Chân của anh, bị thương.” Cô đỏ mặt nhắc nhở anh.

“Không có việc gì, em ở phía trên là được.” Một người đàn ông hồ hững đáp lại, không thể không biết có gì không ổn.

Lời nói rõ ràng của anh khiến Tiết Giai Ny mắc cỡ mặt đỏ ửng như máu, mắng: “Nằm mơ!”

Để cho cô ở phía trên? Chuyện mắc cỡ như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm!

Anh không nói chuyện, chỉ nghiêng đầu hôn cánh môi đỏ thắm của cô, bàn tay thừa dịp luồn vào trong áo đã ướt át của cô, khe vuốt da thịt trắng nõn trơn nhẵn, chậm rãi lướt qua chỗ nhạy cảm của cô, đến mức giống như đẩy lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó hội tụ, cuối cùng thành xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Khi cô hết sức mơ màng, động tác nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ quần áo ướt sũng trên người cô, ngón tay linh hoạt cởi áo ngực ra, ném sang một bên.

Không tốn chút sức nào phủ lên chỗ mềm mại này, nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve, cho đến khi viên anh đào kia trở nên thẳng đứng.

Tiết Giai Ny đã dần mất đi năng lực suy nghĩ bình thường dưới sự vuốt ve của anh, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, cảm giác chóp mũi, trong miệng, tất cả đều là mùi vị của anh, xâm chiếm cô từng chút một.

Tay của anh giống như mang theo ma pháp, mang cho người ta cảm giác run rẩy, lỗ chân lông cả người giống như cũng nở ra, mời mọc không nói, thăm dò mức độ sâu hơn.

Trong tròng mắt đen sâu thẳm của cô giống như chứa một vùng nước xuân, như nước hồ lăn tăn từng vòng sóng gợn, ngay cả bóng dáng của anh cũng thấy rõ ràng, trái tim, bỗng nhiên cao hứng.

Chậm rãi nhếch môi, nụ cười bên môi giống như đóa hoa anh túc nở rộ, quyến rũ bức người.

“Ny Ny, anh yêu em”

Thỏ lộ của anh kịp thời đến quá đáng, Tiết Giai Ny đã bị anh khống chế hoàn toàn rồi, trong mắt trừ anh ra cũng chỉ có anh, tình ý liên tục, lay động lòng người.

Hôn nóng rực, lần nữa rơi xuống, bên môi, cằm, cổ, xương quai xanh, không bỏ qua chỗ nào, đầu lưỡi dịu dàng đào qua phía trên, lưu lại vết tích ẩm

ướt.

Thân thể nhạy cảm của cô khẽ run, ngón tay siết chặt, cắn chặt môi muốn ngăn cản tiếng than nhẹ đáng yêu mềm mại từ trong cổ họng, nhưng nó cố tình đứt quãng êm ái mềm nhũn truyền vào trong lỗ tai người đàn ông.

“Ừm... Không được, anh... Vết thương của anh.” Cô liều mạng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại, muốn để cho anh dừng lại.

“Ngoan, chẳng lẽ em không chút nào nghĩ đến anh sao?” Quan Hạo Lê hỏi thẳng.

Quan Hạo Lê cắn môi không nói lời nào, nghĩ? Vẫn không muốn? Ngay chính cô đều không nói rõ, nhưng mặc kệ thế nào, cô tuyệt đối không nói ra miệng.

“Không thể...”

Cô vừa dứt lời, Quan Hạo Lê đã cắn quả nho trước ngực cô, gặm cắn mang theo trừng phạt, trong tiếng nói khàn khàn của anh mang theo chút câu侃, “Ny Ny, chân bị thương cũng không ảnh hưởng tới nơi này, em cảm nhận, cảm nhận xem không phải nó vẫn như trước kia sao?”

Anh kéo tay nhỏ bé của cô, đặt thẳng lên phía trên nó.

Cô sợ đến muốn rút tay về, hoảng hốt khi chạm phải trông mắt màu đen như đầm sâu, trong lúc này lộ ra dục vọng nồng nặc, cường thế bày ra ý đồ của anh, nhưng đồng thời lại tràn đầy dịu dàng, giống như đang nhẹ nhàng làm dịu, để cho cô đừng sợ, cầu xin cô tiếp xúc cứng rắn và mềm mại kết hợp, tạo thành một đầu độc khó tả.

Trong chớp nhoáng này, ngay cả không khí cũng dừng lại.

Quan Hạo Lê cũng không vội, chỉ lẳng lặng chờ đợi, anh biết, người phụ nữ trước mắt đã lộ về xúc động, vừa cương vừa nhu, đúng là phép màu chiến thắng cô.

Tiết Giai Ny cảm giác mình đang nắm một đốm lửa, nóng bỏng như vậy, để cho cô hơi sợ hãi, huyết mạch đập nhẹ nhàng dưới da mềm mại giống như tràn đầy sinh lực, phát ra lời mời dịu dàng với cô.

Đây tuyệt đối là hấp dẫn trí mạng, toàn thân cô đã nổi lên màu hồng nhạt kiều diễm, giống như cánh hoa mềm mại, lại giống như kẹo ngọt ngậy.

Anh rất muốn hòa tan cô vào trong lòng mình, như vậy có thể ngày ngày thăm dò, giờ phút nào cũng không chia lìa.

Lúc này trong đầu Tiết Giai Ny trống rỗng, lửa nóng trong lòng bàn tay chạm rãi lan rộng ra, bóng khiến cả người cô nóng lên, chỉ có thể biết điều rúc vào trong ngực anh.

Ngơ ngác, không biết đang nghĩ cái gì.

“Ny Ny, cảm nhận được sao?” Quan Hạo Lê cố ý trêu chọc cô, đầu lưỡi xẹt qua tai cô, chạm rãi liếm láp từng chút một.

Lời nói nhạo báng của anh khiến Tiết Giai Ny tỉnh táo lại, vội vàng buông tay, buồn bực nói: “Anh chỉ biết bắt nạt em.”

“Sao anh nỡ bắt nạt em?” Trong giọng nói của anh giống như thờ dài, lại giống như bùi ngùi.

Tiết Giai Ny há mồm cắn một cái trên bả vai anh, phát tiết bất mãn trong lòng mình, Quan Hạo Lê mặc cho cô cắn, chỉ cần cô vui mừng, kệ cô như thế nào cũng được.

Khoảnh khắc khi quần bị cởi ra, Tiết Giai Ny chỉ chống lại bằng cách uốn éo người, chưa bao giờ ngăn cản, cô nào còn hơi sức, cả người đã sớm bị anh trêu chọc mềm thành một bãi nước xuân.

Cánh tay trái không bị thương của anh đột nhiên ôm chặt, khiến cho vòng eo mảnh khảnh của cô dán chặt lên bụng anh, mà nóng rực của anh, đã đứng sừng sững bất khuất, bị anh và làn da của cô đè xuống, bành trướng bộc phát lợi hại, theo hô của anh nhẹ nhàng liếm cô, cứng rắn thế kia, giống như một thanh kiếm sắc bén, lúc nào cũng có thể xỏ xuyên qua cô.

“Ngoan, ngồi lên được không?”

Anh lại gần ngậm vành tai của cô, nhẹ nhàng gặm cắn, nói những lời tâm tình liên tục, luồng khí nhẹ nhàng phát qua da thịt mịn màng nhạy cảm bên tai cô, khiến cô khẽ run rẩy.

Tiết Giai Ny cắn chặt cánh môi, do dự vài giây, cuối cùng vẫn nâng thân lên, ôm cổ anh ngồi xuống, cảm giác tràn đầy bất ngờ khiến cho cô hơi không thích ứng, ngón tay cào mấy cái trên lưng anh, cô khó chịu.

“Ny Ny, buông lỏng một chút.” Anh dịu dàng vuốt ve cô, nâng mông của cô, tiến vào được càng sâu.

Dưới kỹ xảo thông thạo của anh, Tiết Giai Ny dần buông lỏng rất nhiều, cắn nuốt toàn bộ nó vào, cảm giác đó rất kỳ diệu, mỗi một lần động, giống như có sóng điện truyền vào, tê tê đại đại.

Anh cảm thấy chỗ mềm mại ướt át của cô theo hô hấp mà thắt chặt lại buông lỏng, giống như cái miệng nhỏ nhắn khát nước hấp thu sương ngọt của anh, thân thể nóng nực khó chịu căng thẳng, làn da tỏa ra mồ hôi rậm rạp chẳng chừa.

“Ngoan, động một cái.” Anh dụ dỗ cô.

Tiết Giai Ny đỏ mặt nhớ tới động tác trước kia của anh, chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, thật sự không học được, “Không biết.”

“Anh dạy em”

Quan Hạo Lê cắn lỗ tai của cô, lặng lẽ nói mấy câu, người phụ nữ trong ngực lập tức hờn dỗi đập anh một cái, mặt đỏ đến mang tai, kiều diễm như lửa.

Bước đầu tiên đã đi hết, còn thiếu mấy bước sau sao?

Tiết Giai Ny then thùng vịn bờ vai anh phập phồng hai cái, lại cảm thấy không còn hơi sức rồi, đây là việc rất gian khổ tốn sức, quá khó khăn! Quan Hạo Lê cũng biết hơi khó khăn cho cô, nên nâng mông cô giúp cô, dù sao, lợi người, cũng lợi mình.

Cô nhanh chóng mềm thành vũng nước dưới sự tiến công của anh, anh nghe cô mê loạn than nhẹ, vui vẻ và thỏa mãn trong lòng khó nói ra được.

Da thịt bị anh vuốt ve, đường nhỏ bị anh đánh thẳng vào, giác quan toàn thân cũng bị anh lôi kéo, chạy nước rút đến đỉnh núi tuyết diệu, đây là một kích thích không nói ra được.

“Ừ...”

Âm thanh của cô vừa mềm lại vừa quyến rũ, nghe được khiến tâm thần anh nhộn nhạo, cảm thấy thân thể mềm mại của cô bọc thật chặt dục vọng của anh, ấm áp, lại trơn bóng, không ngừng co rút, giống như đang nhẹ nhàng mút hút lẫn hân, anh hết sức nhịn khoái cảm như thủy triều cuốn tới.

Hai người, cuối cùng cũng đạt đến đỉnh núi vui thích.

Tiếng thở dốc càng ngày càng gấp rút, bên trong phòng tắm phiêu đảng một một hương vị quyến rũ, lộ ra màu sắc kiều diễm.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, Tiết Giai Ny nhớ tới cửa không khóa, trái tim nhảy vọt lên đến tận cổ họng rồi.

Bởi vì khăn trang, phía dưới cũng thu lại.

Thứ vốn đã thỏa mãn lại bắt đầu khôi phục, Tiết Giai Ny thấy may mắn vì mình vẫn chưa kịp lui ra ngoài, đang chuẩn bị có hành động, Tiết Giai Ny đột nhiên không hề báo trước mà đứng dậy.

Thứ được cô bao bọc đang thoải mái, vừa mới tiếp xúc với không khí hơi lạnh khó chịu không nói ra được, anh đương nhiên không chịu cứ như thế buông tha cho cô, “Ny Ny...”

Tiết Giai Ny giận dữ trừng mắt anh, “Có người tới.”

Dứt lời, lấy khăn tắm bao bọc thân thể, định đi ra phòng ngoài khóa cửa, nhưng tiếng gõ cửa đã tự nhiên mà đến.

“Xin chào, tôi là y tá đến thay thuốc cho ngài, xin hỏi có thể đi vào không?”

Phòng bệnh cao cấp chính là tốt như vậy, y tá sẽ không đẩy cửa đi vào, trước khi vào sẽ gõ cửa trung cầu đồng ý của bệnh nhân.

“Nhanh nói không tiện!” Tiết Giai Ny nhỏ giọng nói với người đàn ông ngồi đối diện trên bồn tắm.

“Không tiện, một tiếng sau trở lại.” Quan Hạo Lê không vui nói, thật là y tá không biết điều, cắt đứt chuyện tốt của anh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50

Y tá nhỏ vừa nghe, lập tức hiểu, công tử có tiền làm chuyện đó ở trong phòng bệnh cũng phải chuyện hiếm có gì, rất nhiều chị em cũng không cần thận bất gặp, đây cũng là lý do vì sao định ra “Gỗ cửa”.

Nghe được tiếng bước chân dần đi ca, Tiết Giai Ny cầm khăn tắm bên cạnh vút lên người Quan Hạo Lê, ý đồ che kín thứ gì đó khiến cho mặt cô đỏ tới mang tai, “Đều tại anh! Lần này nhất định y tá sẽ hiểu lầm!”

“Ngoan, hiểu lầm cũng không có việc gì, đây là nhu cầu bình thường của chúng ta.” Quan Hạo Lê mặt dày nói.

“Nhu cầu cái đầu anh!” Tiết Giai Ny tức giận mắng.

“Ny Ny, em xem...” Quan Hạo Lê lấy khăn tắm cô ném qua ra, chỉ vào một vật vẫn ngẩng.

“Tự mình giải quyết!”

“Không giải quyết được, nó cần nhất là em.”

Tiết Giai Ny tức giận nhìn anh chăm chăm, sao người này có thể vô liêm sỉ đến mức này? Nói cái gì cũng dám nói, hoàn toàn không hề kiêng dè.

“Vậy thì lạnh nhạt thờ ơ thôi.”

Dứt lời, cô đứng dậy đi ra ngoài, mặc quần áo chuẩn bị đi, đàn ông thú! Bà cô không cần hầu hạ!

Quan Hạo Lê thấy cô thật sự phải đi, vội vàng đứng lên định kéo cô, chỉ tiếc đi đứng bất tiện, lòng anh sinh một kế, cố ý té ngã trên đất, tiếng kêu cực kỳ bi thảm, đoán chừng người bên ngoài cũng có thể nghe được.

Tiết Giai Ny có một cảm giác ngổn ngang trong gió, rốt cuộc là cô điên khùng rồi? Sao lại coi trọng tên “Du côn lưu manh” lại thêm “Vô lại” này cơ chứ?

Rõ ràng không phải món ăn của cô, vận mệnh lại cố tình cột chặt hai người vào một chỗ, thật sự không giải thích được!

“Ôi! Đau... Đau chết mất!” Quan Hạo Lê nằm trên mặt đất làm cho thê thảm.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì! Em còn tưởng thịt anh làm từ gỗ, không biết đau!” Tiết Giai Ny vừa nóng vừa giận, không biết nói anh như thế nào mới được.

Trần đầy oán khí chứng kiến thấy dáng vẻ tội nghiệp của anh thì lập tức tan thành mây khói, thật ứng với câu kia: Một vật khắc một vật.

Hết cách rồi, cô chỉ có thể ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của anh, “Đau lắm hả? Em đi gọi bác sỹ tới.”

Quan Hạo Lê kéo cô, “Dáng vẻ này của anh có thể đi ra ngoài gặp người sao?”

Anh nói có hàm ý kéo ánh mắt cô về phía vật nào đó giữa hai chân anh, mặc dù vấp ngã, nhưng không hề làm trở ngại đến nó, vẫn ngẩng đầu như cũ.

“Anh... Không nghiêm chỉnh! Trong đầu có thể nghĩ bình thường một chút không!” Tiết Giai Ny nhéo mạnh anh một cái.

“Anh là đàn ông bình thường.”

Lời ngầm chính là: anh có nhu cầu bình thường, đây là phản ứng rất bình thường, tư tưởng rất bình thường.

“Chân cũng sắp gãy, anh còn có tinh lực suy nghĩ những thứ kia? Chẳng lẽ...” Tiết Giai Ny hơi híp mắt nhìn về phía anh, trong đầu tìm kiếm điểm hoài nghi.

Trong lòng Quan Hạo Lê biết Tiết Giai Ny rất thông minh, hơi không cẩn thận sẽ lộ ra sơ hở, ôi... Khổ nhục kế cũng không được.

“Đau, thật sự rất đau, vết thương sẽ không rạn nứt ra chứ?” Anh chỉ có thể nhịn dụng vọng ảm ỉ của mình, để nó ả núp đi trước, chờ đợi thời cơ.

Có lẽ cảm nhận được ý tưởng trong lòng anh, hoặc khổ nhục kế biến thành thật, động vào vết thương chỗ nào đó, đau đón đê lại dục vọng, khiến nó tạm thời ngừng công kích.

Tiết Giai Ny dùng hết sức mạnh nâng anh dậy đi tới bên giường, sau đó tìm quần áo sạch sẽ trong tủ giúp anh mặc vào, sau khi làm xong những việc này, cô mệt mỏi thờ hồng hộc, té liệt ngồi trên ghế.

Quan Hạo Lê đưa tay ấn cái nút đầu giường, dịu dàng nói: “Bảo bối, cực khổ.”

“Ít buồn nôn đi!” Tiết Giai Ny lạnh đến buồn nôn hung dữ nói, từ “Bảo bối” này, cô không nghe quen, cả người đều nổi da gà.

“Vậy... Gọi bà xã?” Quan Hạo Lê lại gần, cười đến rất xao xuyến.

“Không được gọi!” Tiết Giai Ny tức giận quát.

Đang lúc này, y tá nhỏ tiến vào, đột nhiên nghe tiếng quát của cô còn bị dọa nhảy một phát, làm cho Tiết Giai Ny rất 囧, ngón tay lạng lẽ đưa vào trong chăn, bấm mạnh người nào đó.

Bởi vì có người khác ở đây, người nào đó có khổ không thể nói, nhin rất vất vả.

“Quan tiên sinh, đau lắm hả?” Y tá thấy trên trán anh cũng toát mồ hôi, không khỏi nũng nịu hỏi, trong ánh mắt tràn đầy ân cần.

Y tá nhỏ sao! Nhìn thấy con nhà giàu đẹp trai khó tránh khỏi trong lòng nghĩ gì đó, cho dù bên cạnh người ta đã có người đẹp, nhưng chuyện trên đời nào có hoàn toàn tuyệt đối.

Giờ phút này ân ái, nói không chừng một giây kế tiếp đã bye bye.

Đại gia đều có thể...

“Đau.” Quan Hạo Lê hít vào một hơi, không phải đau chân, mà là bị néo đau.

Y tá nhỏ ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh không giống đang nói đùa, cô có thể thay thuốc, nhưng cô không biết xem bệnh, cho nên, vẫn phải đi mời bác sỹ đến đây.

“Anh nhin một lúc nữa, tôi sẽ đi mời bác sỹ tới đây.”

Nói xong, lập tức rời đi.

Quan Hạo Lê nghe răng toét miệng nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Muru sát chồng.”

“Hừ! Ít chụp mũ lung tung cho mình!” Tiết Giai Ny hát đầu không để ý đến anh.

“Ôi... Chùng nào thì em có thể dịu dàng như y tá nhỏ với anh thì tốt.” Quan Hạo Lê chợt sinh lòng cảm khái.

“Vậy anh đi tìm y tá nhỏ là được!” Tiết Giai Ny “Vụt” một cái đứng lên, vừa rời cảnh tượng anh và y tá nhỏ mất đi mảy lại khiến cho trong lòng cô rất không thoải mái, giờ lại còn lôi y tá nhỏ ra nói chuyện!

Quan Hạo Lê thấy cô tức giận, vội vàng kéo cô, “Ghen?”

“Buông tay!” Tiết Giai Ny không thèm nhìn anh một cái.

“Anh rất vui mừng khi em ghen, nhưng anh không thích kiểu y tá nhỏ này, anh thích bạn gái kiểu dã man.” Quan Hạo Lê kéo tay cô, lấy lòng cô.

“Em không ghen!” Tiết Giai Ny cãi lại, cãi lại xong mới phản ứng được anh nói mình là bạn gái dã man.

“Ngaoan, đừng nóng giận, anh bảo đảm lúc nữa sẽ không nhìn y tá nhỏ một cái được không?” Quan Hạo Lê mềm giọng dỗ dành.

Tiết Giai Ny gạt tay của anh ra, không thoát được, đành thôi, nơi nào đó trong lòng cũng ấm áp, phụ nữ mà! Có lúc khó tránh khỏi sẽ ăn ở hai lòng, đều vì thích một người đàn ông.

Sau khi bác sỹ đi vào kiểm tra toàn bộ vết thương trên người anh một lần, thay thuốc lần nữa, băng bó, cũng dặn dò Tiết Giai Ny một số việc cần chú ý, xong việc, do dự hồi lâu.

“Ồ... Hai ngày nay cố gắng không vận động dữ dội, tránh động đến vết thương.”

Lời này vừa nói ra, mặt Tiết Giai Ny nháy mắt đỏ như quả táo lớn, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào.

“Biết, anh đi ra ngoài đi.” Quan Hạo Lê ho một tiếng, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn bác sỹ, giống như đang trách anh ta lăm mồm.

“Thật ra thì, có một tư thế, cũng có thể.” Bác sỹ rất buồn rầu, anh đầy lòng tốt bụng nhắc nhở, lại nhận được uy hiếp, chỉ có thể bổ sung thêm một câu.

Tiết Giai Ny đỏ mặt đến sắp chảy nước rồi, quả đám bó thật chặt, rất muốn đám mảnh liệt người đàn ông trên giường bệnh cho hả giận.

“Đi ra ngoài!” Quan Hạo Lê đã không vui.

Thấy thế, bác sỹ và y tá liên tục không ngừng tránh ra.

“Tôi nay em về nhà ở.” Tiết Giai Ny đỏ mặt đi lấy túi xách, cô thật sự một giây cũng không ở lại nổi nữa.

“Ny Ny, em cũng xách anh theo đi.” Quan Hạo Lê như đưa đám nói.

“Sáng sớm mai em trở lại thăm anh.”

Tiết Giai Ny vốn không để ý đến anh, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Quan Hạo Lê nằm trên giường nhìn trần nhà than thở, đêm dài đằng đẵng, chỉ cso thể một mình cô đơn vượt qua, thật thê lương!

Vài ngày sau, Quan Hạo Lê thuận lợi xuất viện, Tiết Giai Ny cũng cuối cùng trở về đài phát thanh đi làm.

Cuộc sống vẫn như trước, đã hình thành thì không thay đổi, các đồng nghiệp cũng không vì cô trở lại mà nhiệt liệt vui mừng, biểu hiện đều rất bình thản, giống như có cô hay không có cô đều không quan trọng.

Thật ra thì cô đã sớm hiểu đạo lý này, thiếu ai, trái đất vẫn quay như thường, nhất là thân ở xã hội muôn màu, tình nghĩa chân chính thật sự quá ít.

Sau khi hết bận, cô cầm điện thoại di động lên ấn qua ấn lại, ngẫm nghĩ.

Kể từ khuya ngày hôm trước ở trong bệnh viện nói tới một vấn đề, Quan Hạo Lê dừng lại và không xác định khiến trong lòng Tiết Giai Ny dâng lên lạnh lẽo, rốt cuộc anh đối với mình là tình cảm như thế nào? Luôn miệng nói yêu cô, nhưng lại không thể khẳng định cho mình một tương lai.

Nói cho cùng, cô cũng chỉ là một phụ nữ bình thường, gỡ bỏ vẻ kiên cường, trong lòng vẫn yếu ớt, cô hy vọng mình có thể gặp được một người chồng tốt, sống đến già.

Tình yêu, là con dao hai lưỡi.

Có mặt ngọt ngào tốt đẹp, cũng có mặt u ám đáng sợ, nó sẽ làm cho người ta trở nên vô cùng quan tâm, có mặt một chút cũng tính toán chi li, trở nên không giống bản thân.

“Chị Tiết, nghĩ gì thế! Tan việc!”

Tiểu Hạ cùng tổ thực tập cười híp mắt đi tới, cô ấy là một cô gái phương bắc tính tình sáng sủa, tùy tiện, rất dễ thân cận.

“Ừ, em đi trước đi, chị còn chút việc chưa xong.”

Tiết Giai Ny phục hồi lại tinh thần, cười với cô ấy xong, ra tay sửa sang lại tài liệu trên bàn, tám giờ tối mai, là tiết mục của cô, mấy ngày nay đang trong quá trình sửa đổi hoàn toàn mới, cô cần làm quen một chút.

“Được rồi! Chị cũng đừng loay hoay quá muộn đó!”

Tiểu Hạ vẫy vẫy tay với cô, rồi giày cao gót “Cộc cộc cộc” bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô ấy dần đi xa, Tiết Giai Ny xoa trán, rõ ràng chỉ hơn kém nhau một tuổi, sao cô cảm giác tim mình già đi không ít.

Bất tri bất giác, đã bảy giờ, cô chống đầu ngăn người, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Cầm di động lên nhìn: Lưu manh thú!

Đáy lòng cô chờ đợi anh gọi điện thoại tới, nhưng nhận lại hơi chán chường.

Quan Hạo Lê vốn tưởng rằng cô sẽ không nhận điện thoại của mình, một giây sau cùng, thông.

【Ny Ny, ăn cơm chưa?】

“Chưa.” Cô bận đến bây giờ, vốn không có thời gian ăn cơm.

【Anh đi đón em】

Trong giọng điệu của anh có khẳng định không cho từ chối, hai ngày không thấy, nhớ cô muốn chết rồi! Ngày đó anh không trực tiếp trả lời, cũng không phải không yêu cô, mà cô hỏi quá đột ngột, anh ngại người mà thôi.

Anh đã từng là người phong lưu nổi danh, thậm chí từng phát ngôn: Cả đời không nhảy vào phản mộ hôn nhân.

Nhưng anh biết, Tiết Giai Ny là người phụ nữ duy nhất anh muốn nghiêm túc đối đãi, chơi nhiều năm như vậy, đột nhiên không có điểm báo trước, yêu một phụ nữ, khi anh còn chưa kịp hiểu rõ ràng, đã bị câu hỏi của Tiết Giai Ny làm cho bối rối.

Anh cũng từng nghĩ tới tương lai, nhưng chưa cẩn thận hoạch định, cảm giác quá mức xa xôi, hơn nữa chuyện gia đình còn rất nhiều phiền toái, ngay lập tức anh chưa nghĩ đến kết hôn hoặc quyết định tính toán, cho nên, không dám tùy tiện đưa ra cam kết cả đời.

Nhưng sau khi trải qua hai ngày suy tính kỹ, anh cảm thấy cần thiết phải nói chuyện với cô.

“Ừ.”

Đề điện thoại xuống, Tiết Giai Ny thu dọn tài liệu trên bàn gấp mặt cũng tốt, nói rõ ràng toàn bộ mọi chuyện, cùng lắm thì gấp gờ được cũng chia tay được!

Cô không phải cô gái mười bảy mười tám tuổi, không chơi nổi trò chơi tình yêu.

Mười phút sau, xe Lamborghini của Quan Hạo Lê dừng ở lầu dưới, anh tựa trên cửa xe, đốt một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi.

Tiết Giai Ny mặc bộ công sở màu đen, tóc cột sau gáy, có vẻ rất giàu kinh nghiệm.

Quan Hạo Lê mắt không chớp nhìn cô chăm chăm, chốc lát cũng không dời đi.

Thử hỏi, nào có người nào chịu được bị người khác nhìn chăm chăm mà đi? Còn là ánh mắt nóng bỏng đó, giống như muốn thiêu đốt cô.

Cô cúi đầu đi qua bên cạnh anh, mở cửa sau xe ra.

“Giai Ny.” Anh kéo cánh tay cô.

“Buông ra!” Cô vẫn cúi đầu.

“Còn cúi đầu, anh sẽ hôn em.” Quan Hạo Lê lưu manh nói.

“Anh... Anh dám!” Tiết Giai Ny ngẩng đầu nhìn anh, hai gò má ửng đỏ.

“Nếu không thử một chút?” Quan Hạo Lê khiêu khích nhếch môi.

Tiết Giai Ny tức giận nhìn anh chăm chăm, cô biết đương nhiên anh dám, anh chính là tên lưu manh! Có cái gì anh không làm được sao?

“Em đói rồi.” Cô chủ động chịu thua.

“Muốn đi đâu ăn cơm?” Giọng của anh cũng mềm nhũn theo, mở cửa xe ghé bên cạnh tài xế cho cô.

Từ đó, Tiết Giai Ny chỉ đành bất đắc dĩ ngồi phía trước, người đàn ông thói bá đạo lại lưu manh! Cô mắng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51

“Muốn ăn cái gì?” Quan Hạo Lê rất tự nhiên hỏi.

“Ra quán ăn.” Tiết Giai Ny có ý đối nghịch với anh, không phải anh rất sạch sẽ sao? Cô càng muốn làm anh tức giận.

Mặt của Quan Hạo Lê đen sì, tay cầm tay lái run lên, “Em chắc chứ?”

“Ừ.” Tiết Giai Ny gạt đầu.

“Ách. Được rồi.” Sau khi Quan Hạo Lê giãy giụa mãnh liệt trong lòng, quyết định bất chấp giá nào vì người con gái mình yêu, không phải chỉ là ăn tối trong quán vỉa hè thôi sao? Thử một chút cũng không sao.

Tiết Giai Ny không ngờ anh sẽ đồng ý, bĩu môi, “Tôi vừa nói chơi thôi.”

“Hả?” Sắc mặt của Quan Hạo Lê khê biến thành ㄟ.

“Thế nào? Nhìn dáng vẻ của anh rất muốn đi phải không?”

“Không có, tuyệt đối không có.”

“Vừa rồi anh nói muốn đi là gạt tôi?”

Đột nhiên Quan Hạo Lê cảm thấy mình nói cái gì cũng đều sai, trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

“Ý của anh là, nếu em thật sự muốn đến quán vỉa hè, thì chúng ta đi, em không muốn đi, cũng được, tùy em quyết định.”

“Không đến nhà hàng Tây là được.” Tiết Giai Ny suy nghĩ một chút, cô đến nhà hàng Tây vài lần, đồ ăn không có gì ngon, còn không bằng ăn đồ ăn Trung Quốc.

Quan Hạo Lê thở phào nhẹ nhõm, “Vây. Đi ăn hải sản? Ăn ở Hạ Thiên rất được.”

“Được rồi.”

Nửa giờ sau, chiếc Lamborghini dừng ở bên trong một nhà hàng hải sản ven biển, hai người vừa mới xuống xe, liền có nhân viên phục vụ nhiệt tình ghénh đón, giới thiệu cho họ món ăn đặc sản của nhà hàng.

Quan Hạo Lê muốn thuê một căn phòng riêng, phòng ốc xây ở trên biển, dùng cái giá nhấc lên, ngồi ở bên trong ăn com có thể xuyên qua cửa sổ ngắm sao, rất lãng mạn.

Dường như căn phòng nhỏ như vậy là thiết kế đặc biệt dành riêng cho các đôi tình nhân, bên trong trang trí rất khác biệt, rất có tình điệu, có thể thấy được chủ của nhà hàng này rất sáng tạo.

Trên bàn đầy món ăn, toàn bộ đều là hải sản tươi sống, ốc nhúng hấp, cá tuyết chiên xù, cua hấp rượu, cá hồi nướng mật ong, ý thức sò tươi, hàu nướng mỡ hành, tôm càng.

“Gọi nhiều như vậy, ăn sao hết?” Tiết Giai Ny cảm thấy anh vô cùng phô trương lãng phí.

“Những thứ này đều là những món họ giới thiệu, coi như ném thử xem khẩu vị như thế nào, chủ yếu là ăn ngon, ăn không hết cũng không sao.” Quan Hạo Lê gấp một con ốc cho cô.

Quả thật Tiết Giai rất Ny đói bụng, yên lặng ăn com, mặc dù cô không phải rất thích ăn hải sản, nhưng thỉnh thoảng ăn vẫn có thể, chủ yếu là mùi vị phải ngon.

Có lẽ do hôm nay tâm trạng không tốt, không khí bữa com này hơi nặng nề, đa số đều là Quan Hạo Lê gọi chuyện, Tiết Giai Ny trả lời câu có câu không.

Ngoài cửa sổ lốm đốm đầy sao, tiếng song biển ngân nga, vỗ lên bờ cát mịn, giống như một bản hòa âm êm tai, làm cho một trái xao động, bình tĩnh lại.

Mất thấy sắp ăn com xong rồi, chuyện đứng đắn còn chưa làm, trong lòng Quan Hạo Lê phiền não nên biểu đạt ý của mình ra như thế nào.

“Ny Ny, em với anh, tựa như Lương Chân Chân và A Tư, không phải khanh thi không được, đã nhận định, chính là cả đời.” Giọng điệu của anh chậm rãi, nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào.

Tiết Giai Ny đang ăn cua bị sặc, không ngừng ho khục khục, Quan Hạo Lê vội vàng đưa ly nước và một tờ khăn giấy cho cô, đi tới ngồi bên cạnh cô, vỗ vỗ lưng của cô.

“Ăn từ từ, không ai giành với em.” Giọng nói quá dịu dàng.

Anh hai à! Là anh làm tôi sặc! Tiết Giai Ny tức giận trong lòng.

“Hai ngày nay anh suy nghĩ rất nhiều, quen em là chuyện ngoài ý muốn, yêu em càng là chuyện ngoài ý muốn. Hôm ấy, không phải anh trốn tránh vấn đề này, chỉ là bị em hỏi đến choáng váng, còn chưa kịp nghiêm túc suy nghĩ vấn đề như vậy mà thôi. Người luôn tự xưng mình là hoa hoa công tử như anh đây, luôn cho rằng vui vẻ hưởng thụ mới là quan trọng, rất ít khi nghĩ tới chuyện tương lai, cảm giác rất xa xôi, bây giờ suy nghĩ một chút, hoàn toàn là gần trong gang tấc.”

Quan Hạo Lê nắm tay của cô, thâm tình khẩn thiết nói.

Tiết Giai Ny yên lặng buông đầu xuống, mặc cho anh nắm tay của mình, vốn tưởng rằng, đây là bữa tối chia tay, nhưng không ngờ, anh thẳng thắn chân thành với mình như vậy.

Nhất thời trong tim gợn lên một cơn sóng lớn, cô biết, tim của mình đã càng ngày càng nghiêng về phía anh.

“Anh đã suy nghĩ rồi, em sẽ là người con gái duy nhất của cuộc đời anh, ai cũng không thể thay thế.” Lời nói khẳng định, giọng điệu dịu dàng, ánh mắt thâm tình khẩn thiết.

Làm sao Tiết Giai Ny có thể thoát khỏi tấm lưới tình này, thứ cô muốn, chẳng qua chỉ là lời cam kết này thôi, cầm ngược lại bàn tay to của anh, dịu dàng nói.

“Em tin tưởng anh.”

“Ny Ny.” Quan Hạo Lê kích động ôm cô vào trong ngực, trịnh trọng hứa hẹn, “Mặc kệ tương lai như thế nào, chỉ cần có em ở bên cạnh, như vậy là đủ rồi.”

“Em cũng thế.” Tiết Giai Ny vòng cánh tay qua lưng của anh, khoe mắt đầy thẹn thùng và hạnh phúc.

Không khí lập tức trở nên lãng mạn ấm áp, vốn Quan Hạo Lê định mượn cơ hội này nói tình huống gia đình của mình cho cô biết, nhưng sợ phá hỏng sự tốt đẹp này nên anh nhin xuống.

Nghĩ tới sau này vẫn còn nhiều cơ hội, anh không muốn hai người vừa mới tới với nhau, đã phải nói cho Giai Ny biết sớm muộn gì cũng có ngày mình phải rời khỏi đây một thời gian, vậy thì hơi tàn nhẫn.

Nhưng anh không biết, đối với Tiết Giai Ny mà nói, cô thà rằng biết trước, trong lòng mới có chuẩn bị, đợi đến ngày đó rồi mới biết, đó mới là tàn nhẫn nhất.

Có lẽ cuộc sống chính là như vậy, rất thích cho chúng ta những “vui mừng” ngoài ý muốn.

Đêm nay, là một đêm lãng mạn duy mỹ, chẳng những hai người đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, quan hệ còn tốt hơn so với trước kia, bởi vì đã nói ra mọi chuyện, nên không còn gì ngăn cách nữa.

Quan Hạo Lê cũng không vì hai người hòa hảo mà lập tức không dẫn lòng nổi dụ dỗ Tiết Giai Ny đến sống cùng mình, ngược lại tự mình đưa cô về nhà, trước khi cô xuống xe, liền dịu dàng hôn cô.

Sau đó dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn chúc ngủ ngon, đưa mắt nhìn bóng lưng của cô biến mất rồi mới lái xe rời đi, vẫn không quên liên tục nhấn tin tâm tình.

Muốn hoàn toàn bắt lấy trái tim của Tiết Giai Ny, phải tán tỉnh có chừng mực, chờ thời cơ thích hợp.

Cái gọi là tình trường cao thủ, chính là như vậy.

Thứ sáu, là sinh nhật lần thứ 80 của Đẳng lão phu nhân, vì chuyện lớn cả đời của cháu trai, lão phu nhân ít khi lộ mặt lần này lại cao giọng tổ chức tiệc mừng thọ.

Rất nhiều người không hiểu chân tướng đều rất thắc mắc, không nghĩ ra tại sao.

Người biết chỉ có bạn bè của Đẳng Cận Tư, vốn là Tiết Giai Ny không định đi, nhưng không chịu được sự dụ dỗ của Quan Hạo Lê, vẫn gật đầu.

Cô cũng có suy nghĩ của riêng cô, mặc kệ ba năm trước đây Đẳng Cận Tư và Chân Chân đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng không thể phủ nhận một điều, Chân Chân vẫn còn tình cảm với anh ta; còn Đẳng Cận Tư, vẫn một lòng một dạ, si tình như trước với Chân Chân.

Hai người như vậy, nên đến với nhau.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, cô không thể bảo đảm tất cả khả năng, cô sẽ không cố ý tạo cơ hội gì cho hai người, giống như buổi tiệc mừng thọ tối nay, cô sẽ không khuyên can Chân Chân.

Cho dù Chân Chân quyết định thế nào, cô đều ủng hộ bạn ấy.

Hôm nay cô cố ý chọn chiếc đầm màu đen dài xuống đất, không khoa trương cũng không diêm lệ, rất bình thường, dù sao cô cũng không phải là chủ nhân của buổi tiệc, không cần ăn mặc long trọng.

Quan Hạo Lê thì ngược lại, anh mặc một bộ vest trắng ưu nhã, đứng cùng với cô rất xứng đôi, tuấn nam mỹ nữ, luôn hấp dẫn ánh mắt.

Từ giây phút Lương Chân Chân bước vào sân, cô hoàn toàn xứng đáng là người nổi bật nhất của buổi tiệc tối nay, chiếc đầm dài màu trắng, cổ áo khoét sâu hình chữ V, nổi bật lên bộ ngực mê người của cô, có thể thấy rõ đường rãnh giữa hai ngực.

Sau lưng còn hở hơn, dường như hở toàn bộ, nhất thời hiện trường một mảnh tĩnh lặng, tất cả ánh mắt của đàn ông đều đồng loạt nhìn về phía cô.

“Sao người đàn ông đi vào cùng Chân Chân trông quen thế?” Tiết Giai Ny cố gắng tìm kiếm tên người đó.

“Nam Hoa Cẩn, một trong những anh em kết nghĩa của A Tư hồi đại học, biệt danh là lão tam, là nhà thiết kế nổi tiếng ở Paris, ‘Phi Sắc’ do cậu ta sáng lập.” Quan Hạo Lê nhỏ giọng nói ở bên tai cô.

“À! Thì ra là anh ta!” Tiết Giai Ny sợ hãi than.

Quan Hạo Lê khó chịu, sao Giai Ny nghe thấy tên của cậu ta thì phản ứng lớn như vậy? Mắt càng nhìn thẳng vào cậu ta, đúng là làm tổn thương lòng tự tôn của anh rồi.

“Anh ta rất đáng gờm sao?” Anh buồn buồn hỏi ngược lại.

“Đĩ nhiên! Trước kia em, Chân Chân và Cát gia còn bàn luận về anh ta, không ngờ anh ta là tam đệ của Đẳng Cận Tư, đúng là không thể tưởng tượng nổi!” Tiết Giai Ny rất kích động.

Quan Hạo Lê Nghiêm đã kích nạng rồi, sớm biết cô có hứng thú với thời trang như vậy, lúc trước anh không nên học y, hoàn toàn bị bỏ quên.

“Anh mất hứng.” Anh hừ hừ.

“Hả? Tại sao?” Tiết Giai Ny vô tri vô giác.

“Ồ trước mặt anh mà nói về một người đàn ông khác như thế, anh có thể vui được sao?”

“Xì!” Tiết Giai Ny cười đến rất vui vẻ, ôm lấy cánh tay của anh, “Được rồi, em chỉ thấy hơi bất ngờ mà thôi, không có ý gì khác.”

“Hừ.” Tâm trạng của Quan Hạo Lê tốt lên một chút.

Trong lúc hai người đang trò chuyện vui vẻ, Đẳng Cận Tư không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bá đạo ôm eo Lương Chân Chân, biến mất ở trong đại sảnh.

“Chân Chân, sẽ không có chuyện gì chứ?” Tiết Giai Ny hơi lo lắng cho bạn tốt.

“Không đâu, có một số việc nên để họ giải quyết riêng.” Quan Hạo Lê an ủi cô.

“Hi vọng như thế.”

Buổi tiệc mừng thọ diễn ra rất thuận lợi, mọi người rời rít cảm ly đi rượu đi về phía chủ bữa tiệc tối nay, chúc phúc bà, Đẳng lão phu nhân vui vẻ đón nhận, bây giờ điều mà bà hi vọng nhất là: Cháu trai có thể cầu hôn Chân Chân thành công.

Ước chừng nửa tiếng sau, Lương Chân Chân xuất hiện, hiển nhiên đã thay một bộ đồ khác, so với chiếc đầm trước đó, thanh lịch kín hơn rất nhiều.

“Em qua xem Chân Chân một cái, sắc mặt cô ấy không được tốt.” Tiết Giai Ny nói xong liền buông tay Quan Hạo Lê ra, đi về phía bạn tốt.

Quan Hạo Lê trầm tư: sao chỉ có một mình Lương Chân Chân đi ra ngoài? A Tư đâu?

Nhìn về mặt lúc hai cô nói chuyện, một đau khổ, một tức giận, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, anh nhìn thấy Nam Cung Thần bước nhanh đi ra đại sảnh, không khỏi đi tới kéo cậu ta, “Sao mặt ừ mày chê vậy? A Tư đâu?”

“Cậu chủ vừa gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi điều tra rõ tất cả tai nạn xe gần tập đoàn Đế Hào Tư ba năm trước đây.”

Quan Hạo Lê ngạc nhiên nhìn anh, “Cậu không nói đùa chứ? Bây giờ kêu anh điều tra những chuyện này làm gì?”

“Anh thấy sao?” Nam Cung Thần hỏi ngược lại, về mặt không có chút ý đùa giỡn nào.

“Ừm!” Quan Hạo Lê nhìn anh chằm chằm mấy giây, rồi sau đó lên tiếng kinh hô, cau mày nắm chặt tay thành nắm đấm, “Thì ra là như vậy!”

Không trách được lúc trước mỗi lần Giai Ny muốn nói lại thôi, hỏi thế nào cô cũng không chịu nói, thì ra là ba năm trước đây đã xảy ra một chuyện mà bọn họ không biết, liên tưởng đến về mặt lúc này của Lương Chân Chân và Giai Ny, hoàn toàn ăn khớp!

Tai nạn xe cộ? Rốt cuộc Lương Chân Chân xảy ra tai nạn xe cộ gì?

Nghĩ tới đây, anh lập tức xoay người đi tìm A Tư, giờ phút này cậu ta chịu kích thích hơn mình nhiều lắm.

Vậy mà, anh không ngờ tới sự thật còn tàn khốc hơn so với tưởng tượng!

Tai nạn xe cộ năm đó, thiếu chút nữa đã mất xác hai mạng, cũng may, người lớn được bảo vệ.

Đứa trẻ, thì không.

Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến cho Lương Chân Chân không có cách nào bỏ xuống, cũng là mấu chốt cãi nhau của mình và Giai Ny.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52

Dưới sự khích lệ của Quan Hạo Lê, Đằng Cận Tư lấy dũng khí cầu hôn Lương Chân Chân, mặc dù trong lòng anh đã chuẩn bị trước bị từ chối, nhưng khoảnh khắc sự thật xảy ra, anh vẫn mất mát, sẽ bị thương.

Thấy bạn tốt định chạy trốn ra khỏi sảnh chính, Tiết Giai Ny vội vàng đuổi theo, lại bị Quan Hạo Lê kéo tay, tức giận hất tay anh ra, “Buông em ra!”

Quan Hạo Lê hết cách rồi, chỉ có thể buông cô ra, tối nay là đêm làm cho lòng người đau, ôi...

Bữa tiệc vẫn tiếp tục như cũ, nhưng người được mừng thọ tối nay Đằng lão phu nhân lại rời đi trước, cháu trai cầu hôn chưa thành, tâm tình bà không tốt, muốn trở lại thế giới yên tĩnh của mình.

Dần dần, mọi người cũng lần lượt giải tán rồi.

Mặc dù không đạt tới dự đoán cử hành tiệc mừng thọ như ban đầu, nhưng vẫn có tác dụng thúc đẩy, ít nhất biết chân tướng được che giấu năm đó, không phải sao

Quan Hạo Lê như có điều suy nghĩ rút một điều thuốc, trong đầu hoàn toàn lộn xộn, đã vì bạn tốt, cũng vì mình.

Thư Nhĩ Hoàng và cô dâu mới Úy Hợp Hợp cũng không rời khỏi thành phố C ngay lập tức, mà ở đây chơi mấy ngày, đêm chia tay, Đằng Cận Tư làm ông chủ, làm tiệc tiễn biệt trong phòng sang trọng ở khách sạn Đế Hào tư.

Vì lý do này, mời Lương Chân Chân đến đây, dù sao cô và Hợp Hợp có quan hệ tốt, không có lý do không đến.

Trong bữa tiệc, hai người hạnh phúc ngọt ngào tuyên bố quyết định kết hôn với mọi người, hôn lễ dự định vào mừng tám tháng sau, còn nhiệt tình mời mọi người phải đi.

Mặc dù mọi người cũng biết đây chắc chắn là sự thật rồi, nhưng mới nghe, vẫn sẽ cảm thấy hâm mộ, nhất là Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân, đều là phụ nữ, vừa chúc phúc cho bạn, bản thân cũng sẽ thổn thức.

Gặp được đúng người, thật sự khó như vậy sao?

Có lẽ trong lòng có ức chế, tối nay hai người uống hơi nhiều, nhanh chóng, từ lượng đã không chịu nổi rồi.

Sau khi ăn xong, mọi người vui vẻ rời đi, trừ Nam Cung Thần, Nam Hoa Cẩn và Mạc Đông Lăng ba người đàn ông độc thân, ba người đàn ông còn lại đang ôm người đẹp trong ngực, tối nay, rất chọc lữa!

Thư Nhĩ Hoàng giả say dính lên người sắp thành bà xã, ăn hết đậu hũ; Đằng Cận Tư ôm Lương Chân Chân đi toilet vẫn chưa trở lại; Quan Hạo Lê cũng bắt cóc Tiết Giai Ny trước rồi, không thể để cho người đàn ông khác nhìn thấy đáng về người yêu say.

Ngày kế, khi Tiết Giai Ny tỉnh lại, đã gần trưa.

Cô đau đớn phát hiện, toàn mình đau nhức, nhất là bắp đùi, trong nháy mắt hồi tưởng lại đoạn ngắn thừa thốt tối hôm qua ở trong đầu, cô uống say rồi, có phần nhớ không rõ lắm.

Nhưng có thể khẳng định, người nào đó “Bắt nạt” cô rất thâm, dù dễ cô làm đủ tư thế mắc cỡ, đổi lại là lúc cô tỉnh táo, tuyệt đối không thể nào!

Vừa nghĩ tới tình cảnh tối hôm qua, cô đã cảm thấy ngượng ngùng, may mà người đàn ông nào đó giờ này không ở đây, bằng không anh sẽ nhất định mượn cơ hội nhạo báng mình. (ノ_ノ)

Chống người dậy xuống giường đi phòng tắm, không nhìn gương không biết, vừa nhìn giật mình!

Từ cổ đến bắp chân, tất cả đều là dấu hôn tím bầm! Sâu cạn không đều, mức độ dày đặc cũng không giống nhau.

Đột nhiên, cô giống như nhớ tới tối hôm qua... Anh có hôn bộ phận riêng tư của mình, “Âm”, khí huyết dâng trào, hai gò má ửng hồng, mắc cỡ chết người!

Vội vàng mở nước tắm, ý đồ dùng nước ấm bình phục đáy lòng nóng ran của mình, làm rớt những trí nhớ kiều diễm kia.

Từ phòng tắm ra ngoài, cô cho rằng Quan Hạo Lê đã đi rồi, nên bỏ khăn tắm xuống chuẩn bị thay quần áo, vừa mặc áo lót lên người, cửa mở ra, thấy Quan Hạo Lê chỉ mặc một chiếc quần cụt giản dị đi vào.

Anh đi vào xem cô đã tỉnh chưa, đưa cô đi ăn cơm, nhưng không ngờ -

Bắt gặp cảnh đẹp như vậy, ánh mắt cũng nhìn không chớp rồi.

“Anh... Sao ở nhà? Mau đi ra!” Tiết Giai Ny mặc cỡ không biết phải làm sao mới tốt, ngượng chết rồi!

“Sáng sớm, em đã quyến rũ anh.”

Quan Hạo Lê ép cô đến góc tường, ánh mắt âm u, viết đầy hai chữ “Tình dục”.

“Không có! Em cho rằng anh không có ở đây.” Hô hấp của Tiết Giai Ny hơi khó khăn.

“Không được, em phải trả giá thật lớn vì hành động của mình

Giọng nói vừa dứt, anh đã chiếm lấy đôi môi đỏ hồng của cô, hôn cô đến thất vọng bát tô *, không phân rõ đông nam tây bắc rồi.

(*) thất vọng bát tô: trời đất điên đảo.

“Ừm... Không...” Toàn bộ âm thanh phản đối của cô bị hóa thành rên rỉ uyển chuyển.

Cô biết mình không chạy thoát, chỉ có thể buồn bã cầu xin bên tai anh, “Chỉ một lần thôi, được không? Nơi đó của em vẫn đau.”

Giọng nói mềm mại, sao Quan Hạo Lê từ chối được, vừa động vừa hôn lên da thịt mềm mại của cô, chỉ muốn dung nhập cô và trong xương cốt.

Làm đến sau đó, anh buộc cô kêu tên mình, hơn nữa chỉ có thể là một chữ độc nhất, Tiết Giai Ny không chịu, anh uy hiếp cô còn muốn làm mấy lần, dọa cho cô bất đắc dĩ nỉ non một tiếng, “Hạo...”

Nghe đến chữ đó, xương Quan Hạo Lê cũng mềm, ôm cô cùng nhau lao đến cao trào sáng lạn...

Một ngày thật tốt, cứ vượt qua như vậy, Tiết Giai Ny đầy bụng câu oán hận, còn Quan Hạo Lê vui thích thỏa mãn.

Buổi tối, Tiết Giai Ny bị đói tình, từ tối hôm qua đến bây giờ, cô đã mười mấy tiếng chưa ăn gì rồi, thân thể mềm nhũn, không có tí sức lực nào.

Ngược lại, Quan Hạo Lê sáng khoái tinh thần.

Anh nhìn ra Tiết Giai Ny bị đói đến ngực dán vào lưng rồi, đã sớm để người giúp việc chuẩn bị thức ăn nóng hổi, tự mình bung đến bên giường đút cho cô, đối xử cấp bậc nữ vương.

“Ừm... Em không ăn cà rốt.” Tiết Giai Ny cong môi, cô rất kén ăn.

“Ngaoan, cà rốt ăn tốt, có dinh dưỡng.” Quan Hạo Lê kiên nhẫn dụ dỗ cô.

“Không cần, em không thích ăn.” Tiết Giai Ny rất cố chấp.

“Được rồi, vậy ăn củ cải trắng.”

Một bữa cơm, đút gần hai mươi phút, không phải Tiết Giai Ny giận dỗi, mà người nào đó không thành thật.

Vì vậy, cô nổi giận, tuyên bố hai người ở riêng một tuần lễ! Trong lúc đó, không cho phép anh hôn cô lại càng không cho phép sờ cô, phải quy củ, nếu không, kỷ hạn kéo dài một tháng!

Quan Hạo Lê ảo não trong lòng, nói hết lời có ích cũng không có tác dụng, chỉ có thể uất ức câm miệng, không thể chọc phụ nữ đang nổi nóng, chờ qua hôm nay lại nói.

Một, hai, ba, bốn... Năm ngày đã qua, tính toán nhỏ trong lòng Quan Hạo Lê một cũng không thành.

Anh ngày ngày thoải mái nhàn nhã, Tiết Giai Ny lại loay hoay như con quay, liên tục năm ngày ca đêm, mỗi đêm chừng mười hai giờ mới có thể về nhà, Quan Hạo Lê cảm thấy cô khổ cực, cũng không nỡ dụ dỗ cô làm công việc dùng thể lực với mình.

“Mệt không?” Anh đau lòng hỏi.

Tiết Giai Ny day day huyết thái dương, mấy ngày gần đây đang trong quá trình chỉnh sửa thay đổi tiết mục, khó tránh khỏi hơi bận rộn, nhưng đây là công việc, còn có cách gì?

“Tạm tạm.” Cô đáp rất lạnh nhạt.

“Thật sự quá mệt mỏi thì đừng làm, trực ca đêm thân thể sao chịu đựng nổi?”

“Tính chất công việc ở đài phát thanh chính là như vậy, hết cách rồi, cũng không phải ngày nào cũng trực ca đêm!” Tiết Giai Ny nũng nịu cười cười,

được người quan tâm cảm giác rất tốt.

“Có định đổi công việc không?”

“Không có, em rất thích công việc bây giờ.”

“Ny Ny, anh không nỡ để em vất vả.” Quan Hạo Lê cầm tay cô.

“Nào có công việc không khổ cực, chỉ cần mình thấy vui vẻ là được, em hy vọng mình thu được thành quả lao động, mà không phải ngồi mát ăn bát vàng.”

Về điểm này, Tiết Giai Ny nhất định khẳng khái giữ ý kiến, để cho cô ở nhà chơi ngày ngày, tuyệt đối là hành hạ.

Quan Hạo Lê trầm mặc, Ny Ny nhà anh thật sự không phải cố chấp bình thường, tại sao có thiên kim nhà giàu có thể vui đùa ngày ngày đây?

Tâm tư phụ nữ, quá khó đoán!

“Tôi nay đến chỗ anh?” Anh nói sang chuyện khác.

“Không đi! Đã nói một tuần.” Tiết Giai Ny trợn mắt tức giận.

“Chúng ta có thể nằm trên giường nói chuyện phiếm.” Quan Hạo Lê thử thuyết phục cô.

“Nói chuyện phiếm? Anh cảm thấy có khả năng sao?”

Tiết Giai Ny hỏi ngược lại, cô dám đánh cược, trò chuyện một chút sẽ bị anh ăn sạch sành sanh, đây là chân lý không thay đổi.

“Đương nhiên là có thể, trước kia hai chúng ta đã từng cùng giường chung gối, chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.”

“Lúc này không giống ngày xưa, chính anh nói tất cả không quản được...” Còn có một chữ, cho dù thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng.

“Không quản được cái gì?” Quan Hạo Lê mờ ám nhếch môi.

“Tự trong lòng anh biết! Đừng định lừa gạt em, không có cửa đâu!” Tiết Giai Ny giận dữ hừ nói.

“Vây em hôn anh một cái, nếu không hôm nay anh sẽ cùng theo em về nhà.” Quan Hạo Lê mặt dày lên ai cũng không so sánh được.

Tiết Giai Ny không ứng phó được với anh, chỉ có thể tiến lên hôn một cái lên mặt anh, như chuồn chuồn lướt nước.

“Không phải mặt, là miệng.”

Quan Hạo Lê chỉ miệng mình, trong tròng mắt đen lóng lánh ánh sáng.

“Đừng được nước làm tới với em! Lo lái xe đi!” Tiết Giai Ny tức giận xoay người mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, thắng xe gấp một cái, Lamborghini dừng ở ven đường.

“Này! Anh làm gì thế...”

Tiếng kêu của cô đều bị anh nuốt vào trong miệng, cả người bị ép ngã ngửa ra trên ghế ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53

Quan Hạo Lê hôn rất sâu, mang theo ý trừng phạt, quanh quẩn trong không gian, chỉ nghe tiếng hít thở rãng môi quẩn quýt của hai người, mập mờ đến khiến nhịp tim người đập tăng nhanh.

“Ừm...” Tiết Giai Ny ưm một tiếng, hơi thở phái nam mãnh liệt bao quanh lấy cô, để cho cô sắp hít thở không thông.

Nhìn năm ngày, sao Quan Hạo Lê lại dễ dàng bỏ qua cho cô, hôn hôn, cũng hơi không không chế được tay của mình rồi, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, không có một chút ý xấu, vậy là người đàn ông bình thường sao?

Tay của anh vừa mới cầm lên chỗ mềm mại này, đã bị người cắt đứt chuyện tốt.

“Này! Không biết nơi này không thể tùy tiện đậu xe sao?” Cảnh sát giao thông mặc đồng phục gỗ cửa sổ xe “Rầm rầm rầm”.

Tiết Giai Ny kịp thời tỉnh táo lại, đẩy người đàn ông đè trên người mình một cái, về mặt xấu hổ.

Chuyện tốt bị cắt đứt, Quan Hạo Lê đẩy lửa giận, đen mặt quay cửa xe xuống, “Cậu không định lăn lộn đúng không? Nhìn rõ biển số xe của tôi!”

Cảnh sát giao thông bị anh gào gào ra sừng sò, nghe lời đi nhìn biển số xe, lập tức tròn tròn mắt, chính phủ? Sao có thể?

“Thật sự không có mắt!” Quan Hạo Lê buồn bực nói thầm, đánh tay lái, xe “Vèo” một cái cách xa tầm mắt cảnh sát giao thông.

Anh sò sò đầu, ngày đầu tiên đi làm lại xui xẻo như vậy, lửa bíp trắng trợn!

Trong lòng Quan Hạo Lê rất căm tức, hoàn cảnh lãng mạn như thế, vốn có thể giải quyết người đẹp tại chỗ, kết quả nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim! Hư chuyện tốt của anh!

Dọc theo đường đi anh đều buồn buồn không vui, cố ý chạy xe như ốc sên bò.

“Nếu không để em chạy.” Tiết Giai Ny thật sự nhìn không được.

“Ny Ny, anh đây là tranh đoạt từng giây tiết kiệm thời gian ở bên em” Quan Hạo Lê rất uất ức.

Tiết Giai Ny nâng trán, “Anh không nhanh lên một chút em xuống xe!”

Xét thấy tính tình người nào đó nói được làm được, Quan Hạo Lê bắt đầu đi chỉ dành phải tăng tốc độ nhanh hơn, không đến mười phút, đã đến dưới nhà Tiết Giai Ny.

Cô không hề lưu luyến xuống xe, không nhìn ánh mắt âm u của người đàn ông nào đó, sau khi về đến nhà, gửi cho anh một tin nhắn: Em đột nhiên phát hiện, anh rất đáng yêu ~

Thấy tin nhắn ngắn này thì Quan Hạo Lê đang chuẩn bị dầm phanh, kết quả chân run lên, thiếu chút nữa đạp chân ga rồi, nếu không phải anh phản ứng nhanh, chỉ sợ xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng.

Đào mắt, đã đến hôn lễ của Thư Nhĩ Hoàng và Ủy Hợp Hợp, Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân rồi rít xin nghỉ chuẩn bị đi Hongkong làm dâu phụ, vốn hai người hẹn nhau cùng đi, nhưng họ bị người đàn ông của từng người phá hủy rồi, chia ra đi.

Khó có được cơ hội chung một chỗ tốt như vậy, Quan Hạo Lê há có thể lãng phí vô ích?

Anh thề, mấy đêm này phải bù lại mạnh mẽ, cần phải để cho Giai Ny không thể xuống giường được!

Hôn lễ long trọng tổ chức rất thành công, chú rể và cô dâu là đôi người ngọc trời đất tạo nên, dưới chúc phúc của bạn bè thân thích và cha sứ kết làm vợ chồng, tuyên thệ: Nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

Ủy Hợp Hợp là một cô gái nhiệt tình hiếu khách, nồng hậu muốn mời Lương Chân Chân và Tiết Giai Ny ở chơi Hongkong mấy ngày, trong lúc này, Lương Chân Chân đã xảy ra chút xíu ngoài ý muốn, cũng may thương thế không nghiêm trọng, ngược lại chạm vào tình cảm giữa cô và Đằng Cận Tư.

Bởi vì đài truyền thanh có chuyện, nên Tiết Giai Ny và Quan Hạo Lê đi về trước, chuyến đi Hongkong để cho quan hệ của bọn họ tăng thêm một tầng, sau khi trở lại thành phố C, hai người hoàn toàn ở chung.

Đang lúc mọi người thấy bọn họ rất khả quan, phát sinh ngoài ý muốn.

Ngày ấy, Lương Chân Chân vừa vặn đi tìm Đằng Cận Tư có chuyện, mà Đằng Cận Tư vừa vặn ở chung một chỗ với Quan Hạo Lê, nên cô ngồi nhờ xe Giai Ny đi, vốn mọi thứ đều rất tốt đẹp, nhưng... Lại nghe được chân tướng chôn giấu.

“Thật ra thì, Giai Ny và a Duyệt đã từng là đôi tình nhân người người hâm mộ hồi cấp ba...” Quan Hạo Lê nói ngọn nguồn sự việc.

“Trời ạ! Chẳng lẽ vừa mới bắt đầu anh đã biết Giai Ny là ai? Cho nên cố ý đến gần? Sau đó muốn đền bù tiếc nuối của em họ anh? Sao giống như chiếu phim truyền hình, OMG!” Giọng kinh ngạc của Nam Cung Thần.

“Nói thật, lúc mới bắt đầu tiếp xúc tôi cũng ôm ý nghĩ này, nhưng...”

Lời Quan Hạo Lê còn chưa dứt, cửa đã bị đẩy ra, Tiết Giai Ny và Lương Chân Chân đột nhiên đứng ở cửa, nét mặt hai người đều rất không tốt.

“Thật cảm ơn ý tốt bố thí của anh! Anh họ Quan Cảnh Duyệt, anh coi tôi là gì thế?”

Trong giọng nói của Tiết Giai Ny mang theo run rẩy và kiên quyết, chưa bao giờ nghĩ tới, tình yêu của cô lại chỉ là bớ thí cố ý, bạn trai bây giờ là anh họ bạn trai mới tình đầu, bạn trai cũ cũng không phải thay lòng đổi dạ mà ruồng bỏ mình, mà thân bệnh hoạn qua đời, không trách được cho đến giờ vẫn không có tin tức của anh, còn tưởng rằng anh đang ở nơi đất khách sống rất tốt, lại chưa từng ngờ tới, suy nghĩ cố chấp của mình bao nhiêu năm đều là một chuyện cười!

A Duyệt, anh đã sớm rời khỏi nhân thế, mà mình...

Cô đột nhiên cảm thấy ngay lập tức khó có thể thừa nhận sự thật này, chân tướng trần trụi lật đổ toàn bộ cách nghĩ trước đây của cô, để cho cô cảm giác bản thân hoàn toàn là một trò cười! Quan Hạo Lê, anh lại là anh họ của a Duyệt, anh đến gần mình, lại là vì a Duyệt? Mình có phần đáng thương như vậy sao? Mình có phần thiếu tình yêu như vậy sao? Chẳng lẽ cõi đời này thiếu anh em bọn họ, Tiết Giai Ny cô sẽ không ai muốn sao?

“Ny Ny, em hiểu lầm! Anh không có ý đó...” Quan Hạo Lê vội vàng giải thích.

Anh trốn mất lờm Nam Cung Thần, đều là cái miệng ăn mắm ăn muối của cậu! Lần này rất tốt, làm hư chuyện!

Nam Cung Thần kêu oan trong lòng, anh cũng không cố ý, bình thường đã quen cái vãi với bác sỹ Quan, nói ra lời cũng không có ý đó, nhưng tình cảnh trước mắt, Tiết Giai Ny nhất định hiểu lầm!

“Câm miệng! Anh không xứng gọi tên tôi!” Tiết Giai Ny la lớn, đột nhiên xoay người chạy, nước mắt không tự chủ chảy xuống theo khóe mắt, khổ sở như vậy!

“Giai Ny...” Quan Hạo Lê trầm nghĩ trong lòng: hồng bét!

Nhắc chân đuổi theo, trong lòng cực kỳ hối hận không nói sớm một chút chuyện a Duyệt với cô, náo loạn đến hôm nay, thật thất sách!

Tiết Giai Ny đương nhiên không quan tâm tới hò hét của anh, cũng không quay đầu lại chạy về phía trước, cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ muốn rời khỏi nơi này, rời xa nơi này!

“Cẩn thận!”

Quan Hạo Lê nhìn một chiếc xe đi sát qua bên cạnh cô, bị sợ đến trái tim sắp nhảy lên cổ họng rồi! Nếu Giai Ny vì vậy mà xảy ra chuyện gì, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình!

Hiện giờ Tiết Giai Ny hận anh thấu xương, hoàn toàn không để ý tới hò hét của anh, khoảnh khắc đó, cô tình nguyện để mình bị xe đụng chết rồi, cũng đỡ phải bỏ lại nhiều phiền não như vậy.

“Giai Ny, nghe anh giải thích được không?”

May mà Quan Hạo Lê chân dài, nhanh chóng đuổi theo cô, hai người cứ lờ lờ kéo kéo như vậy giữa đường cái.

“Bốp!” một tiếng giõn vang, Tiết Giai Ny tát mạnh anh một cái, không chút lưu tình.

Yên lặng ngắn ngủi đi qua, Quan Hạo Lê quay mặt lại, “Ny Ny, anh thề, anh không lừa gạt tình cảm của em, còn nhớ rõ lần trước ăn cơm ở khách sạn cạnh biển anh đã nói gì với em không? Mỗi một chữ, từng câu từng chữ, đều nghiêm túc.”

“Đồ lừa gạt! Anh là đồ lừa gạt! Tôi sẽ không tin tưởng anh nữa!” Cảm xúc của Tiết Giai Ny rất kích động, cô không có cách nào dễ dàng tha thứ cho tình cảm phản bội, trước như thế, giờ lại là như vậy, buồn cười nhất là, trước bị phản bội là giả, bây giờ mới là thật.

“Nếu anh có nửa câu nói dối, sẽ bị thiên lôi đánh! Để cho anh không chết tử tế được!”

Tiết Giai Ny bị lời thề độc của anh gây ngăn cả người, chung quanh cũng rí rít vang lên tiếng còi chói tai, giống như đang trách bọn họ không nên xử lý tranh cãi tình cảm trên đường.

Quan Hạo Lê đành phải chặn chiếc taxi, “Cứng rắn nhét” Tiết Giai Ny vào , báo một địa chỉ cho tài xế.

“Thả tôi xuống! Tên lừa gạt này!” Tiết Giai Ny lớn tiếng chống lại.

“Cậu nhóc, chọc bạn gái tức giận hả? Cô bé! Muốn hò hét nhiều, vẫn nên nói chuyện cùng người ta!” Chú tài xế thấy đáng về hai người từ trong kính chiếu hậu, tốt bụng nói.

“Cám ơn ngài.” Quan Hạo Lê gạt gạt khóe miệng.

Sắc mặt Tiết Giai Ny lúng túng, biết chống lại không có hiệu quả, nên dời sang bên cạnh cửa xe ngồi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi cắn chặt, trong lòng rối bời.

Sau khi xuống xe, Tiết Giai Ny náo loạn đòi đi, thế nào cũng không chịu lên lầu với anh.

“Giai Ny, tin tưởng anh được không?” Trong lòng Quan Hạo Lê cũng không dễ chịu.

“Tin tưởng anh? Anh lấy cái gì để cho tôi tin tưởng? Nếu không phải hôm nay chính tại tôi nghe được, anh định lừa gạt đến khi nào? Đùa bỡn tình cảm của tôi như vậy có vui không?” Trên mặt Tiết Giai Ny giàn giụa nước mắt.

Quan Hạo Lê túm lấy tay cô, đặt lên lồng ngực mình, thâm tình nói: “Trong lòng anh, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình em. Chung sống thời gian dài như vậy, chẳng lẽ em không cảm nhận được tình yêu của anh với em sao?”

Tiết Giai Ny vội vàng che lỗ tai, “Tôi không muốn nghe! Một chút cũng không muốn nghe! Anh đừng nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ tôi, tôi không chịu nổi! Anh rút ra xa cho tôi! Bây giờ nhìn thấy anh tôi lại ghê tởm!”

“Giai Ny... Em bình tĩnh một chút nghe anh nói được không?”

“Không nghe!” Tiết Giai Ny liều mạng lắc đầu.

Quan Hạo Lê thở dài, vác cô lên vai, mặc kệ cô đánh cô néo như thế nào kêu la ra làm sao, đều không buông tay, từng bước từng bước một đi về phía nhà trọ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54

Mở cửa, đóng cửa, động tác rất nhanh nhẹn.

“Khốn kiếp! Thả tôi ra nhanh lên!” Tiết Giai Ny vừa đấm vừa đá anh.

Quan Hạo Lê ngồi trên ghế sa lon, giam cầm cô ở trong lòng mình, phồng ngực cô lộn xộn, “Ny Ny, chẳng lẽ em thật sự cảm thấy tình cảm ba năm nay của chúng ta là giả sao? Em cảm thấy anh cần thiết đùa giỡn tình cảm của em suốt ba năm hay sao? Hay là, trông anh giống như một kẻ đầu óc có vấn đề?”

Câu nói sau cùng rất là tự giễu, nếu như so sánh tình yêu này như một trò chơi, anh đã sớm đưa mình vào cuộc chơi.

“Đừng nói gì nữa! Chính miệng anh thừa nhận ban đầu tiếp cận tôi là có mục đích khác, tình cảm ba năm nay sao? Vốn chỉ là một âm mưu! Mới nghĩ tới đã làm cho tôi cảm thấy kinh tởm!” Tiết Giai Ny lạnh giọng trách mắng.

“Không sai, ban đầu lúc tiếp cận em là anh có mục đích khác, nhưng đó cũng chỉ là lòng hiếu kỳ, anh muốn biết em là một cô gái như thế nào, mà để A Duyệt yêu nhiều tới như vậy. Từ khi tiếp xúc với em, anh phát hiện mình bị em hấp dẫn đến không còn thuốc nào cứu chữa, cho đến khi yêu em.”

Dừng lại, anh tiếp tục nói: “Còn nhớ rõ câu hỏi lần trước anh hỏi em không? Anh không trả lời ngay được, chỉ tỏ thái độ chịu trách nhiệm với em, trải qua hai ngày bình tĩnh suy nghĩ, anh mới phát hiện ra mình đã yêu em sâu đậm, cũng là một lần duy nhất, nảy mầm ý tưởng muốn đi với em đến cuối đời.”

“Nếu như bây giờ em không tin lời của anh nói, vậy trước đây thì sao? Anh có cần phải gạt em không?”

Quan Hạo Lê nói từng câu từng chữ, trừng mắt đen nhìn chăm chăm cô.

Lời của anh khiến Tiết Giai Ny thoáng tỉnh táo một chút, suy nghĩ kỹ một chút, quả thật anh đối với mình rất tốt, trong cuộc sống việc lớn việc nhỏ, đều quan tâm từng ly từng tí, có lúc còn làm ra chuyện lãng mạn khiến cho mình cảm động.

Thật ra mà nói, rất nhiều.

Vậy mà, vừa nghĩ tới A Duyệt đã mất, nơi nào đó trong lòng cô, đã cảm thấy đau đớn âm ỉ, cảm thấy ông trời như đang đùa giỡn cô, đây không phải là thật!

“Coi như lời anh nói đều là sự thật, vậy tại sao anh không nói chuyện A Duyệt cho tôi biết?” Tiết Giai Ny chất vấn.

“Anh muốn nói cho em biết, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

Quan Hạo Lê nói thật, nhưng bây giờ nghe, không thật một chút nào.

“Ngụy biện!” Tiết Giai Ny không tin.

“Anh biết em không tin, nhưng nó chính là sự thật. Anh biết em qua nhật ký của A Duyệt, ở trong đó còn kẹp một tấm hình của em, lúc tròn một năm

ngày giỗ của A Duyệt, anh sắp xếp lại di vật của nó, ngoài ý muốn nhìn thấy nhật ký và tấm hình của nó, mới biết em đã từng là bạn gái của nó. Hơn nữa, nó không muốn em biết chuyện nó đã không còn ở trên cõi đời này, thà rằng để em hận nó.”

“Sao. anh ấy mất?” Giọng nói của Tiết Giai Ny hơi run rẩy.

“Ung thư não, lúc phát hiện đã là thời kỳ cuối, tỷ lệ giải phẫu thành công chỉ có 5%, cực kỳ nhỏ bé.”

Tiết Giai Ny cắn chặt môi, tại sao chuyện là như vậy?

Cô oán hận bao lâu, cuối cùng quay đầu lại thì phát hiện toàn bộ đều là công dã tràng! Cô giống như một kẻ ngốc từ đầu đến cuối!

“Sao lại như vậy? Người khỏe mạnh, ưu tú như vậy. tại sao lại.” Tiết Giai Ny không nhìn được nghẹn ngào, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp.

Thì ra, chân tướng tàn khốc như vậy!

Anh ấy làm tất cả chỉ là vì giấu giếm mình!

Tất cả mọi người đều biết anh không còn ở đây, chỉ có cô, bị lừa mà chẳng hay biết gì.

Không trách được Kim hà liên đã dối mới bạn trai nhanh như vậy, lúc đầu cô ấy, đến tận cùng là lấy tâm trạng gì để tiếp nhận sự thật này đây?

A Duyệt, anh thật ngốc!

Tiết Giai Ny nhếch miệng lên cười khổ, cô không biết mình nên cảm thấy may mắn hay bi thương?

Bạn trai không hề yêu người khác, chỉ là có bệnh không thể chữa, rời khỏi mình, đóng kịch cho mình xem mà thôi.

“Giai Ny, chuyện cũ đã qua, A Duyệt, hi vọng em hạnh phúc.” Quan Hạo Lê biết trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào tiếp nhận được sự thật này.

Thấy cô đau lòng vì A Duyệt, trong lòng anh hơi ghen tị, nhưng vừa nghĩ tới A Duyệt đã vắng mặt trên đời này, anh chỉ có thể thở dài một tiếng: mỗi người đều có quá khứ, anh nên tôn trọng, hơn nên cho cô đủ thời gian để quên đi.

“Tên lừa đảo! Hai người đều là tên lừa đảo!” Tiết Giai Ny khóc ròng nói.

Một người lừa gạt tuổi thanh xuân của cô, một người lừa cô bây giờ.

“Thật xin lỗi, là lỗi của anh, đều là anh sai.” Quan Hạo Lê ôm cô vào trong ngực, mặc cho nước mắt của cô làm ướt áo sơ mi của mình, nước mắt lạnh như băng thấm vào đến sâu trong tim.

Sau khi khóc, cảm xúc của Tiết Giai Ny ổn định hơn rất nhiều, vừa rồi, cô hoàn toàn bị câu nói kia làm cho đầu óc choáng váng, bây giờ, cô đã suy nghĩ rõ ràng.

Nhưng, cũng không có nghĩa vì thế mà tha thứ cho người nào đó!

“Tôi muốn ở một mình.”

Bây giờ, cô chỉ muốn một mình suy tư.

“Ny Ny, anh.”

Quan Hạo Lê thấy cô bình tĩnh lại, chuẩn bị nhân cơ hội này cải thiện quan hệ của hai người, nhưng ngay lúc quan trọng này, chợt chuông điện thoại di động vang lên, ngắt lời anh.

Khi thấy tên hiển thị trên màn hình, đột nhiên sắc mặt anh thay đổi, ngay sau đó bấm nút từ chối không nghe.

Tiết Giai Ny cúi đầu xuống suy nghĩ, cũng không có chú ý tới sự khác thường của anh, thật sự tới nay cô cần tiêu hóa quá nhiều chuyện.

“Không cần nói gì nữa, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Giọng nói của cô nghiêm túc.

“Được rồi.”

Quan Hạo Lê biết tới nay không thể nói chuyện, đột nhiên trong nhà điện thoại tới, nhất định không phải là chuyện tốt, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm!

Tiết Giai Ny không ngờ tới anh dễ dàng đồng ý như vậy, nhưng cũng không suy nghĩ gì khác, dù sao dung lượng bộ óc của con người có hạn, đã bị những chuyện khác chiếm hết, không còn chỗ trống.

Cả đêm, trong đầu cô đều vô tri vô giác, không ngừng hiện lên những kí ức hồi trung học, lúc thì là Quan Cảnh Duyệt, lúc thì là Quan Hạo Lê.

Làm cô cả đêm khó ngủ.

Quan Hạo Lê xuống lầu, điện thoại lại gọi tới, anh chỉ có thể nhận.

“Mẹ.”

【 Con trai à, lúc họp đột nhiên ba con té xỉu, bác sĩ nói. Không còn bao lâu. 】

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ nghẹn ngào, khoảng chừng năm mươi tuổi, nhưng được bảo dưỡng cực tốt, nhìn nhiều nhất cũng chỉ bốn mươi mấy tuổi.

Bà chính là mẹ của Quan Hạo Lê—— Trình Nhã Chi, một người phụ nữ tài trí, bởi vì sống ở trong hào môn thế gia, làm bà cũng rất coi trọng quan niệm môn đăng hộ đối, yêu cầu chọn con dâu cũng rất hà khắc.

“Cái gì? Không phải nói tình huống có tốt vòng vo sao? Ba không uống thuốc theo đơn con kê sao?”

Quan Hạo Lê cực kỳ kinh ngạc, anh biết sức khỏe của ba không tốt, nhưng cũng không đến nỗi nhanh như vậy!

【 Vẫn lần theo lời con dặn, A Lê, mẹ xin con, về nhà đi, chơi nhiều năm như vậy, cũng đủ rồi, sức khỏe của ba con không tốt, chẳng lẽ con trơ mắt nhìn sản nghiệp ông cố con gây dựng bấy lâu nay bị hủy sao? 】

Trình Nhã Chi vô cùng đau đớn nói, tính cách của con trai rất giống chồng, rất bướng bỉnh! Quan Hạo Lê biết lần này mình không chạy khỏi, công ty Quan thị là của ông cố, ông nội và ba đều là con trai một của nhà họ Quan, cho dù anh không thích, anh cũng không trốn thoát cái vận mệnh này.

Ai bảo nhà họ Quan đến đời này, cũng chỉ còn anh và A Duyệt, đã vậy A Duyệt còn.

Trách nhiệm này liền rơi lên trên người của anh, từ chối không được.

“Được, con về.”

Anh khó khăn gạt đầu, đưa ra quyết định này, anh liền mất đi tự do.

【 Bây giờ mẹ bảo bí thư Trương lái máy bay riêng sang đón con, ba con bệnh, rất gấp, bác sĩ nói. Lúc nào cũng có thể. 】

Trình Nhã Chi nói xong, liền đau lòng khóc thành tiếng, nghe rất thương tâm.

“Mẹ, cho con thêm hai ngày được không?” Quan Hạo Lê cầu xin nói.

【 A Lê, ba con bệnh. 】 Trình Nhã Chi muốn nói lại thôi, cố ý tạo áp lực cho con trai.

“Mẹ, mẹ yên tâm, chuyện con đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, một ngày được không? Con cần xử lý một ít chuyện, xử lý xong sau con lập tức trở về.”

Quan Hạo Lê biết mình đã không còn quyền lựa chọn, từ ngày anh ra đời, thì biết nhất định sẽ có ngày này.

【 Được rồi, mẹ chờ con ở nhà. 】

Trình Nhã Chi hiểu rõ con trai của mình, mặc dù ngoài mặt bất cần đời, nhưng trong xương lại nói một là một, nói thật.

Sau khi cúp điện thoại, Quan Hạo Lê ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà Tiết Giai Ny, đèn đã tắt.

Anh lại lấy một hộp thuốc từ trong túi ra, lấy một miếng ra, đốt, từ từ khạc ra từng vòng khói, từ từ mờ nhạt tan ra trước mặt anh.

Bầu trời càng ngày càng âm u, anh buồn buồn hút thuốc ngăn người, suy nghĩ xem phải nói với Giai Ny thế nào.

Cuộc sống chính là như vậy, hầu như mọi chuyện đều không được như ý.

Chợt tất cả mọi chuyện kéo tới cùng lúc, vừa nghĩ tới việc mình chỉ có một ngày để giải quyết những việc này, anh lại cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Giai Ny mở màn cửa sổ, liền thấy một chiếc xe thể thao Lamborghini màu trắng nổi bật ở dưới lầu, trong lòng chợt dâng lên cảm xúc phức tạp.

Cả một đêm anh không hề rời đi sao?

Hay mới tới vào sáng sớm?

Buông rèm cửa sổ xuống, bắt buộc mình không được nghĩ tới vấn đề này nữa, một đêm trôi qua, trong đầu cô vẫn loạn như cũ, không nghĩ ra được gì.

Chợt, tiếng gõ cửa vang lên.

Cô đi tới, xuyên qua mắt mèo thấy rõ người bên ngoài, trong lòng do dự có nên mở cửa hay không.

“Giai Ny, mở cửa được không?”

Giọng nói của Quan Hạo Lê rất tang thương, trầm thấp khàn đục.

Hai giây sau, Tiết Giai Ny vẫn mở cửa, cô cảm thấy, mình quá mềm lòng rồi.

“Có chuyện gì sao?” Cô đứng ở cửa hỏi, cũng không có mời anh vào nhà.

“Anh mới vừa mua bữa sáng.” Quan Hạo Lê cầm bữa ăn sáng nóng hổi trong tay đưa cho cô.

Tiết Giai Ny ngược mắt nghĩa anh, mắt quàng thâm, râu ria, trong một đêm, anh giống như đã biến thành một người khác, trong lòng khó tránh khỏi đau lòng.

Lời từ chối đến khóe miệng, cho dù thế nào cũng không nói ra miệng được, chỉ có thể đưa tay tiếp nhận.

Quan Hạo Lê vội vàng chen đi vào, tội nghiệp nói: “Anh ở dưới cả đêm, có thể cho anh uống một ly nước ấm không?”

Yêu cầu đơn giản như vậy dĩ nhiên Tiết Giai Ny sẽ không từ chối, vì vậy, cô yên lặng ăn điểm tâm, anh ngồi trên ghế sofa uống nước, đợi cô ăn xong.

“Giai Ny, anh có chút việc gấp cần rời đi một khoảng thời gian, ngày về. Không biết.”

Đột nhiên Tiết Giai Ny ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, khóe miệng bỗng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, “Bây giờ anh có thể rời đi!”

Giọng nói lạnh nhạt, trong lòng khinh bỉ mình bị chút ơn huệ nhỏ mua chuộc, uống công cô còn muốn tha thứ anh, kết quả. Người ta hoàn toàn không xem cô ra gì!

Lúc nói yêu thì giả bộ chân thành thâm tình, nói muốn lúc rời đi giả bộ một bộ không bỏ được tình si bộ dáng, bây giờ thì sao?

Cô không cần! Không cần chút nào!

Quan Hạo Lê biết cô lại hiểu lầm, chuyện xảy ra quá đúng lúc, trùng hợp đến khiến không có ai dám tin.

“Giai Ny, anh yêu em. Nhưng cha anh bệnh nặng, anh không thể không rời đi.”

“Đẹp cái tình yêu rẻ mạt của anh đi! Cút! Tôi không muốn gặp lại anh! Tên lừa gạt này!”

Trong lòng Tiết Giai Ny đã cho rằng anh đang đùa giỡn mình, không tin tưởng bất kì lời nói nào của anh, tối qua nói chân thành như vậy, sáng sớm hôm nay nói phải rời khỏi, không biết ngày về?

Rốt cuộc anh gạt mình bao nhiêu chuyện?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55

“Nếu như, gặp được người phù hợp, vậy thì...”

Quan Hạo Lê cũng không biết có phải gân nào của mình không đúng không, đột nhiên nói ra những lời này, thật ra thì đây vốn không phải ý của anh, một chút xíu anh cũng không muốn Giai Ny và người đàn ông khác tốt, nhưng vừa nghĩ tới mình ngày về không xác định, hiện tại Giai Ny lại hận mình như vậy, giữa bọn họ, còn có kết quả sao?

Thật ra thì, vừa nói ra khỏi miệng, anh đã hối hận, anh muốn nói là để cho cô chờ anh, nhưng đợi bao lâu đây?

Còn chưa nói xong, đã bị Tiết Giai Ny quát lên, “Khốn kiếp! Anh cút cho tôi!”

Cô đã hoàn toàn đau lòng, những lời này đã hoàn toàn bộc lộ ra ý tưởng trong lòng anh, lời ngon tiếng ngọt của đàn ông không thể tin! Lừa gạt chết người không đền mạng!

Quan Hạo Lê cũng biết mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh nói sai, ảo não cào tóc, bây giờ anh nói gì đều là một chữ sai, giữa bọn họ cần bình tĩnh rồi lại nói chuyện.

Nhưng mà, anh phải lập tức rời đi.

“Cút! Bây giờ nhìn thấy anh tôi lại ghê tởm!” Tiết Giai Ny thuận tay cầm ly trà trên bàn ném tới.

Quan Hạo Lê cũng không né tránh, anh biết mình nói sai, là mình có lỗi với cô trước, để cho cô làm chỗ trút giận cũng không có gì.

Ly trà “Choang” một cái nện trên đầu anh, vật nặng đập lên để cho anh không nhận được lui về sau một bước, bị đau khẽ xoa trán.

Tiết Giai Ny cuồng loạn để đuổi anh đi, trong lòng cực kỳ đau lòng.

Cô dựa lưng vào cửa, cắn chặt môi để không cho mình khóc ra thành tiếng, nước mắt giống như chuỗi trân châu, chảy xuống không dứt.

Ông chơi thật sự chơi đùa cô, coi cô như con rối mà đùa bỡn!

Quan Hạo Lê đứng ngoài cửa thật lâu chưa rời đi, lòng rối bời, một cuộc từ biệt thật tốt bị anh làm cho rối tinh rối mù!

Bây giờ, cái gì anh cũng không làm được, lập tức sinh ra một cảm giác vô lực mờ mịt.

Buổi trưa, máy bay riêng nhà họ Quan phải tới đã đến thành phố C, chỉ cần anh lên máy bay, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, anh rất tức giận, tức giận người nhà ép buộc từng bước, nhưng trừ hờn dỗi, anh không làm được cái gì!

Làm người kế thừa tương lai của công ty Quan thị, từ lúc vừa ra đời, đã bị trách nhiệm và nghĩa vụ, thân phận của anh vốn không tự do, dùng lời a Tư nói, chơi ít năm như vậy, là anh buồn bán lời.

Dưới tình huống giữa tình thân và tình yêu đều khó cả đôi đường, nhưng anh lại chỉ có thể lựa chọn một, và lại phải lựa chọn tình thân, anh cảm thấy rất đau xót.

Trước khi đi, anh chỉ có thể nhờ bạn tốt chăm sóc Giai Ny giúp anh, nhất là nếu bên cạnh cô xuất hiện người khác phái ưu tú nhất định phải báo cho anh biết.

Đặng Cận Tư nói rõ: Tôi có thể giúp chăm sóc một tay, nhưng chuyện tình cảm còn phải do chính cậu sắp xếp, nếu chọc người ta nhất định phải phụ trách người ta đến cùng, nếu không tôi cũng không bỏ qua cho cậu!

Tôi biết rõ, nhưng trước mắt tôi có lòng mà không có sức. Quan Hạo Lê than thở.

Vậy cậu làm tốt từng việc, tất cả lấy có đều không phải lý do!

Đặng Cận Tư nói rất quả quyết, nhưng cũng là sự thật, Quan Hạo Lê thừa nhận, trong lòng quyết định muốn nắm giữ quá trình và nghiệp vụ của công ty trong thời gian ngắn nhất, chân chính trở thành người thừa kế công ty Quan thị.

Sau đó, anh có thể yên tâm không ngại đoạt Giai Ny về.

Tiết Giai Ny không ngờ Quan Hạo Lê thật sự biến mất như vậy, giống như đại học năm ba đó, như biến mất khỏi thế gian rồi, cô không khỏi cười khổ: Rốt cuộc mình yêu mẫu người đàn ông như thế nào?

Chỉ hiểu rõ trong giới hạn cá nhân anh, những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả.

Người đàn ông như vậy cũng đáng giá để mình bỏ ra thật lòng sao?

Cô thật sự quá khờ!

Chiều ngày kế, cô ngồi trên ghế sa lon gần người, đột nhiên chuông cửa reo lên.

Có một chớp mắt như vậy, cô hy vọng nhường nào người ngoài cửa là Quan Hạo Lê, nhưng cuối cùng không phải.

Nam Cung Thần đứng ngoài cửa, cầm trong tay một hộp vuông, “Đây là Lê để cho tôi chuyển cho cô.”

“Mang đi đi! Tôi không cần!” Tiết Giai Ny lạnh lùng từ chối.

“Em gái Tiết, thật ra em hiểu lầm, con người của tôi chỉ thích nói cho sướng miệng một chút, trắng cũng có thể nói thành đen, nhưng bản chất lại không phải ý như vậy, ngày đó tôi chỉ cố tình nói phóng đại, muốn cay độc Lê mà thôi...”

Nam Cung Thần thấy dáng vẻ của cô, lập tức biết con giận còn chưa tan, trong lòng ít nhiều vẫn còn có áy náy, vội vàng giải thích.

“Đủ rồi! Là anh ta cho anh đi đến giải thích sao?” Tiết Giai Ny cắt đứt lời anh.

“Không phải, là lương tâm của tôi áy náy, nói sự thật trong lòng ra mới có thể tốt hơn chút.” Nam Cung Thần cười nói.

“Không phải anh ta đã đi rồi sao? Anh còn chạy tới đây nói thế làm gì? Có cần thiết không?”

“Đương nhiên là cần thiết! Anh ấy rời đi chỉ là tạm thời, sau này vẫn sẽ trở lại.”

Khóe môi Tiết Giai Ny nhếch lên nụ cười lạnh, “Chuyện anh ta có trở về hay không liên quan gì tới tôi!”

Nói xong, cô chuẩn bị đóng cửa, Nam Cung Thần vội vàng đưa tay ngăn lại, kín đáo đưa cái hộp trong tay cho cô, cô dĩ nhiên không muốn, hai người giằng co, cái hộp “Bộp” cái rơi xuống đất.

Bên trong là nhật ký có vẻ hơi cũ kỹ, bởi vì rơi dưới đất, hình kếp bên trong cũng bay ra.

Hai người đều ngẩn ra, nhất là Tiết Giai Ny, đó là hình lúc cô học cấp ba, khuôn mặt trẻ trung, nụ cười ngọt ngào, là hình chụp ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô.

Nam Cung Thần vội vàng khom lưng nhặt lên, thừa dịp cô mê man, nhét mạnh vào tay cô, sau đó xoay người rời đi.

Tiết Giai Ny kinh ngạc nhìn nhật ký và hình trong tay, tay run run mở ra tờ đầu tiên, rõ ràng là chữ bút máy thanh tú đẹp đẽ sâu sắc của a Duyệt.

Trong từng câu từng chữ đều lộ ra tình ý với cô, anh là một nam sinh dịu dàng như vậy, chỉ tiếc trời cao đổ kỵ anh tài, đại khái lật nhìn một lần, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc phức tạp.

Đột nhiên, cô phát hiện hai ngày nay mình nghĩ đến nhiều nhất là... Quan Hạo Lê, còn a Duyệt, giống như tình yêu có lẽ đã tuột mất, chỉ còn lại tiếc hận và đau lòng.

Vừa so sánh như thế, người yêu trong lòng rớt cuộc là ai, đã rõ rành rành.

Gập nhật ký lại, cũng kếp tấm hình vào bên trong, cô không biết Quan Hạo Lê để Nam Cung Thần đưa nhật ký của a Duyệt tới đây là có ý gì, nhưng cô đã rất rõ ràng: Cô phải hoàn toàn kết thúc quá khứ, bao gồm tình yêu vừa chết đi.

Trải qua một đêm nghiêm túc suy nghĩ, cô quyết định rời khỏi thành phố C, đi Italy tiếp tục học đào tạo chuyên sâu.

Trước đó, cô còn có hai việc phải làm, đi đến đài truyền thanh từ chức, đi xem a Duyệt, nói lời từ biệt với anh.

Cô từ chức khiến chủ nhiệm luôn luôn thương thức cô rất khó lý giải, “Có chỗ đi mới?”

“Không có.” Cô lắc đầu.

Chủ nhiệm thở phào nhẹ nhõm, cho là cô không hài lòng về tiền lương, “Những vấn đề khác có thể thương lượng lại, cô bây giờ là biên tập viên nổi tiếng thành phố chúng ta, đi tới bước này không dễ dàng!”

“Cám ơn chủ nhiệm vẫn cất nhắc, tôi cũng rất thích công việc này, từ chức bởi vì lý do cá nhân của tôi, không liên quan gì đến đài.” Tiết Giai Ny thành khẩn nói cảm ơn.

“Chuyện này...” Chủ nhiệm như có điều suy nghĩ nhìn cô.

“Hy vọng ngài phê chuẩn.” Thái độ Tiết Giai Ny rất kiên quyết. Chủ nhiệm thấy dáng vẻ của cô, chỉ có thể thở dài, “Được rồi.”

Người trẻ tuổi bây giờ! Thật là mỗi ngày một ý nghĩ, hoàn toàn không thể hiểu rõ ý tưởng chân chính của bọn họ, làm đến vị trí này còn có thể xem nhẹ bỏ qua, ôi...

Sau khi từ chức, Tiết Giai Ny hỏi số điện thoại của Kim Hà từ chỗ tiểu Lôi, cô nghĩ, cô ấy phải là người biết rõ tình hình nhất.

【Alo, xin chào ngài.】

Giọng Kim Hà vui vẻ, tính chất công việc của cô khiến mỗi ngày cô sẽ nhận rất nhiều cú điện thoại xa lạ, sớm đã thành thói quen.

“Kim Hà, tôi là Giai Ny, có thể ra ngoài hàn huyên một chút không?”

Kim Hà ở đầu bên kia sừng sốt mấy giây, cô nằm mơ cũng không nghĩ đến Tiết Giai Ny sẽ gọi điện thoại cho cô, do dự nửa phút.

【Được, năm giờ tôi tan việc. 】

“Còn nhớ rõ tiệm nước giải khát chúng ta thường đi lúc học cấp ba không? Hẹn ở đó đi.”

【Ừ. 】Kim Hà hơi không đoán ra ý tưởng của cô, cảm giác cô ấy có gì không đúng, nhưng cụ thể lại không nói ra được.

Khi hai người lần nữa ngồi đối mặt trong tiệm nước giải khát gần trường cấp ba Dục Lâm, cảm giác quen thuộc đó đột nhiên tới, giống như thời gian lùi lại.

“Tôi đã biết cả rồi.” Tiết Giai Ny cúi đầu uống một ngụm đồ uống lạnh, giọng rất bình thản.

Kim Hà kinh hãi, tay cầm ống hút hơi run, “Cậu biết cái gì chứ?”

Tiết Giai Ny ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Cậu còn muốn tiếp tục lừa gạt tôi sao? Chuyện a Duyệt, tôi biết cả rồi.”

Mặc dù trong lòng đoán được, nhưng khi chân chính nghe cô ấy nói ra, Kim Hà vẫn cảm thấy rất khiếp sợ, “Cậu biết khi nào? Chuyện a Duyệt, người biết rất ít...”

Ý ở ngoài lời chính là, làm sao cậu biết?

“Vào mấy ngày trước, là... Anh họ a Duyệt chính miệng nói, bị tôi nghe thấy.” Tiết Giai Ny đã bình tĩnh rất nhiều.

“Anh họ a Duyệt?” Kim Hà kinh ngạc hỏi, dù thế nào cô cũng không ngờ tới, còn ngoài ý muốn như vậy.

“Kim Hà, tôi muốn đi thăm a Duyệt.”

“Giai Ny, a Duyệt anh ấy đã mất, anh ấy hy vọng cậu có thể hạnh phúc.” Kim Hà cho rằng cô vẫn không cách nào quên quá khứ.

“Tôi biết rõ, tôi chỉ muốn đi nói từ biệt với anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56

Tiết Giai Ny thông thả nói, sóng trong mắt không lan tỏa.

“Nói lời từ biệt?”

“Tôi chuẩn bị đi Italy tiếp tục đào tạo chuyên sâu, trước khi rời đi, muốn trông thấy a Duyệt, nói vài lời với anh ấy.”

Kim Hà nhìn cô mấy giây, “Được.”

“Cám ơn.”

“Giữa chúng ta, thật khách khí.” Kim Hà cũng cười, là cười bất đắc dĩ.

Tiết Giai Ny không nói gì tiếp, cười rất đơn giản, có một số thứ khi đã qua, sẽ không cách nào đoạt về, giống như tình hữu nghị của các cô, sau khi trải qua vết rách như vậy, không thể tiếp tục thành thật với nhau.

Cho dù, cô hiểu khi đó quả thật Kim Hà rất khổ cực, nhưng chuyện đã qua nhắc tới có còn cần thiết không?

Mỗi người đều có duyên phận của mình, tình cảm cũng được, tình bạn cũng tốt, cưỡng ép không được.

“Chín giờ sáng mai, gặp ở cửa nghĩa trang Tây Giao.”

“Được.”

Sau khi tách ra, Tiết Giai Ny hẹn Chân Chân và Cát gia ra ngoài, nói tin tức mình định rời đi cho hai bạn, thế gian không bữa tiệc nào không tan, hợp rồi tan, tan rồi hợp, đây là định luật không thay đổi.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên biết tâm ý cô đã quyết, nói gì cũng không thể thay đổi, chỉ có thể yên lặng chúc phúc cô.

Sáng hôm sau, Tiết Giai Ny và Kim Hà không hẹn mà gặp cùng mua cúc họa mi Quan Cảnh Duyệt thích nhất, hai người bên nhìn nhau mà cười, có cảm giác tan biến niềm khích lức trước.

Họ đã từng là bạn bè tốt nhất, họ đã từng cùng yêu một nam sinh, nhưng hôm nay người và vật đã sớm không còn, đi qua rồi tất cả đều hóa thành bụi bặm, còn câu nệ những thứ hư vô đó làm gì?

Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng trên bìa mộ, Tiết Giai Ny chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “A Duyệt, thoáng cái đã bốn năm qua rồi, anh ở bên đó... Có khỏe không?”

Kim Hà thấy tình cảnh này, yên lặng xoay người rời đi, cô tin tưởng, Giai Ny có rất nhiều lời muốn nói với a Duyệt.

“A Duyệt, anh thật khờ...”

“A Duyệt, cảm ơn anh đã từng yêu em như vậy, em nhất định sẽ hạnh phúc.”

Cô lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt dịu dàng, trong lòng dâng lên tình cảm dịu dàng mềm mại, bắt đầu từ giây phút này, tất cả những việc đã qua đều như trang sách lật qua, cô sẽ sống thật tốt, theo đuổi hạnh phúc của mình.

Ra khỏi nghĩa trang, Kim Hà hỏi: “Thật sự muốn đi?”

“Ừ, muốn đi ra ngoài giải sầu.” Tiết Giai Ny vuốt tóc bị gió thổi loạn bên thái dương.

“Anh họ a Duyệt là ai? Hai người...” Trong đầu Kim Hà thoáng hiện qua một bóng người, mỗi lần đều gặp thoáng qua ở trong khu mộ, chẳng lẽ chính là người đó?

“Một kẻ lừa gạt.”

Tiết Giai Ny mỉm cười, bốn chữ rõ ràng rất đơn giản, lại để lộ ra tin tức vô hạn.

Kim Hà kinh ngạc há mồm, kẻ lừa gạt? Xem ra quan hệ của anh họ a Duyệt và Giai Ny không cạn, chỉ sợ hai người đã...

“Có lẽ anh ấy không cố ý lừa gạt cậu?” Cô hỏi ngược lại.

“Cho dù là cố ý hay vô ý, vẫn là một kẻ lừa gạt.” Trong giọng nói của Tiết Giai Ny giống như lộ ra chút căm phẫn.

Kim Hà hiểu ra trong nháy mắt, thì ra bề tình của Giai Ny với anh ta đã sâu đậm rồi, chỉ có điều trước mắt hai người còn hơi hiểu lầm, tạm thời chiến tranh lạnh đây.

“Giai Ny, chúc cậu hạnh phúc.”

“Cậu cũng thế.”

Bốn năm nay, lần đầu tiên hai người mở rộng lòng mình nói chuyện phiếm, lần đầu tiên cầm tay nhau, nói lời chúc phúc chân thật lòng nhất.

Mùa đông ở Italy ôn hòa nhiều mưa, lúc ra cửa thường phải cầm theo một cây dù, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Tiết Giai Ny đi ra khỏi thư viện thì đã chạng vạng tối, dưới bầu trời có mưa nhỏ lác đác, cô mở túi xách, bất đắc dĩ nhìn sắc trời mờ mờ, có thể ngày hôm qua dọn dẹp túi xách đã lấy ra rồi quên mất.

Từ thư viện đến ký túc xá còn một đoạn đường thật dài, cứ dầm mưa về như vậy nhất định sẽ bị cảm, cô thở dài như đưa đám.

“Bonnie, I send you back to the dormitory.” (Bonnie, tôi đưa bạn về ký túc xá.)

Một người trai đẹp tóc xù mất lam đột nhiên đi tới, cười híp mắt nói.

Anh ta tên Myron, là bạn học cùng lớp với Tiết Giai Ny, từ hai tháng trước sau khi gặp mặt, tỏ vẻ rất có thiện cảm với cô, là một anh chàng rất kiên nhẫn.

“Thank you.”

Bonnie là tên tiếng Anh của Tiết Giai Ny ở trường, cô cười nói tiếng cảm ơn, không kiểu cách từ chối ý tốt của anh ta.

Thoáng một cái, cô đến Ý sắp được ba tháng, cuộc sống mỗi ngày đều rất đơn giản rất có quy luật, cuộc sống tha hương một mình cũng không vất vả như trong tưởng tượng, ngoại trừ thỉnh thoảng cô đơn và cô đơn.

Vào giờ phút này, cô hoàn toàn có thể trải nghiệm tình huống lúc Chân Chân một mình sống ở đại học Columbia, mặc dù mỗi ngày rất phong phú, nhưng màn đêm vừa buồn xuống, trong đầu sẽ không tự chủ hiện ra rất nhiều chuyện.

Buổi tối trở lại ký túc xá, đã thấy Chân Chân gửi tin nhắn trên MSN cho cô: Giai Ny, tớ và a Tư cử hành hôn lễ vào ngày 18 tháng 12, cậu nhất định phải tới! Cậu mà không đến, hai chúng ta cắt đứt!

Không được! Cậu phải đến!

Không đến cậu sẽ chết chắc!

Xem đến đây, cô không nhịn được bật cười một tiếng, Chân Chân còn đáng yêu như vậy, chỉ nhìn những chữ này thôi đã có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lúc viết những lời này của cô ấy.

Phía sau còn có một đoạn: Thật buồn bức, ngay cả địa điểm tớ không biết ở đâu, a Tư nói anh ấy muốn cho tớ một niềm vui mừng, cậu nói có phải anh ấy quá hư không.

Thấy Chân Chân hạnh phúc như vậy, cô cảm thấy vui mừng vì cô ấy từ trong đáy lòng, cô ấy và Đằng Cận Tư đã trải qua quá nhiều, bây giờ rốt cuộc tu thành chính quả, rất không dễ dàng.

Nghĩ lại, lại nghĩ đến mình.

Người đàn ông khốn kiếp, thật sự cứ biến mất như vậy, không còn bóng dáng, không có chút tin tức.

Hôn lễ của Chân Chân và Đằng Cận Tư, anh sẽ tới sao?

Cô không biết mình chờ đợi anh xuất hiện, hay không chờ đợi anh xuất hiện, rất mâu thuẫn.

Tối ngày 16, cô không ngờ nhận được điện thoại của Đằng Cận Tư, hy vọng cô có thể đi cùng Chân Chân bay tới Luân Đôn, dọc đường đi, hai người có thể làm bạn, còn muốn cô tạm thời giữ bí mật, cho Chân Chân một niềm vui bất ngờ.

Cô đồng ý, khó được anh có lòng như vậy, dám vì người phụ nữ yêu mến làm chút chuyện lãng mạn.

Đêm đó, máy bay tư nhân của Đằng Cận Tư đã đến Italy, đích thân đón cô trở về thành phố C, sẽ cùng Chân Chân bay đi Luân Đôn.

Mấy tháng không gặp, Chân Chân thấy cô lập tức ào tới, kích động kêu: “Giai Ny! Tớ nhớ cậu muốn chết!”

Môi cô tràn ngập ra nụ cười cưng chiều, “Tớ cũng thế.”

11 giờ bay, hai người nằm chung một chỗ riu rít nói rất nhiều, giống như đã chia cách nhiều năm không gặp.

Hôn lễ cử hành trong pháo đài cổ, rất lãng mạn, rất duy mỹ, bầu trời lại thêm vạn dặm không mây, hoàn toàn sáng sủa.

Tiết Giai Ny nhìn bên cạnh mỗi bạn đều có đôi có cặp, trên mặt lộ ra hạnh phúc kích thích thích cô không chỗ nào che giấu, mượn cớ bỏ chạy vào toilet, cô kinh ngạc nhìn mình trong gương, giữa hai chân mày luôn nhuộm vẽ u sầu nhân nhợt, đây là Tiết Giai Ny trước kia luôn tiêu sái cười mở mồm sao?

Trong lòng hơi chua chát, người kia, đúng là vẫn còn chưa xuất hiện. Đồ lừa gạt! Thuần túy là tên lừa gạt!

Từ toilet ra ngoài, cô nhìn bầu trời hít vào một hơi thật sâu, ngẩng 45 độ nhìn lên, ép toàn bộ nước mắt ở khóe mắt trở về, cô không khóc, chỉ có điều trong mắt dính hạt cát mà thôi.

Rót cho mình ly rượu đỏ, lập tức có trai đẹp tóc vàng tới gần, cô rất lễ phép nói chuyện cùng người ta.

“Giai Ny.”

Giọng nam đậm đà quen thuộc vang lên bên tai cô, ngón tay cầm ly rượu không nhịn được khẽ run lên, hơi không dám quay đầu nhìn lại.

Quan Hạo Lê không chút suy nghĩ tiến lên ôm cô vào trong ngực, mấy tháng không gặp, tương tư thấu xương, nhưng anh phải làm xong chuyện của mình trước.

“Khốn kiếp! Buông tôi ra!” Tiết Giai Ny tức giận đẩy anh.

“Giai Ny, anh rất nhớ em.” Quan Hạo Lê lăm bắm bên tai cô.

Tiết Giai Ny rất tức giận, anh coi mình là gì chứ?

Nói đi là đi, nói đến là đến, anh có bận tâm cảm nhận của mình không? Mình là một người sống sờ sờ, chứ không phải con rối!

“Tôi không phải con rối, mặc cho anh vẫn về chà xát, lúc cần thì mềm mại mật ngọt dụ dỗ, không cần thì đập đi.” Tiết Giai Ny không giãy dụa nữa, giọng nói lạnh lùng như băng.

Quan Hạo Lê đành phải buông cô ra, trông mắt đen như đuốc nhìn cô, “Anh tuyệt đối không có ý tưởng đó, rời đi bởi vì có khổ tâm bất đắc dĩ.”

Hình tượng của anh hơi nhếch nhác, không còn là Quan Hạo Lê ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng trước kia, hai mắt đen nhánh như mắt gấu mèo, trong đôi mắt hiện đầy tia máu màu đỏ, bên môi rìa rậm rạp.

Hoàn toàn là một ông chú lồi thối lếch thếch!

Khoảnh khắc khi cô đang sợ sệt, đã bị Quan Hạo Lê kéo đến một góc yên tĩnh.

Ấn thẳng cô lên tường, hôn lên đôi môi đỏ mọng ngày nhớ đêm mong, cảm xúc mềm mại khiến tâm tình anh bành trướng, chỉ hận không thể vĩnh viễn cũng không buông ra, vẫn cứ hôn hoài như vậy.

Anh hôn hơi mãnh liệt, giống như muốn phát tiết tương tư khắc cốt mấy tháng nay, đầu lưỡi tinh xảo cạy hàm răng của cô, tiến quân thần tốc, càn quét một vòng bên trong, hấp thu mật ngọt trong miệng cô, quần lưỡi cô điên cuồng nhảy múa, hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 57

Mặc dù nụ hôn này rất triền miên, rất thâm tình, rất nóng bỏng.

Nhưng Tiết Giai Ny cũng không có vì vậy mà bị đánh mất tâm trí, ở trên phương diện tình cảm phụ nữ luôn luôn thù rất dai, người từng làm tổn thương cô, sao cô có thể quên được?

Cô càn giãy giụa dữ dội, anh càng ôm cô chặt hơn, như muốn khảm cô vào trong cơ thể của mình.

Cho đến khi hôn cô tới sắp hít thở không thông, anh mới lưu luyến buông môi cô ra, còn chưa kịp mở miệng, trên mặt liền truyền đến cảm giác đau đớn.

Một tiếng “Chát!” thanh thúy vang lên.

Quan Hạo Lê nhớ đây là lần thứ hai mình bị ấn tát rồi, nếu là trước kia, anh cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra trên người mình.

Nếu xảy ra, người phụ nữ đó có thể cút đi vĩnh viễn.

Nhưng người phụ nữ to gan đó không chỉ xuất hiện, mà còn khiến anh không thể làm gì, cam nguyện chịu đựng.

“Anh xem tôi là gì!” Tiết Giai Ny dùng sức lau khóe miệng một cái, bên môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Ny Ny, em luôn là người trong lòng anh, vĩnh viễn không hề thay đổi.” Giọng nói của Quan Hạo Lê trầm thấp dịu dàng.

“Bớt nói mấy lời ngon tiếng ngọt đi, tôi sẽ không tin tưởng anh nữa!”

Tiết Giai Ny nói xong, liền xoay người muốn rời đi, cô nhớ rất rõ ràng lời anh nói trước khi rời đi, nếu cô gặp được người thích hợp thì

Anh xem mình là đứa trẻ mới lên ba sao? Giải thích một chút là xong?

“Ny Ny, anh thật sự có nỗi khổ tâm, nghe anh giải thích được không?” Quan Hạo Lê kéo cánh tay của cô.

“Đừng nói mấy cái nỗi khổ tâm chó má của anh cho tôi nghe! Sớm biết có bây giờ, lúc đầu đừng tới trêu chọc tôi! Anh là một tên lừa gạt khôn kiếp!” Tiết Giai Ny tức giận hét tay anh ra.

“Anh hối cải để làm người mới rồi.” Quan Hạo Lê da mặt dày nói.

“Xin lỗi! Đã trễ rồi!” Tiết Giai Ny từ chối rất trực tiếp.

“Ny Ny.”

“Câm miệng! Đừng gọi buồn nôn như thế! Anh như vậy sẽ chỉ làm tôi chán ghét thêm!”

Giọng điệu của Tiết Giai Ny rất cứng rắn, không thèm nhìn anh một cái, trong nháy mắt thừa dịp anh sợ sệt, xoay người chạy, cô sợ mình cổ giả vờ kiên cường sẽ không chống lại được lời ngon tiếng ngọt của anh, rồi đi, là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn bóng lưng của cô đi xa, Quan Hạo Lê ảo não đấm một đấm lên trên vách tường, vô cùng thất bại!

Sau hôn lễ, anh đều chỉ có thể đứng xa xa nhìn, đến gần một chút sẽ bị hung hăng nhìn chăm chăm, thật sự là khổ không thể tả.

Trong lòng cực kỳ phiền muộn!

Buổi tối, tất cả mọi người đều đi náo động phòng, Quan Hạo Lê thật sự không có tâm trạng đó, trong lòng chỉ luôn nghĩ tới một người, đợi cơ hội tới sẽ lôi cô đi từ hình (ý ở đây là đăng ký kết hôn).

Buổi tối các khách mời đều ở bên trong khách sạn, một mình Tiết Giai Ny ở trong phòng nhằm chán, liền một mình đi ra ngoài, bởi vì gần tới lễ Giáng Sinh, trên đường phố cũng giăng đèn kết hoa, tràn đầy không khí náo nhiệt vui mừng.

Bất tri bất giác, liền đi tới bờ sông Thames.

Dưới bóng đêm, sông Thames đẹp đến khiến người ta lóa mắt, cây cầu tháp Luân Đôn cao ngất đồ sộ, giống như là một bức tranh lay động lòng người, Tiết Giai Ny hơi hối hận khi ra ngoài mà quên mang máy chụp hình.

Cô kinh ngạc đứng ở bờ sông, mặc cho gió lạnh thổi lất phất, thật may là mùa đông ở đây không quá lạnh, nếu không, trở về sẽ bị cảm.

Từ từ đi dọc theo bờ sông, gặp không ít các đôi tình nhân và vợ chồng, mười ngón tay đan xen, vô cùng ân ái.

Cuối cùng, cô dừng chân ở trên cầu tháp Luân Đôn, cảm nhận sự cổ điển của nó, nhìn thuyền bè đi qua đi lại trên mặt sông, trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Đi lên cầu thang vào trong tháp, bên trong có viện bảo tàng, phòng triển lãm, cửa hàng và quán bar, cô đi một vòng ở trong phòng triển lãm, không ngờ bắt gặp một người mà cô không muốn gặp nhất.

“Thật trùng hợp! Ở đây mà cũng có thể gặp nhau.”

Quan Hạo Lê cười híp mắt chào hỏi với cô, Tiết Giai Ny nhìn thấy nụ cười đó rất chướng mắt!

“Âm hồn không tan.” Cô thì thầm một tiếng, không để ý tới anh, chuẩn bị rời đi.

Cuộc “gặp gỡ tình cờ” này đương nhiên là Quan Hạo Lê cố ý tạo ra, từ lúc Tiết Giai Ny đi ra khách sạn, anh liền len lén đi theo phía sau cô, mãi cho đến nơi này mới hiện thân.

“Cái này gọi là hữu duyên, bất luận đi tới đâu, cũng có thể gặp.” Quan Hạo Lê cười hi hi đi theo cô.

“Anh có thấy phiền hay không!” Tiết Giai Ny không vui liếc anh một cái.

“Không phiền, một chút cũng không phiền.”

Người đàn ông nào đó rất biết giả ngu, quyết định mặt dày tới cùng.

Mặt mũi rất quan trọng, nhưng bỏ lỡ người mình yêu cả đời là không được!

Tiết Giai Ny không có cách nào đối phó anh, cho dù cô nắn anh thế nào, anh đều cười hi hi đi theo đằng sau mình, làm cho cô vừa giận vừa hờn!

Lúc đang đi trên cầu, cô không cẩn thận đạp phải một cục đá nhỏ, nhất thời trượt chân ra sau, thật may là có Quan Hạo Lê ở một bên kịp thời ra tay, mới giúp cô miễn tiếp xúc thân mật với mặt cầu.

“Á!”

Tiết Giai Ny kinh hô, cả người ngã vào trong ngực Quan Hạo Lê, tư thế rất mập mờ rất đẹp.

Quan Hạo Lê ôm hông của cô xoay nửa vòng, đứng lại, nhìn cô thật sâu, trước lúc cô chuẩn bị đứng dậy, chợt chiếm lấy môi của cô.

Chống cả người cô ở trên lan can, hai cánh tay dùng sức bóp chặt hông của cô, hôn rất cuồng dã.

Gió đêm hơi lạnh, nhưng lòng của bọn họ ở gần nhau, “Thình thịch.”, từng tiếng từng tiếng, mạnh mẽ có lực.

Ở nước Anh, hiện tượng hôn nhau ở trước mặt mọi người đã sớm không phải là chuyện hiếm gì, cho nên người đi đường đều tập mãi thành thói quen, chưa bao giờ chỉ trích hay bàn tán.

Tiết Giai Ny rất muốn kháng cự, nhưng sức lực của anh quá lớn, hương vị nam tính mạnh mẽ xông vào chóp mũi của cô, làm cho cô mê mang.

Đầu cũng bắt đầu vô tri vô giác, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, rất khó từ bỏ được một mối tình, tự mình trói buộc mình.

Quan Hạo Lê ôm cơ thể dần dần mềm yếu ở trong ngực, trong lòng hiểu rõ rằng đây là lần đầu tiên cô đã bắt đầu tiếp nhận mình, còn cần cố gắng, nhưng ngay lúc quan trọng này.

Điện thoại trong túi áo anh vang lên, hai người đều cảm giác được.

Tiết Giai Ny lập tức tỉnh táo lại, hung hăng cắn anh một cái, khoe môi lập tức truyền ra mùi máu tươi.

Quan Hạo Lê bị đau buột miệng ra, Tiết Giai Ny nhân cơ hội chạy, trong lòng cô rất loạn, rất loạn.

“Đáng chết!” Quan Hạo Lê buồn bực lấy điện thoại di động ra, nhỏ giọng mắng.

Sau khi thấy là điện thoại của trợ lý Phương Thành, chỉ có thể nhận, “À, có chuyện gì sao?”

Giọng điệu thật không tốt, Phương Thành ở đầu kia điện thoại nuốt nước miếng, bình tĩnh nói: 【 Tổng giám đốc Quan, ngày kia ở phía Nam có một buổi triển lãm xe lớn, cần ngài tự mình ra mặt, đây cũng là thời cơ tốt để ngài . . tạo uy tín. 】

Quan Hạo Lê trầm mặc hai giây, “Được, tôi biết rồi.”

Anh không có bất kỳ lý do gì để từ chối, Phương Thành nói đúng, từ khi anh chính thức tiếp quản công ty, trên mặt thì mọi người đều vâng lời, nhưng trên thực tế đều có ý xấu, muốn xem anh làm trò cười.

Trải qua mấy tháng cố gắng và học tập, còn có Phương Thành trợ giúp, anh đã hoàn toàn nắm giữ tất cả hạng mục và quá trình của công ty, nếu có chỗ không hiểu, anh sẽ tự mình đi tìm hiểu xe hơi và cấu tạo sản xuất máy móc, đến khi hiểu thì thôi.

Cũng may trời không phụ người có lòng, mấy tháng này sự cố gắng của anh không hề uổng phí, chẳng những khiến trợ lý Phương Thành quyết một lòng với anh, còn thuyết phục được mấy vị cổ đông lớn trong công ty, cũng coi như là có chút thành tích. Nhưng, ít nhất còn có hơn phân nửa người trong công ty hoài nghi năng lực của anh, người đã cầm dao giải phẫu mười năm, làm sao quản lý công ty đây?

Buổi triển lãm xe ở phía Nam, là một hạng mục lớn công ty, nếu như làm tốt, thì có thể khiến rất nhiều người vui lòng phục tùng; nếu như làm hỏng, hậu quả không cần nói cũng biết.

Cho nên, anh phải đi, và lại nhất định phải thành công!

Cúp điện thoại xong, anh liền chuẩn bị đi tìm Giai Ny, nói cho cô biết thân phận của mình, buổi triển lãm xe rất quan trọng, nói cách khác tối mai anh phải rời đi, ít nhất cần mấy ngày, anh sẽ tranh thủ trở về thành phố C trước giáng sinh, cùng đón giáng sinh với cô.

Trở lại khách sạn, anh biết mình không thể tùy tiện đi gõ cửa phòng của Giai Ny, với tính cách của cô, chắc chắn sẽ không mở cửa cho mình.

Khi thấy cô bán hàng, nhất thời trong lòng anh đã có chủ ý.

Tiết Giai Ny mới vừa tắm xong, trên người mặc áo ngủ màu trắng, vừa đi vừa cầm khăn lông lau tóc, đột nhiên, chuông cửa vang lên.

Cô dừng một chút, từ từ đi tới, xuyên thấu qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài: là một nhân viên phục vụ.

“Có chuyện gì sao?”

“Chào cô, tôi mới vừa nhận được thông báo, nói buổi tối có thể bị cúp điện, tôi tới đưa cho cô nến dự phòng.” Nhân viên phục vụ nói tiếng Anh.

Tiết Giai Ny ngẩn người, bị cúp điện? Đưa nến?

Cô cảm thấy rất khó tin, nhưng vẻ mặt của nhân viên phục vụ ngọt ngào vô tội đứng ở đó, làm cho cô tin.

Mở cửa, nhận lấy nến, lúc chuẩn bị đóng cửa, người nào đó chen lấn đi vào, còn thuận tiện giúp cô đóng cửa lại, khóa trái.

“Là anh giờ trò?”

Tiết Giai Ny chợt phản ứng kịp, híp mắt chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58

“Đĩ nhiên không phải, anh nào có khả năng lớn như vậy.” Quan Hạo Lê phản bác rất đương nhiên.

Lời của anh, một chữ Tiết Giai Ny cũng không tin tưởng, đi ra chuẩn bị mở cửa để anh cút đi, hình như người ta lại nhanh hơn cô một bước, kéo tay cô, “Ny Ny...”

“Tôi với anh quen lắm sao! Đừng kêu thân thiết như vậy!” Tiết Giai Ny cố gắng muốn hất anh ra.

“Đương nhiên quen rồi, mỗi một tác trên người em vẫn còn là ký ức hầy còn mới mẻ với anh.” Giọng Quan Hạo Lê trầm khàn, cố ý nói rất mập mờ.

Tiết Giai Ny then quá thành giận, mắng: “Luu manh!”

“Chỉ vì em anh tình nguyện luu manh.”

“Vô lại!” Tiết Giai Ny cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chăm chăm, nói cũng không lại anh, mắng cũng mắng không lại anh, giống như tên luu manh vô lại, cô thật sự bó tay hết cách.

Quan Hạo Lê cười đến điểm nhiên không có việc gì, thời điểm đặc biệt, phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt.

“Nhờ bị cúp điện thật, một mình em sợ làm thế nào? Anh đây không phải để phòng ngộ nhờ sao!” Anh luôn có thể tìm được giải thích.

“Rốt cuộc tình thân anh không được die3nda4nle3qu21ydo0n bình thường hay vẫn là da mặt dày hả? Có tự biết người biết ta không!”

Tiết Giai Ny đã giận dữ phần nộ rồi, hơi không lựa lời nói.

Vốn tưởng rằng nói những lời này ra, người nào đó sẽ nổi giận, nhưng Quan Hạo Lê vẫn thờ ơ như cũ, anh đã sớm luyện thành da mặt lý lợm, không bị ảnh hưởng chút nào.

Theo ý anh, lúc hai người chung đụng, gây gỗ sẽ phải có một bên thỏa hiệp mới được, nếu không ai nhường ai, chỉ sẽ khiến cho tình thế phát triển ác liệt hơn, huyền não tan rã trong không vui.

Thay vì hai người anh tranh tài bàn, còn không bằng lặng lẽ chờ bên kia phát tiết xong, yên tĩnh rồi nói.

Đây cũng là ý tưởng lúc này của anh, chờ sau khi Giai Ny mắng mệt mỏi, hai người ngồi xuống bình tĩnh tâm sự một chút, nếu không chuyện vĩnh viễn không có cách nào giải quyết.

Anh không phản bác quả nhiên có hiệu quả, sau khi Tiết Giai Ny mắng một lúc cảm thấy không có ý nghĩa, bèn nghĩ đi! Một người hùng hùng hổ hổ về phía vách tường có ý nghĩa sao?

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào!”

Tiết Giai Ny đã giận không chịu được, cô hoàn toàn thiếu hụt kinh nghiệm với vô lại như vậy, hơn nữa người ta đều thờ ơ bất kỳ lời nói nào của mình, thật sự làm cho người ta giận dễ sợ!

“Em bình tĩnh một chút ngồi xuống rồi nghe anh nói, được không?” Quan Hạo Lê trung cầu ý kiến của cô.

Tiết Giai Ny ngồi trên ghế sa lon, cô nâng ly trà trên bàn con lên uống một ngụm, cô nói khát khô cổ rồi.

“Cho anh mười phút, nói xong rồi đi!” Cô lạnh lùng liếc anh.

“Nửa giờ.”

“Không cho cò kè mặc cả!” Tiết Giai Ny không vui.

“Chuyện xưa quá dài, mười phút nói không hết.” Quan Hạo Lê giả bộ đáng thương.

“Giảm bớt.”

“Không có cách nào giảm bớt.”

“Tôi không muốn nghe, anh đi ngay bây giờ!”

Tiết Giai Ny không nhịn được đứng lên, bây giờ cô rất phiền não, phiền não không nói ra được!

Quan Hạo Lê kéo tay cô, để cho cô ngồi xuống, chậm rãi mở miệng, “Tổ tiên của anh vốn là người thành phố C, đến đời cụ cố đã dời nhà sang Singapore rồi, ‘Công ty Quan thị’ cũng do một tay cụ anh sáng lập, phát triển đến bây giờ, bao gồm các lĩnh vực xe hơi, thuyền bè máy móc các loại, là sản nghiệp nổi danh số một số hai ở Singapore.”

Nghe thế, mỗi Tiết Giai Ny mấp máy, vẫn cho rằng anh là một công tử nhà giàu, không ngờ lại giàu thế!

Cô cũng từng nghe cha nói về “Công ty Quan thị” ở Singapore, gần như độc quyền xe hơi và thuyền bè Singapore, số lượng xuất khẩu ra nước ngoài hàng năm càng đếm không hết, không chỉ có chất lượng vượt qua kiểm tra, hơn nữa uy tín tốt, bên cạnh đó cơ nghiệp trăm năm, rất nhiều công ty nguyện ý hợp tác cùng, là một trong 500 công ty thuộc top thế giới.

So sánh như vậy, công ty nhỏ nhà cô trong mắt người ta, giống như chín trâu mất một cọng lông *!

(*) cửu ngư nhất mao: được dùng để nói về những tình huống không đáng kể gì. Nó tương tự như câu “Muối bỏ bể”.

“Từ nhỏ anh đã không có hứng thú gì với quản lý công ty, nhưng cha mẹ lại hy vọng anh thừa kế gia nghiệp, năm tốt nghiệp trung học bởi vì anh điền nguyện vọng mà thiếu chút nữa trở mặt với bọn họ, nhưng đúng là cánh tay vẫn không vận được đũa *, cha anh trực tiếp đưa anh đến đại học Yale học quản lý doanh nghiệp, học nửa năm, anh xin đi học y ở đại học Stanford sau lưng ông, sau khi biết cha mẹ rất tức giận, nhưng vẫn đã đồng ý bọn họ cũng không có cách nào.”

(*) Ăn dũa yếu đuối không thể đánh lại kẻ mạnh.

Tiết Giai Ny hơi kinh ngạc nhìn anh, thì ra anh còn có một đoạn chuyện xưa như vậy.

“Mấy năm này, anh chỉ về nhà một lần, không tránh được cãi vã với cha, tuổi trẻ kiêu ngạo mà! Lời nói ra rất hăng hái. Sau đó, anh dứt khoát không về, sau một thời gian, quan hệ giữa hai cha con die nda nle equ ydo n huyền não rất căng, thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với trong nhà.” Nói đến đây, Quan Hạo Lê nhếch miệng cười khổ.

Nếu không phải mấy năm này, thân thể cha anh cũng sẽ không bị như thế, bị yếu tố anh làm tức giận chiếm rất nhiều.

“Sau đó thì sao?” Hình như Tiết Giai Ny bị hấp dẫn.

“May mà mẹ anh chu toàn từ đó, mới không đến bước kia, khi đó, a Duyệt vẫn còn, anh không cảm thấy thừa kế công ty nhà họ Quan là chuyện riêng của anh, nếu như a Duyệt thích làm chuyện này, anh sẽ không chậm trễ chút nào giao toàn bộ cho em ấy; ngược lại, anh cam tâm tình nguyện quay về.

Lần nữa nghe được tên a Duyệt, trong lòng Tiết Giai Ny đã dần trở nên bình tĩnh rồi.

“Anh tập trung tinh thần chỉ muốn học y, cũng bỏ ra toàn bộ tinh lực, vì có thể chứng minh bản thân, sự thật chứng minh đúng là anh làm được, nghỉ hè năm a Duyệt học lớp mười một, anh còn từng tán gẫu với cậu ấy về vấn đề này, cậu ấy lộ ra rất có hứng thú với quản lý công ty, lúc ấy anh mừng rỡ trong lòng, nghĩ mình rốt cuộc được giải thoát.”

Tiết Giai Ny im lặng, a Duyệt đột nhiên bị bệnh qua đời nhất định cho anh đã kích rất lớn.

“Người tính không bằng trời tính, ông trời cứ dễ dàng cướp đi sinh mệnh trẻ tuổi của a Duyệt như vậy, cũng đánh nát toàn bộ hy vọng của anh, với anh mà nói, phía trước chỉ có một con đường, cho dù nguyện ý hay không, anh đều phải đi tới.”

Giọng anh chậm rãi, tiếp tục nói: “Anh và cha hẹn năm năm, mặc dù cha rất không vui mừng, nhưng cũng không thể làm gì, để cho anh không nghĩ tới chính là, tình trạng thân thể của cha càng ngày càng lụn bại, hai năm trước đã bị bệnh một lần, chính là đêm anh đột nhiên rời đi, sau khi tiến hành phẫu thuật cho cha xong, anh được mời tới một viện nghiên cứu y học ở Đức, tham dự nghiên cứu y học hạng nhất, ước chừng tốn thời gian một năm.”

Trong lòng Tiết Giai Ny sáng tỏ, đoạn này cô biết, chuyện về sau cô cũng vốn rõ ràng.

“Lần trước rời đi, là bởi vì mẹ gọi điện thoại tới đây, nói cha đột nhiên té xỉu trong cuộc họp, mệt nhọc quá độ cộng thêm die enda anle equu ydonn bệnh cũ trước đây, bác sỹ nói ông có thể... Không còn sống lâu nữa.”

“Vậy...” Tiết Giai Ny đột nhiên cảm thấy mình không hỏi ra miệng được.

“Không có, đúng là cha té xỉu, nhưng cũng không nghiêm trọng như bọn họ nói, chỉ vì gặt anh trở về, nhưng mặc dù như thế, anh vẫn không thể rời đi, làm một bác sỹ, anh quá rõ ràng thân thể của cha, đã không thích hợp phải vất vả và rồi, chỉ có yên tĩnh nghỉ ngơi mới có thể kéo dài tuổi thọ, nếu không... Vẫn còn rất nguy hiểm.”

Chân tướng hóa ra là như vậy, sao lúc trước anh không nói với mình?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Tiết Giai Ny ngũ vị tạp trần, nói không rõ ràng rốt cuộc cảm xúc của cô là gì, vừa đau lòng anh, lại cảm thấy anh rất đáng ghét, nếu không phải bởi vì hàng loạt chuyện này, anh định chuẩn bị lúc nào thì nói cho mình bối cảnh chân thật? Còn nữa, lúc trước anh lại dám gạt mình khiến mình cho rằng cha mẹ anh đã vắng mặt trên nhân thế rồi.

Những thứ này cũng nói rõ cái gì?

Anh hoàn toàn không tin tưởng mình.

Trong nháy mắt, trái tim lại băng giá.

“Tại sao trước kia anh không nói?” Mỗi cô bất giác nhếch lên nụ cười cay đắng.

“Ngày đó em mới biết chuyện của a Duyệt, cảm xúc rất kích động, hơn nữa quả thật có quá nhiều trùng hợp dieendaanleequydonn cùng tiến tới với nhau, đừng nói là em, ngay cả anh cũng chưa từng nghĩ đến, anh nghĩ, cho dù anh nói gì, đều giống như lời nói dối.”

Quan Hạo Lê thở dài, nói sâu xa.

“Còn trước đó? Rõ ràng anh có rất nhiều cơ hội, nhưng anh chưa từng nói tới người nhà của anh, còn cố ý gạt tôi.”

“Khoảng thời gian đó là không gian tự do của anh, chơi rất điên loạn, có lúc anh cũng quên bản thân anh còn có một thân phận khác, đương nhiên sẽ không nhắc tới. Sau lần trở về vì cha ngã bệnh, vẫn định tìm cơ hội nói với em, nhưng luôn không có cơ hội thích hợp, nên vẫn kéo dài đến bây giờ.”

Trong giọng nói của Quan Hạo Lê giống như có rất nhiều không thể làm gì, ông trời thật khéo trêu ngươi!

Với giải thích của anh, Tiết Giai Ny không thể hoàn toàn lý giải, ý tưởng của đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau như vậy, cho dù nói thế nào, anh lừa gạt mình trước, đây là sự thật không tranh cãi!

“Nói xong chưa?” Cô tỏ vẻ anh có thể rời đi.

“Ny Ny, cho anh thêm thời gian một năm được không? Chờ anh đứng vững xong, chúng ta có thể ngày ngày ở cùng một chỗ, trước mắt, phần lớn thời gian của anh còn phải sống ở Singapore.” Quan Hạo Lê kéo tay cô.

“Chuyện xưa của anh rất đặc sắc, rất cảm động, nhưng tôi không phải là cô nhóc mười bảy mười tám tuổi, không chơi nổi trò chơi chờ đợi, mời tìm người khác đi.” Giọng Tiết Giai Ny lạnh lùng.

“Em còn đang tức giận?” Quan Hạo Lê liếc đã hiểu ra tâm tình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59

“Không có.” Tiết Giai Ny vội vàng lên tiếng phủ nhận.

“Thật sự không có sao?” Quan Hạo Lê bình tĩnh hỏi ngược lại.

Tiết Giai Ny nổi giận, “Nếu anh không đi tôi sẽ báo cảnh sát!”

Nói xong, lập tức lấy điện thoại di động ra, Quan Hạo Lê chỉ có thể thở dài, chấp nhận rồi đi, anh nghĩ, Giai Ny còn cần tiêu hóa kỹ lời anh vừa nói, muốn lập tức cầu xin sự tha thứ của cô, đoán chừng hơi khó.

Sau khi anh rời đi, Tiết Giai Ny suy nghĩ rất nhiều, trong đầu rối tinh rối mù, luôn có hai ý kiến khác nhau chạy qua chạy lại, nhiễu loạn tâm thần cô hơi không tập trung.

Sau khi Quan Hạo Lê trở lại phòng cũng bị mất ngủ cường độ thấp, nhưng mệt nhọc quá độ khiến không bao lâu anh đã mở mắt không ra rồi, bị Chu Công kéo đi.

Rất khó được chính là, anh còn làm giấc mộng đẹp, mơ thấy Giai Ny thư thứ cho anh, còn đồng ý gả cho anh...

Cùng một buổi tối, có người vui có người buồn.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tiết Giai Ny bị hai bạn tốt cứng rắn kéo lên máy bay, ngay cả đường chống lại cũng không cho cô, nói gì mà chế độ đại học ở nước ngoài không giống trong nước, có biện pháp phối hợp.

Thêm nữa hai cô đều là phụ nữ có thai, cô kẹt ở giữa, tình thế khó xử, không thể không theo.

Sau khi trở lại, trừ buổi tối ở nhà cùng cha mẹ, ban ngày cô bị hai phụ nữ có thai Chân Chân và Cát gia này kéo ra ngoài, ba người không phải đi dạo phố, thì chính là đi quán cà phê nói chuyện phiếm.

Ba người bọn họ ngồi chung một chỗ, đề tài vĩnh viễn nói không xong, hiện giờ lại tăng thêm một người, tâm kinh dạy con.

“Ngồi chung một chỗ với hai phụ nữ có thai nâng cao bụng bự, tớ rất áp lực, còn phải mạo hiểm, tớ dễ dàng sao.” Tiết Giai Ny cười trừ nói.

“Này! Thành thật khai báo, đêm Chân Chân kết hôn cậu đi đâu?” Đột nhiên Cát Xuyên giống như nghĩ đến cái gì.

Tiết Giai Ny bụng ily lên uống một ngụm, giống như rất tự nhiên tra lời, “Tớ có đi đâu đâu.”

“Thôi đi! Lừa gạt ai đó! Sau đó tớ đi gõ cửa phòng cậu, không ai ở đó.”

Cát Xuyên cười hề hề như trộm, đáng vẻ rất muốn nghe bát quái.

Lương Chân Chân ở bên cạnh cũng bị khơi dậy hứng thú, hai mắt sáng trong suốt vòng tới vòng lui giữa hai người, viết đầy bốn chữ “Tớ rất muốn biết”.

“Thật sự không đi đâu, chính là đi tản bộ trên bờ sông Thames nổi tiếng, tiện thể đứng trên cầu tháp Luân Đôn nhìn xuống cảnh đêm, rồi trở về.” Tiết Giai Ny hết cách rồi, Cát gia luôn không đạt được mục đích không bỏ qua.

“Ồ... Không trách được tớ nghe bọn họ nói đêm đó bác sỹ Quan cũng không ở khách sạn nghỉ ngơi, một mình không biết chạy đi đâu, thì ra là như vậy!” Cát Xuyên như vỡ lẽ hiểu ra.

Tiết Giai Ny lườm cô một cái, “Cái gì thì ra là như vậy! Cậu đừng loạn tưởng có được không! Tớ không ghen với anh ta!”

“Giai Ny, cậu và bác sỹ Quan...” Lương Chân Chân mở lớn hai mắt, ý tứ rất rõ ràng.

“Này! Hai cậu suy nghĩ lung tung gì đâu! Tớ mới không dễ dàng tha thứ cho anh ta như vậy!” Tiết Giai Ny vội vàng nói.

Cát Xuyên vẻ mặt sáng tỏ nhìn về phía Lương Chân Chân, hai người ngầm hiểu trao đổi ánh mắt với nhau.

“Nghe lời này có vẻ có cả chuyện xưa, nói với các chị một chút đi.”

Tiết Giai Ny không đầu lại được với hai cô thay nhau “Công kích”, “Thật ra không có gì, chỉ gặp nhau ngoài ý muốn ở tháp trên cầu, sau đó... Cùng nhau về khách sạn.”

“Sau khi bắt gặp ngoài ý muốn, rồi cùng về khách sạn hả?” Cát Xuyên vốn không tin lời của cô.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu.

“Ít lừa gạt người đi!” Cát Xuyên và Lương Chân Chân cùng nhau bắt nạt cô.

Tiết Giai Ny nâng trán, phụ nữ đã kết hôn chính là khó dây dưa, chuyện gì đều thích suy nghĩ đến phương diện kia, mình đầu thắng hai cô ấy?

“Anh ta... Hôn tớ rồi.”

“Wow! Tớ biết ngay nhất định sẽ có cảnh thân mật, sau đó thì sao?” Mặt Cát Xuyên hưng phấn.

“Không có.” Tiết Giai Ny buông tay ra, rất bình tĩnh uống một ngụm cà phê.

Lương Chân Chân cười đến rất mập mờ, “Không thể sao, sau khi hôn môi nhất định sẽ xảy ra chuyện gì mới đúng.”

Cát Xuyên cũng phụ họa theo, “Vây là sao! Trai đơn gái chiếc, hai người lại yêu nhau, làm sao không va chạm ra chút lửa yêu!”

Trong giọng nói còn cường điệu chữ “Yêu” sau cùng trong câu.

“Hai người là một!” Tiết Giai Ny giận dữ nhìn hai cô chăm chăm.

“Hai chúng tớ chỉ chờ đợi cậu hạnh phúc thôi!” Lương Chân Chân và Cát Xuyên lập tức cùng làm ra vẻ mặt rất vô tội.

“Hừ!” Tiết Giai Ny hừ lỗ mũi.

“Đêm hôm đó, hai người... Có không..”

Một câu nói ấp úng của Cát Xuyên chưa xong, đã bị Tiết Giai Ny cắt đứt rồi, “Không có!”

“Hà? Mấy tháng không gặp, anh ta không đùng ngã cậu?” Cát Xuyên buồn bực.

Tiết Giai Ny giận đến mặt đỏ bừng, “Cát, Xuyên!”

“Ồ đây, lỗi tại tớ không điếc, nghe thấy.” Cát Xuyên ngoẹo đầu ngoáy lỗ tai.

“Được rồi, đừng tức giận, tớ và Cát gia cũng chỉ quan tâm chuyện lớn cả đời của cậu thôi, mặc dù bác sỹ Quan die enda anle equu ydonn như hoa hoa công tử, bất cần đời, sau khi biết cậu, những thói xấu kia vốn cũng sửa lại, theo xem xét của tớ, anh ta vẫn còn tương đối đáng tin.”

Lương Chân Chân kéo tay bạn tốt thành tâm nói, khoảng thời gian sau khi Quan Hạo Lê bỏ lại Giai Ny mà biến mất, cô rất có thành kiến với anh, sau khi có thể biết chân tướng, hơi đổi cách nhìn về anh, phát hiện anh không phải hạng con nhà giàu chơi bời lêu lổng.

“Anh ta nói với tớ về bối cảnh gia đình, nhưng rõ ràng trước đó có nhiều cơ hội, tại sao anh ta phải đợi đến sau khi chuyện phát sinh mới giải thích chứ? Ví dụ như... Chuyện a Duyệt, chẳng lẽ đây chính là chỗ ý tưởng của đàn ông và phụ nữ không giống nhau sao? Tớ rất sợ phía sau còn có chuyện không biết chờ tớ.”

Tiết Giai Ny nói ra lo lắng của mình, sau khi trải qua một loạt chuyện, cô càng ngày càng thiếu cảm giác an toàn.

“Đây là vấn đề tính tình chứ? Tớ cảm thấy hai người nên hàn huyên kỹ một chút, hai người chung đụng, khó tránh khỏi gặp ghênh, không gây gỗ là không thể nào, chỉ cần không mất đi tính quan trọng chính của vấn đề là được.” Cát Xuyên nói chen vào.

“Ừ.” Tiết Giai Ny gật đầu.

Singapore.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tòa nhà công ty Quan thị.

Quan Hạo Lê đang vui đầu tập trung tinh thần nhìn tổng giám đốc thị trường trình bản báo cáo lên, nghiêm túc phân tích tình trạng tiêu thụ tại các thị trường trong năm nay.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc” làm loạn suy nghĩ của anh, đầu anh cũng không ngẩng lên: “Đi vào.”

Trợ lý Phuong Thành ứng tiếng đẩy cửa vào, “Quan tổng, đây là bản đánh giá phân tích thị trường ngài muốn, từ năm trước đến năm nay.”

“Ừ, đặt đó trước đi.”

Quan Hạo Lê vẫn không ngẩng đầu, hiện giờ anh chỉ muốn nắm chặt từng giây từng phút thời gian cố gắng nắm giữ tất cả mọi chuyện trong công ty, làm được biết người biết ta, nếu không, lúc đàm phán hợp tác cùng bạn làm ăn, lấy cái gì để cho người ta tin phục.

Cố gắng của anh, Phuong Thành nhìn toàn bộ ở trong mắt, mặc dù trước kia anh rất xem thường Quan thiếu gia ngang ngược khoa trương làm theo ý mình này, nhưng hôm nay sau khi chân chính biết, anh mới biết trước kia mình tồn tại thành kiến với người ta.

Vốn tưởng rằng danh hiệu bác sỹ của Quan tổng cũng bằng bối cảnh gia đình mà có, sau mới biết tất cả đều là bản lĩnh thật sự của Quan tổng, hơn nữa trong mấy tháng chung đụng này, anh phát hiện chẳng những Quan tổng nghiêm túc chịu trách nhiệm, còn lộ ra vẻ cố chấp, không làm tốt không bỏ qua.

Điều này khiến cho anh cam lòng dieendaanleequydonn phục tùng Quan tổng, cam nguyện làm phụ tá cho anh, giúp anh. “Quan tổng, mẹ ngài dặn dò lần nữa, tối nay ngài phải về ăn cơm.” Phuong Thành giọng đồng hồ lên, đã sáu giờ rồi.

“Không trở về, quá bận rộn.” Quan Hạo Lê cự tuyệt rất quả quyết.

Phuong Thành hơi khó xử, phu nhân dặn đi dặn lại anh nhất định phải về ăn cơm, chỉ sợ rằng.. Có người nào đó muốn tới?

“Chuyện này... Công việc vĩnh viễn làm không xong, sau khi ngài từ Luân Đôn trở lại, đã làm thêm giờ hằng ngày, cũng không tốt cho thân thể, không bằng thừa dịp tối nay nghỉ ngơi cho khỏe một chút.” Phuong Thành đề nghị.

Quan Hạo Lê hơi dừng lại, Phuong Thành nói cũng có đạo lý, anh trở lại đã ba ngày rồi, cũng chưa có giây phút nào nhàn rỗi.

“Ừ.” Anh đứng dậy hoạt động gân cốt.

Ngày ngày ngồi trong phòng làm việc thật sự mệt chết đi được! Cũng không hiểu tại sao có thể có nhiều người mê mẩn vị trí này như vậy?

Phuong Thành thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, bằng không phu nhân lại thì thầm.

Về đến nhà, Quan Hạo Lê mới phát hiện tối nay không chỉ đơn thuần là tiệc gia đình, nhà cô nhỏ đều ở đây, còn có một cô gái anh không biết.

“Anh Lê.” Em họ Bùi Tranh giống như con bướm vui sướng, cười hi hi nhào tới ôm cánh tay Quan Hạo Lê.

“Nghỉ?” Quan Hạo Lê sờ tóc cô bé.

“Không có, em lén chạy về.” Bùi Tranh dí dỏm nháy mi.

“A Lê, mẹ giới thiệu với con, đây là con gái bác Giản Giản Mộng Ngữ, khi còn bé thường chơi với con, sau lại ra nước ngoài, có nhớ không?” Trình Nhã Chi cười híp mắt giới thiệu Giản Mộng Ngữ cho con trai.

“Anh Hạo Lê.” Giản Mộng Ngữ thẹn thùng gọi, mặt mày toát ra vẻ ngượng mợ.

Quan Hạo Lê khẽ nhú mày không thể thấy, ở đây là tiệc gia đình gì? Rõ ràng chính là cho anh xem mắt! Còn nói cả nhà cô nhỏ tới, chính là để phòng anh rồi đi.

“Quên, chuyện lúc còn bé, ai nhớ rõ ràng như vậy.” Giọng điệu của anh cứng rắn.

Trình Nhã Chi vừa nghe đã biết con trai mất hứng, nhưng bà không biến sắc, giả bộ hơi giận vỗ vỗ con trai, “Nhóc thúì, Mộng Ngữ người ta không dễ gì trở lại một chuyến, mấy ngày nay con phải chăm sóc người ta cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 60

Trong lòng Quan Hạo Lê không vui, nhưng lại không thể nổi giận trước mặt nhiều người như vậy, sẽ rất mất mặt.

“Mẹ, cuối năm rồi, chính là thời gian công ty bận nhất trong năm, con hận không thể ở công ty làm việc suốt 24 tiếng, làm sao có thời gian đi chơi?”

Anh kéo cà vạt, giọng nửa đùa nửa thật.

Ánh mắt của Giản Mộng Ngữ âm thầm, khi còn bé dọn nhà rời khỏi nơi này, lúc đó cô mới 9 tuổi, chuyện thích làm nhất chính là đi theo anh trai và anh Hạo Lê chơi đùa, nhưng bọn họ đều ngại mình quá nhỏ, lại thích khóc nhè, lúc nào cũng tìm cơ bỏ rơi cô.

Bây giờ, mười sáu năm trôi qua, cô đã sớm không còn là con nhóc thích khóc nhè, kể từ sau khi nhà cô dời đến Canada, cô đã cắt đứt liên lạc với rất nhiều bạn bè lúc nhỏ.

Gặp gỡ Bùi Tranh cũng là trùng hợp, hai người đều học tại đại học Oxford, có điều một người đang học thạc sĩ, một người là sinh viên năm thứ 2, hai năm học chung một trường học cũng không biết, lúc mới gặp thì hai người cũng không thể nhận ra nhau, sau khi trò chuyện mới biết là người quen lúc nhỏ.

Sau khi Bùi Tranh về nhà liền nói chuyện này cho ba mẹ nghe, sau đó có một hôm mẹ của cô đánh bài với Trình Nhã Chi nhắc tới chuyện này, Trình Nhã Chi ghi tạc trong lòng, sai người dò hỏi tình huống mấy năm nay của nhà họ Giản, không ngờ lại môn đăng hộ đối với nhà bọn họ, từ nhỏ bà đã thích cô bé Giản Mộng Ngữ kia, khéo léo xinh đẹp, sau khi lớn lên nhất định là một mỹ nữ.

Sau khi gặp mặt bà càng thêm hài lòng, vì vậy, liền có bữa cơm này.

“Cho dù công việc quan trọng đi nữa, cũng không thể không suy tính cho chuyện lớn cả đời mình!” Quan Hạo Lê cười nói.

“Đúng vậy, sắp tới lễ Giáng Sinh rồi, con nghỉ phép hai ngày, đi chơi với Mộng Ngữ.” Mẹ Quan trách cứ con trai.

“Mẹ, con vừa mới tiếp nhận chuyện của công ty, còn chưa hoàn toàn lấy được sự tin tưởng của các cổ đông lớn, con sẽ không suy nghĩ đến chuyện tình yêu nam nữ, nếu đi con đường này, con sẽ đi đến cuối.”

Trong lòng Quan Hạo Lê phiền não, trong lòng anh chỉ chứa được một mình Giai Ny, bên kia còn chưa giải quyết xong bên này lại tới một người, lại nói là người quen khi còn bé, nhưng anh vốn không có ấn tượng gì, cũng không muốn có cái gì với cô ta.

“Bác gái, đàn ông vốn nên lấy sự nghiệp làm trọng, anh Hạo Lê vừa mới tiếp quản công ty chưa tới nửa năm, chắc hẳn rất vất vả, con có thể hiểu.” Giản Mộng Ngữ kịp thời mở miệng, biểu hiện tài trí rộng lượng.

Mấy năm này, không phải là cô chưa từng nghe nói tới tên tuổi của Quan Hạo Lê, đây chính là bác sĩ vang danh trong giới y học, cũng là hoa hoa công tử tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì cách xa, cũng không có cơ hội gặp mặt, nên chỉ nghe cho vui.

Nhưng hôm nay, anh chân thật đứng ở trước mặt cô, đẹp trai tuấn lãng, mặc một bộ tây trang màu đen làm nổi bật lên sự bất phàm của anh, lộ ra sức hấp dẫn của đàn ông.

Hơn nữa mấy ngày này bác Trình và Bùi Tranh miêu tả cặn kẽ, cô cũng hiểu anh đôi chút, làm cho cô muốn chinh phục trái tim của anh.

“Trời ơi! Vẫn là Mộng Ngừ hiểu chuyện, thật sự bác càng ngày càng thích con rồi.” Trình Nhã Chi nắm hai tay của cô, vui mừng nói.

Quan Hạo Lê nhìn Giản Mộng Ngừ một cái, không nhìn ra, cô ta rất thông minh.

Giản Mộng Ngừ cũng cảm nhận được ánh mắt của anh, cô nở lại một nụ cười dịu dàng.

Quan Hạo Lê không nhận được nổi da gà cả người, vẫn là dáng vẻ hung hăng của Ny Ny nhà anh đáng yêu hơn, anh không có hứng thú với kiểu dịu dàng này.

“Ngồi xuống ăn cơm đi.” Ba Quan mở miệng đúng lúc, kêu cả nhà ngồi xuống.

Trong bữa cơm nói cười riu rít, phần lớn là giọng của Trình Nhã Chi, Quan Như, Giản Mộng Ngừ, Bùi Tranh, ba vị nam sĩ chỉ là thỉnh thoảng đón lấy lời nói, cũng không nói nhiều.

Sau khi ăn xong, Quan Hạo Lê vốn cho rằng Giản Mộng Ngừ sẽ đi về, nhưng không ngờ mẹ giữ cô ấy ở lại.

“Mộng Ngừ à, con có người thân ở Singapore không?” Trình Nhã Chi dịu dàng hỏi.

“Trừ một hai nhà bà con xa, còn lại thì không có.” Giản Mộng Ngừ trả lời.

“Bà con xa à? Bình thường có liên lạc không?”

“Không có.”

Hai người một xướng một đàn, trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng không ai nói ra, Giản Mộng Ngừ chính là con dâu mà Trình Nhã Chi nhìn trúng, đây đã là sự thật không thể chối cãi.

“Buổi tối ở lại đây đi, trên lầu còn rất nhiều phòng, với lại một mình bác ở nhà cũng không có ai trò chuyện, coi như là ở lại vì bác.” Trình Nhã Chi kéo tay của cô, ý tứ rất rõ ràng.

Giản Mộng Ngừ thông minh, sao mà không nhìn ra bác Trình thích cô, đương nhiên ngoan ngoãn đồng ý.

“Vâng ạ.”

Thời điểm gật đầu vẫn không quên liếc mắt nhìn Quan Hạo Lê, thấy anh không nhìn mình, khó tránh khỏi hơi thất bại, nhưng cô không tức giận, chỉ cần một ngày anh chưa kết hôn, mình vẫn có cơ hội.

Huống chi bác Trình thích mình như vậy, phần thắng, rất lớn!

Từ sau ngày đó, Giản Mộng Ngừ không gặp lại Quan Hạo Lê nữa, anh dậy sớm hơn cô, lúc về thì cô đã ngủ, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, không thể chạy đến phòng khách ngồi chờ anh trở về, có lúc cô chịu đựng không ngủ, nghe bên ngoài vang lên tiếng động, cô cũng không thể tùy tiện mở cửa chào hỏi với anh.

Vì vậy, cô chỉ có thể chờ buổi hẹn đêm Giáng sinh với anh.

Tuy nhiên, tính toán trong lòng lại không thành công.

Tối ngày 23 tháng 12, bởi vì công việc Quan Hạo Lê cần bay đến Bắc Kinh, ký giấy hợp tác với công ty bên kia, một ngày đã có thể giải quyết xong, nhưng anh tìm cơ ở lại ba ngày.

Trên thực tế, anh lặng lẽ bay đến thành phố C, chuẩn bị đón lễ Giáng sinh với cô gái mình yêu.

May mà tối hôm đó Lương Chân Chân và Cát Xuyên không chiếm lấy Giai Ny, ai cũng trở về với ông xã, anh cũng có lý do ở cùng với cô.

Gần tối, bầu trời rơi xuống những đóa bông tuyết, rất là hợp với tình hình.

Tiết Giai Ny đứng ở phía trước cửa sổ kinh ngạc nhìn bông tuyết bay múa bên ngoài, trong lòng hơi thất vọng, đến bây giờ điện thoại di động cũng không có một chút xú động tĩnh, tên đàn ông khốn kiếp kia! Lại lừa gạt cô!

Chợt, giữa một mảnh trắng xóa có một khinh khí cầu màu đỏ bay lên, phía trên viết năm chữ to: Ny Ny, anh yêu em.

Cô có chút không dám tin trọn to hai mắt, phát hiện đây không phải là ảo giác của mình, mà là thật.

Kéo màn cửa sổ ra, quả nhiên nhìn thấy có một người đang đứng dưới lầu, anh đứng bên cạnh chiếc xe Lamborghini, trên thân xe chất đầy hoa hồng đỏ được xếp thành chữ “I LOVE YOU”.

“Ny Ny!” Hai tay anh khép miệng lại, la lớn.

Trên mặt Tiết Giai Ny đỏ rực, anh muốn đánh thức mọi người sao?

Chỉ đành phải cuống quýt mặc áo khoác vào, chạy xuống ngăn cản sự điên cuồng của anh, tuy trong lòng, vui vẻ, tràn đầy ấm áp.

Quan Hạo Lê hài lòng nhìn cô gái mặc một chiếc áo nhung màu cam xuất hiện ở trước mặt anh, liền vội vàng đi tới ôm cô vào trong ngực, “Ny Ny, anh rất nhớ em.”

Tiết Giai Ny chỉ hơi hơi cựa quậy một cái, liền ngoan ngoãn rúc vào trong ngực anh, rất ấm áp. Hôn môi, rất thuận theo tự nhiên xảy ra, từ lúc đầu dịu dàng, càng về sau càng cuồng liệt như lửa, hai người đứng ở đây, giữa bông tuyết đầy trời, hôn như si như say.

Rất lãng mạn, rất duy mỹ, rất ấm áp.

Hồi lâu, Quan Hạo Lê mới thờ dốc thờ phi phò buông cánh môi kiều diễm của cô ra, ghé vào bên môi cô nói nhỏ, “Ny Ny, anh yêu em.”

Tiết Giai Ny vui sướng, con gái, đều rất dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt và “Viên đạn bọc đường” của đàn ông mê hoặc, đây là chân lý không thể thay đổi.

Quãng đường từ nhà Tiết Giai Ny đến nhà Quan Hạo Lê, vốn mất thời gian hai mươi phút, nhưng bị anh rút ngắn đến còn 12 phút, cơ hồ có thể dùng từ chạy như bay để hình dung.

Vừa vào nhà, hai người lập tức ôm hôn, quần áo bị cởi ra, cảm dục gần nửa năm, đối với cả hai mà nói, đều là khảo nghiệm.

Tối nay, dường như lấy hết sự nhiệt tình, chỉ muốn thiêu đốt lẫn nhau.

Quan Hạo Lê hôn khắp mỗi một tấc da thịt của người phía dưới, hung hăng thương yêu cô, chín cặn một sâu đắm vào cánh hoa mềm mại của cô, mạnh mẽ va chạm.

“Ừ. A.”

Tiết Giai Ny không chịu nổi rên ra tiếng, giọng điệu uyển chuyển mềm mại đáng yêu, người nghe đến tê dại trong xương.

Quan Hạo Lê giằng co với cô cả đêm, nửa uy hiếp nửa dụ dỗ cô bày ra rất nhiều tư thế mắc cở, cuồng dã thương yêu cô.

“Người xấu.”

Trong mơ màng, Tiết Giai Ny giận mắng một câu, sau đó, ngủ thật say, mệt quá!

Nhìn người trong lòng chìm vào giấc ngủ, con tim của Quan Hạo Lê xao động, anh tự tay sờ sờ gương mặt đỏ ửng của cô, tự lẩm bẩm: Ny Ny, tin tưởng anh, nhiều nhất là một năm nữa thôi, anh sẽ cưới em làm vợ, suốt đời chỉ yêu một mình em.

Trời dần tối, bên ngoài lạnh lẽo, bên trong xuân tình kiều diễm.

Rất nhiều chuyện, thường sẽ không đi theo quỹ đạo, chắc chắn sẽ có chút sai lệch, làm cho người ta không kịp trở tay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 61

Lễ Giáng sinh năm nay, Tiết Giai Ny quả thật rất hạnh phúc, khoe mất đuôi mảy cũng tràn đầy vẻ vui sướng và ngọt ngào.

Buổi tối, ba người bạn tốt hẹn một chỗ ăn cơm, có chồng mang theo chồng, có bạn trai mang theo bạn trai, không khí rất hòa hợp, tiếng nói tiếng cười bên tai không dứt.

“Quan Hạo Lê, Giai Ny giao cho anh đó, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy, chộc giận cô ấy đau lòng nữa, anh sẽ biết tay đấy!” Lương Chân Chân hừ lỗ mũi.

“Chị dâu yên tâm, trong lòng tôi vĩnh viễn chỉ có một mình Ny Ny.” Quan Hạo Lê nghiêm trang nói.

Nghe nói như thế, Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ mặt, khẽ cúi đầu xuống uống một ngụm nước.

“Là một người đàn ông, phải nên dứt khoát, đừng giằng vò nữa, hiện giờ tôi và Chân phi đã nâng cao bụng bự rồi, chẳng lẽ anh chưa có chút ý tưởng gì?” Cát Xuyên hỏi.

“Cát Xuyên!” Tiết Giai Ny mắc cỡ đỏ bừng cả mặt.

“Tôi cũng nghĩ sớm cưới Ny Ny làm vợ, nhưng điều kiện trước mắt còn chưa cho phép, ít nhất cần thời gian một năm.”

Lời này của Quan Hạo Lê để nói với Tiết Giai Ny, vừa nói vừa quan sát về mặt của cô.

“Ăn cơm đi! Hai cậu sắp làm mẹ không đói bụng sao? Thắng nhóc trong bụng không phân phối các cậu?” Tiết Giai Ny die nda nle equ ydo n kịp thời lên tiếng ngăn cản các bạn tốt hỏi thêm nữa.

Cô cũng hiểu rõ tình huống bây giờ của anh, thời gian dài như vậy cũng đã chờ, còn để ý chờ lâu thêm một năm sao?

Lại nói tuổi mình cũng không lớn, việc học một năm rưỡi ở Italy còn chưa hoàn toàn, chờ đợi cũng là cùng nhau.

“Đêm Giáng sinh tha hồ ăn uống, cạn chén!” Cát Xuyên hào sảng nâng ly.

Đỗ Hường Hằng vội vàng đoạt lấy ly trong tay cô, dịu dàng nói: “Ngoan, uống chút canh gà nóng trước.”

“Ngày ngày uống canh gà, không uống!” Cô gái nhỏ Cát Xuyên cong môi, cô không muốn uống.

Đằng Cận Tư bên cạnh cũng lấy thêm một chén đồ ăn dinh dưỡng cho bà xã, dụ dỗ cô ăn...

Một bữa cơm tối, ăn ấm áp khác thường.

Nếu là lúc trước, sau khi ăn xong mọi người chắc chắn đi KTV ca hát, nhưng bây giờ Lương Chân Chân và Cát Xuyên có thai, dĩ nhiên không thể đi nơi decibel cao đó, không tốt với thai nhi.

Cho nên, ai về nhà nấy.

Qua hết năm, Tiết Giai Ny về Italy tiếp tục học rồi, Quan Hạo Lê tập trung toàn bộ tâm tư lên việc công ty, thỉnh thoảng sẽ lấy cớ đi Italy công tác, một ngày thế giới hai người.

Khiến Quan Hạo Lê vô cùng buồn bực, mẹ có lòng dạ muốn hợp tác anh và Giản Mộng Ngữ, cho dù anh không để ý người ta như thế nào, họ đều không buông tha, thậm chí -

Trình Nhã Chi còn vận dụng quan hệ để Giản Mộng Ngữ nhận lời làm thư ký cho anh, anh muốn từ chối cũng không được!

Bên trong phòng làm việc, tâm tình Quan Hạo Lê rất không tốt, sắc mặt lạnh lùng.

“Tôi cần một vị thư ký chuyên nghiệp có kinh nghiệm làm việc hai năm, nhưng anh tìm cho tôi cái gì!”

Trông mặt anh hoàn toàn đen thui, lạnh lùng nhìn Phương Thành, bởi vì tin tưởng anh ta, nên chuyện tuyển thư ký giao cho anh ta làm, kết quả anh ta và mẹ “Cầu kết với nhau làm chuyện xấu!”

Phương Thành không ngừng kêu khổ trong lòng, anh có cách gì đây?

“Quan tổng, tôi biết rõ hiện giờ ngài rất tức giận, tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng lý lịch của Giản tiểu thư, chuyên ngành của cô ấy là kinh tế học và quản lý ở đại học Oxford, đã lấy được bằng thạc sỹ. Tôi nghĩ, phu nhân cũng hy vọng...”

“Hy vọng cái gì?” Giọng Quan Hạo Lê lạnh lùng như băng.

Sao anh lại không biết trong lòng mẹ có chủ ý gì, nhà họ Giản buôn bán làm ăn rất tốt ở Canada, Giản Ngữ có bằng thạc sỹ kinh tế học, không chỉ môn đăng hộ đối với nhà anh, còn có thể giúp anh trên phương diện công tác.

Nhưng anh tuyệt đối không thích như vậy!

Phương Thành đứng đó không nói thêm gì nữa, anh là người thông minh, cũng biết việc này mình làm hơi thiếu suy nghĩ, vốn tưởng rằng Quan tổng sẽ thích phụ nữ trợ giúp sự nghiệp cho mình, nhưng nghe giọng điệu của anh ấy, anh ấy cực kỳ ghét.

Có hai khả năng, một, anh ấy chỉ hy vọng vợ tương lai của mình ở nhà làm bà chủ nhà nhàn nhai; hai, anh không thích cô gái Giản Mộng Ngữ này.

“Đi ra ngoài!” Quan Hạo Lê đưa lưng về phía anh ta đốt một điếu thuốc, muốn nhờ vào đó buông lỏng tâm tình của mình.

Phuong Thành theo lời lui ra ngoài, dù khả năng nào, mình cũng làm sai.

Mặc dù như thế, nhưng Giản Mộng Ngừ vẫn tới làm rồi, ý nghĩ này cũng do cô chủ động đưa ra, làm một thực sỹ dieendaanleequaydonn kinh tế học, đảm nhận vị trí thư ký quả thật quá “Tự hạ thấp địa vị của mình” rồi, nhưng vì người đàn ông mình yêu mến, cô bất cứ giá nào.

Bất cứ chuyện gì, đều không thể không làm mà hường!

Nếu mỗi ngày anh đều sống ở trong công ty, cô cũng chỉ có thể tìm một chức vị ở trong công ty, có thể gặp anh mỗi ngày, cô cũng không tin, không nắm được anh!

“Quan tổng, đây là cà phê anh muốn.”

Giản Mộng ngừ mặc một bộ đồ văn phòng màu đen, trang điểm trang nhã, không biết trên người cô xịt nước hoa mùi gì, đi đến đâu đều là mùi thơm thấm người.

“Đề xuống đi.”

Quan Hạo Lê không ngừng đầu, giọng lạnh nhạt.

Anh cho rằng như vậy Giản Mộng Ngừ sẽ ngoan ngoãn rời đi, kết quả...

Năm phút sau, cô vẫn còn đứng bất động.

“Còn có việc gì sao?” Anh bắt đầu dĩ ngừng đầu liếc nhìn cô.

Khỏe miệng Giản Mộng Ngừ nhếch lên nụ cười chiến thắng, giọng nói dịu dàng như chứa nước, “Anh Hạo Lê, mệt không? Nếu không em xoa bóp giúp anh?”

“Đây là công ty, gọi tôi Quan tổng.”

Giọng Quan Hạo Lê vĩnh viễn rất lạnh nhạt, không có một chút xúu nhiệt tình.

Mười ngón tay Giản Mộng Ngừ xiết chặt, nhưng ngoài mặt vẫn là nụ cười có thể khen, “Được, vậy em ra ngoài trước.”

Vóc người cô rất đẹp, vòng eo mảnh khảnh, vòng hông rất rộng, hai chân thon dài, là kiểu đàn ông thích, nếu sớm mấy năm, anh có thể sẽ ấn cô dưới người, vui đùa một chút với cô.

Hiện giờ, trừ Tiết Giai Ny ra, anh đã không có bất kỳ hứng thú gì với phụ nữ khác.

Khoảnh khắc cửa đóng lại, Quan Hạo Lê bấm số nội bộ của Phuong Thành, “Về sau chuyện nhỏ như đưa cà phê để thư ký khác làm, sắp xếp chút công việc phức tạp sâu xa khác cho Giản Mộng Ngừ.”

Dứt lời, anh “Bộp” một cái cúp điện thoại.

Phuong Thành sững sờ cảm ứng nghe, bây giờ anh đã không được lòng người trong ngoài rồi.

Phu nhân dặn dò lần nữa anh phải sắp xếp công việc để bất cứ lúc nào Giản Mộng Ngừ cũng có thể đến gần Quan tổng, nhưng ý tứ của Quan tổng lại là hy vọng cô ta vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt anh.

Chuyện này... Cũng khó làm quá đi!

Suy tính hồi lâu, anh chỉ có thể tự mình đến phòng làm việc của Quan tổng, tỏ rõ thái độ của mình với anh ấy, bằng không die enda anle equu ydonn sau này chỉ sợ công việc sẽ phiền toái hơn.

“Quan tổng, công việc của Giản tiểu thư do phu nhân tự mình sắp xếp, tôi không có quyền hỏi tới, tôi chỉ là một trợ lý nho nhỏ, không làm được thuận lợi mọi bề.” Anh đi thẳng vào vấn đề.

Quan Hạo Lê lạnh lùng liếc nhìn anh, “Không có quyền hỏi tới?”

“Tôi đã ngây ngốc tại công ty Quan thị suốt sáu năm, bằng đấy lòng mà nói, làm mỗi một việc đều cẩn trọng, trước khi Quan tổng trở lại, người nắm quyền là cha mẹ ngài. Nói cách khác, mấy người đều là cấp trên của tôi, cho dù bây giờ phu nhân đã lui về tuyến sau, nhưng dù sao cũng là mẫu thân của ngài, tôi nào có năng lực đi cãi lại mệnh lệnh của bà? Kẹp ở giữa, tôi thật sự vô cùng khó xử, nếu Quan tổng cảm thấy tôi làm việc không xứng chức, đại khái có thể sa thải tôi, tôi không có câu oán hận nào.”

Phuong Thành nói một hơi toàn bộ lời trong đáy lòng mình ra, anh nghiêm túc cân nhắc, lúc này không lập trường kiên định, chờ lúc Quan Hạo Lê chân chính đứng vững gót chân, người bị sa thải đầu tiên chính là mình. “Được rồi! Vào lúc này cho tôi biết bề ngoài chân thành rồi hả? Vừa mới bắt đầu đi

làm gì? Cút về làm việc!”

Nét mặt Quan Hạo Lê nửa nói giỡn nửa giận dữ mắng mỏ, xua xua tay, để Phuong Thành rời đi, anh cũng biết việc này Phuong Thành rất khó làm, nhưng mình lại ép anh ta đưa ra lựa chọn, thật tâm thật ý phụ trợ mình, mà không phải vừa giúp mình, vừa lấy lòng cha mẹ!

Tiếp xúc sớm chiều mấy tháng nay, anh biết Phuong Thành rất trung thành với công ty, cũng là trợ thủ đắc lực của mình, cho nên anh vẫn không thể sa thải anh ta. Nhưng mà, một ngày mình có thể chân chính đứng vững gót chân, người dễ trở mặt với mình, sẽ chờ cút ngay!

Phuong Thành là một người thông minh, sao lại không hiểu đạo lý trong đó, cho nên anh ta làm ra lựa chọn lý trí, không tham dự “Chiến tranh” giữa hai mẹ con anh.

Liên tiếp mấy ngày, Giản Mộng Ngừ luôn có thể tìm đủ cớ lúc ẩn lúc hiện trước mắt Quan Hạo Lê, pha cà phê, làm biên bản hội nghị vân vân đủ thứ chuyện.

Quan Hạo Lê sắp phiền chết được, nhiều lần anh ám chỉ cô ở đây là lãng phí thời gian và thanh xuân của mình, nhưng cô ta cố tình làm như không nghe thấy, vẫn làm theo ý mình như cũ.

Ngày nào đó, anh thật sự không chịu nổi!

“Giản Mộng Ngừ, mặc dù mẹ tôi rất thích cô, nhưng mà tôi không có một chút xíu cảm giác nào với cô, tôi cũng quên toàn bộ chuyện lúc bé, ép đưa chín không ngọt, cần gì chứ?”

Lời của anh rất trực tiếp, thậm chí, còn hơi đã thương người nhỏ nhỏ.

Giản Mộng Ngừ mím mím môi, một hồi lâu không nói gì, từ nhỏ cô đã là con gái cưng của trời, trước tới nay luôn là nam sinh theo đuổi cô, đây là lần đầu tiên cô theo đuổi ngược đàn ông, lại gặp phải nhiều ngăn cản như vậy!

Quan Hạo Lê vốn tưởng rằng cô ta cứ buông tha như vậy, nhưng không ngờ -

“Em thích anh, em sẽ không dễ dàng buông tha!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62

Quan Hạo Lê hiển nhiên không ngờ tới cô ta sẽ quyết giữ ý mình như thế, biến thành miếng mồi ngon quả thật không phải hy vọng của anh.

“Tất cả đều do mình đơn phương yêu thì sẽ không có kết quả.”

Anh từ chối rất trực tiếp rất rõ ràng, mặc dù lời đã thương người, nhưng dù sao còn hơn về sau làm cho người ta thương tâm khổ sở hơn, hơn nữa, giữ lại vĩnh viễn là hiểm họa tiềm tàng, cũng không tiện giải thích với Giai Ny.

Giản Mộng Ngừ đã sớm biết anh là hoa hoa công tử, với phụ nữ, luôn luôn ai đến cũng không từ chối, nhưng biểu hiện hôm nay không khỏi làm cô sinh lòng nghi vấn, nhưng bác gái Trình nói anh không có bạn gái mà?

“Tại sao anh không thích em?”

“Chuyện tình cảm không vì cái gì cả.”

Quan Hạo Lê bình tĩnh trả lời, yêu và không yêu có lúc giống như đã được sắp xếp từ chôn u minh.

Lời của anh khiến Giản Mộng Ngừ bén nhọn ý thức được một vấn đề, “Anh cso người trong lòng rồi hả?”

“Không sai.”

Quan Hạo Lê không muốn che giấu, sớm muộn gì cũng phải công khai, sớm một chút để cho bọn họ chuẩn bị tâm tư cũng tốt.

Trả lời khẳng định của anh giống như đánh một đòn cảnh cáo Giản Mộng Ngừ, từ đầu đến chân, xuyên tim!

“Cô ta là ai? Bây giờ cô ta ở đâu?” Cô run giọng hỏi.

“Không liên quan đến cô.”

Quan Hạo Lê lạnh lùng trả lời, trước khi anh còn chưa có năng lực cho Giai Ny một hôn lễ hoàn mỹ, anh tạm thời cần giữ bí mật thân phận của cô, để tránh mang tới cho cô một chút phiền toái không cần thiết.

Dứt lời, anh đi luôn, cũng không nhìn Giản Mộng Ngừ một cái.

Giản Mộng Ngừ đứng nguyên tại chỗ từ tức giận ban đầu dần bình tĩnh lại, điều này có lẽ chỉ là nguy trang của Quan Hạo Lê, cho dù là thật thì như thế nào, bây giờ cô ta không ở bên cạnh anh, con dâu hợp ý bác gái Trình là mình, so sánh như thế, phần thắng của mình vẫn tương đối lớn hơn.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô đã khá hơn nhiều.

Sáng ngày hôm sau, Giản Mộng Ngừ vẫn xuất hiện trong phòng làm việc của Quan Hạo Lê như thường ngày, tươi cười rạng rỡ bưng cà phê cho anh, giống như cuộc nói chuyện ngày hôm qua không tồn tại.

“Quan tổng, đây là bố trí hành trình ngày hôm nay của anh, buổi sáng có một cuộc họp, buổi chiều phải đi hội sở Minh Hoàng ký kết hợp đồng...”

Giản Mộng Ngừ nói từng câu từng chữ rõ ràng, đều đầu vào đấy.

“Được, biết rồi.”

Quan Hạo Lê cảm thấy nhức đầu, rốt cuộc người phụ nữ này ngốc hay mưu tính quá sâu?

Cô ta thật sự cho rằng sống ở bên mình die nda nle equ ydo n thì có thể làm cho mình thích cô ta sao? Hay là... Cô ta cảm thấy mẹ là núi dựa kiên cường nhất cho cô ta, cho nên mới tự tin quá độ như vậy?

Xế chiều trên đường đi hội sở Minh Hoàng ký hợp đồng, Quan Hạo Lê không nhận được hỗ trợ lý bên cạnh, “Cậu cảm thấy Giản Mộng Ngừ là hạng người gì?”

Phương Thành hơi ngần ra, “Cái này... Thuộc hạ tiếp xúc với cô ấy không nhiều, thật sự không tiện đánh giá.”

“Đừng giờ giọng với tôi! Nghĩ cái gì thì nói cái đó.” Quan Hạo Lê nheo mắt lại.

“Ặc... Giản tiểu thư là người rất thông minh, là một cao thủ xã giao.”

“Còn gì nữa không?”

“Trước mắt, tôi chỉ nhìn ra những thứ này.”

“Hỏi cậu một vấn đề, một người phụ nữ thổ lộ với một người đàn ông, bị từ chối, sau đó cô ta làm như không có chuyện gì xảy ra ở lại bên cạnh người đàn ông, cậu nói cô ta có tâm lý gì?”

Phương Thành suy tít chút nữa cắn lưỡi, không phải Quan tổng nói về anh và Giản tiểu thư sao?

“Có hai tình huống.” Anh rất lý trí mở miệng.

“Nói.” Quan Hạo Lê liếc cậu ta.

“Một, người phụ nữ thật sự yêu người đàn ông, nguyện ý không oán giận không hối hận ở bên cạnh anh ta hai, người phụ nữ vốn không tin lời người đàn ông nói, tất cả chỉ do mình đơn phương cho rằng mình còn có cơ hội.”

Quan Hạo Lê nghiêm túc ngẫm nghĩ mấy giây, cậu ta nói rất thận trọng, cũng rất chính xác.

“Nhóc, không nhìn ra, cậu chính là một tình thánh lớn!” Anh cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Phương Thành.

“Xấu hổ, xấu hổ!” Đầu Phương Thành đầy vạch đen.

Những ngày tiếp theo, Giản Mộng Ngừ vẫn lấy lòng trước sau như một, nhưng Quan Hạo Lê đối xử với cô không lạnh không nóng như trước, cô chỉ có thể đi đến chỗ mẹ chồng tương lai Trình Nhã Chi khóc lóc kể lể.

“Bác gái Trình, anh Hạo Lê... Nói anh đã có... Người phụ nữ mình thích.”

Giản Mộng Ngừ cố nặn ra vài giọt nước mắt, giọng nghẹn ngào vài lần.

Trình Nhã Chi an ủi cầm tay cô, nói ra lời thăm thía: “Mộng Ngừ, cháu đừng nghe thằng nhóc hỗn xược nói càn, nó tuyệt đối lừa gạt cháu, con trai bác sinh bác có thể không biết sao?”

“Nhưng mà, dáng vẻ của anh ấy không giống như đang nói đùa.” Trên lông mi của Giản Mộng Ngừ đọng vài giọt nước mắt.

“Lời đàn ông, lúc thật lúc giả, hiện giờ a Lê tập trung tinh thần trên công việc, hoàn toàn không có lòng bàn luận chuyện tình cảm, nó nói những điều này không phải muốn cháu rời đi sao, nếu cháu đi thật, vậy không phải như ý nguyện của nó?”

Giản Mộng Ngừ cảm thấy lời của bà rất có đạo lý, nhưng mơ hồ lại cảm thấy có chỗ nào giống như không đúng, nói không ra.

“Bác gái, cháu nghe bác.” Cô gật đầu.

“Bé ngoan, cháu hãy yên tâm, ở trong lòng bác, cháu đã là con dâu nhà họ Quan, chờ a Lê hết bận rộn, dần dần sẽ phát hiện chỗ tốt của cháu.”

Trình Nhã Chi vỗ vỗ tay cô ta, cho cô ta ăn một viên an thần.

“Bác gái, cháu rất thích anh Hạo Lê, cháu...” Giản Mộng Ngừ giả bộ xấu hổ cúi đầu.

“Bác biết rõ, bác cũng rất coi trọng hai đứa.” Trình Nhã Chi cười còn rực rỡ hơn hoa.

Sau lần nói chuyện này, trong lòng Giản Mộng Ngừ có dự định, cô cảm thấy, bác gái Trình thật sự thích mình, bối cảnh gia đình và trình độ học vấn của mình cũng xứng với con trai bà, không thể nghi ngờ là đối tượng con dâu xứng chức nhất trong cảm nhận của bà.

Vì vậy, cô làm việc trong công ty càng thêm không sợ hãi rồi, tạo cho tất cả mọi người biểu hiện giả dối: cô là thiếu phu nhân tương lai.

Vốn là chuyện mờ mịt không rõ ràng, nhưng sau khi die enda anle equu ydonn mọi người suy đoán hư cấu, thì trở nên chân thật có thể tin rồi, một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu, người trong cả công ty đều biết.

Giản Mộng Ngừ là con dâu được nhà họ Quan dự định chọn.

Công ty Quan thị là công ty đầu rỗng ở Singapore, đương nhiên rất được nhóm truyền thông chú ý, chuyện này nhanh chóng truyền vào tai người thích bắt quái.

Trong lúc này, các tòa soạn báo lớn và nhỏ ở Singapore tranh nhau cướp đoạt tin tức như lũ bão này, muốn chiếm quyền chủ đạo.

Giản Mộng Ngừ rất hài lòng với kết quả này, khoe môi lộ ra nụ cười nhìn tít trang đầu trên báo: Vị hôn thê của tổng giám đốc Quan Hạo Lê mới nhậm chức công ty Quan thị ra ánh sáng, là con gái trộm bắt động sản nào đó ở Canada Giản Mộng Ngừ.

Vừa vặn chính là, bản thân Quan Hạo Lê vào vai nam chính trong trung tâm dư luận đang trên máy bay đi Italy, cho nên, anh đã bỏ lỡ tin tức như lũ bão này.

Cũng bỏ lỡ thời gian xử lý tốt nhất, mang đến hậu quả không tốt.

Italy.

Kể từ sau khi Tiết Giai Ny biết thân phận thực sự của Quan Hạo Lê, thường rất chú ý đến tin tức mới nhất về anh trên Internet, hôm nay, cô vừa mới mở ra, đã giống như đánh đòn cảnh cáo!

Anh, lại có thể đánh hôn sau lưng mình!

Còn cả ngày lời ngon tiếng ngọt lừa mình, nói cái gì mà một năm hẹn ước!

Tất cả đều là chó má!

Người đàn ông khốn kiếp!

Cô tức giận níu chặt tay, trong lòng ngực đã tích đầy lửa giận hừng hực. Lại vào lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, rõ ràng là người đàn ông khốn kiếp gọi tới.

Nhất định gọi tới để giải thích hoặc nói xin lỗi, cô không muốn nghe, một chút cũng không muốn nghe!

Chuyển điện thoại di động về chế độ im lặng, mặc cho nó vang lên không ngừng.

Cũng trong lúc đó, Quan Hạo Lê chờ ngoài ký túc xá nữ hơi buồn bực, sao Giai Ny không nhận điện thoại của mình, cô không ở trong trường học sao?

Điện thoại không ai nhận, anh lại không thể tùy tiện đến ký túc xá của cô tìm, chỉ có thể cam chịu chờ đợi.

Ba giờ trôi qua, anh hơi nóng nảy.

“Anh đến tìm Bonnie sao?”

Đột nhiên, bên cạnh có một lưu học sinh dieendaanleequydonn Trung Quốc đi tới, sau khi nhìn anh hai lần hỏi, cô và Bonnie là bạn cùng lớp, trước nhìn thấy Quan Hạo Lê tới tìm cô ấy, cho nên hơi ần tượng.

“Ừ, cô biết bây giờ cô ấy đang ở đâu không?” Quan Hạo Lê giống như thấy cứu tinh.

“Cô ấy vẫn ở trong ký túc xá! Anh không gọi điện thoại cho cô ấy sao?”

Quan Hạo Lê cười khổ buông tay, “Có thể điện thoại của cô ấy có vấn đề, vẫn không gọi được.”

“Vậy sao, vậy anh đi theo tôi.”

Nói xong, rồi dẫn anh vào ký túc xá nữ, may mà nơi này quản không nghiêm, thường có nam sinh ra vào.

Tiết Giai Ny đang ngồi trong phòng hờn dỗi, hiển nhiên không ngờ tới Quan Hạo Lê đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, hơi sợ sệt, cùng lúc đó, bạn học tốt bụng đó rất biết điều tránh đi.

“Ny Ny, anh rất nhớ em.”

Quan Hạo Lê cực kỳ thâm tình nhìn cô, tiến lên một bước định ôm chặt cô.

“Buông tôi ra! Anh là kẻ lừa gạt!” Sau khi kịp phản ứng, Tiết Giai Ny tức giận mắng.

“Anh làm sao?” Quan Hạo Lê bị mắng cảm thấy rất khó hiểu.

“Anh chính là đồ nguy quân tử! Khốn kiếp! Tôi không muốn nhìn thấy anh, dứt!” Lòng ngực Tiết Giai Ny phập phồng kịch liệt, cô cảm thấy mình như con rối dốt nát, bị người sai khiến xoay vòng vòng.

Chân mày ngọn núi của Quan Hạo Lê không tự chủ nhướn lên, “Ny Ny, có phải em hiểu lầm gì rồi không?”

“Hiểu lầm? Hôm nay tôi mới biết mình là con nhỏ cực kỳ ngốc nghếch từ đầu đến đuôi!” Tiết Giai Ny cười lạnh tự giễu cợt mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 63

Quan Hạo Lê có cảm giác như tên hòa thượng lùn không với tay đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết suy nghĩ gì), trước khi ra cửa mọi chuyện đang tốt đẹp, thế nhưng chưa tới một ngày, là được như vậy chứ?

“Ny Ny, em bình tĩnh một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bây giờ anh phải tỉnh táo, nhất định là đã xảy ra hiểu lầm, bằng không Ny Ny sẽ không khác thường như thế.

Tâm trạng của Tiết Giai Ny không tốt, con người dễ suy sụp nhất khi bị chính mình người mình yêu lừa gạt.

“Tôi không bình tĩnh được!”

Thật sự là cô rất khó bình tĩnh lại, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện anh đính hôn với người con gái khác, mà mình ngu ngơ chẳng hay biết gì, tâm trạng rất khó chịu.

“Ny Ny, anh thề anh chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với em, nếu như em nghe lời đồn đãi gì, thì đó đều là giả.”

Quan Hạo Lê nghi ngờ trong lòng, nhưng anh lại không biết cụ thể là chuyện gì.

“Giả? Chẳng lẽ chuyện anh có vị hôn thê cũng là giả!” Tiết Giai Ny nhếch môi cười lạnh.

“Vị hôn thê?” Quan Hạo Lê kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Bớt giả vờ giùm đi!”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, trong lòng Tiết Giai Ny thoáng qua một tia nghi ngờ, nhưng sau đó là xem thường! Con người của anh không đáng để thông cảm! Không đáng chút nào!

“Ny Ny, vị hôn thê của anh chỉ có thể là em, tuyệt đối không phải là người khác.” Quan Hạo Lê nói như đinh đóng cột.

Tiết Giai Ny hừ lạnh một tiếng, “Anh cảm thấy tôi rất ngốc sao?”

Quan Hạo Lê lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho trợ lý Phương Thành, cố ý mở loa ngoài.

“Hôm nay trong nước có tin gì mới sao?”

Trong lòng trợ lý Phương Thành hồi hộp, xem ra tổng giám đốc Quan đã biết việc này, mình muốn gạt cũng không gạt được.

【 Sáng sớm hôm nay, tất cả trang đầu của báo chí, tòa soạn đều đăng tin tức anh có vị hôn thê, thật là khiến người ta khó hiểu. 】

“Giản Mộng Ngữ?”

Quan Hạo Lê cảm tức trong lòng, người phụ nữ đáng chết này! Cô ta cho rằng lấy lòng mẹ anh thì có thể làm con dâu nhà anh sao? Người đi tới cuối đời với cô ta là mẹ anh sao?

【 Ừ. 】

Phương Thành cảm thấy phong ba bão táp sắp ập tới, tổng giám đốc Quan rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

“Bây giờ anh đi điều tra rõ ràng cho tôi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Ai tiết lộ tin tức này cho báo chí? Sau khi điều tra xong, niềm phong bọn họ!”

【 Vâng, xin tổng giám đốc Quan yên tâm, tôi nhất định làm được. 】

Trong lòng Phương Thành thở dài, cô Giản này, quả nhiên quá nóng lòng, chinh phục đàn ông không thể quá suy nghĩ trù tính, còn không sẽ mất nhiều hơn được.

Sau khi cúp điện thoại, Quan Hạo Lê nhìn về phía Tiết Giai Ny, “Ny Ny, anh thật sự không biết chuyện này, tối hôm qua anh lên máy bay, vừa xuống máy bay anh đã tới trường học tìm em, còn chưa kịp xem tin tức.”

“Anh cho rằng gọi điện thoại, hát song ca với người ta thì tôi sẽ tin anh sao?” Giọng điệu của Tiết Giai Ny lạnh nhạt.

“Nếu như anh muốn hát song ca thì sẽ không mở loa rồi, Ny Ny, em bình tĩnh suy nghĩ thử mọi chuyện, phản ứng của anh giống như là giả vờ sao? Nếu như mà anh biết trước, nếu như mà anh cố ý lừa em, anh nhất định sẽ suy nghĩ kỹ để giải thích với em, mà không phải là bị động đứng ở đây.”

Quan Hạo Lê nói nhỏ nhẹ phân tích lý trí, anh đúng là đã đánh giá thấp năng lực của Giản Mộng Ngữ.

“Anh còn biết vị hôn thê của mình tên gì, còn cần thiết giải thích sao?” Tiết Giai Ny lạnh giọng nói.

“Ny Ny, cô ta không phải vị hôn thê của anh, cô ta chỉ là con gái của bạn ba anh, trùng hợp là mẹ anh rất thích cô ta, nên cô ta ở tạm nhà anh.” Quan Hạo Lê nói hết ra, che giấu ngược lại không tốt.

Tiết Giai Ny nghe xong lời này, tim lạnh lẽo, còn nói không phải vị hôn thê, cũng ở nhà anh ta rồi!

“Anh thật sự xem tôi là con ngốc sao?”

“Ny Ny, anh biết trước đó không nói cho em biết là anh không đúng, nhưng anh vốn chỉ xem cô ta là em gái, không có suy nghĩ gì khác với cô ta, bây giờ anh toàn ở lại công ty, rất ít khi về nhà, cô ta có ở nhà hay không, không liên quan gì tới anh. Với lại, mẹ anh thích cô ta nhưng không có nghĩa là anh cũng thích cô ta, cô ta làm những chuyện này, tất cả đều là cô ta đơn phương mà thôi.”

Quan Hạo Lê liền vội vàng giải thích, anh vốn chỉ muốn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, xong rồi, không có việc gì lại nhảy ra thêm một chuyện!

“Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe.” Tiết Giai Ny quả quyết nói.

Coi như bây giờ Quan Hạo Lê nói đều là sự thật, với bối cảnh của gia đình anh, cha mẹ anh nhất định sẽ tìm một người vợ môn đăng hộ đối, có thể giúp cho sự nghiệp của anh, mà Giản Mộng Ngữ, không thể nghi ngờ là thí sinh tốt nhất.

Xem xét lại mình, không có gì cả.

Nếu sớm muộn cũng phải chia tay, còn không bằng kết thúc sớm một chút!

Nhưng chuyện làm cô để ý nhất là, sợ rằng cho tới bây giờ, cha mẹ anh cũng không biết là có một người như mình.

Trước tới giờ, anh đều thích để sau khi mọi chuyện đã xảy ra thì mới giải thích, trước đây đã có hai lần, bây giờ, cũng như vậy, cô thật sự mệt mỏi.

Trong lòng Quan Hạo Lê vô cùng thất bại, có trăm ngàn lời nói, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Giai Ny, thì không thể nói ra lời.

Xem ra, hôm nay nói gì cũng vô dụng.

“Ny Ny, anh biết bây giờ cho dù anh nói gì, em cũng không tin, nhưng anh có thể thề, trái tim và thân xác của anh, chưa bao giờ phản bội em.”

Dứt lời, Quan Hạo Lê liền xoay người rời đi.

Chuyện đầu tiên anh làm khi trở về, chính là biết được người khởi xướng là ai, hại anh đủ thảm!

Phuong Thành rất nhanh liền điều tra ra chân tướng của chuyện này, là một email vừa đăng ký gửi tin tức này cho tòa soạn, mặc dù nhất thời chưa tra ra người kia là ai, nhưng anh có dự cảm: 90% là Giản Mộng Ngữ.

Quan Hạo Lê cũng cho là như vậy, anh trực tiếp cầm tờ báo đi tìm Giản Mộng Ngữ.

“Đây là chuyện gì?”

“Anh Hạo Lê, em cũng đang thắc mắc sao báo chí lại nhạy tin tức như vậy, ngay cả em là một người trong cuộc. chưa biết thì họ đã biết rồi.” Giản Mộng Ngữ cố ý làm bộ như rất kinh ngạc.

“Xem ra, chúng ta cần mở một buổi họp báo để giải thích chuyện này.” Quan Hạo Lê lạnh lùng nhếch môi.

Giản Mộng Ngữ vừa nghe, liền luống cuống, điềm đạm đáng yêu nói: “Anh Hạo Lê, anh thật sự không thích em một chút xíu nào sao?”

“Tiểu Ngữ, khi còn bé, anh xem em là em gái, sau khi lớn lên cũng là như thế, anh đã nói rất rõ với em rồi, anh có người yêu, em cần gì như vậy đây?”

“Anh Hạo Lê, em cũng nói rất rõ rồi, em thích anh, không phải anh thì em không gả, rốt cuộc cô gái kia có cái gì tốt? Em có chỗ nào không bằng cô ta? Anh nói cho em biết đi!” Giản Mộng Ngữ hơi cuồng loạn.

“Tiểu Ngữ, chuyện tình cảm vốn rất khó nói, không cần tốt, thì anh vẫn yêu cô ấy, mãi mãi không yêu ai khác.”

Quan Hạo Lê nói rất khẳng định, anh và Giai Ny có được hiện tại, đã là bất ngờ rồi, anh hi vọng ngày sau có thể thuận buồm xuôi gió, đừng xảy ra chuyện gì nữa.

“Em không tin! Người trong lòng bác gái là em, bác ấy sẽ không cho phép anh cưới người khác.” Giản Mộng Ngữ đã hoàn toàn bất chấp giá nào.

“Nếu mẹ anh thích em như vậy, anh không ngại cho mẹ anh và em sống với nhau suốt đời.” Giọng nói của Quan Hạo Lê lạnh lùng như băng.

Anh không hiểu sao Giản Mộng Ngữ cố chấp như vậy, hai người mới gặp mặt được bao nhiêu lâu, sao cô ta cứ khẳng khẳng một mực yêu mình như vậy?

Hoàn toàn không có thể!

Giản Mộng Ngữ cực kỳ bi thương nhìn anh, “Anh Hạo Lê, em khiến anh ghét em như vậy sao?”

“Anh không ghét em, chỉ là không thích em.”

Lời nói lạnh nhạt của Quan Hạo Lê làm thương tổn trái tim yếu ớt của Giản Mộng Ngữ, cả người vô lực ngồi co quắp ở trên ghế sa lon, khóe mắt không nhìn được chảy xuống hai giọt nước mắt.

Mặc dù làm tổn thương phụ nữ không phải là việc mà một quý ông nên làm, nhưng Quan Hạo Lê cảm thấy phải dừng chuyện này lại, cho một đáp án mơ hồ sẽ làm tổn thương người ta hơn.

Sau khi anh rời đi, Giản Mộng Ngữ liền trở về biệt thự nhà họ Quan tìm Trình Nhã Chi khóc lóc kể lể, khóc đến hoa lê đài vũ, đáng thương.

Trình Nhã Chi chỉ có thể phí tâm tư an ủi cô, còn gọi điện thoại hung hăng mắng con trai một trận, ồn ào rất không vui vẻ.

Sáng hôm sau, Quan Hạo Lê cố ý mở một buổi họp báo, giải thích với mọi người chuyện này chỉ là hiểu lầm, là người có ý xấu đồn đại, hoàn toàn không có thật.

Xong việc, anh còn nói quả thực anh có một vị hôn thê, nhưng không phải là Giản Mộng Ngữ, là một người khác.

Vừa dứt lời, các phóng viên rồi rít giành hỏi.

“Tổng giám đốc Quan, anh có thể tiết lộ tên vị hôn thê của anh không?”

“Tổng giám đốc Quan, vị hôn thê của anh là tiểu thư của tập đoàn nào vậy?”

“Tổng giám đốc Quan, hiện giờ vị hôn thê của anh đang ở đâu?”

.....

Đối mặt với các câu hỏi của phóng viên, Quan Hạo Lê cười lạnh nhạt, ưu nhã mở miệng, “Xin lỗi, thứ cho tôi hiện tại không thể trả lời, đến lúc đó, tự nhiên tôi sẽ thông báo cho mọi người.”

Nghe được câu trả lời này, nhất thời các phóng viên đều thẩn thứ, hình như người ta không muốn nói, bọn họ cũng không có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 64

Clip tin tức này truyền nhanh chóng trong nước Singapore, nhanh chóng lên tất cả các trang web truyền thông lớn, trong khoảng thời gian ngắn, tỷ lệ xem “Từ từ” tăng lên.

Cha Quan mẹ Quan và Giản Mộng Ngừ đều thấy được, trừ cha Quan tương đối bình thản, tâm tình Trình Nhã Chi và Giản Mộng Ngừ đều rất không tốt, đây không phải rõ ràng cho hai người một cái tát sao?

“Tức chết bác rồi! Thằng nhóc thú này là cố ý đối nghịch với bác!” Trình Nhã Chi cực kỳ tức giận.

“Bác gái Trình, cháu vẫn nên đi thôi, ở đây chỉ biết chọc người sinh chán ghét.” Giản Mộng Ngừ cúi đầu lau nước mắt, đáng vẻ hoa lệ đầm mưa đáng thương.

Giả vờ nhu nhược không thể nghi ngờ là điểm mạnh của cô, cũng là bùa phép tranh thủ đồng tình.

“Mộng Ngừ, cháu cứ nhận thua như vậy sao? Chẳng phải vừa vặn để cô gái kia được như ý?” Ngược lại Trình Nhã Chi có lòng muốn Giản Mộng Ngừ thành con dâu của bà.

“Bác gái, anh Hạo Lê nói anh không thích cháu...” Giản Mộng Ngừ khóc đến mắt ướt nhoe.

Trình Nhã Chi cầm tay cô, “Đưa nhỏ ngọc, thích hay không thích trong miệng đàn ông còn không thể tin tưởng đơn giản, nói không chừng a Lê chỉ cảm động nhất thời, hết mới mẻ là tốt rồi.”

“Lỡ như anh Hạo Lê nghiêm túc với cô gái kia?” Giản Mộng Ngừ lo lắng nhất chính là vấn đề này.

“Cô bé, cháu phải có lòng tin với bản thân, không thể đề cao chí khí người khác, hạ thấp uy phong của mình, bác và bác trai cháu vĩnh viễn là núi dựa kiên cường nhất của cháu, cũng sẽ chỉ thừa nhận cháu là con dâu nhà chúng ta, a Lê nó sớm muộn gì cũng sẽ nhận rõ sự thật này.”

Trình Nhã Chi tận tình khuyên nhủ, cũng chính vì bà khư khư cố chấp không chỉ dẫn chính xác cho Giản Mộng Ngừ, mới khiến cho đường tình của Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny đây nhấp nhô.

Giản Mộng Ngừ hít mũi, sau khi được bác gái Trình chỉ điểm, chút dao động trong lòng cô bỗng vững chắc.

Tất cả tương lai đều chưa rõ, cô không thể cứ bỏ qua như vậy, ai thua ai thắng còn chưa chắc!

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình cô tốt hơn nhiều, rồi ngồi cùng Trình Nhã Chi tính kế, hai người phụ nữ ngồi trong phòng khách ríu rít trò chuyện, bởi vì thân thể cha Quan khó chịu, nên lên lầu nghỉ ngơi trước.

Ông không đặc biệt tán thành cũng không ngăn cản với cách làm của bà xã, ông tin tưởng con trai có ý kiến về hôn nhân của bản thân, dù người khác pha trộn ra sao, cũng không làm nên chuyện gì.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi một tin nhắn cho con trai: Chỗ mẹ con và tiểu Ngừ, đừng quá xem thường.

Quan Hạo Lê đột nhiên nhận được tin nhắn này, hơi ngáy ngẩn cả người, cha lại có thể đứng về phía anh? Xem ra bản thân thật sự cần cẩn thận đối phó rồi.

Riêng một Giản Mộng Ngừ không thể tạo nên sóng gió gì, nhưng cộng thêm mẹ, vậy không chắc.

Cho nên, cẩn thận một chút luôn không sai.

Xã hội bây giờ, tốc độ truyền bá tin tức là nhanh nhất, Tiết Giai Ny đương nhiên nhìn thấy Quan Hạo Lê mở hộp báo, nhìn anh trịnh trọng giải thích với truyền thông chuyện riêng của mình, oán hận trong lòng cô tiêu mất một chút, mà dù sao do anh lừa gạt mình trước.

Nếu sớm nói với mình, nhất định sẽ ít đi rất nhiều phiền toái.

Về phần anh thừa nhận vợ chưa cưới là người khác trước truyền thông, Tiết Giai Ny tỏ vẻ trầm mặc, cô tuyệt đối sẽ không xí chỗ trước, mới không cần tự mình đa tình!

Quan Hạo Lê gọi điện thoại cho cô, cô cũng không nhận, coi như hiểu lầm, đó cũng chính do anh tạo thành!

Huống chi anh giấu mình tiếp xúc với một phụ nữ khác, đó chính là lỗi của anh! Dĩ nhiên không thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy!

Cuối tuần là ngày dự sinh của Chân Chân và Cát gia, hai người cách nhau mấy ngày, cô đã đồng ý sẽ về cùng hai cô ấy rồi, thu thập mấy bộ đồ đơn giản, rồi bay về.

Khi nhìn thấy Quan Hạo Lê xuất hiện die nda nle equ ydo n ngay trước mắt ở sảnh chính sân bay thì cô biết mình bị Chân Chân lừa dối, còn phải tài xế tới đón cô, rõ ràng là cố ý!

“Ny Ny...”

Quan Hạo Lê cười hí hửng tiến lên, nhanh chóng nhận lấy va li hành lý trong tay cô.

“Mau tránh ra!”

Tiết Giai Ny vốn không cho anh sắc mặt tốt, là anh lừa gạt mình trước, đáng đời!

“Ny Ny, anh và Giản Mộng Ngữ đó thật sự không có gì, anh đã nói rõ ràng với cô ta, anh vĩnh viễn sẽ không thích cô ta, người anh yêu là em.”

Quan Hạo Lê vội vàng giải thích, không nói rõ chuyện trước cho Giai Ny đúng là sai lầm của anh.

“Đây là sân bay, người đến người đi, anh không sợ mất thể diện, nhưng tôi sợ!”

Tiết Giai Ny giận trừng mắt liếc anh, cất bước đi về phía trước.

Quan Hạo Lê giật thột, buông va li hành lý trong tay xuống, đi đến trước mặt cô, quỳ một chân xuống, móc chiếc nhẫn kim cương đã sớm chuẩn bị trước từ trong túi tiền ra cầu hôn.

Vốn anh định tìm nơi lãng mạn để cầu hôn, nhưng nghĩ lại, nghĩ trong lòng còn không bằng hành động.

“Ny Ny, anh yêu em, gả cho anh đi!” Anh chân thành thâm tình nói.

Hành động can đảm của anh, lập tức đưa tới rất nhiều người bàn luận xôn xao, có người trầm trồ khen ngợi cũng có người nói anh kinh hãi thể tục *, cách nói không đồng nhất, bất quá trong lòng mọi người vốn rất tràn đầy, xem náo nhiệt là tính cách trời sinh.

(*) kinh hãi thể tục: ẩn dụ chỉ một người có ý tưởng từ lời nói và việc làm khác với người bình thường nên gây sốc hoặc làm cho người khác sợ hãi.

Tiết Giai Ny xấu hổ đến mặt đỏ bừng, người này sao đây? Đột nhiên nổi điên làm gì?

“Đứng dậy nhanh lên!” Cô bắt đầu dĩ thúc giục.

Mất thấy người vây xem chung quanh càng lúc càng nhiều, Quan Hạo Lê lại giống như cây đinh, quỳ thẳng ở đó, trong tay cầm nhẫn kim cương, tròn mắt đen không hề chớp nhìn Tiết Giai Ny chăm chăm, đang mong đợi cô đồng ý.

“Em không đồng ý, anh sẽ quỳ ở đây không đứng lên.”

Anh nói từng câu từng chữ, nghiêm túc trong mắt khó diễn tả bằng lời.

Không phải trong lòng Tiết Giai Ny không cảm động, nhưng ngượng ngùng lớn hơn cả cảm động, người đi lại tấp nập trong sảnh chính sân bay, cô cảm thấy quá... Rêu rao rồi.

“Cô gái, đồng ý lời cầu hôn của cậu ta đi!” Người qua đường Giáp xúi giục.

“Đừng vậy! Khó có được người ta vứt bỏ die enda anle equ ydonn thể diện quỳ xuống trước công chúng, cho cậu ta một cơ hội đi!” Người qua đường Ất phụ họa.

“Tinh thần dũng cảm rất đáng khen! Là một người đàn ông có trách nhiệm, theo đuổi hạnh phúc nên như vậy!” Người qua đường Bính khích lệ.

...

Tiết Giai Ny bị nói như thể cười trên lưng hổ, tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông đang quỳ dưới đất, đều do anh!

“Ny Ny, gả cho anh, được không?”

Quan Hạo Lê lên tiếng lần nữa, mỗi một chữ đều phong phú tình cảm.

“Wow! Thật lãng mạn! Nếu như có một người đàn ông quý xuống cầu hôn tôi trước mặt mọi người, tôi chắc chắn sẽ lập tức đồng ý anh ấy!” Một cô gái vậy xem ao ước.

“Đồng ý anh ấy! Đồng ý anh ấy!”

Nhiều người bên cạnh bắt đầu ồn ào, tất cả mọi người đều rất hưng phấn với loại chuyện này, ai lại không nguyện ý thấy người có tình sẽ thành thân thuộc đây?

Tiết Giai Ny đã đỏ mặt tới tận mang tai rồi, cô rất muốn tránh ra, nhưng vừa nhìn thấy tư thế người xem chung quanh, còn có lời nói của những người đó, không biết sao, lại không còn dũng khí.

Quả thật, cô vẫn hy vọng địa điểm cầu hôn rất lãng mạn, mặc dù nơi này không được như trong tưởng tượng của cô, nhưng lại mang đến cho cô một cảm nhận rung động khác.

Đàn ông bình thường, chắc sẽ không quý xuống. Cũng chỉ có Quan Hạo Lê, mới làm vậy, trong lòng chảy qua chút tình ý ấm áp, nhắc chân đi tới, mím mím môi, âm thanh nhỏ yếu như ruồi muỗi, “Được.”

Mặc dù giọng của cô rất nhỏ, nhưng Quan Hạo Lê vẫn nghe thấy rồi, trước tiên đeo nhẫn kim cương lên ngón tay vô danh của Tiết Giai Ny, không hề cho cô cơ hội phản bác nữa.

Đứng dậy ôm cô vào ngực thật chặt, người chung quanh lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

“Ny Ny, ngày tháng sau này, anh nhất định dieendaanleequaydonn sẽ đối xử tốt với em.” Quan Hạo Lê cam kết, ôm cô quay một vòng.

“Thả em xuống nhanh lên! Rất nhiều người nhìn...” Tiết Giai Ny vẫn còn hơi xấu hổ.

Quan Hạo Lê lại không để ý, “Anh chính là muốn cho tất cả mọi người chứng kiến hạnh phúc của chúng ta, chứng kiến thời khắc quan trọng này.”

Lời của anh khiến Tiết Giai Ny ấm áp trong lòng, cảm động, cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

“Kẻ điên!”

Tiết Giai Ny khẽ xẵng giọng, ý cười trên khóe môi vẫn chưa từng giảm bớt, giờ phút này, cô cảm nhận hạnh phúc sâu sắc.

“Bà xã, cái này gọi là khó có được điên khùng một lần.” Quan Hạo Lê nhân cơ hội hôn lên mặt cô một cái.

“Ghét ghê!”

Tiết Giai Ny nắm chặt tay thành quyền đấm bờ vai anh, Quan Hạo Lê đành buông cô xuống, một tay kéo va li hành lý, một tay dắt cô, đi ra ngoài sân bay.

Không biết rằng, một màn này đã sớm bị phóng viên tinh mắt thu lại, thành tit trang đầu các báo lớn ngày hôm sau.

Ngồi lên xe về, Tiết Giai Ny sững sờ nhìn nhẫn kim cương trên tay mình, còn hơi chưa phục hồi lại tinh thần, rõ ràng cô còn chưa tha thứ cho người nào đó mà?

Sao lại xui xẻo hồ đồ đồng ý gả cho anh?

Không khỏi cũng quá tiện nghi cho anh chứ?

Nhưng nhẫn đã đeo lên lại không thể tùy tiện tháo ra, trong lòng cô khó tránh khỏi cảm thấy buồn bực, hoàn toàn không giải thích được!

“Sao em cảm giác đám người vây xem vừa rồi đều là bạn tốt của anh trước đó? Tại sao mỗi người đều hướng về anh vậy?” Tiết Giai Ny buồn bực hỏi.

“Bà xã, trời đất chứng giám, nhật nguyệt rõ ràng, những người đó chỉ bị anh cảm động mà thôi.” Quan Hạo Lê vội vàng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 65

Tiết Giai Ny xoay mặt đi không để ý đến anh, âm thầm lẩm bầm một câu: miệng lưỡi trơn tru.

Bọn họ ngay cả hành lý cũng không buông xuống, đi thẳng đến nhà họ Đằng, Lương Chân Chân nâng cao bụng bự tròn như quả bóng đứng ngoài cửa nghênh đón bọn họ, hôm nay ánh mặt trời vừa vặn, chiếu lên người ấm áp.

“Chân Chân, bụng của cậu thật to.” Tiết Giai Ny vội vàng chạy tới, tò mò nhìn bụng tròn vo của bạn tốt.

“Đúng vậy sao? Hai đứa bé ở bên trong, một chết tở, ngày ngày đều cảm giác ngủ không ngon, lật người còn khó hơn lên trời.” Lương Chân Chân vuốt bụng than thở.

“Tở nhìn cũng thấy mệt quá, bụng lớn như vậy, nặng trĩu đè trên người.” Tiết Giai Ny xem xét gương mặt hơi mập của bạn tốt.

“Wow... Cục cưng đã tở.” Lương Chân Chân vội vàng sờ về bụng mình, bởi vì trời hè, ăn mặc mỏng manh, có thể nhìn thấy rõ ràng bụng lõm xuống nhô lên.

Hiện tượng này không thể nghi ngờ là mới lạ với Tiết Giai Ny, không nhịn được kêu lên, “Trời ạ! Bé động thật rõ ràng.”

“Cậu sờ đi, cảm nhận một chút.” Lương Chân Chân kéo tay bạn tốt đặt lên bụng mình.

Tiết Giai Ny tròn mắt há mồm nhìn bụng bạn tốt, cảm nhận nơi lòng bàn tay truyền đến nhảy lên mềm mại, trong lòng bỗng dưng trào dâng tình cảm dịu dàng, đây chính là năng lực của đứa bé sao?

“Thật thần kỳ.” Cô tự lẩm bầm.

“Cho nên nói, mang thai là chuyện vừa giầy vò lại cam tâm tình nguyện, hi hi...” Lương Chân Chân cười híp mắt nói.

“Biết bây giờ cậu rất hạnh phúc!” Tiết Giai Ny cười trả lời, nhìn bạn tốt phát ra hạnh phúc từ đáy lòng, đáy lòng cô cũng cảm thấy vui mừng vì cô ấy.

Đuôi mắt Lương Chân Chân liếc về chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay vô danh của bạn tốt, “Xem ra, cậu cũng muốn đi vào con đường hôn nhân.”

“Tở còn chưa đồng ý!” Tiết Giai Ny giận lườm cô một cái.

“Thật sao? Nhẫn đã đeo trên tay rồi mà? Còn chưa đồng ý?” Lương Chân Chân cầm tay cô ấy, cười đến rất mập mờ.

Tiết Giai Ny cắn cắn môi, “Đừng giễu cợt tở, nói cảm nhận mang thai của cậu với tở đi.”

“Thế nào? Cậu muốn sớm chuẩn bị sẵn sàng công việc sao?”

“Chân Chân! Người ta nói nghiêm chỉnh với cậu!” Tiết Giai Ny tức giận.

“Hi hi... Chọc cậu chơi thôi!” Lương Chân Chân cười rất vui vẻ, giờ phút này cô chính là người phụ nữ hạnh phúc chờ sinh.

Hai người dắt tay nhau đi ra sau die nda nle equ ydo n vườn nói chuyện, Đằng Cận Tư và Quan Hạo Lê ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách nói chuyện phiếm.

“Đồng ý?”

“Ừ, không thấy đeo trên tay sao?” Khóe môi Quan Hạo Lê nhếch lên một nụ cười.

“Phía cha mẹ cậu, thuyết phục?” Đằng Cận Tư lạnh lạnh hỏi.

Nói tới vấn đề này, tâm tình tốt của Quan Hạo Lê lập tức tan thành mây khói, “Tiền trăm hậu tấu, đối phó với mẹ tôi, chỉ có thể dùng phương pháp này.”

“Nếu thật sự không được, vậy mời bà nội tôi rời núi đi, lời của bà cụ, ít nhiều đi vẫn sẽ nghe.” Đằng Cận Tư nghĩ kế giúp cậu ta.

Quan Hạo Lê kích động vỗ bập đùi, “Ý kiến hay! Có bà nội ra mặt, mẹ tôi đảm bảo sẽ nghe.”

“Trước đừng cao hứng quá sớm, mời bà nội tôi giúp một tay là bước cuối cùng, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mới được, phía bên di chủ yếu vẫn phải dựa vào chính cậu, dù sao sau này sinh hoạt cùng một chỗ là người một nhà các cậu.”

“Tôi hiểu, nhưng mà mẹ tôi, quan niệm dòng dõi ăn sâu bén rễ rồi, chuyện đã nhận định rất khó quay đầu lại.” Quan Hạo Lê thở dài.

Đằng Cận Tư vỗ vỗ bờ vai cậu ta, “Bất cứ chuyện gì đều có biện pháp giải quyết, tở nghĩ sớm muộn gì đi cũng sẽ rõ.”

“Mong là vậy.” Trong lòng Quan Hạo Lê còn chưa ôm bất kỳ ảo tưởng gì, tính của mẹ, anh hiểu rõ nhất, sao dễ dàng thỏa hiệp như vậy?

Không biết có phải bởi vì bạn tốt đến khiến Lương Chân Chân hưng phấn không, ngày dự sinh rõ ràng ngoài ý muốn đến trước, đêm đó sau khi toàn bộ mọi người ngủ, cô đau đến gào khóc.

Đằng Cận Tư đau lòng bà xã, ầm ầm ỉ ỉ đánh thức toàn bộ người trong nhà, mọi người đều hoảng hốt, càng nhanh càng loạn.

“Đau...” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Lương Chân Chân, sắc mặt tái nhợt không một chút máu.

“Bà xã, em nhịn một chút, chúng ta lập tức đến bệnh viện.” Hiện giờ một mình Đằng Cận Tư hoàn toàn không có cách nào ôm bà xã và hai đứa bé cùng đi, may mà có Quan Hạo Lê ở đây giúp.

Tiết Giai Ny đứng bên cạnh nhìn lo lắng suông, lại không có biện pháp giúp bạn tốt, chỉ có thể động viên và cổ vũ cô ấy.

Dọc theo đường đi, Lương Chân Chân vô cùng đau đớn, Đằng Cận Tư nóng lòng ôm bà xã vào trong ngực dịu dàng an ủi, chỉ hận mình không thể mọc cánh, có thể mang bà xã bay đến bệnh viện.

Cũng may an toàn đến bệnh viện, lập tức có y tá đẩy xe phẫu thuật tới, Lương Chân Chân được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, Đằng Cận Tư vốn định đi vào, kết quả bị y tá chặn ở ngoài.

Nếu không phải Quan Hạo Lê khuyên can, chỉ sợ anh thật sự muốn liều mạng xông vào.

Đằng lão phu nhân ở nhà đứng ngồi không yên, kéo Hạ Đông thúc giục tài xế lái xe sang xem cháu dâu, phụ nữ sinh con là chuyện gian nan lại nguy hiểm, bà không thấy Chân Chân an toàn, trong lòng không yên.

Hơn nửa đêm, ngay cả viện trưởng cũng bị kinh động, tự mình gọi điện thoại cho bác sỹ chính, cần phải phẫu thuật dieendaaneequydomn thành công, cần phải mẹ tròn con vuông, đây là nhân vật lớn mà bọn họ không thể đắc tội nổi.

Nửa giờ, một giờ, hai giờ...

Thời gian càng lâu, người chờ ở bên ngoài càng gấp gáp, nhất là Đằng Cận Tư, cố ý muốn đi vào bên cạnh bà xã.

Y tá thật sự không có cách nào, chỉ có thể để cho anh đi vào, khoảnh khắc khi Lương Chân Chân nhìn thấy anh, nước mắt trào ra, hu hu... Đau quá, sinh con thật khổ sở, cô cảm thấy mình sắp đau chết.

“Bà xã, sinh xong lần này chúng ta sẽ không sinh nữa.” Đằng Cận Tư nắm tay cô dụ dỗ.

“Hu hu... Không sinh nữa...” Lương Chân Chân khóc bù lu bù loa.

Ngoài phòng phẫu thuật, Tiết Giai Ny căng thẳng nắm chặt ngón tay mình.

Quan Hạo Lê đi tới ôm cô vào trong ngực, cầm tay cô, “Yên tâm đi, không có chuyện gì, bây giờ kỹ thuật cao như vậy, mẹ con chị dâu nhỏ nhất định sẽ mẹ tròn con vuông.”

“Ừ.” Tiết Giai Ny mất hết hồn vía gật gật đầu.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, trước kia nghe nói những sự tích sinh con không đủ để cho cô sinh lòng sợ hãi, tưởng tượng trống rỗng sao có cảm giác như trải nghiệm chân thật chứ?

Cho đến hai giờ sáng, hai đứa bé mới “Oa oa” ra đời, một nam một nữ, anh trai ra đời sớm hơn em gái mười phút, trừ giới tính không giống nhau, ngũ quan gần như giống nhau như đúc.

Khoảnh khắc khi Đằng lão phu nhân nhìn thấy chất trai và chất gái, tảng đá trong lòng mới yên ổn rơi xuống đất, người lớn và đứa nhỏ đều rất bình an, rất tốt!

Lương Chân Chân chỉ nhìn thoáng qua con trai và con gái mới ra đời, rồi đã ngủ mê man rồi, cô mệt quá, mệt quá đó...

Sau khi ở bệnh viện vài ngày, Lương Chân Chân lập tức được chuyển về nhà chăm sóc, nhà họ Đằng từ trên xuống dưới đều cung phụng cô, ngày ngày ăn đồ ăn dinh dưỡng, ăn đến cô càng lúc càng châu tròn ngọc sáng.

Những ngày ngày Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny vẫn ở nhà họ Đằng, chung đụng rất hòa hợp, rất ngọt ngào, hai người thường đi nhìn An An và Nhạc Nhạc, trêu chọc chúng chơi.

“Ny Ny, nếu em thích, chúng ta cũng sinh một?” Quan Hạo Lê lại gần bên tai cô nói nhỏ.

“Muốn sinh tự anh sinh.” Tiết Giai Ny sáng giọng.

“Sinh con cần hai chúng ta cùng cố gắng mới được.” Quan Hạo Lê tiếp tục mặt dày mày dạn, anh nghĩ, nếu Ny Ny thật sự mang thai, chắc mẹ không đến nỗi tuyệt tình như vậy chứ?

Tiết Giai Ny véo mạnh anh một cái, “Miệng lưỡi trơn tru!”

“Bà xã, những lời anh nói đều là lời nói thật!” Quan Hạo Lê gợn đầu ngón tay thề, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Hừ!” Tiết Giai Ny hừ lạnh.

Bên này ngọt ngào ân ái, bên Singapore lại lật trời, hình ảnh cầu hôn ở sân bay đã lên tất cả báo lớn và trang web lớn, Trình Nhã Chi và Giản Mộng Ngừ đều thấy được.

Hai người giận đến mặt mũi cũng sắp vặn vẹo, nhất là Giản Mộng Ngừ, đầu ngón tay bấm thật sâu vào trong thịt, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm người phụ nữ cười đến hạnh phúc trên báo chí.

Cô ta là ai? Tại sao!

Tại sao cô ta có thể lấy được tình yêu của anh Hạo Lê?

“Tiểu Ngừ, cháu đừng vội, hiện giờ bác sẽ phái người thăm dò rõ ràng cô gái kia là ai, người phụ nữ lai lịch không rõ tuyệt đối không thể vào cửa nhà họ Quan.” Trình Nhã Chi vội vàng an ủi cô ta.

“Bác gái, bác nhất định phải làm chủ vì cháu!” Giản Mộng Ngừ nhào vào trong ngực bà khóc lóc.

Trình Nhã Chi vỗ vỗ lưng cô ta, “Yên tâm đi, chuyện này giao cho bác.”

Giản Mộng Ngừ khóc bù lu bù loa, trong lòng tràn đầy không cam lòng và tức giận, cô nghĩ không thông, thật sự không nghĩ ra tại sao anh Hạo Lê không thích mình?

Rốt cuộc người phụ nữ kia có gì tốt?

Đáng giá để anh cầu hôn trước công chúng?

“Nhưng mà, anh Hạo Lê đã cầu hôn cô ta rồi.” Giản Mộng Ngừ nghẹn ngào.

“Đưa nhỏ ngọc, coi như bọn họ kết hôn, bác gái đều có biện pháp chia rẽ, yên tâm đi, bác sẽ không thừa nhận cô gái kia, phải có lòng tin với bản thân.”

Trình Nhã Chi an ủi sắp là con dâu, trong lòng đang tính toán bước kế tiếp làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66

Trình Nhã Chi vận dụng hết tất cả quan hệ để thăm dò thân phận của Tiết Giai Ny, mặc dù không biết tên của cô, nhưng đối với bà mà nói đó cũng không phải là việc khó gì, chỉ tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Tiết Giai Ny, hiện đang làm ở đài phát thanh tại thành phố C, cha là Tiết Đại An kinh doanh một công ty nhỏ, mẹ là Như Mỹ Châu ở nhà làm nội trợ.

Xem xong đồng tài liệu này, Trình Nhã Chi khinh thường, mặc dù có chút bối cảnh thì sao, không cùng đẳng cấp với nhà này.

Muốn làm con dâu nhà này, không có cửa đâu!

Nhưng điều khiến bà kinh ngạc chính là, Tiết Giai Ny từng là bạn gái của Quan Cảnh Duyệt.

Chẳng lẽ, trong này có quan hệ gì sao?

Bà càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, càng nghĩ càng thấy nghi ngờ, cứ có cảm giác dường như mình đã phát hiện ra cái gì.

Nhất thời trong lòng đã có quyết định, lập tức đặt vé máy bay tới Italy, muốn để Tiết Giai Ny biết khó mà lui.

Sau khi ở thành phố C một tuần, Tiết Giai Ny đã về Italy, Quan Hạo Lê bởi vì công ty có chuyện, rời đi trước cô hai ngày.

Sau khi trở về trường học tâm trạng của Tiết Giai Ny đã có thay đổi rõ rệt, trên mặt ngọt ngào và xinh đẹp hơn, không còn buồn bực không vui nữa, bạn học phát hiện trên tay cô có đeo nhẫn kim cương, vội vàng hỏi cô về nguồn gốc của nó.

“Bonnie, bạn về nước kết hôn sao?”

“Bonnie, có phải chồng của bạn là người hay đến trường học của chúng ta hay không?”

“Bonnie, chồng bạn rất đẹp trai!”

Các bạn cùng phòng cùng nhau thảo luận, trong lòng Tiết Giai Ny ngọt ngào, không có người phụ nữ nào mà không mong mình tìm được một người chồng tốt.

Buổi trưa ngày hôm sau, Tiết Giai Ny chợt nhận được điện thoại từ một số lạ, “Alô, xin chào.”

【 Cô là Tiết Giai Ny sao, tôi là mẹ của A Lê, cô rảnh không, chúng ta hẹn gặp nhau nói chuyện. 】 Giọng điệu của Trình Nhã Chi rất thân thiện.

Trước hết bà muốn để lại một ấn tượng tốt cho cô, làm cho cô thoải mái, khi hiểu rõ cô là hạng người gì, thì bắn một phát trúng.

Tiết Giai Ny nằm mơ cũng không nghĩ tới mẹ của Quan Hạo Lê sẽ gọi điện thoại cho mình, nghe giọng điệu của bà rất là hiền hòa, nhưng rốt cuộc mục đích bà tìm mình là cái gì? Có cần nói cho Quan Hạo Lê nghe không?

Cô do dự một hồi vẫn gật đầu đồng ý, mặc kệ mẹ của anh có mục đích gì, tóm lại người ta cũng là người lớn, không đi sẽ không tốt.

“Vâng, thời gian tùy bác quyết định.”

【 Vậy thì bốn giờ chiều gặp ở quán cà phê trước trường học của cô Tiết. 】 Trình Nhã Chi bình tĩnh nói.

“Vâng.”

Tiết Giai Ny chỉ có thể gật đầu, cúp điện thoại xong, cô do dự có nên gọi điện thoại cho Quan Hạo Lê hay không, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thôi, mấy ngày nay anh bận việc của công ty.

Mẹ của anh cũng không phải là thứ dữ gì, mình bình tĩnh nói chuyện là được, con dâu xấu xí cũng phải ra mắt cha mẹ chồng, đó là chuyện không sớm thì muộn.

Suy nghĩ xong, trong lòng cô cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Buổi chiều gặp mặt, hai người đều rất đúng giờ.

Trình Nhã Chi mặc một bộ trang phục của quý bà trí thức, khi giờ tay nhắc chân đều mang theo khí chất ưu nhã và trang trọng, quan sát Tiết Giai Ny từ đầu đến chân một lần, cũng chẳng qua như vậy, bộ dáng thua xa Giản Mộng Ngữ, thật không biết A Lê thích cô ta chỗ nào!

“Chào bác.” Tiết Giai Ny lễ phép chào, hôm nay cô đặc biệt mặc một cái đầm trắng thanh lịch, chính là muốn để lại một ấn tượng tốt cho mẹ chồng tương lai.

Nhưng cô không biết, cho dù cô thế nào, Trình Nhã Chi vẫn sẽ không thích cô.

“Ngồi đi.” Trình Nhã Chi ưu nhã bưng cà phê khê thưởng thức một ngụm.

Tiết Giai Ny nghe lời ngồi xuống ở đối diện bà, theo trực giác, cô cảm thấy mẹ của Quan Hạo Lê không đơn giản, cảm thấy như tiểu lý tàng đao (*), xem ra mình phải lấy hết tinh thần tới đối đáp.

(*) Tiểu lý tàng đao: Bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác

Yên lặng ngắn ngủi, hai người đều có suy nghĩ riêng, không có ai mở miệng nói chuyện trước.

Trình Nhã Chi liếc chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay của Tiết Giai Ny, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lùng, ngay sau đó biến mất.

“Cô Tiết và A Lê, sao mà quen biết vậy?”

“Trong một lần họp mặt bạn bè.” Tiết Giai Ny trả lời rất đơn giản.

“Hà? Hai người có bạn bè chung sao?” Trình Nhã Chi cười hỏi, kì thực ở trong lòng trào phúng thân phận của Tiết Giai Ny không xứng với con trai của bà.

Tiết Giai Ny không phải người ngu, đương nhiên đã hiểu, nhưng cô tự nói với mình: nhịn.

“Trùng hợp có một.” Cô trả lời rất lạnh nhạt, không vui không giận.

Trình Nhã Chi cười khuấy cà phê, “Từ nhỏ A Lê nhà bác đã được nhiều cô gái yêu thích, sau khi lớn lên, cô bạn gái nào cũng không kéo dài được bao lâu thì đã chia tay, vì thế bác đã phê bình A Lê rất nhiều, haizzz. Không biết cô Tiết là bạn gái thứ mấy của con trai bác đây?”

Nói đến đây, Tiết Giai Ny đã hiểu rõ ràng được mục đích hôm nay Trình Nhã Chi tới tìm mình, tuyệt đối không phải đơn giản là nói chuyện phiếm.

“Mỗi người đều có quá khứ của mình, nhưng con người không thể sống mãi ở trong quá khứ, bác thấy có đúng không?” Tiết Giai Ny khéo léo đẩy lại vấn đề cho bà.

Trong mắt Trình Nhã Chi thoáng qua một tia bén nhọn, cô gái này kiên cường hơn trong tương tượng của bà, không phải nói vài ba lời là có thể đuổi đi.

“Lời nói của đàn ông tuyệt đối không đáng tin, bây giờ lời ngon tiếng ngọt ở trước mặt mình, một giây sau đã ôm những cô gái khác vui vẻ.”

Tiết Giai Ny uống một hớp cà phê, cố ý mím môi cười nói: “Quả nhiên bác hiểu rõ.”

Ý ở ngoài lời: thì ra bác là người từng trải!

Tay Trình Nhã Chi nắm cái ly càng chặt, khá lắm miệng mồm lạnh lợi! Lại dám châm chọc tôi trắng trợn như vậy?

“Chưa ăn thịt heo thì cũng thấy qua heo chạy? Đạo lý dễ hiểu như vậy ai không hiểu?”

Hai người giằng cọt nhau, tình huống càng ngày càng kịch liệt.

“Nghe nói, cấp ba cô Tiết từng quen A Duyệt nhà tôi, sau đó sao chia tay vậy? Chẳng lẽ là ghét bỏ sức khỏe của A Duyệt nhà tôi không tốt, nên tìm một người tốt hơn?”

Trình Nhã Chi vẫn giữ dáng vẻ quý bà như cũ, nhưng miệng lưỡi không chút nào nhượng bộ.

Tiết Giai Ny không ngờ đột nhiên bà lại nhắc tới A Duyệt, bàn tay đặt ở dưới bàn dần dần siết chặt làn váy, cô không hiểu rốt cuộc mình đã trêu chọc mẹ của Quan Hạo Lê lúc nào, làm bà chán ghét mình như thế.

“Đúng là A Duyệt là bạn trai cũ của cháu, nguyên nhân chia tay không phải là như vậy, chuyện cũ đã qua, hi vọng bác có thể thông cảm. Về phần Hạo Lê, hai chúng cháu thật lòng yêu nhau, hy vọng có thể được bác tán thành.” Cô chân thành nói.

“Yêu thật lòng? Thật là buồn cười! Cô trăm phương ngàn kế tiếp cận hai anh em tụi nó, chẳng lẽ không có mưu đồ sao? A Duyệt không có ở đây cô liền chuyển sang A Lê, thật là không biết xấu hổ!” Khóe môi của Trình Nhã Chi nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Nếu không phải vì bà là mẹ của Quan Hạo Lê, Tiết Giai Ny đã lấy cà phê tạt vào người bà rồi, cho tới bây giờ cô không phải là cái dạng hiền lành gì, bị người ta ức hiếp cũng không đánh trả.

Hôm nay, cô phải nhịn!” Trăm phương ngàn kế? Hay là bác về hỏi lại con trai của bác, rốt cuộc chân tướng là cái gì.”

Dứt lời, Tiết Giai Ny liền chuẩn bị đứng dậy rời đi, thật sự là cô không ngồi được nữa, tới nơi này, cô muốn để lại một ấn tượng tốt cho mẹ chồng tương lai, chứ không phải chịu nhục!

Cô cũng có cha mẹ, nếu ở bên ngoài bị người ta ức hiếp, ba cô mẹ cũng sẽ đau lòng.

“Thật là không có lễ phép không có giáo dục! Đừng tưởng bây giờ A Lê mê cô, thì có thể làm bước vào cửa nhà họ Quan, nằm mơ!” Trình Nhã Chi giận dữ nói.

Tiết Giai Ny hít vào một hơi thật sâu, không ngừng nhắc nhở mình, đó là mẹ của Hạo Lê, cho dù mình không thích như thế nào, cũng không thể vô lễ với bà.

Lần đầu tiên gặp mặt chấm dứt trong thất bại.

Trên đường trở về trường học, tâm trạng của Tiết Giai Ny như đưa đám, mặc dù Hạo Lê rất tốt với cô, cũng nói không phải là cô thì không cưới, nhưng mẹ của anh ghét mình như vậy, bọn họ, có thể tiến tới với nhau sao?

Ngay vào lúc này, Quan Hạo Lê gọi điện thoại tới.

“Alô.” Giọng nói của cô rầu rĩ, âm cuối kéo dài.

【 Ny Ny, đang làm gì vậy? Có nhớ anh hay không? 】 Giọng nói trầm thấp của Quan Hạo Lê truyền tới.

“Không làm gì hết.”

Giờ phút này Tiết Giai Ny hoàn toàn không có tâm trạng tâm tình với Quan Hạo Lê, giọng điệu mệt mỏi .

【 Sao vậy? Không khỏe sao? Có muốn anh bay qua khám cho em không? 】

“Vừa rồi mẹ anh mới tìm em.” Cô nghiêm túc suy nghĩ qua, vẫn quyết định nói việc này cho anh biết.

Bên kia điện thoại im lặng hai giây, Quan Hạo Lê thu hồi lại giọng điệu đùa giỡn của mình, nghiêm túc nói: 【 Ny Ny, mặc kệ mẹ anh nói gì, yêu cầu em cái gì, em cũng đừng nghe, biết không? 】

【 Người em gả là anh, không có liên quan tới bọn họ, em chỉ cần biết, anh yêu em, anh muốn cưới em, được không? 】

Anh thành khẩn nói khiến trong lòng Tiết Giai Ny thấy ấm áp, gật đầu một cái, “Ừ.”

【 chuyện này giao cho anh xử lý, đừng lo lắng. 】

“Được.”

Tiết Giai Ny có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng đến cổ họng, liền bị nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 67

Người kia lại không thân thiện với mình, lại là mẹ Hạo Lê, cô nên tin tưởng anh, tin tưởng anh có thể xử lý đủ tốt những quan hệ này.

Nói quá nhiều, chỉ khiến cho anh gia tăng phiền não.

Nếu lựa chọn anh, vậy nên toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Sau khi cúp điện thoại xong, cô ngược mắt nhìn cảnh lá xanh biếc bên hồ, theo gió nhẹ nhàng đu đưa, tự nhiên tự tại như thế, không buồn không lo, thật sự khiến người ta hâm mộ!

Đêm đó Trình Nhã Chi ngồi máy bay trở về Singapore, lăn qua lộn lại giày vò bà quá mức, về đến nhà ngã nhào xuống giường đi ngủ, giữa trưa hôm sau xuống lầu ăn cơm, ngoài ý muốn nhìn thấy con trai ngồi trong phòng khách, ngay sau đó phản ứng kịp mục đích con trai về là gì, nhất định là cô gái kia tìm a Lê tố cáo, đơn giản đúng là thêm dầu thêm mỡ chửi bới bà.

Nếu không, còn có thể có kịch bản gì mới?

“Khách ít đến đó nha! Hôm nay biết trở lại ăn cơm trưa.” Bà nói một câu không nóng không lạnh.

“Mẹ, con muốn tâm sự với ngài một chút.” Quan Hạo Lê trầm giọng nói.

Trình Nhã Chi tao nhã ngáp một cái, “Ngủ thời gian dài như vậy, bụng đã sớm đói rồi, có lời nói nói trên bàn cơm đi.”

Cha Quan vội vàng hòa giải, “Được rồi, ăn cơm.”

Quan Hạo Lê hết cách rồi, chỉ có thể ngồi xuống, bởi vì trong lòng có chuyện, ăn cơm cũng không ngon.

Một nhà ba người khó có được ngồi cùng một chỗ ăn cơm trưa, nhưng ngượng ngùng như thế, đa số thời điểm đều do cha Quan nói chuyện, hai mẹ con thỉnh thoảng ứng tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Trình Nhã Chi không nén được tức giận trước, “Bốp” một cái để đưa xuống, “Thế nào? Làm con trai trở về hưng sư vấn tội mẹ? Có phải con đi kia thêm mắm thêm muối nói xấu mẹ trước mặt con không? Chẳng lẽ con tình nguyện tin tưởng lời người ngoài chứ không tin tưởng mẹ con sao?”

“Mẹ, con không có ý hưng sư vấn tội mẹ, con chỉ muốn nói cho mẹ biết, con đã cầu hôn Ny Ny rồi, hơn nữa, không phải cô ấy không cưới, hy vọng ngài và cha có thể chúc phúc cho chúng con.” Quan Hạo Lê rất bình tĩnh nói.

Không cần hỏi, anh cũng có thể tưởng tượng được mẹ nói gì với Giai Ny, anh hiểu rõ cá tính của mẹ, thích sĩ diện hão, luôn kiên trì lý luận của mình.

“Không thể nào! Mẹ tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô ta là con dâu nhà họ Quan ta.” Trình Nhã Chi quả quyết cự tuyệt.

Bà một trăm lần không đồng ý con trai cưới cô gái kia.

“Ngài thừa nhận hay không thừa nhận, cũng không thay đổi được quyết định của con.” Quan Hạo Lê cũng rất cố chấp.

“Cô gái kia rót cuộc cho con uống bùa mê thuốc lú gì, để cho con khăng khăng một mực như thế! Cô ta chửi bới mẹ die3nda4nle3qu21ydo0n như vậy con vẫn thờ ơ không quan tâm sao? A Lê à! Mẹ vì tốt cho con, tiểu Ngừ mạnh hơn cô ta mọi mặt, tương lai con bé mới là vợ hiền đắc lực cho con.”

Trình Nhã Chi tận tình khuyên nhủ con trai, trong lòng bà hận chết Tiết Giai Ny.

Quan Hạo Lê thờ dãi không tiếng động trong lòng, anh vẫn không hiểu tại sao mẹ lại cố chấp như thế, Giai Ny thẳng thắn lương thiện, Giản Mộng Ngừ rất giàu tâm kế, rõ ràng người trước mới là người anh cần.

“Về nội dung gặp mặt của hai người, một chữ Giai Ny cũng không nói với con, càng không thêm mắm thêm muối chửi bới ngài, cô ấy là một cô gái tốt lương thiện hiền lòng người.”

“Con trai, con bị cô ta lừa! Cô ta càng giả bộ điềm đạm đáng yêu như vậy, càng nói rõ tâm kế của cô ta sâu, có lúc không nói câu nào mới có thể càng thêm khiến cho con mơ màng liên tưởng, cô ta đâu khéo hiểu lòng người, rõ ràng chính là tâm địa ác độc!” Trình Nhã Chi oán hận nói.

“Mẹ con hai người mỗi người nói ít một câu cho tôi, ăn một bữa cơm cũng không để cho người ta yên tĩnh.” Cha Quan “Cạch” một cái buồng chén xuống.

Dù sao ông cũng là chủ nhà họ Quan, lời nói ra vẫn có chút sức nặng, Trình Nhã Chi và Quan Hạo Lê lập tức im miệng rồi, nhưng lửa giận trong lòng vẫn không dẹp loạn.

“Cha, mẹ, bây giờ là thời đại tự do yêu kết hôn, mong cha mẹ tha thứ cho con, cũng mong cha mẹ tôn trọng con.” Quan Hạo Lê tiếp tục cố chấp nói.

Cha Quan vội vàng nhảy mắt với con trai, ý tứ đại khái: Con rồi đi trước đi, chỗ mẹ còn có cha!

Quan Hạo Lê thâm hiểu trong lòng, đứng dậy rồi đi, anh nghĩ cha vốn đứng ở thế trung lập, nhưng sau khi trải qua die nda nle equ ydo n hàng loạt sự kiện này, đã dần hướng về phía mình.

Thấy con trai rời đi, Trình Nhã Chi giận đến ném chén, “Đều do con đi đó! Đều là lỗi của cô ta!”

Cha Quan vỗ vỗ bả vai bà xã, “Được rồi, con trai tự có phúc của con trai, chúng ta không quản nhiều như vậy.”

Trình Nhã Chi không vui trừng mắt liếc ông xã, “Tôi mặc kệ! Tôi chính là không thích cô gái kia!”

“Bà có thích hay không thì có quan hệ gì? Là con trai cưới vợ, cuộc sống tương lai ở chung là hai chúng nó.”

“Không chiếm được chúc phúc của cha mẹ hôn nhân của chúng có thể hạnh phúc sao? Vậy tiểu Ngừ làm thế nào? Con bé mới là ứng viên hàng đầu làm bà chủ tương lai của nhà họ Quan.” Trình Nhã Chi vẫn không chịu thỏa hiệp.

“Bây giờ là thời đại của người trẻ tuổi, bà để ý nhất thời, để ý được cả đời sao? Coi như bây giờ a Lê bị bà ép cưới tiểu Ngừ, nhưng hai đứa sẽ hạnh phúc sao? A Lê còn có thể kính trọng bà như trước sao? Có lẽ, nó sẽ vì vậy mà hận bà, đây là điều bà nguyện ý lấy được sao? Nhưng thẳng bé là con trai duy nhất của hai ta.” Cha Quan ý vị sâu xa khuyên bà xã.

“Nhưng... Tôi vì tốt cho nó!”

Trình Nhã Chi ghen ngào nhào lên người ông xã, trong lòng bà hơi lay động, ông xã nói rất có đạo lý, a Lê là con trai die enda nle equu ydomn duy nhất của bà, bà tuyệt đối không hy vọng nó sẽ vì vậy mà hận mình.

Cha Quan vỗ lưng bà, “Làm cha mẹ cũng vì tốt cho con cái, nhưng phương pháp không thể dùng sai, nếu không hối hận đã muộn! A Lê là đứa bé có chủ kiến, chúng ta phải tin tưởng nó, bức bách một phía không được.”

“Vậy... Tiểu Ngừ làm sao bây giờ? Tôi đã cam kết sau này giúp con bé.” Trình Nhã Chi hiển nhiên đã bị ông xã thuyết phục.

“Chuyện đứa nhỏ để đứa nhỏ tự mình giải quyết, chúng ta đã già, không quản được nhiều như vậy, thời gian còn lại tôi chỉ nghĩ bồi thường bà cho tốt, đi du ngoạn các quốc gia trên thế giới với bà, cũng coi như giải quyết xong nguyện vọng lúc trẻ của chúng ta. Khi đó bận rộn sự nghiệp, luôn không có thời gian, bây giờ nghĩ lại, tôi thật sự có lỗi với bà.” Cha Quan thờ dãi.

“Ông xã...” Trình Nhã Chi nhào lên người ông xã khóc không thành tiếng.

Nói cho cùng, bà cũng là một phụ nữ, cần chồng an ủi và làm bạn, có thể bà nghe không lọt lời người khác, nhưng lời chồng nói, bao nhiêu bà vẫn sẽ nghe, dù sao gắn bó bên nhau trải qua hoạn nạn nhiều năm như vậy, cũng là chỗ dựa duy nhất lẫn nhau.

Bà chỉ cố chấp quá mức, một lòng thúc đẩy chuyện kết hôn của con trai và Giản Mộng Ngừ, cho rằng đây có lợi cho sự phát triển của công ty Quan thị, mà bỏ quên cảm nhận của con trai, bỏ quên quan hệ giữa bà và con trai.

Ngày tiếp theo, cha Quan mang theo bà xã ngồi máy bay tư nhân đi Malaysia, mở ra trạm đầu tiên trong chuyến du lịch vòng quanh thế giới.

Bọn họ rời đi, khiến Giản Mộng Ngữ lập tức mất đi người đáng tin cậy, cảm giác hai đầu cán cân bắt đầu rung chuyển, hận ý trong lòng cô càng ngày càng mãnh liệt.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Quan thị.

Quan Hạo Lê liếc nhìn Giản Mộng Ngữ bụng cà phê tiến vào, thả tài liệu đang ký tên trong tay xuống.

“Tiểu Ngữ, cô chắc chắn còn tiếp tục ở lại đây sao? Lấy trình độ học vấn và năng lực của cô, sống ở đây chỉ uất ức tài hoa của cô.”

Thân hình Giản Mộng Ngữ khựng lại, “Anh Hạo Lê đây là đang đuổi em đi sao?”

“Tiểu Ngữ, tôi vì tốt cho cô.”

“Vi tốt cho em? Vi tốt cho em anh nên lấy em, chứ không phải để cho em trở thành trò cười cho mọi người.” Giọng Giản Mộng Ngữ đề cao một đề xi ben.

“Tình yêu cần hai bên anh tình tôi nguyện, yêu đơn phương thường không có kết quả, tiểu Ngữ tại sao cô không thể tỉnh? Đàn ông tốt trên đời còn nhiều, cô cần gì phải kiên trì tôi?” Quan Hạo Lê bắt đầu dĩ nhiên.

Giản Mộng Ngữ hoa lệ đầm mưa lau nước mắt, tiến lên một bước nhào vào trong ngực Quan Hạo Lê, mà vừa đứng anh ngồi trên ghế dựa, muốn tránh cũng không được.

“Anh Hạo Lê, van anh không cần bỏ em lại.”

“Đứng dậy, cô đứng dậy trước.” Quan Hạo Lê hơi ghét kiểu ôm ấp yêu thương này, nếu bị bà xã anh nhìn thấy dieendaaneequydom thì thế nào? Nhảy vào Hoàng Hà cũng không giải thích rõ ràng rồi.

“Anh không đồng ý em không đứng lên.” Giản Mộng Ngữ bắt đầu giờ trò vô lại.

Quan Hạo Lê nổi giận, đẩy ngã cô ta xuống đất, giọng rất nặng: “Tiểu Ngữ, cô là con gái, xin học tự trọng!”

Giản Mộng Ngữ ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngón tay dần thu hẹp, cô không cam lòng, không cam lòng!

Nhưng hiện giờ bác gái Trình đã đi, mình không có ai có thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào bản thân, nhưng rốt cuộc phải làm sao, làm sao mới có thể thay đổi trời đất đây?

Trong lòng cô đột nhiên nảy ra một kế, thành hay bại, xác định ở hành động này!

“Được, em có thể rời đi, nhưng trước khi em trở về Canada, anh phải làm tiệc tiễn em.” Giản Mộng Ngữ chậm rãi nói.

Quan Hạo Lê nhướn chân mày, không hiểu tại sao cô ta lại nghĩ thông suốt.

“Thế nào? Chẳng lẽ anh còn sợ em hại anh sao?” Giản Mộng Ngữ cười đến rất can rờ.

“Tiệc tiễn đưa sao? Không thành vấn đề.”

Quan Hạo Lê háng giọng trả lời, bằng kinh nghiệm trà trộn nhiều năm như vậy của anh, chẳng lẽ còn thua trên tay một con nhóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 68

Ngày hôm sau, Giản Mộng Ngữ tỉ mỉ chuẩn bị một bữa tiệc bên trong phòng bao xa hoa ở khách sạn Phổ Thịnh, đây là cơ hội cuối cùng của cô, cũng là cơ hội duy nhất, cô phải nắm cho thật chắc.

Buổi chiều, Quan Hạo Lê đang bận công việc, đột nhiên nhận được điện thoại của Giản Mộng Ngữ, 【Anh Hạo Lê, anh nói muốn làm tiệc tiễn em, khách sạn Phổ Thịnh, em chờ anh. 】

“Nếu tôi làm tiệc tiễn cô, địa điểm ăn cơm dĩ nhiên để tôi xác định.”

Sao anh lại không biết trong lòng cô ta có chủ ý gì, cho nên, đã sớm nghĩ xong đối sách.

【Món ăn em đều đã đặt xong rồi, chẳng lẽ anh sợ em hạ độc bên trong sao? Anh Hạo Lê, ăn xong bữa cơm này em sẽ rời khỏi Singapore rồi, ngay cả cơ hội này anh cũng không chịu cho em sao? 】

Giản Mộng Ngữ tội nghiệp cầu khẩn, cô luôn thông minh, lúc nào nên mềm, lúc nào nên mạnh, nắm bắt đúng mực cực tốt.

“Mấy giờ?” Quan Hạo Lê coi như chấp nhận.

Anh biết tâm tư của Giản Mộng Ngữ, cho nên anh sẽ mang theo Giai Ny cùng đi, đây không phải khoe khoang quan hệ, chỉ muốn khiến Giản Mộng Ngữ hoàn toàn chết tâm, để cho cô ta nhìn thấy sự thật.

【Bây giờ. 】 Giản Mộng Ngữ vui mừng trả lời.

“Được.”

Cúp điện thoại không bao lâu, Quan Hạo Lê lại gọi điện thoại cho bạn tốt Đằng Cận Tư, “Giai Ny lên máy bay rồi sao?”

【Ừ, đã rời đi hơn hai giờ. 】

“Cô ấy không hỏi cậu cái gì chứ?”

【Dĩ nhiên hỏi, tôi lừa cô ấy nói cậu cho cô ấy die nđe equ ydo n một ngạc nhiên, chính cậu nhìn mà làm đi. 】

“Cô ấy tin?”

【Ờ thì... Nửa tin nửa ngờ thôi. 】

“Thật tốt quá! Trước khi tôi tan việc cô ấy nhất định có thể đến.”

Trong giọng nói của Quan Hạo Lê lộ ra mừng rỡ, nhưng Đằng Cận Tư không có cảm giác tốt đẹp như vậy.

【Tin khí tượng dự báo hôm nay trên biển có bão, nếu như vừa vặn là vùng biển ấy, đoán chừng máy bay sẽ hạ xuống ở sân bay gần đó, cậu để ý chuẩn bị tốt. 】

“Đáng chết! Sao tôi lại quên kiểm tra cái này!” Quan Hạo Lê ảo não đấm bàn.

【Nếu quả thật gặp phải bão, đó cũng là chuyện không có cách nào khác, tự cậu có chừng mực là được, đừng biến ‘Vui mừng’ thành ‘Hoảng sợ’. 】

“Ừ, tôi hiểu rõ.”

Quan Hạo Lê cũng biết a Tư vì tốt cho mình, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện trong lòng máy bay của Giai Ny đừng gặp bão.

Chuyện lần nào cũng vậy lại có tình như thế, bạn càng không hy vọng nó xảy ra, nó càng muốn xảy ra, bão trên biển nhanh chóng đổi phương hướng, hur thực thực chạy về phía Malaysia và Singapore.

Tiết Giai Ny ngồi máy bay tư nhân bị buộc hạ cánh xuống sân bay Băng Cốc, sau khi trải qua một lần đàm phán, tạm thời đổi tuyến đường thủy, vì vậy trì hoãn đến ba giờ.

Vốn năm rưỡi có thể đến Singapore, kết quả kéo dài đến chừng tám chín giờ.

Dĩ nhiên trong lòng Quan Hạo Lê cực kỳ nóng nảy, nhưng trừ gấp gáp ra anh cũng không có biện pháp gì khác, xem ra, anh chỉ có thể một mình đến tiệc của Giản Mộng Ngữ.

Bên trong khách sạn Phổ Thịnh đã sớm có nữ nhân viên phục vụ chờ, vừa thấy Quan Hạo Lê đến lập tức nhiệt tình nghênh đón, dẫn anh vào thang máy, chạy thẳng tới phòng bao xa hoa ở lầu cuối.

“Quan tiên sinh, Giản tiểu thư đã chuẩn bị thức ăn tinh xảo vì ngài ở bên trong, chúc hai người dùng cơm vui vẻ.” Giọng nữ phục vụ vui vẻ, sau đó khom người rời đi.

Đẩy cửa ra, bên trong đã bày biện rất lãng mạn, bữa tối dưới ánh nến tiêu chuẩn, trên bàn hình chữ nhật bày đầy món ngon muôn hình muôn vẻ và rượu ngon, thật đúng là bữa tiệc được bố trí tỉ mỉ.

“Anh Hạo Lê, em biết ngay anh nhất định sẽ tới.”

Giản Mộng Ngữ mặc một bộ váy dài tơ tằm màu đỏ, trước sau đều tạo hình chữ V sâu, hấp dẫn mê người.

“Cô không khỏi cũng quá long trọng rồi?” Quan Hạo Lê nhìn bài trí chung quanh phòng.

“Ăn xong bữa cơm này em sẽ rời khỏi Singapore rồi, em cũng muốn cho mình kỷ niệm, những thứ tốt đẹp luôn dễ dàng nhớ hơn, không phải sao?” Giản

Mộng Ngừ mang theo thương tiếc nói.

Quan Hạo Lê lạnh nhạt liếc nhìn cô ta, coi như lời cô ta nói đều là thật tâm thì tốt rồi, qua tối nay, quan hệ của bọn họ chính là quen biết bình thường.

“Anh Hạo Lê, em mời anh một ly, yêu em anh vĩnh viễn sẽ không hối hận.” Giản Mộng Ngừ bưng ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cô biết trong lòng Quan Hạo Lê sẽ có băn khoăn, cho nên dẫn đầu làm gương cho anh.

Người ta đã nói đến thế rồi, Quan Hạo Lê có thể không uống sao?

“Tiểu Ngừ, cô là phụ nữ ưu tú, nhất định sẽ gặp được người đàn ông hiểu cô cũng yêu cô.” Anh thật lòng thành ý chúc phúc cô.

Giản Mộng Ngừ cười khở trong lòng: Em muốn nhất là tình yêu của anh, tại sao anh không thỏa mãn tâm nguyện của em chứ?

“Anh Hạo Lê, anh không biết nói như vậy với cô gái yêu anh là rất tàn nhẫn sao?” Cô bĩu môi, nói giống như đùa giỡn.

“Tôi nói lời nói thật, sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm được tình yêu thuộc về mình.”

“Cám ơn anh chúc phúc, em cũng hy vọng die enda anle equu ydonn sớm tìm được hạnh phúc của mình.” Giản Mộng Ngừ nói theo lời anh, tiến thêm một bước xóa bỏ băn khoăn của anh.

Cô mềm mại khéo léo trả lời quả thật khiến cho Quan Hạo Lê sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi, cô ta chỉ đơn thuần muốn cùng mình ăn bữa tối dưới ánh nến cuối cùng?

Trong căn phòng mờ tối, dưới ánh nến, hai người ngồi đối mặt, khắp nơi lộ ra vẻ lãng mạn và ấm áp, đáng tiếc hai người không phải là tình nhân, không hỗ trợ chút nào.

“Tôi ăn no, chút nữa còn có việc, đi trước.”

Quan Hạo Lê cầm khăn lên lau miệng, đứng dậy chuẩn bị rời đi, anh cũng không y vọng lúc Giai Ny xuống máy bay mình vẫn còn ở đây ăn com cùng Giản Mộng Ngừ, đến lúc đó nhảy vào Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch.

“Anh Hạo Lê, ở cùng em một lúc nữa được không?”

Trong lòng Giản Mộng Ngừ thầm suy đoán sao hiệu quả của ánh nến còn chưa phát huy tác dụng? Cô chỉ có thể kiểm cố kéo anh, không để cho anh rời đi.

“Ngày mai cô lên máy bay mà? Về sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Quan Hạo Lê cầm áo khoác âu phục lên chuẩn bị đi.

Mới vừa bước hai bước lập tức cảm thấy có gì không đúng, đầu thêm nặng nề, tất cả trước mắt hình như cũng mơ hồ, bước chân lao đảo mấy lần mới đứng vững.

“Anh Hạo Lê, anh sao vậy?” Giản Mộng Ngừ giả bộ kêu lên, nhào tới đỡ anh.

“Cô... Cô bỏ thuốc?” Quan Hạo Lê néo mạnh bấp đùi mình, muốn cho mình tỉnh táo lại.

Giản Mộng Ngừ giả bộ rất mê man lại khó hiểu, “Anh Hạo Lê, anh nói gì vậy? Em nghe hơi không rõ.”

Thế này Quan Hạo Lê mới ý thức được mình thật khinh thường, nếu như rượu kia không có vấn đề, chẳng lẽ là thức ăn? Nhưng Giản Mộng Ngừ cũng ăn! Rốt cuộc là đâu có vấn đề?

Khi mắt liếc về ánh nến lập lòe thì mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Cây nến này, là đặc chế hả?”

“Đoán trúng hay đoán không trúng có quan trọng không? Anh Hạo Lê, tối nay, anh thuộc về em.” Giản Mộng Ngừ cũng không giả bộ, dù thế nào đi nữa tối nay anh không đi được.

“Tiểu Ngừ, mặc kệ cô làm cái gì, tôi đều sẽ không thích cô, đừng mua dây buộc mình nữa!” Quan Hạo Lê chống đỡ lực ý chí cuối cùng trách cứ.

“Không! Em không tin!” Giản Mộng Ngừ đã mê muội. Con người chính là như vậy, một khi lọt vào ngõ cụt, khó có thể đi ra, thường chỉ biết càng lún càng sâu.

Giờ phút này, Quan Hạo Lê chỉ cảm thấy dieendaanleequydonn trong cơ thể như có ngàn vạn con kiến bò qua, cào anh càng ngày càng nhột, càng ngày càng nóng, may mà trong đầu còn một phần tỉnh táo, liều mạng muốn đẩy Giản Mộng Ngừ ra.

Nhưng cô ta lại giống như kẹo cao cu dính chặt mình, cũng không biết trên người cô ta xịt nước hoa gì, tất cả chui vào chóp mũi anh, quyến rũ anh ngã về phía vực sâu.

“Tiểu Ngũ! Làm như vậy người thua thiệt là cô!” Anh có ý gọi lý trí của cô ta về.

“Em không cảm thấy thua thiệt, đây là ước mơ em vẫn tha thiết, anh Hạo Lê, tối nay, anh nhất định sẽ rất vui vẻ.” Cả người Giản Mộng Ngũ mềm mại không xương tẻo lên người anh.

Quan Hạo Lê kêu thầm hồng bét trong lòng! Người phụ nữ này hoàn toàn điên rồi! Trên đời có nhiều đàn ông như vậy, tại sao cô ta cố tình muốn để mắt đến mình?

Gặp quý!

“Buông tôi ra!” Thân thể thơm mềm của cô nằm trên người anh, chỉ biết kích thích dục vọng theo bản năng trong cơ thể, anh không thể! Anh không thể phản bội Giai Ny!

Giản Mộng Ngũ đương nhiên biết suy nghĩ của anh, anh càng vội vàng hất cô ra, cô càng dính chặt, càng cố ý dùng bắp đùi ma sát chỗ nào đó của anh...

Quan Hạo Lê cảm thấy bắp đùi mình sắp bị nhéo tím rồi, chỉ có như vậy mới có thể làm cho anh tỉnh táo một lát, dùng sức đẩy Giản Mộng Ngũ dính trên người anh không chịu đi, cắn răng nghiến lợi nhả ra hai chữ, “Tự trọng!”

“Vì lấy được anh, em có thể không tiếc tất cả! Đừng nói hai chữ tự trọng với em! Em không cần!” Giản Mộng Ngũ như mắc bệnh tâm thần nói.

Đi đến bước này thôi nay, cô cũng bị ép bất đắc dĩ, ai bảo Quan Hạo Lê nhìn cũng không nhìn cô một cái!

Cô không phục!

“Cô điên rồi!” Quan Hạo Lê chỉ có thể dùng ba chữ này để hình dung cô ta.

Giản Mộng Ngũ dứt khoát đứng lên, chậm chạp cời váy trên người trước mặt anh, dáng người đẹp đẽ của cô là đường cong hình chữ S, tỏa ra hấp dẫn rõ ràng, hơn nữa Quan Hạo Lê bị hạ thuốc, dục vọng còn mạnh hơn gấp trăm lần bình thường.

Nếu bình thường, cho dù như thế nào cũng nhịn được, nhưng bây giờ -

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 69

Nhưng bây giờ, thật sự là tình huống đặc biệt, thân thể của anh vốn không chịu sự khống chế của anh, thấy thân thể người phụ nữ đẹp như bạch ngọc, nếu anh không phản ứng thì không phải là đàn ông bình thường!

Hơn nữa, còn bị hạ độc.

Anh nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, ở sâu trong đáy lòng làm đấu tranh mãnh liệt, anh nhất định phải nhịn được, nhịn đến khi Giai Ny xuất hiện mới có thể.

Đáng chết! Anh là cao thủ tình trường lại có một ngày ngã trên tay phụ nữ, nói ra chắc bị người cười roi hàm!

Thật là lờ một bước chân để hận nghìn đời!

Đều do anh quá mức tự tin, cũng trách kế hoạch biến hóa khó lường, máy bay Giai Ny gặp bão, bất đắc dĩ mà đổi đường biển, trì hoãn thời gian.

Giản Mộng Ngũ chân trần đi từng bước một về phía anh, chỉ mặc quần lót nhỏ màu đen, cô ta trực tiếp giăng chân ngồi trên người anh, hai cánh tay ôm lấy cổ anh, “Anh Hạo Lê, em đẹp không?”

Quan Hạo Lê bị cô ta chinh đến thiếu chút nữa khí huyết dâng trào, trong lòng không ngừng kêu khổ, cũng không có lực chống lại.

“Đi xuống!” Anh dùng hết hơi sức nói.

“Anh Hạo Lê, đừng mạnh miệng nữa, thật ra thì anh cũng muốn em” Giản Mộng Ngũ cố ý ngồi lên chỗ bộ phận giữa đùi anh nhô ra, ngón tay chậm rãi trượt vào trong áo sơ mi của anh.

Đây là lần đầu tiên Quan Hạo Lê bị phụ nữ trù tính phản công, với anh mà nói, thật sự quá si nhục!

“Muốn cái mông! Đứng... Đứng dậy cho ông!” Tư tưởng của anh hoàn toàn không khống chế được thân thể của mình, thuốc rất kỳ quái, trong cơ thể như có lửa thiêu đốt, hai chân lại cảm giác không dùng được lực gì, có cảm giác mê mẩn.

Giản Mộng Ngữ không hề tức giận với mắng mỗ của anh, mắng chửi đi, có hơi sức thì mắng chửi đi, cô không sao cả, chỉ cần đạt được mục đích là được.

Đưa tay cởi nút áo của anh, kết quả bị anh chặn lại, nhưng cô cũng không nổi giận, ngược lại khơi tình lên với anh, động tác mập mờ mà nhục dục.

Ngay vào lúc này, điện thoại của Quan Hạo Lê vang lên, không ngừng không nghỉ*.

(*) nguyên gốc: 不依不挠 (Bất y bất nạo) không chùn bước không khuất phục

Tiếng chuông này dành riêng cho một người, Quan Hạo Lê vội vàng đưa tay lấy điện thoại di động ra, lại bị Giản Mộng Ngữ die.end/anle.equy.ydonn cướp đi, “Ai vậy? Xem đáng về anh vội vã như thế...”

Cô liếc mắt nhìn hai chữ to trên màn hình: bà xã.

Trong mắt lập tức lướt qua vẻ ác độc, nếu là ‘Bà xã’ của Quan Hạo Lê, vậy thì đừng trách cô không khách khí!

“Đưa cho tôi!” Quan Hạo Lê hận cô ta nguyền rủa nguyền rủa.

Giản Mộng Ngữ liếc nhìn anh, nhấn nút trả lời, giọng nói dịu dàng đáng yêu: “Này, cô là ai? Không biết gọi điện thoại lúc này sẽ phá hoại việc tốt của người khác sao!”

Quan Hạo Lê giận đến quát lên: “Đừng nghe cô ta nói càn!”

Cô vốn tưởng rằng người phụ nữ ở đầu bên kia sẽ giận đến cúp điện thoại, nhưng không ngờ -

【Phá hư chuyện tốt của cô sao? Làm phụ nữ, sử dụng biện pháp hạ lưu như vậy để giữ chân đàn ông, cô không cảm thấy rất ghê tởm sao? 】 Tiết Giai Ny mỉa mai

“Cô... Cô không lo lắng cho người đàn ông của mình sao? Hiện giờ tinh thần và ý chí của anh ấy không rõ, chỉ cần là phụ nữ, anh cũng không tự chủ được, ai đến cũng không từ chối.” Sau khi giật mình, Giản Mộng Ngữ vẫn không chịu yếu thế như cũ.

Để tránh tiếng thét của Quan Hạo Lê ở bên cạnh, cô tiện tay khoác áo tắm đi ra ban công nghe điện thoại.

【Từ lúc cô bỏ thuốc đến giờ thời gian chắc không ngắn nhì? Tôi tin tưởng anh ấy sẽ không bị cô mê hoặc! 】

Tiết Giai Ny vừa nói vừa giục tài xế lái nhanh một chút, cô vừa xuống máy bay đã nhận được mấy tin nhắn của Quan Hạo Lê, bên trong nói tỉ mỉ nguyên nhân hậu quả chuyện này, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng sau khi cân nhắc hơn thiệt, cô vẫn quyết định tạm thời tha thứ cho anh, cô cũng nghe nói một chút về chuyện của Giản Mộng Ngữ, chỉ không ngờ cô ta sẽ làm ra chuyện cực đoan như vậy.

“Nói thật cho cô biết, chúng tôi đã lên giường, đây chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi giữa trận mà thôi.”

Giản Mộng Ngữ che giấu không vui trong lòng, đặc ý hạ hê khoe khoang, cô chính là cố ý chọc giận Tiết Giai Ny, hừ!

Nghe được lời nói khoe khoang của cô ta, trong lòng Tiết Giai Ny “Lộp bộp”, cô rất sợ Giản Mộng Ngữ nói là thật, nếu như Hạo Lê thật sự cùng cô ta...

Mặc dù không phải anh tự nguyện, nhưng trong lòng mình vẫn sẽ có bóng ma che đậy, xảy ra chính là xảy ra, vĩnh viễn dieendaanleequydonn không cách nào phai mờ, sẽ thành một vương mắc nhỏ trong lòng.

Ngay cả trong lòng cô rất không thoải mái, nhưng lúc này sẽ không biểu hiện ra.

【 Cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cô sao? Giản tiểu thư, đừng đùa bỡn khôn vặt nữa! 】

Lời của cô khiến Giản Mộng Ngữ cảm thấy thất bại lần nữa, nhưng cô vẫn quyết chống đỡ thể diện, nói thẳng một câu, “Có tin hay không tùy cô!”

Dứt lời, cúp luôn điện thoại.

Chỉ có như vậy, mới có thể lưu lại cho Tiết Giai Ny đầy đủ không gian tưởng tượng, có lúc, tưởng tượng này là trí mạng.

Cô xoay người quay ngược về phòng, phát hiện Quan Hạo Lê lại không còn ở đây, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn, anh lại có ý chí mạnh mẽ như vậy, đều do mình nhất thời mềm lòng, không dùng tác dụng mạnh nhất của thuốc, nếu không, sao sẽ cho anh cơ hội chạy trốn đây?

Tìm khắp cả phòng cũng không thấy nửa bóng người, cô vội vã gọi điện thoại cho quỳ lễ tân, chờ mong Quan Hạo Lê vẫn chưa đi xa, có thể tìm anh về, nhưng mà, người ta nói, anh đã đi rồi.

“Bộp” một tiếng vang lên, cô tức giận ném điện thoại xuống đất, thì ra Tiết Giai Ny gọi điện thoại là cố ý, chính là muốn dụ dỗ mình, để tranh thủ thời gian cho Quan Hạo Lê rời đi.

Cô càng nghĩ càng tức giận, tối nay cơ hội khó có được như vậy lại bị chính mình lãng phí!

Lại nói Quan Hạo Lê, thừa dịp Giản Mộng Ngừ ra ban công gọi điện thoại, mạnh mẽ chống đỡ ý chí rời khỏi phòng bao, anh biết mình phải rời đi.

Có đôi lời nói thật hay, người không ép mình một lần, vĩnh viễn sẽ không biết mình có bao nhiêu tiềm lực!

Hiện giờ Quan Hạo Lê đã có cảm nhận chân thật, thịt trên đùi anh sắp bị anh nhéo tím rồi, đau hết lần này đến lần khác, thật sự tự làm vậy thì không thể sống được!

Ra khỏi khách sạn, anh lại không dám đi xa, điện thoại di động ở trong tay Giản Mộng Ngừ, không có cách nào liên lạc với Giai Ny, chỉ có thể “Ôm cây đợi thỏ”, mong mỏi cô đến nhanh một chút, may mà bên ngoài gió mát phơ phất, có thể thổi bớt nóng ran trong lòng anh.

Năm phút sau, một chiếc Volvo màu đen dừng trước cửa khách sạn Phổ Thịnh, Tiết Giai Ny ngồi đằng sau do dự mấy giây, không biết mình có nên đi vào không, nếu như thấy chút hình ảnh không thể chịu nổi, cô lo lắng mình sẽ không chịu đựng được.

Nhưng không đi vào, cô càng cảm thấy... Không cam lòng.

Tiết Giai Ny vừa mới mở cửa xe bước ra, Quan Hạo Lê đã nhìn thấy cô, vội vàng đi tới, “Ny Ny, rốt cuộc em đã tới.”

“Anh... Sao anh lại ở đây?” Trong đầu Tiết Giai Ny suy nghĩ rất nhiều khả năng gặp mặt, lại duy nhất không có cái này.

“Lên xe hãy nói.”

Hiện giờ Quan Hạo Lê chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, một khắc cũng không sống nổi, bà xã ở bên cạnh, cuối cùng anh không cần lo lắng.

Tiết Giai Ny tâm tư hoảng loạn bị anh lôi lên xe, chỉ cảm thấy tay anh nóng khác thường, nóng đến cả người cô nóng lên.

“Ny Ny, anh... Nhớ em.”

Cầm Quan Hạo Lê đặt trên bả vai bà xã, nhiệt độ trong lòng càng lúc càng sôi trào mãnh liệt, trực giác anh cho thấy anh đã không nhận được.

“Trên xe! Đứng đắn một chút!” Tiết Giai Ny vung về ngăn tay chân anh lại, trước mặt còn có tài xế đang lái xe, nhìn thấy không tốt lắm!

“Bà xã, anh khó chịu.” Đầu bù xù của Quan Hạo Lê cọ tới cọ lui trên người cô, bàn tay càng thêm xấu xa luồn vào trong vạt áo cô, trời mới biết anh muốn sờ cô phía dưới nhường nào.

“Khó chịu cũng phải chịu đựng!”

Tiết Giai Ny tức giận quát, cô còn chưa tính sổ với anh chuyện vừa rồi đâu!

“Anh nhịn đã lâu rồi, nhịn nữa sẽ bị nội thương.”

Quan Hạo Lê ghé vào bên lỗ tai die enda nle equ ydon cô nhỏ giọng ní non, lay động lòng cô.

“Phía trước có người...”

“Tiểu Trần, mở nhạc, kéo vách ngăn lên.” Quan Hạo Lê nói với tài xế nhà mình, nhanh chóng, tiểu Trần thận trọng làm theo.

Tiết Giai Ny bị lời nói thẳng thừng của anh làm mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, nắm quyền đập anh, “Anh làm gì thế hả!”

“Bà xã, em nhìn tâm nhìn anh khổ sở mà chết sao? Anh có thể nhịn tới bây giờ đã vượt qua cực hạn, em sờ tìm anh xem, nhảy lên chỉ vì em.” Quan Hạo Lê gọi tình nói.

“Anh... Thật sự không cùng...” Tiết Giai Ny nghi ngờ liếc anh.

Quan Hạo Lê vội vàng kéo tay cô đặt lên vị trí tìm mình, “bà xã, xem vẻ mặt ừ máu hiện tại của anh xem, giống như đang gát em sao?”

Tiết Giai Ny mím mím môi, quả thật anh không có dáng vẻ được thỏa mãn, trong lòng không khỏi chảy xuôi một luồng ấm áp, được rồi, xem vẻ thành thực của anh như vậy, mình cũng nên tỏ ý không phải sao?

“Tạm thời tha thứ cho anh.”

Cô vừa mới dứt lời, Quan Hạo Lê đã hôn lên rồi, đôi tay ôm eo cô, để cho cô cười trên người mình, hôn rất nồng cuồng hoang dã.

“Ừm...”

Tiết Giai Ny bị lực lớn của anh làm cho sắp không thở nổi, nhiệt độ nóng bỏng trên người anh không giống bình thường càng khiến cô khó chịu, bình thường anh đã đủ dã thú, giờ trúng thuốc, chẳng phải còn mạnh mẽ dữ dội hơn bình thường?

Chỉ tưởng tượng thôi, cô đảm cảm thấy nhức đầu, hu hu...

Xem ra tới nay nếu cô bị nghiền ép sạch sẽ, ngày mai phải tìm anh tính sổ! Trừ hình phạt dùng roi quất đó!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70

Quan Hạo Lê vội vàng hôn người phụ nữ trong ngực, mới vừa rồi dục vọng mình cố gắng đè nén trong phòng giờ phút này hoàn toàn hồi phục, thể tới hưng mãnh, thể không thể đỡ.

Đầu tiên Tiết Giai Ny hơi bị động, sau đó bắt đầu đáp lại anh, cô luôn là cô gái dám yêu dám hận, hơn nữa hai người đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, trong đó từng có sung sướng, cũng không ít khổ sở, đan xen bên nhau một chỗ, đã sớm điều khắc thật sâu nơi đáy lòng cô rồi.

Sau thời gian này, cô nhất định phải cột chặt một chỗ với người đàn ông trước mặt, cô yêu anh, cũng giống như anh yêu cô.

“Ừ...”

Cô đáp lại khiến Quan Hạo Lê càng thêm hưng phấn, kích động, kích động rồi, mỗi mạch máu tế bào trên người đều đang hô hào.

Hai người hôn nhau thật sâu, như muốn hút khô toàn bộ dưỡng khí trong phổi của nhau, phương thức kịch liệt như vậy mang theo chút nhẫn tâm cực kỳ giống tính tình bản thân bọn họ.

Quan Hạo Lê không hề thỏa mãn với chỉ một hôn, bàn tay ấm áp luôn vào trong quần áo cô, lúc nặng lúc nhẹ vuốt ve mềm mại trước ngực cô, giống như đứa bé chơi đến nghiện.

Từ lần chia tay trước ở thành phố C đến nay, hai người đã có hơn mười ngày không gặp mặt rồi, đương nhiên là “Tiểu biệt thắng tân hôn”, hơn nữa Quan Hạo Lê trúng thuốc, dục vọng còn mãnh liệt đến nỗi anh ngày thường, suy nghĩ đã không cách nào khống chế lửa nóng trong thân thể, hiện giờ anh chỉ có một ý tưởng – cung chiều mạnh mẽ cô gái nhỏ trước mặt.

“Đội...” Tiết Giai Ny vừa định nói gì, trước ngực đã bị lưỡi anh gây ra một cảm giác tê dại mãnh liệt, đôi tay không tự chủ đặt lên trước ngực người đàn ông của cô, không nhịn được ngược đầu thờ hồng hộc, thân thể trắng nõn đã ướt khế run dưới môi anh.

Bất kỳ lời nói nào với Quan Hạo Lê mà nói, cũng đã không có tác dụng ngăn cản, trong đầu anh trừ kích động chỉ có kích động, tác dụng của thuốc đã hoàn toàn phát huy.

Bàn tay chuyển đến vòng eo bóng loáng của cô, chậm rãi dao động, sau đó trái đỏ tươi mềm yếu dưới đầu lưỡi mát chốc của anh ươn lên, môi mỏng nhẹ nhàng, ngậm một trái khác cung chiều rất tròn, vang lên “Chụt chụt”.

Tiết Giai Ny mặt đỏ ửng như máu, mặc dù âm nhạc rất lớn tiếng, nhưng trong tiềm thức cô vẫn lo lắng tài xế nghe thấy.

“Hạo...”

Cả người cô uốn éo rung động, đại não muốn ngăn cản anh tiếp tục quấy rối trên người mình tạo ra từng luồng lửa nóng trong cơ thể, lại phát hiện mình không còn chút sức nào để đẩy anh ra, sâu trong đáy lòng hình như có một âm thanh đầu độc cô ngầm cho phép anh tiếp tục càn rỡ tiếp, dù làm được nhiều hơn...

Quan Hạo Lê thờ hờn hờn cởi sạch quần áo trên người cô, môi nóng bỏng không buông tha mỗi chỗ da thịt, liều mạng đốt lửa.

“Ừ ừm...” Tiết Giai Ny cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nóng, cũng càng ngày càng mềm, mỗi lần thờ ra hít vào đều yêu kiều đến cực điểm.

Thứ chống đỡ dưới cặp mông mình cũng càng thêm to ra, nóng đến đáy lòng cô hốt hoảng, trong cổ họng không ức chế được than nhẹ ra tiếng.

Thân thể của cô càng thêm cong xuống về phía anh, tròn mắt trong suốt xinh đẹp hơi khép, như mơ màng, hấp dẫn không tiếng động.

“Ny Ny...”

Quan Hạo Lê hận không thể xé nát đáy quần nhỏ của cô, nửa dụ dỗ nửa lừa gạt cởi nó ném sang một bên, nhanh chóng cởi khóa kéo quần tây của mình.

Trong lúc lơ đãng Tiết Giai Ny ngược mắt, lập tức thấy vật thể cực lớn kia, cô mắc cỡ vội vàng quay đầu, mặc dù đã từng nhìn nhiều lần, cô vẫn không cách nào bình tĩnh nhìn thẳng được.

Xe vừa đang chạy, vừa làm chuyện đó, Tiết Giai Ny chỉ có thể chôn đầu vào giữa cổ gáy anh, há mồm cắn thịt die enda anle equu ydomn trên cổ anh, muốn ngăn cản tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu từ trong miệng mình tràn ra.

Phải biết, dù cho giao thông tốt hơn cũng khó tránh khỏi gặp phải đèn xanh đèn đỏ và hiện tượng kẹt xe, lúc này, với Quan Hạo Lê mà nói, không thể nghi ngờ là – “Thêm gắm thêm hoa”.

Bởi vì, đi vào càng sâu.

Tiết Giai Ny bị lực lớn của anh đụng vào làm cho thiếu chút nữa rít lên, cảm giác... Sắp đội bụng mình lên rồi, tức giận cắn mạnh một cái lên vai anh, khốn kiếp!

“Ừ...”

Từng đợt ngấm nga nhỏ vun tràn ra từ trong miệng cô, cô chỉ có thể vô lực dựa trên trên người anh, thừa nhận vào sâu ra cạn nặng nề đâm vào...

Khi xe dừng lại trước biệt thự riêng của Quan Hạo Lê, cả người Tiết Giai Ny đã xụi lơ trong lòng an rồi, hô hấp thờ ơ gấp không đều đặn.

Còn Quan Hạo Lê thì nét mặt thỏa mãn, thật ra thì, tác dụng của thuốc trong cơ thể anh vẫn chưa hoàn toàn mất hết, chỉ có điều đã đến cửa nhà, nhất định phải trở về phòng rồi tiếp tục!

Ngay sau đó cởi áo khoác âu phục trên người, bọc người phụ nữ trần truồng trong ngực mình, ôm ngang lên đi xuống xe, tài xế rất biết điều mắt nhìn thẳng.

Còn Tiết Giai Ny thì e lệ núp trong ngực anh, không dám ngẩng đầu lên, cô lại có thể chân thật rõ ràng trình diễn một trận rung xe, quá xấu hổ!

Đều do người đàn ông chết tiệt kia!

Vốn tưởng rằng sau khi về nhà có thể thoải mái dễ chịu tắm, nhưng ai biết sau khi đóng cửa, người nào đó lại đè cô xuống ghế sa lon, áo khoác âu phục trên người cô cũng bị anh lấy ra ném trên đất rồi.

“Em muốn tắm...”

Cô chống lại, cả người bần thiêu, cô chỉ muốn chạy ngay vào phòng tắm tắm nước nóng, một chút cũng không muốn một lần nữa.

“Bà xã, tác dụng của thuốc vẫn còn đó...”

Quan Hạo Lê trực tiếp chiếm lấy cánh môi hơi sưng của cô, không mang theo một chút do dự xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, hấp thu mật ngọt bên trong, giống như đứa nhỏ uể oải không biết gì.

Lời cự tuyệt của Tiết Giai Ny bị anh nuốt toàn bộ vào trong miệng, thân thể vừa mới được cung chiều rất nhạy cảm, nhanh chóng đã bị anh gọi lên sắc dục.

Cô chỉ có thể ôm lấy cổ anh, dần chìm sâu trong nước xoáy anh mà anh cuốn lên.

Bên trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thờ đóc nặng nề của hai người, ngay cả trong không khí cũng phiêu đảng mập mờ bịn rịn, từng chút từng chút một, trêu chọc tiếng lòng người.

Một tay Quan Hạo Lê phủ trên sống lưng sáng bóng của cô, một tay khác vững vàng giữ eo cô, răng môi men theo điểm mẫn cảm mà anh đã sớm quen thuộc, trêu đùa mờ ám gọi lên nhiệt tình nguyên thủy cất giấu sâu trong cơ thể cô.

“Hạo... Lê...”

Thân thể Tiết Giai Ny không nhịn được khẽ run, không thể không thừa nhận anh là một cao thủ dụ tình, mỗi một lần đều làm cho mình run rẩy không ngừng, thiêu đốt mình, thân thể bán đứng suy nghĩ.

Trong thoáng chốc, cô đã cảm thấy thứ chống đỡ nơi nhụy hoa của mình, hoảng hốt giật mình, không thể ở đâu, nhờ có người giúp việc qua đây nhìn thì làm thế nào?

“Đừng... Đừng ở đây...”

“Bà xã, yên tâm đi, không có ai.”

Quan Hạo Lê thờ hờn hờn nỉ non bên tai cô, hàm răng khê cắn dày đặc lên vành tai cô, cảm giác tê tê ngứa ngứa kích thích cô không ngừng rụt cổ lại, muốn rời khỏi cảm giác tê tê ngứa ngứa đó.

Nhưng anh lại rất giống như dù thế nào cũng nếm không đủ, càn rỡ gặm cắn mút hút.

Đồng thời, phía dưới cũng không nhàn rỗi, như lưỡi dao sắc bén mở núi đột nhiên đâm vào, chọc cho Tiết Giai Ny ngứa đầu kêu rên, ngón tay cào trên lưng anh tạo thành vết đỏ.

“Ừ... Ừm...” Tiếng rên lúc sau còn mê người hơn lúc trước khiến mọi thứ trong phòng giống như đồ mờ, ngượng ngùng không dám nhìn hai người trần truồng trên ghế sa lon.

Hai mắt ngây ngất của Tiết Giai Ny giống như mờ mịt một tầng sương mù, cô nhìn thấy đèn tròn trên đỉnh đầu như mộng ảo, mà ôm chặt lấy người đàn ông của cô trong cuồng nhiệt không mất đi yêu thương, từng trận cao triều cuốn bọn họ vào vực sâu vô biên vô tận, hăm sâu, lại hăm sâu..

Cô cảm thấy mình sắp say.

Yêu thương cuồng nhiệt đi qua, hai người ôm chặt thở dốc kịch liệt.

Một lúc lâu, hai người mới dần bình phục.

Tiết Giai Ny vô lực thả lỏng chân, từ từ thở một hơi dài, mình tối nay, chắc chắn trúng tà, đầu tiên cùng anh trên xe, sau đó trên ghế sa lon trong phòng khách..

Quả thật là –

Chỉ tưởng tượng thôi, đã cảm thấy ngượng ngùng không chịu nổi.

Quan Hạo Lê dịu dàng vén tóc người phụ nữ trong ngực, nửa người dưới hai người còn duy trì tư thế dán chặt, nhìn môi xinh đẹp hơi vênh của cô, thứ gì đó lại bắt đầu hồi phục...

“Đứng lên đi!” Tiết Giai Ny không thuận theo đập anh, đồ trứng thối này! Mới trong chốc lát, lại -

“Bà xã.” Quan Hạo Lê yêu thương hôn cô, không có ý đứng lên chút nào, anh ước gì vẫn như vậy, không xa rời cô.

“Nhanh lên một chút! Nếu không, em tức giận!”

Tiết Giai Ny tức giận tròn mắt nhìn anh, đưa tay đẩy anh.

Quan Hạo Lê giống như không nghe thấy, “Bà xã, em thật tốt.”

“Đừng tưởng rằng như vậy em sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, hừ!” Tiết Giai Ny hừ mũi.

“Bà xã, vừa rồi em cũng cảm nhận được, tất cả tác dụng của thuốc đều dùng trên người em rồi, em không cảm thấy anh dũng mãnh hơn bình thường sao?”

Quan Hạo Lê mặt dày mảy dạn nói, cũng chỉ có anh, mới có thể mặt không đỏ sắc nói ra lời này.

“Anh... Lừa mạnh!”

Tiết Giai Ny cực kỳ tức giận đánh anh, người này chính là hoàn toàn lừa mạnh!

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: đâu chỉ dũng mãnh, eo cũng sắp đứt!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 71

“Em không thích sao?” Quan Hạo Lê mập mờ liếm vùng mẫn cảm trên gáy cô.

Tiết Giai Ny vừa nóng vừa giận, người này nắm giữ rất rõ vùng mẫn cảm trên người cô, mỗi lần đều dùng cách như vậy phá hủy lý trí của cô, thật quá đáng!

“Thích cái đầu anh!” Cô giận dữ nhéo hông anh, sử dụng lực rất lớn.

“Ồi! Đau...” Quan Hạo Lê kêu rên.

“Đáng đời!” Tiết Giai Ny đẩy anh ra chuẩn bị đứng dậy.

“Bà xã, hay là anh ôm em cùng nhau đi phòng tắm tắm thôi.” Quan Hạo Lê rất trực tiếp ôm lấy cô đi về phía phòng tắm.

Đương nhiên Tiết Giai Ny không chịu theo, tắm này khẳng định tắm cùng nhau rồi, tối nay không phải nghĩ đến yên tĩnh, không biết, tối nay người nào đó vốn chưa từng nghĩ bỏ qua cho cô.

“Không được! Em tự tắm.”

Cô rất cố chấp muốn tránh die nda nle equ ydo n khỏi ngực anh, nhưng cô có thể chống lại sức đàn ông, cuối cùng, vẫn bị mạnh mẽ ôm đi phòng tắm, hai người cùng tắm.

Kết quả, có thể nghĩ.

Không tránh được lại đại chiến một trận trong phòng tắm, đợi lúc trở về phòng ngủ chính, hai chân Tiết Giai Ny đã như nhũn ra, nhưng mới nghỉ ngơi không bao lâu, người nào đó lại loay hoay cô một lần.

Thú hoang uống thuốc chỉ có hoang dã hơn, chịu đựng không nổi!

Cuối cùng cô hoàn toàn bị dày vò đến hôn mê bất tỉnh, trong lòng nghĩ sáng mai tỉnh lại nhất định phải tìm anh tính sổ! Quá bắt nạt người rồi!

Nhìn đáng vẻ quyến rũ mặt đỏ ửng của người trong ngực, trong lòng Quan Hạo Lê nhộn nhạo, khẽ hôn một cái lên trán cô, ăn no thỏa mãn ngủ.

Hai người tỉnh lại lần nữa, đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Tiết Giai Ny vừa vén chăn rời giường, vừa nhìn chằm chằm người nào đó, “Đều tại anh, uống phí thời gian trên giường!”

“Bảo bối, không phải em cũng rất hưởng thụ sao!” Quan Hạo Lê trả lời cợt nhả.

“Hừ! Xấu xa!” Tiết Giai Ny giả bộ định đánh anh.

Quan Hạo Lê vội vàng lật người đè lên cô, “Bảo bối, không thể chọc đàn ông lúc sáng sớm, lực bộc phát rất mạnh.”

“Bây giờ đã chính giữa trưa rồi, không phải sáng sớm!” Tiết Giai Ny sửa lời anh.

“Muốn thử một chút sao?” Quan Hạo Lê cố ý lưu manh cười nói.

“Tránh ra đi!” Tiết Giai Ny bất mãn đẩy anh ra, chân vừa đứng đạp lên đùi anh.

“Hiss!” Quan Hạo Lê đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Tiết Giai Ny thấy đáng vẻ của anh không khỏi hỏi, “Sao vậy?”

“Đau chân.”

Quan Hạo Lê nghe rằng nói, động tác vô tâm của Giai Ny vừa đứng đứng phải bấp lùi nhéo đến tím của anh ngày hôm qua, đau là khó tránh khỏi.

“Đau ở đâu?” Trong giọng nói của Tiết Giai Ny lộ ra ân cần.

Quan Hạo Lê nhanh chóng lộ bấp lùi bị tím bầm của mình ra, lúc này không yếu thế, còn đợi lúc nào.

“Buổi tối anh mộng du đánh nhau với người khác?”

Tiết Giai Ny nhìn một lúc lâu, ngạc nhiên hỏi.

Trí tưởng tượng của bà xã anh thật phong phú! Quan Hạo Lê nâng trán.

“Tự anh nhéo.”

“Hả?” Tiết Giai Ny nhìn anh chằm chằm vài giây, “Sao trước kia em không phát hiện anh có khuynh hướng tự ngược đãi?”

Quan Hạo Lê vạch đen đầy đầu, tội nghiệp méo máo, “Bà xã, những vết bầm tím này đều có sức chứng minh anh giữ mình trong sạch tới qua.”

“Oh...” Tiết Giai Ny ý vị sâu xa đáp một tiếng, nhưng thật ra trong lòng vui vẻ.

“Bà xã, xem phần anh tự làm khổ mình, không thể cho chút phần thưởng sao?” Quan Hạo Lê lấy lòng lại gần cô.

Tiết Giai Ny liếc anh, “Phần thưởng tôi qua còn chưa đủ sao?”

“Bà xã, phần thưởng đó là hỗ trợ lẫn nhau.”

“Anh đã cảm thấy đó là hỗ trợ lẫn nhau, vậy sẽ không có lần sau.” Tiết Giai Ny không khách khí trừng anh.

Lời này vừa nói ra, Quan Hạo Lê die enda anle equu ydonn lập tức thỏa hiệp, “Được rồi, vậy tối nay...”

“Tối nay tách ra ngủ!”

Dứt lời, Tiết Giai Ny lập tức đứng dậy đi phòng tắm.

Lưu lại Quan Hạo Lê cực kỳ ai oán ngồi trên giường, gọi điện thoại cho trợ lý Phương Thành, để cho cậu ta thay mình xử lý công việc của công ty, mặt khác, cần phải xác nhận Giản Mộng Ngừ đã rời khỏi Singapore.

Nếu không phải coi trọng cha mẹ cùng chú Giản di Giản, anh tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ bỏ thuốc mình, thả cho cô ta rời đi đã là khoan dung lớn nhất với cô ta rồi.

Giản Mộng Ngừ cũng biết mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, lần đầu cô vì một người đàn ông mà không từ thủ đoạn, nhưng đến cuối cùng, vẫn là đã tròng xe cát biển Đông, cái gì cũng không có được.

Cho cô mà nói, không thể nghi ngờ là một nét bút hồng trong đời.

Trình Nhã Chi du lịch ở nước Đức xa xôi cũng biết chuyện này, bà chỉ có thể âm thầm than thở, đúng là không có duyên phận! Tiếp cận thế nào cũng không tiếp cận tới cùng nhau!

Trong khoảng thời gian ra ngoài du lịch này, được ông xã giảng giải, bà cũng thấy thật ra rất nhiều chuyện, vô cùng cố chấp cũng không phải là chuyện tốt.

Có lúc, nhượng bộ thích hợp sẽ đưa đến hiệu quả tốt hơn.

Chuyện của con, để cho tự chúng giãy vò đi.

Không có Trình Nhã Chi và Giản Mộng Ngừ cản trở từ bên trong, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny hoàn toàn vượt qua cuộc sống ân ái hạnh phúc. Mặc dù Tiết Giai Ny đã đồng ý gả cho anh, nhưng việc học vẫn chưa xong, cô vẫn chưa muốn đi vào thiên đường hôn nhân.

Cũng bởi vì thế, bạn tốt Chân Chân và Cát gia ngày ngày nói thầm bên tai cô, còn thỉnh thoảng gửi hình chụp bé nhóc lên Weibo, gần như ngày ngày không giống nhau, đủ mặt trẻ con bướng bỉnh gây sự đáng yêu ngây ngô.

Mục đích làm như vậy không phải muốn kích thích cô nhanh chóng kết hôn sinh con sao, cô cố tình không mắc mưu.

Ngày cô tốt nghiệp, mới vừa làm xong thủ tục, đang đi trên đường mòn trong rừng ở trường học, đột nhiên một chiếc limousine phiên bản dài chạy tới, cửa xe vừa mở ra, rất nhiều người vạm vỡ trối cô ép lên xe.

Cô bị sợ tới mức không biết làm sao cho phải, nửa giờ chạy xe, cô cảm thấy bản thân vẫn run, thế nào cũng không giữ bình tĩnh được, cô vẫn cho rằng mục tiêu sẽ là nhà xưởng hoang tàn vắng vẻ bỏ hoang ở ngoại thành.

Vậy mà, lại là giáo đường.

“Tiết tiểu thư, vừa rồi có đắc tội, xin đừng trách móc.” Một người vạm vỡ nói xin lỗi.

Hả... Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Tiết Giai Ny không rõ chân tướng bị mấy người phụ nữ kéo vào một gian phòng trang điểm gần đó, khi thấy treo bên cạnh là áo cưới màu trắng thì cô kinh hãi không ngậm miệng được, nghi ngờ hỏi: “Các cô là ai?”

“Tiết tiểu thư, chúng tôi là thợ trang điểm đặc biệt phục vụ vì ngài.”

“Có phải các cô làm rồi không?” Tiết Giai Ny rất khó hiểu.

Ngay vào lúc này, Lương Chân Chân và Cát Xuyên chia ra dắt đứa bé đẩy cửa vào, “Đứa ngốc, hôm nay là ngày tốt lành cậu kết hôn.”

“Kết hôn, sao tớ không biết?”

Về mặt Tiết Giai Ny ngạc nhiên, đến bây giờ trong đầu cô vẫn ngây ngô, chưa từ mới hoảng sợ về bình thường.

“Chắc ông xã cậu muốn cho cậu một ngạc nhiên chứ sao.” Cát Xuyên cười hì hì nói.

“Đừng nhùng nhằng nữa, thay áo cưới nhanh lên một chút.” Lương Chân Chân thúc giục những người bên cạnh giúp một tay.

An An và Nhạc Nhạc bên cạnh cũng vui vẻ vỗ tay, Thần Thần xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới bên cạnh áo cưới, giờ tay nhỏ bé béo ụt ịt lên trên mặt hoa.
“Trúng thối, làm gì vậy? Không thể kéo hồng áo cưới đi nhỏ.” Cát Xuyên đi tới ôm con trai.

“... Trúng.”

Nhạc Nhạc mới một tuổi lẻ hai tháng bây giờ còn chưa nói chuyện, nhưng bé đặc biệt học tốt, rất thích bắt chước người lớn, mặc dù nói không được toàn bộ, nhưng có thể nói một chữ trong đó.

“Bé ngoan, dì nhỏ mặc áo cưới có đẹp không?” Lương Chân Chân ngồi xổm xuống bên cạnh con trai và con gái.

“Đẹp...” An An và Nhạc Nhạc trầm miệng một lời, non nớt học lời của mẹ.

Lập tức, người cả phòng đều vui vẻ.

Mặc dù Tiết Giai Ny tức giận Quan Hạo Lê không nói trước với mình, nhưng trong lòng vẫn cảm động, phụ nữ mà! Nào có ai không thích lãng mạn và vui mừng?

Hôn lễ cử hành rất thuận lợi, cha Tiết nước mắt lưng tròng giao tay con gái vào tay con rể, nghẹn ngào vài lần, “Đối xử tốt với Ny Ny.”

“Cha, con sẽ cho Ny Ny hạnh phúc.” Quan Hạo Lê trịnh trọng bảo đảm.

Tiết Giai Ny kiềm chế nước mắt sắp tràn mi, giờ phút này, cô hạnh phúc, không thể rơi lệ.

Cha xứ tuyên thệ xong, hai người chia ra nói “Con nguyện ý thi hiện trường lập tức bộc phát ra từng trận vỗ tay vui sướng, đây đều là chúc phúc cho cô dâu chú rể.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tiết Giai Ny thừa dịp không có người oán giận ông xã, “Anh xấu lắm! Lại không nói trước cho người ta, làm cho em còn tưởng bị xã hội đen bắt cóc, làm em sợ muốn chết!”

“Bà xã, em không cảm thấy như vậy rất kích thích sao? Hơn nữa, nếu em để ý tí mĩ, nhất định sẽ phát hiện những vệ sỹ kia rất cung kính với em.” Quan Hạo Lê cung chiêu cười nói.

“Lúc ấy người ta bị hù dọa gần chết, nào có lòng rảnh rỗi đi chú ý những thứ kia.” Tiết Giai Ny nũng nịu liếc anh, “Dù sao từ nay về sau anh không được dọa em như vậy, nếu không! Ngủ trên sa lon một tuần lễ!”

“Bà xã, không chơi như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72

Tiết Giai Ny lờ mờ, không để ý tới sự kháng nghị của anh.

Về sau, đều do cô quyết định!

Mặc dù Trình Nhã Chi không can thiệp vào chuyện con trai lấy vợ, nhưng trong lòng bà vẫn chưa mãn nguyện, cảm thấy Tiết Giai Ny không phải là con dâu lý tưởng trong lòng mình, nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Tiết Giai Ny cũng biết mẹ chồng không thích cô, nhưng cô có cách gì đây?

Bảo cô tốn sức đi lấy lòng bà, mặt nóng dán mông lạnh, đó là chuyện không thể nào, nhưng nhìn mặt mũi của chồng, cô vẫn sẽ cố gắng làm tròn bổn phận của con dâu, sẽ không để người ngoài nói ra nói vào.

Cũng may ba chồng đối với cô rất tốt, làm cho cô rất là thích.

Trình Nhã Chi lúc đầu đối với cô hồ hững, càng về sau thỉnh thoảng cũng nói một đôi lời, nói tóm lại, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng coi như là có chút cải thiện.

Sau khi cưới xong, Tiết Giai Ny liền cùng Quan Hạo Lê trở về thành phố C, ở tại nhà của Tiết Giai Ny, với cha mẹ cô.

Buổi chiều, Tiết Giai Ny hẹn gặp mặt với hai bạn thân, vẫn ở chỗ cũ.

Vào cuối thu, lá ngô hai bên đường bay xuống theo gió, tất cả đều dát lên một màu vàng rực rỡ.

“Giai Ny, chẳng lẽ sau này bạn sẽ định cư ở Singapore sao?” Cát Xuyên hỏi.

Tiết Giai Ny lắc đầu một cái, “Không có, mình với mẹ của Quan Hạo Lê không hợp, hơn nữa, mình không bỏ được nơi này.”

“Rốt cuộc mẹ của anh ta bị gì vậy? Bây giờ đâu còn là xã hội phong kiến, còn cưới gả theo lời của cha mẹ, lời của mai mối.” Lương Chân Chân giận dữ bất bình thay cho bạn.

“Dù sao cũng không ưa mình.” Tiết Giai Ny bắt đầu khuấy muỗng.

Cát Xuyên cau mày nói: “Chắc không phải mẹ của Quan Hạo Lê quá nghiêm khắc trong chuyện tình cảm của con cái chứ?”

“Nói bậy gì đấy! Rõ ràng người ta rất thích Giản Mộng Ngữ, một lòng chỉ muốn cô ấy trở thành con dâu.” Tiết Giai Ny liếc cô một cái.

Cát Xuyên vô tội nhún vai, “Được rồi, vậy mình chỉ có thể nói, tâm tư của quý bà thật khó đoán.”

“Cùng không cần nghĩ nữa, trên TV không phải đều diễn như vậy sao? Nam chinh nữ chinh luôn phải trải qua muôn ngàn trắc trở mới có thể tiến tới với nhau, quá trình rất gian khổ, kết quả rất hoàn mỹ.” Lương Chân Chân buông tay.

“Này! Đột nhiên mình phát hiện, từ khi mình và chồng mình quen nhau cho đến khi yêu nhau rồi kết hôn, dường như không có bất kỳ trắc trở nào! Quá thuận buồm xuôi gió! Bây giờ suy nghĩ một chút đã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một chút xíu cảm giác kích thích cũng không có.”

Cát Xuyên chột thờ dài nói, bộ dáng rất bất mãn.

“Được rồi! Đừng ở trong phúc mà chẳng biết hưởng!” Tiết Giai Ny sáng giọng.

“Đứng trên góc độ của mình, mình rất hâm mộ hai bạn, ai cũng trải qua một tình yêu oanh liệt, đáng giá khắc ghi cả đời, mà mình đây? Êm đềm như nước!” Cát Xuyên tiếp tục cảm thán.

“Êm đềm là phúc.” Lương Chân Chân liếc cô một cái.

“Mới lạ! Mình thích kích thích.” Cát Xuyên rất cố chấp.

Tiết Giai Ny đang uống cà phê thiếu chút phun ra, “Mình và Chân Chân đã trải qua những chuyện gì, chẳng lẽ bạn còn chưa rõ, bất kỳ đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm nào đều phải trả giá thật lớn, hạnh phúc và đau đớn song song.”

“Nhưng ngày sau nhớ lại, sẽ là một hồi ức quý giá!”

Lương Chân Chân rất bình tĩnh nhấp một hớp cà phê, sau đó để xuống, chậm rãi nói.

“Ngừng! Không cần tranh cãi nữa, mình không thuyết phục được bạn... tương tự bạn cũng không thuyết phục được mình, bất luận là tình yêu oanh oanh liệt liệt hay là êm đềm như nước, chỉ cần kết quả là hạnh phúc, đó chính là một tình yêu hoàn mỹ.”

Tiết Giai Ny và Cát Xuyên đều không có lên tiếng, như đang nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của Lương Chân Chân, mặc dù rất dễ hiểu, nhưng đạo lý rất sâu sắc.

Con người mà! Phải biết cách thấy đủ với cuộc sống.

“Mình đồng ý với quan điểm của Chân Chân.” Tiết Giai Ny tỏ thái độ.

Cát Xuyên chống cằm, “Con mình cũng sinh rồi, còn có cái gì không hài lòng đây? Dĩ nhiên hạnh phúc rồi!”

Chột, “Oe.” Tiết Giai Ny đột ngột nôn.

Hai người phụ nữ bên cạnh đã vinh dự được làm mẹ liếc mắt nhìn nhau, thì ra. mang thai?

“Bao lâu rồi chưa có kinh nguyệt?” Lương Chân Chân hỏi.

Tiết Giai Ny nhìn ra vấn đề từ nét mặt của hai cô, nghiêm túc suy nghĩ, “Hình như gần hai tháng rồi.”

“Bingo! Nhất định là có rồi!” Cát Xuyên rất kích động.

“Nhưng mình chưa muốn sinh con sớm như vậy.”

Tiết Giai Ny nhủ mi đau khổ nói, cô còn muốn tìm việc làm, nếu thật sự mang thai, ít nhất cũng phải hai năm không thể làm việc.

“Cô gái à, cô hãy nhìn tôi với Chân phi này, con cũng hơn một tuổi rồi, đánh người cũng dần dần bắt đầu khôi phục, tôi chắc chắn không bao lâu nữa, tôi và Chân phi có thể khôi phục như trước rồi, cô còn không mau đuổi theo chúng tôi? Muốn đợi tới khi nào đây?”

Cát Xuyên tận tình làm công tác tư tưởng.

“Cát gia nói không sai, nếu mang thai, thì sinh thôi.” Lương Chân Chân nói tiếp.

Mặt của Tiết Giai Ny đầy vạch đen, đợi hai cô nói xong, cô mới mở miệng, “Mình nói hai bạn có thể bình tĩnh chút không, ngộ nhờ chi là bị tiêu chảy thôi thì sao?”

“Vừa đúng lúc buổi chiều không có việc gì, chúng ta đến bệnh viện làm kiểm tra đi?” Cát Xuyên hấp tấp đề nghị.

Tiết Giai Ny hoàn toàn bị cô đánh bại.

Cuối cùng, vẫn tới bệnh viện, quả nhiên là mang thai.

Lương Chân Chân và Cát Xuyên rất vui mừng, Tiết Giai Ny biểu hiện bình thường, cô nghiêm túc nhớ lại rốt cuộc là ngày nào trúng số, có phải là đêm trước khi tốt nghiệp, Quan Hạo Lê từ trên trời giáng xuống cho cô một bất ngờ, sau đó, hai người giằng co suốt đêm trong khách sạn.

Không có mang áo mưa nhỏ, sau đó cô cũng quên uống thuốc.

Kết quả, trúng thưởng rồi.

Cô sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, nơi này có một sinh mệnh nhỏ rồi sao?

Vừa nghĩ tới An An và Nhạc Nhạc nhà Chân Chân, còn có Thần Thần của Cát gia, đều rất đáng yêu, có lẽ, sinh con cũng rất tốt.

Sau khi Quan Hạo Lê biết, hưng phấn đến không kiềm được, rốt cuộc anh cũng được làm ba.

Rất nhanh, cha mẹ hai bên đều biết, dĩ nhiên đều rất vui vẻ, Trình Nhã Chi cũng đã bắt đầu bắt tay chuẩn bị phòng trẻ rồi, ngay cả vấn đề giáo dục đứa bé sau này, cũng nhắc đến mỗi ngày.

Buổi tối nào đó, Tiết Giai Ny vui đầu ở trong ngực ông xã, hai tay bưng mặt của anh, nói rất chân thành: “Nói trước, mặc kệ là con trai hay là con gái, em đều muốn giữ, không giao cho mẹ anh.”

Quan Hạo Lê ngất cái mũi của cô, “Đứa ngốc, chỉ cần em không ngại mệt mỏi.”

“Đừng cho là em không biết mẹ anh có ý gì, mẹ muốn đem tất cả hi vọng ký thác vào trên người đứa bé này, mẹ muốn bồi dưỡng nó thành hy vọng của mẹ vậy, em sẽ không đồng ý.” Tiết Giai Ny thờ phỉ phò chu mỏ.

Quan Hạo Lê vuốt vuốt tóc của bà xã, “Ngoan, yên tâm đi, em nhìn anh này... không phải anh là đặc biệt sao!”

“Không được là không được! Em không muốn con còn nhỏ đã phải vác gánh nặng lớn như vậy, rất mệt mỏi! An An và Nhạc Nhạc nhà Chân Chân rất tốt, hoàn toàn phát triển tự do.”

Tiết Giai Ny dầm lòng ngực của chồng, đứa bé là do cô sinh ra, đương nhiên phải do cô làm chủ. “Được được được, anh nghe theo em hết được không?” Quan Hạo Lê Nhu dụi dụi nói.

“Vậy sau này chúng ta ở đâu?”

Đây cũng là một vấn đề rất quan trọng, gả ra nước ngoài thật là phiền toái!

“Em muốn ở đâu, chúng ta ở đó.”

“Em muốn ở thành phố C.” Tiết Giai Ny chu mỏ.

“Bà xã, chúng ta có thể ở thành phố C 1 năm, ở Singapore một năm, em cảm thấy thế nào?”

Tiết Giai Ny uốn éo người, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng có cách gì đây? Thuyền theo lái, gái theo chồng! Ai bảo mình gả xa như vậy đây?

“Được rồi.”

“Bà xã, anh mong là con gái.” Quan Hạo Lê sờ bụng của cô gái trong ngực.

“Em cũng muốn là con gái, ai cũng nói con gái là cái áo ấm thân thiết của mẹ.” Tiết Giai Ny cười hi hi nói.

“Vậy chúng ta sinh thêm nhiều đứa?”

“Đừng! Em không phải là heo mẹ.” Tiết Giai Ny quả quyết từ chối.

“Bà xã, em nghĩ xem, nếu như chúng ta chỉ có một con gái, vậy sau này tất cả gia sản đều do nó thừa kế, ngộ nhờ nó không thích những thứ này thì sao? Chẳng phải là làm người khác khổ chịu? Giống như anh cũng thế, rõ ràng rất không thích, nhưng trong nhà chỉ có một mình anh, bắt buộc phải gánh vác phần trách nhiệm này, em không muốn con cũng như anh chứ?”

Tiết Giai Ny nhũn mày suy nghĩ một chút, lời của chồng không phải không có lý, đây đúng là một vấn đề phiền lòng.

“Vậy thì sinh hai.”

“Được, càng nhiều càng tốt.”

“Nhiều cái đầu anh á! Anh cho rằng sinh con dễ lắm sao?” Tiết Giai Ny dùng sức nhéo anh.

“Đau. bà xã, đau.” Quan Hạo Lê không ngừng kêu khổ.

“Ngủ.” Tiết Giai Ny lật người, tìm tư thế thoải mái nhất nằm xuống.

Quan Hạo Lê thở dài không tiếng động, anh quá vui mừng, mà quên mất mình phải chịu cuộc sống như Liễu Hạ Huệ hơn mấy tháng, thật là vừa vui vẻ vừa khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 73

Kể từ sau khi Tiết Giai Ny mang thai, Quan Hạo Lê thành kiêm mấy chức, ban ngày bận bịu công việc hơn, buổi tối lại giữ nghề cũ bác sỹ, toàn tâm toàn ý quan tâm vợ con khỏe mạnh.

“Ông xã, anh như vậy quá cực khổ.” Tiết Giai Ny đau lòng nói.

Không phải trong nhà không mời được bác sỹ, anh như vậy, thân thể sao chịu nổi?

“Chỉ vì em và con gái, không khổ cực chút nào.” Quan Hạo Lê cười hi hi nói.

“Hay là thôi đi, chuyện của công ty đã đủ để anh bận rộn rồi, sức khỏe của em và bé cưng vẫn nên mời bác sỹ chuyên nghiệp thôi.” Tiết Giai Ny rất kiên trì.

Quan Hạo Lê hiểu bà xã đau lòng mình, lấy lòng ôm cô, nỉ non bên tai: “Bà xã, em thật tốt.”

Tiết Giai Ny giận lườm anh, “Bớt lắm mồm.”

Quan Hạo Lê dứt khoát hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, anh đã sớm muốn làm như vậy rồi, nhưng mỗi lần đều phải chịu đựng, ai bảo ba tháng đầu không thể làm chuyện phòng the chứ?

Mỗi ngày ôm người ngọc vào trong ngực, thật sự quá khảo nghiệm ý chí người rồi.

Rốt cuộc anh đã cảm nhận được sâu sắc khổ sở mà a Tư trải qua, ôi!

“Ừm... Ngừng...” Tiết Giai Ny thở dốc không đều đặn ngăn cản anh, hôn nữa xuống sẽ có chuyện lớn.

“Ny Ny, anh muốn...” Trong tròng mắt đen thui của Quan Hạo Lê lộ ra tầng sâu dục vọng, bên trong giống như đang đốt một đám ngọn lửa nhỏ, bùng nổ.

Tiết Giai Ny che luôn miệng anh, “Cái gì cũng đừng nghĩ, không thể làm chuyện xấu trước mặt bé cưng, hơn nữa, tình huống hiện giờ của em cũng không cho phép.”

Quan Hạo Lê nắm lấy tay nhỏ bé của cô, “Sau ba tháng thì có thể, nhẹ một chút là được, không làm bé cưng bị thương.”

“Không cần.”

Tiết Giai Ny quả quyết từ chối, cũng biết người này không có lòng tốt gì! Đã là lúc nào rồi, còn nghĩ chuyện này, thật đáng ghét!

“Bà xã đây là nhu cầu của đàn ông bình thường.” Quan Hạo Lê cố gắng thuyết phục bà xã.

“Hiện giờ thân thể của em không tiện, anh đi tìm phụ nữ khác.” Tiết Giai Ny thở hển hển nói.

Mặt Quan Hạo Lê đầy vạch đen, “Bà xã, trừ em ra, những phụ nữ khác coi như đứng trước mặt anh, cũng thùng rỗng kêu to, không gọi lên nổi một chút ham muốn nào với anh.”

Tiết Giai Ny bĩu môi, “Thật sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

Lúc nói lời này, bên môi Tiết Giai Ny die nda nle equ ydo n mang theo nụ cười ngọt ngào.

“Bà xã, con động chưa? Để cho anh sờ.” Quan Hạo Lê có ý đồ dùng phương thức khác chinh phục cô.

Tiết Giai Ny đương nhiên không cự tuyệt yêu cầu này của anh, rất thân thiện để cho anh sờ con, “Cực cưng mới hơn ba tháng, ít nhất phải đến năm tháng mới máy thai, bây giờ không cảm thấy.”

“Thật thần kỳ.”

“Vẫn còn rất khổ cực, gần đây cái gì em cũng không muốn ăn, đành ăn chút bánh mỳ nướng, uống nước.” Tiết Giai Ny mím môi, đáng vẻ buồn bã ỉu xiu.

Tâm tình vốn phấp phới của Quan Hạo Lê thoáng chốc không còn, ân cần hỏi han: “Nôn nghén rất nghiêm trọng? Ăn bánh mỳ nướng sao được? Một chút dinh dưỡng cũng không có.”

“Nuốt không trôi chứ sao!” Về mặt Tiết Giai Ny như đưa đám, cô thật hâm mộ Cát gia, nghe nói trong lúc mang thai cô ấy có thể ăn có thể uống, một chút phản ứng nôn nghén cũng không có.

“Bà xã, cực khổ.” Quan Hạo Lê đau lòng ôm cô dịu dàng.

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, ngày mai nhất định phải mời người bạn là chuyên gia uy tín của khoa phụ sản tới, để cho cô ấy kiểm tra xem tình huống của bà xã cùng viết thực đơn cơm dinh dưỡng.

Nếu không, bà xã không có tâm tình, mình sẽ không có tính phúc.

Lúc năm tháng, bảo bối bắt đầu máy thai rồi, mỗi đêm Quan Hạo Lê đều dính lỗ tai lên bụng bà xã nghe âm thanh của bé nhóc, chỉ cảm thấy tình cảm dịu dàng nồng đậm trong lòng, vô cùng mong đợi sinh mệnh bé nhỏ này đến.

Mỗi đêm Tiết Giai Ny đều bật âm nhạc êm dịu cho bé cưng trong bụng nghe, Quan Hạo Lê phụ trách kể chuyện xưa, hai vợ chồng làm công việc dưỡng thai rất đúng chỗ.

Không biết làm sao, bé cưng đặc biệt thích ra ngoài hoạt động vào buổi tối, nhất là sau khi mẹ ngủ, bé lập tức chạy ra nhảy lên rồi, lúc thì đá chân, lúc lại đuổi người, chơi cực kỳ vui.

Đây có thể làm khổ Tiết Giai Ny rồi, bé vừa động, sao mình có thể ngủ ngon?

“Ông xã, anh nói ở đây có phải là bé trai không, quá buồn bình!” Tiết Giai Ny lo lắng hỏi.

“Sẽ không, nhất định là con gái.” Quan Hạo Lê tràn đầy lòng tin.

“Con gái làm sao lại nghịch ngợm như vậy?”

“Nói không chừng lúc em còn bé cũng như vậy.”

“Mới không có, mẹ nói lúc mang thai em đặc biệt yên tĩnh, sao tính tình lại không giống em chút nào.” Tiết Giai Ny chu mỏ.

Quan Hạo Lê trầm ngâm, “Nói như vậy, cá tính của con gái ngược lại em?”

Tiết Giai Ny đập anh, “Giống em không tốt sao?”

“Đương nhiên là tốt, anh hy vọng con gái lớn lên giống em” Quan Hạo Lê vội nói phụ họa.

“Hừ...” Lúc này Tiết Giai Ny mới hài lòng.

Bé con lớn lên rất nhanh, điên cuồng hấp thu dinh dưỡng, bụng Tiết Giai Ny càng ngày càng lớn, sắc mặt cũng thêm đỏ thắm, điều này làm cho Cát gia kêu to sinh con trai con gái quả nhiên có khác biệt, mẹ mang thai con trai đa số sắc mặt kém cỏi, mẹ mang thai con gái sắc mặt đỏ thắm xinh đẹp.

Điểm này, ứng nghiệm rất rõ ràng trên người hai cô, bởi vì Lương Chân Chân mang thai long phượng, không cảm giác được chỗ nào đặc biệt.

Bởi vì là lần đầu tiên sinh, trong lòng Tiết Giai Ny khó tránh khỏi hơi sợ, mấy ngày gần tới ngày dự sinh, Lương Chân Chân và Cát Xuyên vẫn ở bên cạnh cô, Quan Hạo Lê cũng hoàn tất cả công việc, toàn tâm toàn ý làm bạn với bà xã.

An An, Nhạc Nhạc và Thần Thần ba bạn nhỏ về mặt tò mò nhìn chằm chằm bụng dì nhỏ cao lên, chia ra hỏi mẹ chúng, “Me me, sao bụng dì nhỏ lại lớn vậy?”

Đưa bé trên dưới hai tuổi nói chuyện còn chưa lưu loát, nhưng có thể biểu đạt ra ý của mình, giọng nói non nớt, chọc cười mấy người lớn.

“Bởi vì chỗ đó có một em gái nhỏ.” Lương Chân Chân giải thích.

“Hả? Em ấy chui vào thế nào?” Nhạc Nhạc die enda anle equu ydonn không hiểu tròn hai mắt, giọng trẻ thơ đáng yêu.

An An và Thần Thần cũng tỏ vẻ không hiểu, chia ra đứng nhìn bụng mẹ mình, không nghĩ ra.

“Thật ra thì, các con đều ra ngoài như vậy.” Cát Xuyên cười nói.

“Hả?” Ba bạn nhỏ cùng nhau kêu lên.

“Đúng vậy, đứa bé là kết tinh tình yêu của cha mẹ, lúc nhỏ tí tẹo như vậy sẽ ở trong bụng mẹ, sau đó dần lớn lên, mười tháng sau mới có thể đi ra từ trong bụng mẹ.” Lương Chân Chân ôn hòa vuốt ve đầu con gái.

Ba bạn nhỏ đều vô cùng kinh ngạc, thì ra chúng ra ngoài như vậy?

“Me me, vậy lúc con ở bên trong ăn gì?” An An nhú mày.

“Mẹ ăn cái gì, con ăn cái đó.” Lương Chân Chân buồn cười.

“Me me, vậy con ra ngoài thế nào?” Thần Thần cũng buồn bực.

Ặc... Vấn đề này, hơi khó trả lời.

“Ồ trên bụng mẹ con cắt một dao, lấy các con từ bên trong ra, cho nên nói, mẹ đều rất khổ cực, các con phải ngoan ngoãn nghe lời.” Quan Hạo Lê nói tiếp.

“A!” Ba bạn nhỏ kinh hãi lần nữa, hai mắt nhìn nhau.

Sững sờ qua đi, chia ra nhào vào trong ngực ôm mẹ mình, giọng buồn bực: “Me me, về sau con sẽ nghe lời.”

Lương Chân Chân và Cát Xuyên liếc mắt nhìn nhau, thoáng nhìn cảm kích về phía Quan Hạo Lê.

Ngày sinh con đúng vào tháng mười một, cả nước vui mừng, Tiết Giai Ny vốn định sinh tự nhiên, nhưng bác sỹ trưởng nói sinh tự nhiên gặp nguy hiểm, đứa bé quay ngược rồi, Quan Hạo Lê vừa nghe, căng thẳng gần chết, ra sức dặn dò bạn tốt phải đảm bảo hai mẹ con bình an.

Quan Dịch Ưu là cô bé có phúc khí, vừa sinh ra đã có hai anh trai một chị gái, lúc bé còn nằm trong phòng trẻ ở bệnh viện dieendaanleequydonn thì An An, Nhạc Nhạc và Thần Thần sẽ đến thăm bé.

Ba bé nhất trí cho rằng đáng đáp em gái nhỏ kia vô cùng xấu xí, vừa đen lại nhỏ, cả ngày nhắm mắt lại, thịt trên mặt cũng nhăn nhúm, rất khó coi.

Để cho các bé không nghĩ tới, em gái nhỏ lại mỗi ngày một xinh đẹp, thịt trên mặt càng ngày càng trắng nõn, mắt đen nhánh, nhất là lúc cười lên, mềm mại đáng yêu.

“Me me, lúc con còn nhỏ là như vậy sao?” Nhạc Nhạc nín lấy vạt áo mẹ mình hỏi.

“Đừng! Lúc con còn nhỏ cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.” Lương Chân Chân cưng chiều hôn con gái.

Bạn nhỏ Nhạc Nhạc mắt húng, thì ra lúc nhỏ bé cũng là con heo lười, ngay sau đó xấu hổ chui vào trong ngực mẹ, chôn đầu không ra.

“Nhạc Nhạc, về sau con là chị gái, phải dẫn Ưu Ưu đi chơi đó.” Tiết Giai Ny dịu dàng nói.

“Vâng, nhưng mà, giờ em ấy chỉ biết ngủ.” Nhạc Nhạc cau mày.

“Qua một năm nữa, em gái có thể chơi với các con rồi.” Tiết Giai Ny sờ khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của con gái.

“Vâng...” Nhạc Nhạc gật đầu.

Kể từ sau khi sinh con gái, Quan Hạo Lê vui vẻ đến không ngậm miệng được, cha mẹ hai nhà cũng rất vui mừng, hào hứng của Trình Nhã Chi sút mẻ, bà vốn hy vọng là một cháu trai, nhưng cái này vốn không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của những người khác.

Cùng lúc đó, con trai nhỏ của Mạc Đông Lăng ra đời, với tâm tình tốt của Quan Hạo Lê, cậu ta rất buồn rầu, tại sao lại là một băng?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 74

Lúc Ưu Ưu bé nhỏ tròn tháng, rốt cuộc Tiết Giai Ny chịu đựng hết cuộc sống ở cũ, thật là đau khổ!

Mẹ Tiết Như Mỹ Châu tự mình chăm sóc con gái, dĩ nhiên tí mĩ đầy đủ, những thứ không thể ăn, có thể ăn, những chuyện không thể làm, có thể làm, toàn bộ đều dần dò kỹ càng.

Tiết Giai Ny cảm giác mình giống như đang ngồi tù, ngày ngày trừ chăm sóc đứa bé ngay cả khi ngủ, nhảm chán muốn chết!

Thời gian một tháng trôi qua còn chậm hơn một năm, cảm nhận giống vậy còn có Quan Hạo Lê, từ lúc bà xã mang thai sáu tháng đến nay, gần như không ăn mặn, anh cảm giác mình sắp biến thành hòa thượng rồi.

Ch nên, ngày ngóng đêm mong thân thể bà xã nhanh chóng khôi phục.

“Ông xã, thịt béo trên người em làm thế nào?”

Tiết Giai Ny hết sức buồn bực nắm thịt béo mềm nhũn bên hông, sau khi sinh xong đứa bé, bụng giống như khí cầu, “Vèo” cái trống rỗng, cái này cần thời gian bao lâu mới có thể khôi phục như cũ!

“Bà xã, béo múp míp sờ thoải mái.” Quan Hạo Lê cười híp mắt tỏ ý mình không quan tâm.

“Anh thoải mái, em không thoải mái.” Tiết Giai Ny bĩu môi sẵng giọng.

Trên trán Quan Hạo Lê treo đầy vạch đen, thật ra anh muốn an ủi bà xã mà, ai ngờ...

“Ngaoan, không phải trong nhà có máy tập thể dục sao? Xế chiều mỗi ngày em đi luyện hai giờ, kiên trì một tháng, đảm bảo hữu hiệu.” Anh đề nghị.

“Ừ, mục tiêu bây giờ của em chính là giảm cân!” Tiết Giai Ny tràn đầy lòng tự tin nói.

“Bà xã, giảm cân là chuyện của ngày mai, tối nay...” Quan Hạo Lê cười hí hửng đến gần, trong tròng mắt đen sáng trong suốt, lóng lánh ánh sáng xanh biếc chỗ nào đó.

“Đi qua bên kia! Thân thể người ta còn chưa khôi phục.” Tiết Giai Ny vội vàng đẩy anh ra.

Nhưng Quan Hạo Lê lại giống như kẹo cao su, đuối thế nào cũng không đuối đi được, ngược lại nằm gần hơn, bàn tay càng thêm thuần thực luồn vào trong áo ngủ của bà xã, sờ lên mềm mại ngao ngễ ưỡn lên trước ngực cô.

“Bà xã, anh là bác sỹ, em phải tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của anh, đã sắp nửa tháng rồi, có thể.” Anh dứt khoát đè cô dưới thân, trắng trợn “Bắt nạt” cô.

Tiết Giai Ny vừa mới sinh, thân thể vốn hết sức nhạy cảm, hơn nữa quả thật hai người đã lâu không làm, nào chịu được trêu chọc thuần thực của anh, trong chốc lát, đã nộ vũ khí đầu hàng.

Ngay cả áo ngủ bị cởi xuống lúc nào cũng không biết, cả người xụi lơ khuất phục dưới người anh, mặc cho môi die3nda`nle3qu'ydo0n nóng bỏng của anh chạy trên thân mình, nhất là chỗ ngực, bị anh cắn vừa căng vừa đau, trong cổ họng vô thức rên rỉ ra tiếng.

Chính bản thân cô cũng giật mình, sao lại động tình nhanh như vậy, quá dịu dàng đáng yêu rồi, quả thật không giống như cô phát ra.

“Ừ...”

Mềm mại triền miên, ngọt ngào tình tế, tê tê đại đại.

Quan Hạo Lê đột nhiên có cảm giác thành tựu, anh nghĩ đến ngày hôm nay đã mấy tháng rồi, tối nay, phải đòi trở về gấp bội.

“Bà xã, thật ra trong lòng em cũng thích.”

Anh buồn nôn ní non bên tai cô như vậy, cố ý dùng đầu lưỡi liếm vành trong tai cô, khiến cho cô thở gấp liên tiếp.

Ngón tay thuần thực luồn vào trong vườn hoa bí mật, đã sớm mật ngọt róc rách, lại bỏ vào một ngón, tìm đúng chỗ quan trọng, bấm tay vân vê, lúc nặng lúc nhẹ...

“A...”

Tiết Giai Ny hơi cong thân thể thở hổn hển, cô cảm thấy trong cơ thể mình sắp đốt cháy, càng ngày càng trống rỗng, không kiềm chế được cong hai chân lên.

Quan Hạo Lê cố ý không để cho cô thoải mái chút nào, từ từ hành hạ cô.

“Bảo bối, thoải mái sao?”

Anh hỏi mập mờ, nhưng Tiết Giai Ny mới không dễ dàng trả lời anh như vậy, chỉ mềm mại quyến rũ râm rì, chính là không mở miệng nói chuyện.

Quan Hạo Lê biết miệng cô cứng rắn, lập tức tư tưởng xấu trên chọc cô, lại duỗi thêm vào một ngón tay...

“Ừm...”

Tiết Giai Ny bị anh hành hạ đến gần cao trào, nhưng cảm giác này không giống cảm giác nào đó, bây giờ cô vội vàng khao khát cảm giác kia.

“Muốn không?”

Quan Hạo Lê xấu xa nhếch môi, thật ra thì anh nhìn cũng rất vất vả, nhưng chỉ muốn nâng tính chủ động của die enda anle equu ydonn bà xã lên, phụ nữ chủ động trong chuyện này sẽ cực kỳ đề cao hưng phấn của đàn ông, có ích có cuộc sống tình phúc của hai người.

Tiết Giai Ny khó nhịn gật đầu, cô rất muốn, rất muốn...

“Không nói ra, vậy thì...” Quan Hạo Lê đột nhiên rút toàn bộ tay ra ngoài.

Xem ra, Tiết Giai Ny càng thêm khó nhịn, cặp đùi trắng nõn thon dài tức giận mon trón hông ông xã, môi đỏ mọng tràn ra từng tiếng yêu kiều uyển chuyển.

“Ông xã, cho em...”

Cô chỉ có thể kêu theo anh, ai bảo mình tạm thời ở thế yếu đây?

Cô vừa dứt lời, Quan Hạo Lê lập tức đâm mạnh vào, hai người đồng thời phát ra tiếng kêu rên thỏa mãn.

Hai chân thon dài của Tiết Giai Ny vòng thật chặt hông gầy gò của ông xã, thừa nhận từng đợt đâm mạnh của anh, cánh tay ôm chặt cổ anh, cắn một cái trên bờ vai anh, nuốt trọn toàn bộ âm thanh rên rỉ mắc cỡ.

Tối nay, Tiết Giai Ny bị ép bày ra rất nhiều tư thế mắc cỡ, mỗi một lần đều cho cô đạt tới vui sướng cực hạn, cảm giác đó giống như bị quăng vào đám mây thật sự quá kích thích!

Cô dần ngất đi trong kích thích, đã quá lâu không vận động, mệt quá!

Sau đó, Quan Hạo Lê ôm bà xã đã ngất đi vào phòng tắm rửa ráy đơn giản, rồi về giường ngủ, cả đêm mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng.

Hai vợ chồng tối hôm qua hăng hái chiến đấu đến nửa đêm, giờ đang ngủ ngọt ngào yên bình, đột nhiên, một loạt tiếng khóc trẻ nít rõ to đánh thức bọn

họ.

“Oa... Oa oa...”

Tiết Giai Ny khổ sở mở mắt, có đứa bé thì không thể hành động tùy ý như trước, muốn ngủ đến mấy giờ thì ngủ được, haizzz...

“Ny Ny, dậy chưa? Ưu Ưu đói bụng.” Như Mỹ Châu gõ cửa ở bên ngoài.

Tiết Giai Ny vừa định chuẩn bị xuống giường, phát hiện bắp đùi mình đau đớn khó nhin, trong đầu nhanh chóng nhớ lại chiến đấu kịch liệt tối qua, có lẽ đã rất lâu không làm, cho nên sau khi vận động kịch liệt khó tránh khỏi bị căng cơ.

Cô oán hận nhìn ông xã ngủ say bên cạnh, đẩy anh một cái, “Nhanh đi mở cửa!”

Quan Hạo Lê mờ mịt mở mắt, “Sao vậy?”

“Nhanh đi mở cửa! Ưu Ưu die nda nle equ ydo n đói bụng! Chân em đau...” Tiết Giai Ny bĩu môi nhỏ giọng nói.

Hết cách rồi, Quan Hạo Lê chỉ có thể cam chịu số phận bò dậy mở cửa, nhận lấy con gái khóc đến đau lòng muốn chết từ tay mẹ vợ, xoay người ôm bé về phía bà xã nằm trên giường.

Như Mỹ Châu là người từng trải, đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, cũng không hỏi nhiều.

Ưu Ưu bé nhỏ vừa nhìn thấy thức ăn của mình, lập tức ngừng khóc, mở to miệng nhỏ cắn lên, mút chụt chụt, trên khuôn mặt trắng nõn tràn đầy nước mắt.

Quan Hạo Lê đứng bên cạnh nhìn con gái ăn vui mừng, trong lòng nghĩ ngợi: Vị trí kia phải thuộc về riêng mình anh, cho dù kẻ nào cũng không thể cướp đi, xem ra, phải nghĩ cách cho con gái cai sữa, nếu không, bà xã cũng không chịu nổi!

Tiết Giai Ny quả thật hơi không chịu nổi, tối hôm qua bị ông xã cắn, hôm nay lại cho con gái ăn, sao số cô lại khổ vậy!

Xem ra, về sau phải giữ vững!

Tuyệt đối không thể bị ông xã dùng sắc dụ nữa!

Sau khi ăn no, Ưu Ưu bé nhỏ rất biết điều, không khóc không làm khó, yên tĩnh mở to mắt đen tròn vòng tới vòng lui, hình như rất tò mò với bất kỳ cái gì.

“Em còn muốn ngủ một lúc nữa.” Tiết Giai Ny giao con gái cho ông xã, nằm lại giường ngủ tiếp.

Ngay cả Quan Hạo Lê muốn dieendaanleequydonn ngủ, nhưng đối mặt với tình huống này, anh chỉ có thể lựa chọn rời giường chơi với con gái, cam tâm tình nguyện làm vú em.

Sau khi Ưu Ưu bé nhỏ tròn trĩnh ngày, vợ chồng Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny thường hai mang con gái qua nhà bạn tốt, mới đầu, Ưu Ưu bé nhỏ thấy người lạ còn có thể “Oa oa” khóc lớn, mấy lần sau gặp lại đã giỏi hơn nhiều.

Nhạc Nhạc vẫn rất tò mò về cô em gái này, mỗi lần nhìn thấy bé đều yên tĩnh ngồi bên nhìn chăm chăm, người lớn đều rất kỳ quái không biết bé đang nhìn gì.

Có một lần, Lương Chân Chân thật sự không nhin được.

“Nhạc Nhạc, sao mỗi lần con đều ngồi đó nhìn chăm chăm em gái vậy?”

“Me me, sao con cảm giác em gái biến dạng.” Nhạc Nhạc nâng hàm non nớt trả lời.

“Sao có thể chứ?” Lương Chân Chân tò mò hỏi.

Nhạc Nhạc đứng dậy nhào vào trong ngực mẹ, ngược đầu nói thật nhỏ: “Lúc mới đầu em ấy không phải như thế này.”

Giờ Lương Chân Chân mới hiểu ra ý tứ của con gái, cười ha hả vuốt ve tóc bé, “Bởi vì em gái lớn lên, sẽ càng ngày càng trở nên xinh đẹp.”

“Nhưng. Sao con còn như thế này?” Nhạc Nhạc đáng yêu mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

“Ha ha ha ha...” Người lớn cả phòng đều cười.

“Ngủ ngoan, bởi vì em đã trở nên xinh đẹp.” An An như tiểu đại nhân nói.

Thần Thần vui sướng vỗ tay, “Đại ngốc nghếch, đại ngốc nghếch...”

Nhạc Nhạc mất hứng, vung tay đuổi đánh Thần Thần, trong khoảng thời gian ngắn, hai bé chạy tới chạy lui trong phòng, một chạy, một đuổi theo.

“Cậu mới ngu ngốc! Đại ngốc nghếch!” Nhạc Nhạc thở phì phò kêu.

Bầu không khí sung sướng lây đến Uu Uu bé nhỏ nằm trong lòng mẹ, bé cũng cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn ngu ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 75: Chương 75 (hết)

Chủ nhật, ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết ấm áp, rất thích hợp lên đường.

Mạc Đông Lăng dắt bà xã và hai đứa con trai đến thành phố C ở mấy ngày, thấy Chủ nhật tất cả mọi người đều rảnh rỗi, liền muốn hẹn mọi người đi dã ngoại chơi.

Những người khác không có ý kiến gì, chuyện này liền quyết định như vậy.

Lúc đó, bạn nhỏ Quan Dịch Ưu đã hai tuổi rồi, ngày ngày thắt hai bím tóc, gương mặt trắng nõn mềm mại, đáng yêu như búp bê.

Bạn nhỏ Mạc Thừa Hạo nhìn thấy nhiều bạn nhỏ xấp xỉ tuổi với mình như vậy, trong lòng rất vui mừng, bình thường ở nhà, anh trai đều không quan tâm tới bé, hơn nữa, ngày nào anh trai cũng đi học, chỉ có một mình bé ở nhà, chán muốn chết!

Cho nên, chưa tới mấy ngày, bé đã thân thiết với An An, Nhạc Nhạc, Thần Thần và cả Uu Uu, bởi vì đều là con trai, nên bé thích dính An An và Thần Thần hơn, thường thường đi theo phía sau hai người bọn họ.

Thực tế mà nói, Quan Dịch Ưu là một cô bé dịu dàng ít nói, hoàn toàn trái ngược tính cách của mẹ cô bé, có lúc Tiết Giai Ny không kiềm chế được hoài nghi mình có ôm nhầm con gái không?

Rõ ràng lúc nó ở trong bụng của mình cũng rất âm ỉ! Sao lúc ra ngoài thì tính cách hoàn toàn trái ngược?

Quan Hạo Lê rất bình tĩnh nói: “Không phải lúc trước mẹ em nói mang thai em cũng như vậy sao? Tính tình hoàn toàn khác biệt.”

Tiết Giai Ny không còn gì để nói, trong lòng vẫn cảm thấy buồn bực.

“Bà xã, thật ra anh cảm thấy Uu Uu như rất vậy tốt, khéo léo dịu dàng, như tiểu công chúa.” Quan Hạo Lê càng nhìn con gái càng vui mừng.

“Em cho rằng tính cách nó sẽ giống Nhạc Nhạc.” Tiết Giai Ny chu mỏ.

“Được rồi! Thuận theo tự nhiên là tốt rồi.” Quan Hạo Lê thuận thế ôm bà xã.

Trong trại ngai, một mảnh xanh mon môn, rất là vui tai vui mắt.

Mấy đứa nhỏ hiếm khi được ra ngoài chơi một lần, mọi người đều rất vui vẻ, thấy gì cũng rất là tò mò, hỏi ba mẹ đây là cái gì vậy.

Mạc Thừa Diệp là đứa lớn nhất trong 6 đứa nhỏ, cũng hiểu biết nhất. (so với năm đứa trẻ còn lại)

Cho nên nó nhìn thấy cái gì cũng rất lạnh nhạt, đây cũng không phải là lần đầu tiên nó tới trại ngựa, thuật cỡi ngựa đơn giản, anh vẫn biết, từ sâu thẳm trong lòng mà nói, nó hơi ghét bỏ năm đứa nhỏ này, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng tò mò, rõ là.

γ (▽) 〰 vẫn là bạn cùng lứa tuổi thì có chung đề tài, cùng chơi với một đám nhóc, thật không có hứng thú!

Tuy nói như thế, nhưng khi nó phát hiện Nhạc Nhạc gặp nguy hiểm thì vẫn ra sức giúp đỡ quên mình, hoàn toàn quên mất sự an nguy của bản thân.

Cũng chính là bởi vì chuyện này, giành được trái tim của Tiểu Nhạc, làm Tiểu Nhạc có ấn tượng tốt với nó.

Trong mấy ngày Mạc Thừa Diệp nằm viện, ngày nào Nhạc Nhạc cũng đòi mẹ dắt bé đến bệnh viện, sau khi tới thì không nói gì, chỉ giương mắt ngồi ở một bên nhìn Mạc Thừa Diệp.

Lương Chân Chân thấy tình cảnh này còn lo lắng hỏi ông xã, “A Tư, anh thấy có phải Nhạc Nhạc của chúng ta thích Mạc Mạc hay không đây? Có phải yêu sớm hay không?”

Mặt Đẳng Cận Tư đen sì, an ủi: “Bà xã, Nhạc Nhạc mới bốn tuổi, ngày nào cũng đến bệnh viện thăm Mạc Mạc là bởi vì nó cứu con bé, trong lòng lo

lắng.”

“Em hiểu rõ con bé hơn anh, tuy nói như vậy, nhưng đối với ân nhân cứu mạng của mình, cũng sẽ sinh ra một loại cảm tình đặc biệt, dần dà, sẽ từ từ mở rộng.” Lương Chân Chân nhún mày nói.

“Vậy theo em nên làm gì?” Đẳng Cận Tư cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh cũng không muốn con gái mình yêu sớm như vậy, mà đối tượng yêu sớm còn là con trai của Tử đệ.

“Em cũng không biết.” Lương Chân Chân cũng phiền não.

Sự thật chứng minh, sự lo lắng của bọn họ cũng không phải là dư thừa, quả thật hành động lần này của Mạc Thừa Diệp đã bắt sống trái tim nhỏ bé của Nhạc Nhạc, cũng viết lên câu chuyện tình yêu của hai người.

Sang năm mới, khắp nơi giăng đèn kết hoa, khắp nơi toàn màu đỏ chót, vui vẻ.

Sáng mừng một, Tiết Giai Ny liền lôi con gái từ trong chăn ra, “Ưu Ưu ngoan, mau dậy, hôm nay chúng ta phải đến nhà ông bà chúc Tết.”

“Không. Muốn.” Quan Dịch Ưu mắt húng chu cái miệng nhỏ nhắn rồi lật người, không để ý tới mẹ.

“Còn không dậy, mẹ sẽ đánh cái mông con!” Tiết Giai Ny uy hiếp nói.

Lúc này Quan Dịch Ưu mới bắt đầu đi dụi con mắt, nói lầm bầm: “Mẹ xấu!”

“Mẹ không xấu, thì sao có thể làm cho công chúa nhỏ Ưu Ưu của mẹ thức dậy đây?” Tiết Giai Ny lo lắng cười nói.

Quan Dịch Ưu bắt đầu đi đưa cánh tay nhỏ phối hợp với mẹ mặc quần áo, chợt kêu lên: “Con không muốn mặc cái áo này, con muốn mặc cái bộ màu hồng mua vào ba ngày trước!”

Tiết Giai Ny hết cách rồi, chỉ có thể theo con gái, nếu không nó không vui sẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, đều do Quan Hạo Lê! Đều do anh chiều hư thành như vậy!

Nói gì mà con gái nhà mình là công chúa nhỏ, nhất định phải cưng chiều, ngày nào cũng mua cả đồng quần áo, không chỉ từ quần áo ở đây, ngay cả phòng chứa đồ ở dưới lầu cũng chất đầy, một con bé ba tuổi, mua nhiều quần áo thế làm gì?

Vì chuyện này cô đã nói với ông xã nhiều lần rồi, nhưng anh không bao giờ chịu được con gái làm nũng, mua một cái là cả đồng, tức chết cô! Hai tên phá của!

Vừa vào cửa lớn nhà họ Quan, Quan Dịch Ưu lập tức thoát khỏi tay của mẹ, giống như con bướm nhỏ bay về phía ngực ông nội bà nội, mở miệng “Ông nội chúc mừng năm mới”, “Bà nội chúc mừng năm mới”!

Quan Chính Khâm và Trình Nhã Chi bị cháu gái chọc đến không ngậm miệng được, rồi rít lấy bao lì xì đưa cho bé.

Quan Dịch Ưu cười híp mắt nhận lấy, nhét vào túi nhỏ bên hông của mình.

Tiết Giai Ny ở một bên nhìn tới mặt đen sì, con gái của cô rốt cuộc giống ai? Từ nhỏ đã biết vợ vet của cái thì không nói, còn rất biết lấy lòng người, ngay cả Trình Nhã Chi khó phục vụ như vậy mà vẫn có thể thu phục.

Lợi hại hơn cô không biết bao nhiêu lần, quả nhiên là trò học mà giỏi hơn thầy!

Buổi trưa, một nhà năm người ngồi ăn cơm, trong bữa cơm người nói nhiều nhất chính là Quan Dịch Ưu, cô giống như là con chim riu rít, mang lại tiếng cười cho mọi người.

Vốn Trình Nhã Chi không muốn gặp con dâu và cháu gái, cũng không biết tại sao, bà vẫn bị cháu gái hấp dẫn, không kiềm chế được quan tâm bé, thương yêu bé.

Bởi vì năm nay ở Singapore, nên chiều mừng hai một nhà ba người liền ngồi máy bay tới thành phố C, lúc gần đi, Quan Dịch Ưu hôn ông nội, bà nội một cái, làm hai người không khỏi nở nụ cười.

Trên máy bay, Quan Dịch Ưu nằm ở trong ngực mẹ ngủ thiếp đi.

Quan Hạo Lê ghé vào bên tai bà xã nói: “Tối hôm qua, ba tìm anh nói chuyện.”

“Nói cái gì?” Tiết Giai Ny tò mò hỏi.

“Ba nói, một mình Ưu Ưu rất cô đơn, bọn họ cũng rất cô đơn, hi vọng chúng ta có thêm một đứa.” Quan Hạo Lê ho một tiếng.

Sắc mặt Tiết Giai Ny đen sì, trợn mắt nhìn anh, “Anh chỉ biết lừa em.”

“Anh thề, lời của anh nói đều là thật, cha mẹ cũng lớn tuổi rồi, hai người già ở nhà khó tránh khỏi việc cảm thấy cô đơn, em không phát hiện sao? Chỉ cần Ưu Ưu qua, bọn họ sẽ cười rất nhiều.” Quan Hạo Lê nghiêm túc nói.

“Đâu phải em nói không sinh.” Tiết Giai Ny nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

“Bà xã, anh biết em là tốt nhất.” Quan Hạo Lê quay đầu hôn một cái trên mặt cô.

“Em là vì Ưu Ưu, khẳng định nó không thích làm người thừa kế gì.” Tiết Giai Ny cãi lại nói.

Quan Hạo Lê nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “VẬY. Ít nhất chúng ta phải sinh thêm hai đứa mới được.”

Tiết Giai Ny cau gợn đập anh, “Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Bà xã, anh nói thật mà, làm sao em biết nhất định đứa tiếp theo là con trai đây? Ngộ nhớ là con gái thì sao? Cho dù là con trai, ngộ nhớ nó cũng không thích quản lý công ty thì sao? Cho nên, vì an toàn, chúng tôi phải sinh hai.”

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru!” Tiết Giai Ny tức giận liếc anh.

Mặc dù ba mẹ tranh luận rất kịch liệt, nhưng Quan Dịch Ưu vẫn ngủ ngon như cũ.

Buổi tối, Quan Hạo Lê không để ý tới việc đi đường xa mệt mỏi, kéo bà xã thực hiện kế hoạch tạo người.

“Ngủ đi!” Tiết Giai Ny đẩy anh một cái.

“Bà xã, nhiệm vụ tạo người rất gấp, chúng ta phải luôn sẵn sàng.”

“Không được! Con gái vẫn còn ở bên cạnh.”

“Không có việc gì, anh sẽ nhẹ nhàng.”

“Ừm. không.”

Tiết Giai Ny còn chưa kịp mắng đã bị nuốt trong cô họng, chỉ có thể vô lực thừa nhận động tác của anh.

Đêm đã khuya, một phòng kiêu diễm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1

(*) Hương thảo 迷迭, tên khoa học Rosmarinus officinalis, là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa môi.

Cây hương thảo là cây bụi lâu năm có mùi rất thơm, cây cao 2m (6ft), lá hẹp màu xanh đậm giống lá thông.

Cây hương thảo là biểu tượng của sự chung thủy trong tình yêu, do có khả năng làm tăng cường trí nhớ.

(**) Trong ngoại truyện này, Mật Lạp Bối Nhi lấy tên tiếng Trung là Thư Mật Nhi, theo họ mẹ, biệt danh Mật Mật.

Đêm Las Vegas, lốm đốm lốm đốm, đèn đường nhiều màu, đèn nê ông tạo thành một hình ảnh phồn hoa thịnh vượng, lóe ra màu sắc xinh đẹp sáng rõ, chói mắt mà đẹp mắt.

Đây là thành thị xa hoa đồ trụy, là thành thị tràn đầy bí mật, nhất là ban đêm, có thể xảy ra rất nhiều chuyện làm người ta không nghĩ tới.

Mạc Đông Lăng rất buồn rầu, hừ hừ, anh lại thua cuộc!

Vốn lần này anh kể cuối, đều do lão nhị âm hiểm xảo trá, lại vụng trộm đẩy mình té nhào, để cho anh ngã chập éch.

Vì vậy, thua.

Biết rõ anh ấy giờ trò quý, lại khổ cái không có chứng cứ, cho nên, anh chỉ có thể nhận tội.

Lần này lại đánh cuộc lớn đến quá đáng, người thua bị đưa lên chợ đêm đấu giá.

Phải biết, Las Vegas là thành phố đánh cuộc không đếm nỗi danh toàn thế giới, chỉ có cầm không ra đồ gì đó, chứ không có đồ không dám bán đấu giá.

Bất kỳ hàng gì, chỉ cần ra nỗi giá tiền, thì có thể hợp pháp mang đi.

Vàng thau lẫn lộn, chẳng qua cũng chỉ thế.

Ngay cả Mạc tứ thiếu luôn cả gan làm loạn, nhưng bị làm món hàng bán đấu giá vẫn là lần đầu, trong lòng khó tránh khỏi không nắm chắc, cực kỳ khiếp sợ.

“Khụ... Tôi nói lão tứ này, đừng vẫn cứ cúi mặt, đợi lát nữa lúc bán đấu giá bắt đầu, anh đây sẽ lưu ý giúp cậu, tuyệt đối không để cậu rơi vào tay kẻ xấu.” Nông Dịch Tiêu hùng hồn chính trực khoắc móng vuốt lên bả vai người nào đó.

“Cút cho ông đây! Hai người chính là cớ ý!” Mạc Đông Lăng hàm hừ gạt móng vuốt người nào đó ra, vẻ mặt vô cùng uất ức.

Nam Hoa Cẩn ở bên cạnh quý quái nguội lạnh chen vào, “Ừ, dường như chợ đêm tối nay rất náo nhiệt! Mấy người đoán xem, dung mạo vô cùng xinh đẹp của tiểu tứ, có thể bị tranh cướp điên cuồng?”

“Lão tam anh là hồ ly thời tà ác! Ông đây thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho anh!” Vẻ mặt Mạc Đông Lăng như đưa đám.

Anh lo lắng nhất mình bị đàn ông xu hướng giới tính không bình thường mua đi, cường bạo cục hoa với anh tuyệt đối là sỉ nhục lớn lao!

Mặc dù giữa bốn anh em bọn họ thường sẽ có chút kịch ác, nhưng đây không thể nghi ngờ là lớn nhất, cũng là mạo hiểm nhất.

“Đừng lo lắng, mọi việc có đại ca làm chủ cho cậu, sẽ không xảy ra chuyện đó.”

Đằng Cận Tư vỗ vai tứ đệ, cho cậu ấy ăn một viên an thần.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính, Mạc Đông Lăng nhất định có một kiếp này. Làm cuộc đời anh phát sinh bước ngoặt sự kiện trọng đại, đêm nay không thể thiếu.

Mặc dù Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn độc miệng chút, nhưng tâm địa vẫn tốt, làm sao có thể đẩy anh em trong nhà vào hồ lửa, chỉ muốn dọa cậu ấy một chút thôi.

Bởi vì bọn họ là khách quen, ông chủ chợ đêm cười híp mắt chào hỏi bọn họ, sau khi biết được tiền đánh cuộc của bọn họ, yên lặng một lúc, cười nói: “Mấy vị quả nhiên là người gan lớn, yên tâm đi! Chuyện này cứ giao cho tôi.”

Kết quả, thuộc hạ của ông làm lẫn lộn mã số của Mạc Đông Lăng với người khác, vì vậy, hiểu lầm bắt đầu như thế.

Thời gian trở lại mấy giờ trước.

Thư Mật Nhi một mình đi trên đường phố Las Vegas, mặc cho gió đêm thổi phơ phất, đáy lòng hoàn toàn bi thương, cô vừa nhận được tin nhắn của chị họ Thư Tinh Sở: Chị đã là người phụ nữ của Nghiêu.

Trong nháy mắt đó, nước mắt tràn mi, người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy, nhưng bởi vì thực tế đủ loại nguyên nhân, ai người không thể ở bên nhau.

Cô biết, anh là một quân nhân, mà mình cũng mang hai dòng máu Trung Anh, quốc tịch Anh, hoàn toàn không thể.

Vì không muốn làm chậm trễ tiền đồ của anh, lựa chọn tốt nhất là bản thân chủ động thôi lui.

Cô biết, chị họ Thư Tinh Sở vẫn thích anh Nghiêu, tình yêu là ích kỷ, cô không muốn tác hợp.

Hiện giờ, lại không thể.

Chắp tay tặng người đàn ông mình yêu mến cho người phụ nữ khác, đây là chuyện khổ sở nhường nào, cô bắt lực ngồi xổm xuống chôn đầu giữa hai gối? Tại sao ông trời lại đối xử như vậy với cô?

Cô lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho bạn tốt Caroline, muốn cô ấy đi quầy bar uống rượu với mình.

Hai nữ sinh đều có tính tình nhiệt tình cởi mở, rất hợp ý nhau, vô cùng nghịch ngợm, nếu không phải Caroline lôi kéo, Thư Mật Nhi nhất định uống say không còn biết gì.

“Mật Mật, đừng uống nữa, chúng ta đi phòng đấu giá chợ đêm chơi một chút, như thế nào?” Caroline kéo bạn tốt, mắt màu xanh đậm phát sáng.

“Phòng đấu giá chợ đêm? Đó là chỗ nào?” Thư Mật Nhi hơi say, mặt ửng hồng.

Caroline cười giảo hoạt, “Đương nhiên là chỗ vừa chơi thật tốt lại vừa kích thích.”

“Đi! Có cái gì không dám chứ!” Thư Mật Nhi không thềm để ý vung tay.

Khi hai người ngồi xe taxi tới sàn đấu giá chợ đêm, vừa lúc Mạc Đông Lăng bị dẫn lên vị trí vật phẩm, mặc dù trên mặt đeo mặt nạ, nhưng anh vẫn cảm thấy không dễ chịu lắm.

Trước nay anh luôn là người xoi mói người khác, giờ đến lượt người khác khua chân múa tay với anh?

Chờ qua tối nay, anh muốn tìm lão nhị và lão tam tính sổ một trận! Hừ!

Đang lúc nguy cấp, Đằng Cận Tư nhận được điện thoại bên kia đại dương của Nam Cung Thần gọi tới, nên dặn dò nhị đệ và tam đệ nhìn tình hình mà làm việc, lúc thích hợp ra tay giúp đỡ.

“Số 32, tôi mua!” Thư Mật Nhi tươi cười như hoa, bây giờ cô chìm trong trạng thái nửa tỉnh, hoàn toàn coi như một trò chơi.

Mạc Đông Lăng đứng trên sân khấu tập trung tinh thần chờ đợi đại ca cứu viện, nhưng anh không biết, mã số của mình bị nhân viên công tác vô tâm tính sai rồi, hơn nữa đều mang mặt nạ, lại cách xa như vậy, hoàn toàn không biết ai là ai, Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cần cũng không đề phòng tứ đệ bị mua đi nhanh như vậy.

Phòng đấu giá có quy định, một khi hàng đã nhập vào hệ thống, sẽ tương đương với khế ước bán thân, trừ phi đã đến hạn hoặc chủ nhân tự động xóa bỏ khế ước, nếu không, không thể rời khỏi chủ nhân.

Thư Mật Nhi không ngờ mình trời xui đất khiến lại mua một người đàn ông về nhà.

Trông mắt Caroline hơi đổi, lập tức trong lòng có chủ ý, bạn tốt khốn khổ vì tình đã lâu, cô không thể để cho cậu ấy tiếp tục như vậy nữa!

Nếu muốn buông thả, vậy thì buông thả hoàn toàn mới được!

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên rồi, với ai thì có quan hệ gì?

Cô vẫn cho rằng Mật Mật đã sớm phát sinh quan hệ với Ủy Học Nghiêu, không ngờ, giữa hai người cực kỳ trong sạch, chỉ giới hạn ở nắm tay và hôn nhẹ.

Cũng bởi vì hiểu lầm này, Mật Mật mất trình tiết chỗ Mạc Đông Lăng rồi.

Mạc Đông Lăng cảm thấy có gì không đúng, có cái gì rất không đúng, trong cơ thể giống như bị lửa thiêu.

Nóng đến anh khó chịu, cả người anh khó chịu!

Hơn nữa, bên trong nhà còn tỏa ra mùi hương giống như hương thảo.

Đáng chết! Không phải anh bị người hạ thuốc mê tình chứ?

Vừa nghĩ tới tí nữa mình phải hầu hạ một người đàn ông nào đó hoặc dưới người phụ nữ, anh lập tức tức giận có suy nghĩ muốn giết người!

Cửa, đột nhiên mở ra.

Không phải là người phụ nữ xấu xí như trong tưởng tượng của anh, cũng không phải người vạm vỡ như anh sợ, mà là một cô gái trẻ tuổi mặt ửng đỏ!

Nhìn dáng vẻ cô ấy nhiều lắm chừng hai mươi tuổi, một mái tóc dài đen cong, hai mắt xinh đẹp màu xanh dương, dáng người đường cong chữ S, vô cùng có da có thịt!

Trời ạ! Chẳng lẽ phụ nữ nước ngoài đều có khẩu vị nặng?

“Anh là ai? Tại sao ngủ trên giường của tôi?”

Thư Mật Nhi bị bạn tốt lừa vào phòng, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông trên giường, còn hơi ngây người.

Trong tư duy của Caroline, thất tình nên phóng túng, chỉ có hoàn toàn phóng túng, mới có thể quên hết chuyện không vui.

Có lẽ, còn có thể vì vậy mà bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Cớ sao lại không làm đây?

Khỏe môi Mạc Đông Lăng nhếch lên nụ cười lạnh, giỏi lắm! Lại còn giả bộ vô tội! Nếu là người đẹp, anh sẽ không để ý tới tình một đêm, dù thế nào đi nữa anh cũng không mất mát gì.

“Tôi là ai, không phải cô rõ ràng nhất sao?” Anh cố ý cười đến quỵên rũ.

Anh Nghiêu, anh Nghiêu... Đột nhiên trước mắt Thư Mật Nhi xuất hiện ảo giác, Mạc Đông Lăng nằm trên giường bỗng nhiên biến thành Ủy Học Nghiêu cô thích.

Cô gần như si mê ní non ra tiếng: “Anh Nghiêu...”

Sau đó, từng bước từng bước đi tới, đưa tay vuốt ve mặt anh, mắt màu xanh dương tập trung mà si tình theo dõi anh.

Mạc Đông Lăng cực kỳ khó chịu!

KAO! Lại coi ông đây là người đàn ông khác, còn đang cảm mặt anh tỏ vẻ si tình, nhưng thật ra xuyên qua ánh mắt anh nhìn người khác.

“Tôi không phải anh Nghiêu của cô.” Anh không vui nói.

“Đúng! Anh chính là!”

Thư Mật Nhi lớn tiếng phản bác, đột nhiên sau đó hôn xuống môi anh.

Không! Nên gọi là cắn, cô hoàn toàn không có kỹ xảo hôn gì, thuần túy cắn theo bản năng.

“Mẹ kiếp! Cô là chó sao?” Mạc Đông Lăng đưa một tay đẩy cô ra, tức giận quát.

Bởi vì nụ hôn trẻ trung của cô, tác dụng của thuốc trong cơ thể anh nhanh chóng phát huy, nhưng không muốn cứ không giải thích được mà ngủ với người ta như vậy, phải nói rõ ràng!

“Tôi chính là cầm tinh con chó, hu hu...”

Nói xong, nói xong, Thư Mật Nhi đột nhiên khóc lên.

“Này! Cô tốt vậy còn khóc cái gì? Tối nay ông đây thật quá xui xẻo, đầu tiên bị mang đi chợ đêm bán đấu giá, sau bị hạ thuốc, giờ gặp phải người phụ nữ thất tình say rượu.” Mạc Đông Lăng giận dữ nói.

“Anh Nghiêu...”

Thư Mật Nhi bỏ nhào lên Mạc Đông Lăng lần nữa, cắn một cái trên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 2: (Phải nhìn)

Cô cắn rất dùng sức, hình như dóc vào tâm tình của mình.

Từ khi cô hiểu chuyện, thì biết rõ mẹ định cho cô là cô dâu nhỏ, tất cả mọi người đều nói, khi còn bé, cô cũng rất dính anh Nghiêu, chỉ cần anh ôm một cái, mình cũng không khóc, hai người giống như trời định một đôi.

Trai tài gái sắc, cái gì cũng tốt.

Chỉ tiếc... Cuối cùng không bù được thực tế.

Tối nay, xem như một lần chìm đắm đi, cô muốn quên anh, hoàn toàn quên anh.

Mạc Đông Lăng bị cô cắn cả người bốc hỏa, người phụ nữ đáng chết này! Cô ta thật sự cầm tinh con chó, đôi môi sắp bị cô ta cắn nát.

Thư Mật Nhi lớn lên ở Luân Đôn từ nhỏ, trong xương sẵn có sự dè dặt của người phương đông, lại có hào phóng của người châu Âu, hơn nữa dưới thúc

đầy của rượu cồn, khó tránh khỏi sẽ phóng đại tình cảm trong đáy lòng lên.

Nhìn lại Mạc Đông Lăng, bởi vì anh bị trúng thuốc mê tình, sâu trong lòng, đã sớm đẩy lên một ngọn lửa mạnh mẽ hừng hực rồi, nhưng không lập tức nhào tới Thư Mật Nhi, bởi vì anh có tự chủ siêu mạnh, muốn hiểu rõ tất cả là chuyện gì xảy ra.

Nhưng hiện giờ, người ta chủ động ra đòn.

Nếu anh còn nhìn được, vậy thật sự có thể vùng kiếm tự thiên.

“Cô em, đây chính do bản thân cô tìm!”

Mạc Đông Lăng khàn giọng nói, đột nhiên đè Thư Mật Nhi xuống dưới, như sói như hổ găm cắn môi đỏ mọng của cô, tay cũng không nhàn rỗi, luồn vào trong quần áo cô.

Quả nhiên rất có hàng có họ!

Vóc người không phải nóng bỏng bình thường!

Cái này giống như một cuộc chiến tranh, ai cũng không chịu thua ai, ai cũng muốn chiếm vị trí chủ đạo, kể từ đó, hai người trên giường, rất kịch liệt!

Mạc Đông Lăng thô lỗ xé rách quần áo trên người Thư Mật Nhi, “Roẹt” một tiếng, vài vóc rách nát, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp của cô, tỏa ra mùi hương thiếu nữ.

“KAO! Sẽ không phải còn chưa có kinh nghiệm chứ?”

Anh trầm nghĩ trong lòng, ngay sau đó bị chính ý tưởng của mình làm sợ hết hồn, sao có thể?

Nhìn dáng vẻ hào phóng của cô, cũng biết sớm có kinh nghiệm hương thơm mật ngọt rồi, thông thạo gỡ móc cài áo ngực của cô, hai khối trắng nõn đầy đà theo đó nhảy ra, đàn hồi và sáng bóng như vậy.

Thư Mật Nhi cũng không yếu thế giật quần áo anh, đôi môi hôn, găm lung tung trên người anh, không có trình tự gì, nhưng lại chọc cho Mạc Đông Lăng lửa dục đánh vào tim.

“Cô em, cô em đã nhiệt tình để cho anh không chịu nổi.” Mạc Đông Lăng cười xấu xa.

Há mồm cắn lấy mềm mại đầy đà của cô, hung hăng mút lấy, hút, lúc lại tròn, lúc thì dẹp, mặc cho anh loay hoay, hai trái anh đào đỏ thắm cũng biến thành tươi đẹp đứng thẳng.

“Ừ...” Thư Mật Nhi khó nhịn hừ hai tiếng.

Cô mới nếm thử tình ái, trong đầu hoàn toàn u mê, chỉ cảm thấy nóng, lỗ chân lông cả người cũng giống như nổ tung, nóng đến cô không biết làm sao mới phải.

Trước ngực bị anh cắn đến vừa căng vừa đau, đôi tay bắt lực cào lưng Mạc Đông Lăng, trong cổ họng không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ uyển chuyển quyến rũ.

Cô không biết mình thế nào? Thật sự rất muốn... Muốn nhiều hơn.

Đầu lưỡi Mạc Đông Lăng giống như mang theo ma lực, đến mức gọi lên lửa cháy lan ra đồng cỏ, anh vốn là cao thủ tình trường, trẻ trung như Thư Mật Nhi đâu phải là đối thủ của anh, khi anh tiến công nhiệt liệt, đã sớm mềm thành một vùng nước rồi.

Trò chơi trên giường giữa hai người, dĩ nhiên Mạc Đông Lăng chiếm ưu thế.

Thứ nào đó phía dưới của anh, đã sớm vận sức chờ tấn công rồi, giống như lưỡi dao sắc bén, đột nhiên đâm vào trong cơ thể cô.

Mặc dù dạo đầu đã đầy đủ, trong cánh hoa cũng chảy đầy mật ngọt, nhưng dù sao Thư Mật Nhi cũng chưa từng die nda nle equ ydo n trải việc đòi, màng mỏng kia vẫn còn, thế nào cũng sẽ đau.

“A!” Cô đau đến kêu thành tiếng, móng tay bám chặt lưng Mạc Đông Lăng, kéo thành vết dài đỏ.

“Đáng chết! Thật sự là con chim non!”

Động tác tiến vào của Mạc Đông Lăng dừng lại, nằm mơ anh cũng không nghĩ đến người phụ nữ nhiệt tình phóng dăng là xử nữ, quả thực... Không thể tưởng tượng nổi!

“Đi ra ngoài... Đau...” Thư Mật Nhi đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Tình huống đặc biệt như thế, sao Mạc Đông Lăng lại ngoan ngoãn lui ra, cái gì gọi là tên đã lấp vào cung, không bắn không được, nói chính là đạo lý

này!

Đi ra ngoài cái lòng! Là cô quyến rũ ông đây trước! Có gan chọc giận, phải có gan gánh chịu hậu quả! Mạc Đông Lăng giận dữ thầm nghĩ trong lòng.

Anh thử vuốt ve cái hông co dãn mềm mại của cô, muốn cô buông lỏng một chút, nếu không ai cũng không dễ chịu hơn.

“Buông lỏng một chút!” Anh cố gắng chậm tiết tấu lại, cô thật chặt, vô cùng mất hồn, lui ra bên ngoài một chút như vậy.

“Đi ra ngoài!” Thư Mật Nhi không tuân theo đám anh.

“Cô cho rằng đây là trò chơi con nít sao? Nói ra thì ra, nói vào thì vào?” Mạc Đông Lăng không vui nói.

Anh quên mất người phụ nữ phía dưới uống say, giảng đạo lý với cô không thể nghĩ ngờ là đàn gảy tai trâu, có thời gian nói chuyện này, còn không bằng trực tiếp hành động.

Thư Mật Nhi cho rằng anh đi ra ngoài, nhưng không ngờ anh tiến vào càng sâu, cảm giác giống như bị chém ra quá mạnh mẽ rồi, trực giác của cô muốn chống lại, nhưng Mạc Đông Lăng hoàn toàn không cho cô có cơ hội chống lại.

Từng chút, từng chút một, có lực đụng chạm.

Từ đau đớn khó nhịn ban đầu, dần biến thành vui sướng, cô cảm thấy khó mà lý giải, tại sao lại như vậy?

“Ừ...”

Khi một tiếng rên nũng nịu phát ra thì trong miệng Thư Mật Nhi thì chính cô cũng cảm thấy khó có thể tin, ngay sau đó, cả người rơi vào trong vui bần vui sướng và đau không thể tự thoát ra được.

Cô mệt mỏi thừa nhận, hơi hé mắt nhìn người đàn ông đang lên xuống trên người cô, ngón tay không kìm nén được sờ lên, anh Nghiêu, anh Nghiêu...

Cho dù từ nay về sau chúng ta không thể ở bên nhau, vậy xin cho phép em.. Muốn anh một lần cuối cùng.

Cô cảm thấy ý thức của mình càng ngày càng mơ hồ, trước mắt xuất hiện ảo giác kỳ lạ, xem ra, Caroline nói đúng, thỉnh thoảng phóng túng có thể khiến người ta quên đi khổ sở.

Trong phòng lớn như thế, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông và tiếng rên nhẹ quyến rũ của người phụ nữ, trộn lẫn mùi hương thảo mộc muội, kiều diễm lại mê hoặc lòng người.

Dưới tác dụng của thuốc, Mạc Đông Lăng hóa thân thành một đầu thú hoang dữ dội mãnh, tận tình dong đuổi trên người Thư Mật Nhi, không thương hương tiếc ngọc chút nào, ngược lại càng chiến đấu càng dùng cảm.

Tối nay anh thật may mắn, lại có thể đụng phải một con chim non mất hồn tới cực hạn.

Cuối cùng, Thư Mật Nhi không chịu nổi ngắt đi, Mạc Đông Lăng vẫn chưa thỏa mãn ôm cô ngủ thật say.

Khi Mạc Đông Lăng đang tiêu sái cả đêm, cùng lúc đó Đảng Cận Tư phái người tìm anh chung quanh cả đêm, Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn chợt dạ trốn mất.

Bởi vì mã số của Mạc Đông Lăng bị lộ với người khác, thêm nữa, Thư Mật Nhi dùng tên giả, hoàn toàn không tra ra được, một chút xíu đầu mối cũng không có.

Đảng Cận Tư rất tức giận, dù tứ đệ làm âm mưu như thế nào cũng là anh em trong nhà, lúc này nhị đệ và tam đệ đúng là chơi rất lớn rồi!

Anh chỉ có thể dùng mạng lưới của mình liên lạc đi tìm, trong bán đấu giá chợ đêm luôn luôn tồn tại sau màn tối, một khi tứ đệ rơi vào tay kẻ xấu, vậy thì dữ nhiều lành ít.

Anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, lập tức gọi điện thoại cho đàn anh học đại học Thư Nhĩ Hách, nhờ anh ấy giúp một tay.

Thư Nhĩ Hách xuất thân từ nhà họ Thư Hongkong, đây chính là đại gia tộc trà trộn hai nhà hắc bạch, em gái cậu ấy Thư Cách Gia lại gả cho lão đại xã hội đen châu Âu, thật sự có thể nói là mạnh mẽ liên thủ mạnh mẽ, vô cùng lợi hại!

Dưới mạng lưới liên lạc khổng lồ như vậy, anh cảm thấy tìm một người quả thật dễ như trở bàn tay, nhưng sự thật lại không ngờ, chút tin tức cũng không có.

Anh em Thư Nhĩ Hách và Thư Cách Gia nằm mộng cũng không ngờ người mua thần bí bọn họ muốn tìm lại giấu dưới mí mắt bọn họ, là em họ thân nhất của bọn họ - Mật Mật.

Tại như vậy bằng đại mạng lưới liên lạc dưới, hấn cảm thấy tìm một người quả thực là dễ như trở bàn tay, nhưng sự thật lại không ngờ, nửa điểm tin tức cũng không có.

Điều này thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi, cũng đưa đến trường hợp trì trệ không tiến.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng hôm sau, ánh nắng mặt trời chiếu vào, ầm ập xuyên qua kính cửa sổ rải vào trong phòng, dừng trên giường xóc xếch.

Một đôi nam nữ “Ngọt ngào” ôm nhau một chỗ, da thịt lộ ra bên ngoài chăn màn được to điểm từng mảng “Dầu tây” màu đỏ, có thể thấy được, tối hôm qua kịch liệt đến cỡ nào.

Thư Mật Nhi dụi dụi cặp mắt nhập nhèm của mình, lật người, ngủ tiếp.

Ngắm nghĩ lại, cô cảm thấy hình như có gì không đúng, hai chân... Đau quá, hơn nữa, hình như trên giường không chỉ có mình cô, cô đột nhiên mở mắt.

Trước mắt xuất hiện một người đàn ông xa lạ, còn không một mảnh vải nữa chứ!

“Anh là ai?” Cô hoảng hốt, trong đầu thoáng chập mạch.

Mạc Đông Lăng bị âm thanh decibel cao của cô đánh thức, không kiên nhẫn mở mắt, “Sáng sớm rầm rĩ cái gì? Vấn đề này cô đã hỏi tôi hai lần rồi, tôi còn muốn hỏi cô là ai đấy?”

Thư Mật Nhi nghiêm nghị quan sát anh, dung mạo không tồi, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, mắt thâm thúy mê người, dáng mũi cũng rất đẹp mắt, vóc người thì sao...

Dường như rất có hàng họ.

Nhưng! Rốt cuộc anh là ai?

Tại sao ở trên giường của mình?

Đột nhiên cô nhớ đến tối hôm qua bị chị họ Thư Tinh Sở kích thích, sau đó hẹn bạn tốt Caroline cùng nhau đi bar uống rượu, sau hai người lại đến phòng đấu giá ở chợ đêm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghi Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3

Trời ạ! Người đàn ông này không phải do mình mua về tối hôm qua chứ?

“Anh... Là ngu lang tôi mua về?” Thư Mật Nhi kinh ngạc hỏi.

Mặt Mạc Đông Lăng đầy vạch đen, cô gái dòng máu pha trộn này lại có thể nói lưu loát tiếng Trung, hắng giọng một cái, “Cô em, xin chú ý cách dùng từ!”

Chân mày ngọn núi của Thư Mật Nhi chau lên, cô có nói sai sao?

“Anh không phải là người đàn ông ở phòng đấu giá chợ đêm tối hôm qua sao?” Cô hỏi ngược lại.

“Tiểu thư, đột nhiên tôi rất muốn hiểu rõ mục đích cô mua tôi làm gì? Thuần túy chỉ muốn tìm đàn ông phá trinh sao? Hay là nói... Dung mạo của tôi giống như người trong lòng cô nhớ mãi không quên... Anh Nghiêu?” Mạc Đông Lăng đột nhiên lại gần cô, khoe môi khê nhếch lên, hơn nữa cường điệu hai chữ “Anh Nghiêu” này, không che giấu được vui vẻ trong đáy mắt.

Mới nghe đến cái tên kia, trong lòng Thư Mật Nhi run lên, hồng bét, tối hôm qua lúc uống say chắc chắn mình ới ra lời nói thật rồi, làm không tốt chính là nhận nhầm người đàn ông trước mắt thành anh Nghiêu rồi.

Nghĩ như vậy, chua chát nổi lên trong lòng cô, người kia, nhất định không phải là của mình.

“Anh quản được sao?” Thư Mật Nhi cắn cắn môi, không muốn nhắc lại vấn đề này, đó là một vết sẹo trong lòng mình, cô muốn chôn giấu vĩnh viễn, không muốn để người ta dòm ngó.

“Sao tôi lại không xen vào? Tôi là người bị hại.” Mạc Đông Lăng nói rất đúng ý hợp tình.

“Người bị hại?” Thư Mật Nhi hừ lạnh.

Mạc Đông Lăng lấy tư thế nhàn nhã dựa trên giường, cổ ý lộ ra vân da rõ ràng trên lồng ngực vạm vỡ, trong tròng mắt đen khê nở nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Mặc dù, kết quả sau đó tôi không bị thua thiệt, nhưng tôi cũng không phải tự nguyện lên giường, trước tiên cô cho tôi ăn thuốc mê tình, sau đó bỏ nhào vào tôi, coi tôi như người tình trong mộng mà ra sức gầy xéo, chẳng lẽ... Cô không nên bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi sao?”

“Khỏi nói bản thân mình vĩ đại như vậy! Anh dám nói tối hôm qua anh không hưởng thụ?” Thư Mật Nhi cười nói.

Từ nhỏ cô nhận giáo dục phương tây, đã sớm thấy chuyện này quá nhiều, hôm nay xảy ra trên người mình, cô cũng không cảm thấy có gì, mọi người đều là nam nữ trưởng thành, xem như tình một đêm là được rồi.

“Cô em, nếu không phải tối qua tôi tự mình trải nghiệm, tôi thật sự hoài nghi lớp màng kia của cô được làm lại.” Mạc Đông Lăng không chút khách khí đánh trả.

Nói cho cùng, Thư Mật Nhi chỉ là nữ sinh chừng hai mươi tuổi, da mặt nào dày bằng Mạc Đông Lăng?

“Khốn kiếp! Anh có gì hay mà há hê! Từ hôm nay trở đi, không đúng! Là từ tối hôm qua trở đi, anh chính là nô lệ của tôi.” Cuối cùng cô cho chính mình hòa nhau một ván.

Nói tới vấn đề này, Mạc Đông Lăng nhớ tới khoảnh khắc nhục nhã tối hôm qua mình bị mang đi bán đấu giá, đều do tam ca ra phương pháp cùi bắp, nhị ca cố ý lừa gạt để cho mình thua, bằng không, giờ phút này anh đang nằm trên bờ biển Hawaii tắm nắng!

“Tiểu thư, chuyện này chúng ta có thể thương lượng một chút không?” Giọng anh hòa hoãn không ít.

Thư Mật Nhi liếc anh, quả quyết đáp lại: “Không thể!”

“Nếu như cô thật sự muốn đầy tớ, tôi có thể đưa một chục người cho cô, chỉ cần cô bỏ tờ khế ước kia đi là được.” Mạc Đông Lăng thương lượng, dù sao cũng là người mua mình, lúc nãy cô thái độ vẫn nên thả lỏng một chút, giải quyết cô mới quan trọng nhất.

“Xin lỗi, tôi chỉ muốn anh làm nô lệ cho tôi.” Thư Mật Nhi nói chậm rãi từng câu từng chữ.

“Cô! Cô...” Mạc Đông Lăng nổi giận.

“Có can đảm lên phòng đấu giá bán? Không có can đảm gánh chịu hậu quả sao?”

Thư Mật Nhi khiêu khích nhìn về phía anh, cô ghét nhất đàn ông thói tự cho mình là đúng như vậy! Không cần biết anh ta có thân phận gì, có can đảm bắt đầu trò chơi, nhất định phải tiếp tục chơi tiếp, bỏ dở giữa đường đâu tính là đàn ông?

Mạc Đông Lăng khê híp tròng mắt đen, “Không phải coi trọng tôi chứ? Phí hết tâm sức muốn giữ tôi lại như thế?”

“Là xuân thu đại mộng * của anh!” Thư Mật Nhi mắng.

(*) xuân thu đại mộng: thành ngữ, chỉ ý tưởng không thiết thực, bởi vì lúc Xuân Thu chiến quốc, rất nhiều quân chủ vì xưng vương xưng bá mà lạm dụng vũ lực, bọn họ thường thường phải đầu hàng rất nhiều năm cũng không đoạt được, giống như làm một giấc mộng rất dài.

“Thật sao? Chứ không phải bị tôi đoán trúng tâm tư cho nên thẹn quá hóa giận sao?” Mạc Đông Lăng nhếch môi.

“Anh cảm thấy tôi sẽ yêu một thể thân sao?”

Một câu nói của Thư Mật Nhi hoàn toàn chọc giận Mạc Đông Lăng, tổn thương nghiêm trọng lòng tự tôn đàn ông của anh!

Phải biết rằng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có Mạc Đông Lăng anh coi thường phụ nữ, chưa từng có người anh không chiếm được cũng như không giải quyết được, lần này hay rồi, lại thua trên tay một cô nhóc này, còn xui xẻo hồ đồ ký khế ước bán thân, còn không hiểu sao mà ấn dấu tay.

Quả thực buồn cười!

Mạc Đông Lăng, nhà ở hoàng thành, lính ba đời tiêu chuẩn, năm xưa ông nội đã tham gia không ít chiến dịch lớn có tiếng, sau đảm nhận tư lệnh quân khu, hiện giờ nhàn rỗi ở nhà. Cha, bác và chú chia ra làm chính trị trong quân, đến thế hệ anh, anh chị em tuy nhiều, nhưng nghề nghiệp cũng càng ngày càng rộng khắp.

Cho nên, từ nhỏ anh đã là con cưng của trời, bởi vì trong nhà đứng thứ tư, cho nên mọi người tôn xưng anh là tứ thiếu.

Anh không thích nhập ngũ, sau khi tốt nghiệp đại học, đã tự gây dựng sự nghiệp, đăng ký làm công ty hữu hạn giải trí ở Bắc Kinh, dưới kinh doanh của anh, hiện đã phát triển thành công ty truyền thông lớn số một số hai trong nước.

Cái này, đều đủ tư cách để anh kiêu ngạo.

“Cô, cô tự đâm đầu vào chỗ chết!” Mạc Đông Lăng lấn người ép về phía cô ta, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tôi cũng không phải bị hù dọa từ nhỏ mà lớn lên!” Mắt đẹp của Thư Mật Nhi trừng anh.

Bên nhà mẹ, cô có hai người chị họ, một là tình địch của cô, một là bạn khuê phòng đáng tin của cô.

Không nghi ngờ chút nào, bạn khuê phòng này chính là nữ vương hắc đạo Thư Cách Gia, phụ nữ bình thường không cách nào so sánh được với tà khí và dũng mãnh trên người chị ấy, Thư Mật Nhi thường xuyên ở cùng chị ấy, khó tránh khỏi sẽ bị chị ấy đồng hóa một chút.

“Chúng ta chơi trò chơi, như thế nào?”

Đột nhiên, trong đầu Mạc Đông Lăng nảy ra ý tưởng, không biết vì sao, anh cảm thấy cô gái này rất thú vị, để cho anh dâng lên ham muốn chinh phục cô.

Nhất định phải làm cho cô yêu mình, sau đó vứt bỏ!

“Trò chơi gì?” Thư Mật Nhi bị lời của anh gọi lên hứng thú.

“Trò chơi tình yêu.” Mạc Đông Lăng xấu xa nhếch môi.

“Không có hứng thú!” Thư Mật Nhi cự tuyệt không chút nghĩ ngợi.

“Thế nào? Sợ? Sợ yêu tôi thật?” Mạc Đông Lăng cố ý dùng từ khích bác cô.

Thư Mật Nhi là người tính tình sáng khoái, không chịu được phép khích tướng, “Chơi thì chơi, ai sợ ai!”

Có lẽ, vừa đúng để cô tìm một người dỗi đi sự chú ý của mình, để cho cô dần quên người đàn ông kia.

“Được, trò chơi bắt đầu từ bây giờ, nếu như cô thua, nhất định phải hủy giấy khế ước vô điều kiện, cũng thế sẽ không nói với bất kỳ ai chuyện này; nếu như tôi thua, cam tâm tình nguyện làm đầy tớ cho cô.”

Hành động lần này của Mạc Đông Lăng chính là muốn một hòn đá bắn hạ hai con chim.

“Nếu như anh thua, không chỉ cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho tôi, còn phải kéo dài kỳ hạn một năm” Thư Mật Nhi thêm lợi thế.

“Cô... Không khỏi khinh người quá đáng!” Mạc Đông Lăng không đồng ý.

“Tôi không phải người ngu, coi như không chơi trò chơi này, anh cũng là đầy tớ của tôi, khế ước đã có hiệu lực, chẳng lẽ anh định ăn vạ? Tốt! Tôi sẽ truyền nó ra, để cho mọi người biết chuyện này, hơn nữa... Anh cũng biết quy củ của phòng đấu giá, trừ phi chủ nhân là tôi đây đồng ý, nếu không, trong thời gian có hiệu lực, anh vĩnh viễn không thể thoát khỏi thân phận này.”

Thư Mật Nhi cũng không phải người dễ lừa dối, nhạy bén phát hiện tính toán nhỏ của Mạc Đông Lăng.

-_-|||

Suy tính trong lòng Mạc Đông Lăng bị vạch trần rồi, trên mặt hơi khó coi, nhưng Thư Mật Nhi nói cũng là sự thật, mình không có quyền phản bác.

Cái này gọi là tự gây nghiệt, không thể sống!

“Được.” Anh cắn răng, cho dù bất cứ giá nào,, kể cả dùng mỹ nam kế, anh cũng muốn cho người phụ nữ này yêu mình, sau đó vứt bỏ cô ta, để cho cô ta hối hận, để cho cô ta khóc lóc nước mắt!

Thư Mật Nhi thấy anh sáng khoái đáp ứng rồi, thì đứng dậy chuẩn bị xuống giường vào phòng tắm.

“Tiểu thư, còn chưa biết quý danh?” Mạc Đông Lăng đột nhiên cười tùm tùm đến gần.

“Thư Mật Nhi?”

Mật Nhi? Thật đúng là một cô gái ngon miệng ngọt ngào, người cũng như tên. Mạc Đông Lăng thầm nghĩ trong lòng.

“Cùng đi tắm chứ, tôi có thể hầu hạ em.” Anh đá lông nheo.

Vừa xuống giường, Thư Mật Nhi lại cảm thấy hai chân như nhũn ra, khi thấy Mạc Đông Lăng ném cái nhìn quyến rũ tới thì bước chân càng lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Yêu trong yêu khi!” Cô căm ghét liếc anh, bình tĩnh đi vào phòng tắm.

Mạc Đông Lăng vẫn đang ngồi trên giường đã bị thương, trong quá khứ, anh ném cái nhìn quỵn rũ tới, sẽ có vô số em gái đáp lại, ngày hôm nay, lại bị người ta mắng “Yêu trong yêu khi”.

“Không biết thương thức!” Anh tức giận mắng.

Với đàn ông mà nói, cái gì quan trọng nhất?

Đương nhiên là danh dự và mặt mũi rồi!

Mặc dù Mạc Đông Lăng là một hoa hoa công tử lang thang không biết kiềm chế, nhưng trước hết anh là người đàn ông hết lòng tuân thủ lời hứa, có chơi có chịu, đây là nguyên tắc làm người của anh.

Cũng coi như trời cao đối đãi với anh không tệ lắm, không cho anh rơi vào trong tay đàn ông quái dị và có háo sắc kỳ lạ hoặc trong tay phụ nữ, bằng không, anh muốn chết cũng đã có.

May mà chủ nhân hiện tại không tệ, thiếu nữ trẻ tuổi có dòng máu pha trộn lại như hoa như ngọc, hoàn toàn giống như một cuộc gặp tươi đẹp.

Thôi, coi như để cho bản thân nghỉ dài hạn, trải nghiệm cuộc sống không giống trước, về phần những người đang tìm anh, hết cách rồi chứ sao! Không phải anh cố ý không xuất hiện, thật sự không thể ra sức, từ từ tìm đi.

Xem ai có năng lực tìm ra anh trước, sẽ cứu anh ra ngoài.

Thư Mật Nhi có một căn biệt thự tư nhân ở Las Vegas, là quà sinh nhật năm mười tám tuổi cha cô đưa cho, vốn ít đến ở, dạo này, ngược lại hay ra vào sử dụng rồi.

Buổi trưa com nước xong xuôi, Mạc Đông Lăng dạo một vòng quanh biệt thự, trời ạ! Không nhìn ra, cô gái này còn rất có tiền! Sân trước sân sau, hồ bơi riêng, người làm, nữ giúp việc, đầy đủ mọi thứ.

Để cho anh không nghĩ tới chính là, bên trong biệt thự dùng toàn bộ kỹ thuật khoa học năng lực và trí tuệ cao, cho dù bạn đang ở góc nào trên thế giới, cũng có thể thông qua điện thoại di động không chế tất cả người trong nhà.

Rất tân tiến, rất model, anh vốn cho rằng mình đã đủ fashion rồi, không ngờ còn có người cao hơn anh.

“Mạc tiên sinh, tiểu thư nhà tôi để tôi đưa cho cậu cái này.” Quản gia Peter đi tới, đưa cho anh một sấp tài liệu.

“Cám ơn.”

Mạc Đông Lăng lễ phép cười nói, nhưng trong lòng buồn bực, đây là cái gì, đợi sau khi quản gia rời đi, anh vội vã mở tài liệu ra, bên trong kẹp một tờ giấy trắng.

Trên đó viết – ước pháp tam chương * quy tắc trò chơi.

(*) ước pháp tam chương: ba điều quy ước, sau này dùng để chỉ những điều khoản đơn giản.

Thứ nhất, trong thời gian khế ước, đây tớ Mạc Đông Lăng phải nghe theo lời chủ nhân Thư Mật Nhi nói, không được die enda anle equu ydonn phép cãi lại, cũng không cho phép chạy trốn, nếu không coi như tự nhận bỏ cuộc chịu thua.

Thứ hai, trong lúc chơi, hai người vẫn là quan hệ chủ tớ, Thư Mật Nhi nói yêu cầu, Mạc Đông Lăng phải tuân thủ theo vô điều kiện.

Thứ ba, vì ngăn ngừa một số chuyện không cần thiết phát sinh, sau này Mạc Đông Lăng được gọi là “tiểu Lăng tử”...

(Chính giữa rút gọn mấy cái.)

Thứ mười, khi một trong hai người yêu đối phương, coi như trò chơi kết thúc, phải thực hiện quy tắc trò chơi.

Mẹ nó! Người phụ nữ quỷ tha ma bắt! Cô ta thật sự coi mình là đây tớ!

Tiểu Lăng tử? Đây là gọi thái giám hả?

Vì vậy, Mạc Đông Lăng giận đùng đùng cầm tài liệu đi tìm Thư Mật Nhi tính sổ, cửa cũng không gõ, xông thẳng vào, kết quả, nhìn thấy hình ảnh hoạt sắc sinh hương.

“Khốn kiếp! Ai cho anh tiến vào không gõ cửa!” Thư Mật Nhi hét lớn.

Cô đang xúc thuốc lên ngực mình, không ngờ Mạc Đông Lăng đột nhiên xông đến, ở trong nhận thức của cô, vào nhà gõ cửa trước là chuyện tất cả mọi người đều biết.

Chỉ có người dă mạn, mới có thể thô lỗ và không biết lễ phép như thế này!

Mạc Đông Lăng vốn rất tức giận, nhưng vừa vào phòng đã thấy hai khối đăy đă mềm mại, là một người đàn ông đều sẽ mơ tưởng viễn vông, hướng chỉ mình từng sờ rồi, hôn rồi...

Bị cô gào lên, người nào đó lập tức tỉnh táo lại, chỉ vào tài liệu bên cạnh nói: “Đây là ước pháp tam chương gì? Tôi không đồng ý!”

“Đây tớ không có quyền lợi phản kháng.” Thư Mật Nhi cũng không quay đầu lại, một câu ngăn chặn.

“Con mẹ nó! Ông đây là người! Không phải đồ chơi của cô!” Mạc Đông Lăng nổi giận.

Lúc này Thư Mật Nhi mới ngẩng đầu, không quên thất lại áo ngủ, “Cảm xúc của anh như vậy, chúng ta không có cách gì để nói.”

Bị nàng vừa hô đi qua, người lập tức tỉnh táo lại, chỉ vào tài liệu giáp nói: “Đây là cái gì ước pháp tam chương? Ta không đồng ý!”

Mạc Đông Lăng hít vào một hơi thật sâu, “Nói cái mông!”

“Vậy anh tới làm gì?” Thư Mật Nhi cũng không tức giận, lạnh nhạt hỏi.

Lời của cô khiến Mạc Đông Lăng hơi tức giận, “Ai cho phép cô tự tiện sửa tên của tôi?”

“Thì ra anh tức giận là vì cái này! Nhưng anh không cảm thấy cách gọi tiểu Lăng tử rất êm tai sao?” Thư Mật Nhi rất buồn bực.

“Dễ nghe? Sợ rằng cô cố ý chinh tôi!” Mạc Đông Lăng hừ lạnh.

Thư Mật Nhi vô tội nhìn anh, “Chơi anh? Đổi nick name cho anh sao lại gọi là chơi anh?”

Cô lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài, mặc dù có thể nói lưu loát quốc ngữ, nhưng vẫn không hiểu rõ một chút văn hóa và phong tục nhân tình trong nước.

Dưới con mắt màu xanh lam vô tội nhìn chăm chú, lúc này Mạc Đông Lăng mới ý thức được có thể cô không phải người Trung Quốc, trong lòng khó tránh khỏi hơi thất bại.

“Tóm lại, tôi không thích nick name này!” Giọng anh đăy kiên quyết, tràn ngập oán khí không có chỗ phát tiết, thật sự khó chịu tới cực điểm.

“Nhưng tôi cảm thấy dễ nghe! Đúng như điều thứ ba mà tôi nói, đổi nick name chỉ để tránh một chút phiền toái không cần thiết.”

Thư Mật Nhi cảm thấy nhất định thân phận của Mạc Đông Lăng không đơn giản, từ cách nói chuyện bình thường cùng cử chỉ thần thái, cùng với thói quen hằng ngày, tất nhiên là một công tử con nhà giàu.

Mặc dù bị bắt đi phòng đấu giá bán, nhưng nhất định có nội tình khác: hoặc gia tộc bị diệt vong rồi, bị kẻ thù hăm hại, hoặc chính là không có việc gì làm, đi tìm kiếm kích thích.

Cho dù là khả năng nào, cô đều muốn giày vò tính nết của anh.

“Phiền toái không cần thiết?” Mạc Đông Lăng cười lạnh vênh môi.

Không nhìn ra, cô gái này còn rất thông minh.

“Dĩ nhiên.” Thư Mật Nhi gật đầu, “Nếu không có chuyện gì khác nữa, tôi muốn ra ngoài một chuyến, về phần anh, tùy ý hành động, nhớ về trước giờ cơm tối là được, còn nữa! Anh không chạy thoát được đâu.”

Tài liệu trong tay Mạc Đông Lăng càng nắm càng chặt, dứt khoát xé thành một đống bầy nhầy, thật sự uất nghẹn!

Người chọc giận Thư Mật Nhi mặc váy ngắn màu đen đi giày cao gót mười phân tao nhă đi ra từ phòng thay quần áo, liếc mắt nhìn thấy “Ước pháp tam chương” bị Mạc Đông Lăng xé tan thành từng mảnh.

“Không có việc gì, anh thích xé bao nhiêu cũng có, giấy rất rẻ.” Cô cười rất đúng mực.

Chung đưng với Mạc Đông Lăng, cô cảm thấy rất dễ dàng, chơi rất tốt, có thể để cho mình tạm quên đi một chút phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4

Mạc Đông Lăng không biết, ngay tại khoảnh khắc khi anh mất tích cho đến vừa rồi, đại ca của anh Đằng Cận Tư đã phái người đi điều tra tất cả các chỗ khả nghi ở Las Vegas.

Biệt thự của Thư Mật Nhi là ngoại lệ, bởi vì Thư Nhĩ Hách nói đó là chỗ em họ anh, Mạc Tiểu Tứ tuyệt đối sẽ không ở đó, Đằng Cận Tư dĩ nhiên tin tưởng lời Thư đại ca nói.

Sau đó, bọn họ mới biết, Mạc Tiểu Tứ lại ở đó.

Chỉ cách nhau một bức tường, lại lãng phí nhiều sức người sức của như vậy.

Thư Mật Nhi và bạn tốt Caroline hẹn gặp mặt ở một quán cà phê.

“Như thế nào? Người đàn ông kia cũng không tệ đúng không? Có bắt sống được trái tim Mật Mật tiểu thư của chúng ta không?” Caroline cười híp mắt nói.

“Không phải cậu không hiểu tó.” Thư Mật Nhi giận lườm cô ấy, đáy mắt lại lướt qua đau thương nhàn nhạt.

“Đàn ông tốt trong thiên hạ còn nhiều, cậu nên buông tâm mắt mình ra tìm xương sườn thuộc về chính cậu, cần gì cố chấp với cọng cỏ kia?” Caroline khuyên nhủ.

Thư Mật Nhi bưng ly cà phê lên uống một ngụm, giống như thờ dài nói: “Nếu quả thật dễ dàng như vậy cũng tốt.”

“Dễ dàng hay không cũng phải cố gắng thử nhìn một chút! Bằng vào tưởng tượng khẳng định không được.”

“Ừ, tó đã quyết định nhất đao lưỡng đoạn * với quá khứ rồi.” Thư Mật Nhi gật đầu.

(*) nhất đao lưỡng đoạn: đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ, không còn tình nghĩa.

Caroline mờ ám đẩy đẩy cô, “Này! Tó thật sự cảm thấy người đàn ông kia không tệ, hai người có... Có cọng sát ra chút tia lửa không?”

“Tia lửa à? Rất nhiều.” Thư Mật Nhi ý vị sâu xa kéo dài giọng.

“Thật sao? Anh ta có dũng mãnh không? Kỹ thuật rất tuyệt?” Caroline hào hứng bưng bưng mà hỏi.

Thư Mật Nhi bắt đắc dĩ liếc nhìn bạn tốt, “Tia lửa tình yêu, chưa, tia lửa muốn đánh nhau, ngược lại rất tràn đầy.”

“Có ý gì? Đánh nhau?”

“Tóm lại, anh ta nhìn không vừa mắt, tó cũng nhìn anh ta không thuận mắt.”

“Tại sao thấy ngứa mắt lẫn nhau đây? Anh ta... Rất cái đó?” Caroline có điều ngụ ý.

“Ghét! Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tó chỉ phương diện tính cách con người.”

“Ai bảo cậu không nói rõ ràng.”

“Không thể phủ nhận, chung đụng với anh ta rất dễ dàng, có thể không e dè chút nào phơi bày toàn bộ mặt tốt và mặt chưa tốt của mình ra, nói chuyện cũng không cần nhìn trước ngó sau.” Thư Mật Nhi die3nda`nle3quydo0n nói ra cảm nhận chân thật nhất trong lòng mình.

“Đây là hiện tượng tốt mà! Hai người ở chung một chỗ, đương nhiên phải tự do tự tại mới thoải mái!” Caroline rất mừng rỡ.

“Được rồi, tó thử một chút.”

“Nói với tó một chút, có phải đêm đó rất kịch liệt không?” Caroline là cô gái bát quái trăm phần trăm.

Mặt Thư Mật Nhi đen sì, “Tó uống say rồi, nào còn nhớ rõ cuộc tối hôm đó xảy ra những gì? Kinh nghiệm của cậu phong phú như vậy, còn cần hỏi tó sao?”

“Người ta đây là thường thức cuộc sống được chưa, đàn ông có thể chơi gái, tại sao phụ nữ không thể chơi đàn ông, đây là thời đại nam nữ bình đẳng.”

Ở phương diện này Caroline luôn hào phóng, chỉ cần là cô nhìn trúng, đều nghĩ mọi cách câu tó tay.

“Tuy nói như thế, nhưng thực hành vẫn hơi khó khăn.”

“Đó là bởi vì cậu vĩnh viễn không dám bước ra bước đầu tiên.”

“Tư tưởng quan niệm của mỗi người không giống nhau mà thôi.” Thư Mật Nhi buông tay.

Khi hai người đang trò chuyện hăng say, một trai đẹp da đen đi tới, ánh mắt Caroline lập tức thẳng tắp, khóa chặt người ta không dời mắt.

“Hi!” Trai đẹp da đen hào phóng chào hỏi hai cô.

Caroline trả lại anh ta một nụ cười quyến rũ, trong tròng mắt màu xanh đen viết đầy hai chữ “Hứng thú”.

“Tớ đi trước.” Thư Mật Nhi đứng dậy.

“Bye bye, gặp lại ~” Caroline thân nhiên vẫy tay với bạn tốt.

Rời khỏi tiệm cà phê, một mình Thư Mật Nhi chán đến chết đi trên đường cái, lòng tham của cô nhỏ, chỉ chứa được một mình anh Nghiêu, không thuận lợi mọi bề như Caroline.

Bất tri bất giác, lại đi tới giữa quảng trường, nhìn suối phun hình dáng đẹp đẽ, cô lẩm nhẩm trong lòng: quên đi!

“Mật Mật.”

Đột nhiên, sau lưng truyền đến âm thanh xa lạ lại quen thuộc.

Giờ phút này, một chút xíu Thư Mật Nhi cũng không muốn nhìn thấy cô ta, nhưng cô tình lại không như ý nguyện của mình.

“... Thật trùng hợp.” Hồi lâu, cô mới thốt ra chữ này.”

“Chị có ý đến tìm em.” Thư Tinh Sở đi tới dừng lại trước mặt cô.

“Nói thật, hiện tại tôi không muốn gặp lại chị.”

Tuy hai người là chị em họ, nhưng lại đồng thời yêu một người đàn ông, thân phận thật sự hơi xấu hổ.

“Chị biết rõ, nhưng chị cảm thấy, chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện rõ ràng.”

“Không có gì hay để nói, chúc phúc hai người.” Thư Mật Nhi xoay người định đi.

Thư Tinh Sở đưa tay giữ cô lại, “Mật Mật, chị biết rõ em yêu Nghiêu, nhưng thân phận hai người nhất định không thể ở bên nhau, còn không bằng sớm làm xong, như vậy, đối với ai cũng tốt.”

“Chỉ sợ tốt với chị hơn thôi.”

“Mật Mật, nếu không phải tình huống hai người như thế, chị sẽ không nhúng tay vào, hy vọng em có thể hiểu cho chị, cũng hy vọng em có thể thật lòng chúc phúc cho anh chị.”

Thư Mật Nhi hất tay cô ta, “Đủ rồi! Chị vịn dấm xa xôi chạy đến đây chính là để nói với tôi điều này sao? Chị họ, chị không cảm thấy mình rất dối trá sao?”

“Mật Mật, chị thật sự rất thích Nghiêu, anh chị đã đính hôn.”

Lời của cô ta khiến lòng Thư Mật Nhi lạnh thêm một nửa lần nữa, lạnh lùng nhìn cô ta, “Khoẻ khoả ở trước mặt tôi như vậy để cho chị cao hứng sao?”

“Không phải như vậy, chị thật sự không có ý khoe khoang, chị chỉ hy vọng em sớm có thể quên Nghiêu một chút, mau sớm tìm được hoàng tử bạch mã của mình.” Thư Tinh Sở cuống quýt giải thích.

“Vậy tôi thật sự phải cảm ơn chị tốt bụng một phen rồi.”

Thư Mật Nhi cực kỳ cường điệu hai chữ “Tốt bụng”, khi còn bé, cô cảm thấy chị họ Sở Sở rất dịu dàng, với ai cũng dịu dàng, là nữ sinh hoàn mỹ trong suy nghĩ của cô.

Mỗi lần gặp phải vấn đề tình cảm, cô đều nói cho chị ta biết, thỉnh cầu sự trợ giúp của chị ta.

Bao nhiêu lần, ngây ngốc chia sẻ tình yêu vui sướng của mình với chị ta, ngọt ngào và đau khổ, vốn tưởng rằng chị ta thật lòng giúp mình, lại không nghĩ rằng chị ta có mục đích khác.

Tất cả mọi thứ, chẳng qua là biểu hiện dối trá bịt tai trom chuông của chị ta.

“Mật Mật, tình yêu đều ích kỷ.” Thư Tinh Sở mím môi nói.

Cô thừa nhận ban đầu mình nhỏ mọn, nhưng cô chỉ đơn thuần thích Nghiêu, cũng không nghĩ tới đi giành giật đi nnda nle equ ydo nn với Mật Mật, cho đến khi cô ấy khổ sở nói với mình bọn họ không thể ở cùng nhau thì cô mới đẩy lên chút ít hy vọng.

Dưới khích lệ của bạn bè và đấu tranh mấy lần, cô dứt khoát quyết định vì tình yêu ích kỷ một lần, đồng thời cũng ở đây an ủi mình, không phải cô cố ý cướp, mà bọn họ vốn không thể ở cùng nhau.

Nếu như vậy, tại sao cô không thể tranh thủ lợi ích của mình chứ?

Coi như người của toàn thế giới không hiểu cô, cô cũng không cảm thấy mình làm sai rồi, cố gắng tranh thủ hạnh phúc của mình, có lỗi gì?

“Hay cho một cái tình yêu đều ích kỷ, Thư Tinh Sở, hôm nay tôi lại một lần nữa biết chị!” Thư Mật Nhi cười lạnh nói.

Mặc dù, có một số việc đã nhất định, nhưng bị người thân mình tín nhiệm nhất lừa gạt, mùi vị đó vẫn rất khó chịu, cô không phải Thánh mẫu Maria, bó tay không hề để ý.

“Chúc em ngày đó tìm được hạnh phúc của mình.” Thư Tinh Sở thành tâm thành ý nói, cô cũng biết Mật Mật không nhanh chóng tha thứ cho mình như vậy, nhưng cô vẫn muốn thử một chút.

Thư Mật Nhi không nói gì, xoay người rời đi.

Không cần cô ta nói, mình nhất định sẽ hạnh phúc!

Về đến nhà, Thư Mật Nhi bắt đầu thu dọn đồ đạc, nếu quyết định buông xuống, như vậy, muốn vứt bỏ tất cả quá khứ đau khổ lẫn ngọt ngào.

Nhìn một hàng quà sinh nhật trên kệ sách, cô không nhận được vuốt ve chúng, đã lâu không muốn bỏ chúng vào trong hòm, nhưng cô biết, những thứ này đã không hề thuộc về cô nữa.

Trong ngăn kéo cất kỹ một cuốn album ảnh, là ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của anh và cô, có ảnh chụp chung, có ảnh chụp riêng, rất thân mật, cũng rất vui vẻ, mỗi một tấm hình đều ghi chép thời khắc đặc biệt, cô rút ra một tấm hình trong đó, đó là hình đi dã ngoại lúc bọn họ tốt nghiệp cấp ba.

Lần đó, cô thiếu chút nữa thì cho anh, nhưng anh, kiềm chế.

Từng hình ảnh trong quá khứ hồi tưởng lại trong đầu cô, cô lắc đầu, dứt khoát hạ quyết tâm xé hình thành hai nửa, ném vào trong thùng rác, giữ lại, cũng chỉ thêm đau xót mà thôi!

“Này! Đang làm gì vậy?” Mạc Đông Lăng mới bơi lội ở hồ bơi về, lúc đi qua phòng cô thì dừng bước.

Thư Mật Nhi ngẩng đầu liếc anh, phát hiện trên người anh chỉ mặc một chiếc quần bơi bó sát, trên lồng ngực vững chắc còn nhỏ nước, khăn tắm khoác trên vai tương đương với trang trí, hoàn toàn không có chút tác dụng gì.

Ghê tởm nhất chính là, một tầng vải vóc mỏng manh hoàn toàn không ngăn được thứ nhô lên giữa háng anh, quá rõ ràng!

“Luu mạnh!” Thư Mật Nhi nhỏ giọng mắng một câu.

Mạc Đông Lăng theo tầm mắt của cô liếc nhìn mình, ngay sau đó hiểu được, khóe môi hơi vênh, luu mạnh cười nói: “Rốt cuộc là tôi luu mạnh hay em có ý đồ xấu? Đàn ông bơi lội ai chẳng mặc như vậy? Ai bảo em chứ đặc biệt nhìn chăm chú vào bộ phận trọng điểm của tôi.”

“Anh!” Thư Mật Nhi bị anh phản bác nhất thời không biết nên nói gì, tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

“Tôi nói không đúng sao?” Mạc Đông Lăng bĩu môi.

Đột nhiên, đuôi mắt anh nhìn thấy trong hòm có đồ rất quen thuộc, khom lưng cầm lên, “Chậc! Tôi còn tưởng mắt mình hoa rồi! Thì ra thật sự là huy chương chiến công hạng hai! Của em?”

Hai chữ cuối cùng hỏi rất kinh ngạc, đây rõ ràng là huy chương của quân nhân Trung Quốc, cô là người hai dòng máu mang quốc tịch Anh sao có thể có?

“Trả lại cho tôi nhanh lên!” Thư Mật Nhi vội vàng đoạt lấy.

Trong đầu Mạc Đông Lăng nhanh chóng thoáng qua chút tin tức nho nhỏ, bình tĩnh hiểu ra: “OMG! Anh Nghiêu trong miệng cô không phải là quân nhân Trung Quốc chứ?”

Bởi vì, huy chương chiến công không phải bình thường, không phải ai cũng có thể nhận được, anh họ anh cũng là một quân nhân tại chức, năm ngoái vừa được nhận, cho nên anh nhận ra.

Bị đâm trúng tâm tư, Thư Mật Nhi hơi thẹn quá hóa giận, thuận tay cầm đồ bên cạnh lên ném tới, “Ai khiến anh xen vào chuyện của người khác!”

“Trời ạ! Tôi chỉ tùy tiện nói một chút, lại đoán đúng?”

Mạc Đông Lăng không ngờ mình tùy tiện nói thật sự đoán trúng, chỉ có điều, tại sao cô có cơ hội biết một quân nhân Trung Quốc, lại còn thích anh ta?

Chắc chắn chắc! Nhất định là một chuyện xưa rất ác liệt!

“Đi ra ngoài!” Thư Mật Nhi không vui nhìn anh chằm chằm.

“Phụ nữ không thể quá hung hãn, cẩn thận không ai thèm lấy!” Mạc Đông Lăng nắm khung cửa làm mặt quỷ với cô.

“Cút!”

Lời này lần nữa đâm trúng đau thương trong lòng Thư Mật Nhi, giọng điệu thật cứng.

“Để cho chuyên gia tình yêu là tôi đây nói cho em biết một chút, coi như vứt bỏ toàn bộ đồ gì đó của tình cũ, anh ta cũng sẽ không biến mất theo món đồ, phương pháp xử lý có hiệu quả và mau lẹ nhất chính là: Bắt đầu một tình yêu mới!” Nói xong, Mạc Đông Lăng biến mất.

“Khốn kiếp!” Thư Mật Nhi thở phì phò mắng theo bóng lưng anh.

Sau đó, mở cửa để nữ giúp việc tiêu hủy toàn bộ đồ gì đó trong hòm, không lưu một chút dấu vết, chỉ có không nhìn thấy, cô mới không thấy vật nhớ người.

Chỉ có huy chương chiến công đó, cô quyết định trả lại cho anh.

Buổi tối, cô nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, dứt khoát đứng dậy đi ra sau vườn, hoàn toàn yên tĩnh, ánh trăng trong sáng chiếu vào bể bơi xanh biếc, bắn ra ánh sáng tốt đẹp.

Cô cúi áo ngủ phía ngoài ra, không chút do dự nhảy vào trong bể bơi, ra sức vung tay, muốn mượn vận động hao tổn thể lực là bơi lội này tới mê hoặc bản thân.

Quên một người, không phải ngày một ngày hai có thể làm được.

Khi cô đang ra sức bơi lội thì đột nhiên có một cái đầu người thò ra dưới mặt nước yên tĩnh, bị sợ đến cô nghẹn ngào gào lên, “A!”

Hon nửa đêm, có nằm mơ cô cũng không nghĩ đến trong bể bơi còn có người, chẳng lẽ là kẻ trộm?

“Bắt kẻ trộm!” Cô kinh hãi kêu lên, liều mạng bơi về phía bờ.

Mạc Đông Lăng cũng không ngủ được mới dậy bơi lội, sau khi bơi lội một vòng thì nằm dưới nước nghỉ ngơi, phát hiện ở dưới đáy nước mở mắt ngắm những vì sao rất kỳ diệu.

Khi anh đang tập trung thì có người tới.

Anh vốn tưởng rằng Thư Mật Nhi bị mơ ngủ chạy đến đây, nên nhin kích động lộ đầu ra, nhưng khi thấy cô cúi áo ngủ nhảy xuống bể bơi thì mới giật mình người ta cũng không ngủ được.

Ở dưới nước ngẩn người quá lâu, anh thật sự không nhin nổi, lại không ngờ tới cô coi mình là trộm, vội vàng đi qua kéo cô lại, “Là tôi.”

Thư Mật Nhi nghe được giọng nói của anh rồi mới ngừng la lên, vỗ vỗ ngực, “Bệnh thần kinh hả! Không có việc gì anh núp dưới nước giả thần giả quỷ làm gì?”

“Bà chị, tôi nằm yên ổn dưới nước ngắm những vì sao, kết quả gặp được em mất hồn mất vía đi tới, còn tưởng em bị mộng du rơi vào, rốt cuộc là ai hù dọa ai?” Mạc Đông Lăng không vui nói.

“Anh mới mộng du!” Thư Mật Nhi tức giận.

“Đó là chuyện không thể nào.” Mạc Đông Lăng lạnh nhạt trả lời.

Thư Mật Nhi ngạc nhiên hỏi, “Hon nửa đêm anh không ngủ được, chạy đến trong hồ bơi ngây ngô làm gì? Anh cảm tình con cá sao? Một ngày muốn bơi nhiều lần?”

“Tôi mất ngủ, không ngủ được. Còn nữa, trong mười hai con giáp cũng không có cá, tôi khuyên em vẫn nên ôn luyện kỹ kiến thức trong phương diện này, tránh cho làm trò cười cho người trong nghề.”

“Tôi đương nhiên biết trong mười hai con giáp không có cá, tôi đơn thuần chỉ anh.” Thư Mật Nhi trả treo.

“Xin lỗi, tôi cảm tình con heo.”

“Phi! Thì ra heo cũng sẽ lặn xuống nước, thật sự là chuyện lạ.” Thư Mật Nhi trêu ghẹo.

“Cười đã chưa?” Mạc Đông Lăng âm trầm nhẹ nhàng một câu.

“Dĩ nhiên!”

Thư Mật Nhi tâm tình cực tốt gạt đầu, ngay sau đó bơi về phía bờ, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Cô chưa kịp lên bờ, đã bị Mạc Đông Lăng đè lên tường hồ bơi, “Nếu đều không ngủ được, không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa?”

“Buông tôi ra, anh định làm gì?” Thư Mật Nhi khẩn trương hỏi.

“Em cứ nói đi?” Mạc Đông Lăng cột nhà nắm đầy đà trên ngực cô, tác phong hoàn toàn không đứng đắn.

“Này! Anh quên ước pháp tam chương giữa chúng ta hả? Trong trò chơi, anh phải nghe tôi.”

Mạc Đông Lăng chậm rãi đến gần cô, mập mờ nhếch môi, “Nếu trò chơi đã bắt đầu rồi, không tiếp xúc thân mật thích đáng, sao có thể chinh phục thân thể và trái tim nhau đây?”

“Không được! Trong quy tắc trò chơi không nói rõ điểm này!” Thư Mật Nhi chống lại.

“Quy tắc là chết, người là sống, chúng ta phải căn cứ tình huống khác biệt để xử lý vấn đề.” Mạc Đông Lăng dán sát môi cô bật hơi, phải nói, anh vẫn rất nhớ nhung thân thể cô đã mang cho anh cảm nhận mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5

“Anh không buông tôi sẽ gọi người tới!” Thư Mật Nhi giận.

Mặc dù hai người đã xảy ra quan hệ, nhưng lần kia bởi vì mình uống say quá, hôm nay ở trạng thái tỉnh táo, sao cô có thể dẫm lên vết xe đổ tiếp.

Mạc Đông Lăng cười như không cười nhìn cô, khoảnh khắc khi cô há mồm lập tức hôn lên, nuốt toàn bộ lời nói của cô vào trong miệng.

Chỗ tốt nhất ở bể bơi chính là, không cần còi, hai người đã gần như trần truồng.

Thư Mật Nhi bị kỹ thuật hôn thuần thực của anh khiến cho điên đảo trời đất, hoàn toàn không có đường phản kháng, ngay cả áo lót bị còi xuống lúc nào cũng không biết.

Cho đến khi ngón tay thô ráp của anh giày xéo anh đào trước ngực mình, cô mới vội vàng đẩy anh ra, không được! Sao cô có thể ở trạng thái tỉnh táo làm chuyện đó với anh?

“Ngaoan, em sẽ thích.” Mạc Đông Lăng hấp dẫn cô.

Cái lưỡi linh hoạt quấn lấy lưỡi thơm của cô, ép cô phải thở hồng hộc, nước hồ bơi lạnh, nhưng trong lòng lại nóng ran khó nhịn.

“Không.. Ừm...”

Thư Mật Nhi khó nhịn chống lại, nhưng Mạc Đông Lăng giống như ngọn núi, nặng nề đè ép cô, không cách nào nhúc nhích.

“Đừng động.”

Mạc Đông Lăng si mê hôn mút môi đỏ mọng đầy đặn của cô, hận không thể một ngụm nuốt xuống, đối với cô gãy gập, tròng mắt đen bị tình dục không chế, khẽ nâng lên bất mãn nhăn nhó, bàn tay ôn hòa hiền hậu khẽ vuốt ve từng chỗ da thịt trắng nõn của cô.

Môi như lửa nóng roi xuống từng vết hôn nóng bỏng trên xương quai xanh của cô, dần đi xuống, thích thú mút lấy đầy đà của cô, ngón tay càng đẩy quần lót của cô ra, thăm dò vào trong đó...

Cử động của anh làm Thư Mật Nhi hoảng hốt vội vàng khép chặt chân, nhưng không nhanh hơn ngón tay Mạc Đông Lăng, giận đến cô co chân định đá anh, lại lỡ trúng phải gian kế của người nào đó.

Đợi đến khi trên thân thể hai người không còn một vật gì thì Mạc Đông Lăng nâng mông cô lên đâm vào, quả nhiên khí khao khiến người ta mất hồn,

xem ra, mình nhất được bảo bối rồi.

“Ừm...”

Thư Mật Nhi cảm giác mình đột nhiên bị lấp đầy rồi, trong đầu lập tức dâng lên vài đoạn ngắn lác đác đêm đó, chỉ tưởng tượng thôi, cũng cảm thấy đỏ mặt.

Đêm đó dưới tình huống bản thân uống say, cố ý muốn phóng túng, mà bây giờ, chân thật để cho cô không biết nên làm sao mới phải, một người đàn ông mới tới không biết được mấy ngày, một hoa hoa công tử dịu dàng..

Trời ạ! Rốt cuộc cô có gì không được bình thường?

Mạc Đông Lăng tận tình sủng ái cô, cảm giác ở dưới nước vô cùng kỳ diệu.

Ở phương diện này, phụ nữ luôn thua thiệt, Thư Mật Nhi nào chịu đựng được anh va chạm dũng mãnh như thú hoang, rất nhanh, trong cổ họng tràn ra rên rỉ mềm mại, giọng điệu mềm yếu như sợi tơ triền miên, rậm rạp chẳng chịt quẩn lấy Mạc Đông Lăng, để cho anh càng thêm không khống chế được lực.

“Em thật sự là tiểu yêu tinh làm cho người ta mê hoặc.”

Mạc Đông Lăng thờ dài nói, ánh mắt cô giống như nước trong bể bơi, sóng xanh nhộn nhạo, dâng lên từng vòng sóng, để cho anh nhìn thế nào cũng không đủ.

“A...”

Thư Mật Nhi ngửa đầu rên rỉ một tiếng, cô là thế nào đây? Sao lại sẽ cảm thấy vui thích chứ? Cảm giác vui vẻ tràn ra từ trong thân thể khiến cho cô không cách nào khống chế.

Giống như một trái bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể “Ầm” một tiếng nổ tung.

Sau khi xong chuyện, Mạc Đông Lăng ôm Thư Mật Nhi xụi lơ trở về phòng chuẩn bị lần nữa, nhưng người ta với thái độ kiên quyết đuổi anh ra ngoài.

Bị mỹ nam kế của anh mê hoặc một lần như vậy là đủ rồi, còn muốn thêm lần thứ hai?

Hiển nhiên, không có cửa đâu!

Mạc Đông Lăng thất bại nhìn cánh cửa đóng cực kỳ chặt chẽ, theo lý thuyết, kỹ thuật của anh rất tốt! Sao lại bị đuổi ra khỏi cửa chứ?

Mà Thư Mật Nhi bên trong phòng, nhốt mình trong phòng tắm nửa giờ mới ra ngoài, cô nghĩ không thông, mới vừa rồi mình bị động kinh rồi, xui xẻo hồ đồ diễn cảnh nóng với Mạc Đông Lăng ở trong bể bơi.

Không nhịn được dùng nước lạnh vỗ mặt, gần đây cô nhất định đã chịu quá nhiều kích thích.

Sáng ngày hôm sau, Thư Mật Nhi thu dọn mấy bộ quần áo đơn giản, mang theo cây Violin cô yêu mến nhất, chuẩn bị trở lại trường học.

Cô năm nay năm tư, là sinh viên tài cao của học viện âm nhạc Viên ở Áo chuyên ngành Violin, từ năm cấp ba cô thường xuyên cùng các bạn học đến nhà hát lớn ở Las Vegas biểu diễn, cũng bởi vì nguyên nhân này, cha cô cố ý mua cho cô một căn biệt thự ở đây.

Caroline là bạn học cấp ba kiêm bạn học thời đại học của cô, hai người một học Violin, một học nhạc kịch, quan hệ vô cùng tốt.

Cho nên, bạn tốt trở về trường học, cô đương nhiên theo cùng.

“Hắt xì!” Caroline còn buồn ngủ hắt hơi một cái, đáng về tinh thần uể oải.

Thư Mật Nhi liếc nhìn cô ấy, “Một đêm không ngủ?”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Caroline gật đầu.

“Bà chị của tôi, tiếp tục như vậy sao cậu chịu đựng được? Buông thả quá độ cũng không phải là chuyện gì tốt.” Thư Mật Nhi lo lắng nhìn cô ấy.

“Không có chuyện gì! Tổ đúng mực.”

Caroline trấn an cầm tay cô, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì, “Sao lại đột nhiên định trở lại trường học? Người đàn ông kia đâu? Sao không mang theo?”

“Cậu quên tháng sau có khóa học sao?” Thư Mật Nhi tránh nặng tìm nhẹ đáp.

“Cách tháng sau còn hơn mười ngày.” Caroline vạch trần.

“Trở về mà chuẩn bị! Còn rất nhiều chuyện!”

“Chờ một chút, tớ phát hiện cậu đang trốn tránh vấn đề, người đàn ông kia đâu?”

Thư Mật Nhi bắt đầu kể, “Cậu quan tâm anh ta làm gì?”

Caroline giống như đánh hơi được mùi vị không tầm thường, “Chẳng lẽ...”

“Đoán mò gì vậy! Không thể nào!”

“Cậu biết tớ định nói gì?” Caroline kinh ngạc hỏi.

“Chút ít tâm tư của cậu ai mà không đoán ra được, nhầm mất một lúc đi, còn nhiều giờ đó.” Thư Mật Nhi lườm cô ấy.

Thật ra thì Caroline đã đoán đúng được một nửa, trải qua tối hôm qua, cô cảm thấy tiến triển quá nhanh, hoàn toàn không phù hợp với tư duy logic của cô, cho nên, cô cần yên tĩnh một thời gian.

Lại nói về Mạc Đông Lăng, lúc ăn cơm trưa, mới biết tin Thư Mật Nhi trở lại trường học từ trong miệng quản gia Peter.

“Cái gì? Cô ấy còn là một sinh viên?”

“Không sai, tiểu thư năm nay năm tư, là sinh viên tài cao học viện âm nhạc Viên chuyên ngành Violin, đã làm gia biểu diễn nhiều lần rồi.” Nói đến chủ nhân của mình, về mặt quản gia sùng bái.

Khỏe miệng Mạc Đông Lăng co giật mấy cái, cái quý gì! Người phụ nữ kia lại là sinh viên học viện âm nhạc Viên?

“Cô ấy chạy một mình, ném tôi lại đây có ý gì?”

“Tiểu thư nói, Mạc tiên sinh cậu có thể tự do hoạt động, nhưng không được rời khỏi Las Vegas, cũng không thể liên lạc với người nhà bạn bè, nếu không sẽ phá hư quy tắc trò chơi.” Peter chính xác không nhầm lẫn nhủ ý từ tiểu thư nhà mình.

“Không được! Cứ như vậy tôi khác ngòi tù chỗ nào?” Mạc Đông Lăng không chịu.

Quản gia rất khó xử, “Mạc tiên sinh, có yêu cầu gì ngài nói với tiểu thư đi, chúng tôi không làm chủ được.”

“Biệt thự này không phải do tiểu thư nhà ông biểu diễn mà mua được chứ?” Mạc Đông Lăng cố ý hỏi.

“Không phải, biệt thự này do tiên sinh tặng cho tiểu thư làm quà sinh nhật năm mười tám tuổi.”

“Quà sinh nhật? Quà nhiên là số tiền khổng lồ!”

Mạc Đông Lăng cố ý khoa trương thờ dài nói, nhưng thật ra muốn cắt lời quản gia.

“Đó là đương nhiên, tiểu thư vốn xuất thân quý tộc nước Anh.” Quản gia tự hào nói.

“Ồ...” Mạc Đông Lăng ý vị sâu xa đáp một tiếng, không trách được Thư Mật Nhi có tư cách phách lối, thì ra có dòng máu quý tộc, thật sự là một người phụ nữ bí ẩn!

Biết được càng nhiều, ngược lại càng hứng thú với cô.

Lại qua hai ngày, Mạc Đông Lăng thật sự nhàm chán hết sức rồi, đành phải gọi điện thoại cho Thư Mật Nhi.

“Cô em, rốt cuộc em có ý tứ gì? Ném mình tôi ở nhà, bản thân chạy đi?”

Khoảnh khắc khi nhận được điện thoại của anh, trong lòng Thư Mật Nhi mừng rỡ, nhưng vừa nghe được anh nói chuyện, tất cả ảo tưởng tốt đẹp lập tức tan thành mây khói.

【Chú ý giọng điệu nói chuyện của anh! Đừng quên anh là đây tớ!】 Giọng Thư Mật Nhi không tốt đáp lời.

“Đây tớ không phải nên sống bên cạnh chủ nhân sao? Sao em có thể nhẫn tâm vứt tôi bỏ lại chứ?” Giọng Mạc Đông Lăng rất giống anh chồng bị ruồng bỏ.

【Khụ... Tôi nói vứt bỏ anh khi nào?】 Thư Mật Nhi cảm giác giới tính hai người giống như thay đổi rồi.

“Vậy tôi muốn ở cùng một chỗ với em.”

Lời này của Mạc Đông Lăng rất có ý nghĩa khác, rất mẹ nó...

【Ngừng! Anh có thể không tính đàn bà * như vậy được không, tôi rất không quen. 】

(*) nguyên gốc: 娘炮 nương pháo (‘nương’ có nghĩa là mẹ) – đàn ông có tính giống như đàn bà

Thư Mật Nhi thật sự không chịu nổi, người đàn ông này cũng quá độc đáo rồi, hoàn toàn không nằm trong dieendaanleequydonn kiểu đàn ông cô yêu thích, cô vẫn thích đàn ông giống như anh Nghiêu... Đàn ông cường tráng có tâm huyết.

-_-|||

Trên mặt Mạc Đông Lăng đầy vạch đen, lần đầu tiên, anh bị người ta nói thành mẹ!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Đường đường là thân đàn ông bảy thước, sao có thể chịu sỉ nhục như thế?

“Thư tiểu thư, cô đang sỉ nhục tôi.” Giọng anh nghiêm túc.

【Được, là tôi sai rồi, không nên nói anh như đàn bà, chiều nay, tôi để chú Peter thu xếp cho anh qua đây, điều kiện đầu tiên, anh phải tuân thủ theo ước pháp tam chương của chúng ta. 】

“Tâm tình tôi không tốt, không muốn đi.”

【Xi! Anh đừng đùa có được không? Nào có người đàn ông keo kiệt như anh! Đùa giỡn với anh cũng coi là thật? 】 Thư Mật Nhi bị hành động trẻ con của anh chọc cười.

Mạc Đông Lăng không nói gì, im lặng là vàng.

【Này! Thật sự tức giận à? 】

Mạc Đông Lăng tiếp tục trầm mặc.

【Tiểu Lăng tử? 】

Một hồi lâu, Mạc Đông Lăng mới nói một câu âm trầm, “Cô đang gọi bản công công sao?”

【Chuyện cười này thật sự rất lạnh. 】

“Cúp.”

Nói xong, Mạc Đông Lăng cúp điện thoại trước, không phải anh tức giận, chính là lòng không vui, cụ thể tại sao không thoải mái, anh cũng không biết.

Nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng tút tút tút, Thư Mật Nhi bĩu môi: Người đàn ông hẹp hòi! Thật sự không đáng yêu chút nào!

Buổi chiều ngày hôm sau, Mạc Đông Lăng ngồi trên máy bay riêng do quản gia Peter chuẩn bị xong bay đi Áo, trong lòng tính toán làm thế nào mới có thể khiến Thư Mật Nhi yêu mình trong thời gian ngắn nhất, sau đó, mình tự do.

Máy bay hạ cánh trên sân bay Schwechat ở Viên, sớm có xe riêng chờ ở đó, trực tiếp đưa anh đến phòng trọ nhỏ bên ngoài trường học của Thư Mật Nhi.

Thật không hổ xuất thân quý tộc, đi đâu cũng có bất động sản, trình độ phô trương lãng phí không phân cao thấp với anh.

Để hành lý xuống, Mạc Đông Lăng vào thẳng phòng tắm đi tắm, anh cho rằng trong căn nhà trọ này chỉ có một mình Thư Mật Nhi ở, lúc đi ra chỉ cuốn một chiếc khăn tắm bên hông.

“Oh! My god!”

Lúc Thư Mật Nhi và Caroline mở cửa vào nhà vừa đứng nhìn thấy Mạc Đông Lăng từ phòng tắm ra ngoài, lọn tóc lăn trên người anh đều đang nhỏ nước, cực kỳ hấp dẫn!

“Bạn thân mến, anh ta chính là người đàn ông cậu mua về hôm đó sao?” Trông mắt Caroline tỏa ra tim hồng kêu lên, bước nhanh vọt tới trước mặt Mạc Đông Lăng, không chớp mắt nhìn anh.

“Bảo bối, sao em không nói trước cho anh biết có khách?”

Năng lực phản ứng của Mạc Đông Lăng rất mạnh, bình tĩnh tiêu sái tự nhiên đi qua ôm Thư Mật Nhi, tỏ vẻ rất thân mật.

“Để tôi giới thiệu một chút, cô ấy tên Caroline, là bạn tốt nhất của tôi, cô ấy không phải khách, mà là bạn cùng phòng của tôi.” Thư Mật Nhi đột nhiên rất hối hận để bạn tốt vào ở.

Về sau, ba người chung đụng thế nào?

Vừa rồi biểu hiện của Caroline rất rõ ràng, Mạc Đông Lăng nghiêm nhiên trở thành con mồi của cô ấy.

Nghe thấy cô giới thiệu, chân mày ngọn núi của Mạc Đông Lăng hơi nhíu lại, không phải anh và Thư Mật Nhi ở chung một chỗ sao? Tại sao lại nhiều hơn một?

“Mật Mật, cậu còn chưa giới thiệu anh ấy.” Caroline là một cô gái dám yêu dám hận, chưa bao giờ che giấu yêu thích của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6

Mạc Đông Lăng dứt khoát tự giới thiệu bản thân: “Tôi tên Lăng Đông Mạc.”

“Không chỉ vóc người đẹp trai, tên cũng dễ nghe.” Caroline mê trai vui mừng phấn khởi.

“Người đẹp, không phải thích tôi chứ?” Mạc Đông Lăng giống như rất kinh ngạc.

Thư Mật Nhi đứng bên cạnh khó chịu trong lòng, hai người này ngược lại rất biết hát bè, anh tới tôi đi, chơi rất vui vẻ!

“Biểu hiện của tôi rõ ràng như vậy sao?” Caroline quyến rũ nháy mắt.

“Ừ.” Mạc Đông Lăng gật đầu.

Caroline đi dỏm mở trừng hai mắt, nói lời kinh người, “Không bằng chúng ta chơi 3P đi?”

Mạc Đông Lăng và Thư Mật Nhi bị sợ hãi, biết cô mãnh liệt, nhưng không ngờ cô mạnh bạo như vậy!

“Khụ! Là một quý ông, vốn không nên cự tuyệt yêu cầu của người đẹp, nhưng tôi đã sớm danh thảo có chủ, nguyên tắc chồng bạn không thể lừa gạt, cô vẫn nên di tình biệt luyện * thôi. Hơn nữa, tôi thích một chọi một.” Vẫn là Mạc Đông Lăng phản ứng nhanh.

(*) di tình biệt luyện: lúc trước yêu một người lúc sau yêu người khác, thay người yêu như thay áo.

“À.” Caroline cười có thâm ý khác, cô chính là cố thử dò xét người đàn ông này.

“Anh nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Thư Mật Nhi trừng mắt liếc anh, trong lòng lại dâng lên vui mừng khó hiểu.

Mạc Đông Lăng rất vô tội nhìn cô, “Anh có nói sai sao?”

Anh thông minh vút vấn đề lại cho cô, dù sao mình đã nói rõ cội lòng, có chấp nhận hay không chính là chuyện của cô.

Trông mặt Caroline vòng tới vòng lui giữa hai người, thật ra cô đã sớm cảm thấy bạn tốt đối xử không tầm thường với người đàn ông này, quả nhiên, mình đoán đúng!

Thông qua thử dò xét mới vừa rồi, người đàn ông tên Lăng Đông Mạc này cũng tạm được, không bị mình mê hoặc.

Thư Mật Nhi rất mâu thuẫn, không thừa nhận, bạn tốt sẽ xuống tay với anh; thừa nhận, cô lại cảm thấy chuyện không phải như vậy, cho dù thừa nhận hay không thừa nhận, trong lòng đều cảm thấy là lạ.

“Không có.” Cô chỉ có thể trả lời như vậy.

“Không có gì?” Caroline truy đuổi tận gốc.

“Anh ấy nói không sai.” Thư Mật Nhi không phục nói.

“À...” Caroline ý vị sâu xa kéo dài âm điệu, “Được rồi, nếu là người đàn ông Mật Nhi thích, vậy tớ chỉ có thể nhịn đau dòi mục tiêu.”

Mồ hô trên trán Thư Mật Nhi đỏ như thối, cô có cảm giác rơi vào bẫy.

Mạc Đông Lăng cũng phát hiện, ngay từ khi bắt đầu Caroline đã cố ý, cô gái này, đúng là một người tinh quái!

“Tớ về phòng trước.”

Đi vài bước, Caroline bỗng dừng quay lại, cười híp mắt nói: “Tiểu biệt thắng tân hôn, tối nay hai người không cần e dè tôi, coi như tôi không tồn tại là được, hi hi...”

Nói xong, nhanh chóng rút lui.

“Caroline!” Thư Mật Nhi cực kỳ tức giận, đáng ghét! Lại bắt tay tính toán cô.

“Bảo bối, bạn em đã giúp em hoàn thành ước nguyện như thế, sao chúng ta có thể vô ích một đêm đẹp đây?” Mạc Đông Lăng cười hí hửng.

Thư Mật Nhi hung hăng trợn mắt nhìn anh, “Anh ở đó làm mộng đẹp đi!”

Mạc Đông Lăng định đi cùng cô vào phòng, lại bị cô chặn ở ngoài, chỉ có thể đứng cửa, “Bảo bối, đừng nóng giận.”

“Đừng mở miệng gọi bảo bối, có ghê tởm không!” Thư Mật Nhi ở trong phòng nói.

“Em nhất định phải mở cửa, mỗi ngày tôi đều gọi em là bảo bối.” Mạc Đông Lăng cố ý chọc giận cô.

Có lúc, đồ dành không hiệu quả, ngược lại uy hiếp có tác dụng, ví dụ như lúc này, Thư Mật Nhi thờ phỉ phò mở cửa, “Còn có một gian phòng khách cho anh, đừng đến phiền tôi nữa.”

“Bảo bối, em chắc chắn sao? Lỡ như, ngủ đến nửa đêm, bạn em tới gõ cửa phòng anh thì làm thế nào? Rốt cuộc anh nên mở hay không mở?” Một tay Mạc Đông Lăng chống khung cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh cảm thấy thế nào?” Thư Mật Nhi cắn răng, bật ra từng chữ một.

Mạc Đông Lăng cười đến xao xuyến, “Tôi cảm thấy rằng, tôi vẫn nên ở cùng em một phòng thì tương đối an toàn.”

“Nghĩ hay lắm!”

“Tôi vẫn luôn nghĩ tốt đẹp.”

Hai người đứng ở cửa giảng co không xong, một không cho vào, một không chịu lui, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, so sánh sự chịu đựng.

“Này! Hai người đang làm gì vậy?”

Caroline tắm xong đi ra rót nước uống, ăn mặc rất SEXY, gần như trong áo ngủ hai dây là trông không.

“Chúng tôi đang khơi cảm xúc.” Mạc Đông Lăng vừa nói, vừa chen đi vào.

Lần này, Thư Mật Nhi không ngăn cản, bởi vì cô hiểu rõ cá tính của bạn tốt, chỉ cần người đàn ông này là của mình, cô ấy chắc chắn sẽ không trêu chọc, một khi Mạc Đông Lăng không có quan hệ gì với mình nữa rồi, mọi việc đều có khả năng.

“Anh ngủ trên ghế sa lon.”

Thư Mật Nhi cầm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm tắm, cô cũng không nghĩ tới tối nay thật sự xảy ra chuyện gì với Mạc Đông Lăng, quan hệ giữa bọn họ, vẫn không cần làm cho quá phức tạp.

“Ghế sa lon nhỏ như vậy, tôi hoàn toàn không đuổi người ra được.” Mạc Đông Lăng cãi lại.

“Vậy thì ngủ dưới đất.”

Mạc Đông Lăng giả bộ định cời khăn tắm bên hông, bị sợ khiến Thư Mật Nhi chạy như bay vào phòng tắm, rốt cuộc vẫn là con gái, da mặt quá mỏng.

“Hừ! Đấu với tôi, còn quá non!”

Tâm tình anh thật tốt nằm trên giường, chờ người đẹp đi tắm.

Mặc dù tính toán nhỏ nhặt của anh đáng đánh, nhưng Thư Mật Nhi vẫn không để cho anh như ý nguyện, dù sao hai người từng có ước pháp tam chương, hơn nữa, chuyện đó mà! Anh tình tôi nguyện mới có ý tứ.

Nếu dùng sức mạnh, còn gì thú vị đây?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sống chung lâu ngày quả nhiên có biện pháp tốt xúc tiến tình cảm hai người, mặc dù trong cuộc sống khó tránh khỏi sẽ có chút va chạm nhỏ, nhưng chỉ là náo loạn bé nhỏ, sẽ chỉ làm cho hai người càng thêm thân mật.

Buổi sáng chủ nhật, Thư Mật Nhi vừa dọn dẹp túi xách, vừa nói: “Tối nay, tôi không trở lại.”

“Không trở lại? Vậy tôi cũng muốn đi.” Mạc Đông Lăng rất quả quyết nói tiếp.

Thư Mật Nhi quay đầu lại liếc xéo anh, “Tôi đi biểu diễn, cũng không phải đi chơi.”

Mạc Đông Lăng cười nịnh hót: “Tôi có thể làm vệ sỹ cho em, còn có thể hầu hạ cận thân cho em, một người đóng nhiều vai trò.”

“Không cần.” Thư Mật Nhi từ chối.

“Được rồi, tôi thật sự không muốn một mình ở nhà, hết sức nhàm chán, nhân đến tối sắp nổi mốc rồi, còn không bằng sâu gạo.” Mạc Đông Lăng ngồi trên ghế sa lon ai oán nói.

Thư Mật Nhi nghiêm túc suy nghĩ một lần lời của anh, để cho anh một đáng mày râu ở nhà đúng là uất ức anh, đoán chừng cũng không có mấy người có thể chịu được.

Sau khi cân nhắc, “Được rồi, nhưng đi ra khỏi nhà cái gì anh cũng phải nghe tôi, biểu diễn tối nay rất quan trọng với tôi.”

“Tôi muốn chỗ ngồi khách quý.” Mạc Đông Lăng được voi đòi tiên.

“Cái gì chỗ ngồi khách quý, anh ở sau sân khấu chờ tôi.” Thư Mật Nhi khế nói.

“Không được!” Mạc Đông Lăng không chịu.

Cuối cùng, vẫn là Thư Mật Nhi die enda anle equu ydonn thỏa hiệp, nếu để cho anh tới, tại sao không thể thỏa mãn một tâm nguyện nho nhỏ của anh chứ?

Buổi biểu diễn tối tiến hành rất thuận lợi, Mạc Đông Lăng vốn tưởng Thư Mật Nhi là thiên kim quý tộc như vậy học âm nhạc chẳng qua chỉ là vui đùa một chút mà thôi, nào có học thật!

Biểu diễn gì đó chỉ là người khác lừa dối cô, cô lừa dối người khác mà thôi.

Vậy mà, khi anh chân chính ngồi trên khán đài lắng nghe thì mới phát hiện, mình có thành kiến với cô.

Cô đứng trên sân khấu, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ khó nói, xinh đẹp đoan trang, khi một khúc nhạc hoàn toàn tươi đẹp chậm rãi phát ra từ dây đàn của cô, toàn hội trường yên tĩnh lặng lẽ trong khoảnh khắc.

Đây là một khúc nhạc tràn đầy say mê và huyền ảo, lãng mạn và nguy hiểm, trong não nhiệt có tĩnh lặng, khúc nhạc giống như đang truy đuổi cái gì đó, có thể là người nào đó, cũng có thể là ý tưởng nào đó –

Cảm giác đó, thật sự tuyệt không thể tả!

Ngay cả Mạc Đông Lăng không phải die nda nle equ ydo nn người trong nghề, cũng chân thật cảm nhận được tiếng đàn tươi đẹp của cô, giống như bông tuyết hư ảo lay động, trong nháy mắt tan đi, rồi lại chân chân thật thật hoa lệ kiều diễm, làm cho người ta khắc sâu trong trí nhớ.

Khúc nhạc vừa dứt, Thư Mật Nhi vô cùng tao nhã khom lưng cúi cảm ơn người xem, khóe miệng vĩnh viễn mang theo nụ cười thân nhiên, cô tự tin.

Trong nháy mắt, toàn hội trường bộc phát ra tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô kéo dài mà sợ hãi, mọi người đều bị tiếng đàn tuyệt vời của cô chinh phục, phát ra tiếng ca ngợi từ trong thâm tâm.

Ánh mắt Thư Mật Nhi liếc qua chỗ Mạc Đông Lăng, phát hiện mắt anh mang ý cười nhìn mình, mặc dù cách rất xa, nhưng cảm giác nóng rực trong ánh mắt anh vẫn còn lay đến cô, trên gương mặt hiện lên hai mảnh đỏ ửng khả nghi, khiến cô càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người.

Mới vừa xuống sân khấu, đã bị một nhóm người đi qua vây lại.

“Thư tiểu thư, có thể chụp ảnh chung với tôi không?”

“Thư tiểu thư, nghe nói cô vẫn chỉ là một sinh viên năm tư, học Violin có bí quyết gì không?”

“Thư tiểu thư, có thể cho tôi danh thiếp không?”

...

Một đồng lớn vấn đề ngốc nghếch lại vô thường vô phạt, Thư Mật Nhi không muốn trả lời dù chỉ một cái, cũng không biết bảo vệ hôm nay như thế nào, lại khiến người xem chạy đến phía sau sân khấu.

“Cảm phiền nhường đường được không? Hiện giờ Thư tiểu thư từ chối phỏng vấn.” Nhân viên công tác nói lễ phép.

Nhưng những người hâm mộ không không chế được cảm xúc sao có thể nghe, điên cuồng gạt ra, sự kiện rất hỗn loạn.

“A!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7

Thư Mật Nhi không biết người nào đẩy cô xuống, chân đi giày cao gót thoáng cái bị trật, thân thể không kiểm chế được té nhào về phía sau, trong lòng thầm nghĩ xui xẻo!

Cô ngã nhào khiến cho cục diện rơi vào hỗn loạn, mọi người anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, tiếng hét chói tai liên tiếp, người ngã sắp xuống vô số kẻ, kinh động toàn bộ an ninh tham gia.

Nhưng vẫn không cách nào khống chế được cục diện hỗn loạn này, người ái mộ điên cuồng quả nhiên rất đáng sợ.

“Mật Mật!” Mạc Đông Lăng bị đám người trùng trùng điệp điệp ngăn cản ở ngoài, hận bản thân không được một đôi cánh có thể bay vào.

Thư Mật Nhi cảm giác hiện giờ mình giống như một con búp bê vải rách nát mặc cho người ta chà đạp, anh đã qua, tôi đã tới, hoàn toàn mất hết tự do thân thể.

Còn có Violin cô yêu quý nhất, đây chính là bản số lượng có hạn độc nhất toàn thế giới.

Hôm nay, lại chết thảm cùng cô.

Thân thể Mạc Đông Lăng linh hoạt chui vào đám người, làm ông trùm truyền thông nổi tiếng trong nước, anh đã sớm mất điếc tai ngơ với cục diện này, một khi người hâm mộ điên cuồng lên, đó là vô cùng dọa người.

Mấy phút sau, cục diện hỗn loạn được khống chế, bắp chân Thư Mật Nhi xuất hiện hiện tượng gãy xương nhẹ, dưới sự làm bận của Mạc Đông Lăng, được mang đến bệnh viện gần đó.

“Đau không?” Mạc Đông Lăng quan tâm hỏi.

“Tạm tạm.” Thư Mật Nhi cắn môi trả lời, từ nhỏ cô đã là cô gái độc lập tự chủ, mặc dù thân phận tôn quý, cũng không yếu ớt.

“Mỗi lần đều gặp phải tình huống như vậy sao?” Mạc Đông Lăng nhỏ giọng hỏi.

“Không có, lần này ngoại lệ.”

Cô cũng không ngờ tới nay người hâm mộ lại nhiệt tình như vậy, quá khứ đều chỉ tặng hoa tươi, chụp bức ảnh rồi giải tán, nhưng tới nay, mỗi người giống như cần thuốc lắc, thật kinh khủng.

“Về sau đừng tới biểu diễn như vậy, quá nguy hiểm.” Mạc Đông Lăng cau mày.

“Không được.” Thư Mật Nhi khước từ.

Mạc Đông Lăng liếc cô, “Lần này ngoài ý muốn, coi như nhẹ, ngộ nữa lần sau em đụng phải tên biến thái thì làm thế nào?”

Thư Mật Nhi nghiêm túc nhìn anh chăm chăm, “Anh đang quan tâm tôi sao? Trời ạ! Sẽ không phải yêu tôi chứ?”

“Làm sao có thể!” Mạc Đông Lăng lập tức cãi lại, giống như con sư tử nhỏ xù lông.

“Ặc... Vậy anh cứ coi như tôi đang nói đùa!” Thư Mật Nhi cười đến rất vui vẻ.

“Chân em không đau sao? Còn có tâm tình nói giỡn!” Mạc Đông Lăng hung hăng nói.

Lúc Caroline tiến vào thấy hai người vừa nói vừa cười, không khí vô cùng tốt, lập tức chế nhạo: “Cô dâu mới liếc mắt đưa tình nha!”

“Tớ mới không liếc mắt đưa tình với anh ta.”

“Tôi mới không liếc mắt đưa tình với cô ta.”

Hai người Mạc Đông Lăng và Thư Mật Nhi gần như trăm miệng một lời, vô cùng ăn ý.

“Woa! Tiến bộ rất lớn nha! Phát triển đến tâm hữu linh tê nhất điểm thông * rồi hả?”

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Cụm từ này xuất phát từ trong bài thơ ‘Vô đề’ của Lý Thương Ẩn đời Đường. Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau, đại khái như “Đi guốc trong bụng”.

Trên trán Mạc Đông Lăng và Thư Mật Nhi cùng nhau đỏ mồ hôi lạnh, chỉ cần có Caroline tham dự, chuyện đơn giản cũng trở nên phức tạp hóa rồi.

“Trong bệnh viện có mùi là lạ, tôi đi ra ngoài hóng mát một chút.” Mạc Đông Lăng cảm giác mình vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

Đợi sau khi Mạc Đông Lăng rời khỏi, Caroline lập tức cười như trộm tiền tới, “Bạn nhỏ, thành thực khai báo, lúc nào dieendaanleequydonn thì trở nên thân mật như vậy rồi, sẽ không phải động lòng thật chứ?”

“Không thể nào.” Thư Mật Nhi quả quyết không thừa nhận.

“Có thật không? Tớ tận mắt nhìn thấy.” Caroline nháy nháy mắt, vẫn chưa tin.

“Cậu nhìn thấy cái gì chứ?”

“Tớ nhìn thấy hai người mặt mày chứa tình, nói cười riu rít, giống như vợ chồng son trong tình yêu cuồng nhiệt.”

“Oa! Chân tớ đau quá, cậu nhanh đi gọi bác sỹ tới đây giúp tớ.” Thư Mật Nhi chỉ có thể nói sang chuyện khác, cô thật sự không biết nên trả lời vấn đề kia như thế nào.

Chung đụng mấy ngày nay với Mạc Đông Lăng, cô đã dần quen với sự hiện hữu của anh, quen đầu mồm với anh, thậm chí... Quen ngủ chung giường với anh.

Cô, cũng đã lâu không nghĩ đến người trong trí nhớ kia?

Chẳng lẽ như Mạc Đông Lăng từng nói, biện pháp nhanh nhất để quên một người chính là bắt đầu một tình yêu mới sau?

Nhưng giữa bọn họ, chỉ là quan hệ trò chơi!

Người nào yêu trước, người đó thua.

Thư Mật Nhi vốn không muốn để cha mẹ biết chuyện mình bị thương, sợ bọn họ lo lắng, nhưng bọn họ vẫn biết, quả nhiên không có bức tường nào gió không lọt qua được!

Sáng sớm ngày hôm sau, Thư Tử Nhiễm cùng chồng là Colin Lewis cùng nhảy chạy tới bệnh viện con gái đang nằm, mới đầu, bọn họ cũng không đồng ý để con gái bảo bối đi học Violin gì đó, nhưng con bé cứ muốn, bọn họ không có cách gì chỉ có thể đồng ý.

Thư Mật Nhi tên thật là Mirabelle Lewis, bởi vì gia tộc Lewis là nhánh quý tộc bên nước Anh, cũng tính có chút địa vị, cho nên ở bên ngoài cô vẫn dùng tên Thư Mật Nhi này, chính là vì không muốn gây phiền toái cho trong nhà.

(*) Phiên âm tiếng Trung của Mirabelle là Mật Lạp Bối Nhi.

“Mật Mật, nếu con xảy ra chuyện gì, để cha mẹ làm thế nào?” Thư Tử Nhiễm nghẹn ngào nói.

“Mẹ, không phải con vẫn tốt sao! Chỉ không cẩn thận đau chân thôi, không nghiêm trọng như cha mẹ tưởng tượng!” Thư Mật Nhi sợ nhất chính là mẹ khóc, trái tim nhỏ không chịu nổi!

“Con gái bảo bối, sau này vẫn nên đi nhà hát lớn chính quy biểu diễn thôi, chỗ nhỏ như vậy quá nguy hiểm.” Colin Lewis hiền từ nhìn con gái.

Ông và bà xã chỉ sinh được một cô con gái, từ nhỏ đã coi như bảo bối, hận không thể mang thứ tốt nhất toàn thế giới đến trước mặt con bé, chỉ sợ con bé không cần.

“Cha, con biết cha mẹ yêu con, nhưng con hy vọng dựa vào năng lực của mình chứng minh bản thân!” Thư Mật Nhi ôm cánh tay cha làm nũng.

Trong lòng cầu nguyện Mạc Đông Lăng đi ra ngoài mua bữa sáng giờ phút này ngàn vạn lần không được trở lại, bằng không cô thật sự không biết nên giải thích với cha mẹ ra làm sao.

Nhưng, trời không cho như ước nguyện.

“Vẫn là Trung Quốc tốt! Bữa ăn sáng phong phú khiến người ta hoa mắt hỗn loạn, nơi này không có gì cả!” Mạc Đông Lăng vừa nói vừa xách hai túi vào.

Mới vừa vào cửa, đã bị trận thế trong phòng hù sợ, yên lặng hai giây, ngay sau đó lễ phép chào: “Chào chú, chào dì.”

Thư Từ Nhiễm và ông xã Colin Lewis lại tròn mắt nhìn, cậu thanh niên trẻ tuổi này là ai, sáng sớm đã xuất hiện ở phòng bệnh con gái, chẳng lẽ?

“Cha, mẹ, anh ấy là bạn con! Ngày đó vừa đúng lúc đi xem con biểu diễn, biết con bị thương, nên sáng sớm đã tới thăm con.” Thư Mật Nhi cười híp mắt giải thích.

Mạc Đông Lăng là người thông minh, ngay sau đó hiểu được.

Thì ra Thư Mật Nhi là cô gái hai dòng máu Trung Anh, không trách được có thể nói lưu loát tiếng Trung, cô kế thừa ưu điểm diện mạo của cha mẹ, Trung Anh kết hợp hoàn mỹ.

“Đúng vậy! Đều do cháu tới quá sớm, không biết chú đi ở đây.” Mạc Đông Lăng nói tiếp, đề đề xuống chuẩn bị tránh đi.

Thư Mật Nhi thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, may nhờ phản ứng của anh đủ lạnh lợi.

Cử động nhỏ này của hai người không tránh được ánh mắt của Thư Từ Nhiễm, bà kiểm soát đuôi ông xã đi, bản thân một mình nói chuyện phiếm với con gái.

“Nói cho mẹ, cậu thanh niên kia, rốt cuộc là ai?”

Thư Từ Nhiễm hứng thú hỏi, trước kia bà vẫn cảm thấy hồ thẹn với con gái, nếu năm đó bà không phải nhất thời âm mưu định ra cô dâu nhỏ gì đó với Tuệ Tuệ, cũng không thành hại con gái khốn khổ vì tình.

Bây giờ tâm nguyện lớn nhất của bà chính là hy vọng con gái quên Ủy Học Nghiêu, tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Khó thấy được một cậu thanh niên lạ xuất hiện trong phòng bệnh con gái, bà có thể không hưng phấn sao?

“Mẹ, không phải con đã nói rồi sao? Chỉ là bạn bè bình thường thôi!” Thư Mật Nhi bắt đầu dõng dạc trả lời.

“Mật Nhi à! Mẹ hy vọng nhìn thấy con hạnh phúc.” Thư Từ Nhiễm kéo tay con gái cảm khái nói, bà vẫn không dám nhắc tới tên Ủy Học Nghiêu trước mặt con gái, chính là không muốn con gái đau lòng.

Thật là duyên phận nghiệt ngã!

Thư Mật Nhi mím mím môi, cô dĩ nhiên hiểu ý mẹ mình, “Mẹ, con thật sự không sao! Có vài người, nhất định không thuộc về con, con hiểu...”

“Con gái ngoan, con nhất định gặp được người tốt hơn.”

“Vâng.”

Hai mẹ con ở trong phòng tâm sự riêng tư, Colin Lewis đi tìm bác sỹ chính của con gái, hỏi thăm tình huống.

Hoàn cảnh bên trong bệnh viện rất tốt, Mạc Đông Lăng chán đến chết đi dạo một lát, nghiêm túc suy nghĩ mình nên đi đâu, phòng bệnh nhất định không thể đi vào, xem ra, chỉ có thể trở về nhà trọ.

Khoảnh khắc khi anh xoay người, Thư Nhĩ Hách, Thư Cách Gia và Thư Nhĩ Hoàng, Ủy Hợp Hợp bốn người cùng tới, cứ vô duyên bỏ qua như vậy.

“Hình như anh thấy bóng lưng quen thuộc.”

Thư Nhĩ Hách chợt dừng bước, nhìn về phía sau, tất cả đều là áo blouse trắng, không có bóng người anh nghĩ.

“Anh cả, anh nhìn hoa mắt hả?” Thư Cách Gia kinh ngạc.

“Em cũng nhìn thấy!” Thư Nhĩ Hoàng chỉ trước mắt.

“Thì ra anh nói dượng hả!” Thư Cách Gia cười nói.

Colin Lewis vừa đúng lúc cũng thấy cháu trai và cháu gái, vội vàng vẫy tay chào hỏi bọn họ, nhưng Thư Nhĩ Hách vẫn cảm thấy có gì không đúng, bóng người quen thuộc anh vừa thấy tuyệt đối không phải dượng, mà là...

Là ai chứ?

Anh vắt hết óc suy nghĩ, vẫn nghĩ không ra.

Lần bỏ qua này, cũng khiến cho nhiệm vụ tìm người của anh khó khăn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8

Hai ngày nay Mạc Đông Lăng ở nhà rảnh rỗi đến khủng, anh không thể đến bệnh viện, trong phòng bệnh của Thư Mật Nhi luôn nói liên không dứt, hết nhóm này tới nhóm khác.

Nhằm chán chỉ có thể lên internet xem tin tức trong nước, nhưng không dám vào tài khoản và hộp thư của mình, bởi vì anh hiểu rõ, một khi có dấu vết đăng nhập, đại ca nhất định có thể tìm ra mình.

Không phải anh không muốn trở về, thật sự bán mình cho người, vạn bất đắc dĩ, vừa vạn chính là, người phụ nữ này vẫn còn rất thú vị, để cho anh sinh ra ý tưởng chơi trò chơi cùng cô.

Có lúc, đôi phương thức sinh hoạt, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Ở trong phòng bệnh ba ngày, Thư Mật Nhi la hét muốn xuất viện, cô cảm thấy mình vốn không bị thương bao nhiêu, chẳng qua chỉ sái chân một xú thôi, làm cho cha mẹ vội vã cuống cuồng, anh Nhĩ Hách đặc biệt từ Luân Đôn chạy tới thăm cô, ba người anh Nhĩ Hoàng, Hợp Hợp còn có Cách Gia đặc biệt từ Hongkong chạy tới.

Quá kinh động mọi người *!

(*) nguyên gốc: 劳师动众了 lao sư động chúng – điều động binh lực, vốn chỉ việc dấy binh lớn, nay chỉ việc điều động sử dụng lớn về nhân sự

“Mẹ, con thật sự không sao! Bệnh viện cũng không phải chỗ tốt gì, con không muốn ở đây.” Thư Mật Nhi làm nũng nói.

“Con bé này, mặc dù là vết thương nhỏ nhưng cũng phải chăm sóc tốt, bằng không tương lai để lại di chứng thì làm thế nào?” Thư Tử Nhiễm không đồng ý cho con gái xuất viện.

“Cha, cha khuyên mẹ đi.”

Hết cách rồi, Thư Mật Nhi chỉ có thể cầu cứu cha mình Colin Lewis, đáng tiếc, phần lớn thời điểm cha nghe mẹ tương đối nhiều.

Đối với cầu cứu của con gái, Colin rất lịch sự buông tay, “Cha đồng ý với ý kiến của mẹ con về việc này.”

“Hừ! Hai người kết hợp đốt lửa bắt nạt con!” Thư Mật Nhi thờ phỉ phò chu môi.

Thư Tử Nhiễm yêu thương chọc chọc trán con gái, “Đứa bé này sao giống như chưa trưởng thành vậy.”

“Con vĩnh viễn đồ thừa cha mẹ.” Thư Mật Nhi dứt khoát ôm eo mẹ, chôn đầu trong lòng mẹ.

“Mẹ cũng muốn vậy, nhưng sớm muộn gì con cũng sẽ gặp được người đàn ông nguyện ý tốt cả đời với con, sau đó, xây dựng gia đình với người ta, giống như cha và mẹ vậy.” Thư Tử Nhiễm sờ đầu con gái.

Thư Mật Nhi chỉ yên tĩnh chôn đầu trong ngực mẹ, hoảng hốt thầm nghĩ: Sẽ có người đàn ông như vậy sao?

Không biết vì sao, trong đầu cô thoáng chốc xẹt qua bóng dáng Mạc Đông Lăng, ngay sau đó tự giễu: Cô và anh, ngay từ đầu đã là quan hệ không bình thường, tất cả mọi chuyện xảy ra cũng không giải thích được, không có một việc gì có thể giải thích rõ ràng.

Kỳ hạn ước định của bọn họ vừa qua, anh sẽ rời đi.

Dưới sự kiên trì của vợ chồng Colin và Thư Tử Nhiễm, Thư Mật Nhi đành phải ở lại hai ngày, có lúc cô nghĩ: Mạc Đông Lăng ở nhà một mình sẽ làm gì?

Có thể mang đến tin tức cho cô cũng chỉ có Caroline, cô ấy là cô gái có miệng lưỡi rất ngọt, mở miệng một tiếng “Chứ”, “Dì” rất thân mật.

Chờ lúc bọn họ không có ở phòng bệnh lập tức lặng lẽ nói hành tung mấy ngày nay của Mạc Đông Lăng, “Tớ thật sự bội phục anh ta, người lớn như thế rồi, lại có thể ở nhà chơi game cả ngày, chơi một lần chính là một ngày.”

“Trừ chơi game, không hề làm gì cả?” Thư Mật Nhi cũng rất kinh ngạc.

“Đúng vậy! Tớ gọi anh ta đi chơi cũng không đi, giống như mê muội vậy.”

“Không phải anh ấy bị cái gì kích thích chứ?”

Caroline nghiêm túc suy nghĩ hai giây, quay đầu nhìn bạn tốt chăm chăm, “Đó cũng là bị cậu kích thích.”

“Có liên quan gì đến tớ?” Thư Mật Nhi ngạc nhiên.

“Cậu thử đặt mình vào đó xem, nếu như cậu là anh ta, người phụ nữ mình yêu mến nằm trong bệnh viện điều trị, nhưng mình lại chỉ có thể ở nhà không thể đi thăm, tâm tình có ổn không?”

Về mặt Thư Mật Nhi rất 囧, đây là cái gì với cái gì?

“Bà chị, cậu nhầm rồi, tớ và anh ấy không phải... Quan hệ như trong tưởng tượng của cậu.” Cô nặng nề giải thích.

“Tớ hiểu rõ! Sắp trở thành quan hệ bạn trai bạn gái chứ sao.” Caroline trả lời rất tự nhiên.

“No! Đó là không thể nào!” Thư Mật Nhi liếc xéo bạn.

Cô và Mạc Đông Lăng đã sớm định ra quy tắc trò chơi, người nào động lòng trước, người đó sẽ thua, nếu như mình thua, vậy phải thả anh đi, hoàn toàn không thể trở thành bạn trai bạn gái.

“Sao không thể? Tớ cảm thấy hai người rất xứng đôi! Mạnh hơn người... Gì đó nhiều!” Caroline không hiểu

Đúng lúc này, cửa mở ra, Thư Tử Nhiễm xách theo súp nấu kỹ vào, “Hai đứa đang nói ai vậy? Ai mạnh hơn ai nhiều?”

Thư Mật Nhi tròn mắt nhìn bạn tốt, cảnh cáo cô nói chuyện cẩn thận.

“Là một nam sinh học trường chúng con! Đuổi theo Mật Mật mấy năm, con cảm thấy người ta cũng không tệ lắm, nên muốn khuyên Mật Mật thử cùng người ta một chút.” Caroline cười hi hi nói.

Thư Tử Nhiễm hoài nghi liếc mắt nhìn bọn họ, “Thật sao?”

“Đúng vậy ạ.”

“Vậy con nói cho dì một chút, rốt cuộc cậu nam sinh kia như thế nào?” Thư Tử Nhiễm vội vàng đi tới kéo Caroline, để cho con bé nói một chút với mình.

“Mẹ!” Thư Tử Nhiễm giận dỗi kêu lên.

Thư Tử Nhiễm không để ý đến con gái gọi, xem biểu hiện cực kỳ hứng thú với cậu nam sinh kia.

Caroline hoàn toàn bị ép lên Lương Sơn, không thể không coi Mạc Đông Lăng là nguyên hình, thêm mắm thêm muối nói một lần.

“À... Là nam sinh tới đưa bữa sáng ngày đó sao?” Trí nhớ của Thư Tử Nhiễm rất tốt.

“Dạ? Đã tới rồi à?” Caroline không biết Mạc Đông Lăng đã sớm gặp cha mẹ Mật Mật, cho nên rất kinh ngạc nhìn về phía bạn tốt, sao cậu không nói sớm?

Thư Mật Nhi rất oan uổng, đó là trùng hợp có được không!

“Thật sự là cậu ta? Dì thấy không tồi, tướng mạo khí phách, tao nhã lễ độ, rất biết kiềm chế.” Thư Tử Nhiễm nhớ lại cảnh tượng ngày đó nhìn thấy Mạc Đông Lăng.

“Mẹ, con gái mẹ không phải không có ai thêm lấy.” Thư Mật Nhi rất buồn rầu.

Caroline lập tức nhanh trí đứng dậy từ biệt, “Dì, trong trường học của con còn có chút việc, con đi trước, bye bye!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Những ngày này đúng là Mạc Đông Lăng ở nhà chơi game, nhưng anh chơi có mục đích, thời gian ba ngày, kiếm một trăm vạn, với anh mà nói, chỉ là chút tiền tiêu vặt nho nhỏ mà thôi.

Không thể sử dụng thẻ ngân hàng và thẻ tín dụng của mình, đương nhiên phải nghĩ cách kiếm chút thu nhập thêm chứ sao!

Xã hội bây giờ, tùy ý buôn bán có thể tìm ra, chỉ cần xem bạn lợi dụng chính xác như thế nào, lúc anh học đại học vô cùng thích chơi game, mãi chơi đến cùng một nhóm bạn đăng ký một công ty game, game mình khai phá cũng phát triển, cho nên, những thứ này mà nói chỉ là case nhỏ với anh mà thôi.

Phát triển sở thích hứng thú của mình thành sự nghiệp, thật sự là chuyện làm cho người ta vui mừng.

Ngày Thư Mật Nhi xuất viện, Colin nhận được điện thoại của trợ lý Simon, nói công ty có việc gấp cần ông về xử lý, ông đang chuẩn bị từ chối, con gái giật lấy điện thoại của ông, “Chú Simon, chú yên tâm đi, cha lập tức trở về.”

Nói xong, cô cúp luôn, sau đó về mặt phớt tỉnh nói với cha mẹ: “Cha mẹ yêu quý, con đã tròn hai mươi hai tuổi rồi, không còn là người bạn nhỏ vị thành niên, cha mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mình, sẽ không để bấp chần lưu lại bất kỳ di chứng gì, cũng sẽ không để mình thành không ai thêm lấy.”

Colin và Thư Từ Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, biết con gái từ nhỏ đã là một đứa bé độc lập, bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu, “Được rồi, vậy cha mẹ về Luân Đôn trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho cha mẹ, đừng một mình chịu đựng.”

“Vâng.” Thư Mật Nhi gật đầu liên tục.

Cô biết cha mẹ lo lắng tâm tình mình không tốt, nhưng xảy ra chuyện lớn hơn nữa, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, anh Nghiêu chỉ là một mục nhỏ, hoàn toàn là quá khứ đã lật qua trong đời cô.

Anh đã là của người khác rồi, không còn chút liên quan đến cô.

Thư Mật Nhi cho rằng, sau khi cha mẹ đi, Mạc Đông Lăng sẽ đến bệnh viện đón cô về, kết quả chờ cả ngày cũng không thấy nửa bóng dáng anh, không khỏi tức giận.

Cuối cùng, vẫn là Caroline lái xe tới đón cô.

“Anh ấy đâu?” Rốt cuộc Thư Mật Nhi vẫn không nhận được.

“Ai cơ?” Caroline giả vờ không biết.

“Biết rõ còn hỏi.” Thư Mật Nhi bực tức.

Caroline cười ha hả trong lòng, nhưng miệng lại nói: “Cậu đột nhiên nhảy ra anh ta, sao tớ biết cậu hỏi ai?”

“Còn có thể là ai, tiểu Lăng tử thôi!”

“À... Muốn biết người ta đang làm gì, bản thân có thể gọi điện thoại hỏi mà.” Caroline cố ý kéo dài giọng, nói mập mờ.

“Hôm nay cậu cố ý đối đầu tớ phải không?” Thư Mật Nhi thờ phỉ phò hỏi.

“Không có, tớ nói thật mà thôi, dù sao, tớ vui khi việc hai người thành.”

Thư Mật Nhi yên lặng hai giây, “Tớ và anh ấy chỉ là quan hệ khế ước.”

“Quan hệ khế ước cái gì, đây chẳng qua là ràng buộc cột hai người lại, đợi thời cơ chín muồi, cõn ra vứt bỏ không phải là được sao.” Caroline lơ đãng nói.

“Dù sao... Không đơn giản như vậy.” Thư Mật Nhi hơi phiền não tóm tóc.

Cô cũng không biết nên nói như thế nào, quan tâm không rõ cắt bỏ còn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9

Mấy ngày nay Mạc Đông Lăng rất bận, đang giấu tên mở một game cùng người khác, sau khi hoàn thành sẽ có một con số khả quan, vốn anh không thiếu chút tiền này, nhưng hiện giờ thế gì cũng không thể dùng, chỉ có thể nghĩ cách kiếm tiền.

Lúc Thư Mật Nhi và Caroline vào nhà thì anh cũng chỉ ngẩng đầu lên liếc họ một cái, “Đã trở lại.”

Sau đó, tiếp tục lao đầu vào công việc.

“Khụ!” Caroline giả vờ ho khan một tiếng.

Nhưng mà, Mạc Đông Lăng không có bất kỳ động tĩnh gì, anh đang tiến hành bước rất then chốt, hoàn toàn không rảnh quan tâm họ.

Trong lòng Thư Mật Nhi khó tránh khỏi dâng lên một mắt mát nhỏ nhỏ, thì ra, mình còn không quan trọng bằng một game máy tính!

Cô tâm tình không tốt trở về phòng nghỉ ngơi, Caroline đi tới bên cạnh Mạc Đông Lăng chọc chọc anh, nhỏ giọng nói: “Này? Anh làm sao vậy? Mặt Mặt vừa mới xuất viện, anh lại nghênh đón cô ấy như vậy?”

“Cho tôi thêm nửa giờ là được, lập tức làm xong.” Mặt Mạc Đông Lăng tập trung nhìn chăm chăm màn hình vi tính, ngón tay lướt như bay.

“Anh chưa từng nghe một câu ‘tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại.’ sao? Ngu ngốc!” Caroline tức giận mắng.

Cô thật sự hận không thể ném anh vào trong máy tính, tiền không thể kiếm từ bao giờ? Nhất định chạy tới lúc này? Thật sự là đàn ông thú vị không hiểu tình thú!

“Ặc...”

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Mạc Đông Lăng kinh ngạc há to mồm, ngay cả chính anh cũng hồ đồ, rốt cuộc giữa anh và Thư Mật Nhi là quan hệ gì?

Rõ ràng là quan hệ khế ước giấy trắng mực đen!

Sao nghe ý tứ Caroline, hai người bọn họ giống như tình nhân đây?

Nếu đã định ra quy tắc trò chơi, sao anh có thể yêu cô? Nếu thừa nhận là mình thua?

Dường như vấn đề này làm cho người ta rối rắm.

Buổi tối trước khi đi ngủ, anh gửi tin nhắn cho Thư Mật Nhi, ‘Chân còn đau không?’

Không nhận được trả lời, giống như đá chìm xuống biển.

Sáng hôm sau lúc anh tỉnh lại, Thư Mật Nhi và Caroline đã đi trường học, nghe nói hai cô chuẩn bị biểu diễn tốt nghiệp, tương đối bận rộn.

Mạc Đông Lăng đột nhiên lo lắng chân bị thương của cô, lúc cô chơi violin cần đứng, chịu được sao?

Trong lòng lo lắng cho người ta, nhưng không chịu nhún nhường đi nhìn cô.

Đây chính là gọi đến chết vẫn sĩ diện!

Buổi chiều lúc ba bốn giờ, ông trời không tốt, đột nhiên, sấm sét vang dội, mưa to như thác tới.

Chẳng lẽ? Đây là ông trời cố ý cho anh cơ hội? Mạc Đông Lăng suy nghĩ trong lòng.

Động lòng không bằng hành động, anh cầm ô, lái xe đi ra ngoài, nếu như cô có hỏi tới, mình cũng có thể lấy cớ đưa ô cho cô.

Trong hội trường lớn của trường, Thư Mật Nhi đang nghiêm túc tập tiết mục tốt nghiệp của mình, từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy không hài lòng lắm, luyện tới luyện lui vẫn không đạt được tới hiệu quả cô muốn, khó tránh khỏi mất hứng.

Nên để violin xuống, đi tới bên cửa sổ, tiếng sấm sét ầm ầm, tiếng trước tiếng sau dọa người, bầu trời giống như bị rách ra, mưa to tầm tã.

Không nén được thở dài, chẳng lẽ hôm nay cô bị vây ở đây sao?

Caroline đã sớm hẹn hò với bạn trai, mình lại không thể quấy rầy cô ấy, mà... người kia ở nhà, gần đây mê mẩn phát triển game, tập trung tinh thần vào đó.

Suy nghĩ một chút lại rộn lòng, rốt cuộc đây là gì!

“Mật Nhi, còn không đi sao?” Bạn học cùng lớp luyện đàn chung với cô hỏi.

“Tớ đợi lát nữa, cậu đi trước đi.” Thư Mật Nhi cười vẫy tay với cô ấy.

“Vậy tớ đi trước! Bye bye!”

Mất thấy từng bạn học rời đi, Thư Mật Nhi ngồi trên băng ghế ngăn người một lúc, đứng dậy lau chùi violin yêu quý, bỏ cẩn thận vào trong hộp.

Sau khi làm xong việc này, cô mới cho phép mình rời đi.

Trời ạ! Mưa lớn như vậy cô về như thế nào? Không mang ô, cũng không lái xe...

Thư Mật Nhi đứng ở mái hiên ngoài hội trường lớn, nhìn giọt mưa lớn như hạt đậu kinh ngạc ngẩn người.

“Mặt Mặt.”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp lại quen thuộc vang lên bên tai cô, cô cảm giác tai mình xuất hiện ảo giác, sao có thể? Sao anh có thể xuất hiện ở đây?

Cô không có bất kỳ động tác gì, vẫn duy trì tư thế lúc trước, nhưng ngón tay khẽ run tiết lộ tâm tình lúc này của cô.

Trên đầu xuất hiện một chiếc ô che mưa lớn, tiếp theo chính là hơi thở phai nam quen thuộc với cô, cô không thể tưởng tượng nổi quay đầu, trong mắt màu xanh dương lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Anh Nghiêu? Sao anh lại ở đây?”

Cũng khó trách cô kinh ngạc, quân nhân tại chức không thể tùy tiện ra nước ngoài, cô nằm mơ cũng không thể nghĩ đến Ủy Học Nghiêu lại đột nhiên xuất hiện đứng trước mặt cô, tương đương với trên trời rớt xuống một sấm sét kinh hãi.

Ủy Học Nghiêu chỉ chăm chú nhìn cô, bàn tay đầy vết chai không tự chủ vuốt đầu cô, khóe môi nhếch lên nụ cười ấm áp, “Anh đột nhiên muốn thăm em.”

Trái tim của Thư Mật Nhi lập tức nhảy lên “Thích thích thích”, cô vốn tưởng rằng mình đã quên anh, nhưng sự xuất hiện của anh, hoàn toàn gọi lại tất cả ký ức của mình về anh.

Từ khi hiểu chuyện, cô biết rõ anh là ông xã tương lai của mình, anh cũng là mối tình đầu của cô, là người đàn ông đầu tiên cô chân chính yêu.

Chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi! Người có tình sẽ không thể thành thân thuộc.

“Không phải anh không thể ra nước ngoài sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Anh tìm người giả làm thân phận, sau khi cải trang thì ngồi máy bay tư nhân của cha đến đây.” Ủy Học Nghiêu giải thích.

“Anh... Tìm em, có chuyện gì sao?”

Thư Mật Nhi tự nhắc nhở mình: Anh đã là của người khác rồi! Không thể ôm lấy bất kỳ ảo tưởng gì!

“Nghe nói, chân của em bị thương? Còn đau không?”

Ủy Học Nghiêu ân cần hỏi han, anh cũng trong lúc vô tình nghe được em gái nói, vừa đúng dịp nghỉ phép lần này cải trang ra nước ngoài tới gặp cô.

“Không có việc gì, không đau.”

Giọng của Thư Mật Nhi dần lạnh nhạt, hai người bọn họ đã xác định không thể nào, cần gì còn dây dưa quá nhiều? Cuối cùng sẽ chỉ bị thương lẫn nhau.

“Mật Mật, anh biết rõ mình phạm lỗi, đêm hôm đó, sao anh lại coi đó là em, anh đáng chết! Anh...” Ủy Học Nghiêu chột nói.

“Anh Nghiêu, đừng nói nữa, chúng ta đã không phải là thiếu niên thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, anh nên chịu trách nhiệm vì hành động của mình, mà em, cũng sẽ gặp được hạnh phúc thuộc về em, chúc phúc em, được không?”

Thư Mật Nhi khổ sở cắt đứt lời anh, mỗi một chữ cũng tương đương với lảng trí * chính cô.

(*) lảng trí: hình phạt thời xa xưa, đầu tiên chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.

“Mật Mật...” Ủy Học Nghiêu kích động ôm bả vai cô, trong tròng mắt đen đầy thâm tình chân thành và không muốn.

Anh yêu cô, từ đầu tới cuối chỉ yêu một người phụ nữ là cô, nhưng số mạng lại thích trêu cợt người, vốn là kết cục thật tốt đẹp, lại thành chia năm xẻ bảy như vậy.

Vốn chuyện giữa hai người có bước ngoặt tốt, nhưng Thư Mật Nhi không sớm không muộn đặt một chân vào, biến thành cục diện như ngày hôm nay.

“Anh Nghiêu, anh vẫn nên về đi.” Thư Mật Nhi cố giả bộ bình tĩnh khuyên nhủ.

Êm đẹp, sao anh phải xuất hiện? Khuấy đảo lòng cô vốn bình tĩnh như hồ nước thành lộn xộn, tình yêu, cần phải giãy vò như vậy sao?

Ủy Học Nghiêu cũng rất khổ sở, hoàn toàn không ngờ tới chuyện phát triển đến như vậy, với Tĩnh Tĩnh, anh chỉ có tình anh em, hoàn toàn không có tình yêu nam nữ, nhưng... Hai người lại không giải thích được mà đính hôn. Lòng anh yêu Mật Mật, không hy vọng thấy nhất chính là cô đau lòng, vậy mà, hại cô đau lòng nhất là người kia hay chính là mình, trong lòng anh tự trách muốn chết, không chút suy nghĩ ôm cô vào trong ngực.

Thư Mật Nhi dĩ nhiên không chịu, liều mạng giãy dụa.

“Mật Mật, để cho anh ôm một lát, chỉ một lát...” Anh gần như nỉ non cầu khẩn.

Địu dàng của anh với Thư Mật Nhi mà nói chính là vết thương trí mạng, sao từ chối được? Trong lòng cô si ngốc thầm nghĩ: Coi như đây là cái ôm từ

biệt cuối cùng đi!

Mà cảnh này, vừa vặn để cho Mạc Đông Lăng cảm ô đến nhìn thấy rõ ràng, anh ngồi trong xe không nhúc nhích nhìn hai người ôm nhau trong mưa, ánh mắt lạnh lùng trước nay chưa từng có, môi mỏng khẽ gọi thầm thành đường thẳng, nắm tay cầm tay lái nổi gân xanh lên.

Thì ra, tự mình đa tình!

Coi như mình không đến đưa ô, người ta cũng có hộ hoa sứ giả.

Anh có dự cảm, người đàn ông kia chính là “Anh Nghiêu” trong miệng Thư Mật Nhi nhớ mãi không quên, nhìn dáng vẻ tình ý liên tục của hai người thì biết rõ rồi.

Đạp mạnh cần ga, xe chạy nhanh như tên rời cung đi ra ngoài, chạy chẳng có mục đích sau mười mấy phút, mới chậm rãi giảm bớt tốc độ.

Rốt cuộc anh tức giận cái gì?

Cô và người đàn ông nào lui tới, thân mật với người đàn ông khác có liên quan gì đến mình?

Tại sao muốn để ý?

Tại sao trong lòng không vui?

Đáng chết! Mạc Đông Lăng lắc đầu, bỏ rơi toàn bộ ý tưởng phiền lòng, anh sẽ không thích cô! Tuyệt đối không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10

Mặc dù Thư Mật Nhi lần nữa yêu cầu Ủy Học Nghiêu nhanh chóng đi về, nhưng anh vẫn kiên trì đưa cô về nhà, Thư Mật Nhi không từ chối được, đành đồng ý rồi.

“Đến rồi, anh về đi.” Thư Mật Nhi không muốn để anh đưa mình vào nhà.

Môi Ủy Học Nghiêu mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng vẫn nhịn được, anh và Mật Mật, đã xác định rõ ràng không có khả năng, chỉ trách, số mệnh quá trêu cợt người.

“Được, anh nhìn em lên lầu.” Anh gật đầu, trong tròng mắt đen đầy áp thâm tình phức tạp.

Thư Mật Nhi không đành lòng nhìn tiếp, vội vàng xoay người rời đi, không phải là của cô, tội gì lưu luyến nữa?

Về đến nhà, cô vốn tưởng rằng sẽ thấy Mạc Đông Lăng chơi game, kết quả nửa bóng người cũng không thấy, bên trong phòng yên tĩnh, cô gõ cửa phòng khách, không có ai, không khỏi cảm thấy kỳ quái, anh chạy đi đâu?

Một mình ngồi trên ghế sa lon kinh ngạc ngẩn người, trong đầu rối một mui, lúc thì là bóng dáng của Ủy Học Nghiêu, lúc lại thỉnh thoảng có bóng dáng của Mạc Đông Lăng...

Đột nhiên, chuông báo tin nhắn trên điện thoại di động vang lên.

Cô cầm lên nhìn, là bạn tốt Caroline gửi tin đến: ‘Hi hi! Chúc cậu và tiểu Lăng tử có một đêm tốt đẹp tối nay ~’

‘Cậu nói bậy bạ gì vậy?’ Cô nghi ngờ hỏi lại.

‘Hành động anh ấy đội mưa mang ô không làm cho cậu cảm động sao? Toàn thân ướt đẫm, cùng nhau về nhà tắm nước nóng, sau đó... “Này nọ í ề í ề” “Này nọ í ề í ề” đó!’ Caroline nhanh chóng nhắn tin lại.

Thư Mật Nhi không hiểu nhìn chằm chằm điện thoại di động hồi lâu, gửi tới: ‘Anh ấy chưa đưa ô cho tớ.’

‘Không thể nào! Lăng Đông Mạc còn có ý hỏi địa chỉ trường học của chúng ta, chính miệng anh ấy nói, sao sẽ giả được?’

‘Anh ấy thật sự không đưa ô cho tớ, ngược lại... Ủy Học Nghiêu xuất hiện.’

Sau đó hai phút, Caroline gọi điện thoại trực tiếp đến, hỏi thẳng.

【Cậu nói cái gì? Ủy Học Nghiêu xuất hiện? 】

“Ừ, tớ cũng rất buồn bực, vì sao anh ấy lại tới, anh ấy đưa tớ về nhà.” Thư Mật Nhi bình tĩnh nói.

Đầu bên kia yên lặng hai giây, đột nhiên kêu lên: 【Hồng rồi! Lăng Đông Mạc nhất định nhìn thấy! 】

Khóe miệng Thư Mật Nhi co giật mấy cái, “Không thể nào, tớ không nhìn thấy anh ấy?”

【Cái gì không! Tớ còn không biết cậu sao, một khi tên khốn kiếp Ủy Học Nghiêu đứng trước mặt cậu, trong mắt cậu còn nhìn thấy những người khác sao? Ôi! Đáng thương cho bạn nhỏ Lăng, nhất định núp ở đâu đó len lén đau lòng rồi. 】

Caroline than thở nói, suy đoán của cô thật sự không sai.

Chân mày Thư Mật Nhi nhíu lại, suy nghĩ một chút tình cảnh vừa rồi, quả thật cô không để ý đến xung quanh, chẳng lẽ nói, Mạc Đông Lăng thật sự thấy mình và anh Nghiêu?

“Có nghiêm trọng như cậu nói không? Anh ấy sẽ không.” Cô ngập ngừng nói.

【Nói thật với tớ, hai người không hôn môi chứ? 】

“Không có.” Thư Mật Nhi vội vàng trả lời.

【Vây... Ôm? 】

“Tớ từ chối, nhưng anh ấy van xin tớ đây là lần cuối cùng, tớ thật sự không đành lòng từ chối.” Giọng Thư Mật Nhi ỉu xiu.

Caroline giận, 【Hừ! Cũng biết cậu không có khí phách như vậy! Lần này thì hay rồi, bạn trai hiện tại gặp được cậu và bạn trai cũ ôm nhau một chỗ, thật sự hồng bét! 】

“Chúng tớ không phải bạn trai bạn gái.” Thư Mật Nhi giải thích.

【Vây là cái gì? 】 Caroline hỏi ngược lại.

Thư Mật Nhi thoáng cái bị cô ấy hỏi khó rồi, hồi lâu không nói tiếp được, rốt cuộc là quan hệ gì đây?

“Tớ cũng không biết.”

【Vây không được rồi, bạn trai bạn gái chính từ quan hệ mập mờ dần phát triển thành, Lăng Đông Mạc không ở nhà hả? 】

“Ừ, tớ trở lại thì không thấy người.”

【Tám chín không thiếu mười đang núp ở bên ngoài khổ sở, gọi điện thoại cho anh ấy đi. 】

Trên trán Thư Mật Nhi đầy vạch đen, trong lòng không biết nên vui mừng hay khổ sở...

“Cậu... Tớ có quay lại chứ?” Cô nói sang chuyện khác.

【Không trở về, để cho hai người có đầy đủ không gian phát triển, phải biết, có lúc vận động trên giường không chỉ giải quyết vấn đề giữa hai người, còn có thể xúc tiến tình cảm của cả hai, rất nhiều chỗ tốt đó! 】 Caroline cười đến mập mờ.

Thư Mật Nhi đỏ ửng mặt nói: “Không nói nữa, tớ đi tắm.”

Cúp điện thoại xong, cô vào phòng tắm, thoải mái để chịu ngâm nước nóng, xua tan toàn bộ khí lạnh khi gặp mưa vừa rồi, sau khi ra ngoài lại uống một ly nước nóng.

Mất thấy đồng hồ báo thức trôi qua từng giờ, người nào đó còn chưa trở lại, Thư Mật Nhi không khỏi lo lắng, anh vẫn còn chưa quen thuộc với cuộc sống ở đây, sẽ không lạc đường chứ?

Cô nghĩ, nếu qua mười hai giờ mà anh chưa về, thì gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại vừa mới gọi đi, đã truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, tiếng chuông gần trong gang tấc, cô nhìn qua mắt mèo thấy là anh, vội vàng mở cửa, nhưng không ngờ anh giống như một ngọn núi không lồ đè về phía cô.

“À... Thì ra em ở nhà!” Cả người Mạc Đông Lăng toàn mùi rượu, chính là đáng về say rượu, đã quá say.

Thư Mật Nhi vội vàng đỡ anh, nhưng anh thật sự quá nặng, lại cao hơn cô một cái đầu, sao chịu được trọng lượng của anh, liền tiếp quay ngược lại, gót chân vừa đứng trượt đến ghế sa lon.

Hai người “Rằm” một cái té trên ghế sa lon, nữ dưới nam trên.

“Anh uống say rồi.” Thư Mật Nhi có ý đẩy người đàn ông uống say không biết gì nằm trên người mình.

“Tôi không có, ai nói tôi uống say, tôi rất tỉnh táo.”

Mạc Đông Lăng phun ra mùi rượu trà lòi, nói như vậy, người uống càng say càng nói mình không say.

“Được, anh không say, vậy anh đi tắm trước.” Thư Mật Nhi chỉ có thể theo lời anh.

“Không tắm” Mạc Đông Lăng chợt toét miệng cười, như đứa bé bự.

Thư Mật Nhi bị anh đánh bại, trong lòng dâng lên một cảm giác nói không ra, nếu như anh thật sự bởi vì mình như vậy, chẳng lẽ, anh đã...

Khi cô vẫn còn đang mơ màng, đôi môi đột nhiên bị người chiếm giữ, khí tức phái nam nồng nặc, mùi rượu làm cho người ta say mê, còn có kỹ thuật hôn thông thạo của anh.

“Ừm...” Thư Mật Nhi giùng giàng.

Nhưng cô hoàn toàn không lay chuyển được Mạc Đông Lăng chút nào, chỉ có thể bị ép buộc thừa nhận, đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người hôn môi, mỗi một lần hôn cũng có thể mang lại cho cô rung động không giống nhau như vậy.

Cô không thể không thừa nhận, bản thân không hề ghét nụ hôn của anh chút nào, thậm chí, còn hơi thích.

Mạc Đông Lăng hôn rất điên cuồng, giống như muốn ăn cô vào trong miệng, bàn tay càng thuần thực luồn vào trong váy ngủ của cô, đẩy áo ngực ra, đặt lên chỗ mềm mại này.

“Không...”

Thư Mật Nhi ưm ra tiếng, cô ngạc nhiên phát hiện giọng nói của mình không giống như chống lại, ngược lại giống như mời gọi, quyến rũ tận xương.

Mạc Đông Lăng buông lỏng cái miệng nhỏ nhắn thờ không nổi của cô ra, ngược lại dịu dàng mút hôn nơi cần cổ thơm mát của cô, đầu tiên là đôi môi, sau đó thè lưỡi ra liếm, chọc cho Thư Mật Nhi thở gấp liên tiếp.

Cô không biết thân thể mình trở nên nhạy cảm như vậy từ khi nào rồi, dưới hôn và vuốt ve của anh, đã hoàn toàn mất năng lực chống lại, cả người xụi lơ mặc cho anh đòi hỏi.

“Mật Mật...”

Một tiếng kêu êm ái chợt chạm vào đáy lòng Thư Mật Nhi, cô biết tối nay mình muốn lún sâu.

Mạc Đông Lăng nhanh chóng cởi quần ngủ trên người cô xuống, sau đó là áo ngực, cuối cùng là quần lót, Thư Mật Nhi nằm trên ghế sa lon thở gấp không đều đặn, hoàn toàn không có hơi sức chạy trốn.

Khi thấy cơ bụng tám múi điêu luyện trên người anh, đường cong căng cứng thì gương mặt không khỏi ửng đỏ, vóc người kêu gọi của đàn ông luôn khiến phụ nữ mơ màng vô hạn.

Rượu còn khiến cho Mạc Đông Lăng cảm thấy trong cơ thể có một đóm lửa đang thiêu đốt, chạy dài xuống, không thể ngăn chặn.

Anh vội vã cởi chướng ngại vật còn sót lại trên người ra, động thân đâm vào, không ngờ chính là, bên trong vừa ướt vừa trơn, đi vào không tốn chút hơi sức nào, thẳng vào chỗ sâu.

Thoáng cái hấp thụ tất cả mềm đẹp, rõ ràng không chỉ một lần cảm nhận khiêu khích làm người ta hít thở không thông này, nhưng mỗi một lần đều giống như trải nghiệm lần đầu tiên, để cho anh muốn ngừng mà không được.

Bên trong giống như có một khoảng trời riêng âm u, luôn có thể khiến cho người ta vui sướng không ngừng, tạo ra khoái cảm và kích thích khác thường.

“Ừ...”

Thư Mật Nhi ngẩng đầu mềm mại hừ đáng yêu, hai chân vòng chặt ngang hông gầy gò của anh, cô đã bị anh làm cho hoàn toàn mất đi lý trí, trên người truyền tới khoái cảm như một tấm lưới rậm rạp chằng chịt quấn chặt lấy cô.

Mỗi lần đều đến rìa sắp hít thở không thông, lại bị người kéo lại, lặp đi lặp lại, cô cảm giác mình sắp nổ tung!

Động tác của Mạc Đông Lăng cũng càng ngày càng thô lỗ, chỗ kia bao trùm lấy nóng nực của anh cuộn cuộn chảy ra nước hoa ngọt ngào, vách trong nhạy cảm tham lam quần anh, thoải mái khiến cho anh thiếu chút nữa điên mất, cảm giác này trừ Thư Mật Nhi ra không ai có thể cho anh.

Anh thoảng lui ra, lại hung hăng vọt vào, xâm nhập tận đỉnh.

“A -” Thư Mật Nhi không chịu nổi, kêu to ra tiếng.

Anh tiến tới ngậm môi cô, nuốt tiếng kêu của cô vào, khẽ mút cánh môi cô, eo, bụng bắt đầu nhanh chóng rung động, lại hung hăng mãnh liệt, chạm thẳng đến hoa tâm mẫn cảm nhất của cô.

Thư Mật Nhi bất lực dựa theo anh, cô cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền nhỏ bập bềnh trên mặt hồ, lung la lung lay, không biết khi nào mới có thể ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11

Một đêm này, hai người.

Từ ghế sa lon đến phòng tắm, rồi đến giường lớn trong phòng ngủ, khắp nơi đều lưu lại dấu vết yêu của bọn họ, đầy phòng cũng phêu đảng mùi vị mập mờ lại cờ bay pháp phối.

Mà hai người ôm nhau chặt một chỗ, vẫn đắm chìm trong ái tình tuyệt đẹp.

Thư Mật Nhi cảm giác mình sắp không chịu nổi, hơi sức người đàn ông phía trên thật sự giống như dùng không hết, giống như mao đầu tiểu tử * không biết mệt mỏi.

(*) mao đầu tiểu tử: chỉ (nam) thanh niên tính tình bông bột.

Trần nhà trên đỉnh đầu cũng càng ngày càng mơ hồ, ánh đèn giống như biến thành vô số vì sao tỏa sáng lấp lánh, lúc thì đông, lúc lại tây, lúc lại dày đặc một chỗ, lúc lại xộc xệch mất trật tự.

Khi Thư Mật Nhi cảm thấy một luồng nhiệt nóng bỏng văng tung tóe toàn bộ mồm mống trong nụ hoa của mình thì mặt cô nóng đến toàn thân đều đang run rẩy, hôn mê bất tỉnh trong một trận co rút.

Mạc Đông Lăng cũng mê say nằm bên cạnh cô ngủ thiếp đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tốt đẹp chính là sáng sớm luôn đặc biệt làm cho người ta mong đợi, ánh mặt trời rực rỡ, dịu dàng vẩy lên hai nam nữ đang ôm nhau ngủ trên giường, dịu dàng triền miên.

Thư Mật Nhi theo thói quen duỗi lưng một cái, nhắc chân, đột nhiên phát hiện... Chân đau quá!

Chỉ có điều chỉ trong nháy mắt, toàn bộ chuyện xảy ra tối qua hiện lên trong đầu cô, bên má cô đột nhiên bốc cháy, thận trọng ngẩng đầu, phát hiện người đàn ông bên cạnh vẫn ngủ say.

Cô lẳng lặng mở to hai mắt nhìn anh, ngũ quan hoàn mỹ tuyệt luân như điêu khắc, dung mạo cực kỳ tươi đẹp, giống như anh chàng đẹp trai trong phim Hàn, lúc anh ngủ càng mê người hơn, cánh môi đầy đặn khẽ mím, sống mũi thẳng, đường cong rất lưu loát.

Quý thần xui khiến, cô không nhịn được đưa tay sờ khuôn mặt khi ngủ của anh, người đàn ông này, thuộc về cô sao?

Giữa bọn họ, sẽ có kết quả sao?

Mạc Đông Lăng say rượu lại kích tỉnh cả đêm lúc này đang ngủ say, trong mơ mơ màng màng, anh cảm nhận được một bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ lên mặt của mình, rất thoải mái, anh rất thương thức phần yên tĩnh khó có được này.

Nhưng mà, trong đầu lại hiện ra cảnh nhìn thấy lúc gần tối ngày hôm qua, trở nên tỉnh táo lại, trong lòng Thư Mật Nhi vẫn luôn tồn tại một người đàn ông, không nghĩ ngờ chút nào, ngày hôm qua người đó xuất hiện.

Nghĩ như vậy, Mạc Đông Lăng bất ngờ mở mắt, Thư Mật Nhi không ngờ anh lại tỉnh dậy nhanh như vậy, sắc mặt ngượng ngùng lấy tay về.

“Tôi... Thấy trên mặt anh có thứ gì đó...” Cô ấp úng giải thích.

“Em yêu tôi?” Mạc Đông Lăng nói rất thẳng thắn.

“Hả?” Thư Mật Nhi sùng sốt.

Mạc Đông Lăng rất nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt cô mấy giây, nói ra lời vô cùng tổn thương người, “Cảm giác trong lòng yêu một người đàn ông, thân thể lại không thể xa rời một người đàn ông khác có tốt không?”

Thư Mật Nhi không thể tin nhìn anh, hình như không tin anh lại nói ra lời làm tổn thương người như vậy, “Anh... Nói gì?”

“Tôi nói cái gì em không nghe thấy sao?” Mạc Đông Lăng lạnh lùng liếc nhìn cô, vén chăn đứng dậy, tiện tay nhặt khăn tắm trên đất quăn quanh hông.

“Không phải như anh nghĩ, tôi và anh Nghiêu đã không còn quan hệ.” Thư Mật Nhi cắn môi giải thích.

“Anh Nghiêu? Gọi thật thân thiết!” Mạc Đông Lăng nhếch môi mỉa mai.

“Anh ghen?” Thư Mật Nhi chột hiểu ra.

Mạc Đông Lăng nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh tự giễu, “Ghen? Tôi chỉ cảm giác mình bị chơi xỏ thôi!”

Dừng lại một giây đồng hồ, ngay sau đó vẻ mặt khoa trương cười nói: “Nhìn trí nhớ của tôi này, thiếu chút nữa quên mất bản thân chỉ là bạn giường cô mua về, có tư cách gì hỏi tới cuộc sống riêng tư của chủ nhân đây? Là tôi vượt khuôn ròi!”

Anh cực kỳ cường điệu mười chữ “Bạn giường mua về” và “Cuộc sống riêng của chủ nhân”.

Sắc mặt Thư Mật Nhi lúc trắng lúc xanh lét, cắn chặt môi dưới, “Anh thật sự muốn như vậy?”

“Nếu không thì sao? Tôi còn phải có ý tưởng gì?” Mạc Đông Lăng bêu môi hỏi ngược lại.

Trong nháy mắt đó, Thư Mật Nhi cũng không biết nên nói cái gì, quan hệ giữa bọn họ vẫn luôn rất mơ hồ, giữa ranh giới mập mờ, chưa bao giờ thẳng thắn nói rõ.

Bởi vì bọn họ đều biết, một khi làm rõ, chính là lúc trò chơi kết thúc.

Chỉ có điều, bọn họ cũng không ngờ, chuyện càng ngày càng đi lệch quỹ đạo định trước.

Nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Rào rào”, Thư Mật Nhi nhúc nhích môi toàn thân nằm xụi lơ trên giường, cô vốn tưởng rằng trải qua tối hôm qua, hai người có thể bình tĩnh trò chuyện một chút, nhưng chưa từng nghĩ, lại rơi vào cục diện lúng túng cứng nhắc như vậy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Caroline vốn cho rằng về nhà có thể nhìn thấy một cặp tình nhân ngọt ngào hạnh phúc, nhưng không ngờ, cả phòng vắng lạnh, một người đến trường học luyện đàn rồi, một người tự giam mình trong phòng không biết làm gì.

“Bạn nhỏ Lăng Đông Mạc, anh cả ngày tự giam mình trong phòng không thấy buồn bức sao?”

Cô gõ cửa, bên trong không có phản ứng.

“Này! Nói một câu đi! Thật sự chưa từng gặp người đàn ông trạch nam như anh.”

Vẫn không có phản ứng.

“Anh câm sao? Mật Mật đâu? Rốt cuộc hai người như thế nào vậy?”

Tiếp tục không có phản ứng, giận đến Caroline muốn phá cửa, thờ phỉ phò đá cánh cửa, không nói thì thôi! Cô đi tìm Mật Mật.

Hôm nay Thư Mật Nhi rõ ràng không yên lòng, kéo sai nhiều chỗ, là lần kém nhất từ trước tới nay của cô.

“Mật Mật, cậu không sao chứ? Có phải không thoải mái không?” Bạn học cùng lớp ân cần hỏi han.

“Cám ơn, tớ không sao.” Thư Mật Nhi gượng gạo giật giật khóe miệng.

Cô cảm thấy rất thất vọng, cố gắng tập trung tinh thần, nhưng trong đầu vẫn viễn vẩn lướt qua cảnh rời giường buổi sáng kia, lời Mạc Đông Lăng giống như một thanh đao nhọn đâm vào đáy lòng cô, máu tươi đầm đìa.

Cảm giác đau khổ này, không phải là lần đầu tiên cô trải qua.

Đối tượng lần trước, là anh Nghiêu; mà lần này, lại là... Anh.

Chẳng lẽ, thật sự bị Caroline nói trúng, mình lâu ngày sinh tình với anh rồi sao?

“Đến buổi biểu diễn tốt nghiệp còn rất nhiều ngày, trạng thái hôm nay của cậu không thích hợp để chơi đàn, đi về trước đi.” Bạn học bên cạnh kéo cô khỏi mạch suy nghĩ ra ngoài.

“Ừ.” Thư Mật Nhi khẽ gật đầu, nhưng cô có thể đi đâu đây?

Một mình không có mục đích đi trong bãi tập trên sân trường, gió nhẹ phát phơ, thổi rối tóc trên trán cô, cô đang suy nghĩ: Bằng không dứt khoát hủy bỏ tờ khế ước kia đi.

Anh đã chán ghét mình như vậy, còn cố gắng giữ anh lại làm gì?

“Bạn yêu, cuối cùng tớ tìm được cậu rồi!” Caroline thở hắt hắt chạy tới.

“Caroline, cậu tới thật đúng lúc, hiện giờ tâm tình tớ rất tệ.” Thư Mật Nhi uất ức mếu máo.

Caroline cho cô một cái ôm ấm áp, như chị cả hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hai người cãi nhau sao?”

Thư Mật Nhi lập tức tóm tắt chuyện tối hôm qua đến sáng nay nói một lần, “Thay vì nhìn sinh chán ghét như vậy, còn không bằng buông tha để anh ấy rời đi.”

“Tớ thật sự bị hai người đánh bại! Rõ ràng yêu đối phương, lại muốn hành hạ lẫn nhau, tổn thương lẫn nhau.” Làm người đứng xem, Caroline so sánh dễ dàng.

“Đừng an ủi tớ.” Thư Mật Nhi như đưa đám nói.

“Đồ ngốc! Cậu nghĩ kỹ xem! Nếu như anh ấy không yêu cậu, tại sao lại chạy đi uống say đến không biết gì rồi trở lại? Nếu như anh ấy không yêu cậu, tại sao phải để ý chuyện giữa cậu và Ủy Học Nghiêu? Nếu như anh ấy không yêu cậu, tại sao phải nói câu như thế kia?” Caroline nghiêm túc phân tích.

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì hết! Nói đi nói lại, hai cậu bị chính quy tắc trò chơi cái mông kia trói lại, rõ ràng sinh ra cảm tình với đối phương rồi, lại không dám thừa nhận, bởi vì một khi thừa nhận, thì phải thực hiện ước định.” Một câu của Caroline đã nói toạc chân lý.

Thư Mật Nhi sững sờ tại chỗ hồi lâu không nói gì, thật sự là như vậy phải không?

Caroline liếc nhìn dáng vẻ ngu dại của cô, tiếp tục nói: “Cậu sợ thừa nhận, bởi vì không muốn để cho anh ấy rời đi; mà anh ấy sợ thừa nhận, là sợ mất đi tôn nghiêm của anh ấy và mặt mũi đàn ông.”

“Tớ...”

Lời này quả thật chạm đến tận trong đáy lòng Thư Mật Nhi rồi.

“Nghe chị đây nói chính xác không sai, hai người đều là người đến chết vẫn sĩ diện, khó tránh khỏi sẽ đi nhiều đường quanh co.” Caroline tự tin cầm tay bạn tốt.

“Caroline, cảm ơn cậu.” Thư Mật Nhi kích động nói.

“Này! Thật buồn nôn, tâm bệnh cần thuốc cho trái tim.” Caroline đĩnh đạc cười nói.

“Ừ.”

Caroline chợt nghĩ đến cái gì, vội vàng kéo bạn tốt lại, ghé vào bên lỗ tai cô nhỏ giọng thào thì mấy câu.

“Hả? Nhất định phải làm như vậy sao?” Thư Mật Nhi kinh ngạc hỏi.

“Dĩ nhiên! Không hạ một liều thuốc mạnh sao được?” Caroline mặt mày hớn hờ vênh môi.

“Có thể biến khéo thành vụng không?” Thư Mật Nhi hơi lo lắng.

“Tin tưởng tớ, nhất định có thể được!”

“Được rồi.”

Vì vậy, hai người lại luyện thuyền thương lượng một lúc, tâm tình thật tốt đi siêu thị mua đồ, mua mấy túi lớn thức ăn về nhà, chuẩn bị buổi tối tự mình xuống bếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12

Khi thấy một bàn thức ăn Trung Quốc phong phú thì Mạc Đông Lăng hơi kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, sắc mặt càng thêm đen, bất đắc dĩ bị Caroline kéo đến trước bàn ăn.

Ở trong tư tưởng của anh, Thư Mật Nhi phí hết tâm tư học làm món ăn Trung Quốc, vậy chắc chắn vì muốn lấy lòng người nào đó, trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái.

“Này! Đừng như vậy chứ! Mật Mật khổ cực nấu cơm, ít nhiều gì anh cũng nên nhiệt tình một chút!” Caroline ở bên cạnh hòa giải.

Mạc Đông Lăng lạnh giọng nói: “Tôi không chịu nổi.”

Thư Mật Nhi mím môi, cắn răng nhìn anh, “Anh thật sự chán ghét tôi như vậy sao?”

Caroline rất hứng thu nghe đối thoại của bọn họ, mắt màu xanh dương vòng tới vòng lui giữa hai người nhanh như chớp.

Mạc Đông Lăng cũng không trả lời, mà buồn buồn gấp một miếng thức ăn, ăn không tập trung.

Bingo! Quả nhiên cô đã đoán đúng! Tròng mắt Caroline chợt sáng lên.

“Đã như vậy, anh đi đi, tôi sẽ tiêu hủy khế ước.” Thư Mật Nhi nói theo đề nghị của bạn tốt.

Tròng mắt đen bén nhọn của Mạc Đông Lăng nhìn cô chăm chăm, hình như muốn nhìn xuyên thấu cô, giọng mỉa mai cong khóe môi, “Chỉ tiêu hủy khế ước? Mà không phải kết thúc trò chơi?”

Thư Mật Nhi mím môi không nói lời nào, cô đang suy nghĩ, chủ ý của bạn tốt có thể có hiệu quả sao?

Lỡ như biến khéo thành vụng, vậy kết cục như thế nào?

“Khụ! Có lời gì bình tĩnh nói! Bình tĩnh, bình tĩnh đi!” Caroline ho khan một tiếng.

Mà hai người trong cuộc, lại yên lặng mà nhìn chăm chú đối phương, giống như muốn nhìn ra cái gì từ bên trong.

“Không sai.” Thư Mật Nhi trả lời trái lương tâm.

Có lẽ, buông tay cũng vẫn có thể xem [di.end/an!equ.ydo/nn](#) như là một lựa chọn chính xác, vào buổi tối đêm đó ở Las Vegas, vốn chính là bắt đầu sai lầm, cần gì phải cố chấp tiến hành tiếp sai lầm đây?

Anh mất tích lâu như vậy, chắc hẳn người thân bạn bè đều đang tìm anh, hành vi của mình, có phải hơi quá ích kỷ không?

Caroline kinh hãi nhìn về phía bạn tốt, kế hoạch ban đầu của bọn họ không phải như thế này! Cô ấy làm sao vậy? Sao lại đột nhiên thay đổi kế hoạch?

“Nếu chủ nhân đã đại lượng như thế, vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh!” Mạc Đông Lăng không hề chớp mắt nhìn ánh mắt cô chăm chăm, nói từng câu từng chữ.

Lời của anh đâm vào tim Thư Mật Nhi đau nhức, nhưng cô cố nén, giả bộ như không có chuyện gì, “Tôi đi lấy khế ước.”

Dứt lời, lập tức đứng dậy đi vào nhà, ngay cả Caroline cũng bị cô ngăn cản ở ngoài, cô muốn một mình một lúc.

“Mật Mật!”

Caroline vặn cửa, phát hiện cửa khóa, lập tức xoay người đi đến trước mặt Mạc Đông Lăng, “Là một người đàn ông phải rộng lượng một chút! Đừng sợ hãi rụt rè cái gì cũng không dám nói! Yêu một người là chuyện rất vinh quang, không cần biết quy tắc trò chơi cái mông chó đồ bỏ gì, tôn trọng lòng lòng mình mới quan trọng nhất.”

“Nói xong chưa?” Mạc Đông Lăng liếc cô.

“Ừ.” Caroline gật đầu.

“Hai người đang phối hợp hát đôi sao?” Mạc Đông Lăng nhếch môi cười lạnh.

“KAO! Tôi đây có lòng tốt giúp anh, trời ạ! Anh có biết tốt xấu không vậy?” Caroline nổi giận.

“Caroline, đừng nói!” Thư Mật Nhi đột nhiên mở cửa đi ra ngoài, cầm trong tay khế ước ký vào đêm đó ở Las Vegas.

Cô chậm rãi đi tới trước mặt Mạc Đông Lăng, xé nát bầy khế ước trước mặt anh, giấy vụn thật nhỏ bay xuống, rách này không chỉ là tờ giấy thật mỏng, còn có... Trái tim Thư Mật Nhi.

Mạc Đông Lăng cũng không quay đầu lại, đi qua bên người cô, cái nhà này, làm anh hít thở không thông.

“Thật sự bị hai người đánh bại, đến chết vẫn sĩ diện!” Caroline tức giận đi vào phòng, một chuyện thật tốt lại biến thành như vậy!

Thư Mật Nhi co quắp ngồi trên ghế sa lon không nói một lời, trên thế giới này, ai cũng không rõ là duy nhất của ai, phần lớn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời mỗi người, đi đi lại lại, không phải đều như vậy sao?

Sau khi rời đi, Mạc Đông Lăng cũng không lập tức khôi phục thân phận chân thực của mình, anh còn thiếu công ty trò chơi Phister một nhiệm vụ mở rộng trò chơi, anh chờ sau khi hoàn thành nó sẽ rời đi.

Cũng đúng lúc lợi dụng khoảng thời gian này để cho mình bình tĩnh một chút.

Suốt một tuần lễ, hai người không có bất cứ liên hệ nào, giống như trong cuộc đời hoàn toàn chưa từng xuất hiện người kia, nhưng, chỉ có chính bọn họ biết, quên một người là chuyện khó khăn cỡ nào.

Tách ra đến ngày thứ mười, Mạc Đông Lăng vừa vặn đến công ty có chút việc, nghe được mấy thực tập sinh ở đó bàn luận âm ỉ.

“Nghe nói không? Có một nữ sinh ở học viện âm nhạc Viên bị bắt cóc.”

“Chuyện này đã sớm xôn xao truyền đi trong trường học của chúng ta rồi, tin đồn gia thế nữ sinh kia hiển hách, có quan hệ họ hàng với quý tộc nước Anh, có thể quá phách lối, nên bị lưu manh theo dõi.”

“Haizz! Đáng tiếc! Những tên lưu manh kia cũng không phải người biết nói quy củ.”

Lúc đi qua bên cạnh bọn họ, Mạc Đông Lăng dừng bước, không biết vì sao, anh đột nhiên có dự cảm xấu, không nhịn được hỏi một câu: “Nữ sinh bị bắt cóc kia, tên là gì?”

Mấy nam sinh nhìn anh, hai mặt nhìn nhau, cùng lắc đầu, “Không biết.”

“Tôi không nhớ rõ tên đầy đủ, dường như trong đó có một chữ Mật.” Một nam sinh trong đó nói.

Trong lòng Mạc Đông Lăng rét lạnh, chẳng lẽ thật sự là cô?

“Cảm ơn.” Anh lễ phép nói cảm ơn, sau đó xoay người rời khỏi công ty.

Mấy nam sinh còn không rõ tình huống, bọn họ có làm gì sao? Việc gì phải nói cảm ơn?

Dọc theo đường đi, Mạc Đông Lăng lần lượt gọi điện thoại cho Mật Nhi và Caroline, một tắt máy, một không cách nào tiếp nối, anh càng chắc chắn suy đoán của mình, lòng như lửa đốt.

Đầu tiên chạy tới phòng trọ của hai cô, gõ cửa thế nào cũng không có ai đáp.

Hết cách rồi, anh chỉ có thể vội chạy tới trường, lo lắng chạy đến hội trường lớn, chỗ có thể thăm dò tin tức của Thư Mật Nhi.

Khi anh lo lắng chạy đến, Thư Mật Nhi đang bị một nhóm người vây quanh đi ra từ hội trường lớn, cầm violin trong tay, khoe môi cong lên nói rõ hiện giờ cô rất vui vẻ.

Ánh mắt hai người vừa mới tiếp xúc, lập tức dính như keo.

Thư Mật Nhi rất khiếp sợ, cô cho rằng Mạc Đông Lăng đã sớm rời đi, lại không nghĩ rằng anh vẫn còn ở đây, vẻ mặt lo lắng thờ hồn hèn của anh khiến cho cô rất khó hiểu, xảy ra chuyện gì đây?

So với việc cô nghi ngờ, Mạc Đông Lăng dĩlenda4nl3equ21yd0on cảm giác mình giống như một con khỉ nhỏ bị trêu đùa, còn chưa biết rõ chân tướng đã vội vàng chạy tới.

Thì ra, bị bắt cóc không phải cô, là một nữ sinh khác trong tên có một chữ Mật mà thôi!

Anh tự mình đa tình rồi, nghĩ tới đây, lập tức xoay người rời đi.

“Mạc... Tiểu Lăng tử!” Thư Mật Nhi gọi.

Mạc kệt vì sao anh tới, nếu xuất hiện, cô cũng không muốn để anh nhanh chóng rời đi như vậy.

“Gọi thật thân thiết đó! Mật Mật, là bạn trai của cậu?” Nữ sinh bên cạnh Thư Mật Nhi kêu lên.

“Woa! Trai đẹp! Hẹn hò lúc nào vậy? Giấu rất kỹ đó nha!” Một nữ sinh khác cười nói mập mờ.

“Đừng làm loạn nữa! Các cậu cầm dùm giữ hộ tó.” Thư Mật Nhi đỏ mặt nhét violin vào trong tay các cô ấy, bước nhỏ đuổi theo Mạc Đông Lăng.

“Ngọc nữ hoa khôi của trường học chúng ta cuối cùng có bạn trai!” Đám nữ sinh sau lưng ồn ào lên.

Thư Mật Nhi chỉ có thể kéo Mạc Đông Lăng đến một chỗ tĩnh lặng, “Ngại quá! Nhóm bạn học kia của tôi quá thích náo loạn.”

“Sao điện thoại di động của em tắt máy?” Mạc Đông Lăng rất muốn hiểu rõ tại sao lại trùng hợp như vậy.

“Hả?” Sau khi kinh ngạc Thư Mật Nhi giải thích, “Hôm nay là buổi biểu diễn tốt nghiệp, cho nên tắt máy một lát.”

Mạc Đông Lăng tự giễu nhếch môi, thì ra là như vậy.

“Có chuyện gì sao?” Giữa hai chân mày của Thư Mật Nhi khó nén nổi tâm tình vui sướng.

“Không có việc gì.” Mạc Đông Lăng vốn không định nói ra sự kiện ô long * vừa rồi, mất mặt!

(*) sự kiện ô long: chỉ sự hiểu lầm gây ra tổn thất không đáng có.

Trong lúc nhất thời, hai người lại không nói chuyện nữa, vẫn là Thư Mật Nhi mở miệng trước, “Tôi cho rằng anh đã về.”

“Ngày mai đi.”

Đúng là anh định ngày mai đi, đã khai thác xong trò chơi, anh còn có lý do gì tiếp tục lưu lại đây? Khi tất cả các cơ đã không còn tồn tại, anh chỉ có thể rời đi.

Thư Mật Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía anh, tâm tình vốn vui sướng hạ xuống thấp nhất trong nháy mắt, anh, chỉ từ biệt mình, anh, đúng là vẫn muốn rời khỏi.

“Buổi tối, tôi mời anh ăn cơm, coi như... Tiễn anh.” Thư Mật Nhi cắn môi nói.

Sau khi anh rời đi mấy ngày, cô đã ý thức được mình yêu anh, nhưng chuyện đã thành kết cục đã định, không có cơ hội xoay chuyển.

Khoảnh khắc vừa rồi khi nhìn thấy anh, trong lòng cô dấy lên hy vọng, cho rằng anh vì mình mà trở về.

Lại không ngờ tới, anh chỉ tới từ biệt.

“Được.”

Mạc Đông Lăng gật đầu đồng ý, cứ để cho cô hiểu lầm mình tới từ biệt đi, chân tướng là gì, đã không quan trọng, ngày mai anh sẽ phải rời khỏi nơi này, vĩnh viễn rời đi.

Về sau, bọn họ sẽ không có bất kỳ quan hệ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13

Bữa ăn tối, chọn ở một nhà hàng kiểu Trung Quốc.

Không có Caroline tham dự, giữa hai người nhiều phiền muộn, một bữa cơm, ăn mất hào hứng.

Thư Mật Nhi không hỏi tại sao anh nán lại Viên mấy ngày, có thể gặp cô lần nữa, đã là chuyện ngoài dự đoán của cô rồi, cần gì phải hỏi rõ ràng như vậy.

Cơm nước xong, Mạc Đông Lăng lái xe đưa Thư Mật Nhi về, hai người đều giữ trầm mặc, không khí trong xe lúng túng lần nữa, chỉ có tiếng nhạc lẳng lặng chảy xuôi.

Về mặt Mạc Đông Lăng bình tĩnh, ánh mắt chuyên chú lái xe, nhưng mà trong lòng sóng dậy mãnh liệt, phiền não lo lắng. Thư Mật Nhi nghiêng đầu qua nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, không yên lòng.

Nhà hàng cách chỗ Thư Mật Nhi ở rất gần, không đến mười phút, đã tới.

Xe dừng ở cửa, hai người vẫn không nói chuyện, giống như bị cố định, lâu sau, Mạc Đông Lăng mới trầm giọng mở miệng, “Đến rồi.”

“Ừ, đi lên ngồi một lúc chứ?” Thư Mật Nhi ngẩng đầu nhìn anh.

Quý thần xui khiến, Mạc Đông Lăng lại đáp một tiếng, “Được.”

Lên lầu, mở cửa, với hai người mà nói đều là quen cửa quen nẻo, bật đèn, bên trong nhà hoàn toàn yên tĩnh và trống trải.

“Muốn uống chút gì không? Có đồ anh thích uống nhất ở trong tủ lạnh...” Thư Mật Nhi rất tự nhiên nói ra sở thích của anh, mặc dù anh đã rời khỏi đây rồi, nhưng mỗi lần đi siêu thị mua đồ, vẫn không tự chủ được mà mua chút đồ anh thích.

Hình như, đã thành thói quen của cô.

“Ừ.”

Anh gạt đầu, trong lòng dâng lên chút cảm xúc phức tạp, trông mắt đen chuyển động theo bóng lưng của Thư Mật Nhi, hôm nay cô mặc một bộ đầm màu trắng, tóc quần thả xuống phủ sau gáy, theo bước chân cô, tao nhã nhộn nhạo ra một đường cong, vóc người đẹp để được bao bọc dưới tầng vải vóc thật mỏng, phía dưới lộ ra một đoạn bắp chân trắng muốt đầy đặn như ngọc.

Anh cảm thấy, mình càng ngày càng khô miệng khô lưỡi.

Thư Mật Nhi đã cầm đồ uống trở lại, đưa cho anh.

Mạc Đông Lăng nhanh chóng đưa tay mở nắp chai, ực mạnh một ngụm, muốn tưới tắt ngọn lửa nhỏ nhỏ trong tim mình.

Hai người ngồi trên ghế sa lon cũng không biết nên nói gì cho phải, bất kỳ lời nói nào ra đến khoe miệng đều cảm thấy không thích hợp, trầm mặc, trầm mặc nữa, không khí ngột ngạt đến khiến hai người hít thở không thông.

“Tôi đi nhé.” Mạc Đông Lăng đột nhiên đứng dậy chuẩn bị rời đi, còn tiếp tục ở chung như vậy, anh sợ mình sẽ hỏng mất.

“Tôi tiễn anh.” Thư Mật Nhi mất hồn mất vía đi theo.

Lúc đi tới cửa, tay hai người cùng đưa về phía tay cầm cửa, bất ngờ không kịp đề phòng cùng nắm vào, giống như hai từ trường hấp dẫn lẫn nhau cùng chạm phải, “Roẹt” một cái sinh ra dòng điện cường đại.

Ngoài ý muốn chính là ở đây bùng nổ trong nháy mắt.

Mạc Đông Lăng bất ngờ đề Thư Mật Nhi lên cửa, chính xác không làm chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại di1 enda4nle3qu21ydo0n của cô, thời gian rời đi mười ngày, giờ khắc nào trong đầu anh cũng nhớ cô, lúc này, anh không bao giờ định đề nén mình nữa.

Thư Mật Nhi từ kinh ngạc ban đầu dần bình tĩnh lại, chủ động ôm cổ anh, nhiệt liệt hôn trả anh.

Cô cũng không muốn tiếp tục đè nén mình, quan hệ khế ước giữa bọn họ đã xóa bỏ, hai bên đều tự do, có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của mình.

Yêu anh, sẽ phải nói cho anh biết.

Nếu anh không rời đi, nói lên duyên phận giữa hai người không dứt, tất cả đều có cơ hội xoay chuyển.

Hai người đã lâu không gặp, hai người đè nén tình cảm đã lâu, lúc này không khác nào thiên lôi câu động địa hỏa *, đã xảy là thì không thể ngăn cản.

(*) Thiên lôi câu động địa hỏa: 天雷勾地火

Nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất)

Nghĩa bóng: Âm chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

Mạc Đông Lăng thở hổn hển kéo Thư Mật Nhi vào trong ngực hôn mãnh liệt, cắn, mút lấy, hận không thể nuốt cô ăn vào trong bụng, bàn tay thô lỗ xé toang quần áo trên người cô.

Âm thanh vải vóc “Roẹt roẹt” vang lên, thanh thúy dễ nghe, có thêm một tầng mập mờ mơ màng.

“Ừ...” Thư Mật Nhi không kiềm chế được rên rỉ ra tiếng, âm điệu mềm mại mê người, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lưng tung sóng lưng cứng rắn của Mạc Đông Lăng, cả người treo trên người anh, phối hợp cời xuống tất cả chương ngại vật trên người anh.

Mạc Đông Lăng nuốt từng ngụm lớn mềm mại trước ngực cô, như muốn bù lại toàn bộ những ngày nhớ nhung, bàn tay vội vàng dao động trên lưng ngọc, từ từ trượt tới... Khe miệng.

Hai người đều nhiệt tình như lửa, rất muốn chiếm lấy đối phương.

Bởi vì dạo đầu rất đầy đủ, Mạc Đông Lăng tiến vào cực kỳ thuận lợi, cảm giác khát khao mất hồn đó khiến cho anh hít vào một hơi, chậm rãi đẩy mạnh, nhanh chóng động.

“A -”

Thư Mật Nhi bị khoái cảm bất thành linh xông tới không kiềm chế được, giống như sóng to gió lớn cuốn sạch cô, cô chỉ có thể bắt lực bầu chặt vào anh.

Động tác của anh chậm chậm có lực, mỗi một cái, cũng giống như đến chỗ sâu nhất.

“Ừ... A...”

Thư Mật Nhi khò sở lại thoải mái ngược cổ kêu thành tiếng, anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cho cô đau không thể quên được, cũng cho cô vui vẻ nói không ra, đã xâm nhập vào xương thịt, khắc vào trái tim.

Mạc Đông Lăng chợt gia tăng tốc độ, hung ác mà đưa bản thân mình vào trong thân thể cô, khẽ rời khỏi một chút, sau đó sâu thêm, hận không thể hòa mình và cô làm một thể.

Tư vị của cô quá tuyệt vời, để cho anh không khống chế được sức lực của mình, chỉ muốn cung chiều cô mạnh mẽ.

Thư Mật Nhi học dáng vẻ của anh liếm cổ anh, hơi thở dày đặc phủ lên cổ anh, câu khiến lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, động tác phía dưới càng mạnh mẽ.

Trận sexy hoan ái này kéo dài từ phòng khách đến giường lớn trong phòng ngủ, trong lúc đó, phía dưới hai người vẫn gắn chặt, Thư Mật Nhi đã sớm thẹn thùng đầy mặt, đầm lòng ngực anh muốn đi phòng tắm rửa.

Nhưng Mạc Đông Lăng không chịu, ném cô lên giường, sau đó cầm hai chân ngọc của cô, dang chân hiện lên hình người hình chữ đại kéo về phía mình, Thư Mật Nhi hoảng hốt kêu to, “Khốn kiếp! Đừng!”

Mạc Đông Lăng sao có thể để ý tới cô từ chối, một cái động thân, đâm mạnh vào, bên trong hoa tâm rất ướt át, mật dịch chảy róc rách, dịu dàng thấm ướt, giống như nước xoáy, một mực bao lấy anh, giống như giác hút.

“A!” Thư Mật Nhi lớn tiếng thở hổn hển, một kích thích khác bao vây cô.

Ánh trắng màu bạc xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong nhà, giống như dát lên một tầng sắc thái huyền bí bên trong, rất mập mờ, rất triền miên.

Động tác của anh dữ dội mà thô lỗ, giống như chưa từng dùng hết hơi sức, cả đêm, chưa từng rời cô, ôm cô tận tình hoan ái triền miên.

Thư Mật Nhi cũng phát huy ra nhiệt tình trước nay chưa từng có, kịch chiến cùng anh một đêm.

Cho đến khi phía chân trời tờ mờ sáng, Mạc Đông Lăng mới ôm Thư Mật Nhi mơ mơ màng màng vào phòng tắm rửa ráy đơn giản, đầu dính lên gối, lập tức ngủ thiếp đi.

Thể lực cạn kiệt, sao có thể không mệt?

Mơ hồ, Thư Mật Nhi mới ý thức được tới nay bọn họ chân không ra trận, sáng mai phải đi tiệm thuốc.

Buổi trưa hôm sau, hai người mới dần tỉnh lại, khoảnh khắc tỉnh lại đó, trừ lúng túng vẫn là lúng túng, lưng đối lưng, ai cũng không mở miệng trước phá vỡ yên lặng này.

Thư Mật Nhi vén chăn chuẩn bị xuống giường, chân vừa mới chạm đất lại cảm thấy như nhũn ra, lập tức ngồi trên mặt đất.

“Mật Mật, em không sao chứ?”

Mạc Đông Lăng vội vàng đi tới nâng cô dậy, trong mắt tràn đầy ân cần.

“Em... Chân hơi mỏi nhừ...” Mật Thư Mật Nhi ứng hồng, không cần phải nói, nhất định do tối qua chiến đấu hăng hái quá lâu.

Trong lòng Mạc Đông Lăng hiểu rõ ràng, vịn lưng ôm lấy cô, đặt lên giường, dịu dàng nói: “Đi ngủ tiếp đi.”

Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài.

Kết quả tay bị kéo lại, “Anh... Định đi sao?”

Thư Mật Nhi nhỏ giọng hỏi, trên mặt đầy vẻ không muốn.

“Không đi, anh đi lấy chút đồ ăn.” Mạc Đông Lăng trả lời.

“Anh không lừa em?” Thư Mật Nhi vẫn không thể tin.

“Không có.” Mạc Đông Lăng rất quả quyết lắc đầu.

Thư Mật Nhi nhìn anh, lúc này mới lưu luyến buông tay anh ra, trong lòng mắt màu lam lưu chuyển tình ý liên tục.

Mạc Đông Lăng thật sự không lừa cô, anh mở tủ lạnh tìm được chút rau dưa còn sót lại, làm hai phần mỳ Ý.

Là một người đàn ông, anh đã nghỉ ngơi đủ rồi, hơn nữa tinh thần sáng khoái, nấu bữa cơm trưa cho người phụ nữ mình yêu mến cũng không phải chuyện ghê gớm gì.

Thư Mật Nhi nằm xuống giường, làm thế nào cũng không ngủ được, chỉ có thể đứng dậy xuống giường.

Trong phòng ăn, Mạc Đông Lăng bày mỳ Ý làm xong lên bàn, ngẩng đầu đã thấy Thư Mật Nhi đi ra, trong mắt đen thâm thúy đột nhiên nheo lại, cô mặc cũng mát mẻ quá!

Váy hai dây màu đen, đẩy bộ ngực tròn mĩ đẹp đề nổi bật của cô ngạo nghễ ưỡn lên, mơ hồ còn có thể nhìn thấy rãnh như ẩn như hiện giữa bầu ngực, chứ đừng nói tới cô cô, chỗ vai chỗ cổ có vài đóa dâu tây màu tím đậm.

Phía dưới, quần cụt bằng bông vừa che mờ, không hề keo kiệt bày cặp đùi đẹp thon dài ra, mặc rất tiết kiệm, lại hấp dẫn tầm mắt Mạc Đông Lăng.

Đáng chết! Mạc Đông Lăng giả bộ như không có chuyện gì, ngồi xuống, bụng lỳ uống một ngụm nước lạnh lớn.

“Đầy đều do anh làm sao?” Thư Mật Nhi kêu lên, cô còn hồn nhiên không hay về quần áo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14

Mạc Đông Lăng gạt đầu, anh rất không muốn nhìn vóc người trên người của Thư Mật Nhi, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được mà đi ngấm, lửa trong lòng cũng bắt đầu dâng trào “Vụt vụt”.

“Em không lạnh sao?”

“Hả... Bây giờ đang hè.” Mặt Thư Mật Nhi đầy vạch đen, người này, sao vậy?

“Bên trong nhà bật điều hòa, em nên mặc nhiều một chút.” Mạc Đông Lăng tiếp tục nói.

Thư Mật Nhi nghi ngờ liếc anh, sau đó cúi đầu nhìn mình, “Em mặc quần áo ở nhà mùa hè! Rất mát rất thoải mái.”

Mát mẽ cái mông! Rõ ràng là hấp dẫn người ta! Mạc Đông Lăng thầm nghĩ trong lòng.

“Rất mát rất thoải mái?” Anh cắn răng.

“Đúng vậy!” Nói xong, Thư Mật Nhi không để ý đến anh nữa, ngồi thẳng xuống ăn mì, bụng cô đã sớm đói đến kêu ục ục.

“Ăn ngon!” Cô không nhận được ca ngợi, “Giấu được đủ sâu!”

“Lúc học đại học, tự lực cánh sinh ở bên ngoài mấy năm, nhàn rồi không có chuyện gì nên đi học một chút.”

Mạc Đông Lăng nói sự thật, lúc anh du học nước ngoài, biết mấy người Đẳng Cận Tư, Nông Dịch Tiêu và Nam Hoa Cẩn, bốn người không đánh không quen biết, kết làm anh em khác họ.

Mới tới đất khách, xa cách cha mẹ và người nhà, đương nhiên phải học tay làm hàm nhai, cho dù công tử con nhà giàu cũng không ngoại lệ, cho nên, học mỳ Ý lúc trước phát huy tác dụng vào bây giờ rồi.

“Du học nước ngoài?” Thư Mật Nhi nhìn anh.

“Ừ.”

Thư Mật Nhi cắn nĩa muốn nói lại thôi, “Anh...”

“Hả?”

“Em hỏi anh đừng giận!

Mạc Đông Lăng nhìn cô, đại khái đoán được cô định hỏi điều gì, “Ừ.”

“Nhìn gia cảnh anh không tầm thường, sao lại bị bán đấu giá ở chợ đêm?”

“Thua cuộc.”

Mặc dù chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, nhưng hiện giờ nói ra cũng không cảm thấy có gì.

“Hả? Đánh cuộc với bạn sao?”

Thư Mật Nhi kinh ngạc, mới bắt đầu cô đã dự đoán hai khả năng, lại thật sự bị cô đoán trúng, đã sớm nghe có vài người nhàn rỗi mà nhàm chán thích chơi trò chơi kích thích này, không ngờ... Mình lại gặp được một.

Mạc Đông Lăng gật đầu.

“Lá gan mấy anh thật lớn, không sợ rơi vào trong tay người tâm lý biến thái sao? Chợ đêm Las Vegas vô cùng hắc ám, hạng người gì cũng có.” Thư Mật Nhi chép miệng.

“Anh bị nhị ca và tam ca gài bẫy, có chơi có chịu, anh hối hận cũng không kịp rồi.” Mạc Đông Lăng than thở.

“Anh ruột anh?”

“Không phải, anh khác họ, tụi anh vốn đùa giỡn, chỉ có điều tiền đánh cuộc lần này hơi lớn, may mắn, anh gặp được em, bằng không anh không chặt hai người kia là không thể!”

Thư Mật Nhi cúi đầu uống ngụm nước, che giấu ửng đỏ trên mặt mình.

“Đêm hôm đó, tâm tình em không tốt, đầu tiên đi quán bar uống rượu với Caroline, sau bị cô ấy kéo đến chợ đêm, xui xẻo chộp được anh...”

“Bởi vì người đó?”

“Ừ, em và anh ấy được cha mẹ hai nhà định hôn ước từ nhỏ, anh ấy là quân nhân Trung Quốc tại chức, mà em mang quốc tịch Anh, hai chúng em, nhất định không thể ở chung một chỗ. Lần trước anh ấy tới tìm em là vụng trộm cải trang xuất ngoại, chúng em đã nói rõ, anh ấy chỉ là anh rể họ của em mà thôi.” Thư Mật Nhi giải thích đơn giản một lần.

Mạc Đông Lăng nhú mày, anh rể họ?

Thì ra, người tôn thương cô không chỉ có người đàn ông kia, còn có chị họ của cô.

“Nếu khó chịu, khóc đi sẽ tốt hơn.” Anh trầm giọng mở miệng.

Thư Mật Nhi lắc đầu, “Đêm gặp anh, chính là lúc em khó vượt qua nhất, thời gian chung sống cùng anh nửa năm này, anh... Đã dần dần thay thế vị trí của anh ấy trong cảm nhận của em.”

Nói đến phần sau, giọng của cô càng ngày càng nhỏ, nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi.

Cô thổ lộ khiến Mạc Đông Lăng rung động trong lòng, đưa tay ôm cô vào trong ngực, “Mật Mật.”

Hai người quay lại một lần nữa, bởi vì đã nói ra lý do, tình cảm càng sâu hơn, ngày ngày cũng hận không thể dính vào một chỗ, sau đêm hoan ái nào đó, Thư Mật Nhi nằm trên ngực anh hỏi, “Anh thật sự không gửi tin cho các anh ấy biết tung tích của anh sao? Thời gian dài như vậy, người nhà bạn bè của anh sẽ lo lắng.”

“Không có việc gì, mỗi người bọn họ đều thần thông quảng đại, lúc nào tìm được anh, lúc nào anh nên trở về, hiện giờ, chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm...”

Mạc Đông Lăng xấu xa lật Thư Mật Nhi đè dưới người, khiến cho cô cười duyên liên tiếp, “Ghét ghê!”

Đêm ngắn ngủi, xuân tình kiều diễm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi xong buổi lễ tốt nghiệp, Thư Mật Nhi và Mạc Đông Lăng cùng ngồi máy bay đi Luân Đôn, cô định giới thiệu anh với cha mẹ mình và người thân bạn bè.

Cô đang lo lắng tìm cơ hội nào mới được, một cú điện thoại của Thư Cách Gia gọi cho cô, hẹn cô đi dạo phố mua đồ.

Mạc Đông Lăng không có hứng thú với yêu thích không dứt này của phụ nữ, tình nguyện ở nhà chơi game.

Thư Mật Nhi may mắn vì Mạc Đông Lăng đi enda/nle.equ.ydonn không đi cùng cô, bởi vì, Thư Cách Gia đang tìm kiếm anh quanh đây, sau này cô mới biết.

“Cách Cách, chị không mang Jeremy bé nhỏ tới Luân Đôn cùng sao?”

“Bé đang ở Hongkong với cha mẹ.”

“Vậy còn anh rể?” Thư Mật Nhi thận trọng hỏi.

“Đừng nói tới anh ta với chị!”

Trong mắt Thư Cách Gia bắn ra lửa giận, người đàn ông chết tiệt, con trai của một mình cô, anh đừng hòng mơ tưởng cướp đi!

“Ặc...” Thư Mật Nhi lệ lười, cô rõ ràng tính khí Cách Cách nhất, cực kỳ giống cậu, có thể nói là cặp đôi oan gia với anh rể, hai người đều là trùm hắc đạo, rất thích đấu đi đấu lại.

“Đàn ông thiên hạ cũng không có mấy đồ tốt! Chuyện Thư Tinh Sở, chị đã biết, hận không thể tát cô ta hai cái.” Thư Cách Gia tức giận nói.

Cô và Thư Tinh Sở là chị em cùng họ, với Mật Mật là chị em họ, tuổi ba người không kém nhiều, có thể nói chơi chung từ nhỏ đến lớn, theo lý thuyết hẳn thân mật khăng khít.

Nhưng quan hệ của cô và Mật Mật tốt hơn, tính tình cũng hơi tương tự, tính Thư Tinh Sở dịu dàng, tâm cơ sâu sắc, suy nghĩ dù sao cũng hơn người khác một phần, vì vậy, sống cực kỳ mệt mỏi.

Thư Mật Nhi sợ Cách Cách nhất thời xúc động, cho nên mới dấu cô ấy, nhưng trên đời này vốn không có bức tường nào không có gió lùa, sớm muộn gì cũng sẽ biết.

“Được rồi! Tình yêu vốn ích kỷ, đứng trên góc độ của chị ấy mà nói, chị ấy không sai, chỉ tranh thủ được hạnh phúc của mình mà thôi.”

“Em là con cóc!” Thư Cách Gia gõ gáy cô.

Thư Mật Nhi gắt giọng: “Em đã hoàn toàn buông xuôi đoạn tình cảm đó, cho nên, bọn họ đã không còn tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho em nữa rồi.”

Thư Cách Gia kinh ngạc nhìn cô, “Chị nói sao thấy em rạng rỡ lên, hóa ra rơi vào tình yêu cuồng nhiệt rồi chứ gì?”

Thư Mật Nhi mím môi mỉm cười, từ chối cho ý kiến, đáng vẻ cô gái nhỏ hạnh phúc.

“Này! Thành thực khai báo!”

Khi hai người vừa đi vừa đùa giỡn, điện thoại của Thư Cách Gia vang lên.

Cô nhìn hiển thị cuộc gọi đến, nhận, “Nói.”

Không biết bên kia nói những gì, cô nhú mày, “Tiếp tục tìm, cần phải tìm ra tung tích anh ta.”

Thư Mật Nhi hỏi, “Sao vậy?”

“Tìm giúp một người.”

“Tìm người? Đây không phải là một case nhỏ với chị sao!” Thư Mật Nhi cười nói.

“Nhắc tới cũng kỳ quái, mỗi lần sắp tìm ra tung tích anh ta, lại đột nhiên biến mất. Giống như lần trước, rõ ràng có người nhìn thấy bên mặt của anh ta trên phố ở Viên rồi, nhưng đảo mắt đã mất tích không còn bóng dáng, giống như biến mất khỏi thế gian. Lần này thì xuất hiện ở Luân Đôn, hy vọng không xảy tay nữa.”

“Không thể nào? Còn có chuyện thần kỳ như vậy? Là kẻ thù sao?”

“Không phải, là đàn em học chung có quan hệ tốt với đại ca, nói là lúc đầu giá ở chợ đêm Las Vegas bị người mua đi, đến nay vẫn không có tin tức.” Thư Cách Gia thờ dãi nói.

Thư Mật Nhi nhìn trúng một bộ quần áo, nhân viên phục vụ vẫn luôn đi theo cô nhiệt tình giải thích, vì vậy không nghe rõ lời Thư Cách Gia nói.

“Tiểu thư, bộ này là mới nhất của quý này! Rất hợp với khí chất của cô, nếu không đi phòng thử quần áo thử xem?”

Thư Mật Nhi gật đầu, ngay sau đó nhìn về phía Thư Cách Gia, “Cách Cách, vừa rồi chị nói cái gì, em nghe không rõ.”

“Không có gì, đi vào thử quần áo đi.”

Thư Cách Gia thấy việc này không hề liên quan gì đến Mật Mật, không nghe rõ thì quên đi.

Đến ngày nào đó sau này, cô hồi tưởng lại cảnh này, nếu như lúc ấy cô lặp lại một lần, có phải Mật Mật sẽ không phải đau đớn ba năm?

Nhưng mà, đời người không có nếu như.

Rất nhiều chuyện giống như ông trời đã sắp xếp xong xuôi trước đó, khiến người ta không trở tay kịp.

Sau khi thử xong quần áo, Thư Mật Nhi đứng ở trước gương nhìn một vòng trước sau, rất hài lòng, không chút do dự quét thẻ mua.

Đi dạo xong bên đồ nữ, hai người lại nhìn sang bên đồ nam, Thư Mật Nhi nhìn trúng một chiếc áo sơ mi màu rượu vang, cảm thấy rất tốt, lúc mới vừa chuẩn bị quét thẻ bị Thư Cách Gia cản lại.

“Màu sắc này, dường như sao?”

Thư Mật Nhi then thùng lườm chị ấy, “Không phải cha em, mà là... Bạn trai em.”

“Đang trong tình yêu cuồng nhiệt?” Thư Cách Gia lại liếc nhìn.

“Ừm.”

“Nghiêm túc?”

“Ừm.”

“Đưa chị quan sát trước.” Thư Cách Gia nói rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15

Thư Mật Nhi cười ôm cánh tay chị em tốt, giọng: “Biết rồi.”

“Nói đang hoảng cho chị, sẽ không bởi vì người khác mà tự giận mình chứ?” Thư Cách Gia vẫn hơi lo lắng.

“Không có, em thật sự yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu em.”

Lúc nói lời này, trên mặt Thư Mật Nhi hiện lên then thùng say lòng người, giờ phút này cô hạnh phúc.

“Chuẩn bị lúc nào dẫn tới ra mặt mọi người?”

Thấy vẻ hạnh phúc của Thư Mật Nhi, Thư Cách Gia thật lòng cảm thấy vui mừng vì cô ấy, vẫn lo lắng cô ấy không tìm lối ra sau đi enda4nle3qu21ydo0n bóng ma tình cảm của Ủy Học Nghiêu và Thư Tinh Sở, hiện giờ, rốt cuộc cô có thể yên tâm.

“Mấy ngày nữa đúng lúc là đại thọ tám mươi tuổi của ông nội, em và anh ấy cùng đi.”

“Được.”

Sau khi đi dạo xong, hai người cùng ăn cơm tối rồi mới về nhà mình, chiến lợi phẩm rất phong phú, mỗi người vài túi.

Mạc Đông Lăng cũng không có ý kiến gì khác về việc dẫn anh đi gặp người lớn trong nhà, dán vào lỗ tai cô nỉ non, “Nghĩ kỹ chưa, muốn chuyển anh từ dưới đất lên mặt đất?”

Lúc này Thư Mật Nhi mới nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: Nếu như dẫn anh đi tham gia tiệc mừng thọ ông nội, vậy anh chắc chắn sẽ xuất hiện trong tầm mắt công chúng, người nhà của anh và bạn bè cũng sẽ lập tức biết...

“Vậy phải làm sao bây giờ? Anh cũng không thể cứ như vậy?”

“Anh nghe em.” Mạc Đông Lăng tỏ vẻ mặc cho em làm chủ.

“Ghét! Tự anh quyết định!” Thư Mật Nhi giận hờn đập anh.

“Được rồi, nàng dâu xấu xí vẫn phải gặp cha mẹ chồng.”

“Ba hoa!”

Hai người ngọt ngào liếc mắt đưa tình, tiếng cười khoan khoái êm tai dễ nghe vang vọng trong phòng rộng lớn.

Nhưng mà, thời gian vui sướng luôn rất ngắn ngủi, cho dù như thế nào bọn họ cũng không ngờ, rủi ro lại đến nhanh như vậy, làm cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị như thế.

Vào ngày sinh nhật lần thứ tám mươi của Louis lão tiên sinh, Thư Mật Nhi đã bị cha mẹ gọi về từ sáng sớm, gia tộc khổng lồ chính là nhiều quy củ.

Tiệc tối lúc bảy giờ, Mạc Đông Lăng ra cửa trước hai giờ, anh định một mình lái xe đi dạo thành phố Luân Đôn, đoán chừng qua tối nay, tội đại ca sẽ lập tức biết được hành tung của mình, cách ngày về nhà, càng ngày càng gần.

Anh đi không có mục đích dọc theo đại lộ, đột nhiên phát hiện vẫn có xe đi theo sau anh, anh cho rằng bản thân nghĩ nhiều, sau đó quẹo qua mấy đường mới phát hiện mình quả thật bị người theo dõi.

Trong lòng kỳ quái: Anh mới tới Luân Đôn mấy ngày thôi mà? Không phải chứ?

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một ý nghĩ: Chẳng lẽ những người này đang tìm mình?

Không chút do dự nhấn chân ga, anh muốn bỏ rơi những người này, đều tự trách mình mấy ngày nay sơ suất quá, xuất hiện nhiều lần trên phố chợ Luân Đôn, cũng khó trách sẽ bị người lần theo dấu vết.

Để cho anh kỳ quái chính là, hình như xe phía sau không chỉ có một chiếc, dường như không cùng một băng nhóm, băng không sẽ không có cảnh người truy ta đuổi, không nhường đường, chuyện này là sao?

Mà lúc này Thư Cách Gia đang trang điểm chợt nhận được điện thoại của người dưới, nói là tìm được Mạc Đông Lăng, đang đuổi theo anh ta, nhưng trên đường gặp phải ngoài ý muốn nho nhỏ, đụng phải băng đối đầu với bọn họ, cố ý vướng chân bọn họ.

【Ăn miếng trả miếng, lấy bạo chế bạo! Coi như đây không phải địa bàn của chúng ta, cũng đừng ức hiếp lên đầu chúng ta. 】

Thư Cách Gia tức giận nói, trong từ điển của cô, chưa từng có hai chữ nhận thua.

“Hiếu.”

Mạc Đông Lăng cảm giác mình rất xui xẻo, hình như đụng phải hai hắc bang sống mái với nhau, anh bị kẹp ở giữa, có khả năng làm bia đỡ đạn, sớm biết như vậy, hôm nay anh không nên ra cửa sớm.

Gặp quý!

Đánh lái, dầm chân ga, quay đầu, thắng xe, xoay tròn một vòng lớn 180 độ, lốp xe ma sát mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, từ bãi đậu xe duy nhất, thay đổi luôn phương hướng, lái vào một đường xe chạy ngược chiều khác.

Lúc học đại học, bốn anh em tụi anh đã từng chơi đua xe một thời gian, bất kỳ trò chơi gì, đều chơi đến đỉnh cao nhất, cũng không thú vị, đua xe cũng thế.

Cho nên, muốn theo dõi anh, còn quá non nớt!

Cũng trong lúc đó, phía sau phát ra tiếng va chạm kịch liệt, những xe đuổi theo kia không nghĩ tới Mạc Đông Lăng sẽ quay sang đường khác, khi người phía trước do dự thắng xe đổi đường, xe sau không kịp xu thế đụng vào, chỉ nghe một tiếng rầm va chạm vào nhau, mấy chiếc xe cực phẩm cứ báo hỏng như vậy, cũng may những người trong xe đều chuyên nghiệp, trong thời gian rất ngắn, giảm tổn thương đến thấp nhất.

Thuộc hạ của Thư Cách Gia vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho anh em đang chờ ở đường khác, dặn dò bọn họ cần phải đuổi theo xe Mạc Đông Lăng, mình cũng sẽ lập tức chạy tới.

Một nhóm người khác cũng vội vàng thay đổi phương án, bọn họ không biết Mạc Đông Lăng là ai, nhưng căn cứ vào tin báo của gián điệp: Hơn nửa năm nay bang Viêm Ưng vẫn luôn tìm người này, có thể là một nhân vật quan trọng, nếu không phải như thế, cũng sẽ không dùng vốn gốc lớn như vậy.

Cái gì gọi là đối đầu đến chết, đó chính là không tiếc bất cứ giá nào phá hoại đồ đối phương muốn có, phá hoại hết khả năng!

Mạc Đông Lăng chỉ có thể nói, hôm nay anh xui tận mạng rồi!

Rõ ràng bỏ rơi đám người kia, không lâu sau lại đuổi theo tới, nhìn dáng dấp không giống như đang tìm anh, ngược lại giống như đuổi giết anh, KAO! Anh không mắc tội ai chứ?

Một đồng lửa trong lòng không có chỗ phát, xe này cũng không phải xe thể thao cao cấp gì, hoàn toàn không gánh vác được phương thức đua xe này, thật sự ghen mà chết rồi!

Điện thoại di động còn không yên không ổn vang lên, anh biết Mật Mật gọi tới, nhưng mình vốn không có thời gian nhận, chỉ có thể mặc cho nó kêu không ngừng.

Trong đầu nhanh chóng nghĩ biện pháp đối phó, anh cũng không muốn chết nơi đất khách quê người.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, anh bị ép vào một góc chết, nếu như chỉ có một phe thế lực, anh hoàn toàn có thể bỏ rơi, nhưng lại là hai đội, anh có lòng cũng vô lực.

“Tề lão đại, ông có ý gì?” Trình Phi trợ thủ đắc lực của Thư Cách Gia không khỏi cắn răng hỏi.

“Ý tứ trên mặt!” Được gọi là Tề lão đại không phải đèn đã cạn dầu.

Trình Phi không lộ cảm xúc nháy mắt cho bọn thủ hạ, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu hành sự theo hoàn cảnh, cần đảm bảo an toàn cho Mạc Đông Lăng.

“Xem ra, Tề lão đại không định chỉ gây khó dễ cho bang Viêm Ưng chúng ta, còn định đắc tội thủ lĩnh hắc đạo châu Âu Elias tiên sinh?” Anh nửa uy hiếp cười nói.

“Hừ! Đừng mang Elias tiên sinh ra hù dọa chúng ta, Tề mỗ chắc chắn phải có được người kia!” Tề lão đại hừ lạnh một tiếng, ngón tay chỉ về chỗ Mạc Đông Lăng.

Trình Phi cười lạnh, “Ông được đẩy Tề Hắc, dám trắng trợn cướp người cùng bang Viêm Ưng chúng tôi, hậu quả, ông gánh nổi sao?”

Mấy chữ cuối cùng, gằn giọng nói.

Mạc Đông Lăng đẩy vạch đen bị kẹp giữa hai đội người, anh là hàng sao? Lại bị người của hắc đạo giành cướp đi, quả thật sỉ nhục anh!

Nhất là bang Viêm Ưng còn có Tề lão đại đồ bỏ này là ai? Tại sao phải cố tình gây khó dễ cho anh? Sẽ không phải nhận nhầm người chứ?

Trong bốn anh em bọn họ, chỉ có một mình Đằng Cận Tư biết được bối cảnh chân chính của Thư Nhĩ Hách, ba người khác sau này mới biết.

“Tôi nói, hai vị đại ca, hai người có nhận nhầm người không?”

Mạc Đông Lăng kéo cửa sổ xe nói, nhưng không ngờ lời của anh phá vỡ thăng bằng vẫn duy trì, người hai phe động thủ, làm cho anh sợ đến đóng vội cửa sổ xe.

Fuck! Ra tay thật rồi!

“Tề lão đại, ông thật sự muốn gây khó dễ với bang chủ chúng tôi sao?” Trình Phi lớn tiếng cá giận nói.

“Nhóc thú! Bớt nói sàm đi! Hôm nay chính là ngày chết của tội này!” Giọng Tề lão đại cộc mạnh.

Mạc Đông Lăng âm thầm cầu nguyện: Ngàn vạn lần đừng gây họa tới vô tội, anh oan uổng, a di đà Phật!

Hai bang hắc đạo sống mái với nhau, đương nhiên hung tàn, đều là một đám người không sợ chết, thấy mà khiến Mạc Đông Lăng kinh hồn bạt vía, cảm giác Young anh Dangerous * trước kia từng thấy chân thật diễn ra trước mặt anh.

(*) Tên phim tiếng Việt: Người trong giang hồ: Trật tự mới.

Chắc hẳn không có ai xui xẻo hơn anh, thôi rồi!

Trong lòng Trình Phi thầm nghĩ hồng бет, anh em bên này không nhiều, mấy ngày nay chủ yếu tìm người, không ngờ sẽ đụng phải tên ôn thần Tề Hắc này, xem ra ông ta hạ quyết tâm rồi.

Vội vàng gọi điện thoại cho lão đại Thư Cách Gia nhờ giúp đỡ, nếu không phải thêm người, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Sau khi Thư Cách Gia biết giận đến không thể hất nóc nhà lên, người của cô đều ở Hongkong, bây giờ đi đâu tìm người?

Tề Hắc! Thiên đường có lối này không đi, địa ngục không có cửa này xông vào! Vậy thì đừng trách tao ra tay ngoan độc! Thư Cách Gia cắn răng

nghe lợi thăm nghĩ, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho người cô không nguyên ý liên lạc nhất – Elias, cũng chính là cha của con trai cô.

Người trong tay Trình Phi ít, tồn thất nghiêm trọng.

Cho đến khi Mạc Đông Lăng bị bắt mới hiểu được, người tìm anh là bang Viêm Ung, mà một đám người còn lại kia chính là bang đối thủ một mắt một còn với bang Viêm Ung, cho nên, anh hoàn toàn xứng đáng là vật hy sinh.

Trong hỗn loạn, anh định chạy trốn, không chỉ mất điện thoại di động, còn bị người nào đó im hơi lặng tiếng gõ một cây gậy từ phía sau.

Xong rồi! Chết trẻ. Hiện đang lưu hành.

Đây là suy nghĩ duy nhất trước khi anh té xỉu.

Mà Thư Mật Nhi lúc này, đang cực kỳ nóng nảy gọi điện thoại di động cho anh, vẫn không ai nghe, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16

Mất thấy bữa tiệc sắp bắt đầu, Thư Mật Nhi gấp đến độ xoay quanh, rõ ràng đã nói rồi! Sao còn không nhận điện thoại?

“Mật Mật, người còn chưa tới sao?” Thư Tử Nhiễm đi tới.

Thư Mật Nhi lắc đầu, “Mẹ, trong lòng con hơi lo lắng.”

“Không có chuyện gì, có thể trên đường bị kẹt xe.” Thư Tử Nhiễm an ủi con gái.

“Vâng.” Thư Mật Nhi cũng chỉ có thể nghĩ vậy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khách mời gần như đến đông đủ, nhưng Mạc Đông Lăng vẫn không xuất hiện, Caroline nắm tay bạn tốt, “Mật Mật, không phải anh ta làm trận luống cuống chứ?”

“Tớ không biết.”

Hiện giờ Thư Mật Nhi rối một mui, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, buổi sáng trước khi ra cửa hai người còn tốt đẹp, sao đột nhiên lại không nhận điện thoại đây?

Ông kính chuyển đến chỗ người khác:

Người của Elias đến rất đúng lúc, thương thế Trình Phi rất nghiêm trọng, Mạc Đông Lăng té xuống đất bất tỉnh, hai người lập tức được đưa đến bệnh viện chữa trị.

Hai ngày sau, Mạc Đông Lăng tỉnh lại, nhưng anh quên mất vì sao mình đến Luân Đôn, lại càng không hiểu vì sao mình nằm viện.

Nhóm người Đẳng Cận Tư hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt nặng nề, hỏi bác sỹ mới biết não của anh bị thương nặng, xuất hiện mất trí nhớ gián đoạn, về y học, hiện tượng này cũng không đặc biệt, không phải không có khả năng khôi phục, cái này phải xem ý thức của bệnh nhân.

Vừa vặn chính là, Mạc Đông Lăng quên mất toàn bộ chuyện trong lúc mình mất tích, mà tất cả trí nhớ trước đây, đều còn.

Sau khi nhóm người Đẳng Cận Tư thương lượng xong quyết định không nói sự thật cho anh biết, có lẽ quên là chuyện tốt với anh, cuộc sống trong khoảng thời gian bị mua đi nhất định không dễ chịu, bằng không sao anh lại cố tình quên mất đoạn ký ức kia đây?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ba năm sau.

Trong một trấn nhỏ nào đó cạnh bờ biển New Zealand, có một bé trai chừng một hai tuổi chân trần đang chơi trên bờ cát.

“Mẹ và cha... Đất... Mạc Mạc.”

Giọng trẻ thơ đáng yêu, vừa lẩm bẩm, vừa dùng tay vẽ cái gì đó.

“Mạc Mạc, Mạc Mạc!”

Đột nhiên, từ nơi xa truyền đến tiếng kêu gọi lo lắng.

“Mẹ.” Bé trai đứng thẳng lên, bây giờ bé vẫn còn chưa thể nói hoàn chỉnh một câu, chỉ có thể giơ tay nhỏ bé mập mập lên về phía mẹ, hy vọng mẹ có thể nhìn thấy mình.

Sau khi Thư Mật Nhi thấy con trai, lập tức chạy tới, một tay kéo bé, “Mạc Mạc, về sau không được chạy loạn biết không? Mẹ sẽ rất lo lắng.”

“Mẹ, con... Về tranh.” Mạc Mạc chỉ về chỗ bé vừa mới ngồi xồm, trên đó vẽ ba người.

Ánh mắt Thư Mật Nhi hơi chua xót, con trai vẽ một nhà ba người, bé mới nhỏ như vậy, cũng biết bạn nhỏ khác có cha, còn mình không có.

Ba năm trước đây, vào ngày sinh nhật tám mươi tuổi của ông nội, Mạc Đông Lăng đột nhiên biến mất, cô cho rằng anh đùa giỡn mình, một tháng sau, anh vẫn không có chút tin tức.

Mà đúng lúc đó, cô phát hiện mình mang thai.

Kể từ sau khi anh biến mất, cô vẫn luôn diendaaaneequydoon hoảng hoảng hốt hốt, ngay cả đi cả không tới cũng không biết, sau khi kiểm tra, mới biết bé cưng đã hơn hai tháng.

Cô đấu tranh một khoảng thời gian, vẫn quyết định sinh đứa bé ra.

Caroline mắng cô ngu, người đã chạy, còn sinh đứa bé cho anh ta làm gì?

Đứa bé vô tội, là kết tinh tình yêu của bọn họ, cô không muốn tàn nhẫn bóp chết bé.

Cô không dám nói chuyện mang thai cho người nhà, ngay cả Cách Cách quan hệ tốt nhất, cũng mới biết sau khi cô sinh đứa bé.

“Tên đàn ông thú đó là ai? Xem chị có chặt anh ta ra không!” Thư Cách Gia thờ hỏn hỏn mắg.

“Cách Cách, em không muốn nói.”

Thư Mật Nhi mím môi lắ đầu, cô thật sự không muốn nhớ lại.

Thư Cách Gia thấy tâm ý cô đã quyết, nên không ép buộc nữa, ngược lại nói lời khách sáo với Caroline, Caroline đang lo không có ai chăm chọc, nên nói toàn bộ mọi chuyện cho cô ấy

Vì vậy, Thư Cách Gia bắt đầu bí mật tìm một người đàn ông Trung Quốc tên Lăng Đông Mạc, trùng họ trùng tên cũng không ít, nhưng không ai đúng.

Caroline âm thầm buồn bực: Sớm biết đã lưu hình của anh ta lại, như vậy tốt rồi, biến người mệnh mông, đi đâu tìm?

“Mẹ...”

Giọng nói mềm mại đáng yêu của trẻ thơ kéo Thư Mật Nhi từ trong ký ức ra, cô hôn lên khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của con trai, “Mạc Mạc vẽ rất đẹp.”

Đứa bé đều thích được khen ngợi, đây là một khích lệ và tán thành với chúng.

Nhìn khuôn mặt trẻ con đáng yêu của con trai, trong lòng Thư Mật Nhi thỏa mãn, may mắn mà ban đầu quyết định sinh Mạc Mạc ra, bằng không cô không biết ngày tháng sau này mình sống sao.

Mạc Mạc, là trụ cột cuộc sống tinh thần của cô.

Vì để tạo cho bé có điều kiện cuộc sống tốt đẹp, cô cũng phải cố gắng làm việc.

Về đến nhà, Caroline đã làm xong cơm.

“Dì Ca.” Mạc Mạc nhanh chóng nhào vào trong ngực Caroline.

“Mạc Mạc rất biết nghe lời, nào, hôn một cái.” Caroline cưng chiều nói.

Mạc Mạc khéo léo “Chụt” một cái lên mặt cô, mắt đen ướt nhẹp như vòng xoáy nhỏ, khéo léo đáng yêu.

Thư Mật Nhi mỉm cười nhìn cảnh trước mắt, ba năm nay, Caroline vẫn ở cùng cô, cũng giúp cô không ít, phần tình nghĩa này, cô vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm

Sau cơm tối, Thư Mật Nhi tắm cho con trai, chơi trò ghép hình với bé, sau đó nói chuyện xưa dụ dỗ bé ngủ, đây gần như là việc cô phải làm mỗi ngày.

Sau khi con trai ngủ xong, cô lại một mình đi ra ban công, yên lặng lắng nghe tiếng sóng biển.

“Không ngủ được?” Caroline khoác áo ngủ đi ra, đứng bên cạnh cô.

“Cậu thì sao?”

“Mất ngủ, gần đây luôn như vậy.” Caroline nói xong rồi đốt cho mình điều thuốc.

“Hút thuốc lá không tốt cho thân thể, cậu cũng lớn rồi, tìm một người đàn ông thích hợp gả đi.” Thư Mật Nhi khuyên nhủ.

Caroline hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi phả ra một ngụm khói, cười đến quỵên rũ, “Cũng biết thuốc lá này không phải thứ đồ gì tốt, nhưng người thích nó lại vô số kẻ, cậu nói đây là vì cái gì chứ?”

“Tớ nói chuyện nghiêm túc với cậu.”

“Cậu còn không gả, tớ gấp cái gì?” Caroline lơ đãng hít một hơi.

Hai tay Thư Mật Nhi chống lên lan can, nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, “Tớ có Mạc Mạc rồi.”

“Nói cái mông! Có Mạc Mạc thì không thể lập gia đình?” Caroline liếc cô, phả ra một vòng khói thật dài, sương mù che mắt cô.

“Cứ như vậy cũng tốt.”

“Đừng khăng khăng một mực nữa, tên khốn kia chính là một kẻ khốn nạn! Tốt nhất lúc sinh thời đừng để tớ gặp lại anh ta, đánh chết anh ta!” Caroline hung hãn nói.

“Được rồi! Đi vào ngủ đi, ngày mai còn biểu diễn.” Thư Mật Nhi kéo bạn tốt vào nhà nghỉ ngơi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ba ngày sau, Thư Mật Nhi nhận được thiệp mời dự hôn lễ của anh Nhĩ Hoàng, cô biết, mình nhất định phải đi về, trốn tránh ba năm, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Mạc Mạc vẫn chỉ là đứa bé, nghe mẹ nói muốn dẫn bé đi chơi, đương nhiên vui vẻ không thôi.

Mặc dù vợ chồng Colin và Thư Từ Nhiễm tỏ ý không hiểu với hành động chưa cưới đã sinh con của con gái, nhưng khoảnh khắc khi thấy cháu ngoại bé nhỏ kia, suy nghĩ gì cũng không còn, con gái vĩnh viễn là máu mủ ruột thịt của bọn họ, phần tình thân nồng đậm này vĩnh viễn không sửa đổi được.

Mặc dù mọi người rất muốn biết kẻ bạc tình đó là ai, nhưng người trong cuộc tỏ vẻ không muốn nói, bọn họ cũng không thể làm gì, trừ thờ dài vẫn là thờ dài.

Không biết có phải không hợp thủy thổ không, Mạc Mạc bé nhỏ đến Hongkong đã bị cảm nóng sốt rồi, đáng về tội nghiệp làm cho người ta rất thương yêu, Thư Mật Nhi đau lòng con trai, ngày đêm ở bên cạnh bé.

Ngày Thư Nhĩ Hoàng và Úy Hợp Hợp kết hôn, bệnh tình Mạc Mạc có chuyển biến hơi tốt, lúc này Thư Mật Nhi mới yên lòng đi tham dự hôn lễ, nơi tổ chức bố trí đẹp đẽ mộng ảo, còn tô điểm không ít lãng mạn, tự dưng kích thích cô người phụ nữ nhiều tuổi hơn còn chưa kết hôn.

Cô biết, càng không muốn gặp sẽ càng gặp phải, thật sự vô cùng buồn bực.

Thư Tinh Sở đến gần cô, “Mật Mật, em kết hôn?”

“Không có.” Thư Mật Nhi lắc đầu.

“Vậy sao em lại có một đứa con trai?” Thư Tinh Sở buồn bực hỏi.

Thư Mật Nhi nhún mày nhìn về phía chị ta, “Có gì không thể sao?”

Thư Tinh Sở bị cô hỏi cứng người lại, trong đầu chợt nhớ tới ba năm trước Úy Học Nghiêu cái trang ra nước ngoài, chẳng lẽ... Trong lòng cô có dự cảm xấu.

Nếu không phải Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp kết hôn, chỉ sợ Mật Mật sẽ không mang con trai trở lại, cô đã từng nhìn thấy Mạc Mạc, mắt đen, tóc đen...

Rất dễ nhận thấy, cha của bé nhất định là người châu Á.

Mật Mật vẫn dấu không nói, chẳng lẽ đứa nhỏ này của... Nghiêu sao?

Nghĩ tới khả năng này, Thư Tinh Sở lại cảm thấy cảnh ngộ của mình như sấm sét giữa trời quang, không thể! Nhất định không phải vậy!

“Cha đứa bé là ai?” Cô vẫn rất muốn biết.

“Không liên quan gì đến chị.” Thư Mật Nhi lạnh lùng cự tuyệt.

“Mật Mật!” Thư Tinh Sở chột kêu lên, biểu hiện hơi khủng hoảng.

Thư Mật Nhi liếc chị ta, “Thay vì nghi ngờ nọ kia, còn không bằng phụ trách cho tốt tình cảm của mình.”

Nói xong, cô chuẩn bị rời đi.

Thư Tinh Sở cũng rất cố chấp, giống như không biết rõ không để cho cô rời đi, một phát túm lấy tay cô, “Đứa bé kia, là của... Nghiêu sao?”

Giọng của cô hơi run rẩy, ánh mắt tha thiết mà chờ đợi.

Thư Mật Nhi không dám tin nhìn chị ta, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh, cười lạnh nhếch môi, “Chị đã không tin nhiệm chồng chưa cưới của chị như vậy, sao lại không tự mình đi hỏi anh ấy?”

“Có thật không?” Đôi môi của Thư Tinh Sở đã run lên.

Khoảnh khắc kia, đáy lòng Thư Mật Nhi dâng lên nỗi bi ai, tình yêu, lại có thể khiến cho người ta hèn mọn như vậy, Thư Tinh Sở đoan trang tao nhã, dịu dàng hào phóng trong quá khứ, hiện giờ thì sao?

Nghi ngờ, bàng hoàng, lo lắng, sợ, chị ta sống không một môi sao?

“Chị nghĩ nhiều rồi!” Thư Mật Nhi lạnh lùng bật ra bốn chữ, dùng sức hất tay chị ta ra, cách xa chị ta.

Sau khi cô rời đi, Thư Tinh Sở vẫn còn sững sờ đứng yên tại chỗ, tâm tình lập tức từ đáy vực bay vọt lên đỉnh, tốt quá! Đứa bé kia không phải của Nghiêu, không phải.

Trí tưởng tượng thật phong phú! Thư Mật Nhi vừa đi vừa nghĩ.

Đột nhiên, cô dừng bước, khó mà tin mở to hai mắt, lại nhắm lại, mở ra lần nữa.

Thật sự là anh! Sao anh lại xuất hiện trong hôn lễ của anh Nhĩ Hoàng?

Trong nháy mắt, trong lòng Thư Mật Nhi dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, vui vẻ, hưng phấn, khổ sở, đau lòng... Cô không biết nên thể hiện chính xác cảm nhận lúc này của mình như thế nào.

Anh rõ ràng cách mình trong gang tấc, rồi lại giống như xa tận chân trời.

Tại sao? Sao lúc trước anh muốn không chào mà đi? Tất cả lời ngon tiếng ngọt của anh đều là giả sao?

Cô từng bước một đến gần anh, hốc mắt dần ướt át, cô có quá nhiều vấn đề muốn hỏi anh, nhưng không biết nên nói từ đâu.

“Tiểu Lăng tử.”

Đang cùng đám bạn nói chuyện trời đất, Mạc Đông Lăng chợt nghe thấy có người gọi nữ danh của mình, không khỏi kinh ngạc quay đầu, là một người phụ nữ xa lạ, một bộ váy đỏ như lửa, gọi cảm xinh đẹp, đẹp đến không gì sánh được.

Anh kinh ngạc nhìn cô, hoàn toàn không nghĩ ra đã gặp cô ở đâu, giống như không lưu lại một chút ấn tượng nào, rất bối rối.

Một hồi lâu, anh mới lúng ta lúng túng mở miệng, “Tiểu thư, tôi biết cô sao?”

Lời của anh giống như một đạo sấm chớp nổ trên đầu Thư Mật Nhi, đánh cho hai mắt cô biến thành màu đen, lảo đảo lùi lại một bước, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghi Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17

“Tiểu Lăng tử, anh thật sự quên em sao?”

Thư Mật Nhi không hề chớp mắt nhìn anh, tròng mắt xanh thăm lóe ra nước mắt trong suốt, trong đó viết đầy uất ức và đau thương.

Nhóm người Đàng Cận Tư nhủ mảy trăm tư, đồng thời nhìn về phía người khởi xướng, đây đang diễn tuồng gì? Thì ra người đẹp tri kỷ của tiểu tứ trai rộng khắp toàn cầu, đi đến đâu cũng có thể gặp gỡ? Lại còn là một cô gái lai xinh đẹp, OMG!

Trong lòng Mạc Đông Lăng cũng rất kinh ngạc, nhủ mảy nhìn về phía cô gái lai xinh đẹp trước đẹp, vất hết óc cũng không nhớ nổi cô là ai?

Mặc dù trước kia anh nợ phong lưu rất nhiều, nhưng mỗi lần kết thúc đều nói rất rõ ràng rồi, cũng cho không ít tiền chia tay, chúng ta đều là người trưởng thành, coi như gặp mặt lần nữa cũng sẽ không dây dưa không dứt, đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống này, hoàn toàn không có chút xấu hổ ảm đạm, thêm vào đó con gái nhà người ta còn lả chầy chặc khóc nhìn anh, giống như anh đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy.

“À...” Anh bừng tỉnh hiểu ra nhìn cô.

Trên mặt Thư Mật Nhi xuất hiện vẻ mừng rỡ, rốt cuộc anh đã nhớ ra sao?

Nhưng mà, giây kế tiếp, cô bị đánh vào địa ngục lần nữa.

“Tôi nhớ ra rồi, ba năm trước đây trong một trấn nhỏ nào đó ở New Zealand, chúng ta đã từng có một cuộc gặp gỡ đẹp đẽ.” Mạc Đông Lăng cười đến không tìm không phổi.

Thư Mật Nhi thế nào cũng không ngờ tới anh sẽ nói ra như vậy, nước mắt không kiềm chế được nữa, cô từng nghĩ tới rất nhiều tình huống khi hai người gặp lại nhau, chỉ không nghĩ đến tình huống này.

Ba năm, quả nhiên có thể thay đổi rất nhiều chuyện, là cô quá ngốc rồi!

Cần môi thở hổn hển nhìn anh chằm chằm, trong mắt đầy áp rất nhiều tâm tình rất phức tạp, “Anh thật quá đáng!”

Cô tìm anh ba năm, trước sau vẫn không có tin tức, vốn cho rằng hai người gặp nhau lần nữa sẽ khai dậy khoảng thời gian hạnh phúc tuyệt vời mà đơn thuần, nhưng không ngờ người ta đã hoàn toàn quên cô rồi, mắt mắt trong đầu giống như vật nặng rơi xuống đất, “Bịch” một tiếng bẽ mặt.

Vì sao ông trời phải tàn nhẫn như vậy với cô?

Còn chê cô chịu hành hạ không đủ nhiều sao?

Úy Học Nghiêu xuyên qua đám người, tìm bóng dáng xin đẹp anh muốn gặp, hôm nay là hôn lễ của em gái, ngay cả việc công quán người, anh cũng sẽ nghĩ hết cách chạy tới, huống chi ở đây còn có thể nhìn thấy bóng người ngày đêm mơ tưởng.

Cho dù cách rất xa, anh chỉ cần nhìn một cái đã có thể phân biệt ra được bóng dáng của cô, vội vàng đi về phía cô.

Đến gần mới phát hiện mắt Mật Mật rung rung, thương yêu nói: “Mật Mật, em sao vậy? Bọn họ bắt nạt em?”

Ánh mắt không vui nhìn về phía Mạc Đông Lăng, cho dù anh và Mật Mật đã giải trừ hôn ước, cho dù người phụ nữ mình yêu mến đã không còn thuộc về mình, anh vẫn không cách nào quên đi được đoạn tình cảm lúc trước.

“Em không sao, nhận lầm người mà thôi.”

Thư Mật Nhi cố nén tâm tình của mình, khẽ lắc đầu chuẩn bị rời đi, cô không biết rốt cuộc đời trước mình đã tạo nghiệt gì, hai người đàn ông cô yêu đều không thuộc về cô, một sắp kết hôn với chị họ, một vốn quên cô.

“Mật Mật...” Dưới tình thế cấp bách Úy Học Nghiêu giữ cánh tay cô lại, anh không nỡ khi nhìn thấy cô bị bắt nạt.

“Buông em ra!”

Thư Mật Nhi khò sờ hất tay anh ra, hôm nay cô không nên trở về nước, không chỉ gặp được người cô không hy vọng nhìn thấy, còn gặp được Mạc Đông Lăng cô ngoài ý muốn “Mua” được ba năm trước, cũng bởi vì chung sống cùng anh nửa năm, cô mới dần thoát khỏi tình cảm đau đớn, thử quên người đàn ông cô đã yêu khắc cốt ghi tâm, học tiếp nhận người đàn ông khác, cũng... Yêu anh.

Nhưng hình như ông trời mở một trò đùa cợt lớn với cô, vào ngày cô quyết định dẫn anh gặp người lớn trong nhà, anh đột nhiên biến mất rồi.

Hôm nay, ngoài ý muốn gặp lại, nhưng anh lại quên mất mình.

“Này! Anh người đàn ông này xảy ra chuyện gì? Không thấy người ta không muốn sao? Có quân nhân lồi lồi kéo kéo như anh sao?”

Mạc Đông Lăng giống như trứng gà cực kỳ khó chịu, đi lên trước một bước, lấy tư thế đàn ông khiêu khích nhìn Úy Học Nghiêu.

Hành động của anh khiến trong lòng Thư Mật Nhi dấy lên hy vọng, anh... Anh ghen sao?

“Cậu là ai?”

Úy Học Nghiêu không vui liếc mắt nhìn Mạc Đông Lăng, hình như người đàn ông này có quan hệ gì đó với Mật Mật, nếu không cô ấy sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu ta, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Anh để ý tôi là ai làm gì! Quân nhân nên có vẻ của quân nhân, đừng lấy mạnh ăn hiếp yếu! Nhìn dáng vẻ của anh...” Mạc Đông Lăng càng nhìn càng thấy anh ta quen mặt, có cảm giác giống như đã gặp ở đâu, nhưng lại cảm thấy chưa từng gặp.

Không phải một mình anh có cảm giác này, nhóm người Đảng Cận Tư và Quan Hạo Lê đều cảm thấy người đàn ông trước mắt hơi quen mặt, rất giống một người bạn của bọn họ, nhưng nhiều hơn phần cường tráng, phong cách lại hoàn toàn khác nhau.

Đúng lúc này, Thư Tinh Sở đi đến, thân mật kéo cánh tay Úy Học Nghiêu, dịu dàng nói: “Nghiêu, anh đến khi nào vậy? Sao không nói với em một tiếng?”

Cô đã thấy rõ ràng tất cả tình cảnh vừa nãy, nói không ghen tuyệt đối là giả, nhưng đây là đường mình lựa chọn, coi như đánh nát hàm răng, cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Cô tin tưởng, một ngày nào đó, Nghiêu sẽ yêu thương cô.

“Vừa tới.” Giọng Úy Học Nghiêu hơi cứng nhắc, anh hết sức nhẫn nhịn kích động muốn đẩy cô ra, cố gắng khuyên nhủ bản thân: Cô ấy là vị hôn thê của mình, bất kỳ cử chỉ thân mật nào đều là bình thường.

Thư Tinh Sở đưa mắt nhìn sang em họ, “Mật Mật, em có khỏe không?”

Ánh mắt cô hữu ý vô ý liếc nhìn Mạc Đông Lăng, trong lòng nghĩ ngợi: Người đàn ông này là ai? Anh ta có quan hệ gì với Mật Mật?

“Tôi rất khỏe, chúc hai người hạnh phúc.”

Thư Mật Nhi cố gắng làm ra vẻ kiên cường nở nụ cười, coi như khổ sở hơn nữa, cũng không thể biểu hiện ra trước mặt Thư Tinh Sở.

Lúc gần đi, cô nhìn về phía Mạc Đông Lăng lần nữa, mơ hồ mang theo vẻ chờ mong, “Anh thật sự không biết em sao?”

Mạc Đông Lăng rất nghiêm túc nhìn cô chăm chăm hai giây, với tính cách của anh, đôi mắt trắng thay đen nói ra “Biết” cũng không phải không thể, nhưng không biết vì sao, anh không muốn lừa cô.

Trong lòng dâng lên một cảm giác rất kỳ quái, giống như rơi mất cái gì đó.

“Xin lỗi, tôi thật sự không biết cô.”

Anh nói cực kỳ thành khẩn, nơi nào đó trong lòng lại tự dung ê ẩm, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, đây là vì cái gì chứ? Rõ ràng trí nhớ trống rỗng, rõ ràng anh không biết cô gái trước mắt, nhưng khi nhìn thấy cô đau lòng thấy cô khóc, mình lại khó chịu, chẳng lẽ đây chính là tam sinh tam thế trong truyền thuyết? Cô giữ lại trí nhớ kiếp trước với mình, một mực tìm kiếm mình trong biển người mệnh mông sao? Anh không nhận được bắt đầu ảo tưởng.

Tia hy vọng cuối cùng trong lòng Thư Mật Nhi bắt đầu tan biến, đau đớn lan tràn khắp nơi, đắm vào ngũ tạng lục phủ.

“Không có việc gì, có lẽ tôi thật sự nhận nhầm người, trên đời này đáng đáp tương tự chỗ nào chẳng có, tôi vẫn chưa gặp được anh ấy mà thôi.”

Cô khịt mũi, ép mình mỉm cười, hôm nay là ngày vui anh Nhĩ Hoàng và Hợp Hợp trăm năm hòa hợp, cô cũng phải vui vẻ mới đúng.

Nói xong, dứt khoát xoay người đi, không để ý đến bất kỳ ai, đều không phải của cô, cần gì cố chấp đây?

“Này... Người đẹp, cô...”

Mạc Đông Lăng há miệng, phát hiện mình có nói gì cũng dư thừa, ngây ngốc nhìn bóng lưng cô dần đi xa, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát khó hiểu.

Anh rõ ràng không biết cô sao?

Tại sao lại có cảm giác đã từng quen biết chứ?

Ngón tay chậm rãi sờ lên ngực, chỗ này, lại đau...

Nhìn trong mắt mấy người Đảng Cận Tư, động tác của anh dĩ nhiên vô cùng kỳ quái, không khỏi hai mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời thoáng qua tia nghi vấn: Chẳng lẽ khoảng thời gian tiểu tứ mất tích chính là ở chung một chỗ với người đẹp kia?

Chuyện này, cũng quá kịch tính đi!

Mạc Đông Lăng vẫn ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Thư Mật Nhi cho đến khi biến mất không thấy gì nữa, ngạc nhiên hỏi, “Gần đây số đào hoa của em cũng quá thường xuyên nhỉ?”

Đằng Cận Tư, Nông Dịch Tiêu, Nam Hoa Cẩn và Quan Hạo Lê đồng thời ý vị sâu xa liếc nhìn cậu ta, tất cả đều có ý nghĩ riêng.

“Thế nào? Em nói sai sao?” Mạc Đông Lăng khó hiểu sờ lỗ mũi.

“Không có.” Bốn người cùng nhau trả lời.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, dưới sự chúc phúc của mọi người, Thư Nhĩ Hoàng và Úy Hợp Hợp vui kết liên cảnh, khung cảnh hoàn toàn sung sướng, khắp nơi tràn đầy hạnh phúc và ngọt ngào.

Thư Mật Nhi tránh không khỏi đám người náo nhiệt này, cô chỉ có thể cố ý giả bộ cười, chôn giấu khổ sở của bản thân.

Kể từ lúc vừa rồi mới nhìn thấy Mạc Đông Lăng, bóng dáng của anh vẫn không ngừng ẩn hiện trước mắt cô, mỗi lần xuất hiện, lòng của cô lại đau một phần.

Cô hỏi anh Nhĩ Hoàng tên của anh ấy, cũng tên Mạc Đông Lăng.

Không riêng gì khuôn mặt, ngay cả tên, cũng không hề sai.

Cô nghĩ mãi mà không hiểu, rốt cuộc ở đâu có vấn đề.

Thư Cách Gia nhìn thấy đáng về mắt hôn mắt vĩa của cô, còn tưởng rằng Úy Học Nghiêu và Thư Tinh Sở thành đôi thành cặp xuất hiện kích thích cô ấy, “Không sao chứ?”

Thư Mật Nhi lắc đầu, tỏ vẻ cô rất tốt.

“Đừng cậy mạnh, không phải còn có chị sao! Bất cứ lúc nào, chị đều đứng về phía em.” Thư Cách Gia cầm tay cô.

“Ừ.”

Hôn lễ vừa mới kết thúc, Thư Mật Nhi lập tức rời đi, cô cảm thấy mình sắp không thở nổi.

Mạc Đông Lăng phát hiện, ánh mắt mình vẫn không tự chủ mà di động theo Thư Mật Nhi, cùng lúc đó, trong lòng cũng trống trải, đó là một cảm giác không lời nói ra được.

Nhìn bóng lưng cô đơn lúc cô rời đi, trong lòng bỗng dưng bị nhéo đau.

Cái gì! Không phải anh vừa gặp cô gái xinh đẹp kia đã yêu rồi chứ? Mạc Đông Lăng nghi ngờ thầm nghĩ.

Sau đó dùng sức lắc đầu, anh nhất định trúng tà! Anh vẫn theo chủ nghĩa không chịu kết hôn sao lại có thể vừa nhìn thấy phụ nữ đã yêu chứ? Nói ra buồn cười đến muốn rụng răng!

Đột nhiên, phía trước xảy ra rối loạn nhỏ, một đồng phóng viên ùn ùn kéo đến, vây quanh Lương Chân Chân đến nước chảy không lọt, càng nổi điên hỏi một đồng vấn đề với cô.

Trong lúc nhất thời, hiện trường hoàn toàn mất khống chế.

Lương Chân Chân cũng bất hạnh bị người chen lấn ngã trên đất, bị thương nghiêm trọng.

Đằng Cận Tư giận đến sắc mặt đen sì, cả người bốc hỏa, chỉ hận không thể kéo toàn bộ đám phóng viên ra ngoài đánh chết.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, Mạc Đông Lăng dĩ nhiên phải ra chút sức, tạm thời quên được Thư Mật Nhi.

Nào có thể đoán được, duyên phận của hai người có ngăn cũng không đỡ nổi.

Hôm sau lúc mọi người đến bệnh viện thăm Lương Chân Chân, Mạc Đông Lăng và Thư Mật Nhi tình cờ “Chạm mặt” ở khúc quanh, sau khi thấy rõ là đối phương, hai người đều hơi kinh ngạc.

“Cô... Không sao chứ?” Mạc Đông Lăng quan tâm hỏi.

Thư Mật Nhi giống như bị giật mình đẩy tay Mạc Đông Lăng ra, nếu không biết, cần gì phải có liên quan đây?

Cô càng hốt hoảng, càng muốn rời khỏi, bước chân lại càng thêm loạn, thân thể không tự chủ được nghiêng người về trước, vừa đứng lúc ngã vào trong ngực Mạc Đông Lăng.

Cái ôm đã lâu, hơi thở đã lâu, đầu độc cô thật sâu.

Cảnh này vừa đúng lúc bị Nông Dịch Tiêu, Nam Hoa Cẩn, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny đi phía sau nhìn thấy, bốn người vẻ mặt nặng nề, càng ngày càng cảm thấy suy đoán chính xác.

“Buông tôi ra.”

Mặc dù rất nhớ cái ôm ấm áp này, nhưng Thư Mật Nhi vẫn rất lý trí đẩy anh ra, con trai Mạc Mạc vẫn trong phòng làm việc của bác sỹ chờ cô, cô chính thức có được, chỉ có thể cùng con trai sống nương tựa lẫn nhau.

Chìm đắm càng sâu, khổ sở chỉ có mình.

Mạc Đông Lăng ngưng ngưng buông cô ra, cảm giác ôm cô, thật tốt.

Anh cảm thấy trái tim mình hơi rung động.

Chẳng lẽ nói đây chính là chân mệnh thiên nữ trong cuộc đời anh sao?

Một ánh mắt, đã có thể để cho trong lòng anh như nai con đi loạn; một động tác, có thể để cho tình cảm mãnh liệt của anh bành trướng; một câu, có thể để cho anh rục rịch ngóc đầu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghi Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18

Nhìn bóng lưng hốt hoảng rời đi của Thư Mật Nhi, giữa hai chân mày Mạc Đông Lăng giống như dính vào một tảng cô đơn, cảm giác mất mát đó rất mãnh liệt, ở ngực, cảm giác đau đớn càng thêm ê ẩm.

Bốn người khác thấy dáng vẻ của anh như vậy, rồi rít cau mày, xem ra chuyện tám chín phần mười rồi.

Sau một lúc hoảng hốt, Mạc Đông Lăng đột nhiên trầm trọng nói chuyện lại: “Mọi người tin tưởng kiếp trước kiếp này không?”

Bốn người nhất trí lắc đầu.

“Nếu lúc trước, tôi cũng không tin, nhưng từ sau khi thấy Thư Mật Nhi, tôi muốn tin, mọi người nghĩ đi, tôi vốn không quen không biết cô ấy, tại sao mỗi lần nhìn thấy cô ấy lại có cảm giác đã từng quen biết, thấy cô ấy khổ sở, trong lòng tôi cũng không thoải mái... Nếu như đây không phải kiếp trước kiếp này, mọi người nói, đây là tại sao?” Mạc Đông Lăng tỏ vẻ chăm chú nhìn bọn họ.

Nông Dịch Tiêu mất tự nhiên “Khụ khụ” hai tiếng, muốn nói lại thôi, “Chuyện này... Cũng không phải không có khả năng khác.”

Lời này vừa nói ra, Nam Hoa Cẩn, Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny đều nhìn Nông Dịch Tiêu, sợ anh nói ra lời kinh người gì nữa.

“Việc này có thể như thế nào?” Mạc Đông Lăng hào hứng dạt dào hỏi.

“Ý của nó, có thể hai người gặp nhau trong mộng.” Nam Hoa Cẩn vội vàng cướp lời.

“Đúng vậy! Gặp gỡ trong mộng, cảnh đẹp thiên nhiên cỡ nào!” Nông Dịch Tiêu theo lời.

Quan Hạo Lê và Tiết Giai Ny bên cạnh cố nén cười đến khổ sở, hai kẻ dở hơi này, năng lực phân tích cũng quá đi?

Mạc Đông Lăng chắc chắn không tin tưởng lời bọn họ nói, bọn họ chỉ biết trêu chọc mình thôi! Hừ lạnh một tiếng, đi ra cửa chính bệnh viện đầu tiên.

Thư Mật Nhi cảm thuốc trở lại phòng làm việc của bác sỹ thì con trai Mạc Mạc đang khéo léo ngồi đó, không hoạt bát nhào về phía mình như bình thường, mà có vẻ bệnh tật nghiêng đầu.

Cô đau lòng ôm con trai vào trong ngực, yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của con, “Mạc Mạc, nói cho mẹ, có phải rất khó chịu không?”

Mạc Mạc có hiểu biết lắc đầu, từ nhỏ bé đã đi theo mẹ, biết mẹ kiếm tiền nuôi mình không dễ dàng, cho nên vẫn luôn rất ngoan.

Con trai càng hiểu chuyện, lòng Thư Mật Nhi càng nhéo đau, lại nghĩ tới Mạc Đông Lăng đã quên mình, chưa xót nồng đậm này ăn mòn nội tâm của cô.

“Thật sự là con ngoan của mẹ.” Cô ôm chặt con trai vào trong người.

Buổi tối, cho Mặc Mặc uống thuốc xong, sau khi dỗ dành bé ngủ say, Thư Mật Nhi nằm trên giường thật lâu vẫn không ngủ được, gấp mặt anh, khiến cho hy vọng đã bị dập tắt trong lòng mình dấy lên, nhưng mà, anh lại quên mình, đây không thể nghi ngờ là một đả kích trí mạng.

Liên tục mấy đêm rồi, cô vẫn mất ngủ.

Lật qua lật lại vẫn không ngủ được, chỉ có thể đứng dậy rót cho mình ly nước, choàng áo khoác ngoài ra ban công.

“Mật Mật?”

Thư Từ Nhiễm khát nước đứng dậy uống nước, nhưng không ngờ nhìn thấy một người phụ nữ đứng trên ban công, bóng dáng hư hư thực thực.

“Mẹ, mẹ thức dậy làm gì?” Thư Mật Nhi quay đầu hỏi.

Thư Từ Nhiễm bưng ly đến gần con gái, “Còn đang lo lắng vì Mặc Mặc?”

“Không có! Con chỉ ngủ không được.” Thư Mật Nhi mân mê tóc mai.

“Rốt cuộc cha của Mặc Mặc là ai? Là người đàn ông con muốn mang về nhà ba năm trước đây sao? Là người gặp ở bệnh viện?”

Thư Từ Nhiễm có lòng dạ muốn biết rõ ràng người đàn ông đã hại con gái là ai, bà đi tìm Caroline mấy lần, từ trong miệng con bé cũng biết mình đã từng gặp, nhưng lần đó vội vàng nhìn thoáng qua, bà không có ấn tượng gì rồi.

“Mẹ, con không muốn nói.”

“Con đùa bé này...” Thư Từ Nhiễm thở dài, cá tính của con gái chính là quá quật cường, ai khuyên cũng không được.

“Mẹ, xin lỗi, đã để cho mẹ và cha lo lắng.” Thư Mật Nhi khó chịu cúi đầu.

Thư Từ Nhiễm cảm thấy lạnh buốt của con gái, “Đứa bé này, chúng ta là người một nhà.”

Khiến Thư Mật Nhi không ngờ chính là, hôm sau, anh Nhĩ Hách hẹn cô đi uống trà chiều.

“Nhận ra cậu ta không?” Thư Nhĩ Hách đẩy một tấm hình sang, rõ ràng là hình Mặc Đông Lăng.

Thư Mật Nhi cố gắng hết sức che giấu vẻ kinh ngạc của mình, nhưng ánh mắt hốt hoảng đã tiết lộ tâm tình của cô, lòng nghi ngờ nặng nề: Anh Nhĩ Hách lại điều tra ra nhanh như vậy?

Cô lắc đầu.

“Thật sự không quen?” Thư Nhĩ Hách hỏi một lần nữa.

Thật ra, không cần hỏi anh cũng biết được đáp án, Mật Mật tuyệt đối biết Mặc Tiểu Tứ.

Thư Mật Nhi lại lắc đầu lần nữa.

“Cậu ta tên Mặc Đông Lăng, là học đệ thời đại học của anh, quan hệ với anh không tệ.” Thư Nhĩ Hách chậm rãi nói.

Thư Mật Nhi hoàn toàn không ngờ sẽ là như thế, kinh ngạc há to mồm.

“Ba năm trước đây, bốn anh em Mặc Tiểu Tứ đánh cược, người thua cược sẽ bị bắt đến chợ đêm Las Vegas tiến hành đấu giá, vốn đây chỉ là trò chơi, chỉ một lần đi ngang qua sân khấu thôi, nhưng không may mắn chính là, ông chủ đánh dấu sai mã số của Mặc Tiểu Tứ với người khác, hơn nữa người mua đặc biệt, tại anh tìm hơn nửa năm cũng không tìm ra cậu ta.”

Thư Nhĩ Hách dừng lại uống một ngụm trà, tron cổ.

Nghe thế, Thư Mật Nhi đã không cách nào dùng giật mình để hình dung, lại có chuyện trùng hợp như thế?

“Em cũng biết, anh không hiểu chuyện tìm người, nên giao nó cho Cách Cách, kỳ quái chính là, manh mối có lúc bị đứt, để cho tại anh không có cách nào ra tay, đến hai ngày trước sinh nhật tám mươi của Louis lão tiên sinh, người Cách Cách phát hiện ra cậu ta ở đầu đường Luân Đôn, sau đó không chẻ ra vào trên đất liền và trên biển ở Luân Đôn, giăng dây người tìm kiếm.”

Trái tim Thư Mật Nhi đã kéo lên tới tận cổ họng rồi, trong đầu nhanh chóng nhớ lại hai ngày trước sinh nhật ông nội đã đi dạo phố với Cách Cách, khi đó chị ấy nhận một cú điện thoại, nói đang tìm người nào đó, mình còn buông lời trêu đùa có phải là kẻ thù của chị ấy không. Giờ ngẫm lại, thật buồn cười.

Người Cách Cách muốn tìm xa cuối chân trời, gần bên cạnh cô.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến, sau đó Cách Cách có nói một câu mà cô không nghe rõ, có lẽ đó chính là một câu mẩu chốt nhất, nhưng bị các cô xem nhẹ.

“Ngay chiều ngày sinh nhật lão tiên sinh Louis, người Cách Cách tìm được Mạc Tiểu Tứ rồi, nhưng trong quá trình đã phát sinh một vài sự cố ngoài ý muốn...”

Nói đến đây, Thư Nhĩ Hách dừng lại hồi lâu.

Ngoài ý muốn? Thư Mật Nhi nhảy cảm nắm được chữ mẩu chốt, đôi mắt màu xanh thăm thẳm lớn, cô vội vàng muốn biết sau đó xảy ra chuyện gì.

“Kẻ thù Cách Cách tìm tới bọn họ, nhất định cướp đi Mạc Tiểu Tứ, trong lúc đó đã xảy ra vụ sống mái với bọn họ, trong lúc hỗn loạn, đầu Mạc Tiểu Tứ bị người đánh một đòn nghiêm trọng, cũng may mắn người của Elias đến rất đúng lúc, xoay chuyển cục diện.”

“Sau đó thế nào?” Giọng Thư Mật Nhi hơi run rẩy, khó trách cô gọi nhiều cú điện thoại như vậy cũng không ai nghe, khó trách anh cứ thế im hơi lặng tiếng biến mất không tiếng động.

“Sau đó, đưa đến bệnh viện cứu chữa, bác sỹ nói não bộ của cậu ấy bị trọng thương, mất ký ức có lựa chọn.” Trong lòng Thư Nhĩ Hách đã hoàn toàn chắc chắn, người lúc trước mua Mạc Tiểu Tứ đi, chính là em họ ngồi đối diện mình – Mật Mật.

“Mất trí nhớ có lựa chọn?” Thư Mật Nhi không hiểu hỏi lại.

Thư Nhĩ Hách gật đầu, “Cậu ấy vốn không phải mất trí nhớ hoàn toàn, chỉ mất trí nhớ khi mất tích, hơn nửa năm này chính là một đoạn trống rỗng với cậu ấy.”

“Tại sao phải như vậy?”

“Không biết, mà ngay cả bác sỹ cũng không cách nào giải thích lý do trong đó, tui anh đều cho rằng trong lúc cậu ấy mất tích gặp chuyện không may, nên quyết định giấu cậu ấy không nói cho cậu ấy biết, đến khi... Hai người gặp nhau lần nữa.”

Bây giờ Thư Mật Nhi mới hiểu được anh Nhĩ Hách đã biết tất cả rồi, hôm nay hẹn mình đi ra cũng để nói chân tướng cho mình.

“Quả nhiên là ý trời trêu ngươi.” Môi cô tự động nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Thì ra Mạc Đông Lăng vẫn ở bên cạnh cô, nhưng cô sao cũng không tìm được...

“Mạc Mạc là con hai người?” Thư Nhĩ Hách nói trúng tim đen.

Nếu là như vậy, chuyện cũng dễ xử lý, Mạc Tiểu Tứ vốn không phải kẻ phụ bạc trong tưởng tượng của bọn họ, mà là mất ký ức.

Thư Mật Nhi lặng im không nói, tương đương với chấp nhận.

“Mật Mật, anh biết Mạc Tiểu Tứ hơn bốn mươi năm, anh hoàn toàn tin tưởng phương diện nhân phẩm của cậu ấy, tỏ ra bất cần đời, chơi bụi hoa, nhưng trên thực tế cậu ấy rất chung tình.”

Chuyện đã đến nước này, đáy lòng Thư Nhĩ Hách vẫn hy vọng Mật Mật và Mạc Tiểu Tứ có thể đi đến cùng, duyên phận hai người coi như đủ sâu, ngay cả con trai cũng có rồi, có thể nhìn thấy yêu đủ sâu.

“Anh Nhĩ Hách, anh ấy thật sự đã quên em.”

Thư Mật Nhi cắn môi nói, mặc dù ba năm trước đây anh mất tích là ngoài ý muốn, nhưng vì cái gì lại quên mình?

“Anh tin tưởng, cậu ấy sẽ nhớ ra.” Thư Nhĩ Hách rất chắc chắn.

“Chẳng lẽ vẫn muốn em chờ đợi như vậy sao?”

“Không phải em đã đợi ba năm sao? Em rất yêu Mạc Mạc, cũng rất yêu Mạc Tiểu Tứ, đúng không?” Thư Nhĩ Hách nói một câu chọc thủng tâm tư của cô.

Thư Mật Nhi mím môi không nói, anh Nhĩ Hách nói không sai, mình vẫn không quên anh ấy được, nhưng anh ấy đã quên mình thì không nên!

Suốt ba năm qua, cô chảy bao nhiêu nước mắt, đau lòng bao nhiêu lần? Hay lúc sinh Mạc Mạc đau đến chết đi sống lại, khi đó anh đang ở đâu?

Nói không chừng đang phong lưu khoái hoạt cùng người phụ nữ khác!

Nghĩ đến đây, bức dọc trong lòng cô không cách nào dẹp yên, muốn mong nhận được sự tha thứ của mình, không dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19

Mà bên Mạc Đông Lăng, cũng từ nhị ca, tam ca và Quan Hạo Lê mới biết chuyện mình đã từng mất trí nhớ, chỉ cảm thấy vô cùng không tưởng tượng nổi, sự kiện máu chó mất trí nhớ lại xảy ra trên người mình?

Cảm giác trong lòng anh rất mâu thuẫn, vừa hy vọng đây không phải là thật, lại hy vọng đây là thật.

Mới nghe được tin, trực giác nói cho anh biết bọn họ đang đùa giỡn, làm sao có thể!

Vậy mà, vẻ mặt đều đặn nề, hoàn toàn không giống như cố làm ra vẻ huyền bí.

Trong nháy mắt, trong đầu anh bỗng nhiên thoáng hiện ra lúc mới gặp gỡ Thư Mật Nhi, lúc dáng vẻ hoa lệ đầm mưa của cô nhìn mình, nếu quả thật như nhị ca từng nói, cô ấy, chẳng phải đã tìm mình ba năm?

Lập tức, có một tình cảm không khỏi lảng lạng chảy xuôi trong lòng.

Đợi sau khi mấy anh ấy rời đi, một mình anh ngồi trên ghế sa lon uống rượu ngắm người, trong đầu quanh quẩn mấy lời bọn họ vừa nói, trong lòng xúc động thật lâu.

Ba năm trước đây, mình lại có một kinh nghiệm thần kỳ như vậy! Bị mang đi chợ đêm đầu giá, mất tích hơn nửa năm, lúc tìm được lại ngoài dự đoán quên sạch chuyện lúc mất tích không còn một mống.

Anh nhú mày, nếu yêu khắc cốt ghi tâm, sao có thể không nhớ chút nào đây?

Tâm tình phiền não buồn bực nhấp một ngụm rượu, lần này đi Hongkong, hình như sâu xa bên trong đã định trước rồi.

Anh nghiêm túc suy nghĩ một đêm, mặc kệ là nguyên nhân gì khiến bản thân đã quên mất đoạn trí nhớ này, anh phải bắt nó tìm về, không thể cứ đàn độn u mê tiếp như vậy.

Có lẽ Thư Mật Nhi chính là người phụ nữ duy nhất mình yêu, cứ bỏ lỡ như vậy, từ nay về sau chắc chắn anh sẽ hối hận.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi sáng hôm sau, anh quyết định đi tìm cô.

Đáng tiếc, anh vẫn còn chậm một bước, người giúp việc nhà họ Thư cho anh biết Thư Mật Nhi đã đi rồi.

“Cái gì? Đi?” Mạc Đông Lăng nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy! Sáng sớm nay Mật Mật tiểu thư đã mang theo tiểu thiếu gia đi sân bay rồi.”

“Tiểu thiếu gia?” Khóe môi Mạc Đông Lăng giật giật, rốt cuộc đây là tình huống gì?

“Đúng, tiểu thiếu gia là con trai của Mật Mật tiểu thư.”

Lời người giúp việc tương đương với đánh Mạc Đông Lăng đến đáy vực, “Cô ấy... Đã kết hôn rồi?”

“Không có, chúng tôi những người giúp việc không rõ tình huống cụ thể.” Nữ giúp việc lắc đầu.

Chẳng lẽ, đứa bé kia là con mình? Mạc Đông Lăng bị cách nghĩ vừa khủng bố vừa giật mình của bản thân dọa cho sợ hết hồn, năng lực ảo tưởng của con người, quả nhiên là vô biên vô hạn không bị hạn chế.

Đi ra khỏi nhà họ Thư, anh vội vàng lái xe ra sân bay, hiện giờ anh cần khẩn cấp gặp được Thư Mật Nhi và con của cô, chân tướng rốt cuộc là gì, anh nhất định phải tự mình biết rõ ràng.

Sau khi đỗ xe xong, anh xông ào vào sảnh chính sân bay, bởi vì đi quá nhanh, suýt chút nữa va vào một người đẹp.

“Xin lỗi! Tôi đang vội.” Anh vội vàng nói lời xin lỗi.

“... Là cậu?” Người phụ nữ trung niên xinh đẹp bên cạnh người phụ nữ xinh đẹp kinh ngạc nói.

Mạc Đông Lăng ngây ngẩn cả người, không phải chứ? Rốt cuộc trong lúc anh mất trí nhớ đã xảy ra chuyện gì, sao còn tồn tại một người phụ nữ trung

niên xinh đẹp cũng nhận ra anh?

Thật không ngờ, người anh gặp chính là hai người đã tiễn mẹ con Thư Mật Nhi lên máy bay – Thư Tử Nhiễm và Thư Cách Gia.

“Cô, cô biết anh ta?” Mới đầu Thư Cách Gia không chú ý nhìn, càng nhìn càng cảm thấy quen mặt.

Thư Tử Nhiễm đương nhiên nhớ rõ, bà có khả năng gặp bất kỳ ai đều không quên được, chứ đừng nói tới người đàn ông die enda anle equu ydonn đã xuất hiện bên cạnh con gái mình, ấn tượng của bà càng khắc sâu, ba năm trước đây đã từng gặp một lần trong bệnh viện thì nhớ kỹ.

Mặc dù Mật Mật vẫn không chịu nói cha của Mạc Mạc là ai, nhưng từ chỗ Caroline, bà biết được chính là người đàn ông trước mắt!

“Đâu chỉ là biết!” Thư Tử Nhiễm hừ lạnh một tiếng, dám bắt nạt con gái bà, cậu ta sẽ có kết quả tốt sao!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Mạc Đông Lăng, anh chắc không có sức quyến rũ lớn như vậy chứ? Tuổi này cũng quá lớn rồi!

Thư Cách Gia rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Mạc Đông Lăng, “Này! Khoan hãy nói, tôi cũng cảm thấy anh rất quen mắt.”

Không trách được cô nhận không ra, khi tìm người lúc trước nhìn chính là ảnh chụp, sau khi tìm được cũng chỉ gặp đáng về bị thương của anh một lần trong phòng bệnh, ngay cả nói cũng chưa từng nói.

Mặt Mạc Đông Lăng đầy vạch đen, đây... Là sự kiện quỷ dị trong truyền thuyết sao?

“Tôi nhớ ra rồi! Anh chính là học đệ Mạc Đông Lăng được đại ca tôi kêu tôi hỗ trợ tìm kiếm!” Thư Cách Gia đột nhiên nghĩ ra.

“A... Chẳng lẽ cô chính là ... Thư Cách Gia trong truyền thuyết?” Mạc Đông Lăng chưa tính hồn.

A di đà Phật, may mà anh đoán đúng, nếu không, thật thảm!

Thư Tử Nhiễm ở bên cạnh nghe được cực kỳ buồn bực, không phải cậu ta tên Lăng Đông Mạc sao? Sao lại thành Mạc Đông Lăng học đệ của Nhĩ Hách? Chẳng lẽ không phải cùng một người?

“Truyền thuyết không dám nhận, anh vội vã như vậy để làm gì?”

“Mật Mật cô ấy đi rồi sao?” Mạc Đông Lăng đã biết Thư Cách Gia chính là chị họ của Thư Mật Nhi, cho nên hỏi cô ấy nhất định không sai.

“Rốt cuộc cậu là Lăng Đông Mạc hay Mạc Đông Lăng?” Giọng Thư Tử Nhiễm không được tốt.

“Chào đi, kẻ hèn này họ Mạc tên Đông Lăng.” Mạc Đông Lăng lễ phép trả lời, anh cảm giác được người phụ nữ trung niên này có kiến về anh.

“Hừ! Khó trách được vừa biến mất chính là ba năm, hóa ra cho tên giả!”

Thư Cách Gia hơi không hiểu, “Cô, có phải cô nhận nhầm người không? Anh ấy là học đệ Mạc Đông Lăng của đại ca, lúc trước cháu vẫn phải người đi tìm kiếm, bởi vì đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, não bộ của anh ấy bị thương nặng, mất đi một phần trí nhớ.”

Nói đến đây, Mạc Đông Lăng cũng hiểu, thì ra người phụ nữ trung niên xinh đẹp này là mẹ của Thư Mật Nhi, ba năm trước đây nhất định bà đã gặp mình, cho nên mới có thể tức giận như thế.

“Di, hết sức xin lỗi! Cháu thật sự không nhớ một số chuyện của ba năm trước đây, nếu có mào muối với ngài mong được tha lỗi, cháu cũng không muốn thấy kết quả này, hy vọng ngài có thể cho cháu dieendaanleequydonn một chút thời gian, cũng xin ngài tin tưởng cháu.” Mạc Đông Lăng lấy thái độ thành khẩn nói.

Thư Cách Gia luôn luôn thông minh, ngay sau đó hiểu được xảy ra chuyện gì, tròng mắt đen đột nhiên lạnh lùng nhìn Mạc Đông Lăng chằm chằm, “Anh chính là kẻ bạc tình kia?”

Trên trán Mạc Đông Lăng đầy mồ hôi, “Trong chuyện này tôi cũng xui xẻo hờ hờ, cũng là người bị hại.”

“Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất nhanh chóng nhớ ra chuyện ba năm trước đây, dám có lỗi với Mật Mật, cẩn thận tôi tìm anh tính sổ!” Thư Cách Gia tỏ vẻ chị cả.

“Ặc... Tôi cũng hy vọng trí nhớ của mình có thể mau chóng khôi phục.”

“Cậu đã đến muộn, Mật Mật đi rồi.” Thư Tử Nhiễm thấy thái độ của cậu ta thành khẩn, giọng điệu hơi hòa hoãn hơn.

“Cô ấy đi đâu?” Mạc Đông Lăng vội vàng hỏi.

“Không biết, bây giờ cô ấy không có chỗ ở cố định.” Thư Cách Gia cố tình chơi khó.

Mạc Đông Lăng đau đầu, xem ra bản thân mình đã âm thầm đắc tội một số người, nằm cũng trúng đạn.

Sau khi chia tay hai cô cháu Thư Từ Nhiễm, Thư Cách Gia, Mạc Đông Lăng lập tức gọi điện thoại cho người điều tra tin tức tức chuyển bay giúp mình, rất nhanh, đã tra được Thư Mật Nhi đi New Zealand.

Anh không chút do dự mua vé máy bay, nhưng mấy giây trước khi lên máy bay nhận được điện thoại khẩn của trợ lý Tư Đồ Duệ, nói mấy vị cổ đông trong công ty xuất hiện hành động lạ, nếu không quay về, hậu quả không gánh được.

Hơn nữa, cổ phiếu của công ty đã sụt giảm một tuần liên tục, gặp phải nguy cơ không lỗ trước nay chưa từng có.

【Mạc tổng, tôi không ép xuống nổi.】

Nếu không phải thật sự không thể ra sức, Tư Đồ Duệ chắc chắn không nói ra lời không may này, anh ta là trợ thủ đắc lực trong công việc của Mạc Đông Lăng, cũng là bạn tốt của anh.

“Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Mạc Đông Lăng do dự hai phút, giải trí Kinh Hoàng do anh một tay tạo dựng nên, bỏ ra di end anl equ ydo nn không ít tâm huyết và cố gắng, hôm nay lại bởi vì sự kiện tai tiếng trước đó mà huyền não đến cổ đông công ty lòng người bàng hoàng, rõ ràng có người âm thầm ngáng chân anh, muốn cho anh phá sản.

Chỉ có điều, người này tính toán tốt quá!

Mạc Đông Lăng anh, là loại người dễ dàng nhận thua sao?

Nhìn sân bãi trống trải, anh hít vào một hơi thật sâu: Mật Mật, đợi anh thêm vài ngày được không? Chờ anh xử lý xong chuyện của công ty sẽ đi tìm em, như vậy, anh sẽ không lo trước lo sau.

Năm ngày sau đó, chờ đến khi anh chạy tới New Zealand, Thư Mật Nhi đã mang theo con trai sang Italy biểu diễn rồi.

Trong thời gian này, Thư Mật Nhi mong đợi anh đến tìm mình, nhưng mất mát hết ngày này đến ngày khác, để cho lòng hy vọng tràn đầy của cô lập tức bể tan tành.

Thì ra mình đánh giá quá cao bản thân!

Cô đau lòng mấy ngày thì Mạc Đông Lăng cũng không dễ chịu, làm thêm giờ xử lý việc công mỗi đêm, cổ phiếu của công ty đã sụt giảm đến không thể sụt tiếp rồi, anh phải nghĩ cách kéo lại cân khôn.

Triệu tập hội nghị cổ đông, mời phóng viên, tổ chức họp báo....

Ngày ngày phải đi họp, ngày ngày phải đối mặt với một đám người chất vấn và đặt câu hỏi, năm ngày, anh ngủ chưa tới bảy tiếng đồng hồ, mắt thâm quầng ra rồi, râu ria trên cằm cũng dài ra.

Mạc Đông Lăng trầm nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong chuyện của công ty, thời gian kéo dài càng lâu, càng bất lợi cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20

Bóng đêm, giống như một màn sân khấu màu đen, chậm rãi kéo ra.

Mạc Đông Lăng vuốt đôi mắt chưa xót, đứng dậy đi đến cửa sổ sát đất, tầm mắt ở đây vô cùng tốt, có thể nhìn thấy đèn sáng trưng trong thành phố.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại thanh thúy vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh, nhìn hiển thị cuộc gọi đến, vội vàng nhận.

【Mạc tiên sinh, đã tra được Thư tiểu thư bây giờ đang ở Italy, vị trí cụ thể tôi sẽ nhắn vào điện thoại của ngài】

“Được.” Một chữ sạch sẽ lưu loát, khóe môi anh nhếch lên chút vui sướng.

Rất nhanh, tin nhắn liền tới, anh lập tức gọi điện thoại cho máy bay riêng của mình, để cho người ta chuẩn bị suốt đêm cất cánh bay đến Italy.

Mạc kệ trí nhớ của anh mất đi bao nhiêu, từ giờ trở đi, anh muốn tìm trở về hoàn toàn.

Trong sân khấu nào đó ở Italy.

Thư Mật Nhi ngồi ở phía sau sân khấu hoá trang, mấy ngày nay diễn xuất liên tiếp, mỗi lần sau khi kết thúc cũng sắp rạng sáng, về đến nhà thì thấy thân thể nhỏ nhỏ của con trai cuộn mình ở trên ghế sofa, trong lòng nơi nào đó, hung hăng đau mấy cái.

Cô không phải một người mẹ tốt có trách nhiệm, Mạc Mạc mới hai tuổi, là lúc cần ba mẹ làm bạn nhất, cô cái gì cũng không thể cho con.

“Mật Mật, tới lượt cô.”

Người bên cạnh thấy nàng ngầy ngốc ngồi, không khỏi nhắc nhở.

“A.....” Thư Mật Nhi lên tiếng, rồi cầm đàn vi-ô-lông đi đến trên đài.

Khúc nhạc của cô như xâm nhập vào sinh mạng, để cho người xem dưới đài thấm sâu say mê trong đó, tất cả cảm xúc đều bị kích thích, dần dần phóng đại.

Mạc Đông Lăng ngồi ở vị trí phía xa, anh tới tương đối trẻ, chỗ ngồi tốt đều bị người khác chiếm, từ đầu tới đuôi, anh đều thật sự lắng nghe, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một cảnh tượng quen thuộc.

Ba năm trước, anh cũng từng ngồi ở dưới đài nghe cô biểu diễn sao?

Anh không thể không thừa nhận, khúc nhạc của cô có linh tính, có thể xâm nhập lòng người, thậm chí là linh hồn, biểu diễn xong, dưới đài im lặng như tờ, tất cả đều đã nín thở ngưng thần thưởng thức khúc nhạc tuyệt mỹ.

Mạc Đông Lăng mặc dù không hiểu âm nhạc, nhưng anh nghe vẫn biết tốt xấu, không khỏi lại chăm chú nhìn người phụ nữ đang cầm đàn vi ô long, khuôn mặt xinh đẹp của cô thấp thoáng trong ánh đèn, trắng nõn mà thánh khiết.

Người con gái như vậy, sẽ yêu thương mình?

Anh có chút nghi hoặc, năm đó rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến cô lại mua mình, cùng mình sớm chiều ở chung hơn nửa năm, khi đó mình, ôm tã, tình như thế nào lại cam tâm tình nguyện lưu lại?

Tình yêu, trong ý tưởng của anh, luôn luôn không tồn tại.

Không nghĩ tới, anh cũng từng có một lần yêu oanh oanh liệt liệt, cũng không ngờ ông trời muốn có ý trừng phạt anh, cướp đi đoạn trí nhớ tươi đẹp kia.

Một khúc kết thúc, toàn trường bật phát ra tiếng vỗ tay mãnh liệt.

Thư Mật Nhi tao nhã khom lưng, cảm ơn người xem, sau đó xoay người đi ra lối ra.

Từ đầu đến cuối, cô cũng không có nhìn Mạc Đông Lăng, bởi vì bóng dáng của anh núp trong bóng tối, mà còn vị trí ở phía xa, căn bản là nhìn không thấy.

Sau khi cô xuống sân khấu, Mạc Đông Lăng cũng đứng dậy rồi đi, anh muốn đi tìm cô.

Thư Mật Nhi đơn giản tháo hết trang sức chuẩn bị đi về, Mạc Mạc một người ở nhà, cô cực kỳ lo lắng.

Từ phòng trang sức đi ra ngoài, phải đi qua một đoạn hành lang dài, cô đi rất nhanh, chỉ nghĩ đến nhanh về nhà với con trai, lúc đi qua khúc quanh, không ngờ phía trước đột nhiên xuất hiện một bó hoa hồng thật to màu đỏ, dọa cô lui về phía sau hai bước, còn tưởng rằng lại gặp fan điên cuồng.

Cô lui về sau hai bước, không nghĩ đến chuyện này.

Nhưng mà, để cho cô ngoài ý muốn chính là -

Mạc Đông Lăng xuất hiện phía sau bó hoa hồng, vẻ mặt chân thành nói: “999 đóa hoa hồng, đại biểu tâm ý của anh.”

Nhịp tim của Thư Mật Nhi đập mạnh nhanh hơn, anh đến đây? Anh đã nhớ lại toàn bộ sao?

“Mật Mật, mặc dù anh không có nhớ được chuyện của trước kia của chúng ta, nhưng xin em cho anh cơ hội chăm sóc em được không?” Mạc Đông Lăng chân thành nói.

“Tôi không cần thương hại.” Thư Mật Nhi lạnh giọng cự tuyệt.

Mạc Đông Lăng đi đến trước mặt cô, con ngươi đen sáng ngồi nhìn chăm chăm cô, “Anh không có một chút ý tứ thương hại em, anh nghĩ muốn cùng em yêu đương một lần nữa, có được không?”

Thư Mật Nhi kinh ngạc há mồm, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, “Tôi rất bận, không rảnh.”

“Vậy anh... ngã lại một lần.” Mạc Đông Lăng am hiểu nhất là mặt dày mày dạn.

“Anh! Tránh ra!” Thư Mật Nhi bị của lời nói của anh biến thành dở khóc dở cười, trong lòng nhớ con trai, chỉ muốn nhanh chút trở về.

“Trừ phi em đáp ứng anh, nếu không anh vẫn đi theo em.” Công phu múa mép khua môi của Mạc Đông Lăng là hạng nhất.

Thư Mật Nhi không kiên nhẫn liếc anh một cái, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc như vậy, trong lòng không biết là nên vui vẻ hay là không vui. “Tùy anh!” Cô ném một câu nói liến nghiến người đi tới.

Khóe môi Mạc Đông Lăng nhếch lên, cầm hoa bình tĩnh đi theo phía sau cô, trí nhớ không có cũng không có quan hệ, từ từ nhớ lại không được sao?

Bên ngoài nhà hát, Thư Mật Nhi kiên trì lái xe của mình trở về, nhưng Mạc Đông Lăng lại tự đề cử mình muốn làm tài xế.

“Em là con gái đi về về nhà quá muộn không an toàn, về sau sẽ do anh đưa đón em.”

“Không cần!”

Mạc dù nghe lời này rất hưởng thụ, nhưng Thư Mật Nhi không nghĩ mình nhanh như vậy liền tha thứ cho anh, anh không có ở đây ba năm, mình cũng vẫn một mình, đã thành thói quen rồi.

Dựa vào cái gì anh vừa xuất hiện thì mình phải thích ứng với sự tồn tại của anh?

“Mật Mật, sau này để anh tới chăm sóc hai người, được không?” Mạc Đông Lăng nắm chặt cánh tay của cô.

Thư Mật Nhi ngạc nhiên nhìn về phía anh, anh biết chuyện của Mạc Mạc?

“Anh.. Biết rồi?”

“Ngày đó khi em đi anh liền đến nhà họ Thư tìm em, nghe người giúp việc nói em có con trai, ở sân bay, anh còn gặp mẹ và chị họ của em.” Mạc Đông Lăng thành thực nói.

Chuyện ở sân bay Thư Mật Nhi nghe Cách Cách nói tới, chỉ là không đoán được người giúp việc kia trong lúc vô ý nói lỡ miệng.

“Con trai là của một mình tôi.”

Cả người cô đề phòng liếc nhìn Mạc Đông Lăng, Mạc Mạc là hy vọng sống duy nhất của cô, cũng là tâm can bảo bối, tuyệt đối không có khả năng lấy bé làm giao dịch gì.

“Anh chỉ muốn chăm sóc tốt cho hai mẹ con em, làm một người đàn ông đầy trách nhiệm.”

“Tôi không cần anh phụ trách.” Thư Mật Nhi không muốn dùng con trai cùng trách nhiệm trói chặt anh, cô muốn, là anh thật lòng với mình, thật lòng yêu mình.

Mạc Đông Lăng biết cô lại hiểu lầm, “Mật Mật, em biết anh không có ý như vậy, nếu như có thể, anh hy vọng mình chưa bao giờ mất trí nhớ, bỏ qua ba năm này, anh muốn bù lại tất cả.”

Thư Mật Nhi gất gao cắn môi, hương vị hoa hồng lặng yên bay vào chóp mũi của cô, hương thơm nồng đậm, để cho cô say mê.

Cô nghĩ, cô không cự tuyệt anh được.

Ba năm này, cô không ngừng nhớ đến anh, đêm khuya nằm mơ chỉ thấy một cảnh giống nhau: Một bóng lưng của người đàn ông giống như Mạc Đông Lăng đứng ở phòng bếp nấu cơm, cô và con trai ở phòng khách chơi, khi người đàn ông đó sắp xoay người, liền tỉnh mộng.

Cô cũng không biết đây là dấu hiệu gì, mỗi lần tỉnh lại, lòng đau như cắt.

“Được, tôi cho anh cơ hội này, Mạc Mạc, anh không được nói bừa.”

Trong lòng Thư Mật Nhi biết anh nói rất có đạo lý, mất trí nhớ cũng không phải là anh tự nguyện, mà Mạc Mạc, cũng cần có một người cha yêu thương bé.

“Mạc Mạc?” Mạc Đông Lăng kinh ngạc hỏi, anh không nghĩ tới cô sẽ đặt tên cho con trai là Mạc Mạc.

Cái nick name Thư Mật Nhi đã kêu ba năm, vốn là không cảm thấy gì, nhưng bị Mạc Đông Lăng lặp lại một lần nữa, bên má cô chợt bốc cháy lên.

“Tránh ra! Tôi phải về nhà rồi.”

Khóe môi Mạc Đông Lăng dương lên độ cong rất lớn, “Tên này, anh thích.”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của anh, vẫn do anh lái xe.

Khi về đến nhà, đèn bên trong phòng khách sáng sủa, trên mặt đất một đồng món đồ chơi bị vứt loạn xạ, ti vi còn đang chiếu phim hoạt hình mà con trai cô thích nhất, mà chủ nhân chân chính - -

Nằm ở trên ghế sofa ngủ ngon lành.

Thư Mật Nhi đau lòng đi qua ôm thân thể nhỏ bé của con trai, trên gương mặt trắng nõn hôn một cái, “Con ngoan, đều do mẹ không tốt.”

“Đề anh đi”.Mạc Đông Lăng nhỏ giọng nói,đưa tay muốn ôm Mạc Mạc.

“Không cần, tự tôi có thể.”

Thư Mật Nhi ôm con trai vào phòng ngủ, giúp bé cởi áo khoác cùng quần ngoài, trong lúc đó, Mạc Đông Lăng vẫn đi theo bên cạnh cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm bé trai trên giường.

Anh có con trai?

Còn đáng yêu nhu thuận như vậy?

“Anh có thể sờ nó không?” Anh dò hỏi.

“Uh.” Thư Mật Nhi gật đầu.

Anh là cha của Mạc Mạc, đây là chuyện không cách nào thay đổi.

Mạc Đông Lăng nhẹ nhàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Mạc, xúc cảm mềm mại khiến trong lòng anh khẽ động, đứa bé nhỏ nhắn này là con của anh, trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác vinh quang là thân làm cha.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghi Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21

Mạc Tiểu Tử và Mật Mật trở lại phòng khách, hai người ngồi ở trên ghế sofa, người nào cũng không mở miệng trước.

“Một mình mang theo con trai, cũng thật vất vả đi.”

Mạc Đông Lăng là dùng câu khẳng định chứ không phải là câu nghi vấn. Phụ nữ chưa chồng một bên vừa công tác, một bên lại vừa phải mang theo con cái, làm sao có thể không vất vả đây?

Trên thực tế thì gia cảnh nhà cô ấy cũng được! Như thế nào mà vẫn phải cố gắng làm việc để kiếm kế sinh nhai a? .

Anh đột nhiên nhớ tới lời anh cả nói, nhà bọn họ gần đây mới biết được Mật Mật có con trai, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ thương tiếc không thôi, ba năm qua, cô ấy rất cuộc cũng phải chịu không ít khổ cực đi?

“Chỉ có một gian phòng ngủ, buổi tối anh ngủ ở sô pha, em đi lấy chăn giúp anh.”

Thư Mật Nhi mới vừa đứng dậy liền bị anh kéo tay lại, trọng tâm không vững liền té vào trong lòng anh. Cô vội vàng đẩy giụa muốn đứng dậy.

“Đề cho anh ôm em một lúc, có được không?” Hai tay Mạc Đông Lăng gắt gao ôm lấy bên eo của cô, muốn tìm lại sự thân mật trước kia của hai người, ý nghĩ muốn đề cho chính anh có thể nhớ tới chút gì đó....

“Không được!” Thư Mật Nhi tức giận trừng anh, sớm biết anh thích động chân động tay như vậy liền không cho anh vào nhà rồi.

Mạc Đông Lăng đương nhiên không nghe cô buông tay ra, mà còn trực tiếp hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô, liếm, mút, ...thăng cho đến khi người con gái trong ngực không thở được mới từ từ nói lòng kiềm chế với cô.

“Hỗn đản!” Thư Mật Nhi cho anh một cái tát.

Tiếng kêu thanh thúy lắng lặng vang vọng trong không gian yên tĩnh nghe thật chói tai. Mạc Đông Lăng không có phản bác lại, bởi vì chính anh quả thật là

một tên hỗn đản, đã để cho cô một mình phải chịu đựng nhiều thống khổ cùng uất ức như vậy.

“Thực xin lỗi...” Anh rầu rĩ giải thích.

Thư Mật Nhi đẩy anh ra chạy vào phòng ngủ, cô sững sờ vuốt ve đôi môi của chính mình, trên mặt vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh. Cô không thể phủ nhận một điều rằng, chính cô còn chưa thể quên anh, cũng không thể trốn thoát nỗi lười tình ôn nhu của anh.

Ý thức được điều này khiến cho trong lòng cô cực kỳ không thoải mái, vì cái gì mà con gái nhất định phải bị ăn đến không còn một mảnh vụn cơ chứ?

Mạc Đông Lăng tựa ở trên ghế sofa thống khổ nhíu mi, vừa rồi, lúc hôn cô, nháy mắt trong đầu anh thoáng qua hình ảnh gì đó rồi biến mất rất nhanh.

Tối nay, trong phòng ngoài phòng, cả hai người đều mất ngủ.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Mạc Đông Lăng vừa mới mở mắt, liền phát hiện ra một bé trai đứng trước mặt mình, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Chú là ai?” Mạc Mạc đề phòng hỏi.

“Chú...” Mạc Đông Lăng rất muốn nói “Chú là bố của cháu”, nhưng anh đã đồng ý với Mật Nhi nên không thể nói lung tung với đứa trẻ được, Mạc Mạc còn nhỏ, anh trước nên cùng đứa nhỏ từ từ sống chung, để cho đứa nhỏ yêu thích cùng ý lại vào anh, lúc đó hằng kể chuyện trước kia cho nó cũng không muộn.

“Chú là kẻ trộm?” Mạc Mạc lui về sau một bước, cầm lấy súng đồ chơi của mình, tiểu đại nhân tựa như đang quan sát đề phòng anh.

“Không phải...Chú là bạn của mẹ cháu...”

Anh còn chưa có nói xong, liền thấy vẻ mặt thất kinh của Mật Nhi từ trong phòng ngủ chạy ra, hiển nhiên là cô vừa mới tỉnh ngủ, đầu tóc hỗn độn không chịu nổi, cổ áo đã nói lòng, rơi sang một bên để lộ ra bờ vai trần trắng mịn.

“Mạc Mạc, con hù chết mẹ rồi.”

Thư Mật Nhi một lòng bỏ nhào đến trên người con trai, căn bản là coi Mạc Đông Lăng như không tồn tại.

“Mẹ, chú ý là ai vậy?” Mạc Mạc ngẩng đầu khó hiểu hỏi mẹ mình.

Thư Mật Nhi lúc này mới nhìn về Mạc Đông Lăng còn đang ngồi trên ghế sofa. Trong đầu nháy mắt trở nên mờ mịt, sau một lúc lâu mới phản ứng kịp, cũng ý thức được hình tượng của chính mình giờ phút này thực không tốt.

“Khụ...”

Mạc Đông Lăng hắng giọng một cái, sáng sớm đã đến quấy rầy anh như vậy rồi, cô ấy thực không biết là dục vọng của đàn ông buổi sáng là mạnh nhất hay sao? Quả thực là đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh mà!

“Ách...Chú ấy là bảo mẫu mẹ mời về cho con.” Thư Mật Nhi nói qua loa.

Nghe cô nói như thế, Mạc Đông Lăng một đầu hắc tuyến, anh như thế nào lại trở thành... Bảo mẫu a?

“Thật vậy à? Chú ấy về sau sẽ đi chơi với con đúng không?” Mạc Mạc ngọt ngào ngây thơ hỏi, đôi mắt lúng liếng như bảo thạch tràn đầy kích động.

Thằng bé rốt cuộc cũng chỉ chỉ là đứa nhỏ một hai tuổi, biết mẹ mỗi ngày đều phải vất vả kiếm tiền, không rảnh bồi cậu đi chơi. Nên trong lòng vẫn luôn khao khát có người chơi cùng.

Nhìn đến con trai vui vẻ như vậy, trong lòng Thư Mật Nhi càng thêm khó chịu, cô sớm nên tìm bạn chơi cùng con trai, mỗi ngày đều để đứa nhỏ ở nhà một mình, thật sự không phải là việc mà một người mẹ nên làm.

“Đúng vậy, chú mỗi ngày về sau đều cùng cháu chơi đùa.”

Vì con trai Mạc Đông Lăng cam tâm tình nguyện mang danh “Bảo mẫu”, như vậy thì chỉ trăm lợi mà không có hại, có gì mà không được?

“Uh`m.” Thư Mật Nhi chỉ có thể gật đầu.

“Oa! Thật tốt quá!” Thanh âm đứa nhỏ tràn đầy vui sướng vang lên.

Vì thế, Mạc Đông Lăng cứ như vậy thuận lý thành chương tiếp cận được mẹ con hai người Thư Mật Nhi, ở lại trong nhà cô, trở thành bảo mẫu chuyên nghiệp. Thư Mật Nhi hôm nay còn có cái thông báo, liền tiến vào toilet rửa mặt, để lại Mạc Đông Lăng cùng Mạc Mạc một lớn một nhỏ ở trong phòng.

khách.

“Cháu gọi là Mặc Mặc, còn chú tên gì vậy?” Anh bạn nhỏ lễ phép hỏi lại.

Mặc Đông Lăng nghĩ nghĩ, “Cháu có thể gọi chú là Đại Mặc Mặc.”

“Vì sao ạ?” Cậu bé có chút nghi hoặc.

“Bởi vì nhũ danh của chú cũng gọi là Mặc Mặc, mà chú lại lớn hơn cháu, cho nên liền kêu là Đại Mặc Mặc đi.” Mặc Đông Lăng rất có kiên nhẫn giải thích.

Mặc Mặc quan sát anh vài giây, liền bảo: “Mẹ nói, người lớn không thể lừa gạt con nít được.”

“Chú thề, những gì chú nói đều là thật, không tin cháu có thể hỏi mẹ cháu.” Mặc Đông Lăng giơ tay ra thề.

“Được rồi, chú nếu gạt cháu, cháu liền không thích chú nữa.” Thanh âm Mặc Mặc tuy ngọt ngào ngây thơ nhưng cũng tương đối có khí thế đấy chứ.

“Chú về sau gọi cháu là tiểu Mặc Mặc, được không?”

“Không cần, cháu cũng sẽ lớn lên, nam tử hán đại trượng phu về sau phải biết bảo vệ mẹ.” Mặc Mặc ưỡn bộ ngực nhỏ, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu đại nhân.

Thời điểm Thư Mật Nhi ra khỏi phòng, vừa lúc nghe được những lời này, liền ôm con trai vào trong ngực hôn vài cái, “Thật sự là con ngoan của mẹ.”

“Mẹ, mẹ muốn đi ra ngoài sao?” Trong giọng nói Mặc Mặc tràn đầy không muốn.

“Uh, mẹ hôm nay sẽ trở về sớm một chút, làm cho Mặc Mặc món chân gà Coca cùng cá chua ngọt mà con thích ăn nhất.” Thư Mật Nhi yêu thương sờ sờ đầu con trai.

“Được ạ!” Mặc Mặc vui vẻ hôn “bếp” một cái lên mặt mẹ.

Thư Mật Nhi ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Đông Lăng, “Mặc Mặc liền giao cho anh rồi.”

“Để anh tiễn em.”

“Không cần.”

Mặc Đông Lăng liền ôm Mặc Mặc lên, dỗ dành nói: “Tiểu Mặc Mặc, chúng ta cùng nhau đi đưa mẹ con đi làm có được hay không?”

“Được ạ!” Mặc Mặc vui vẻ trả lời, lập tức thật cẩn thận liếc nhìn mẹ, trong mắt tràn đầy tình cảm tha thiết, mong đợi.

Thư Mật Nhi buồn bực mắt liếc nhìn Mặc Đông Lăng, thật có chút quá đáng mà! Cư nhiên xúi giục con trai cô làm mấy chuyện xấu, mà cô lại thật không có biện pháp cự tuyệt.

Dọc theo đường đi, Mặc Mặc là người vui vẻ kích động nhất, Thư Mật Nhi khó có được lúc nhìn thấy con trai cao hứng như vậy, cũng chỉ có thể nhịn xuống bất mãn đối với Mặc Đông Lăng.

Sau khi tiễn Thư Mật Nhi đi làm, Mặc Đông Lăng cũng không có đưa Mặc Mặc trở về theo đường cũ, mà là mang thẳng nhóc đến siêu thị, mua cho bé một đồng hồ chơi từ Transformers, cho đến xe đua đồ chơi.

Mặc Mặc cực kỳ vui vẻ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lúc nào hết tươi cười, cậu bé cô đơn đã lâu, thật không dễ dàng gì mới có được một người bạn chơi chơi cùng.

Mà Mặc Đông Lăng thì lại nghĩ tất cả các biện pháp để dỗ giành con trai, chẳng quản tiền bạc của chính mình, dù có sạt nghiệp cũng không sao cả chỉ cần con trai cao hứng là được.

Giữa trưa, Mặc Đông Lăng tự mình xuống bếp, tận chức tận trách làm tốt cương vị của một người “Bảo mẫu”.

Mặc Mặc mới đầu đối với anh còn có chút không quen, sau một ngày ở chung liền cùng anh nháo loạn, một lúc để anh chơi trò chơi cùng bé, một lúc lại bắt anh quỳ rạp trên mặt đất làm ngựa cho bé cưỡi...

Lần qua lần lại một ngày, lưng áo Mặc Mặc ướt đầm mồ hôi, Mặc Đông Lăng lại xung phong nhận việc tắm rửa cho cậu bé, anh nghĩ muốn bình sinh lần đầu tiên làm bảo mẫu, phải thật ra dáng một bảo mẫu.

Bình thường, Mặc Mặc đều là 2 giờ ngủ trưa, hôm nay lại ngoại lệ chơi đến tận 4 giờ mới ngủ.

“Đại Mặc Mặc, chú thật sự vẫn sẽ chơi với cháu chứ?” Mặc Mặc trông mong nhìn Mặc Đông Lăng nói, cậu bé từ nhỏ đã không được gặp cha mình, nên trong lòng vẫn luôn khao khát tình thương của cha.

“Đương nhiên rồi ! Đại Mạc Mạc vẫn sẽ cùng tiểu Mạc Mạc chơi đùa.” Mạc Đông Lăng kiên định hứa hẹn.

“Ngóe tay, một trăm năm, không được thay đổi.”

Cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Mạc Mạc vẫn không quên cùng anh ngóe tay.

“Uh`m”

Lấy được lời hứa của anh, Mạc Mạc lúc này mới nhắm mắt lại đi ngủ.

Mạc Đông Lăng đi đến bên ban công nhận điện thoại, “Me, có chuyện gì vậy?”

【 Con, thằng nhóc này, đã bao lâu không về nhà rồi hả ! Cũng không thèm gọi điện thoại quan tâm thăm hỏi người mẹ của anh đây lấy một câu! 】 Mẹ Mạc oán trách nói.

“Mẹ, con mấy ngày nay ở nước ngoài có chút việc, tạm thời không thể quay về.”

【 Suốt ngày kiếm cớ đi công tác, tuổi cũng đã hơn 30 mà vẫn không có lấy một người bạn gái, con là muốn cho bà già này tức chết phải không? 】

“Mẫu thân đại nhân thân ái của con, nếu con nói...Con dâu của mẹ ngay cả con trai cũng đã có, người cảm thấy như thế nào?” Mạc Đông Lăng khụ một tiếng.

【 Cái gì? 】) Thanh âm mẹ Mạc đột nhiên đề cao lên vài cái dB, khiến cho lỗ tai Mạc Đông Lăng chấn động đến ong ong hết cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22

<< Con trai, con không phải lại nói đùa mẹ đi? Cũng không phải là chưa từng bị người ta lừa đâu.>>

Mẹ Mạc biết con trai ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, nhiều năm như vậy, bà vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ hi vọng anh chơi đùa một chút sau đó mau chóng hồi tâm, cưới một nàng dâu nhu thuận hiểu biết, rồi sống một cuộc sống bình thường như bao gia đình khác.

“Mẹ, người cũng quá xem nhẹ con trai của mẹ rồi. Có phải kiểu người con thích hay không chẳng nhẽ con còn không rõ hay sao?” Mạc Đông Lăng cùng mẹ mình nói chuyện vẫn luôn tùy tiện như vậy.

Mẹ Mạc ngẫm lại cũng thấy đúng, con trai đều cũng đã 30 tuổi rồi, trà trộn vào trong thương trường nhiều năm như vậy, chỉ có anh đi lừa gạt người ta chứ nào có chuyện người ta gạt được của anh cái gì?

【 Đối phương là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi rồi hả ? Làm việc gì? Con trai cũng vài tuổi rồi hả ? 】

“Mẹ, người đây là đang tra hộ khẩu nhà người ta đi! Con gái nhà người ta căn bản là còn không có ý định gả cho con đâu. Con đường theo đuổi vợ cũng thật dài a! Có cơ hội, con tự nhiên sẽ dẫn bọn họ về nhà.”

【 Không thể nào, còn có người phụ nữ mà con trai ta không tóm được sao? 】 Lòng hiếu kỳ cực lớn của mẹ Mạc bị khơi gợi rồi.

Mạc Đông Lăng thờ dãi, “Người phải biết rằng, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, việc này người trước đừng nói cho cha cùng ông nội bọn họ, miễn cho bọn họ lạ cái nhau.”

【 Uh`m, tuyệt đối giữ bí mật, nhưng con phải nhanh một chút ôm cháu trai của mẹ về a...! 】

“Tuần mệnh! Lời mẫu thân đại nhân mà nói liền là thánh chỉ!”

Mạc Đông Lăng cười hi hi nói, cá tính của anh cực kỳ giống mẹ mình , đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến mẹ con hai người hòa hợp như vậy.

Cúp điện thoại xong anh liền gọi cho trợ lý Tư Đồ Duệ, hỏi anh ta tình hình công ty trong hai ngày này, cũng nói cho anh ta biết nguyên nhân ngắn gọn tại sao mình không thể quay về. Mỗi xế chiều thứ hai đều tiến hành hội nghị qua video clip, có bất luận chuyện gì quan trọng trước tiên phải hướng anh báo cáo.

Tư Đồ Duệ ghi nhớ từng cái một, anh vốn tiến vào tập đoàn Đế Hào cùng thời gian với Nam Cung Thần đều là trợ thủ đắc lực của ông chủ trong công

ty.

Thư Mật Nhi sau khi trở lại, vào nhà lại không phát hiện ra một bóng người, trong lòng không khỏi kỳ quái, Mạc Đông Lăng lại đưa Mạc Mạc ra ngoài chơi sao?

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm được mở ra, cả người Mạc Đông Lăng chỉ có quần độc một chiếc khăn tắm bên hông đi ra, mái tóc ướt nhẹp còn đang nhỏ nước, giọt nước theo trán anh chảy xuống, đọng lại từng hạt trước khuôn ngực rắn chắc.

Cô có thể thấy cực kỳ rõ ràng cơ bụng sáu múi của anh, bắp thịt săn chắc, đường cong hoàn mỹ, xuống một chút nữa, oh, đó đều bị khăn tắm che kín...

Dù cho bất kỳ người phụ nữ nào thấy được cảnh tượng này cũng nhin không được mặt đỏ tai hồng, Thư Mật Nhi cũng không ngoại lệ.

Ba năm qua, cô vẫn không có tiếp nhận bất cứ tình cảm nào của những người đàn ông khác. Cũng vì thế mà Caroline vẫn luôn cười nhạo cô, thậm chí giúp cô tìm đàn ông, cuối cùng vẫn đều bị cô cự tuyệt rồi.

Nhưng những điều này cũng không có nghĩa là cô không thích đàn ông, chỉ là không phải người mà cô thích thôi.

Hiện giờ, anh lại đứng ngay trước mặt cô, lại còn gọi cảm như vậy, là một thực nữ, lại là một người phụ nữ đã sinh con như cô, nếu cô không có phản ứng mới gọi là không bình thường đấy.

Mạc Đông Lăng không dự đoán được cô sẽ trở lại, anh lau tóc cực kỳ tự nhiên tiêu sái đến trước mặt cô, “Sao lại không gọi điện để anh đi đón em?”

Anh từng bước một khoan thai đến gần để cho đôi má của Thư Mật Nhi càng ngày càng nóng, người đàn ông này đúng thật là có bệnh thích sạch sẽ! Ban ngày ban mặt tắm cái gì mà tắm a?

“Trước kia đều tự một mình em trở về.” Cô mỉm môi gài thích.

“Trước kia là trước kia, hiện tại không phải là còn có anh sao?” Mạc Đông Lăng dần cô đến góc tường.

Thư Mật Nhi ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, “Em một khi đã quen có anh tồn tại, vạn nhất một ngày nào đó anh lại biến mất, lúc đấy anh bảo em cùng Mạc Mạc phải sống sao bây giờ?”

“Sẽ không có một ngày như vậy.” Mạc Đông Lăng kiên định nói.

“Cuộc đời vốn khó lường.” Thư Mật Nhi bĩu môi, chuyện tương lai ai cũng nói không chính xác được.

“Tin tưởng anh, cái loại chuyện mất trí nhớ này sẽ không xảy ra trên người anh lần thứ hai.” Mạc Đông Lăng hai mắt như ngọn lửa sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô.

Thư Mật Nhi quay đầu đi không nói lời nào, một là không nghĩ muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này; hai là không nghĩ muốn tiếp tục đối mặt với khảo nghiệm sắc dụ mơ màng trước mặt.

“Mạc Mạc đâu?” Cô nói lảng sang chuyện khác.

“Ở trong phòng đang ngủ.”

“Làm sao mà bây giờ vẫn còn ngủ?” Thư Mật Nhi kinh ngạc.

“Xuy! Nhỏ tiếng chút, Mạc Mạc cũng vừa mới ngủ được một lúc thôi.” Mạc Đông Lăng đưa ngón trỏ lên môi nói với cô.

“Thằng bé đều là 2 giờ đi ngủ trưa a.”

“Hôm nay chơi đùa có phần trễ, 4 giờ mới đi ngủ.”

Thư Mật Nhi tròn mắt nhìn anh, thời gian sinh hoạt và nghỉ ngơi của con trai đều bị anh đảo lộn, “Tránh ra!” “Không tránh.” Người nào đó thần sắc nhàn nhã vây cô vào trong vòng tay của mình.

“Lưu manh!” Thư Mật Nhi đỏ mặt mắng.

“Được, vậy thì cho em biết được thế nào mới được gọi là lưu manh.”

Mạc Đông Lăng vừa dứt lời, liền giam cái miệng nhỏ của cô lại, đem hai cánh môi phẫn nộ mê người kia vừa ngậm vừa cắn, bàn tay cũng không rảnh rồi mà nhanh chóng hướng vào phía bên trong quần áo của cô, chiếm giữ lấy hai khối mềm mại trước ngực, không nặng không nhẹ vuốt ve.

Thư Mật Nhi hôm nay mặc váy, vô cùng thuận tiện cho Mạc Đông Lăng làm việc, một bàn tay vuốt ve bộ ngực no đủ đang vênh lên, một bàn tay lại lưu luyến chơi đùa tại bắp đùi của cô.

“Không...” Cô gian nan há miệng nghĩ muốn muốn cự tuyệt, lại càng khiến cho nụ hôn của anh như cuồng phong bão lũ mà đến, để cho cô rốt cuộc cũng

không nói được nữa chữ.

“Em là bảo anh đừng có ngừng, đừng hay không?” Mạc Đông Lăng tận lực phát huy bản chất lưu manh của anh.

Đối đãi với phụ nữ, có đôi khi chính là muốn quán quít làm phiền, ngẫu nhiên nên giờ trò lưu manh đùa giỡn một chút, quá mức quy củ sẽ không thể xúc tiến tình cảm song phương trong lúc đó.

Trăm lợi mà không một hại.

Bị Mạc Đông Lăng một cao thủ tình trường dẫn dụ, Thư Mật Nhi tay không tác sát liền nhanh chóng rơi vào tay giặc. Váy đã bị cởi ra ném xuống đất, áo ngực cũng bị cởi ra từ lúc nào không hay. Trước ngực hai quả hồng đào bị anh cắn đến ướt át, cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền đến toàn thân, khiến cô không tự chủ được mà run rẩy vài cái.

“Mật Mật...” Mạc Đông Lăng trong đầu dâng lên một chuỗi những hình ảnh giống như là đã từng rất quen thuộc, càng tiếp xúc với cô, cái cảm giác quen thuộc kia càng trở nên mãnh liệt, anh tin tưởng trí nhớ của mình rất nhanh sẽ được khôi phục.

“Buông...”

Trong cổ họng Thư Mật Nhi bật ra những thanh âm nhỏ vụn yếu ớt, anh rất dễ dàng tìm thấy được điểm mẫn cảm trên người cô, bàn tay to đầy ma mị chu du khắp người cô khiến cô hoàn toàn rơi vào tay giặc rồi.

Cô nghĩ, có lẽ là do chính cô đã lâu không có đàn ông rồi, hoặc là chính cô căn bản là vẫn còn yêu anh, thật vô pháp cự tuyệt thân thiết cùng âu yếm của anh.

Ngón tay Mạc đông lăng tham lam tiến vào u cốt thân bí kia, từ từ mò mẫn, khiến cho cơ thể cô mềm nhũn, một trận khí nóng xông lên, ướt át khít khao ôm trọn ngón tay anh, cảm giác được ngón tay bị tầng tầng nhị hoa bao bọc, khiến yết hầu anh gật gật. Bụng dưới truyền đến một cỗ cảm giác khô nóng quen thuộc khiến anh hận không thể ngay lập tức liền xông lên.

“Uh`m...”

Thư Mật Nhi chịu không nổi rên rỉ một tiếng, xương cốt toàn thân đều đã mềm nhũn, trong cơ thể cảm giác trống rỗng càng ngày càng mãnh liệt, cô biết, chính mình muốn gì.

Nhưng cô lại khản trương cắn chặt răng, không nghĩ liền rất nhanh đã thỏa hiệp như vậy.

Mạc Đông Lăng cũng ấn nhẫn cực kỳ vất vả, anh nhanh chóng cởi bỏ khăn tắm bên hông, vật nào đó đang ngáng đầu mãnh liệt kêu gào đòi được giải phóng, Thư Mật Nhi vừa lúc nhìn thoáng qua nó, xấu hổ đến nỗi khuôn mặt cũng có thể nhỏ ra máu.

Vật đó của anh vẫn to lớn như vậy khiến cô không dám nhìn thẳng.

Trong nháy mắt bị lấp đầy đó, Thư Mật Nhi thống khổ hừ một tiếng. Ba năm chưa từng có làm ở cái phương diện kia, cô đương nhiên có chút không thích ứng nổi.

“Ngoan, lập tức sẽ thoải mái.” Mạc Đông Lăng không ngừng hạ xuống chi chít những nụ hôn nóng bỏng, với ý đồ để cho cơ thể của cô được thả lỏng.

Trong lòng lại một hồi vui vẻ không thôi, nguyên lai cô ở trong ba năm này đều không có đàn ông, hưng phấn cùng mất hồn làm cho động tác của anh trở nên nhanh hơn, cảm giác này những người phụ nữ khác hoàn toàn không thể mang lại cho anh.

“Vạn nhất... Mạc Mạc... Thức dậy... Làm sao bây giờ... A...”

Thư Mật Nhi nói lời đứt quãng, hai chân thon dài gắt gao quấn chặt bên hông anh, thừa nhận những va chạm mạnh mẽ của anh, đồng thời cũng lo lắng nhờ không may con trai thức dậy thì phải làm sao bây giờ?

“Chúng ta đi vào phòng tắm.”

Mạc Đông Lăng ôm cô đi vào phòng tắm, dọc theo đường đi còn cố ý thâm nhập sâu vài cái, làm hại Thư Mật Nhi thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng, buồn bực để lại trên vai anh vài vết cắn.

Cô càng cắn, Mạc Đông Lăng càng hưng phấn...

Đến sau cùng, Thư Mật Nhi bị lấn qua lộn lại đến không chịu nổi, toàn thân xụi lơ như một bãi xuân thủy, mang theo nước nỏ cầu xin anh buông tha cô. Chính là, đang vui sướng như vậy, Mạc Đông Lăng thế nào lại buông tha cho cô được?

Sau khi được thỏa mãn, tinh thần anh thì sảng khoái, còn cô thì...hai mắt mông lung đắm lệt.

“Bảo bối, đều là anh không tốt, là anh không khống chế nổi, đừng nóng giận có được hay không?” Mạc Đông Lăng ôn nhu dỗ dành nói.

“Hỗn đản! Anh đối với những người phụ nữ khác cũng đều làm như vậy sao? Chỉ biết là dùng nửa người dưới để suy nghĩ, cảm thú!” Thư Mật Nhi buồn

bực mắng.

“Bảo bối mắng rất đúng, anh so ra còn không bằng cảm thù! Anh thề, Mạc Đông Lăng anh từ nay về sau chỉ có một người phụ nữ là Thư Mật Nhi, nếu vi phạm lời thề này, thiên lôi đánh chết!”

Mạc Đông Lăng giờ tay thề độc, chỉ nghĩ muốn làm cho người trong lòng vui vẻ.

“Lời thề của đàn ông đều giống nhau, nửa điểm đều không đáng tin cậy!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23

Thư Mật Nhi khinh bỉ liếc mắt nhìn anh, hoàn toàn không tin lý do thoái thác của anh.

“Anh không có thay lòng, mắt trí nhớ cũng không phải là chuyện mà anh muốn.” Mạc Đông Lăng muốn tranh thủ vì mình giải thích.

“Giải thích chính là đang che dấu!” Thư Mật Nhi đẩy anh ra đi đến phía dưới vòi hoa sen.

Mạc Đông Lăng vội vàng chân chó giúp cô vận nước ấm, mềm giọng dỗ dành nói: “Anh giúp em tắm.”

“Tránh ra! Đừng cho là em không biết là anh đang có chủ ý gì.” Thư Mật Nhi mới không muốn nghĩ cho anh cơ hội lần thứ hai, nghiêm mặt cự tuyệt, hận không thể đuổi anh ra ngoài.

“Anh thực sự không có ý đó, anh biết con trai sắp thức dậy.”

“Mạc Mạc là của một mình em! Anh đừng nghĩ là em để anh vào ở trong nhà là đã đồng ý cho anh làm cha của bé.” Thư Mật Nhi liếc xéo anh một cái.

Mạc Đông Lăng chỉ có thể theo ý của cô nói: “Đừng nóng giận, anh biết chính mình còn đang trong giai đoạn thực tập, có đủ tư cách hay không còn phải do em quyết định.”

Hai người ở trong phòng tắm lại náo loạn một trận, mở cửa liền thấy Mạc Mạc xoa hai mắt nhập nhèm còn ngái ngủ từ trong phòng bước ra. Cả người bé mặc một bộ quần áo ngắn tay có in nhân vật phim hoạt hình trông đáng yêu đến nỗi người ta chỉ muốn hôn cho một cái.

“Mẹ, Đại Mạc Mạc cũng giúp người tắm rửa sao?” Mạc Mạc ngây thơ hỏi.

Sắc mặt Thư Mật Nhi có chút quần bách, bị con trai bắt được “Gian tình”, quả nhiên là không thể lấp liếm được.

“Ừ, chú giúp mẹ cháu kỳ lung, bởi vì mẹ cháu không với tới.” Biểu tình Mạc Đông Lăng cực kỳ tự nhiên nói tiếp.

“À... Mẹ, con đói bụng.” Mạc Mạc tội nghiệp sờ sờ cái bụng đói meo của mình..

“Con ngoan, mẹ lập tức đi nấu cơm cho con, con trước cùng... Đại Mạc Mạc chơi đùa một lúc.” Thư Mật Nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vào phòng thay quần áo, sau đó tự mình xuống bếp.

Mạc Đông Lăng ở trong phòng khách cùng Mạc Mạc chơi trò chơi một hồi, hai người chơi đến vui vẻ không thôi, nhất là Mạc Mạc, cười đến miệng cũng không khép lại được.

Đeo tạp dề ở trong phòng bếp xào rau, Thư Mật Nhi nghiêng đầu thoáng nhìn một màn này, trong lòng dâng lên một cổ chua xót, con trai nhỏ vẫn là cần có cha, cùng anh chơi đùa vui vẻ như vậy... Cô chợt hiểu ra một gia đình bất luận là thiếu đi ai cũng đều để lại bóng đen trong lòng con cái.

Có lẽ, vì con trai, cô cũng nên tiếp nhận Mạc Đông Lăng.

Mạc Đông Lăng tuy chơi cùng con trai, nhưng khóe mắt vẫn thường để ý tới bóng dáng trong phòng bếp, anh rất khó có thể tưởng tượng đến chính mình cũng sẽ có một ngày như vậy, tình cảnh như thế này thật khiến anh cảm thấy quen thuộc.

Anh có loại cảm giác, trí nhớ của anh đang từ từ khôi phục, trong đầu thỉnh thoảng bỗng nhiên cũng sẽ hiện lên những hình ảnh như đã từng quen thuộc, tuy nhiên bóng dáng ấy là ai còn rất mơ hồ, nhưng anh biết đó chính là anh cùng Thư Mật Nhi.

“Mạc Mạc đi rửa tay rồi lại đây ăn cơm thôi.” Thư Mật Nhi đem mấy món rang, xào thật ngon đến trên bàn cơm.

“Dạ.” Mạc Mạc lẩn một vòng từ trên mặt đất đứng dậy, chạy tới toilet, sau đó nhanh chóng chạy về phía bàn cơm.

Mạc Đông Lăng nhìn một màn này, trong lòng bỗng dưng thấy đau xót. Con trai của anh cả Mạc Thừa Úy cùng tuổi với Mạc Mạc, ngay cả ăn cơm cũng phải có người đút mới bằng lòng, càng đừng nói đến chính mình tự đi rửa tay. Chỉ cần thằng bé về nhà, mọi người lớn nhỏ trong nhà đều vây quanh bé, chỉ thiếu chút không coi thằng bé là hoàng đế mà cung phụng.

Xem ra qua năm mới phải đưa Mạc Mạc về nhà một chuyến, để cho tiểu Thừa Úy học hỏi một chút, con trai mà yếu ớt quá cũng không tốt.

Thư Mật Nhi phát hiện ra từ sau khi Mạc Đông Lăng đến đây, con trai đã vui vẻ lên rất nhiều, anh luôn có biện pháp bồi dưỡng bé chơi đùa, còn mua cho bé một đồng đồ chơi...

Cô ban đầu còn muốn ngăn cản Mạc Đông Lăng mua nhiều đồ chơi như vậy, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt Mạc Mạc sáng lên cô lại không đành lòng, cô thiếu con trai nhiều lắm, chỉ cần đứa nhỏ vui vẻ, cô còn yêu cầu cái gì xa vời nữa đây?

Buổi tối, Thư Mật Nhi kể chuyện xưa để con trai đi ngủ, không để ý hỏi: “Mạc Mạc, có phải con rất thích Đại Mạc Mạc chơi cùng hay không?”

“Dạ.” Đứa nhỏ trả lời rất nhanh! Thằng bé suy nghĩ đơn thuần, thích hay không thích đều phân biệt được rõ ràng.

“Mạc Mạc, con có muốn có cha hay không?”

“Không muốn.” Mạc Mạc cực kỳ quyết đoán trả lời.

Thư Mật Nhi có chút ngoài ý muốn “Vì sao vậy?”

“Để cho mẹ phải đau lòng đều là người xấu, Mạc Mạc không cần người xấu.” Mạc Mạc ngọt ngào ngây thơ nói.

Thư Mật Nhi trong lòng ám áp, đều nói con gái mới là áo bông tri kỷ của mẹ, thế con trai cô thì tính thế nào đây? Thằng bé còn nhỏ như vậy đã thấu hiểu lòng mẹ rồi.

“Con ngoan.” Cô sờ sờ khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn của con trai, đáy lòng là một mảnh mềm mại.

Đào mất, Mạc Đông Lăng đã tới được nửa tháng rồi.

Anh tận lực thực hiện chức trách của một “Bảo mẫu”, mỗi ngày ở nhà bồi Mạc Mạc chơi đùa, ngẫu nhiên cũng dẫn thằng bé tới khu vui chơi hoặc sân trượt patin. Một lớn một nhỏ ở chung đến cực kỳ hòa hợp. Ở bên ngoài mọi người đều bảo bọn họ là một đôi cha con thật đáng yêu.

“Đây là con trai của anh đi? Thật đáng yêu. Hiện tại cũng rất ít người có được suy nghĩ như anh mang trẻ con ra ngoài chơi.” Người qua đường nào đó tán dương. Mạc Đông Lăng cười nói “Cảm ơn”.

Mạc Mạc vói về mặt vô tội xen vào, “Chú ý là bảo mẫu nhà cháu.”

Mạc Đông Lăng đầu đầy hắc tuyến, người qua đường bên cạnh sau khi cười khúc khích xong đều bảo trẻ con nói đùa. Rõ ràng là một đôi cha con, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Mạc Mạc, con không thích chú sao?” Âm thanh tan nát từ tận đáy lòng Mạc Đông Lăng truyền đến.

“Thích.” Thanh âm trẻ thơ vang lên thật đáng yêu.

“Vậy tại sao con lại nói chú là bảo mẫu nhà con?”

“Là mẹ nói nha!” Mạc Mạc cực kỳ vô tội nhìn anh.

Mạc Đông Lăng hoàn toàn bị con trai đánh bại, thằng bé tâm tư cực kỳ đơn thuần, là anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Mạc Mạc chúng ta đi tìm mẹ có được hay không?” Anh dụ dỗ nói.

“Mẹ đang làm việc.” Mạc Mạc rất hiểu chuyện.

Kỳ thật, cậu cũng rất muốn đi gặp mẹ, nhưng cậu là bé ngoan, cho nên, tình huống có chút khó xử.

“Chúng ta sẽ không quấy rầy mẹ con, chỉ đứng phía xa nhìn có được không?”

“Được ạ.”

Vì thế, Đại Mạc Mạc lái xe mang theo tiểu Mạc Mạc đi đến chỗ làm của Thư Mật Nhi, cô giờ phút này đang đứng trước một cơ hội tuyệt vời. Có ông chủ của một công ty giải trí nhìn trúng ngoại hình cùng tài năng đánh đàn của cô, chịu bỏ ra một số tiền lớn muốn bồi dưỡng cô, không chỉ giúp cô được đứng trên sân khấu, mà còn giúp cô ra album, giúp cô tiến xa trên con đường âm nhạc...

Người ta cũng đã tìm cô rất nhiều lần rồi, cô nói cần thời gian để suy nghĩ.

Mà đêm nay là hạn chót phải đưa ra câu trả lời.

Cô cân nhắc mãi, trước mắt cô quả thật rất cần tiền bạc, mà mở ra một con đường âm nhạc cho mình cũng là một mơ ước của cô. Vì vậy, cô đáp ứng lời mời của người nọ, gặp mặt tại một câu lạc bộ cao cấp.

Sau khi đến chỗ gặp mặt, cô mới phát hiện trong phòng còn có vài vị cả trai lẫn gái, cô vừa định quay người rời đi liền bị vị tổng giám đốc kia kéo lại.

“Thư tiểu thư đây là làm sao a? Tất cả mọi người đều là bạn bè, ăn bữa cơm rau dưa thôi mà, nể mặt mũi tôi là được!”

“Cảm ơn ý tốt của ngài, tôi còn có chút việc phải đi trước.” Thư Mật Nhi ngay từ đầu đã không muốn nể mặt ông ta, trong lòng ảo não không thôi, cô như thế nào liền tin loại bánh bao từ trên trời rơi xuống này là việc tốt a?

Người đàn ông kia đứng dậy ngăn cản cô, “Thư tiểu thư nếu đều đã đến đây rồi, tại sao lại không ăn miếng cơm rồi hăng đi? Chẳng lẽ còn sợ chúng tôi ăn cô sao?”

“Đúng vậy nha! Ngồi xuống đi, chúng ta nhiều người như vậy đều nhìn chăm chăm ông chủ Kim, anh ta không dám làm gì đâu.” Một người phụ nữ cười nói.

Thư Mật Nhi nhận thấy tình thế trước mắt bất tiện cho mình, chính cô bây giờ rời đi cũng không tốt lắm, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống, tìm kiếm cơ hội thích hợp lại rời đi.

Cô phát hiện ra cơ hội để chính mình gửi tin nhắn cũng không có, càng đừng nói đến chuyện gọi điện thoại. Những người đó như cố ý chuốc rượu cho cô, dù cô đã cố cự tuyệt, nhưng vẫn bị ép vài ly, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một loại cảm giác sợ hãi, vạn nhất bị vây khốn ở chỗ này, cô phải sao bây giờ?

Ngay cả tin nhắn cầu cứu cũng không gửi đi được, cuộc đời của cô đều đã đã định là phải dừng lại ở đây sao?

“Thư tiểu thư, cô suy nghĩ thế nào rồi? Tôi công ty của tôi, đảm bảo cô có thể một bước lên trời, hưởng thụ không hết vinh hoa phú quý.”

“Chúng tôi đều là người của tổng giám đốc Kim, hoan nghênh Thư tiểu thư gia nhập.” Một đám phụ nữ kiêu mị nói.

Thư Mật Nhi có cảm giác muốn nôn, cô đã quá sợ suất rồi, Làng Giải Trí thủy chung vẫn là nơi sâu không thấy đáy, cô rõ ràng có thể tránh né, thế nhưng vẫn bị một cước đạp vào.

“Tôi có chút không thoải mái, muốn đi toilet chút.” Cô chỉ có thể kiếm cớ này mà thôi.

“Lieza, cô bồi Thư tiểu thư đi đi, miễn cho cô ấy lại bị lạc đường.” Ông chủ Kim cười đến mức “ít” thịt trên mặt cũng run rẩy.

“Được.” Người phụ nữ được gọi là Lieza vội vàng đứng dậy đi theo sau Thư Mật Nhi.

Thư Mật Nhi trong lòng thầm mắng: Cáo già!

Mà bên kia, Mạc Đông Lăng mang theo Mạc Mạc không tìm được Thư Mật Nhi, hỏi ra mới biết cô đã về trước rồi, gọi điện thoại lại không ai nghe máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời.

Trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt, anh hỏi một vài bạn đồng nghiệp ở công ty cũng không biết cô đi đâu, duy chỉ có nói một câu “Tôi giống như nghe thấy cô ấy trả lời điện thoại, nói là gặp mặt ở một câu lạc bộ cao cấp nào đấy.”

“Cảm ơn!” Mạc Đông Lăng vội vàng lái xe cấp tốc chạy đi tìm cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24

Sau khi đến nơi, anh để cho Mạc Mạc ngoan ngoãn ngồi trong xe, dặn bé không được chạy loạn. Mạc Mạc cực kỳ nhu thuận gật đầu, cậu chưa bao giờ gây thêm phiền toái cho người lớn trong lúc làm việc.

Mạc Đông Lăng đem cửa xe khóa trái mới an tâm rời đi, vào trong câu lạc bộ, anh tiện đường hỏi thăm quầy bàn xem có phải có một người phụ nữ tên là Thư Mật Nhi đã đăng ký tới nơi này hay không.

“Thật xin lỗi, không có.” Trước sau kiểm tra xong cô ta liền lắc đầu trả lời.

Mạc Đông Lăng trong cái khó ló cái khôn nhớ tới trong điện thoại di động của anh có ảnh chụp của cô, vội vàng lấy ra đưa cho cô ta xem, “Thế xin hỏi mấy người có gặp qua người phụ nữ này hay không?”

Người phục vụ suy nghĩ một lúc mơ hồ nói: “Giống như là có gặp qua.”

Vừa lúc bên cạnh đi tới một người phục vụ, tiến sát tới nhìn rồi nói “Đây không phải là người phụ nữ mà tổng giám đốc Kim mang tới hay sao?”

Các cô đều không ai không biết đến Kim tổng, bởi vì ông ta là hội viên nơi này, lại thêm lúc này cô đi qua gian phòng kia phục vụ nên càng rõ ràng.

“Là gian phòng nào?” Mạc Đông Lăng cố gắng kìm nén kích động nhưng ánh mắt lộ ra sự rét lạnh lại bán đứng tâm tình anh giờ phút này.

“Tiên sinh, vị kia là hội viên cao cấp của câu lạc bộ chúng tôi. Chúng tôi có nghĩa vụ vì khách hàng giữ bí mật. Cho dù đây là vợ của ngài, thì cũng là do cô ấy tự nguyện đi tới. Chúng tôi chỉ phụ trách tiếp đãi, không thể làm chuyện bán đứng khách hàng.” Người phục vụ khó xử nói.

Mạc Đông Lăng cực kỳ bình tĩnh cầm điện thoại bấm một dãy số. Bản thân anh ở nước ngoài tuy không quan hệ rộng rãi, nhưng luôn luôn có những người bạn thân cực kỳ đáng tin cậy. Tỷ như của anh hai của anh Nông Dịch Tiêu, là CEO của tập đoàn Hồng Viễn. Tập đoàn Hồng Viễn là một trong ba tập đoàn dẫn đầu Châu Âu về ngành hàng không, cho nên Nông Dịch Tiêu cùng nguyên thủ nhiều quốc gia có lui tới, quan hệ cũng không tệ lắm.

Chỉ chốc lát sau, quầy tiếp tân nhận được điện thoại, tổng giám đốc tự mình gọi tới, nói Mạc tiên sinh là khách hàng tôn quý của bọn họ, bất cứ yêu cầu gì cũng phải thỏa mãn anh, nhất định không thể thất lễ, nếu không toàn bộ các cô sẽ bị đuổi việc.

Quản lý khúm lúm đáp ứng, cúp điện thoại nhanh chóng điều tra số phòng mà Kim tổng đang ở, sau đó cung kính nói: “Mạc tiên sinh, xin chào, người ngài muốn tìm ở tại phòng 508.”

Đi kèm cùng quản lý còn có người phục vụ lúc này, anh ta nói nhỏ giọng dặn dò người phục vụ vài câu, sau khi nghe xong người phục vụ thật sự cảm thấy sợ hãi, mới biết được lúc cô đụng phải một nhân vật lớn, nên vội vàng đi trước dẫn đường.

Mạc Đông Lăng âm thầm khịt mũi: Thói đời này, vẫn là phải dựa vào quan hệ mới được.

Bên trong phòng 508, một bàn người đang rất hight, chợt nghe thấy bên ngoài có người phục vụ gõ cửa, tiện nói câu, “Vào đi.”

Ai ngờ người phục vụ đi vào phía sau còn dẫn theo một người đàn ông xa lạ “Anh ta là?”

“Vị này là Mạc tiên sinh. Anh ấy tới tìm Thư Mật Nhi tiểu thư, xin hỏi...”

“Không hiểu quy củ gì cả, ai cho phép cô mang người vào nơi này?” Kim tổng phẫn nộ mắng.

“Tổng giám đốc Kim, thật sự xin lỗi, nhưng Mạc tiên sinh là khách quý của tổng giám đốc chúng tôi. Ngài ấy đã dặn chúng tôi nhất định không được thất lễ. Mạc tiên sinh muốn tìm bất luận ai cũng phải dẫn ngài ấy đi, khi cần thiết còn có thể yêu cầu nhân viên bảo an hỗ trợ.”

Mấy chữ sau cùng, người phục vụ dừng một chút mới dám nói ra miệng, cô nhận của Kim tổng không ít tiền boa, thật sự là không muốn đắc tội ông ta, nhưng tình huống trước mặt cô không thể tự ý làm chủ được.

Nghe nói như thế mấy người trong phòng đều đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc cùng nghi ngờ, suy đoán xem vị Mạc tiên sinh này rốt cuộc có thân phận gì.

“Xem ra, Mạc tiên sinh lại lịch không nhỏ a!” Trong đó có một người không sợ chết cất lời trào phúng.

“Cũng không phải là người mà các người có thể chọc được, Mật Mật đâu?” Mạc Đông Lăng rét lạnh quét một vòng quanh phòng, trong lòng cực kỳ lo lắng cho an toàn của Mật Mật.

Xem ra hôm nay anh đi tìm cô quả thật là đúng rồi, nhóm người này cũng không phải là hạng gì tốt đẹp cả!

“Tôi cho rằng phải chăng Mạc tiên sinh có chút hiểu lầm gì đó, chúng tôi thật sự không biết Thư Mật Nhi nào cả.” Kim tổng cố ý làm bộ như không có việc gì nói, ngón tay lại ở dưới bàn lôi kéo tay bạn gái, ý bảo cô ta nhấn cho người phụ nữ đi cùng Thư Mật Nhi ra ngoài một cái tin nhắn, để cho cô ta nghĩ biện pháp giữ Thư Mật Nhi ở lại toilet.

Mấy trò lừa bịp còn non nớt như vậy làm sao thoát khỏi ánh mắt tinh anh của Mạc Đông Lăng chứ.

Anh xoay người đối với người phục vụ nói: “Toilet nữ ở đâu? Làm ơn dẫn tôi qua.”

Bên trong Toilet, Thư Mật Nhi cố ý ngồi chồm hóm ở trong phòng vệ sinh, trong đầu rất nhanh nghĩ biện pháp chạy trốn. Cô không thể ở trong này quá

lâu, túi sách lại bị người phụ nữ kia lấy đi mất, điện thoại không cầm trong tay, ngay cả gọi điện cầu cứu cũng không được, chẳng lẽ hôm nay cô thật sự bị hù ở trong này sao.

“Mau ra đây đi! Cô ngồi trong này thì có thể chạy trốn được sao?” Người phụ nữ chờ ở bên ngoài cười nhạo cô nói.

“Chị gái à, chị thả tôi đi đi, cùng là phụ nữ, việc gì mà phải làm khó nhau chứ?” Thư Mật Nhi khuyên nhủ.

“Đừng vọng tưởng, tôi không đắc tội nổi với Kim tổng đâu.”

Thư Mật Nhi biết các cô ấy đều bị ông ta khống chế rồi, nói cái gì cũng không nghe. Vì thế cô lập tức mở cửa ra ngoài, thừa dịp người phụ nữ kia không chú ý ở phía sau đá vào đầu gối cô ta một cái, sau đó đoạt lấy túi sách của mình xông ra ngoài cửa.

Người phụ nữ kia cũng không phải ngồi không, chân đi đôi giày cao gót 12 phân nhưng vẫn có thể chạy bộ. Cô cũng không quản được nhiều như vậy nhanh chóng chạy về phía trước, vừa lúc đụng vào một bức tường thịt.

Người phụ nữ phía sau biết cô chạy không được, bèn chống thất lưng thờ hờn hển.

“Mật Mật.”

Mạc Đông Lăng từ xa liền nhìn thấy Thư Mật Nhi chạy trời chết tới, liền vội vã đỡ lấy eo cô để cô ổn định thân thể.

“Tiểu Lăng?”

Thư Mật Nhi không thể tin được nhìn người đàn ông trước mặt, anh tới cứu cô ư? Anh cư nhiên xuất hiện tại thời điểm cô cần anh nhất.

“Hu hu... Anh rốt cuộc cũng đến đây.” Thư Mật Nhi rốt cuộc cũng có thể để xuống mọi sợ hãi cùng đề phòng, tinh thần cũng thể xác được thể lỏng nhào vào trong lòng anh tận tình khóc nức nở.

“Anh đến đây, đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Mạc Đông Lăng an ủi vỗ vỗ lưng của cô.

Người phụ nữ kia biết tình hình có vẻ không ổn, liền tranh thủ rút lui tìm người giúp đỡ rồi.

Đi theo phía sau Mạc Đông Lăng, người phục vụ trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào, nếu vị đại gia này hôm nay không tìm được người, toàn bộ các cô sẽ gặp họa lớn a.

“Anh như thế nào tìm được tới nơi này?” Thư Mật Nhi vừa khóc vừa hỏi.

“Anh mang theo Mạc Mạc đi rap hát tìm em, kết quả là không thấy em ở đó, may mắn có người nghe thấy được em nói đến Câu lạc bộ cao cấp nào đấy, anh liền chạy tới đây.”

“Thực xin lỗi, em trước đó nên cùng anh nói qua, đều do bản thân em vì cái lợi trước mắt mà tin lầm kẻ xấu.”

Mạc Đông Lăng ôm cô đi ra phía ngoài, “Không có việc gì là tốt rồi.”

“Mạc Mạc cũng đến đây sao?”

“Uh`m, thằng bé ở trên xe chờ chúng ta, trước lau sạch nước mắt đi, trẻ con đều cực kỳ miễn cảm.”

Thư Mật Nhi gạt gạt đầu, ở trước mặt con trai, cô là một người mẹ kiên cường vĩ đại, không thể để cho thằng bé nhìn thấy một mặt yếu ớt của cô được, như thế sẽ dọa đến đứa nhỏ.

“Em muốn trừng trị cái tên họ Kim kia thật tốt, để cho ông ta táng gia bại sản!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ngoan, loại chuyện như thế này cứ giao cho anh là được, nếu ông ta đã thích hãm hại lừa gạt như thế, anh đây liền cho ông ta ném thử tư vị bị bán là như thế nào. Em còn nhớ rõ hai chúng ta gặp nhau như thế nào không?” Khóe môi Mạc Đông Lăng nhếch lên một nụ cười tà tứ.

“Là Hội đấu giá chợ đêm Las Vegas.” Thư Mật Nhi đương nhiên sẽ không quên.

“Anh không ngại để cho ông ta thử làm một vật phẩm, để cho ông ta nhớ lâu một chút!”

“Thật tốt quá!”

Thư Mật Nhi lập tức nín khóc mỉm cười, tâm tình tốt lên trông thấy. Đồ con heo chết tiệt, muốn chiếm tiện nghi của cô, cũng không điều tra xem thân phận của cô là gì, ông ta xứng sao?

Cũng quá xem thường cô rồi!

Không cho ông ta một bài học nhớ đời, cô làm sao có thể giải được mối hận trong lòng.

Mạc Mạc nhìn đến mẹ cùng Đại Mạc Mạc xuất hiện, vui vẻ không thôi, đôi tay ra sức mở cửa xe, gấp đến độ mở không được “oa oa” kêu lên.

“Mẹ!”

Cửa xe vừa mở ra, Mạc mạc nhanh chóng chạy ra, đôi cánh tay như ngó sen quấn quanh cổ mẹ, tại trên mặt cô hôn một cái đánh “Bep”.

Thư Mật Nhi cũng hôn một cái trên mặt con trai “Con ngoan, có phải rất nhớ mẹ không?”

“Dạ dạ.” Mạc Mạc hưng phấn gật đầu không thôi.

“Còn có chú nữa a?” Mạc Đông Lăng ăn chưa chỉ vào mặt mình nói.

Mạc Mạc tỉnh quái tựa như liếc mẹ một cái, nhìn thấy nụ cười trên môi cô dường như không có ý phản đối mới đi đến chỗ Mạc Đông Lăng hôn một cái trên mặt anh.

Một nhà ba người thẳng tiến về nhà, chuyện vừa rồi coi như không có gì xảy ra.

Cơm chiều là ăn ở bên ngoài, vừa mới trở về nhà, Thư Mật Nhi liền tắm cho con trai, chơi đùa một hồi, Mạc Mạc liền buồn ngủ mà nheo nằm ở trong lòng mẹ ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Thư Mật Nhi đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên có cảm giác như bị chen lấn, bàn tay sờ sờ bên phải, là thân thể nhỏ nhỏ của con trai, nghĩ thầm chả nhẽ con trai lại chen chúc đẩy cô sang bên này rồi hả?

Lại sờ sờ bên trái, rõ ràng là một thân thể ấm áp, dọa cô nhảy dựng lên.

“Không cần sờ loạn.”

Trong bóng đêm, giọng nói của anh khàn khàn, gọi cảm đến chột người.

“Anh... Anh như thế nào lại ngủ ở trong này?” Thư Mật Nhi kinh hãi kêu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25

Về mặt Mạc Đông Lăng ủy khuất nói nhỏ bên tai cô, “Anh cũng lăn từ trên ghế safo ra đây rồi.”

Hơi thở nóng rực của anh phun ngay vào cổ của cô, cảm giác ngứa ngáy, trong đêm tối, hai thân thể nóng rực nằm cạnh nhau như thế, sao không có cảm giác chứ?

“Vậy anh lên ngủ tiếp không được sao.”

“Trên ghế safo ngủ không thoải mái.”

“Mạc Mạc đang ở bên cạnh.” Thư Mật Nhi cố gắng giảm thấp giọng nói của mình xuống, tức giận trừng mắt người đàn ông bên cạnh.

“Chúng ta tâm sự, buổi tối có chuyện gì xảy ra?”

Thư Mật Nhi nghe anh nói mà bị ghen hờn, vốn tưởng chuyện đã qua, không ngờ tới bây giờ anh vẫn chạy tới tra hỏi tới cùng, người đàn ông đáng giận!

“Anh không biết sao?”

“Em không nói làm sao anh biết?”

“Thì bị người ta lừa!”

“Anh ta nói gì mà lừa được em thế?”

“Hứa Liễu cho tôi một số điều kiện rất ưu đãi, tôi nhất thời đầu nóng đầu liền tin tưởng, sau đó mới phát hiện không đúng, nhưng lúc đó đã chậm, bọn họ không cho tôi gọi điện thoại cho ai, luôn giám sát tôi, ngay cả đi toilet cũng phải người đi theo, lúc đó tôi vô cùng sợ, cho là mình thật sự xong đời.”

Nói đến chuyện tối hôm đó, trong lòng Thư Mật Nhi vẫn còn sợ hãi, nếu không có Mạc Đông Lăng đến kịp lúc, cô cũng không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì, bây giờ nhóm lừa đảo, thật sự là không ít!

“Ngoan, về sau chuyện kiếm tiền nuôi gia đình giao cho anh làm là được rồi.”

“Không! Tôi thích tự làm, Mạc Mạc là con của tôi, tôi có thể dựa vào chính mình nuôi lớn thằng bé.” Từ nhỏ Thư Mật Nhi đã được giáo dục từ phương Tây, suy nghĩ sau khi trưởng thành sẽ độc lập đã sớm ăn sâu vào trong xương cô rồi.

“Nếu như lại xuất hiện chuyện như vậy làm sao bây giờ? Hôm nay chẳng qua là trùng hợp anh chạy tới, nhưng lần sau thì sao?”

“Sai lầm ngu ngốc như vậy tôi sẽ không tái phạm lần thứ hai.”

“Đạo lý thì ai cũng biết nói, mà khi người ta chính thức gặp phải tình huống như vậy, thì không nhất định có thể làm được, đầu nóng lên hoặc là nhất thời không xem xét kỹ bao gồm nhiều nguyên nhân khác cũng có thể tạo thành hậu quả không thể thay đổi.”

“Anh đây là muốn nói tôi ngu!” Thư Mật Nhi tức giận.

Mạc Đông Lăng vội vàng ôm chặt cô, “Anh chỉ là phân tích vấn đề, nói cho em biết sự thật mà thôi, hơn nữa, anh hy vọng bản thân có thể chia sẻ với em một chút áp lực về kinh tế trong cuộc sống.”

“Buông tay!” Thư Mật Nhi không thuận theo gờ ngón tay của anh ra.

“Mật Mật, anh đang từ từ khôi phục trí nhớ trước kia, đừng đẩy anh ra, để anh chăm sóc em và Mạc Mạc có được không?” Mạc Đông Lăng thâm tình chân thành nói.

Trong nháy mắt Thư Mật Nhi động lòng, nhưng vừa nghĩ tới bản thân chịu nỗi khổ tương tự ba năm, mà anh lại thoải mái khoái hoạt ba năm, trong lòng liền thấy không công bằng.

Không được! Không thể dễ dàng tha thứ cho anh!

“Anh đi ra ngoài! Tôi muốn ngủ.”

“Đêm nay anh ngủ ở đây nhé.”

“Không được!”

Mạc Đông Lăng không lên tiếng, chẳng qua là hành động càng gần sát cô, bàn tay dịu dàng vòng qua lưng cô, chậm rãi vuốt ve, vẽ vài vòng trên đùi.

Thư Mật Nhi không thuận theo giãy giụa người một cái, kết quả lại bị anh xoay người một cái đặt ở phía dưới.

Cô vừa muốn ra sức phản kháng, con trai ngủ ở bên cạnh bỗng nhiên trở mình, trong miệng lẩm bẩm một câu, sợ tới mức hai người động cũng không dám động, sợ Mạc Mạc tỉnh lại nhìn thấy tình huống trước mặt thì có chút không biết giải thích rõ.

“Luuu mạnh!” Thư Mật Nhi dùng khẩu hình miệng mắng.

Mạc Đông Lăng lập tức cúi xuống ngậm cánh môi mềm mại của cô, hung hăng mút lấy, tay cũng không có nhàn rỗi, giày xéo nơi đây đã mềm mại trước ngực, vật nguy hiểm phía dưới cũng đang bành trướng chống đỡ lồi vào cánh hoa.

“A.....”

Thư Mật Nhi bị anh hôn đến khí lực cũng không còn, rõ ràng muốn kháng cự, nhưng hai tay lại mềm mại vô lực, giống như muốn chống cự mà lại nghevén đón, chớp mũi trần ngập khí tức nam tính của anh.

Thẳng đến váy ngủ bị cởi hết, cô mới tỉnh táo một chút, cản lại cánh tay đang xâm chiếm của anh, “Mạc Mạc, ...Mạc Mạc ở bên cạnh.”

Mạc Đông Lăng muốn chính là hiệu quả này, buông cánh hoa anh đào bị anh gặm đến ướt át, cắn vành tai của cô, “Ngoan, chúng ta đi ra ngoài được không?”

Cũng đã vậy rồi, Thư Mật Nhi còn có thể cự tuyệt sao?

Cô không phải là nữ tu sĩ, cũng có thất tình lục dục, nhất là bị người đàn ông mình yêu thương trên chộc, không động tâm không muốn mới là trái lương tâm “Ừ...” giọng mũi phát ra.

Nghe được cô lên tiếng, Mạc Đông Lăng vội vàng ôm cô thẳng đến phòng bếp, bởi vì phòng bếp cách phòng đó xa nhất, còn có thể đóng cửa lại, thật sự là một chỗ rất tốt.

“Tới đây chứ?” Thư Mật Nhi cho là anh sẽ đi phòng tắm.

Khỏe môi Mạc Đông Lăng nở nụ cười quyến rũ, kéo quần lót còn trên người cô ra, “Lâu lâu thay đổi vị trí, sẽ tăng chút tình thú hơn.”

“Luuu mạnh!” Thư Mật Nhi xấu hổ đánh vài cái trên người anh.

“Bảo bối, em sẽ thích.” Mạc Đông Lăng hung mãnh há miệng ngậm một bên ngực cô, say mê cắn một cái.

Thư Mật Nhi bị đau đánh đầu anh một cái, anh lập tức nhiệt tình ngậm miệng của cô, hôn đến nóng bỏng.

Nhiệt độ trong cơ thể từng đợt từng đợt cuộn cuộn lên, kêu gào, Mạc Đông Lăng thô bạo kéo quần nhỏ của cô, đáy mắt đỏ thẫm như máu, rất nhanh vứt bỏ vật trở ngại trên người.

Dùng sức đâm vào, giao hợp trong nháy mắt đó, hai người đồng thời phát ra tiếng kêu rên thóa mẫn.

Thư Mật Nhi cảm giác được một thứ nóng trướng quen thuộc, tất cả xương cốt tứ chi đều thoải mái như bay trên mây, cô không phải không thừa nhận, bản thân... Rất thích.

Căn phòng nhỏ này là cô tạm thời thuê, cùng phòng bên cạnh nằm cạnh nhau, hiệu quả cách âm cũng không phải đặc biệt tốt.

Mặc dù bây giờ đã muộn, nhưng người ở cách vách luôn về trễ, cô lo lắng sẽ bị người ta nghe được, vì vậy gắt gao cắn môi, đè nén tiếng kêu của mình.

Cô càng khẩn trương, thân thể càng chặt chẽ, anh dần dần bị đẩy ra ngoài, khó dừng lại, Mạc Đông Lăng không có biện pháp, chỉ có thể dùng tay đỡ cô lên, để cho cô cao lên một chút, “Bảo bối, em hút chặt đến anh không nhúc nhích được, ngoan, thả lỏng chút.”

Nói xong lại đẩy mạnh một cái, cô nghe anh nói vừa thẹn vừa vội, hạ thân rồi lại tiết ra nhiều dịch thể, kích động khê run.

“Ừ ừ a a...” run rẩy lên.

Vẻ đẹp của cô làm cho Mạc Đông Lăng càng điên cuồng, dừng không được, thắm nghĩ hung hăng yêu thương cô.

“Đi phòng tắm... A...”.

Thư Mật Nhi đẩy anh, ai ngờ, phía dưới của anh lại thô trướng thêm vài phần, động tác cũng càng thêm mãnh liệt.

Vẻ mặt ần nhần của cô khiến anh kích động càng thêm nóng máu sôi trào, động tác dưới thân một lần so với một lần mất đi khống chế, ở đâu có tâm tình đi đổi nơi.

“Ng Sloan, ở chỗ này.”

Mạc Đông Lăng kéo chân cô quần chặt trên lưng, dễ dàng cho bản thân ra vào.

Thân thể cô bị anh xoa đến nóng, tiếp xúc với mặt bàn lạnh như băng cả người co rút lại, chăm chú bao lấy lửa nóng của anh, anh không có chuẩn bị, dục vọng thật lớn của anh bị da thịt mềm mại trong cô xoắn chặt hơn, cảm giác mất hồn quét sạch anh, đạt đến một cảm giác sung sướng vô cùng.

Bỗng nhiên, ngọn đèn phòng bếp sách vát “Cạch” một tiếng sáng lên, tiếp theo liền có vài giọng nói truyền tới.

Thư Mật Nhi giật mình, cánh hoa co rút lại càng chặt hơn, Mạc Đông Lăng bị cô kích thích đến cơ hồ muốn kêu lên, thật là một tiểu yêu tinh, thật ứng với câu nói kia, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!”

“Cách... Cách âm... không tốt.” Cô đứt quãng nói.

“Không sao, anh nhẹ một chút.” Mạc Đông Lăng cố ý chậm tốc độ.

Bởi như vậy, Thư Mật Nhi không thích ứng, sốt ruột ôm chặt lưng của anh, cao thấp vuốt ve, muốn thêm nữa.

Mạc Đông Lăng chín cạn một sâu ôm lấy cô, cố ý chơi xấu cô, buộc cô cầu xin mình.

“Anh!” Thư Mật Nhi tức giận nheo anh.

“Thích như vậy? Như lúc nãy nữa không?” Mạc Đông Lăng mập mờ liếm vành tai trong của cô.

“... Ừm...” Thư Mật Nhi mắc cỡ đỏ mặt.

Cô vừa dứt lời, Mạc Đông Lăng liền rất nhanh chuyển động, kỳ thật anh nhận được rất vất vả, chỉ có điều muốn chính miệng cô nói ra mà thôi.

Thư Mật Nhi cảm thấy cả người vừa mềm vừa tê dại, một chút khí lực cũng không có, mềm mại dán lên người anh, nhẹ nhàng rên rỉ lên tiếng, cao thấp lắc lư giống như thuyền lớn ngoài biển, không chỗ nương tựa, cảm giác không nơi đỡ bèn đột nhiên kéo tới, cô sợ hãi, hét chói tai vang lên quần chặt lấy anh.

“Hơn nửa đêm rồi có tiếng gì vậy?” Phòng kế bên bỗng nhiên có giọng nói truyền đến.

Thư Mật Nhi xấu hổ và giận dữ cắn một cái trên ngực Mạc Đông Lăng, đều là tên khốn khiếp này! Đều do anh! Mắc cỡ muốn chết!

Cô càng như vậy, Mạc Đông Lăng càng là cố ý “Khó xử” cô, bởi vì đáng vẻ khản trương sợ hãi của cô thật sự rất đáng yêu, khiến anh xem hoài cũng không chán.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26

Lúc này, Thư Mật Nhi vô cùng hối hận đáp ứng anh ra ngoài, anh giống như một dã thú mãi không biết thỏa mãn, không ép khô mình là không thể.

Sau kích tình, hai người ôm nhau thở hổn hển, thật lâu, hô hấp mới bình phục lại, Thư Mật Nhi vô lực mềm mại dựa vào anh, lửa nóng của Mạc Đông Lăng vẫn chôn ở trong cơ thể cô, cúi đầu găm bên vai trắng nõn.

“Đi ra ngoài.” Giọng Thư Mật Nhi mềm nhũn.

“Hà?” Mạc Đông Lăng cố ý giương khóe môi.

“Tôi muốn tắm rửa!” Thư Mật Nhi tức giận nheo anh một cái.

“Được.”

Mạc Đông Lăng nâng mông cô lên, càng tiếp xúc với cô chặt chẽ hơn, mặc cho Thư Mật Nhi chống đẩy như thế nào vẫn không lấy ra, ngược lại là trong lúc giây dựa, lại để cho vật phía dưới vốn đang yên tĩnh lại thức tỉnh.

“Lưu manh!” Thư Mật Nhi xấu hổ hung hăng cắn anh một cái.

Mạc Đông Lăng đáp lại cô là càng dùng sức đỉnh vào, cô không chịu nổi đến cuộn ngón chân lên, hai tay ôm cổ Mạc Đông Lăng thật chặt, sung sướng đến không thể nói rõ.

Trong toilet, hai người mè nheo gần một giờ mới đi ra.

Thư Mật Nhi sớm sẽ không có nửa phần khí lực, tùy ý anh giúp mình tắm rửa xong mặc váy ngủ, rồi ôm đến trên giường, dính giường liền nặng nề ngủ.

Sáng hôm sau, cô bị con trai lay tỉnh.

“Mẹ, mẹ, mẹ hứa dẫn Mạc Mạc, hôm nay đi công viên chơi mà.”

Cả người Thư Mật Nhi đau nhức muốn chết, thậm chí nghĩ muốn ngủ, ở đâu còn có tinh lực dẫn con trai đi ra ngoài chơi a! Nhưng tối hôm qua quả thật mình đã hứa với con trai.

Mạc Đông Lăng đi đến kịp lúc, ôm lấy Mạc Mạc đang ở trên giường, “Mạc Mạc nghe lời, chúng ta chơi trò hôm qua qua cửa rồi đi chơi được không? Con xem, Mẹ mệt mỏi như vậy, nên để mẹ con ngủ thêm một lát, giữa trưa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, sau đó đi công viên chơi?”

Mạc Mạc nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mẹ, con người đen như mực đảo một vòng, hiểu chuyện gật đầu, “Dạ.”

Lúc này Thư Mật Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Giữa trưa, một nhà ba người tìm một nhà hàng ăn món Trung, sau khi ăn xong liền đi công viên chơi, Mạc Mạc vô cùng vui vẻ, cái gì cũng muốn chơi, Thư Mật Nhi không dám chơi trò quá kích thích, liền để Mạc Đông Lăng đi theo.

“Mẹ, con muốn ăn kem.”

Giọng nói non nớt của Mạc Mạc reo lên, chơi lâu như vậy, nhóc khát quá.

Thư Mật Nhi mua ba cây kem, một người một cây, hôm nay Mạc Mạc rất hưng phấn, không ít người qua đường thấy họ đều khen: Một nhà ba người thật hạnh phúc!

Lúc Mạc Đông Lăng xếp hàng mua vé, Mạc Mạc, vụng trộm hỏi: “Mẹ, Đại Mạc Mạc là cha con hả?”

Trong lòng Thư Mật Nhi kinh ngạc, chẳng lẽ là vì vừa rồi người bên ngoài vậy khiến trong lòng Mạc Mạc nổi lên nghi ngờ? Nhưng cô không đành lòng nói dối con trai, Mạc Đông Lăng thật là cha của bé, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

“Vậy con hy vọng Đại Mạc Mạc là cha con không?” Cô hỏi lại. Muốn đọc nhanh full nhất truy cập : thichdoctruyen.com

Mạc Mạc cắn môi mở to đôi mắt đen nhánh nhìn mẹ, giống như đang suy nghĩ câu nói của mẹ là có ý gì.

“Con rất thích chú ấy, nhưng con không muốn mẹ thương tâm.”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Thư Mật Nhi càng ngày càng cảm thấy con trai không phải thông minh bình thường, nói đến cô cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Con ngoan.”

Cô ôm con trai vào trong ngực, trong lòng đang nghĩ nên nói như thế nào mới tốt đây, mới có thể để bé tiếp nhận sự thật này.

Mạc Đông Lăng rõ ràng cảm giác được Mạc Mạc đột nhiên đối với anh xa lạ hẳn lên, mặc kệ anh nịnh nọt như thế nào cũng không được, liền không hiểu nhìn về phía Thư Mật Nhi, ánh mắt của cô khiến anh hiểu ngay trong nháy mắt.

Thì ra nhóc con này đã biết anh là cha của nhóc, nên đang giận mình đây!

Buổi tối lúc trở về, người nhà ngoài ý muốn gặp được một người khách.

“Mạc Mạc, có nhớ dì nhỏ hay không!”

Caroline ôm Mạc Mạc quay vài vòng, hôn mấy cái trên mặt nhóc, Mạc Mạc cũng rất vui vẻ hôn một cái trên mặt cô.

“Nhớ.” Bé nhếch miệng cười nói.

Hai người náo loạn, không để ý đến một người đàn ông phía sau, thiếu chút nữa đã đụng vào anh ấy.

“Lăng Đông Mạc?” Caroline cả kinh kêu lên. .

“Khụ... Tôi là Mạc Đông Lăng.” Mạc Đông Lăng nghĩ không ra cô là ai, nhưng đoán cô có quan hệ rất tốt với Thư Mật Nhi, bằng không cô ta sẽ không biết mình, còn thân với Mạc Mạc như vậy.

Caroline tiến lên liền nắm chặt cổ áo anh, “Tên đàn ông thối tha! Rốt cuộc anh cũng chịu xuất hiện? Ném vợ bỏ con, quả thật chưa thấy người đàn ông nào cặn bã như anh!”

Thư Mật Nhi ở bên cạnh che miệng ho một tiếng, ánh mắt nhắc nhở bạn tốt, Mạc Mạc ở bên cạnh nghe đấy.

“Tôi không có, tôi mất trí nhớ.” Mạc Đông Lăng cảm giác lỗ tai đều bị cô chần điếc.

“Mất trí nhớ? Lừa gạt con nít ba tuổi hả?” Caroline khinh thường khịt mũi.

“Thật sự.” Thư Mật Nhi ung dung mở miệng.

Một bên đôi mắt Mạc Mạc tròn xoe chuyển động, bé đang tiêu hóa những lời của người lớn nói.

Caroline không dám tin hỏi: “Anh ta thật sự mất trí nhớ? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Muốn đọc nhanh full nhất truy cập : thichdoctruyen.com

Thư Mật Nhi hết cách, chỉ có thể đơn giản nói lại chuyện ba năm trước, chỉ trách ông trời trêu người!

“omg! Trên đời này còn có chuyện trùng hợp như vậy? Lúc trước Cách Cách nói muốn tìm người ở đây, rồi sau đó chuyện Cách Cách tìm người cậu cũng biết, chẳng qua là không biết ai mà thôi?” Caroline kinh ngạc đến không ngậm miệng được rồi.

“Ừ, mình cũng là lúc đi dự hôn lễ cậu anh Nhĩ Hoàng mới biết được.”

“Mẹ, vậy mẹ tha thứ cho chú ấy sao?” Mạc Đông Lăng bỗng nhiên mở miệng.

Thư Mật Nhi bị hỏi đến ngây ngẩn cả người, cô vốn muốn Mạc Mạc tránh chỗ khác, nhưng Caroline nói chuyện này ra quá nhanh, buộc cô phải lựa chọn.

Từ góc độ khác mà nói, con trai nghe được cũng không phải chuyện gì xấu, để cho bé hiểu rõ mọi chuyện cũng không có gì không tốt.

“Đợi anh ta khôi phục trí nhớ rồi tính.” Cô dịu dàng sờ đầu con trai.

Mạc Đông Lăng nóng nảy, bây giờ tình huống như vậy với anh có chút bất lợi! Ngay cả Mạc Mạc luôn đứng bên anh cũng phản bội.

“Anh đã khôi phục lại một chút trí nhớ rồi, còn có một chút nữa, không chừng đến nơi đã từng sống thì có thể nhớ lại.”

“Ây ya! Chuyện giữa hai người tự giải quyết đi! Mạc Mạc, đêm nay ngủ với dì nhỏ được không?” Caroline ôm Mạc Mạc vào phòng tắm, tắm rửa cho bé.

“Dạ.” Mạc Mạc giòn giã trả lời.

Chuyện cha với mẹ trong tưởng tượng bé có chút khác nhau, cha cũng không phải là người xấu, không có cô ý bỏ rơi mẹ và bé, mà là mất trí nhớ.

Mẹ nói đúng, phải chờ cha khôi phục trí nhớ mới có thể tha thứ cho cha!

Ba ngày sau, một nhà ba người đi Las Vegas —— trở lại nơi ở đầu tiên.

Thư Mật Nhi vẫn cố ý dẫn anh đi một vòng quanh khu đấu giá chợ đêm, cũng muốn kích thích anh nhớ tới chuyện này, nhưng mà, cách này rất có hiệu quả nha.

Trong đầu Mạc Đông Lăng thoáng qua rất nhiều hình ảnh, một lát là cảnh bốn anh em từ trên xe bước xuống, một lát là hình ảnh lúc anh bị ghi số đưa lên sân đấu giá mặc người ta lựa chọn...

Anh cố gắng suy nghĩ, muốn nhớ lại hoàn toàn mọi chuyện kéo ghép nó lại, nhưng càng cố gắng càng mãnh liệt muốn nhớ lại, thì càng nhanh quên đi, anh cảm giác đầu mình rất đau, cảm thấy sắp nổ tung.

“Lăng, anh làm sao vậy?” Thư Mật Nhi thấy anh có chút không đúng liền hỏi. Muốn đọc nhanh full nhất truy cập : thichdoctruyen.com

“Anh đau đầu.”

“Khôi phục trí nhớ không phải là chuyện trong nháy mắt, nếu nghĩ không ra thì đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Nhưng anh mong mình có thể nhanh chóng nhớ lại tất cả.”

“Em biết, chúng ta về trước đi được không?”

“Ừm.”

Hai người trở lại biệt thự, chân trước vừa bước vào cửa, Mạc Mạc liền lao đến, la hét muốn bơi lội, quản gia Peter đầu đầy mồ hôi chạy theo ở phía sau, “Tiểu thiếu gia, cậu chậm một chút.”

“Mạc Mạc, ông Peter lớn tuổi, phải đi từ từ!” Thư Mật Nhi dạy con trai.

“Ông Peter, thật xin lỗi, về sau Mạc Mạc không chạy nữa”. Mạc Mạc nghe lời nói xin lỗi.

“Tiểu thư, cô quá coi trọng ông già này rồi.”

Thư Mật Nhi giữ chặt đôi tay đầy vết chai của ông Peter, thành khẩn nói: “Chú Peter, phiền chú mất công trông nom ngôi biệt thự này, quản lý đến ngay ngắn rõ ràng, con đã sớm xem chú trường bối của con, là người nhà của con rồi, hơn nữa, đứa nhỏ không thể quá mức cưng chiều!”

Ông Peter cảm động đến rơi nước mắt, ông đã từng là một gã lang thang đầu đường xó chợ, lúc bị người ta ức hiếp gặp được cha của Thư Mật Nhi, tốt bụng cứu ông, cho ông một công việc tốt. Sau đó, ông luôn nhớ kỹ phần ân tình này, hết lòng hết dạ làm tốt mọi chuyện.

Thấy một màn trước mắt, Mạc Đông Lăng giống như nhớ ra cái gì đó, lão quản gia làm người quả thật không tệ, anh ở chỗ này một thời gian, lão quản gia cũng đối xử với mình rất tốt.

Mật Mật, thật là một người con gái tốt, không giống những cô gái khác!

“Mạc Mạc, chú dẫn con đi bơi lội được không?” Mạc Đông Lăng ngồi xổm người xuống hỏi ý kiến của con trai.

“Chú biết bơi hả?” Mạc Mạc hỏi lại.

“Đương nhiên, lúc chú còn nhỏ bằng tuổi cháu, ba chú hay dẫn chú đi ra hồ bơi lội lắm”

“Nói dối!”

“Thật sự, không tin sau này gặp được ông, con cứ hỏi trước mặt ông đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27

Kỹ thuật bơi của Mạc Đông Lăng thật sự tốt đến không phải nói, tuy rằng ngoài miệng Mạc Mạc không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn biết được, hai cha con bơi trong hồ rất vui vẻ.

Thư Mật Nhi nằm trên ghế mây bên cạnh, nhìn một màn trong hồ bơi, trong lòng đang lên nhu tình nhè nhẹ

Tình thân, thứ huyết mạch tương liên là thứ khó bỏ nhất trên đời, Mạc Mạc cần cha, cần một gia đình hoàn chỉnh.

Mạc Mạc phát hiện dù sao mình vẫn là chán ghét Đại Mạc Mạc được, bởi vì chú ấy mỗi lần làm cái gì đó, đều có thể khiến mình tâm phục khẩu phục, cũng giống như nói bơi lội đi, nó còn chưa thấy nhiều kiểu bơi như vậy đâu!

Bơi ngựa, bơi bướm, bơi éch... Lúc chú ấy dạy mình cũng, ách... Không loại bỏ chuyện chú ấy muốn thể hiện bản thân, nhưng nói tóm lại, vẫn làm người vừa lòng.

Tuy nói như vậy, nhưng nó cũng sẽ không giúp chú ấy chiếm được trái tim thiếu nữ của mẹ, ai bừa chú ấy biến mất ba năm, hừ! Khỏi phải nghĩ đến dễ dàng được tha thứ!

Bởi vì con trai không phối hợp, con đường Mạc Đông Lăng theo đuổi vợ càng khó khăn, cũng may trí nhớ của anh chậm rãi khôi phục, thái độ của Thư Mật Nhi với anh cũng đã thay đổi.

Một nhà ba người ở biệt thự Las Vegas nửa tháng, liền đi Wien, có thể cùng cha và mẹ đi ra ngoài chơi, vui vẻ nhất không ai khác là Mạc Mạc rồi, trước đây Thư Mật Nhi luôn đi công tác mỗi ngày, lâu lâu mới mới có thời gian rảnh rồi như vậy dẫn nó đi ra ngoài chơi một lát, hôm nay mẹ không dùng công tác, mỗi ngày ở cạnh nó, còn dẫn nó đi chơi nhiều nơi, nó có thể không vui sao?

Trên đường, một nhà ba người lấy ăn uống chơi đùa làm chủ, chụp không ít hình, Mạc Mạc một tay cầm tay mẹ một tay nắm tay cha, rất vui!

Wien, có quá nhiều trí nhớ của hai người bọn họ, thăm lại chốn xưa, suy nghĩ của Mạc Đông Lăng cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp trí nhớ mãnh liệt kéo tới, anh cảm thấy đây là khảo nghiệm của ông trời cho anh, vô duyên vô cớ bị tai nạn, sau đó trong đầu chỉ nhớ tới thời gian trước đó.

Đảo mất, ba tháng trôi qua, trong lúc Mạc Đông Lăng vền vền trở về một lần, lúc khác đều là trên mạng hoặc là trong điện thoại giải quyết chuyện của công ty, lần này lòng kiên trì công phá tường cao mà Thư Mật Nhi và Mạc Mạc xây lên, hai mẹ con đều cảm thấy... Cũng không tệ lắm.

Ở phía xa Luân Đôn, Thư Tử Nhiễm và chồng cũng bị anh làm cho cảm động rồi, dù sao năm đó cũng không phải là người ta cố ý vứt bỏ con gái cùng cháu ngoại, hôm nay gặp nhau đối với mẹ con họ như vậy, đúng là khó được.

Thư Nhĩ Hoàng vẫn luôn ủng hộ Tiểu Tứ, cách làm người của anh ấy bản thân vô cùng rõ ràng, là người đàn ông có thể dựa vào suốt đời.

Trong lòng Thư Cách Cách hy vọng Mạc Tiểu Tứ cùng Mật Mật có thể nói lại tình xưa, nói tới chuyện năm đó cô cũng có chút trách nhiệm, nếu có tình người không thể sẽ thành thân thuộc, có nhiều lắm tiếc nuối a!

Về phần cô cùng Á Tư, đã định trước chỉ có thể yêu nhau, không thể gần nhau.

Ba tháng sớm chiều ở chung, trí nhớ Mạc Đông Lăng đã toàn bộ khôi phục, anh cảm thấy chuyện xảy ra trên người mình cũng có thể viết thành một quyển tiểu thuyết rồi, quá hài rồi!

Nhưng mà, hiện tại với anh mà nói quan trọng nhất chính là —— cầu hôn.

Ngày nào đó, anh gọi điện thoại xin Caroline giúp đỡ, đề cô hẹn Thư Mật Nhi đi ra ngoài dạo phố, sau đó mình ở người nhà chuẩn bị, Mạc Mạc vui vẻ giúp đỡ anh, ví dụ như: Đêm ngon nén.

Trong phòng bố trí rất ấm áp lãng mạn, tất cả đều là hoa hồng màu đỏ mới lạ hoa hồng, phủ kín khắp nơi, trên bàn cơm có ruwoju champagne cùng ngon nén.

Dưới cửa chính đặt những hàng ngon nén, viết “I love you”.

“Mạc Mạc, gọi điện thoại cho mẹ, nói cơm tối đã làm xong, chờ mẹ trở lại ăn.” Mạc Đông Lăng giao nhiệm vụ quan trọng cho con trai.

“Dạ.” Mạc Mạc vui vẻ gạt đầu, cầm lấy điện thoại gọi.

Từ đầu đến cuối Thư Mật Nhi luôn mơ mơ màng màng, buổi chiều dần dần, u mê bị bạn tốt kéo đi dạo phố, mua một đồng hồ không liên hệ gì, đi dạo phố xong cô mệt đến chân chập choạng, vốn muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi một chút, kết quả con trai gọi điện thoại tới, nói cái gì Đại Mạc Mạc ở nhà đã làm xong bữa tối, muốn cô nhanh về nhà.

Cô vừa định nói không trở về, con trai lập tức mất hứng bẹp miệng khóc.

“Gì vậy?” Caroline hỏi.

“Mạc Đông Lăng ở nhà đã làm xong cơm tối, kêu Mạc Mạc gọi mình trở về, cậu cũng đi với mình đi.”

“Không được, đêm nay tớ còn có cuộc hẹn.” Caroline hiểu rõ mọi chuyện, đương nhiên cô sẽ không đi làm bóng đèn.

“Vậy được rồi, mình đi trước.” Thư Mật Nhi đứng dậy tạm biệt bạn tốt.

Caroline cười tủm tỉm vẫy tay, có lẽ do cô cười đến quá mức sáng lạn, trong lòng Thư Mật Nhi dâng lên một tia nghi hoặc, sao cô cứ có cảm giác mọi người đang gạt cô vậy?

Về đến nhà, bấm chuông cửa cả buổi cũng không thấy ai mở cửa, cô chỉ có thể mở túi tìm chìa khoá, trong miệng lẩm bẩm: Hai cha con đang trong phòng làm gì vậy? Không phải là đang chơi trò chơi đi?

Lúc cửa mở ra trong nháy mắt đó, cô kinh ngạc đến há to miệng, cái túi trong tay cũng rơi xuống đất, cái này...

Đây cũng quá lãng mạn rồi!

Ngọn nến đặt thành hình trái tim, còn có hoa hồng khắp phòng, trách không được Caroline hẹn cô đi dạo cả buổi chiều, trách không được con trai kêu cô nên về nhà ăn cơm chiều, còn có Caroline cười đến sáng lạn như vậy....

Nguyên nhân của tất cả nó nằm ở đây —— bọn họ đều là biết hết, chỉ có chính mình bị mơ mơ màng màng.

Nhưng là, cô một chút cũng không tức giận, ngược lại rất vui vẻ.

Trong lòng dâng lên vui sướng không nói thành lời, lan tràn đến tất cả xương cốt tứ chi, khóe mắt đang chảy ra chất lỏng nóng bỏng, căn bản là không chế không nổi.

“Mật Mật, gả cho anh được không?”

Mạc Đông Lăng quỳ một chân xuống đất, trên tay cầm nhẫn kim cương, hơi ngẩng đầu, con mắt màu đen sáng ngời nhìn chăm chăm vào Thư Mật Nhi, chờ đáp án của cô.

Thư Mật Nhi kinh ngạc nhìn anh, hai mắt đắm lệ mông lung.

Mạc Mạc hiểu chuyện giúp đỡ mẹ lấy túi xách trên đất cất kỹ, nghĩ thầm: Quả nhiên mẹ rất ngốc! Dễ dàng như vậy đã bị cảm động rồi, aizzz... Nhìn lại chút phân lượng vì cha cũng không tệ lắm, nó liền không so đo rồi.

Thư Mật Nhi nhếch môi nhẹ gạt đầu, Mạc Đông Lăng lập tức mừng rỡ đeo nhẫn vào ngón tay áp út của cô, sau đó ôm cô xoay tròn vài vòng.

Mạc Mạc ngồi ở trên ghế sofa lờ mờ bọn họ một cái, hành vi ngu ngốc!

Cầu hôn thành công Mạc Đông Lăng hưng phấn hôn miệng nhỏ nhắn bà xã một cái, lại bị cô kháng cự, bấm véo anh một cái, “Mạc Mạc, còn ở đây!”

“Ừ, buổi tối chúng ta trở về phòng tiếp tục.” Mạc Đông Lăng nhỏ giọng nói ra.

Thư Mật Nhi then thùng đập anh một cái, cái này người, luôn không có đứng đắn!

“Có cần con tránh đi không?” Mạc Mạc vẻ mặt vô tội nháy mắt.

Thư Mật Nhi vội vàng đẩy Mạc Đông Lăng đi đến bên cạnh con trai, nghiêm túc hỏi: “Bảo Bảo, gần đây con học xấu rồi phải không?”

Mạc Mạc không hiểu chớp chớp thật dài lông mi, “Gần đây con học một câu nói, cha nào con nấy.”

Giọng nói, hơi thở như trẻ đang bú âm thanh đặc biệt có thích cảm giác, Thư Mật Nhi nghe con nói mà chọc cho đỡ khóc đỡ cười, giận buồn bực trừng mắt liếc đầu sở gây nên.

Mạc Đông Lăng rất vô tội, thằng nhóc này IQ cũng quá cao!

Hai ngày sau, một nhà ba người khởi hành đi Luân Đôn, kết hôn đó! Đương nhiên phải có sự đồng ý của cha mẹ hai bên, để có được lời chúc phúc cầu trường bối.

Vợ chồng Thư Từ Nhiễm cũng không có Mạc Đông Lăng, yêu cầu duy nhất chính là muốn anh chăm sóc con gái thật tốt, Mạc Đông Lăng tự nhiên miệng đầy đáp ứng.

Buổi tối, Mạc Đông Lăng nói rõ người nhà mình cho cô biết để cô chuẩn bị tâm lý.

“Người nhà anh có khi nào không thích em hay không?” Thư Mật Nhi có chút lo lắng hỏi.

Cô nằm mơ đều không nghĩ tới Mạc Đông Lăng cũng xuất thân từ gia đình quân nhân, chỉ có điều gia tộc anh khá lớn, mà anh cũng không thích tòng quân, sau khi tốt nghiệp bản thân gây dựng sự nghiệp rồi, vì vậy hôn nhân hai người được tự do, không bị hạn chế cái gì.

“Không có, mẹ anh rất tốt, bà ấy rất muốn gặp em” Mạc Đông Lăng an ủi cô.

“Thế nhưng là... Em vẫn có chút lo lắng...” Tâm tình Thư Mật Nhi có chút không yên.

Mạc Đông Lăng cầm chặt tay của cô, “Vợ xấu dù sao vẫn là phải gặp cha mẹ chồng đây, huống chi em lớn lên xinh đẹp như vậy, người nhà của anh nhất định sẽ thích em”

“Anh chỉ an ủi em” Thư Mật Nhi lo lắng là, “Em có quốc tịch Anh quốc, người nhà anh thật sự không ngại sao?”

“Anh cũng không phải là quân nhân, muốn kết hôn người nào lấy nước nào đó là tự do của anh.” Mạc Đông Lăng biết cô lo lắng là cái gì, giống như cho cô ăn một viên thuốc an thần.

“Cái kia anh nói cho em biết một chút về quy củ của nhà anh, ngộ nhỡ em bị người chê cười làm sao bây giờ?”

“Ngaoan, có anh ở đây.”

“Ừ.”

Ngược lại với tâm tình không yên của Thư Mật Nhi, Mạc Mạc biểu hiện rất bình tĩnh, lại có thể xuất ngoại chơi, yead!

Ngày kế tiếp, trên máy bay Luân Đôn bay Bắc Kinh, Thư Mật Nhi ôm con trai ghé vào tai nhóc luyện thuyên nói thật nhiều, đơn giản là nói cho bé biết nhìn thấy ông nội bà nội sau đó miệng phải ngoan một chút, phải sử dụng mị lực, hấp dẫn lực chú ý của ông nội.

“Mẹ, mẹ là đang sợ sao?”

“Không có.”

Thư Mật Nhi rất quyết đoán lắc đầu, ở trước mặt con trai, cô là một người mẹ vĩ đại, sao có thể trước mặt con trai thừa nhận bản thân sợ hãi nhìn thấy bố chồng, mẹ chồng đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28

Bắc Kinh, mùa đông đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Mới đến đây, Thư Mật Nhi thật sự không thích ứng được, da trên mặt đã có dấu hiệu bị nẻ, muốn ra ngoài cũng phải quấn mũ khăn đầy đủ, nếu không như vậy chắc cô sẽ bị lạnh thấu xương mất.

Mạc gia là một đại gia tộc, bạn bè họ hàng thân thích rất nhiều, nghe nói Mạc Tiểu Từ vốn bất cần đời nay bỗng dưng mang bà xã cùng con trai trở về, tất cả mọi người hẳn là đã xếp hàng dài ở nhà họ Mạc đi. Người ta là muốn xem rốt cuộc là cái dạng phụ nữ nào có thể giữ chân được hoa hoa thiếu gia Mạc Tiểu Từ.

Đương sự là Thư Mật Nhi nhìn đến trong phòng khách ngồi toàn chú bác của Mạc Đông Lăng cùng Thất Đại Cô Bát Đại Di < cô dì, chị em...> khi đó trong lòng cô quả thật có chút khiếp sợ, quả nhiên không hổ là đại gia tộc!

Một đám người mang theo ánh mắt như hổ nhìn mồi nhìn cô cùng con trai.

“Bác cả, cô ba, chú tư, cô nhỏ, dì cả, cậu hai...” Thư Mật Nhi đi theo Mạc Đông Lăng ân cần hỏi thăm từng người một, Mạc Mạc lại càng chọc người vui vẻ hơn, cái miệng nhỏ vô cùng ngọt ngào, giọng nói trẻ con ngây thơ trong sáng, đặc biệt khiến người ta yêu thích.

“Ông nội, bà nội khỏe ạ!” Mạc Mạc nhu thuận gọi nhỏ.

“Ai yêu! Cháu ngoan của bà a! Nào, tôi đây để cho bà nội nhìn một cái.” Mẹ Mạc cao hứng đến miệng cũng không khép lại được.

Cha Mạc là bộ trưởng Bộ Ngoại Giao, tính tình tương đối nghiêm túc, ông mới nghe nói con trai ở bên ngoài có vợ cùng con trai, trong lòng cũng không quá cao hứng, Mạc gia dù sao cũng là gia đình có uy tín cùng danh dự, sao có thể cưới loại phụ nữ tùy tiện bên ngoài này được cơ chứ!

Nhưng sau khi nghe con trai nói, con dâu tương lai của họ là con lai Trung Anh, hơn nữa còn là huyết thống của hoàng thất Anh quốc, thân phận cực kỳ tôn quý, cũng không biết là tiểu tử này làm thế nào mà đem con gái nhà người ta lừa gạt tới tay được.

Mạc Mạc nhìn mẹ một cái, theo ánh mắt mẹ bảo có thể đi đến bên cạnh người bà nội, một màn mờ ám tự nhiên này làm sao thoát khỏi con mắt tinh tường của người nhà họ Mạc cơ chứ. Xem ra người phụ nữ này giáo dục con cái cũng không tồi.

“Bà nội.” Thanh âm đứa trẻ mềm mại non nớt truyền đến.

“Ai! Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, cùng Lăng Lăng trước đây như một khuôn đúc ra mà, thật đáng yêu!” Mẹ Mạc vui sướng sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu trai.

Mạc Đông Lăng đầu đầy hắc tuyến, mẫu thân đại nhân cũng không cần thiết phải gọi anh bằng cái tên như thế có được không? Hơn nữa lại còn gọi ở trước mặt bà xã cùng con trai của anh nữa chứ, thật mất hết cả hình tượng mà!

Ba Mạc nhìn đến cháu trai đáng yêu như vậy, biểu tình khuôn mặt vô luận thế nào cũng không thể nghiêm túc được nữa rồi.

Thư Mật Nhi xem trận thế lớn như thế này, liền nhanh chóng muốn trốn vào phòng bếp để hỗ trợ, trước khi đi mẹ cô cũng đã nói với cô, cha mẹ Trung Quốc đều yêu thích kiểu con dâu dịu hiền.

Mẹ Mạc có thâm ý khác nhìn bóng lưng con dâu, tuy không phải là con dâu do bà lựa chọn, nhưng lại là người con trai yêu thích, lại còn sinh cho bà một đứa cháu trai đáng yêu như thế này, bà còn nói được gì đây?

Mạc Đông Lăng vô cùng thân thiết ôm lấy bà vai mẹ Mạc, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con cùng Mật Mật gặp nhau còn có một câu chuyện trước đó chưa kể, buổi tối không có việc gì sẽ kể cho người nghe, vợ con là cô gái tốt, người nên giúp con a.”

“Yên tâm, mẹ biết chừng mực.” Mẹ Mạc lờm anh.

Nghe thấy thế, Mạc Đông Lăng một bầu tâm sự coi như cũng được trút xuống, tính cha anh khá ngoan cố, có thể khuyên giải được ông thì chỉ có mẹ Mạc thôi, cho nên nhờ mẹ anh giúp đỡ là biện pháp tốt nhất.

Tại phòng bếp, Thư Mật Nhi nhiệt tình trợ giúp di Trương, còn giúp bà xào nấu vài món ăn, mà Mạc Mạc lại ở trong phòng cách chiếm được tình cảm của hầu hết người lớn trong nhà, mẹ con hai người cũng coi như phối hợp với nhau không chê vào đâu được.

Thời điểm Ăn cơm, mọi người đều hết lòng khen ngợi tài nấu nướng của Thư Mật Nhi. không nghĩ tới lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài như cô còn có thể làm được món ăn Trung Hoa.

“Mẹ con là người Trung Quốc, lại thêm việc bản thân con thực sự yêu mến Trung Quốc, cho nên con có đi học làm vài món, thực ra thì tài nấu nướng của con cũng không tình, mong bác trai, bác gái cùng các chú các dì thông cảm.” Thư Mật Nhi khiêm tốn nói.

Một bữa cơm tối trôi qua trong sự trò chuyện vui vẻ của mọi người.

Buổi tối, một nhà ba người ở lại ngay trong nhà họ Mạc, tầng hai, phòng ngủ của Mạc Đông Lăng đã sớm thu thập xong, tùy thời chờ anh trở về.

Sau khi rửa mặt xong, Thư Mật Nhi đỡ con trai đi ngủ, toàn thân cũng vô lực ngã xuống giường, Mạc Đông Lăng lập tức chân chó ngồi chồm hổm bên cạnh mắt xa cho cô.

“Bà xã, hôm nay em vất vả rồi.”

“Thân thích nhà anh cũng thật nhiều, một đám người thăm vấn em như tội phạm vậy.” Thư Mật Nhi ai oán nói.

“Bà xã, em cũng biết, mấy thế hệ trước không có chính sách kế hoạch hóa gia đình, con cái sinh nhiều. Anh nghĩ, hay chúng ta cũng sinh thêm mấy đứa đi, tương lai trong lúc gặp khó khăn anh em chúng còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

“Không được!” Thư Mật Nhi cực kỳ quyết đoán cự tuyệt.

“Vậy sinh thêm một đứa giống em có được không?” Mạc Đông Lăng cò kè mặc cả.

“Một đứa cũng không được.”

“Bà xã, Mạc Mạc sẽ cô đơn.”

“Hiện tại xem trọng sự dưỡng dục hơn.”

“Nhiều đứa dạy cũng tốt mà.”

“Muốn sinh thì tự anh sinh đi!”

“Bà xã, anh có lòng mà vô lực a!”

Mạc Đông Lăng đem tất cả ủy khuất cùng lý do thoái thác ra làm cho Thư Mật Nhi cười không thôi, cô buồn bực nhéo anh một phen, “Ba mẹ anh có phải rất bất mãn với em hay không?”

“Làm sao có thể a? Ba mẹ anh thích em còn không kịp.”

“Còn biết lừa em sao!”

“Tin tưởng anh, sống chung cùng bọn họ vài ngày là tốt rồi. Đừng nhìn cha anh bình thường ăn nói cẩn trọng, kỳ thật ông ấy cũng chỉ là người ngoài lạnh trong nóng mà thôi; mà mẹ anh, lại rất thẳng thắn, chỉ cần là anh thích, bọn họ đều thích.”

Thư Mật Nhi liếc mắt nhìn anh một cái, dẫu môi, “Thất lưng thật đau a, anh dùng lực xoa bóp giúp em chút.”

Mạc Đông Lăng không chứng cứ, bàn tay liền hạnh kiểm xấu, giống làm ma pháp đốt lửa trên da thịt cô, lửa cháy cũng thuận thế lan ra cả đồng cỏ.

...Bên ngoài lạnh lẽo, bên trong ấm áp ngọt ngào.

Đêm, dài vô tận, bên trong là cảnh xuân triển miên vô hạn.

Nguyên kế hoạch là muốn ở tại Bắc Kinh mấy ngày, Mạc Đông Lăng bỗng nhiên nhận được điện thoại cùng thiệp cưới của lão đại, vì thế, một nhà ba người khởi hành đi Anh quốc tham dự hôn lễ.

Nhìn thấy người khác tổ chức hôn lễ lãng mạn như vậy, trong lòng Thư Mật Nhi có chút ê ẩm, đến khi nào thì cô cũng được mặc váy cưới đây?

Mạc Đông Lăng thấy vậy vội vàng cầm tay cô, “Anh sẽ cho em một hôn lễ còn sang trọng hơn như thế này.”

Thư Mật Nhi mím môi không nói gì, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

Thời điểm Mạc Đông Lăng giới thiệu bà xã cùng con trai cho lão đại cùng chị dâu, Đằng Cận Tư cùng Lương Chân Chân đã cảm thấy được đứa trẻ Mạc Mạc này thật quen mắt, hình như đã từng gặp qua ở chỗ nào rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui mới nhớ là kết hôn lần đó, ở dưới lầu của một bệnh viện tại Hong Kong đã từng gặp qua.

Kể cũng lạ, Mạc Mạc nhìn thấy Lương Chân Chân tự nhiên cũng thấy có chút quen thuộc lại luôn la hét muốn ôm cậu, may mắn có mẹ ngăn cản, “Mạc Mạc ngoan, trong bụng dì có mang theo hai em gái nhỏ, dì nếu ôm con, sẽ đè lên em gái, em gái nhỏ sẽ thấy không thoải mái.”

Mới có hai tuổi, hiển nhiên Mạc Mạc cũng không thể nào hiểu hết được những lời mẹ nói, cậu mở to đôi mắt tò mò nhìn về phía bụng Lương Chân Chân, cắn cắn ngón tay ngọt ngào ngây thơ nói: “Mẹ, em gái nhỏ khi nào mới có thể ra ngoài a?”

“Còn cần mấy tháng nữa a.” Thư Mật Nhi giải thích cho con trai hiểu.

“Vì sao lại vậy a? Em gái nhỏ không thấy khó chịu sao?” Mạc Mạc cực kỳ nghi hoặc, cậu cảm thấy mình cần về nhà xem lại Bách Khoa xem sao.

Thư Mật Nhi có chút lúng túng, vấn đề này thật đúng là khó trả lời a.

“Ách. . . Tiểu bảo bảo lớn lên cũng cần phải có một chu kỳ nhất định, đến thời điểm thích hợp em gái nhỏ sẽ tự đi ra.” Mạc Đông Lăng gian nan giải thích.

Mạc Mạc vẫn có chút không hiểu, nhưng cậu cũng không có tiếp tục hỏi nữa.

Lương Chân Chân cảm thấy được đứa nhỏ này đặc biệt thông minh, bộ dáng cũng thật đáng yêu, không biết ma sự quỷ khiến thế nào cô lại lờm Mạc Tiểu Tứ một cái.

Mạc Đông Lăng lập tức “trúng chưởng” reo lên: “Không thể là giả được, con trai ruột của em, tương lai khẳng định so với em còn lợi hại hơn.”

Sau đó anh thay đổi vẻ mặt tươi cười hớn hở, “Lão đại, nếu trong bụng chị dâu nhỏ quả thật là con gái, hay là chúng ta liền định hôn ước cho bọn nhỏ đi?”

Đằng Cận Tư nghiêng mặt liếc anh một cái, hừ lạnh, “Đừng có đánh chủ ý gì lên con gái bảo bối của anh! Nếu muốn thì chú tự mình sinh đi.”

“Khụ... Không phải là em chỉ nói một chút thôi sao! Lão đại, chúng ta qua bên kia tán gẫu một chút đi.” Mạc Đông Lăng vội vàng lôi kéo anh tới đoàn tân khách vừa tới, bà xã anh còn chưa có đồng ý sinh thêm một bảo bối nữa đâu nha. Trọc cô xù lông lên thì chỉ có anh khổ thôi!

Hai người đàn ông đi rồi, Lương Chân Chân tiện thể lôi kéo Mật Mật thân thiết nói chuyện, hai người đều vô tâm vô tính như đứa nhỏ, rất nhanh liền thân nhau, lại thêm tiểu Mạc Mạc đứa nhỏ tình quái này, mở miệng một tiếng di, khép miệng cũng một tiếng di khiến trong lòng hai người phụ nữ như nở hoa!

Úy Hợp Hợp tuy đã mang thai tám tháng, nhưng cô vẫn kiên trì tới tham gia hôn lễ của Lương Chân Chân, ông xã thì coi như bảo bối, hận không thể đem cô nâng trông lòng bàn tay, hầu hạ cô như nữ vương. Cũng chỉ có ở trước mặt Hợp Hợp, anh mới có thể bày ra một bộ dáng như vậy.

Mấy người phụ nữ ở chung một chỗ nói chuyện phiếm đến là vui vẻ.

Hôn lễ tiến hành vô cùng thuận lợi, Đằng Cận Tư dặt tay Lương Chân Chân dưới sự chúc phúc của bạn bè cùng họ hàng thân thích, hứa hẹn với nhau đến bạc đầu cũng không xa không rời.

Cùng lúc đó, trong lòng Mạc Đông Lăng thầm nghĩ cũng phải tìm ngày tổ chức cho Mật Mật một hôn lễ mới được, anh không muốn cô phải ủy khuất, anh muốn chứng minh cho cha mẹ cô biết anh là người có thể mang lại hạnh phúc cho Mật Mật.

Anh muốn nói cho người đàn ông kia biết, anh mới là người đàn ông của Mật Mật, là người chồng hợp pháp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 29

Mạc Tiểu Tử và Mật Mật 29.

Hai năm sau, con trai nhỏ Mạc gia Mạc Thừa Hạo được sinh ra, Mạc Đông Lăng uể oải nghiêm mặt không cao hứng lắm, anh hy vọng cái thai của bà xã là đứa con gái, kết quả lại ra thêm một thằng nhóc con!

Hết lần này tới lần khác Quan Hạo Lê luôn vẫn cố ý gọi điện thoại cho anh, nói bà xã anh ta vừa sinh ra một tiểu công chúa.

Hừ!

Vì cái gì người ta thai đầu liền đã là con gái, mà anh trông mong lâu như vậy chỉ là một đứa con trai?.

“Bà xã, chúng ta lại sinh tiếp nữa đi?” Mạc Đông Lăng cắn tai cô rút mật.

“Tránh ra!” Thư Mật Nhi tức giận đẩy anh.

Anh cho rằng cô là heo sao? Sinh ra một đứa! Sinh đứa thứ hai đã là cực hạn của cô rồi, khỏi phải hy vọng xa vời đứa thứ ba, không có cửa đâu!

“Bà xã, em không hy vọng nhà chúng ta có một tiểu công chúa xinh đẹp sao? Đại ca có Nhạc Nhạc, Quan Hạo Lê có tiểu Ưu Ưu, rất đáng yêu a!” Mạc Đông Lăng nói.

Thư Mật Nhi liếc mắt nhìn hắn, “Sinh con trai sinh con gái cũng không phải chuyện em có thể quyết định, là trách nhiệm của anh được không!”

o(͡ ͜ ͡)o

Mạc Đông Lăng về mặt trần đầy hắc tuyến, từ trên khoa học mà nói, đúng là như vậy không sai.

“Bà xã, nếu hai đứa con đầu đều là con trai, vậy đứa thứ ba nhất định là con gái.”

“Anh chưa nghe câu chuyện xưa mười đứa con há? Loại chuyện này chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu!” Thư Mật Nhi lé mắt nhìn anh.

Mạc Đông Lăng bị nói đến á khẩu không trả lời được.

“Bà xã...”

Không đợi anh mở miệng, đã bị Thư Mật Nhi trừng trở về, “Anh đây là không thích con trai phải không? Em sẽ dẫn Mạc Mạc và Hạo Hạo quay về Anh quốc, cũng để mắt không thấy tâm không phiền.”

Mạc Đông Lăng nóng nảy, “Bà xã, em hiểu lầm anh rồi, anh đương nhiên thích con của chúng ta rồi, chẳng qua là còn muốn có thêm đứa con gái mà thôi, chỉ cần là con em sinh, anh đều thích, thật sự!”

“Hừ!”

Thư Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, không để ý tới anh nữa, tự lo vén lên áo ngủ cho con trai nhỏ ăn sữa.

Hình ảnh bày ở trước mắt câu người như vậy, Mạc Đông Lăng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, dáng người bà xã vẫn luôn tốt, nhất là sau mang thai càng thêm đầy đặn rồi, anh thật sự là khó có thể kháng cự được quả hồng quả hấp dẫn.

Nhìn miệng nhỏ nhắn của con trai bẹ bẹ mút lấy sữa, Mạc Đông Lăng có chút miệng đắng lưỡi khô, anh “Vụt” một cái đứng dậy ra phòng ngủ, để bình ổn hơi thở dục hỏa trong lòng mình.

Lúc Hạo Hạo hai tuổi, Mạc Đông Lăng dẫn theo một nhà bốn người dọn về thành phố C, bởi như vậy, bạn nhỏ của mấy nhà thường xuyên tụ họp chơi với nhau, mỗi tuần mỗi nhà thay phiên nhau bày tiệc.

Trải qua nhiều chuyện lên xuống, Nhạc Nhạc đối với Mạc Thừa Diệp (Mạc Mạc khi lớn) đã có thay đổi thật lớn, hơn nữa cậu là đứa nhỏ có số tuổi cao nhất, đương nhiên sẽ thành Đại ca của mọi người, Vua đứa nhỏ.

Nghi hè, Thư Nhĩ Hoàng cùng Úy Hợp Hợp dẫn theo con gái bảo bối Niếp Niếp đến thành phố C làm khách, bé cùng An An, Nhạc Nhạc sinh cùng năm, chỉ có điều là đầu năm thôi, một đứa là cuối năm, cách tháng mà thôi.

Hai đứa nhỏ mới quen mà như đã thân, mỗi ngày chơi với nhau, giống như nói không hết lời.

Quan Dịch Ưu thì thích cùng theo An An, thích nhất làm một chuyện chính là hấp tấp ở bên cạnh nhóc quay tới quay lui, mở miệng một tiếng “anh An An”, vô cùng dính nhóc.

Điểm này lại để cho cha bé rất là ghen, vụng trộm phàn nàn với bà xã, “Nini, trên người thằng nhóc thối An An cuối cùng có ma lực gì, rõ ràng để cho Ưu Ưu của chúng ta lại khăng khăng một mực như vậy?”

“An An so với đứa nhỏ khác trưởng thành sớm hơn.”

“Vậy thua thiệt không phải là Ưu Ưu chúng ta sao?”

“Ông xã, anh nghĩ đến quá xa rồi! An An mới bốn tuổi, Ưu Ưu mới hai tuổi, chuyện sau này ai biết được?” Tiết Giai Ny lườm ông xã.

“Không phải anh đang để phòng chuyện xảy ra sao!” Quan Dịch Ưu là bảo bối nhỏ trong nhà anh.

Mấy đứa nhỏ chênh lệch tuổi không đều, khó tránh khỏi chia làm mấy nhóm, Nhạc Nhạc cùng Niếp Niếp thích cùng chơi với con trai lớn hơn mình, cho nên hai người mỗi ngày quấn quýt lấy Mạc Thừa Diệp.

Mà Quan Dịch Ưu cùng Mạc Thừa Hạo thích cùng chơi với An An và Thần Thần, bởi như vậy, liền chia làm hai tốp, nghỉ hè hai tháng, cha mẹ năm nhà thường xuyên dẫn bọn họ đi khu vườn Disney chơi trò chơi, đi bờ biển nghỉ phép, đi vùng ngoại ô cắm trại dã ngoại...

Hoạt động rất phong phú, khiến 7 đứa nhỏ chơi rất vui vẻ, cũng thành lập mối tình bạn sâu sắc, lúc chia tay, có chút lưu luyến, nhất là Nhạc Nhạc cùng Niếp Niếp, khóc bù lu bù loa, con gái nhỏ mà! Khó tránh khỏi mãnh mai, không nỡ bỏ tách ra.

Quan Dịch Ưu thấy hai chị khóc đến hai mắt đầm lệ mông lung đấy, cũng bẹ cái miệng nhỏ nhắn chôn trong ngực mẹ anh anh khóc lên, bé cũng thật là khổ sở a!

“Nhạc Nhạc nghe lời, lần sau ba mẹ dẫn con đi Hồng Kông tìm Niếp Niếp chơi được không?” Lương Chân Chân an ủi con gái.

“Hic... hic không được, không được gạt con...” Nhạc Nhạc nghẹn ngào nói.

Úy Hợp Hợp cũng ôm con gái dụ dỗ nói: “Dù không thể gặp mặt mỗi ngày, nhưng cũng có thể nói chuyện qua máy tính mà, Niếp Niếp nghe lời, khóc nữa sẽ không đẹp!”

“Đạ...” Niếp Niếp bé gái nghiệp dư, nghe được lời của mẹ lập tức ngừng lại nước mắt, nước nờ vãi cái nhu thuận gạt đầu. Hai đứa nhỏ trao đổi tài khoản MSN, còn hệ 8h lên video nói chuyện phiếm, làm xong những thứ này Nhạc Nhạc chạy đến bên cạnh Mạc Thừa Diệp, ngẩng lên cái đầu nhỏ nói: “Anh Diệp, anh cũng thường xuyên đến tìm Nhạc Nhạc nha!”

“Được.” Mạc Thừa Diệp nhẹ gạt đầu.

Sau một khắc khi lên máy bay, Mạc Thừa Hạo bỗng nhiên vắt cuống họng khóc lên, Thư Mật Nhi vội vàng ôm con trai ôn nhu dỗ dành, bé bị gì vậy? Lúc người ta khóc nhóc không khóc, người ta đừng khóc rồi nhóc lại khóc?

Trong tiếng khóc của Mạc Thừa Hạo, Thư Nhĩ Cách và Mạc Đông Lăng hai nhà lên máy bay rồi đi.

Bắc Kinh, đại trạch Mạc gia.

Mạc Thừa Hạo vừa vào cửa liền “Ông nôi, bà nôi”, ba mẹ Mạc Đông Lăng vừa thấy được hai cháu trai đã trở về, cao hứng đến miệng đều không khép lại được.

“Lúc này về ở được mấy ngày này.” Mẹ Mạc thân mật lôi kéo con dâu hỏi.

“Mẹ, cha, chúng con lần này trở về không đi nữa, con cùng Lăng đã thương lượng tốt rồi, để cho Mạc Mạc đến trường ở Bắc Kinh.”

“Thật vậy sao?” Mẹ Mạc vui vẻ mà hỏi.

“Dạ.” Thư Mật Nhi nhẹ gật đầu.

Mặc dù ba Mạc không nói gì thêm, đáy lòng vẫn vô cùng cao hứng đấy, người lớn tuổi, đều hy vọng người thân dưới gối bên cạnh, người một nhà ở cùng nhau mới là vui vẻ nhất.

Chỉ lưu lại hai ông bà già trong nhà, ở trong phòng xa hoa như vậy vẫn cô đơn.

Buổi tối, Mạc Đông Lăng cảm kích ôm bà xã, “Bảo bối, em thật tốt.”

“Bây giờ anh mới biết được em tốt hả?” Thư Mật Nhi liếc anh.

“Vẫn luôn biết rõ, chẳng qua là luôn giấu ở trong lòng không nói ra mà thôi.” Mạc Đông Lăng nịnh nọt để sát vào cô.

“Ít làm bộ đi!” Thư Mật Nhi đẩy anh.

“Á!!!!” Mạc Đông Lăng bỗng nhiên kêu ra tiếng.

Thư Mật Nhi liếc anh, “Đừng giả vờ giả vịt a!”

Mạc Đông Lăng vẻ mặt đau khổ vuốt vuốt chỗ bị đụng đau trênmông, “Bà xã, đụng phải góc bàn rồi, đoán chừng tím rồi.”

“Trên mông thật nhiều, anh cho rằng dễ dàng bầm tím a!” Thư Mật Nhi căn bản cũng không tin.

“Thật sự, không tin anh cho em xem” Mạc Đông Lăng làm bộ chuẩn bị cởi quần.

“Ai muốn nhìn cái mông của anh!”

Mạc Đông Lăng lôi kéo quần áo của cô, “Anh muốn cho em xem”

“Luru mạnh đáng chết!”

“Bà xã, da thịt trên người anh chỗ nào mà em chưa thấy qua, đã sớm thân mật đến không có một chút xíu bí mật.”

“Nếu con trai đột nhiên đi vào làm sao bây giờ?”

“Không sao, bọn nó ngủ sớm rồi.”

“Anh đó là đoán mò!”

“Bà xã, thật sự rất đau.”

“Nào có khoa trương như vậy!”

Mạc Đông Lăng thấy vợ cố chấp như vậy, dứt khoát nhào qua dính sát cô, cắn cổ áo ngủ của cô xuống, bờ môi dán trên cổ cô, “Vây em phải đền bù tổn thất cho anh.”

Nơi bị anh hôn ngứa ngứa, giống như có côn trùng nhỏ cắn, thời gian dần qua bò bò, bò tới khe hở trong xương cốt cô, toàn thân cũng bắt đầu ngứa ngáy...mà bắt đầu, Thư Mật Nhi bất an đá anh, “Tránh ra, đừng đụng em!”

“Không, sẽ không thả. Em còn không có xoa xoa cho anh đâu, nơi này cũng lớn hơn rồi...” Mạc Đông Lăng lôi kéo tay của cô để lên mông mình, thanh âm hơi thở dốc, “Bà xã ngoan, thật sự rất đau a.”

Thư Mật Nhi hí hí mắt, ngón tay trên da anh xoa đi vài vòng, ban đầu anh còn rậm rì, cảm thấy thoải mái, chợt vết thương lại là đau xót, rõ ràng cô nhéo một cái trên mông anh.

“A!” Mạc Đông Lăng bị đau kêu ra tiếng đến.

“Thoải mái không?” Thư Mật Nhi nhếch môi cười.

“Bà xã, em muốn mưu sát chồng.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30

“Trong đầu chỉ toàn những thứ không đứng đắn!” Thư Mật Nhi sẵn giọng.

Mạc Đông Lăng cúi đầu hung hăng cắn một ngụm trên ngực cô, coi như là không ủng hộ phí công cô nói anh cả ngày không đứng đắn.

Thư Mật Nhi ấn đau vỗ vỗ anh một phen, “Đau!” Cô chính là đang tức giận a.

“Vậy em cũng cắn anh một cái là được.” Mạc Đông Lăng lưu manh nói.

“Anh nghĩ rằng em không dám sao?!” Thư Mật Nhi không chút khách khí cắn ngược lại anh một ngụm, lại duỗi đầu lưỡi ra khê liếm đầu hạt mẫn cảm, khiến đau ngứa nhanh chóng truyền đến kích thích anh.

Mạc Đông Lăng tà mị nhếch môi, “Bà xã, em càng ngày càng hư hỏng a.”

“Kia... cũng là bị anh làm cho hư hỏng!” Thư Mật Nhi liếc xéo anh.

“Anh cảm thấy như vậy cũng tốt a! Giữa vợ chồng mà! Tóm lại mà nói cũng phải có một chút tình thú như vậy mới thú vị, quá cứng nhắc quy củ khi ở chung thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Bảo bối, em nói xem có phải không?” Mạc Đông Lăng biểu tình sung sướng thối một luồng hơi bên tai cô.

Thư Mật Nhi toàn thân một trận run rẩy, trong mắt hiện lên một chút tư tưởng xấu, mỗi lần đều là anh khi dễ cô, cô cũng không thể để mình yếu đuối như vậy được. Dù nói con gái phương Tây hào phóng, hừ! Cô cũng phải cho anh hiểu một chút kiến thức mới được.

Cánh tay quần lấy cổ anh, kéo anh kéo gần lại phía cô, đầu lưỡi đảo một vòng quanh yết hầu anh, sau đó há mồm ngậm chặt, nhẹ nhàng mút vào, đầu ngón tay tại vành tai mẫn cảm của anh vuốt ve dụ dỗ không ngừng.

Hô hấp của Mạc Đông Lăng càng ngày càng gấp, đẩy cô ra, cắn lấy đôi môi của cô, chỉ cảm thấy vừa mềm mại vừa trơn mịn, nhịn không được liên tiếp mút vào, cạy mở hàm răng cô, cùng đầu lưỡi của cô quấn quýt dây dưa,.....

Về phương diện khác, tay anh đương nhiên cũng không nhàn rồi, bao trọn lấy khối mềm mại trước ngực cô vuốt ve, để cho hai quả anh đào dưới tay anh mà nở rộ. Nghe được tiếng cô hừ nhẹ, tiện bụng tha cho đôi môi của cô, ngược lại ngậm chặt vành tai mẫn cảm của cô, hỏi: “Thoải mái không?”

Thư Mật Nhi bị anh trêu chọc khiến cho toàn thân nóng lên, trong cơ thể cảm giác trống rỗng để cho cô hiểu được chính mình muốn cái gì. Nghĩ đến bộ dạng anh hung hăng với cô, thừa dịp anh không chú ý liền xoay người một cái để anh ở dưới thân.

Ánh mắt nhỏ câu lòng người, hai luồng đầy đà trước ngực lại hơi rung động, cực kì hợp hờn.

Mạc Đông Lăng gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vui mừng vạn phần, nhưng miệng lại cố ý kích thích cô “Bà xã, em cũng chỉ làm được như thế này thôi sao?”

“Ai nói, anh đừng xem thường em!” Thư Mật Nhi dẫu môi liếc xéo anh một cái.

Mạc Đông Lăng rất muốn nói “Anh liền xem em làm như thế nào.”, Nhưng lời đến bên miệng lại đổi thành “Là sao?”

Thư Mật Nhi chậm rãi khom người, mị nhãn như tơ liếc nhìn nửa thân dưới của anh, đầu lưỡi phản nộ vươn ra liếm liếm bắp thịt rắn chắc của anh, còn cố ý lưu lại bên trên một đường nước miếng lấp lánh dụ người.

Mạc Đông Lăng chịu đựng ý muốn hung hăng sửa chữa cô một phen, tùy ý để cô làm xằng làm bậy trên người anh, thử xem cô có thể đi tới một bước cuối cùng kia hay không. Đây coi như một loại cổ vũ đối với cô, cũng là vì một chút tình thú khoái hoạt trong cuộc sống vợ chồng tương lai của hai người vậy.

“Bảo bối, này là em học từ ai?”

Thư Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hấn một cái, “Anh đoán xem?”

“Anh?” Mạc Đông Lăng chỉ vào chính mình.

“Không sai.”

“Anh thật đoán không ra.”

“Phim AV.”

“Cái gì?” Mạc Đông Lăng kinh ngạc thiếu chút nữa ngồi bật dậy.

Thư Mật Nhi lờm anh một cái, “Anh làm chi mà kích động như vậy? Là Caroline lôi kéo em cùng nhau xem, cô ấy nói... Xem cái này mới có lợi.”

“Bảo bối, em không thể cùng cô ấy học bậy a.” Mạc Đông Lăng vô cùng đau đớn khuyên nhủ.

“Vì sao chứ? Caroline là bạn tốt của em, cô ấy rất tốt với em.” Thư Mật Nhi không hề không giận nói.

Mạc Đông Lăng cực kỳ biết điều cũng không nói gì thêm, trong lúc máu chột này, anh cũng không thể chọc giận bà xã được, “Bà xã ngoan, là anh nói bậy, anh nên biết ơn cô ấy.”

Anh nói đến mập mờ, Thư Mật Nhi lại đỏ hết cả mặt, “Em chỉ nhìn một chút.”

“Một chút cũng đủ rồi.”

“Bại hoại!”

Thư Mật Nhi liên tiếp cắn anh, nhưng bắp thịt của anh quá rắn chắc, cắn bản là cắn không được, cô liền cắn không ngừng, lưu lại trên người anh một loạt dấu răng.

“Thoải mái sao?” Cô hỏi.

“Nếu... Xuống một chút nữa thì tốt, thật thoải mái.” Mạc Đông Lăng thở dài thỏa mãn.

Cũng đã là bà mẹ một con Thư Mật Nhi như thế nào lại không rõ ý tứ ông xã chứ. Cô cũng không ưỡn ẹo nữa, ngón tay vẽ vòng vòng từ trên xuống dưới, cố ý chơi đùa anh.

Tuy nhiên hai người đã có rất nhiều rất nhiều lần làm với nhau rồi, nhưng mỗi một lần đối mặt với cây gậy hùng tráng của ông xã, cô vẫn là nhịn không được mà đỏ mặt.

“Không dám?” Mạc Đông Lăng khiêu khích nhìn cô.

“Ai nói em không dám!” Thư Mật Nhi trong lòng khinh bỉ chính mình: Đầu đã vợ chồng già, lại còn thẹn thùng cái gì cơ chứ? Lập tức cầm lấy vật thô to của anh. “Bảo bối, một tay cầm còn không được sao.” Mạc Đông Lăng có chút ngụ ý.

Thư Mật Nhi hung hăng trợn mắt nhìn anh, nhưng công việc trên tay cô vẫn không có đình chỉ...

Mạc Đông Lăng được hầu hạ đến thoải mái rên hừ hừ, hai mắt khép hờ nhìn ngắm đôi gò má yêu mị đỏ ửng của bà xã, trong lòng anh có một loại cảm giác thỏa mãn không nói lên lời.

“Cực kỳ thoải mái sao?” Thư Mật Nhi liếc mắt nhìn anh.

“Bảo bối tay của em quả thật tuyệt diệu.” Mạc Đông Lăng cảm thán nói.

“Hừ!” Thân thể Thư Mật Nhi đã nóng đến độ như muốn hòa tan, anh trái lại lại thỏa mãn sung sướng, cô muốn anh cũng cảm thấy được cái nóng trên người cô. Vì vậy, cô nhấc mông lên, ngồi xuống.

Lần này đi vào lại vô cùng dễ dàng, lại thêm tư thế nữ trên nam dưới, lại càng khiến cho anh chạm đến đỉnh, hai người đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Bảo bối, em thật chặt.” Mạc Đông Lăng đỡ eo cô, giúp cô một tay.

Không lâu sau, Thư Mật Nhi liền thở hổn hển bất động, nhưng hai người vẫn như cũ kết hợp ở một chỗ.

“Mệt mỏi?” Mạc Đông Lăng trêu chọc nói.

“Phụ nữ làm sao có sức lực lớn như đàn ông được chứ.” Thư Mật Nhi miễn cưỡng giương mắt, trừng anh.

Mạc Đông Lăng nâng cái mông của cô lên, đè cô ở dưới thân, thần tốc tiến công, miệng cũng không rảnh rồi, không ngừng hôn lên những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô.

“Uh`m...”

Thư Mật Nhi thờ gập ra tiếng, cảm giác từng chỗ bị anh hôn qua đều run rẩy, càng không cần phải nói đến chỗ kết hợp, anh lấp đầy khiến cho cô cảm nhận được sự thô to của nó, thân thể nóng bỏng như vừa bị là qua một lượt. Anh càng lúc càng nhanh càng lúc càng xâm nhập sâu hơn khiến cô thoải mái đến run rẩy.

Đôi mắt Mạc Đông Lăng bị bao phủ bởi dục vọng mãnh liệt, đôi bàn tay hai người đan lại với nhau, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cô là một mảnh ẩm áp trắng mịn, mềm mại khiến anh không lỡ vuốt ve.

Động tác của anh cũng càng lúc càng thô lỗ, một chút va chạm khiến cho Thư Mật Nhi bắt đầu không khống chế được, cô thậm chí có thể cả thấy được huyết mạch đang nảy lên từng hồi...

Ngay tại thời điểm hai người đi tới đỉnh cao, Thư Mật Nhi chợt thấy trong cơ thể mình bị một cỗ nóng bỏng hòa tan, khiến cho toàn thân cô phát run, bàn tay run rẩy nhéo lấy cái hông ông xã.

“Hỗn đản! Anh lại không mang áo mưa, nếu mang thai thì phải làm sao bây giờ?”

“Bảo bối, có đôi khi áo mưa cũng sẽ bị rách.”

“Kia cũng còn hơn là không mang áo mưa!” Thư Mật Nhi buồn bực nói.

“Ngoan, mang thai chúng ta liền sinh, con cái không sợ nhiều.”

“Không được! Nói không sinh là không sinh!”

“Bà xã, thuận theo đương nhiên chẳng phải tốt sao?” Mạc Đông Lăng an ủi.

“Cái gì mà thuận theo tự nhiên, anh đây là cố ý!” Thư Mật Nhi liếc mắt một cái liền đoán trúng tâm tư của anh.

“Bà xã, nếu em vẫn còn dồi dào tinh lực như vậy, chúng ta hay là làm thêm lần nữa đi.”

Mạc Đông Lăng tà ác nhếch môi, không để ý bà xã phản đối liền lập tức làm cô cả đêm, mãi đến khi phía chân trời tờ mờ sáng, anh mới ôm cô đi vào phòng tắm.

“Bại hoại, anh lừa gạt em...”

Thư Mật Nhi mơ mơ màng màng nói, trong lòng tràn đầy oán niệm đối với anh.

Buổi sang ngày kế tiếp, Thư Mật Nhi vốn định ngủ thêm một lúc nữa, nhưng mà sáng sớm con trai đã mò vào phòng ngủ, nháo loạn muốn lên giường ngủ cùng với cô.

May mắn Mạc Đông Lăng tay mắt lanh lẹ, ôm con trai đi, bằng không thằng bé khẳng định sẽ xóc chần lên, thân thể trắng nõn của bà xã làm sao có thể cho con trai xem được chứ?

“Con muốn mẹ!” Anh bạn nhỏ Mạc Thừa Hạo khóc lé lên.

“Con ngoan, mẹ có chút không khỏe, con lại àm ỉ, mẹ liền không thích con nữa.” Mạc Đông Lăng uy hiếp con trai nhỏ.

Bạn nhỏ Mạc Thừa Hạo khóc thút thít nhìn về phía cha “Thật vậy ạ?”

“Đương nhiên là thật, Hạo Hạo ngoan, nghe lời, đi tìm ông nội bà nội chơi với con.”

Bạn nhỏ Mạc Thừa Hạo chịu không nổi nhất là phép khích tướng, vừa nghe thấy những lời này lập tức thoát khỏi cái ôm của cha, cước bộ nhỏ bé chạy xuống dưới lầu đi tìm ông bà nội chơi.

Nhìn thấy con trai đã rời đi, Mạc Đông Lăng mới nhẹ nhàng thở ra.

Thư Mật Nhi lúc này mới từ trong chăn thò đầu ra ngoài “Đều tại anh hư hỏng! Mỗi lần đều làm đến trễ như vậy mới cho người ta đi ngủ, thật là dạy hư con cái mà.”

Mạc Đông Lăng đầu đầy hắc tuyến, có một số việc không cần anh dạy, con trai lớn lên về sau cũng sẽ biết.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31

Hai vợ chồng Mạc Đông Lăng cùng Thư Mật Nhi mặc dù đã quyết định sinh sống tại Bắc Kinh, nhưng hai người thỉnh thoảng cũng phải đi công tác xa, một hồi đến Luân Đôn, một chốc lại sang Italy...

Thư Mật Nhi nguyên bản muốn mang con trai đi cùng, thế nhưng con lớn hiện tại cũng đã học tiểu học, không thể tùy tiện trốn học được, ông xã Mạc Đông Lăng lại nói muốn cái gì mà hưởng thụ thế giới hai người, kiên quyết không cho phép cô mang con trai theo.

Lại càng thừa dịp lúc cô còn đang say mộng liền bắt cóc cô, may mà hai đứa con trai đều cực kỳ ngoan ngoãn, không ầm ĩ không nháo loạn, cùng ông nội bà nội ở chung thật sự hòa hợp.

Nửa tháng sau, hai vợ chồng từ Italy trở về, vừa mới bước chân vào cửa, con trai nhỏ liền như một trận gió xoáy cán quét tới, ôm đùi mẹ “Oa oa” khóc lớn.

“Hạo Hạo, làm sao thế?” Thư Mật Nhi đau lòng ôm con trai nhỏ ôn nhu dỗ dành hỏi.

“Anh trai nói mẹ không thích bọn con rồi.” Hai mắt Mạc Thừa Hạo dầm lệ mông lung mím môi khóc rờn nói, thanh âm mềm dẽo đáng yêu, thật sự là khiến người ta mủn lòng.

Thư Mật Nhi kinh ngạc, “Làm sao có thể a? Anh trai là đang lừa gạt con.”

Một bên mặt Mạc Thừa Hạo vẫn còn đang dầm đĩa nước mắt, một bên hít hít cái mũi, giọng nói có chút thút thít: “Vậy cha mẹ vì sao lại rời đi? Anh trai nói mẹ đi tạo em gái nhỏ, khi có em gái nhỏ rồi thì mẹ sẽ không thích bọn con nữa, hu hu...”

Thư Mật Nhi về mặt đầy hắc tuyến, Mạc Mạc nhà cô đúng là trưởng thành sớm a! Vẫn còn chưa đầy 8 tuổi! Uhm! Thế mà đã biết được nhiều như vậy rồi a?

“Con ngoan, con là tâm can bảo bối của cha mẹ, cha mẹ làm sao có thể không thích con được chứ. Đừng nghe anh trai con nói bậy, không có cái gì mà em gái nhỏ đâu, cha mẹ chỉ có hai người các con thôi.”

“Thật vậy ạ?” Mạc Thừa Hạo mở to đôi mắt nhìn mẹ, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt.

“Uh`m, thật sự.” Thư Mật Nhi gật đầu.

Mạc Thừa Hạo lúc này mới nín khóc mỉm cười, cậu bé cũng chỉ là con nít thôi! Ai mà chả muốn được dỗ dành.

Sau khi trấn an con trai nhỏ xong, Thư Mật Nhi liền đi tìm ông xã, đem chuyện nghiêm trọng này tính nói lại một lần, hi vọng anh có thể hảo hảo mà nói chuyện cùng với con trai lớn. Càng phải răn dạy cho đứa nhỏ biết về sau không được nói với em trai chuyện sinh em gái nhỏ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của hai đứa nhỏ.

Mạc Đông Lăng đỏ mặt hời hợt, “Bà xã, em suy nghĩ quá nhiều.”

“Em mặc kệ, anh phải nghe theo em, nếu không từ lần sau đi đâu em cũng sẽ mang theo Hạo Hạo, buổi tối cũng sẽ cùng đứa nhỏ đi ngủ, cho anh ngủ sàn nhà!” Thư Mật Nhi uy hiếp nói.

“Bà xã, đừng vậy mà!” Mạc Đông Lăng ai oán.

“Hừ! Chính xác mà nói dạy bảo con trai là trách nhiệm của anh, con trai mà đi theo con đường lệch lạc, em liền... Ly hôn với anh!” Thư Mật Nhi thờ phỉ không hề không đắn đo nói.

Trong lòng Mạc Đông Lăng trầm nghĩ: Xú tiểu tử! Mới có 3 ngày mà đã cười lên đầu lão cha con rồi! Cứ nhìn xem cha con thu thập con như thế nào!

Vì thế, đêm nay, Mạc Đông Lăng cùng con trai lớn nói chuyện suốt mấy giờ liền, Thư Mật Nhi mang theo con trai nhỏ trốn ở ngoài cửa nghe lén.

Nhưng mà, đều do này phòng này kỹ thuật cách âm thật quá tốt, cái gì cũng đều không nghe được.

“Mẹ, cha chắc không phải ở bên trong đánh anh trai chứ?” Anh bạn nhỏ Mạc Thừa Hạo nháy mắt to nghi ngờ hỏi.

Thư Mật Nhi kinh hãi, lập tức bình tĩnh trở lại, “Hắn là không.”

“Thật là, rốt cuộc thì bọn họ đang làm gì a?” Mạc Thừa Hạo khó hiểu nghiêng đầu cấn cấn ngón tay.

“Nói chuyện phiếm” Thư Mật Nhi cũng không biết ông xã sẽ nói với con trai những gì.

“Tán gẫu cái gì ạ?” Mạc Thừa Hạo phồng má rất giống một cái bánh bao đáng yêu.

“Mẹ không biết.” Thư Mật Nhi lắc đầu.

Cuối cùng, hai mẹ con đều chống đỡ không nổi liền trở về phòng ngủ, Thư Mật Nhi một bên gật gù muốn ngủ, một bên lại cảnh cáo mình, nhất định không thể ngủ, tuyệt đối không thể ngủ, cô phải đợi ông xã về phòng rồi mới ngủ.

Chờ cô tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi.

“A!” Thư Mật Nhi sau khi nhìn thời gian liền một tiếng hét chói tai, cô như thế nào lại ngủ thiếp đi chứ?

“Bà xã, em càng ngày càng giống sư tử Hà Đông rồi.” Mạc Đông Lăng lật người lại, lầu bầu lằm bằm.

Thư Mật Nhi ra sức lắc lắc ông xã còn đang mông lung, “Anh tối hôm qua đã cùng Mạc Mạc nói những gì? Như thế nào lại lâu vậy?”

“Chuyện đàn ông với nhau, phụ nữ không nên xen vào.” Mạc Đông Lăng lờ cô đi.

“Em là người phụ nữ duy nhất trong nhà, em tự thấy mình có quyền!” Thư Mật Nhi không thuận theo.

“Mẹ anh cũng là phụ nữ.”

“Ông xã tốt, nhanh nói cho em biết đi!”

Cứng rắn không được chỉ có thể chuyển sang mềm, làm nũng vẫn luôn là thế mạnh của cô, không sợ ông xã không nghe, nhưng lần này có vẻ như ông xã cực kỳ quyết tâm, liền nhất quyết không nói cho cô biết.

“Em đi hỏi con trai.” Cô xóc chân lên xuống giường.

Mạc Đông Lăng tiếp tục vui đầu đi ngủ, nghĩ thầm: Con trai lại càng không có khả năng nói cho em biết, đây là bí mật của hai cha con chúng ta.

Quả nhiên, Mạc Thừa Diệp giữ vững trận địa, một chữ cũng không chịu tiết lộ, lần này Thư Mật Nhi thật sự không còn cách nào khác, đành một người ngồi trong phòng sinh hờn dỗi.

Mạc Thừa Hạo giống như chim nhỏ bỏ nhào vào trên người mẹ, “Mẹ, Hạo Hạo cùng người chơi đùa, mẹ không nên tức giận.”

Thân thể nhỏ nhỏ leo lên trên người Mật Nhi, cái miệng nhỏ tại trên mặt cô hôn bẹp một cái, mắt to chớp chớp làm nũng với cô..

“Thật sự là con ngoan của mẹ.” Thư Mật Nhi trong lòng thậm cảm thấy vui mừng, vẫn là con trai nhỏ tri kỷ a!*****

Mùa xuân năm tiếp theo, Lương Chân Chân sinh hạ một bé trai, tên gọi ở nhà là Nhón Nháo, thật sự là bởi vì lúc ở trong bụng mẹ, thẳng nhóc này vô cùng nghịch ngợm.

Nhón Nháo đầy tháng, Mạc Đông Lăng mang theo một nhà bốn người tới thăm.

Cùng đi còn có cha mẹ Thư, vốn là bảy đứa nhỏ tụ hội liền biến thành tám đứa, tuy Jeremy là người mới gia nhập, nhưng vì là anh em với Mạc Thừa Diệp cùng Niếp Niếp, nên mọi người rất nhanh liền làm quen, tụ tập ở một chỗ lâu rít không thôi.

Mạc Thừa Hạo vô cùng hưng phấn, nhìn thấy thật nhiều anh chị, còn có bé gái sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với cậu- Quan Dịch Ưu.

Nhạc Nhạc nâng quai hàm hỏi Niếp Niếp, “Trong bụng mẹ chị không có em gái nhỏ hay em trai nhỏ sao?”

Niếp Niếp lắc đầu, “Không có.”

“Vi sao lại như thế?”

“Chị cũng không biết.”

“Vậy chị không muốn có một em trai để sai bảo sao?” Nhạc Nhạc lại hỏi.

“Đương nhiên là muốn a! Cha cũng muốn, chỉ là mẹ không chịu, nói là sinh Bảo Bảo rất đau.”

“A? Chúng ta đều là tê tê đại đại mà từ trong bụng mẹ đi ra a, làm sao có thể đau được?” Nhạc Nhạc kinh ngạc.

“Trên bụng lại không có cái lỗ nào, vậy chúng ta đi ra từ nơi nào a?” Niếp Niếp ngưng mi làm ra vẻ suy nghĩ.

“Nơi này a!” Nhạc Nhạc hưng phấn chỉ chỉ cái rốn bé tẹo.

Niếp Niếp vẫn cảm thấy khả năng này là không lớn, “Quá nhỏ.”

“Đề em đi hỏi mẹ.” Nhạc Nhạc nhảy xuống ghế chuẩn bị đi hỏi mẹ.

Niếp Niếp giữ chặt bả vai bé, “Dì sẽ không nói cho em đâu, chị cảm thấy vấn đề này vẫn là tự chúng ta đi tìm câu trả lời thôi.”

Nhạc Nhạc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Niếp Niếp nói cũng có đạo lý, thế là hai người lại ngồi một chỗ lú ra lú rít với nhau.

Hai đứa nhỏ cá tính một cái phúc hắc thông minh một cái thẳng thắn mơ hồ, sở dĩ có thể chơi với nhau đến cùng cũng là có điểm chung, tựa như mẹ hai đứa Ủy Hợp Hợp cùng Lương Chân Chân vậy.

Mạc Thừa Diệp biểu tình không hồn giận, cậu vốn cho là lần này tới đây, Nhạc Nhạc sẽ vui vẻ chạy tới chạy lui phía sau mông cậu, kết quả là anh họ Jeremy đến đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cậu.

Bên lỗ tai cậu luôn là những câu đối thoại như thế này:

“Anh họ Jeremy, anh về sau sẽ là thủ lĩnh hắc bang sao?” Nhạc Nhạc hưng phấn hỏi.

“Uh`m.”

“Kia về sau nếu có người muốn bắt nạt em, anh sẽ đuổi mấy tên bại hoại ấy giúp em chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thật tốt quá! Em rốt cục cũng tìm được một chỗ dựa vững chắc rồi!” Nhạc Nhạc phi thường vui vẻ nói.

...

Tình huống như vậy vẫn duy trì cho đến khi bọn nhỏ trưởng thành.....

Một ngày nào đó, của một năm nào đó.....

Mạc Thừa Diệp gọi điện thoại cho Nhạc Nhạc, “Khi nào thì trở về?”

【 Ngày mai. 】

Giọng nói của Nhạc Nhạc ở đầu bên kia điện thoại tràn đầy sức sống, cô vẫn luôn tôn sùng tự do, cuộc sống tùy tâm sở dục. Người ở bên ngoài có thể cho rằng, hành vi của cô có chút kỳ quặc, rõ ràng là một Thiên Kim Đại Tiểu Thư nhận lấy muôn vàn yêu thương sủng ái, nhưng lại thích chăm sóc những động vật nhỏ đáng thương, lại còn kêu gọi toàn thể giới thành lập hiệp hội bảo vệ động vật.

Đặng Cận Tư vì con gái bảo bối, cố ý thành lập lên Cơ Kim Hội, như vậy, cô lại càng như cá gặp nước.

“Vài giờ nữa xuống máy bay, anh đi đón em”

Khỏe môi Mạc Thừa Diệp lộ ra ý vui mừng, anh vẫn luôn thích cô gái đơn thuần thiện lương, không hề có tính khí kiêu ngạo của một thiên kim tiểu thư này.

【 Không cần, em gặp được anh Jeremy ở Thụy Sĩ, anh ấy sẽ cùng em trở về. 】 Nhạc Nhạc không chút tâm cơ nói.

Mạc Thừa Diệp hít một hơi thật sâu, anh bỗng nhiên có một loại xúc động muốn đánh người.

“Được, vậy hai người trở về an toàn.”

【 uh`m. 】

Mãi đến khi gác điện thoại một giây kia, giọng nói Nhạc Nhạc vẫn đều vui vẻ như vậy, trong lòng Mạc Thừa Diệp ẩn nhẫn lửa giận, vị hôn thê của anh cũng không khỏi quá đơn thuần rồi!

Xem ra lần này cô ấy trở về, phải thức tỉnh cô ấy thôi, để cho cô ấy hiểu rõ rốt cuộc người trong lòng mình là ai

【 hoàn 】

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 32: Nam Cung Thần Kiều Tuyệt Nghiên - - Duyên Tới Là Em

Nam Cung Thần gần đây cực kỳ phiền não, nguyên nhân là do phu nhân tổng giám đốc - - Lương Chân Chân chạy tới công ty đi làm, khiến cho anh cực kỳ khó xử không phải là chuyện an bài công tác như thế nào, cũng không phải là chuyện sắp xếp công việc không tốt...

Ài! Thật là làm khó anh mà!

Anh lấy hết dũng khí xin chỉ thị của tổng giám đốc, dù sao phu nhân tổng giám đốc cũng không giống người ngoài, cô ấy tới đây làm thư ký với mục đích gì chứ? Giám sát tổng giám đốc? Muốn mỗi ngày đều dính lấy anh ấy? Hay là thuần túy chỉ là tới để làm việc?

Nhiều lý do hoài nghi dù sao anh cũng phải làm rõ ràng mới được! Bằng không thật khó để có thể triển khai công việc a!

Đặng Cận Tư nghiêng mặt liếc anh một cái, “Vợ tôi chẳng qua là ở nhà quá rảnh rồi nhàm chán thôi, tùy tiện tìm chút việc thoải mái cho cô ấy chơi đùa là được rồi, không cần phải tiếp xúc với quá nhiều người là được”.

Nói ngắn gọn mấy câu xong, Nam Cung Thần lập tức đã hiểu, ý của tổng giám đốc đơn giản là để cho Lương tiểu thư chỉ phục vụ một mình anh ấy thôi.

Giải quyết xong vấn đề khó khăn này, trong lòng anh thoải mái hơn hẳn, nghĩ đến lúc tan tầm rủ mấy người bạn tốt đi tới “Hoàng triều thịnh yên” buông lỏng một chút, kết quả là - -

“Nam Cung Thần, yến tiệc buổi tối cậu cũng đi đi.” Đặng Cận Tư để lại một câu làm cho tâm tình của anh nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

“Tổng giám đốc, tôi có sự lựa chọn khác không?” Anh cầu xin nói.

Đặng Cận Tư lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh, “Cậu nói xem?”

Đáy lòng Nam Cung Thần là một mảnh thê lương vô tận, hận không thể cào tường, các người vợ chồng son có đôi có cặp đi dự tiệc, mang theo tôi cái bóng đèn vàng này đi để làm gì chứ???

Về sau một ngày nào đó anh mới hiểu được quyết định của tổng giám đốc thật sự là sáng suốt, bỏ lỡ lần dự tiệc này, có lẽ anh sẽ bỏ quên luôn cuộc đời mình.

Yến tiệc đêm nay cũng đã được sắp xếp tổ chức trang trí đến hoa lệ, bảo vệ gác cửa rất nhiều, đối với khách mời đi vào kiểm tra rất nghiêm khắc, cố gắng không để cho bất cứ paparazzi nào có cơ hội trà trộn vào được.

Nam Cung Thần chán đến chết ngồi thưởng thức chén rượu trong tay mình, miễn cưỡng ứng phó với mấy người đến bắt chuyện kinh doanh cùng anh, tất cả đều là hư tình giả ý, đều là hạng người a dua nịnh hót, không có được mấy người thành tâm thật ý.

Còn không bằng đến đây lấp bụng cho sáng khoái, nhưng anh hiểu được chính mình còn có nhiệm vụ vô cùng trọng yếu- - bảo vệ cho người phụ nữ đang có thai Lương Chân Chân được an toàn.

Cho nên, mặc kệ anh đứng ở đâu, ánh mắt của anh cũng không được rời mắt khỏi bóng dáng của Lương Chân Chân.

Cũng bởi vì quá chú tâm, nên anh không có chú ý tới mình va phải một người đang vội vàng ở phía trước, bị kịch cứ như vậy mà hình thành: Tây trang cùng áo sơ mi mới thay của anh cứ như vậy được “nhuộm” màu, so với bản đồ thể giới còn “đẹp mắt” hơn, thật sự là cực kỳ gây chú ý.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Cô gái mặc đồng phục phục vụ trên người kích động giải thích, tay chân luống cuống lấy khăn tay ra nghĩ muốn giúp anh lau chùi sạch sẽ, cô vừa rồi không biết là đã dẫm phải thứ gì, không cẩn thận trượt ngã một cái, kết quả, liên não loạn thành việc lớn như vậy, thật hồng bét mà!

Sắc mặt Nam Cung Thần cực kỳ khó coi, làm cái quỷ gì vậy! Người phục vụ lạnh nhạt lâu lâu này chui ở đâu ra đây, tây trang của anh, áo sơ mi của anh a! Mới mặc một lần, cứ như vậy liền báo cáo kết quả được rồi!

Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên một chút ý tưởng không rõ, con người đen đột nhiên neoh lại, đánh giá người con gái cẩn thận một lần từ trên xuống dưới, bộ dáng khá đẹp mắt! gương mặt tinh xảo nhưng lại có chút ngốc nghếch.

Hừ! Cô hoặc là một chút tiềm chất của người phục vụ cũng không có, hoặc là cố ý, muốn trình diễn một màn cô bé lợ lem gặp được tình yêu, chỉ tiếc là cô đã tìm lầm đối tượng, chính anh cũng chẳng phải thiếu gia nhà giàu nào cả.

“Tiểu thư, cô có thể làm một người phục vụ được không đây? Không có việc gì lại sờ loạn ngực tôi, cẩn thận tôi tố cáo cô tội... Quấy rối tình dục.” Bốn chữ sau cùng Nam Cung Thần khẩu âm để nói.

Anh quan sát khuôn mặt của Kiều Tuyết Nghiên, quả nhiên đôi má cô xầu hổ đến đỏ bừng, hung hăng cắn môi trừng anh, coi bộ như trong lòng cô đang nằng anh đến máu chó đầy đầu. Thế nhưng cô vẫn luôn ghi nhớ anh còn là khách mời, cô chỉ là một người phục vụ nhỏ bé, cho dù có ủy khuất thêm chút nữa cô cũng vẫn phải nhịn.

Là một người lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài, cô thấm nhuần kiểu cách giáo dục Châu Âu, khi đủ 18 tuổi liền muốn tự lực cánh sinh, làm việc ngoài giờ, mới đầu cô cùng khách hàng khắc khải, còn bị quản lý chính đồn cho vài lần nên bây giờ tính tình cô đã thu liễm hơn rất nhiều.

Cô hít một hơi thật sâu, muốn kiềm chế lửa giận đang muốn xông lên, thái độ cung kính khom lưng, “Thật xin lỗi anh, là do lỗi của tôi. Ở đằng sau có phòng thay quần áo, mời anh đi theo tôi.”

Nói xong, cô liền dẫn đầu đi trước, trong lòng vụng trộm nguyên rủa người đàn ông đi phía sau, đúng là một tên tự kỷ, thần kinh lại biến thái!

Đi ở phía sau cô, Nam Cung Thần hừ lạnh một tiếng, đằng sau có phòng thay quần áo? Đây không phải là một loại ám chỉ à? Phụ nữ bây giờ giống nhau đều muốn nhanh chóng bay lên cảnh cao làm phượng hoàng sao?

Anh thật muốn nhìn xem cô muốn giờ trò gì với anh, dù sao thì anh cũng không phải là người chịu thiệt.

Sự cố nhỏ nhỏ như thế này dường như yếm hội thượng lưu nào cũng xảy ra, cho nên mọi người đã sớm luyện thành thói quen, không ai sẽ đi chú ý cái loại việc nhỏ như thế này. Đi đến cửa phòng thay đồ, Kiều Tuyết Nghiên dừng bước lại, tận lực mỉm cười nói: “Tiên sinh, ngài có thể vào phòng thay quần áo.”

“Như thế nào? Cô không theo tôi đi vào sao? Toàn thân tôi ướt nhẹp như thế này làm sao có thể chọn được quần áo?” Đuôi mắt Nam Cung Thần khẽ nhếch lên đầy thâm ý, tựa như muốn nói: Tôi coi như cá đã mắc câu, cô còn giả bộ đơn thuần cho ai xem?

Kiều Tuyết Nghiên không tự chủ được nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra người đàn ông này thật không dễ chọc, nhìn bộ dáng cà lơ phất của anh thật khiến cho người ta chán ghét!

Dù sao cũng là cô sai trước, chỉ có thể nhịn xuống tức giận đi mở cửa, đi vào trong giúp anh chọn trang phục. Bởi vì trong lòng đang tức giận, nên cô tùy tiện chọn áo sơ mi cùng tây trang, sau đó quay người lại đưa cho anh.

“A! Lướt nhanh!”

Cô nhìn không được hét lên một tiếng, người đàn ông này là một đại sắc ma sao? Không nói lấy một tiếng liền cởi áo trắng, đến dây lưng cũng đã rút ra rồi. Tuy nói cô lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài nhưng cô luôn luôn giữ mình trong sạch, kết giao bạn trai cũng giới hạn ở việc hôn môi, chưa bao giờ từng chứng kiến qua người đàn ông nào trần truồng cả.

“Chắc chắn! Có dám lớn tiếng kêu lên nữa không?” Nam Cung Thần yêu mị nhếch môi.

“Biến thái!” Kiều Tuyết Nghiên tức điên người, trong ấn tượng của cô đàn ông nên là thân sĩ nho nhã, mà không phải là kiểu khoa môi múa mép vô lại như vậy!

Nam Cung Thần để nửa thân trần bước tới gần cô, ánh mắt ngả ngón ném cho cô một chút mị hoặc, “Lướt nhanh? Biến thái? Tiểu thư cũng không khỏi chuyện bé xé ra to đi? Tôi chỉ là ở trong này thay quần áo thôi, tôi có cho phép cô nhìn sao? Là chính cô xoay người liếc trộm, vừa ăn cướp lại vừa la làng, cô rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Anh... Anh... Không nói đạo lý!” Kiều Tuyết Nghiên tức đến đỏ mặt tía tai.

Cô vốn không am hiểu mắng chửi người, lại thêm chữ hán vốn Bác Đại Tinh Thâm, cô từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài khó tránh không biết được nhiều từ, nói như thế nào cũng không địch lại được tên Nam Cung Thần vô sỉ kia.

“Tôi như thế nào mà lại bảo là không nói đạo lý? Những lời tôi nói đều là sự thật.” Nam Cung Thần cười đến cực kỳ đáng đánh đòn.

Kiều Tuyết Nghiên tức giận đến nổi ném luôn quần áo vào mặt anh, “Chính anh từ từ đổi trang phục đi!”

Sau đó, cô xoay người chuẩn bị ra ngoài.

Nam Cung Thần làm sao có thể dễ dàng buông tha cho con mồi đã đến tay được chứ, hướng chỉ là cô dụ dỗ anh trước, cái loại trò chơi lật mềm buộc chặt này anh đã chơi đến phát ngán. Cứ thế chân bước dài một bước, anh tiến đến ôm Kiều Tuyết Nghiên vào trong ngực, lồng ngực tình tráng kẻ sát sau lưng cô, cảm đặt trên vai cô, cố ý thổi một hơi vào cái gáy non nớt, “Cô cực kỳ thông minh khi đã thành công gọi lên sự chú ý của tôi.”

“Buông tay! Anh cái đồ sắc lang này! Ai là người muốn thu hút sự chú ý của anh chứ!”

Kiều Tuyết Nghiên tức giận mắng chửi người, người này nào đại khẳng định là có vấn đề, thèm muốn đàn bà đến điên rồi!

“Buông tay ra sao? Cô dẫn tôi đến đây không phải là có mục đích này à? Cái loại con gái như cô tôi cũng đã thấy nhiều, nếu đã chủ động đưa đến cửa, tôi sao có thể buông tha đây?” Nam Cung Thần vừa nói vừa rút lấy vành tai cô.

Làn môi lạnh bạc chạm vào làn da ấm áp khi đó, khiến Kiêu Tuyết Nghiên nhin không được rung mình một cái, trong lòng hận không thể bóp chết cái tên đang giữ chặt cô phía sau. Cô cảm thấy mình hôm nay vô cùng xui xẻo, cư nhiên bị người ta nhận lầm là cái loại con gái như vậy, nhất thời kích động dùng tiếng Ý mắng vài câu, “4023 ¥ %hdaikhhf.. “

“Cô nói cái gì vậy?” Nam Cung Thần nhận ra đây là tiếng Ý, nhưng anh nghe không hiểu lắm.

“Biến thái! Lợn giống! Tiện nam! Nhanh buông tôi ra!” Kiêu Tuyết Nghiên tức giận đến không suy nghĩ, cô vơ vết tất cả những từ đã sưu tầm được mang ra mắng người, mắng chửi tên Nam Cung Thần chết tiệt này.

Nam Cung Thần tỏ ra chẳng sao cả cười cợt, cô thích mắng thì cứ mắng chửi đi, có tinh lực thì mắng thêm vài câu nữa cũng được.

“Mắng xong rồi sao?”

Kiều Tuyết Nghiên thực sự bị kích thích, có phải người này đầu óc thật sự có bệnh hay không. Mắng anh như vậy mà anh vẫn không có phản ứng gì sao?

Cô cũng không biết là Nam Cung Thần đã sớm luyện thành một bộ dáng lì lợm vô sỉ, gặp qua nhiều tình huống ác liệt hơn như thế này thì anh mới có được như ngày hôm nay, bất luận là lời đồn đại hay chuyện nhảm nhí nào thì anh cũng tập mãi thành thói quen rồi.

“l'originale saccunpazzo!” (Thì ra anh là người đàn độn) Kiêu Tuyết Nghiên làm bầm làu bàu.

Nam Cung Thần cực kỳ khó chịu, xem ra cô bé này thực sự biết tiếng Ý!

Trực giác nói cho anh biết, những lời này nhất định là đang mắng chửi anh khiến anh chợt cảm thấy buồn bực.

Anh lập tức cưỡng ép Kiêu Tuyết Nghiên quay lại đối mặt với mình, bức cô lui đến góc tường, gần từng tiếng hung ác: “Nói tiếng Trung!”

“Nếu không buông tay, tôi sẽ báo cảnh sát cho anh xem!” Kiêu Tuyết Nghiên cũng nổi giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 33: Nam Cung Thần Kiêu Tuyết Nghiên - - Duyên Tới Là Em 2

“Báo cảnh sát?” Nam Cung Thần cười đến cực kỳ khoa trương, giọng nói mỉa mai châm biếm, “Cô cảm thấy lý do thoái thác của cô có thể tin hay lý do của tôi đáng tin hơn?”

Lúc nói chuyện, anh còn không quên liếc mắt nhìn sang đồng áo bản, không biết là vô tình hay hữu ý tựa như muốn nói: Đây cũng là chứng cứ.

Kiều Tuyết Nghiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông vô sỉ đến như vậy. Cô ra sức muốn tránh thoát khỏi kiềm chế của anh, nhưng dù có cố gắng như thế nào vẫn không tránh thoát được, chỉ có thể hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại, dùng lời nói thuyết phục anh.

“Không sai, là tôi không cẩn thận đụng vào anh, khiến cho quần áo của anh bị rượu đỏ làm bẩn. Tôi tốt bụng đưa anh đến phòng thay quần áo, anh lại nhất định không cho tôi rời đi. Rốt cuộc là anh có ý gì? Chẳng lẽ anh còn nghĩ rằng người ngoài còn không nhìn ra tâm tư xấu xa của anh hay sao?”

Nam Cung Thần thần thái tự nhiên cười nói: “Tâm tư xấu xa? Ví dụ như....”

Anh vừa nói vừa kẻ sát vào người cô, đáy mắt tràn đầy ý cười trêu tức.

Kiều Tuyết Nghiên bị anh làm cho phải liên tục ngửa ra sau, mặc dù đằng sau đã là tường, thật sự là không còn đường nào để lui nữa, một mùi hương thơm ngát xông đến, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ của cô bị làm cho đỏ ửng. Đương nhiên không phải e lệ, mà là buồn bực!

“Vô lại!” Cô cắn giận mắng.

Nam Cung Thần không chút nào tức giận, ngược lại cười đến cực kỳ vui vẻ, ngón tay thon dài đặt tại môi cô chậm rãi vuốt ve, nói ra câu nói khiến Kiều Tuyết Nghiên phát điên.

“Không biết cái miệng nhỏ nhắn này, hôn xuống sẽ có tư vị gì nhỉ?”

Anh lăm bằm lăm bầu nói, đuôi mắt thâm thúy nhếch lên tiết lộ tâm tư xấu xa của chủ nhân nó.

“Anh!” Kiều Tuyết Nghiên vừa thẹn vừa cáu, cô cực kỳ không thích cái loại cảm giác này, càng chán ghét ánh mắt của người đàn ông trước mặt, quả thực là một tên đại sắc lang!

“Ném thử không phải sẽ biết sao.” Nam Cung Thần cười đến cực kỳ đáng đánh đòn, lòng ngón tay từ từ dờn đến cánh môi anh đào phấn nộn của cô.

Kiều Tuyết Nghiên không biết sức mạnh từ đâu mà tới, hàm răng hung hăng cắn chặt xuống, cơ hồ dùng hết sức bình sinh mà có.

Nam Cung Thần vội vàng thu tay lại, nhíu mày nhìn về phía cô. Ôi ôi! Thật đúng là răng nanh của mèo con mà.

“Còn có thể cắn người nữa sao?”

“Cắn chết anh!” Kiều Tuyết Nghiên phẫn nộ nhìn chằm chằm anh.

Nam Cung Thần cười đến giống tên du côn, “Vậy thì làm lại lần nữa xem.”

Nói xong anh liền cúi đầu khóa lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, không ngừng mút lấy cánh môi phấn nộn, thừa dịp cô há mồm, đầu lưỡi liền linh hoạt chui vào, ở bên trong lật chuyển khuấy đảo, càn quét, nếm trải mật ngọt của cô, anh đột nhiên phát hiện, hương vị của cô thật đặc biệt, khiến cho anh không lỡ buông tha.

Kiều Tuyết Nghiên trước kia cũng đã từng cùng bạn trai hôn môi, đều là mềm nhẹ thông thả, nhưng cũng đã từng mãnh liệt vội vã, có điều không có lần nào giống như hiện tại, cuồng dã ** khiến cho cô hít thở không thông. Lời phản kháng đến miệng cũng vô lực bị nuốt vào, mỗi một thanh âm đều như tiếng rên rỉ thoải mái khiến cô xấu hổ đến không dám mở miệng.

Ngay lúc Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy chính mình sắp không còn cách nào có thể hô hấp được nữa, Nam Cung Thần liền buông tha cho cánh môi sưng đỏ của cô. Bàn tay không thành thật muốn luồn vào trong quần áo cô, một cảm xúc xa lạ ập đến khiến cô lập tức tỉnh táo lại!

Cánh tay mạnh mẽ giờ lên tặng cho anh một cái tát.

“Bốp” một tiếng vang dội, thanh âm thanh thúy, vang vọng trong không gian yên tĩnh của phòng thay quần áo. Nam Cung Thần nghiêng nghiêng khuôn mặt đào hoa liếc nhìn về phía khuôn mặt ửng hồng của người con gái, không thể không nói, cô là một người đẹp ngây thơ, nhất là giờ phút này, đẹp đến nỗi khiến anh nảy sinh dục vọng độc chiếm.

“Sắc lang! Thật không biết xấu hổ!” Kiều Tuyết Nghiên hô hấp lại vẫn có chút hỗn loạn, cũng không ảnh hưởng đến việc cô mắng chửi người. Người đàn ông này đúng là chó đội lốt người, nội tâm thật xấu xa ghê tởm, anh cho rằng hôn cô rồi thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nằm mơ! Không có cửa đâu!

Nam Cung Thần làm như không sao cả sờ sờ nửa bên mặt bị đánh, không thể tưởng được người đẹp nhỏ nhắn lại có khí lực lớn như vậy, tuy không có bóng rât, nhưng đau thì không thể không có.

“Tôi hôn em, em tát tôi một cái, hai ta coi như huề nhau.” Anh nghĩ cũng đến lúc mình nên trở về rồi, đi lâu như vậy, vạn nhất phu nhân tổng giám đốc xảy ra chuyện gì, thì anh quả thật không thoát khỏi liên quan.

Kiều Tuyết Nghiên không dự đoán trước được anh đột nhiên thay đổi thái độ. Anh cho rằng cô là người dễ bị bắt nạt vậy sao, sao có thể vô duyên vô cớ bị người ta cưỡng hôn sau đó cứ phui mông bỏ chạy như vậy được.

“Cái gì mà huề nhau? Anh phải xin lỗi tôi!” Hai tay cô chống hông tức giận trừng mắt nhìn anh.

Nam Cung Thần từ đầu đến cuối đều không để ý tới lời nói của cô, tự nhiên đi đến trước tủ quần áo chọn một chiếc áo somi trắng mặc vào, chậm rãi cài từng nút áo, đem người nào đó coi như không khí mà đối xử.

“Này! Anh đừng tưởng rằng không nói lời nào tôi liền cho qua!” Kiều Tuyết Nghiên tựa như chú báo nhỏ hung hăng giờ móng vuốt đòi lại công đạo.

“Như thế nào? Em không nói suốt làm tôi quên mất, áo sơ mi cùng tây trang này là lần đầu tiên tôi mặc, vô duyên vô cớ bị em làm cho hồng, em nói xem phải đền tôi như thế nào đây?” Nam Cung Thần nhàn nhạt liếc cô một cái.

Anh vốn nghĩ cứ như vậy liền đi, quần áo bẩn thì liền bẩn, mua lại cái khác là được, không nghĩ tới bộ đáng giá nanh của cô gái nhỏ trước mắt đùa vui vậy, anh nhìn không được liền muốn đùa giỡn cô.

“Tôi... Tôi...”

Kiều Tuyết Nghiên hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, cô như thế nào lại ngốc như vậy chứ! Đáng nhẽ ra cô nên chạy sớm mới phải, lại tìm anh đòi công đạo làm chi. Giờ thì tốt rồi, công đạo không đòi lại được, còn phải đền cả tiền áo, ài...Cô như thế nào lại ngốc như vậy chứ!

“Ừ, quần áo liền cho em, nhớ rõ giặt sạch nha!” Nam Cung Thần thuần túy chỉ là nghĩ muốn trêu chọc cô thôi, chứ không hề có suy nghĩ rằng cô sẽ giặt sạch xong trả lại cho anh.

Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy chính cô lúc đấy nhất định là bị quỷ ám rồi bằng không cũng sẽ không thật sự nhận lấy quần áo anh đưa qua, đến lúc phản ứng kịp thì chỉ còn thấy bóng lưng anh.

Cô buồn bực hô một câu, “Chuyện quần áo là lỗi của tôi, nhưng anh cũng phải hướng tôi xin lỗi chứ!”

“Chờ em giặt quần áo sạch sẽ rồi nói sau.” Giọng nói Nam Cung Thần xa xa vọng lại.

Ôm quần áo bẩn Kiều Tuyết Nghiên dùng tiếng Ý, tiếng Pháp hung hăng nguyên rửa Nam Cung Thần một trận, trong lòng hận anh thấu xương, chỉ mong sao có thể băm anh ra thành tám mảnh để rửa hận.

Nhưng mà, mắng chửi người chung quy lại cũng chỉ để sượng miệng, chứ không thể chân chính giải quyết vấn đề, nhìn quần áo bẩn trong tay, cô thật chỉ muốn cầm chiếc kéo cắt phăng một cái cho xong!

Lúc quay lại đại sảnh, có một chút rắc rối nho nhỏ đã xảy ra, cô cũng không biết là có chuyện gì, bụng khay buồn bực đứng ở đằng kia, ngoài ý muốn lại thấy được người quen!

“Anh Đăng.”

Cô vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại bị ánh mắt lạnh như băng của anh bắn sang khiến cho những lời cô định nói lại phải nuốt lại. Cô có chút không biết làm thế nào đứng ở đằng kia, trong ngực anh ôm là chị Lương, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Lương Chân Chân lao thẳng đến chỗ Đăng Cận Tư, mặt chôn vào trong lòng anh, không muốn nhìn bất kỳ ai ngoài anh cho nên cô không có thấy Kiều Tuyết Nghiên. Nhưng Đăng Cận Tư lại thấy được, kinh ngạc khiến anh không thốt ra được lời nào, anh thậm chí có suy nghĩ rằng mình gặp ảo giác, hoặc chắc cũng chỉ là bộ dáng giống nhau thôi, tuy một đầy bụng đầy nghi vấn, nhưng chuyện bà xã với đứa nhỏ vẫn là chuyện quan trọng nhất.

Anh gọi tài xế đi qua hỏi thăm.

Nam Cung Thần cũng trông thấy Kiều Tuyết Nghiên, xem bộ dáng của cô có vẻ như quen biết Đăng thiếu, trong lòng tuy có nghi vấn nhưng lại không chỗ để giải tỏa thắc mắc, thời điểm đi qua bên người cô anh còn để lại cho cô một ánh mắt rất phức tạp, rồi lập tức vội vàng rời đi.

“Ách...” Kiều Tuyết Nghiên ngạc nhiên nhìn bọn họ rời đi.

Người đàn ông đi phía sau anh Đăng không phải là người đàn ông vừa mới sàm sỡ cô ở trong phòng thay đồ hay sao?? Anh ta như thế nào cũng vội vã như vậy?

Nếu không phải diện mạo giống nhau như đúc, cô sẽ không bao giờ tin tưởng hai người này là một!

Chỉ trong chốc lát mà cũng khác nhau quá lớn đi!

Dù trong lòng tràn đầy nghi vấn nhưng cô vẫn phải tiếp tục làm việc, thừa dịp rảnh rỗi cô hỏi tiểu Hạ người cùng vào làm phục vụ với cô, mới biết được là mấy cái cái vị thiên kim tiểu thư kia muốn làm cho chị Lương thất thố, nên cố ý dẫm xuống váy của chị ấy hại chị ấy té ngã.

Trong lòng không khỏi cảm khái lòng người cũng thật phức tạp, vì cái gì mà phải hãm hại nhau đến như vậy a?

Sau khi thu thập xong, cô liền cầm theo quần áo bẩn tìm đến một tiệm giặt quần áo, hỏi người ta xem có tẩy được vết bẩn rượu đỏ hay không, ông chủ nhìn thoáng qua xong nói một câu được.

Cô liền an tâm để y phục lại sau đó về nhà, vội vàng cả đêm khiến cho tay chân cô thật đau nhức.

Trước khi ngủ, cô cũng không quên ghi lại những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay vào nhật ký của cô, đây là thói quen từ nhỏ đã hình thành, mỗi ngày cô đều viết nhật ký, bất luận việc lớn hay việc nhỏ, tất cả đều viết vào.

Đề về sau khi già rồi, đây đều sẽ là những hồi ức tốt đẹp đáng nhớ về tuổi trẻ của cô.

Đêm nay chuyện xảy ra cũng khá nhiều, càng viết lửa giận của cô càng tăng lên, buồn bực đến cuối cùng liền vẽ một bức tranh nhỏ, một người quái dị bị ghim chặt trên giá thập, bên cạnh là lửa lớn hùng hục thiêu đốt, nghiêm nhiên là muốn người ta táng thân trong biển lửa.

Amen! Để cho Chúa Jesus tới trừng phạt anh đi!

Cô thở phì phì nói thầm một tiếng, rồi mới tắt đèn đi ngủ, trong mộng: Nam Cung Thần quỳ trên mặt đất cầu xin cô tha thứ, còn cô giống như nữ vương ngồi ở trên ghế cười lớn nhìn anh.

Loại mơ hồ này khiến tâm trạng cô vô cùng tốt!

Vài ngày sau, cô đến tiệm giặt lấy đồ, đột nhiên nghĩ đến chính cô cũng không biết tên hôn đàn kia tên gì, lại càng không có số điện thoại của anh, có thể nói cô hoàn toàn không biết gì về anh.

Cô bấu môi, tốt nhất cả đời cũng đừng gặp lại anh là tốt nhất!

Ách... Ông trời đương nhiên sẽ không để cho cô được như ý nguyện rồi, cơ hội để gặp mặt nhau làm sao có thể thiếu được chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Nam Cung Thần Kiều Tuyết Nghiên - - Duyên Tới Là Em 03

Trong ký túc xá, Kiều Tuyết Nghiên nâng quai hàm suy nghĩ một số chuyện. Cô cảm nhận được mấy ngày hôm trước trong lúc cô cùng mẹ gặp anh Đăng cùng chị Lương ở cửa hàng, bầu không khí có chút không bình thường. Còn cụ thể là không bình thường ở đâu thì cô cũng không nói ra được, lại nghĩ đến thái độ của mẹ đối với chị Lương...

Chẳng lẽ, có chuyện gì xảy ra mà chính cô cũng không biết sao?

“Tuyết Nghiên, nghĩ cái gì mà tập trung tinh thần như vậy?” Nam Cung Dao cùng phòng bỗng nhiên từ phía sau vỗ cô một phen.

Kiều Tuyết Nghiên không nghĩ đến việc cô ấy đột nhiên tập kích nên không có chuẩn bị liền bị cô ấy làm cho giật bắn cả mình. Cô tức giận quay sang liếc xéo cô ấy một cái “Cậu không có việc gì làm liền đi dọa người ta sao, hù chết người rồi có biết không!”

Nam Cung Dao hai mắt lấp lánh dò xét cô, “Nếu không làm việc trái lương tâm, sao lại sợ quỷ tới gõ cửa chứ??”

Kiều Tuyết Nghiên bị cái từ “Quỷ” kia làm cho rùng mình một cái, “Cậu nói cũng hơi quá rồi.”

“Chẳng lẽ là suy nghĩ đến người yêu sao?” Nam Cung Dao chế nhạo nói.

Mấy cô gái khác trong ký túc xá liền được một trận cười vang nói: “Cũng có khả năng a...!”

“Mấy cậu... Cả đám suốt ngày đều chỉ biết treu ghẹo tới!” Kiều Tuyết Nghiên đứng dậy đuổi theo Nam Cung Dao muốn tìm cô tính sổ.

Trong ký túc xá, nhất thời loạn thành một đoàn, đúng lúc này chuông điện thoại vang lên để cho mọi người dừng lại. Là điện thoại của anh trai Nam Cung Dao, cô liền đưa ngón tay lên miệng “xuyt” một tiếng để cho mọi người yên tĩnh lại.

“Bạn trai?” Hàn Nhạc Nhạc dùng khẩu âm hỏi.

“Không phải! Là anh trai tớ.” Nam Cung Dao ấn nút nghe.

【 Dao Dao, anh hiện tại đang ở bên ngoài trường học của em, giữa trưa anh dẫn em đi ăn cơm. 】

“Vâng ạ, vậy lát nữa gặp lại.”

Nam Cung Dao vui vẻ đáp ứng, hai anh em trò chuyện vài câu rồi liền cúp điện thoại.

“Oa! Cậu có anh trai thật là hạnh phúc!” Kim Miêu cảm khái không thôi.

Cô là người lớn tuổi nhất trong năm người cùng phòng, hơn nữa lại là con gái phương Bắc, tính cách hào sảng, được mọi người tôn sùng là lão Đại.

“Đúng vậy! Tớ vốn là con một trong nhà, nên vô cùng hâm mộ những người có anh trai như cậu!” Hàn Nhạc Nhạc chống cằm bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Cô là người có gia cảnh tốt nhất trong năm người cùng phòng, tên gọi tắt là Phú Nhị Đại, được nuông chiều từ bé, có chút bệnh công chúa, có chút thói quen khiến người ta không thích nổi, còn lại mà nói thì cũng không đến mức nào.

“Cũng không phải tất cả anh trai đều đối tốt với em gái.” Tôn Viện che miệng cười nói.

Cô sinh ra trong một gia đình dòng dõi thư hương, cha mẹ đều là giáo sư đại học, tính tình ôn nhu hiền thực, được cả phòng vinh danh là một bậc “hiền thê lương mẫu”.

Đến như Nam Cung Dao cùng Kiều Tuyết Nghiên, nếu bàn về hoàn cảnh lớn lên, thì đúng là một trời một vực, mà hiện giờ, hoàn cảnh của Nam Cung Dao còn tốt hơn Kiều Tuyết Nghiên nhiều.

Lại được cái tính cách hai người khá giống nhau, cũng không vì cuộc sống sinh hoạt thay đổi mà ảnh hưởng đến đến nhân cách, cho nên, trong cái tổ nhỏ bé năm người này, hai cô là có mối quan hệ thân thiết nhất.

“Dao Dao, hay cho bọn mình theo đuôi xin miếng com đi?” Hàn Nhạc Nhạc nâng quai hàm trông mong nói, cô thực sự không muốn ăn đồ ăn ở căng tin đâu, tìm được người mời ăn không thể nghi ngờ gì là sự lựa chọn tốt nhất.

“Được a, để mình gọi điện cho anh trai đã, để anh ấy còn đặt phòng”.

Nam Cung Dao sáng khoái đáp ứng, cô vốn không phải người nhỏ mọn, hơn nữa còn có một tầng nguyên nhân khác đó là: Mẹ cô vẫn luôn một mực nhắc nhở bên tai cô, muốn cô phải lưu ý xem bên cạnh anh trai có cô gái nào thích hợp hay không, dù sao tuổi của anh trai cô cũng không còn nhỏ, cũng đã 30 rồi mà còn không có lấy một đối tượng kết hôn đứng đắn.

Trong lòng cô thì có chút hướng về phía Tôn Viện, bởi vì cô ấy ôn nhu sẵn sóc, còn có một tay nấu ăn ngon, tất nhiên sẽ trở thành vợ hiền nội trợ của anh trai.

“Có thật không? Dao Dao cậu đúng là bạn tri cốt của mình mà!” Kim Miêu liên mồm cười nói.

Kiều Tuyết Nghiên hoàn toàn không có hứng thú đối với chuyện đi ăn com ngoài, giọng nói yếu ớt bày tỏ thái độ của chủ nhân nó, “Tớ không đi có được không?”

Nam Cung Dao liếc xéo cô một cái, “Không được! Mình đã đáp ứng anh trai rồi.”

“Tuyết Nghiên, cùng nhau đi đi! Vừa lúc gặp mặt anh trai soái ca trong truyền thuyết của Dao Dao.” Hàn Nhạc Nhạc cười tít mắt đi tới kéo cánh tay của cô.

“Khụ khụ! Đừng chụp cho tớ cái mũ cao như vậy. Anh ấy, người này có phần...” Nam Cung Dao cố ý lấp lửng.

“Có chút gì?” Hàn Nhạc Nhạc lập tức nói tiếp.

Liền ngay cả Tôn Viện cũng bị gọi lên hứng thú, ba ánh mắt đồng thời nhìn về phía cô, chỉ có Kiều Tuyết Nghiên là chẳng bán lấy một chút quan tâm nào cả.

“Để cho các cậu thấy chẳng phải sẽ biết sao!”

Nam Cung Dao cười hì hì nói, anh trai cô trước mắt cứ miễn cưỡng được coi như là đẹp trai nhà giàu đi, nhưng thực tế lại có chút hoa tâm, phụ nữ bên người vô số kể, lại chẳng có một chút hứng thú nào với kết hôn, ài...****

Kiều Tuyết Nghiên là bị các cô ấy cứng rắn kéo đi, cho đến lúc nhìn thấy anh trai trong miệng Dao dao, cô kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Má ơi! Cô không phải lại xuất hiện ảo giác chứ? Người đàn ông trước mặt này không phải là người lưu manh đã khi dễ cô trong buổi tiệc tối của nửa tháng trước đó sao?

“Làm sao có thể là... Anh?” Cô quả thực là vì giật mình quá mức, mà vô ý nói ra những lời này.

Nam Cung Dao cũng cực kỳ ngoài ý muốn, nửa tháng qua anh đã tham gia không ít yến hội, nhưng lại không có lần nào gặp được cô gái dương danh múa vuốt kia, lại cũng chưa từng nghĩ tới sẽ gặp lại cô ở chỗ này.

Cũng không biết có phải là trùng hợp không a? Hay vẫn là khoa trương giả tạo như thế?

“A? Anh trai, Tuyết Nghiên, hai người...Biết nhau?” Nam Cung Dao không thể tin được những gì xảy ra trước mắt, hết nhìn anh trai, lại nhìn cô bạn thân, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

“Biết a.” Nam Cung Dao chậm rãi nhếch môi, khoe miệng hàm chứa ý cười đầy thâm ý.

“Không biết.” Kiều Tuyết Nghiên lạnh lùng đáp.

“Tớ cùng là biết hay là không biết?” Nam Cung Dao buồn bực, xem bộ dáng của anh trai cùng Tuyết Nghiên, có vẻ như có cái gì đó không đúng.

Ánh mắt của ba cô gái bên cạnh cứ dỗi dỗi lui lui như tên trộm giữa hai người bọn họ, Kim Miêu ghé sát vào lỗ tai Nam Cung Dao lặng lẽ nói xong cái gì đó, khiến cho cô ấy nghe được cảm thấy cực kỳ vui vẻ, khoe môi không chút che giấu ý cười.

“Mọi người đều ngồi đi, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, các em là bạn học của Dao Dao, cũng giống như em gái của anh vậy, đừng khách khí.” Nam Cung

Thần cười út mắt nói, anh trời sanh vốn có bộ dáng tuấn lãng, nào có cô gái nhỏ nào lại không thích, một đám mặt mày đều hơn hờ, trong lòng lặng lẽ cho anh thêm vài điểm.

“Có quý mới là em gái anh.” Kiều Tuyết Nghiên nhỏ giọng mắng thầm một câu, cô thật có một loại xúc động muốn lật bàn rồi khỏi nơi đây, nhưng Dao Dao cùng cô quan hệ không tệ lắm, cô không thể nào đánh mất mặt mũi của bạn thân được.

Nam Cung Thần có vẻ như vô ý liếc cô một cái, “Có người nào đó giống như quên cái gì đấy.”

Kiều Tuyết Nghiên ngồi ở đằng kia cắn chặt môi dưới, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Nam Cung Thần hiện tại cũng đã chết một nghìn lần một vạn lần rồi, chỗ quần áo bên kia cô cũng đã sớm mang đi giặt sạch sẽ, chẳng qua vẫn là để ở nhà mà thôi.

“Người nào đó cũng đừng quên nói được là phải làm được.” Cô cũng không chút khách khí đáp trả lại một câu, quần áo chưa trả cho anh là vì không có phương thức liên hệ, chờ một ngày anh lấy được đồ cũng là lúc anh phải hướng cô nói lời xin lỗi!

Bốn cô gái ngồi ở đây cũng đã bị xoay cho ù ù cạc cạc, không hiểu được rốt cuộc là ở đây đang xảy ra chuyện gì, nhất là Nam Cung Dao, trong mắt cô đều là ánh sáng lấp lánh bất thường...

“Anh Nam, anh... cùng Tuyết Nghiên có gì bí mật sao? Không bằng nói cho bọn em biết một chút đi?” Hàn Nhạc Nhạc chớp chớp mắt to hỏi.

“Khụ... Dao Dao, em còn không có giới thiệu cho anh mấy người đẹp đây.” Nam Cung Thần không dấu vết nói sang chuyện khác, chuyện đêm đó phát sinh anh nếu là dám nói ra, chỉ sợ cô gái tên “Tuyết nghiên” kia cũng sẽ bỏ nhào qua chỗ anh liêu mạng, bộ dáng cô giương nạnh múa vuốt thật đúng là... Rất đáng yêu.

Nam Cung Dao lúc này mới ý thức được cô bị chuyện tình giữa anh trai và Tuyết Nghiên hấp dẫn, thế cho nên đã quên mất giới thiệu mấy người với nhau. Cô vội vàng chỉ vào bốn cô gái bên người theo thứ tự nói: “Người đẹp Hoa kiều Kiều Tuyết Nghiên, em gái đáng yêu Hàn Nhạc Nhạc, thực nữ ôn nhu Tôn Viện, cuối cùng là lão Đại Kim Miêu, tính cách vô cùng hào sảng.”

Kiều Tuyết Nghiên là Hoa kiều? Nam Cung Thần trong lòng cũng đã hiểu rõ, trách không được cô ấy có thể nói lưu loát tiếng Ý, lập tức có chút ý vị thâm trường thoáng nhìn qua cô, lại bị cô đáp trả bằng một ánh mắt hung dữ.

Thì ra, trong lúc đó “nguyệt duyên” của hai người cũng đã định!

“Thôi nào! Chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện! Anh, vừa rồi Nhạc Nhạc hỏi anh còn chưa có trả lời!”

Nam Cung Dao cười đến giống như một con mèo ăn vụng, đôi mắt đẹp liếc tới liếc lui giữa hai người. Cô vốn là cảm thấy Tôn Viện cùng anh trai là tuyệt phối, hiện tại xem ra, Tuyết Nghiên lại càng thích hợp!

“Dao Dao!” Sắc mặt Kiều Tuyết Nghiên không được tự nhiên hô một tiếng, đồng thời không quên cảnh cáo Nam Cung Thần: Anh nếu là dám nói ra, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Trong lòng cô vô cùng hối hận vì đã mềm lòng để các cô kéo đi, thật sự là xui xẻo tận cùng mà!

“Ách...” Nam Cung Thần tư thái tao nhã nhấp một ngụm trà, đôi mắt mỉm cười, chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật, bọn anh ở trong một yến hội quen biết nhau.”

Kiều Tuyết Nghiên chịu đựng tức giận đang xông thẳng lên não, hận không thể bỏ nhào tới xé nát cái miệng của anh, thật đúng là tên du côn vô lại!

Nam Cung Dao cực kỳ có hứng thú hỏi tới cùng, Hàn Nhạc Nhạc, Kim Miêu cùng Tôn Viện ba người cũng hưng trí bừng bừng nghe kể, chỉ tiếc Nam Cung Thần cũng không có hoàn toàn thuật lại sự việc, chỉ đơn giản là nói qua một chút.

Anh tự động bỏ qua rất nhiều chi tiết quan trọng, nhưng Kiều Tuyết Nghiên vẫn như cũ bị tức giận làm cho nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm thành quả đấm, thời thời khắc khắc đều có thể xông lên đánh người.

Trong lúc ăn cơm cũng có một vài nốt nhạc đệm, Hàn Nhạc Nhạc cầm xiên thịt viên, không may rơi vào nồi lẩu làm cho nước trong nồi bắn tung tóe!

Nam Cung Thần bắt hạnh trúng chiêu, vội vàng chạy về phía toilet tẩy rửa, gặp tình cảnh như vậy khiến cho Kiều Tuyết Nghiên thật không phúc hậu nộ nộ cười, hơn nữa lại còn cười đến cực kỳ vui vẻ.

Hàn Nhạc Nhạc lại khóc ròng, bởi vì cô tương tự Nam Cung Thần a, anh vừa đẹp trai, vừa tuấn lãng, có hương vị của một người đàn ông thành thực, lại vẫn có khiếu hài hước, hoàn toàn phù hợp với loại hình bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của cô. Cô vốn còn tưởng anh cùng Tuyết Nghiên có cái gì đó, kết quả hai người lại xem nhau không vừa mắt, vậy cô liền không khách khí rồi.

Hu hu... Tại trước mặt người trong lòng của mình thất thố, cô cũng thật quá mất mặt đi

Xem bộ dáng cô khóc đến thương tâm, Nam Cung Thần an ủi cô khiến cho cô nảy sinh chút ảo giác.

Trong lòng Kiều Tuyết Nghiên hung hăng nguyên rửa anh vài lần, cũng không phải bởi vì ghen tỵ, mà thật sự cảm thấy anh thật giống một cây củ cải hoa tâm, nơi nơi đi treu ghẹo con gái nhà người ta, thật sự là sắc tâm không đôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 35: Nam Cung Thần Kiều Tuyết Nghiên - - Duyên Tới Là Em 04

Editor: Chi Misaki

Trong lúc đó, Nam Cung Dao giả vờ lấy điện thoại của anh trai để chơi, sau đó lặng lẽ lưu số điện thoại của Tuyết Nghiên vào máy. Dù thế nào thì cô vẫn cảm thấy là anh trai đối với Tuyết Nghiên có hứng thú hơn, bởi vì mỗi lần ánh mắt anh nhìn cô ấy đều vô cùng... nghiền ngẫm.

Đến như cô ban đầu hướng về phía Tôn Viện, một người từ đầu đến cuối đều thật sự thực nữ, rất ít mở miệng nói chuyện, ăn cái gì đều là từng miếng từng miếng thưởng thức, thì trên cơ bản cô ấy cùng anh trai cô cũng chưa từng trao đổi ánh mắt.

Cho nên, cô nghĩ rằng người chị dâu này cô định rồi!

Sau khi com nước xong, Nam Cung Thần thuận tiện liền về công ty, gần cuối năm rồi, còn một đồng việc chờ anh phải làm.

Cùng nhóm người đẹp tạm biệt, anh luôn luôn lưu luyến không rời, Hàn Nhạc Nhạc trái lại rất phối hợp anh, ngây ngốc dõi theo bóng dáng anh thật lâu, lại còn không quên bổ sung thêm một câu, “Thật đẹp trai a...!”

Kiều Tuyết Nghiên nghe thấy vậy, liền có cảm giác như bị sét đánh trúng đầu.

Sau khi trở lại ký túc xá, cô mới nhớ ra quần áo còn chưa có trả anh, vốn muốn hỏi Nam Cung Dao số điện thoại của anh, nhưng nghĩ lại thấy nếu cô ấy biết, lại khó tránh khỏi một phen truy hỏi, như thế thì cô làm sao còn có ngày được yên bình đây?

Thôi! Nếu có cơ hội gặp lại, thì trả cho anh cũng được, còn nếu không có duyên, thì thôi không trả nữa vậy.

“Dao Dao, tớ đối với anh trai cậu nhất kiến chung tình rồi, phải làm sao bây giờ?” Hàn Nhạc Nhạc lôi kéo Nam Cung Dao vừa làm nũng vừa nói.

“Tớ cảm thấy được cậu hẳn là nhất thời bị kích động mà thôi.” Nam Cung Dao nghiêm mặt nói.

Phải biết rằng, năm người các cô ở ký túc xá, Hàn Nhạc Nhạc là người quen biết nhiều bạn trai nhất. Về cơ bản thì cứ một hai tháng lại đổi một người, xưa nay chưa từng có ngoại lệ, tiện thì chia tay thôi.

“Có khả năng.” Kim Miêu phụ họa.

Hàn Nhạc Nhạc không thuận theo, dẫu môi làm nũng, “Các cậu không lên nói về người ta như vậy! Anh trai Dao Dao mang lại cho tớ cảm giác không giống với những nam sinh khác trong trường. Anh ấy có phong vị của một người đàn ông trưởng thành, nói chuyện không hề mất đi tính hài hước, tớ vẫn luôn tìm kiếm mẫu người này.”

Giọng nói cô kiều mị ướt át khiến cho bốn người còn lại toàn thân nổi da gà, hô to không được.

Kiều Tuyết Nghiên hoàn toàn không thể tán thành lời cô ấy nói, tên du côn lưu manh kia lấy đâu ra hương vị thành thực ôn trọng của một người đàn ông trưởng thành. Rõ ràng là điển hình của một người đàn ông cợt nhả, quen thói chảnh hoa.

“Chỉ có một điều cậu nói đúng, cậu kết giao với anh trai Dao Dao, khẳng định là không giống với những nam sinh khác, cậu nếu có ý định nhắm vào anh ấy, hậu quả... Cậu tự biết.”

Người luôn luôn nói ít như Tôn Viện cũng nhin không được mở miệng nói vài câu có lý.

“Viện Viện nói không sai, cậu đã chuẩn bị tốt để làm chị dâu tớ rồi sao?” Nam Cung Dao khéo môi mang ý cười vỗ vỗ bả vai Hàn Nhạc Nhạc. Đối với lí do thoái thác kia của cô ấy, ngay từ đầu cô cũng không tin.

Cô ấy cùng anh trai cô vốn không phải cùng một loại người, gia thế cùng bối cảnh lại cách nhau quá lớn, khả năng có thể đến được với nhau là rất nhỏ. Mà lấy cá tính của Hàn Nhạc Nhạc thì thật sự là không thích hợp làm chị dâu của cô.

Nhưng mà, cô lại không thể nói rõ ràng được với cô ấy, đi một bước rồi tính một bước vậy!

Hàn Nhạc Nhạc bị cô hỏi trắng trợn như vậy liền lấp bắp nói: “Đương... Đương nhiên.”

“Thế thì chúng ta đành chờ ăn bánh kẹo cưới thôi!” Kim Miêu liền mồm cười nói.

Nhất thời cả phòng ồn ào náo nhiệt theo, Hàn Nhạc Nhạc xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, chạy tới cùng các cô vui đùa ẩm ỉ.

Vài ngày sau đó, Hàn Nhạc Nhạc quả thật có can đảm gọi điện thoại cho Nam Cung Thần, nhưng khổ thay là người ta không có thời gian, không phải là tăng ca thì liền là bay đi nước ngoài công tác.

Cứ như vậy, triệt triệt để để đã kích thích thần tích cực của Hàn Nhạc Nhạc, cả ngày đều không có tinh thần, cô vẫn chưa từng gặp qua thất bại thảm hại như thế này. Đầu nói nữ truy nam thì cách tăng lựa mông, chẳng qua là tầm lựa mông này cũng không khỏi quá “đầy” rồi!

“Nhạc Nhạc, anh Thần là người đàn ông thành công, công việc bận rộn, không giống với mấy loại nam sinh nhà giàu chơi bời lêu lổng. Cậu không cần chi vì một cuộc điện thoại của người ta mà rối rắm.” Tôn Viện khuyên răn an ủi.

“Tớ sẽ không bỏ cuộc, tớ sẽ không ngừng cố gắng!” Hàn Nhạc Nhạc nắm quả đấm thề với trời.

Kiều Tuyết Nghiên không thể lý giải được sự cố chấp của cô ấy. Người đàn ông lưu manh kia rốt cuộc tới cùng là có cái gì tốt đẹp? Có cái gì đáng để cô ấy ngày ngày nhớ thương như vậy?

Mất thấy lễ Giáng Sinh sắp đến gần, Hàn Nhạc Nhạc chịu đựng hơn mười ngày cô đơn cuối cùng cũng bùng phát. Trước sự kiên trì ân cần của bạn trai cũ, cô thỏa hiệp, cùng cậu ta đi trượt tuyết ở Hokkaido Nhật Bản.

“Ai nha, cậu xác định là muốn đi Hokkaido? Chứ không phải ở nhà chờ anh Thần trở về?” Kim Miêu nhin không được hỏi.

Đang thu thập một chút này nọ, Hàn Nhạc Nhạc dừng một chút, ngẩng đầu nhìn đám chị em trong ký túc xá, “Anh ấy nói ngày về còn chưa xác định! Từ nhỏ đến lớn tớ chưa bao giờ trải qua lễ Giáng Sinh một mình, các cậu cũng biết, tớ không thích cô đơn, cho nên, Hokkaido tớ nhất định phải đi! Anh Thần, tớ cũng nhất định không bỏ cuộc.”

Nói xong, bóng cô cũng đã khuất sau cánh cửa ký túc xá.

“Ách... Quả nhiên là cực kỳ lạc quan.” Kim Miêu kinh ngạc há hốc mồm.

Kiều Tuyết Nghiên nhún vai thong thả làm chuyện của mình. Ở nước ngoài, loại chuyện này cũng không hiếm lạ, các mối quan hệ phức tạp hơn như thế này đều có.

Buổi tối, Kiều Tuyết Nghiên chuẩn bị đồ đạc để về nhà với mẹ, nhưng chịu không được Nam Cung Dao quán quít làm phiền, liền cùng cô ấy đi dạo phố.

Để cho cô không nghĩ tới một điều là, cư nhiên đụng phải Nam Cung Thần ở trong trung tâm thương mại!

“Anh! Anh khi nào thì trở lại thế?” Nam Cung Dao hưng phấn reo lên.

Nam Cung Thần cực kỳ tự nhiên đưa cho hai cô mỗi người một hộp quà tinh xảo, “Vừa mới về thôi.”

Kiều Tuyết Nghiên không có nhận lấy, cô mới không cần nhận quà gì của anh cả.

“Tuyết Nghiên, cầm lấy đi! Đây là quà tảo ngộ ý bình an mà.” Nam Cung Dao vẫy vẫy cánh tay trước mặt không thuận theo cô ấy.

“Chẳng lẽ, Kiều tiểu thư còn đang ghi hận vớ tôi?” Nam Cung Thần khoe môi mang chút chế nhạo.

“Anh suy nghĩ nhiều rồi!” Kiều Tuyết Nghiên lạnh nhạt liếc anh một cái.

“Dao Dao, em có cảm thấy bạn học Kiều có thành kiến đối với anh hay không?” Nam Cung Thần đem vấn đề ném lại cho em gái.

Đôi mắt Nam Cung Dao đảo vòng thật giáo hoạt, nhạy bén gạt đầu, “Có vẻ như có thành kiến rất lớn.”

Kiều Tuyết Nghiên trừng mắt lườm bạn tốt một cái, bĩu môi: Thế thì đã sao nha?

“Ngày đó có nói qua với các em, kỳ thật chuyện còn có ẩn tình khác.”

Nam Cung Thần sau khi nói qua tám chữ tạm liền dừng vài giây, một bộ muốn nói lại thôi, vẻ mặt hết sức do dự, vừa đúng lúc gọi lên toàn bộ hứng thú của Nam Cung Dao.

“A? Còn có ẩn tình gì? Em muốn nghe!” Nam Cung Dao rất phối hợp kêu lên.

Kiều Tuyết Nghiên vội vàng đoạt lấy quả táo trong cái hộp trên tay Nam Cung Thần, “Tớ đói, tớ đi rửa quả táo để ăn.”

“Tớ cũng có nội tình gì?” Nam Cung Dao cười đến cực kỳ gian trá.

Nam Cung Thần sờ sờ mái tóc mượt mà của em gái, ôn nhu nói: “Lừa em thôi.”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Nam Cung Dao vô cùng buồn bực, bộ dáng anh trai cô vừa rồi giống như đang sờ đầu sủng vật vậy.

Trong lòng Kiêu Tuyết Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời càng thêm oán hận Nam Cung Thần, quả thực là qua đáng mà! Cứ nhiên dám trắng trợn uy hiếp cô, nghĩ tới đây, tay cô dùng lực càng lớn.

“Phịch!” một tiếng, chiếc hộp bị bóp méo, quả táo thì lăn đi thật xa.

Việc ngoài ý muốn này, khiến cho cả ba đều đã ngây ngẩn cả người, vẫn là Nam Cung Thần phản ứng kịp, tao nhã bước qua, cực kỳ phong độ khom lưng nhặt quả táo lên. Một loạt hành động tao nhã, ngay giữa trung tâm thương mại này cũng không có gì gọi là đột ngột cũng không thích hợp.

Về mặt Kiêu Tuyết Nghiên có chút quần bách, hận không có cái lỗ nào cho cô chui vào.

“Anh, anh mời bọn em đi xem phim đi!” Nam Cung Dao vội vàng nói sang chuyện khác..

“Được.” Nam Cung Thần gật đầu.

“Tớ nghĩ mình phải về nhà rồi.” Kiêu Tuyết Nghiên cực kỳ sát phong cảnh buông ra một câu.

“Không được, xem xong phim tớ cùng anh trai sẽ đưa cậu về.”

“Nhưng mà...”

Nam Cung Thần tà tà liếc cô một cái, cười đến vô cùng tao nhã, “Nếu em lo lắng việc cảm không chắc quả táo, tớ có thể giúp em.”

Kiều Tuyết Nghiên rất muốn khóc, người đàn ông này tuyệt đối là cố ý!

Mua xong vé xem phim, từ giờ tới lúc phim bắt đầu chiếu còn nửa tiếng, ba người tìm một chỗ nào đó ngồi chờ.

Kiều Tuyết Nghiên mất thấy Lương Chân Chân cùng Cát Xuyên, cô giống như được giải thoát đi qua chào hỏi hai người, tuy mẹ cô luôn cấm cô cùng đám chị ấy gặp nhau, nhưng cũng không thể coi như không thấy được?

Lúc đó, Lương Chân Chân chính là đang cùng bạn tốt Tiết Giai, cháu gái Cát Xuyên ba người đứng ở một chỗ, các cô cũng thấy qua Kiêu Tuyết Nghiên, thấy cô đi tới cũng không thể trốn tránh không gặp đành phải khách sáo hàn huyên vài câu.

Cháu gái Tiết Giai là lần đầu tiên nhìn thấy cô, về mặt vô cùng có hứng thú.

Một màn này tự nhiên rơi toàn bộ vào trong mắt Nam Cung Thần, anh có chút buồn bực: Kiêu Tuyết Nghiên làm sao có thể quen biết đám người Lương Chân Chân vậy? Tự nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên ở trong yến hội nhìn thấy cô khi ấy, cô có vẻ như quen biết Đằng thiếu, này... tốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lương Chân Chân cũng thấy Nam Cung Thần, trong lòng cô cũng thấy nghi ngờ, chẳng lẽ thực sự bị cháu gái đoán trúng, cô ấy cùng Nam Cung Thần có quan hệ gì đặc biệt sao?

Nếu quả thật là như vậy, chuyện tình... ngày càng trở lên phức tạp rồi!

Ra ngoài đi chơi cũng gặp được phu nhân tổng giám đốc, Nam Cung Thần đương nhiên phải đi qua chào hỏi, “Ồ! Hôm nay cũng thật đúng lúc. Mọi người đều đi chơi? Có vẻ người đến càng ngày càng nhiều rồi, an toàn cũng khó được bám dính a!”

“Nếu không, cậu liền nhận làm Hộ Hoa Sứ Giả cho chúng tôi đi? Vừa lúc thiếu một chân làm cu li.” Lương Chân Chân cố ý hùa theo trêu chọc anh.

Nam Cung Thần lộ vẻ mặt khó xử, “Tôi lo lắng Tổng giám đốc sẽ lột da tôi sau đó sẽ xé thành tám miếng đấy.”

“Tình huống đặc biệt thôi! A Tư anh ấy có thể hiểu mà.” Lương Chân Chân cười đến cực kỳ sáng lạn.

“Chị Lương, hai người...đều biết nhau sao?” Kiêu Tuyết Nghiên thật sự giật mình, nhìn không được chen vào nói.

Q.3 - Chương 36: Nam Cung Thần Kiều Tuyết Nghiên - - Duyên tới là em 05

Editor: Chi Misaki

“Uhm! Nam Cung Thần và A Tư là bạn tốt kiêm đồng nghiệp của nhau, chúng ta quen biết nhau đã nhiều năm rồi.”

Lương Chân Chân không chút do dự trả lời, cô biết A Tư cực kỳ coi trọng Nam Cung Thần, mặc dù hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng trên thực tế A Tư luôn coi Nam Cung Thần là bạn tốt, quen biết nhau, hiểu nhau 11 năm, cũng không thể nào so sánh với người bình thường được.

Lời cô nói khiến cho Nam Cung Thần cực kỳ cảm động, có được sự tôn trọng giữa người với người là điều vô cùng đáng quý. Bây giờ anh mới biết là trong lòng cô ấy anh chiếm một góc độc nhất vô nhị như vậy. Hai từ “bạn tốt” từ trong miệng cô nói ra hoàn toàn khác với hai từ “bạn tốt” từ ông chủ nói ra. Có lẽ, cũng chỉ có anh mới có thể hiểu hết được sự bất đồng ở đây.

“Thế giới này cũng thật nhỏ a...!” Kiều Tuyết Nghiên cảm khái.

Tay nhỏ Nam Cung Dao vụng trộm kéo vạt áo anh trai, <>!

“Em gái đáng yêu này là?” Cát Xuyên phát hiện ra hành động mờ ám của cô.

“Khụ... Cô ấy là em gái tôi- Nam Cung Dao, Là bạn học cùng lớp của Kiều Tuyết Nghiên.” Nam Cung Thần hắng giọng một cái.

“Năm mới cũng sắp đến rồi, Nam Cung Thần, anh vẫn phải cố gắng nhiều a...! Tôi thấy cô gái nhỏ này cũng không tệ lắm.” Tiết Giai có điều ản ý nhìn về phía Kiều Tuyết Nghiên.

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, khiến cho Kiều Tuyết Nghiên nhìn không được đồ bùng mặt. Cô rõ ràng vô cùng chán ghét tên du côn vô lại này! Làm sao có thể... Lần này thì tốt rồi, chị Lương cùng các cô ấy đều hiểu lầm cô. o(∩_∩)o

“Ha ha...Em cũng thấy được anh trai rất xứng đôi với Tuyết Nghiên.” Nam Cung Dao đứng lúc phun ra một câu.

“Dao Dao!” Kiều Tuyết Nghiên xấu hổ giận dữ lườm cô một cái.

“Em gái Tuyết nghiên, Nam Cung Thần người này cũng khá được, bộ dáng đẹp trai lại biết chăm sóc người khác, đôi khi nói chuyện cũng rất hài hước. Tuy có chút đào hoa, nhưng tôi tin tưởng sau khi yêu em rồi, anh ấy khẳng định sẽ rất chung tình.” Tiết Giai cực kỳ trượng nghĩa “đẩy mạnh tiêu thụ” người nào đó.

Về mặt Nam Cung Thần cực kỳ quần bách, giá trị thị trường của anh cũng chỉ được có thể thôi sao? Cưng nhiên còn đẩy mạnh tiêu thụ? Bán phá giá à?

Đôi gò má Kiều Tuyết Nghiên đã đỏ đến nỗi có thể rỉ máu, may mắn thay giọng nói thông báo cho mọi người biết phim cũng sắp bắt đầu chiếu vang lên đã che giấu giúp cô. Cô xấu hổ giận dữ cúi đầu đi về phía trước.

Lương Chân Chân cùng Cát Xuyên liếc nhau một cái, việc này bị con bé tham gia lại khiến cho nó càng trở lên rắc rối rồi...

Xem phim nhưng Lương Chân Chân vẫn có điểm không yên lòng, nếu Nam Cung Thần cùng Tuyết Nghiên ở cùng một chỗ, về sau cơ hội gặp mặt sẽ rất nhiều, muốn tránh cũng thật khó a.

Thật là một bài toán phức tạp mà!.

Sau khi xem phim xong, bên ngoài người ra vào tấp nập, trong lòng Kiều Tuyết Nghiên ai oán: Đêm nay đến nay quả thật là một quyết định không sáng suốt, bị mọi người chen ép cho sắp ngất thờ rồi!

Trong lúc hỗn loạn ấy, Nam Cung Dao đã” bỏ chạy” từ lúc nào không hay.

Nam Cung Thần chỉ có thể che chở cho Kiều Tuyết Nghiên trong biển người mệnh mông để đi ra ngoài. Sau đó việc đầu tiên anh làm là gọi điện cho Nam Cung Dao, không biết cô đang ở chỗ nào rồi.

【 Anh, em đã lên taxi về nhà rồi,anh không cần phải chờ em đâu!】 Giọng nói Nam Cung Dao lạnh lạnh vang lên.

“Vậy khi nào về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

【Anh nhất định phải nắm chắc cơ hội nha...! 】 Nam Cung Dao vui vẻ nói.

Khóe môi Nam Cung Thần nhếch lên, ý cười có chút bất đắc dĩ, nhìn không ra con bé này vẫn luôn quan tâm đến chung thân đại sự của anh trai mình như vậy. Đã thế còn thuận nước đẩy thuyền cho anh và Tuyết Nhiên nữa chứ.

“Dao Dao về nhà rồi hả?”

Kiều Tuyết Nghiên ở một bên kinh ngạc hỏi, hoàn toàn không thể tin được Dao Dao lại bỏ mặc cô để đi trước.

“Uh`m, con bé đã lên taxi về nhà rồi.”

“Không phải chứ?Cô ấy như thế nào lại có thể đi trước?” Kiêu Tuyết Nghiên kinh ngạc há hốc mồm.

“Có thể là do nhiều người quá đi.” Nam Cung Thần buông tay, đồng thời bày tỏ sự khó hiểu trong lòng anh.

“VẬY... Tôi đây cũng nên về nhà thôi.” Kiêu Tuyết Nghiên mấp máy môi, không tự giác được xiết chặt túi sách ở trong tay, có chút không quen ở một mình cùng Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần cực kỳ tự nhiên nói tiếp, “Tôi đưa em về.”

“Không cần, tự tôi có thể bắt xe về được.” Kiêu tuyết nghiên cự tuyệt.

“Cứ tình trạng như thế này, tối nay bắt xe về đến nhà cũng khó.” Nam Cung Thần liếc mắt nhìn đám đông tấp nập tấp nập ba trên đường. Về cơ bản là chỉ cần có taxi thì lập tức sẽ có người chen nhau.

“Dao Dao có thể bắt xe về, tôi cũng có thể.”

Kiều Tuyết Nghiên cực kỳ cố chấp, cô cảm thấy được Dao Dao nhất định là cố ý đi trước.

Nam Cung Thần lẳng lặng nhìn cô hai giây, bỗng nhiên dán mặt vào cô, buông một câu “Em sợ tôi?”

“Có quý mới sợ anh!” Kiêu Tuyết Nghiên lui về sau hai bước, đỏ mặt cả giận nói.

“Quý đương nhiên sẽ không sợ tôi.” Nam Cung Thần trả lời vô cùng tự nhiên.

Kiều Tuyết Nghiên hung hăng lườm anh một cái, cất bước đi về phía trước, không hề để ý tới anh.

Nam Cung Thần đi theo phía sau cô, thao thao bất tuyệt nói: “Nghe nói từ nhỏ em đã lớn lên từ nước ngoài? Nếu thế thì tính tình của em đáng nhẽ ra nên coi mờ hào sảng hơn chứ! Như thế nào lại thẹn thùng như vậy?”

Kiều Tuyết Nghiên bị anh nói tới phiền lòng, đột nhiên dừng bước, xoay người lại chuẩn bị mắng anh, mà Nam Cung Thần còn đang mãi đi nên không hề chú ý. Vì vậy, hai người không hề báo trước va vào nhau.

“A!” Kiêu Tuyết Nghiên ăn đau xoa xoa cái mũi, ngực anh cũng không khỏi quá cứng đi.

“Tôi cho rằng em đây là đang dùng hành động để chứng minh tôi nói sai chẳng??.” Nam Cung Thần lạnh nhạt mở miệng.

“Vô lại!” Kiêu Tuyết Nghiên căm giận mắng.

Nam Cung Thần nghiêng mặt kề sát vào cô chậm rãi mở miệng, “Tiểu thư, là em đột nhiên xoay người lại đụng vào tôi nha.”

Hơi thở phảng phất của anh phả vào đôi má của Kiêu Tuyết Nghiên, tê tê đại đại, có chút ngứa. Hơi thở đàn ông xa lạ khiến cô sợ hãi, liền tiếp lùi về phía sau hai bước.

Trong lòng buồn bực thầm mắng: Đồ lưu manh!

“Đang mắng tôi sao?” Nam Cung Thần tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của cô, khóe môi tươi cười có chút nghiền ngẫm.

“Anh...” Kiêu Tuyết Nghiên thật sự là tìm không ra từ nào thích hợp để hình dung về anh rồi.

“Tôi nói không đúng sao?”

Kiều Tuyết Nghiên phát hiện ra cùng một người lưu manh nói chuyện quá thật cần kiên nhẫn rất lớn. Nếu không, không phải là bị làm cho tức chết thì tâm lý cũng sẽ bị vụn vụn.

Cô lập tức không thèm để ý tới anh, tự nhiên đi đến bên đường bắt xe, kết quả ông trời cũng cố ý cùng cô đối nghịch. Cứ mỗi khi có xe chạy qua, cách cô khoảng 2 thước sẽ lại có người bắt trước.

“Sắc trời cũng không còn sớm, em còn muốn đứng ở chỗ này đến bao lâu?” Nam Cung Thần cực kỳ có kiên nhẫn đứng cùng cô.

“Không cần anh lo!” Kiều Tuyết Nghiên hung hăng tròn mắt nhìn anh.

“Là một người đàn ông có trách nhiệm, nhiệm vụ của tôi không phải là đưa em về nhà sao?”

Lời này rơi vào tai Kiều Tuyết Nghiên lập tức bị khinh bỉ, “Trách nhiệm, thật đúng là vô lại mà!”

Nam Cung Thần nâng trán, “Nếu như em cứ nhất quyết cho là như vậy, tôi cũng chẳng sao cả. Đương nhiên, tôi cũng cực kỳ thích việc cho em biết thế nào mới được gọi là vô lại.”

Ý tứ của anh cũng cực kỳ rõ ràng, nếu em không lên xe, tôi liền thể hiện cho em xem. Về phần vô lại như thế nào, đương nhiên là do em tưởng tượng.

Tình thế bức bách, Kiều Tuyết Nghiên chỉ có thể khuất phục trước “Dâm uy” của anh. Sau đó, cô lên xe anh ngồi.

Dọc đường đi, đại bộ phận đều là Nam Cung Thần chủ động khơi gợi đề tài, Kiều Tuyết Nghiên hoặc là đáp lại hai ba câu, hoặc là không rên lấy một tiếng, bầu không khí có chút bí bách lúng túng.

15 phút sau, xe vững vàng dừng lại trước cửa nhà họ Kiều, sau khi xuống xe, cô rầu rĩ nói một tiếng, “Cảm ơn.”

“Cảm ơn thì miễn đi, vẫn là một nụ hôn tạm biệt mới phải.” Nam Cung Thần cười đến cực kỳ quyến rũ.

Trên mặt Kiều Tuyết Nghiên lập tức hiện ra xấu hổ giận giữ. Cô vô cùng nghi ngờ Dao Dao đáng yêu tại sao lại có một người anh trai vô lại như vậy. Quả nhiên là đột biến gen trong truyền thuyết!

Cô cầm giầy tiêu sái xoay người, sau khi đi được hai bước bỗng nhiên nghĩ đến quần áo còn chưa có trả cho anh liền vội vàng quay trở lại gõ gõ cửa kính xe.

“Thật sự muốn hôn tạm biệt sao?” Nam Cung Thần kéo cửa kính xe xuống, không thể tin nhìn Kiều Tuyết Nghiên.

“Hôn cái đầu anh ấy! Chờ tôi một chút, tôi đi lấy quần áo trả cho anh.”

Nói xong, Kiều Tuyết Nghiên nhanh chóng lên lầu, cô nghĩ tới nhanh sớm một chút trả lại đồ cho anh mới có thể vạch rõ giới hạn giữa anh và cô. Cũng để cho người ngoài đỡ mất công đoán già đoán non về quan hệ của bọn họ.

Cước bộ nhẹ nhàng trở về phòng lấy đồ, mẹ cô đang ngủ nên cô không thể đánh thức bà ấy được. Lúc xuống lầu thì thấy Nam Cung Thần đang hút một điếu thuốc, người dựa trên thân xe, ánh trăng bao phủ lấy anh, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác tang thương vô hạn.

Không thể!! Đây khẳng định là một loại ảo giác!

“Quần áo trả lại cho anh, anh cũng phải xin lỗi tôi.” Kiều Tuyết Nghiên trí nhớ cũng vô cùng tốt.

Bàn tay thon dài của Nam Cung Thần tiếp nhận chiếc túi, “Là tự em giặt?”

“Anh nghĩ đi đâu đấy! Là tiệm giặt đồ.”

“A... Ngày đó là tôi hiểu lầm em, kỳ thật em là một cô gái thanh thuần đáng yêu.” Giọng nói Nam Cung Thần chân thành, không có nửa điểm nói đùa.

Ngay từ đầu anh đã ngộ nhận Kiều Tuyết Nghiên là loại con gái này, cho nên mới có ý đùa giỡn cô. Về sau biết được cô là bạn tốt của em gái, anh mới thấy chính mình cũng quá vô đoán rồi.

“Ách...”

Kiều Tuyết Nghiên vẫn là lần đầu tiên nghe thấy giọng nói chân thành như vậy của anh, nên khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, sững sờ nhìn anh.

Nam Cung Thần nhếch môi cười yếu ớt, bỗng nhiên ôm lấy cổ cô, để lại trên trán cô một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước “Ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 37: Nam Cung Thần Kiều Tuyết Nghiên - - Duyên

tới là em 06

Editor: Chi Misaki

Mãi cho đến khi xe khởi động rồi đi, Kiều Tuyết Nghiên vẫn còn ngơ ngác thất thần tại chỗ, trên trán cô vẫn còn lưu lại độ ẩm của nụ hôn vừa rồi, tựa như cái gì đó khắc sâu vào trong lòng khiến cô run rẩy.

Rõ ràng là tên du côn vô lại, rõ ràng là cô rất chán ghét anh!

Vì cái gì mà ôn nhu anh mang đến khiến cho cô bất giác rung động đây?

Trời về đêm gió có chút lạnh, cô rất nhanh liền tỉnh táo lại, hung hăng khinh bỉ chính mình một phen, cô làm sao có thể mất bình tĩnh như vậy? Nhất định là chán ghét! Đúng! Nhất định là chán ghét anh tới cùng.

Một đêm này, cô mơ một giấc mơ rất kỳ quái khiến cô sợ hãi tỉnh dậy. Lúc tỉnh dậy toàn thân đều đã ướt đẫm mồ hôi, cũng quá quý dị rồi!

Nam Cung Thần về đến nhà liền bị Nam Cung Dao ép hỏi, anh chỉ có thể tùy tiện nói hai câu, xem như đối phó với cô.

“Anh, anh cảm thấy Tuyết Nghiên như thế nào?” Nam Cung Dao hứng trí bưng bưng nâng cằm hỏi anh.

“Uh`m, cũng không tồi.”

“Vậy anh thích cô ấy chứ?”

“Thích cũng có rất nhiều loại, cái em muốn biết rốt cuộc là loại nào?”

“Biết rõ còn có hỏi!”

“Em cũng không phải không biết lời đồn bên ngoài về anh.”

Nam Cung Thần vừa nói vừa đi về phía phòng tắm, chuẩn bị rửa mặt ngủ, ngày mai còn là một ngày bận rộn a!

“Cũng chính vì thế, cho nên em mới muốn giúp anh tìm một người chị dâu tốt!” Nam Cung Dao mặc áo ngủ đi theo phía sau anh tận tình khuyên bảo.

“Duyên phận chính là thứ không bao giờ có thể xác định được, nói không chừng một lúc nào đó nó sẽ tự đến bên anh.”

“Hi hi...Anh hẳn là nói anh và Tuyết Nghiên đi!”

“Con bé phiền toái này! Đi ngủ sớm đi.” Nam Cung Thần sùng nịch trừng mắt nhìn em gái.

“Anh, cố lên...!” Nam Cung Dao cười khẽ làm động tác, sau đó nhanh như chớp trở về phòng.

Nằm ở trên giường, Nam Cung Thần thật sự suy nghĩ, anh gặp Kiều Tuyết Nghiên tổng cộng cũng không quá 3 lần. Anh nhìn ra được cô cực kỳ phản cảm đối với anh. Toàn bộ nguyên nhân gây ra chuyện này đều là hiểu lầm ngay lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Anh có hứng thú với cô sao? Có.

Đàn ông mà! Ai cũng đều có dục vọng chinh phục rất mạnh, càng là những gì không giữ được trong lòng bàn tay lại càng muốn chinh phục, để cho người ta phải quỳ phục dưới chân anh mà hầu hạ.

Nam Cung Thần cũng không ngoại lệ. Đúng vậy, anh rất rõ ràng, Kiều Tuyết Nghiên không phải là loại con gái có thể chơi đùa. Một khi đã quyết định theo đuổi, thì phải dâng hiến tất cả trái tim anh.

Đây cũng là mấu chốt trong do dự của anh.

Anh cần hiểu rõ trái tim mình.

Một ngày kia sau khi tan tầm, Nam Cung Thần bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ số lạ, anh không chút do dự ấn nút nghe.

【Anh Thần, buổi tối anh có rảnh không? 】

“Cô là...” Đang lúc chỉnh lý số liệu, Nam Cung Thần nhất thời nghĩ không ra cô ấy là ai.

Ở đầu bên kia điện thoại, Hàn Nhạc Nhạc rõ ràng vô cùng bị thương, 【 Thật đau lòng mà, anh Thần, anh cứ nhiên không nhớ rõ em, em là Nhạc Nhạc đây! 】

“Ách...”

Trong lòng Nam Cung Thần còn đang có chút buồn bực, nhưng trên mặt anh vẫn cười tí mắt: “A...! Là Nhạc Nhạc a! Buổi tối anh mời, xem như bồi tội với em.”

【Được, vậy buổi tối chúng ta gặp mặt! 】

“Uh'm” Nam Cung Thần đang chuẩn bị cúp điện thoại thì một giọng nói lại vang lên ở đầu bên kia.

【Anh Thần, 5 giờ em chờ anh trước cổng trường học. 】

“A...”

Trường học? Nam Cung Thần ngạc nhiên, anh còn tưởng rằng là vị tiểu thư Lý Nhạc trong làng giải trí chứ, giọng nói cũng không khỏi quá giống đi!

Một lúc lâu sau, anh mới bừng tỉnh đại ngộ “Nhạc Nhạc” là ai, thì ra là bạn học Hàn Nhạc Nhạc của em gái, nếu là như vậy, anh không thể chỉ mời một người a!

Lập tức quay trở lại cuộc điện thoại, nói buổi tối mời cả năm người trong ký túc xá các cô đi ăn.

Hàn Nhạc Nhạc vốn đang cao hứng trang điểm vừa nghe thấy lời này, nhất thời giống như bong bóng xì hơi! Làm gì chứ?? Cô chỉ muốn hẹn một mình anh thôi! Từ đầu liền không muốn mang theo bốn chiếc bóng đèn công suất cực đại này a!

【... Kim Miêu buổi tối có hẹn trước rồi, Tôn Viện thì ăn ngủ ở trên thư viện, Tuyết Nghiên cùng Dao Dao buổi tối muốn đến tiệm bánh ngọt làm thêm,...】

Hàn Nhạc Nhạc cứ tưởng rằng anh sẽ nói: Nếu như vậy thì cứ quyết định thế đi. Buổi tối hai chúng ta đi chơi.

“Dao Dao để anh gọi. Em gọi điện thoại hỏi Tôn Viện cùng Kim Miêu một chút.” Nam Cung Thần lạnh nhạt nói đã làm tổn thương đến trái tim yếu ớt của Hàn Nhạc Nhạc.

Cái gì gọi là tự nâng đá đập chân mình, Hàn Nhạc Nhạc xem như đã được lĩnh hội. Nguyên bản vốn chờ mong hẹn hò của hai người bỗng biến thành Party năm người, trừ bỏ Kim Miêu không có tới, những người khác đều có mặt đông đủ.

Kiều Tuyết Nghiên là bị Nam Cung Dao cứng rắn kéo qua, trong bữa tiệc, cô luôn trầm mặc. Hàn Nhạc Nhạc là người hoạt bát nhất, người sáng suốt đều đã nhìn ra tâm tư của cô.

Nam Cung Thần cũng không phụ sự nhiệt tình của cô ấy, cùng cô tán gẫu đến cực kỳ vui vẻ, thường xuyên đùa Hàn Nhạc Nhạc khiến cô cười “Khách khách” không ngừng.

Trong lòng Nam Cung Dao thực vội, anh trai rốt cuộc là muốn làm gì a??

Một bữa cơm ăn này, có người cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cũng có người cảm thấy thật tẻ nhạt vô vị.

Sau khi ăn xong, đoàn người trực tiếp đi đến KTV, Kiêu Tuyết Nghiên vốn định viện cớ vụng trộm rời đi, lại bị Tôn Viện lôi kéo bắt chuyện.

“Kiêu tiểu thư, tối nay em thật ít nói nha!” Nam Cung Thần hí mắt dò xét cô.

“Im lặng là vàng.” Kiêu Tuyết Nghiên cụp mắt không có nhìn anh.

“Cho nên, kiêu tiểu thư là muốn bùng nổ sao?”

“Không có hứng.”

“Ai! Hai người các anh có thể đừng gặp mặt nhau là kết thù được không. Ra ngoài đi chơi quan trọng là vui vẻ thôi! Anh, hát một bài đi!” Nam Cung Dao vừa lúc chen vào nói, cô cũng đưa một cái microphone cho bạn tốt.

Kiều Tuyết Nghiên lập tức hết sức chuyên chú ca hát, Hàn Nhạc Nhạc thì lại lôi kéo Nam Cung Thần đồ xúc xắc, thua phạt rượu. Hai người chơi đến thật vui vẻ, ồn ào không dứt bên tai. Không khí trong phòng lập tức được hâm nóng.

Mất thấy một thùng kia cũng đã thấy đầy, hai người bọn họ vẫn còn đang vui vẻ chơi đùa, Nam Cung Dao nhìn không được khuyên nhủ: “Hai người cũng uống khá nhiều rồi!”

“Đêm nay vui vẻ là chính! Uống rượu mới đã!” Hàn Nhạc Nhạc toét miệng say mèm nói.

“Được, nếu thích liền uống thêm đi!” Nam Cung Thần phụ họa nói.

Phải nói, đêm nay hai người bọn họ là high nhất, kẻ vai sát cánh, cử chỉ lời nói vô cùng thân thiết. Thi thoảng còn ghé tai nhau nói thầm mấy câu. Hàn Nhạc Nhạc cười giống như một đóa hoa kiêu diễm đang nở rộ, lời kéo anh tiếp tục đổ xúc xắc uống rượu.

Kiều Tuyết Nghiên tự dưng cảm thấy trong lòng buồn bực, bầu không khí trong phòng cũng có chút khó thở, rầu rĩ, cô liền trốn vào toilet.

Định nhắn cho Dao Dao cái tin báo cô đi trước, trở về muộn quá mẹ cô sẽ lo lắng.

Gỗ xong xóa, xóa xong lại gỗ, cô nghĩ ngợi hồi lâu, thấy vẫn là tự mình trở về phòng nói với cô ấy thôi, nếu không Dao Dao sẽ tức giận.

Đường từ toilet trở về phòng khá ngoằn ngoèo, ngọn đèn ngủ sắc mờ ảo trên vách tường, khiến ánh mắt cô có phần nhật nhòa, cô mờ mịt tìm kiếm số phòng.

Lúc quẹo trái một cái, cô liền bị người ta dùng tay kéo vào một vòng ôm đầy mùi rượu.

“Đồ thần kinh! Thả ra...”

Lúc nhìn thấy rõ là ai, Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc không thôi, anh... Anh không phải là đang vui vẻ uống rượu trong phòng à?/? Như thế nào mà lại chạy tới đây a?

“Anh làm gì? Buông tay!” Cô vùng vẫy.

Bên cạnh ngẫu nhiên có một hai người phục vụ đi qua, mọi người đối loại chuyện này tựa như đã luyện thành thói quen, trên cơ bản là mắt không chớp mắt, tai không nghe.

“Em đang ghen?” Nam Cung Thần vậy hăm cô trong vòng tay anh, hơi thở tràn đầy mùi rượu phả vào mặt cô.

“Anh đừng có mộng tưởng hão huyền nữa đi?” Kiều Tuyết Nghiên tức giận trừng mắt.

Nam Cung Thần cũng không nói gì, chỉ là thần bí nhìn chằm chằm cô. Khóe môi chậm rãi nhếch lên nụ cười tà tử.

Kiều Tuyết Nghiên xấu hổ cùng giận dữ đẩy anh ra. Chuyện này nếu như bị Nhạc Nhạc hoặc người nào khác nhìn thấy, cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, “Tôi không có thời gian bồi người say rượu như anh, tránh ra!”

Nam Cung Thần không những không thả cô đi, ngược lại lại càng xiết chặt cô hơn. Anh cường chế lời cô đến một góc xó xỉnh nào đấy, không chút suy nghĩ hôn lên đôi môi phồng nộn của cô.

Anh cảm thấy được chính anh có hứng thú rất lớn với cô, lớn đến nỗi nó đã vượt qua sức tưởng tượng của anh.

Hành động ngoài ý muốn này đã khiến cho Kiều Tuyết Nghiên phẫn nộ, cô bị bao phủ bởi mùi hương thuốc lá hòa cùng với mùi rượu nhàn nhạt. Mùi hương này nhanh chóng truyền vào miệng cô khiến cho đầu óc cô bị mê hoặc. Hương vị này thấm vào máu cô, lan truyền tới tứ chi như muốn nhấn chìm cô bên trong.

“Ừm...”

Cô càng phản kháng, Nam Cung Thần lại càng hôn mạnh mẽ hơn. Cái sự ngây ngô mát lạnh này khiến anh muốn ngừng mà không ngừng được. Căn bản là anh không nở buông ra, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là làm sao có thể thưởng thức được nó.

Giống như chơi trò đuổi bắt vậy.....

Thật lâu sau, khi mà Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy chính cô cũng sắp hít thở không thông, không khí trong miệng toàn bộ bị Nam Cung Thần hút đi...

Lúc đó Nam Cung Thần mới buông cô ra, thờ nhẹ nói: “Làm bạn gái của anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 38: Nam Cung Thần Kiều Tuyết Nghiên - - Duyên tới là em 07

Editor: Chi Misaki

“Không có khả năng!” Kiều Tuyết Nghiên phẫn nộ cự tuyệt, cường hôn cô rồi còn muốn cô làm bạn gái anh sao, nằm mơ!

Nam Cung Thần híp mắt nhìn chăm chăm cô, đầu ngón tay khẽ xoa nắn cánh môi hồng nhuận của cô “Chẳng lẽ, em không có cảm giác gì với anh sao?”

“Không có!”

Kiều Tuyết Nghiên không hờn không giận lấy xuống móng vuốt của anh, trừng mắt cảnh cáo anh không được động tay động chân.

“Khẩu thị tâm phi.”

Nam Cung Thần không nói lời nào, chỉ nhìn cô cười, cười đến căn rờ. Anh cười khiến cho trong lòng Kiều Tuyết Nghiên run lên, đẩy ra anh nghĩ muốn rời khỏi anh. Nếu không quay về sẽ bị đám người Dao Dao nghi ngờ.

“Anh thật sự hiểu lầm, người thích anh không phải là tôi mà là Hàn Nhạc Nhạc.” Cô thở dài.

“A.....” Nam Cung Thần có thâm ý khác kéo dài giọng nói.

“Cho nên, nếu anh không đi vào Nhạc Nhạc sẽ đi ra tìm anh đấy.”

“Cầu còn không được.”

“A?” Kiều Tuyết Nghiên bị lời nói của anh làm cho ngu muội rồi.

“Vừa lúc để cho cô ấy triệt để hết hy vọng.”

Kiều Tuyết Nghiên không thể tin nhìn anh, người đàn ông này cũng thật quá đáng đi! Câu tuyệt tình đã kích người khác như vậy mà anh cũng nói ra được sao?? Cô nổi giận rồi.

Nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của cô, Nam Cung Thần lạnh nhạt mở miệng, “Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không có cảm giác với cô ấy, còn không bằng sớm một chút nói cho cô ấy biết. Càng để lâu người bị tổn thương nhiều nhất cũng là cô ấy mà thôi”

Kiều Tuyết Nghiên im lặng, anh nói không sai, nhưng Nhạc Nhạc cô ấy... Làm sao bây giờ a?

“Anh vì sao lại không thể thích cô ấy?”

Nam Cung Thần không dám tin nhủ mảy nhìn về phía cô, “Vây vì cái gì mà em không thể đáp ứng làm bạn gái anh?? Bộ đáng đẹp trai, lại có khiếu hài hước, anh hẳn phải là sự lựa chọn hàng đầu cho vị trí bạn trai chứ?”

“Anh... Đúng là cuồng tự kỷ!” Kiều Tuyết Nghiên hoàn toàn bị anh làm cho không còn lời nào để nói. Sao trên đời này vẫn còn những người đàn ông không biết xấu hổ như anh chứ?

“Cho nên, chuyện tình cảm mới cần nhất là em tình tôi nguyện.”

Kiều Tuyết Nghiên vẫn biết là như vậy, nhưng cô còn không cam lòng đá qua một câu “Vạn nhất, ngày nào đó anh thật sự thích cô ấy thì sao?”

Nam Cung Thần cười đến bí hiểm, nói “Anh thấy, khả năng anh thích em còn nhiều hơn khả năng anh thích cô ấy a.”

“Cái rắm a!” Kiều Tuyết Nghiên nhin không được đã nói tục rồi.

“Nếu không, chúng ta đánh cuộc thử xem?” Nam Cung Thần tươi cười rạng rỡ.

“Không có hứng thú!” Kiều Tuyết Nghiên dứt khoát, cô mới không cần chơi loại trò chơi nhảm chán này với anh.

“Không có hứng thú hay là sợ?” Nam Cung Thần dí sát vào mặt cô.

“Phép khích tướng cũng vô dụng.” Kiều Tuyết Nghiên vô cùng bình tĩnh.

Nam Cung Thần khoe môi ý cười lại càng sâu, “Thông minh! Còn biết đây là phép khích tướng.”

“Hừ! Anh cho anh là người thông minh nhất thế giới sao.”

“Anh không tính là thông minh nhất thế giới, nhưng cũng nằm trong số những người thông minh.”

Kiều Tuyết Nghiên khinh bỉ nhìn anh một cái, “Bệnh tự kỷ đã không thể chữa được rồi!”

“Có đôi khi, tự kỷ cũng là một chuyện tốt.”

“Cắt! Đây là nguy hiểm!”

“Đây là chân lý.”

Kiều Tuyết Nghiên hoàn toàn không muốn cùng anh đấu võ mồm nữa, thật lảng phất sức lực nên lập tức chuẩn bị rời đi, cũng mặc kệ Nam Cung Thần theo sát sau lưng cô.

“Ngừng! Anh có thể chờ vài phút sau hãy đi vào được không?”

“Không thể.” Nam Cung Thần trả lời rất kiên quyết.

Kiều Tuyết Nghiên rất nhanh liền bị anh làm cho tức chết rồi, “Anh thật muốn để cho mọi người hiểu lầm sao?”

“Đúng.”

Câu trả lời thành thực của anh khiến cho Kiều Tuyết Nghiên muốn phát điên. Trời đất làm sao vẫn còn loại đàn ông như thế này chứ???

“Tôi đây cầu xin anh, vài phút sau đi vào không được sao?” Cô chỉ có thể ôn tồn nói.

“Anh có thể đồng ý với em, nhưng em cũng phải đáp ứng anh một điều kiện.” Nam Cung Thần mượn cơ hội này đặt điều kiện.

Trong lúc mấu chốt này, Kiều Tuyết Nghiên không còn biện pháp nào khác, liền bị đào bẫy, mà cô cũng chỉ còn cách là cam tâm tình nguyện nhảy vào cái hố này mà thôi.

“Chuyện gì?”

“Anh tạm thời còn chưa có nghĩ ra, chờ khi anh nghĩ ra được sẽ lại nói với em.” Nam Cung Thần vô cùng đắc ý.

“Không được, anh phải nói ngay bây giờ.” Kiều tuyết Nghiên cũng không phải kẻ ngốc.

Nam Cung Thần biết bản khoản trong lòng cô, “Em yên tâm, anh sẽ không bắt em làm mấy chuyện giết người phóng hỏa, cướp bóc...đâu! Mời anh ăn một bữa cơm, hoặc cùng nhau xem một bộ phim nào đó thôi.”

“Vô lại!”

Nam Cung Thần liếc cô một cái, cước bộ bắt đầu nhanh hơn, đi song song với cô, bày ra bộ dáng muốn cùng cô đi vào trong.

Kiều Tuyết Nghiên ngẩn ngang trong gió, bị cường hôn là cô, người chịu thiệt cũng là cô, vì cái gì cô còn phải đáp ứng điều kiện của anh chứ?

“Được, thành giao!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Lúc này mới ngoan chứ.” Nam Cung Thần cười đến vô cùng sáng lạn.

“Vô si!” Kiều Tuyết Nghiên oán hận lườm anh, nhắc chân bước vào trong phòng.

Vừa mới vào cửa đã bị truy hỏi đi đâu mà lâu như vậy? Cô chỉ có thể ôm bụng không ăn cái gì cả giống như bị đau dạ dày nên mới ở trong toilet lâu như vậy.

3 phút sau, Nam Cung Thần cũng đi vào, Hàn Nhạc Nhạc lập tức giống con bướm bay về phía anh, “Anh Thần, anh không sao chứ?”

“Không có việc gì, anh thật sự rất tỉnh.”

Nam Cung Thần không dấu vết kéo tay cô ra, anh tuy đào hoa, phụ nữ bên người nhiều không kể xiết, nhưng chắc chắn anh sẽ không đùa giỡn bạn học của em gái, việc này anh không thể làm được.

Còn Kiều Tuyết Nghiên phải nói là một người khá đặc biệt trong lòng anh.

Hàn Nhạc Nhạc cực kỳ buồn bực, cô thật sự muốn cùng Nam Cung Thần đơn độc hẹn hò, kết quả mỗi lần đều mang theo vài cái bóng đèn. Không những thế cô còn phát hiện ra một sự việc là, anh Thần tuyệt đối có hứng thú với Tuyết Nghiên hơn cô.

Vì thế, cô có ý đi về phía Kiều Tuyết Nghiên để chứng thực” Cậu sẽ không cướp anh Thần của tớ chứ?”

“Hắn sẽ không.” Kiều Tuyết Nghiên cực kỳ quyết đoán trả lời.

“Cậu thề đi.” Hàn Nhạc Nhạc tiếp tục yêu cầu quá đáng.

Kiều Tuyết Nghiên không còn cách nào khác, chỉ có thể nói: “Tớ vô cùng khẳng định chính mình sẽ không thích một người đàn ông như vậy!”

“Sao tớ cứ có cảm giác như anh ấy có hứng thú với cậu vậy?”

“Chắc cậu nhìn nhầm.”

“Có thật vậy không?”

“Thật sự!”.

“Tối mai trường học có vũ hội, tớ muốn mời anh Thần tới, muốn chân chính trở thành bạn gái của anh ấy.” Hàn Nhạc Nhạc cao hứng phấn chấn nói.

“Chúc mơ ước của cậu trở thành hiện thực.” Kiều Tuyết Nghiên vô cùng chân thành nói.

Buổi chiều ngày kế tiếp, Hàn Nhạc Nhạc ở trong ký túc xá tí mĩ ăn mặc trang điểm hết mấy giờ, toàn thân là váy ngắn không tay màu hồng rực, làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp đáng yêu của cô.

Kiều Tuyết Nghiên đang muốn chuẩn bị ra ngoài làm thêm liền bị mấy chị em trong ký túc xá kéo lại “Bạn học Kiều Tuyết Nghiên, cậu có thể cho chính mình một ngày nghỉ ngơi hay không???Tối nay là khoa chúng ta cùng khoa quản lý tài chính tổ chức vũ hội hữu nghị, đến lúc đó rất nhiều học trưởng cùng các tiền bối sẽ trở về a...”

“Tớ thực sự không muốn đi mà!” Kiều Tuyết Nghiên vẫn như cũ bất vi sở động.

Nam Cung Dao ôm cánh tay của cô kiên quyết, “Không được, các hoạt động tập thể như thế này chúng ta nhất định phải tham gia, không có trường hợp cá biệt.”

Dưới sự kiên trì của mấy người bạn tốt, Kiều Tuyết Nghiên bị ép thay một chiếc váy màu trắng liền thân, chưa trang điểm nhưng cũng đã xinh đẹp động lòng người rồi.

Trong hội trường bố trí cũng rất đẹp. Thời điểm 7 giờ tối, đã có không ít nam sinh nữ sinh tiến vào, nhất thời trong phòng xuất hiện đủ loại màu sắc rực rỡ chói mắt, dưới ngọn đèn vàng lộ ra một cỗ hưng phấn đầy kích thích.

Nam Cung Thần tới cực kỳ đúng giờ, vừa vào liền chiếm lấy tầm mắt của rất nhiều các cô gái. Áo sơ mi kẻ ô bên trong tạo cho người ta một loại cảm giác thanh nhàn tươi mát. Bộ tây trang thẫm màu lại khiến cho anh trở lên quyền rũ hơn, khăn trắng trong túi trước ngực tạo cho người ta cảm giác anh là một người đàn ông thành thực thân sĩ.

Hàn Nhạc Nhạc khoa trương che miệng kinh hô: “Anh Thần, hôm nay anh thật đẹp trai a!”

Kiều Tuyết Nghiên khinh thường bĩu môi, ăn mặc dù có tao nhã đến đâu thì vẫn không thể che giấu được bản chất vô sỉ bên trong của anh đâu.

“Anh Thần, hôm nay anh cố ý mặc như vậy là vì em sao?” Hàn Nhạc Nhạc như chim nhỏ nép vào người anh.

“Đây vẫn là phong cách ăn mặc hằng ngày của anh a!” Nam Cung Thần trả lời thật sự khéo léo.

Hàn Nhạc Nhạc nghe xong có một chút mất mát, nhưng rất nhanh liền tựa như không có việc gì ôm lấy cánh tay anh, trong lòng mừng thầm: Lựa chọn của cô quả nhiên không sai, những nam sinh ở đây tất cả đều không thể có được hương vị thành thực như anh. Cùng so sánh với anh cũng không khỏi quá ngây thơ rồi.

Kiều Tuyết Nghiên ngồi ở trên ghế sofa uống nước trái cây, ăn đồ ăn vặt, trong lúc đó cũng không hề thiếu nam sinh đi qua làm quen. Có điều đều bị cô uyển chuyển cự tuyệt. Cô cũng không nghĩ muốn khiêu vũ a!

“Tiểu thư, tôi có thể may mắn mời em nhảy một điệu sao?”

Giọng nói quen thuộc trầm thấp vang lên bên tai cô. Cô sững sờ ngẩng đầu, miệng vẫn không quên cắn hạt dưa.

“Nhạc Nhạc đâu?” Phản ứng đầu tiên của cô đó là: Anh không phải cùng Hàn Nhạc Nhạc khiêu vũ sao?

“Em trả lời vấn đề của anh trước đã.” Nam Cung Thần có chút thất bại, cô gái này thật sự là ương bướng!

“Không có hứng thú.”

“Hửm? Em còn nhớ là đã đáp ứng anh một chuyện không?” Nam Cung Thần nguy hiểm híp mắt.

“Chuyện gì?” Kiều Tuyết Nghiên ngạc nhiên hỏi lại.

Nam Cung Thần một tay nắm lấy cái cằm của cô, cúi sát vào mặt cô nói, “Có cần anh giúp em ôn lại một chút không?”

“Oanh” một phen, khuôn mặt cô đỏ bừng. Kiều Tuyết Nghiên nghĩ tới buổi tối KTV hôm đó, chính cô bị ép đáp ứng anh một điều kiện! Trí nhớ của anh thế nào lại tốt như vậy!

Q.3 - Chương 39: Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên – Duyên tới là anh 08

“Tôi không biết khiêu vũ” Kiều Tuyết Nghiên đẩy tay của anh ra rất uyển chuyển cự tuyệt.

Thứ nhất cô quả thật không muốn khiêu vũ cùng anh, thứ hai cũng lo lắng Hàn Nhạc Nhạc thấy sẽ hiểu lầm, dù sao hai người cũng là cùng một ký túc xá, có đôi khi mọi người càng muốn tin tưởng ánh mắt nhìn, mà không phải lỗ tai nghe được, vì vậy, tốt nhất thì đừng nên tiếp xúc nhiều với anh.

“Không sao, tôi dạy cho em.” Nam Cung Thần vẫn giữ tư thế xin mời, giống như không đạt mục đích không bỏ qua.

“Anh rất phiền!” Kiều Tuyết Nghiên không vui trừng mắt anh.

“Em muốn chơi xấu?” Nam Cung Thần nhún mày.

“Mới không có! Nhưng tối nay anh là bạn trai Nhạc Nhạc, tại sao có thể vứt bỏ bạn gái của mình cùng người con gái khiêu vũ chứ?” Kiều Tuyết Nghiên có ý thuyết phục anh.

“Ai nói anh là bạn trai Nhạc Nhạc?” Nam Cung Thần bác bỏ lời nói của cô.

“Mọi người chúng tôi đều biết a!”

Nam Cung Thần liếc nhìn cô, lạnh nhạt mở miệng, “Mấy người hiểu lầm quá sâu rồi!”

“Hả?” Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc há mồm.

“Tôi nghĩ có lẽ tôi nên nói chuyện đêm đó với mấy người Dao Dao...” Nam Cung Thần cười đến rất gian trá.

Sắc mặt Kiều Tuyết Nghiên lập tức sụp xuống, biết rõ người đàn ông này không có tâm tư tốt lành gì, ngoại trừ uy hiếp mình anh còn có thể làm gì? (

“Trước khi nói, nhảy một khúc đi.”

“Không được, quy tắc trò chơi để tôi quyết định.” Nam Cung Thần cười đến rất sáng lạn.

“Tôi đồng ý với Nhạc Nhạc...” Dưới tình huống cấp bách nhất thời Kiều Tuyết Nghiên thiếu chút nữa nói ra.

Nam Cung Thần nửa híp mắt nhìn cô, giống như bắt được bím tóc của cô, “Đồng ý cô ấy cái gì?”

“Không có gì.” Đương nhiên Kiều Tuyết Nghiên sẽ không nói cho anh biết, vội vàng nói sang chuyện khác, “Không phải anh muốn khiêu vũ sao? Đi thôi.”

Dứt lời, liền đứng dậy, tự động đưa tay đặt ở trong bàn tay của Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần dùng sức kéo một cái, Kiều Tuyết Nghiên không có ngờ anh lại làm như vậy, trực tiếp nhào vào trong lòng ngực của anh, ngã vào rất nhanh, tư thế rất nập mờ.

“Đột nhiên em chủ động như vậy, tôi không thích ứng a!” Người nào đó chẳng biết xấu hổ cảm thán nói.

Kiều Tuyết Nghiên tức giận đến hộc máu, thật sự là chưa thấy qua người đàn ông nào da mặt dày như anh, rõ ràng chính là anh cố ý kéo mình được không, nhưng, người ở bên ngoài nhìn thấy, đoán chừng là cô chủ động yêu thương nhưng nhớ thôi.

Rất không khéo chính là, Hàn Nhạc Nhạc vừa nhìn thấy, cô tức giận cầm làn váy, Kiều Tuyết Nghiên! Cô làm như vậy là có ý gì? Một mặt cùng tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không thích anh Nam Cung, sau lưng tôi lại yêu thương nhưng nhớ anh ấy?

Nam Cung Thần ôm eo Kiều Tuyết Nghiên dẫn cô vào sân nhảy, cùng theo tiết tấu của nhạc tiến lên, lui về phía sau, xoay tròn, mỗi một cái động tác đều ưu nhã vô cùng, rất hợp với trang phục hôm nay của anh.

Kiều Tuyết Nghiên ban đầu có thể phối hợp với bước tiến của anh, đi theo anh xoay tròn, lại xoay tròn, chớp mũi quanh quẩn khí tức đàn ông trên người anh, cô cảm giác mình bị mạng vào một dòng nước xoáy, giãy giụa thế nào cũng ra không được.

Nhưng đáng về hai người quá mức phù hợp rồi, cũng có thể là kỹ thuật nhảy của hai người bọn họ quá mức ưu mỹ rồi, tóm lại, sau đó, tất cả mọi người nhao nhao đồn đại Kiều Tuyết Nghiên có một bạn trai đẹp trai ưu nhã...

Lời đồn đãi vĩnh viễn là truyền bá đến nhanh nhất đấy, trong tức xá 301 gần nhất bầu không khí rất nặng nề khó chịu, một là bởi vì mấy ngày qua tất cả mọi người bề bộn nhiều việc vì cuộc thi, hai là vì... Đàn ông.

Hàn Nhạc Nhạc cùng Kiều Tuyết Nghiên đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, những người khác cũng tự giác không đi đụng hòng súng này, chỉ có Nam Cung Dao kẹt ở giữa thật khó khăn, trong suy nghĩ của cô hy vọng anh cùng Tuyết Nghiên đến với nhau, nhưng Nhạc Nhạc lại có đáng về say mê, cô thật sự không biết nên làm sao bây giờ.

Kiều Tuyết Nghiên rất nóng nảy, mẹ nó, cái này cũng không phải là cô sai! Hàn Nhạc Nhạc đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên trên đầu mình, là có ý gì? Nam Cung Thần thích trêu chọc ai thì cô có thể quản sao? Cô cũng không cần anh khiêu vũ cùng cô!

Thật sự là không hiểu nổi!

Nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân! Có bộ dạng này tâm tư còn không bằng dùng tại kinh doanh trên thân nam nhân.

Hàn Nhạc Nhạc đã cho rằng Kiều Tuyết Nghiên lừa gạt mình, vì vậy mặc dù giải thích thế nào cũng không tin cô nói, trong lòng vô cùng hận cô cướp đi ánh sáng vốn thuộc về mình.

Sau khi thi thử xong, lão đại ký tức xá Kim Miêu đề nghị mọi người cùng nhau đi ra ngoài ăn một bữa cơm, hy vọng Hàn Nhạc Nhạc cùng Kiều Tuyết Nghiên có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước, không nên bởi vì một ít chuyện không đâu không thoải mái.

“Không đi! Tôi không muốn ăn cơm cùng người lừa đảo.” Hàn Nhạc Nhạc khẩu khí rất cứng.

Lời này Kiều Tuyết Nghiên không thích nghe, cười lạnh nói: “Cô không theo đuổi được Nam Cung Thần thì có liên quan gì tới tôi? Nhưng người ta căn bản cũng không thích cô.”

Hàn Nhạc Nhạc tức giận đến toàn thân phát run, trên người cô đã hưởng thụ tất cả mọi yêu thương, những đàn ông cô theo đuổi thì càng không có gặp trở ngại, hôm nay ngược lại, buông tha tự tôn đi nịnh nọt một người đàn ông, nhưng không có chút hiệu quả, cô có thể cam tâm sao?

“Không có cô ở một bên can thiệp, anh Nam Cung sớm là của tôi!”

“Phụ nữ thông minh sẽ chỉ tìm nguyên nhân ở trên người mình, mà không phải đem thất bại đổ tội cho người khác, từ điểm đó mà nói, cô đã thua!”

Kiều Tuyết Nghiên cũng không phải đèn cạn dầu, cô đã không thể chịu đựng nữa, mọi thứ đều cũng có giới hạn của nó!

Hàn Nhạc Nhạc tức giận, nếu không phải Kim Miêu cùng Tôn Viện ở một bên lôi kéo, chỉ sợ muốn nhào đầu về phía trước cùng Kiều Tuyết Nghiên đánh nhau, “Cô chính là hồ ly tinh phá hoại hạnh phúc của người khác!”.

Ánh mắt Kiều Tuyết Nghiên đột nhiên lợi hại hẳn lên, nhìn chăm chăm vào cô ta từng chữ từng câu nói: “Trong miệng chó không nhả ra ngà voi! Bản thân không làm được lại đổ lên người ta, thật sự là thật đáng buồn!”

Cô càng nhấn mạnh ba chữ “Thật đáng buồn”.

Ba nữ sinh ở bên cạnh khuyên can xem tình hình càng ngày càng không xong, không khỏi khuyên nhủ: “Hai người đều nói ít đi một câu, bình tĩnh mà nói chuyện, kỳ thật chuyện không nghiêm trọng như vậy.”

Nam Cung Dao chỉ có thể đứng ra đây nói câu công đạo, “Nhạc Nhạc, Tuyết Nghiên, hai người dừng cãi nữa, việc này từ đầu là do anh mình, đều do anh không tốt, là anh quá hoa tâm rồi! Đứng ở góc độ ngoài mà nói, tình yêu là cần hai bên tình nguyện, mình biết Nhạc Nhạc, cậu rất nghiêm túc với phần tình cảm này, nhưng anh của mình... Chưa hẳn đã thích, về phần Tuyết Nghiên, có lẽ cậu cũng rõ ràng cách làm người của cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn nhìn anh mình không vừa mắt...” Dao Dao nói.

Cô chưa nói xong đã bị Hàn Nhạc Nhạc trách móc rồi, “Ai biết cô ta có phải giả bộ hay không.”

“Cô thật đúng là thích đồ phân loạn trên đầu tôi quá nhỉ!” Kiều Tuyết Nghiên hừ lạnh.

“Cô dám thề cô không có cảm giác với anh ấy?” Hàn Nhạc Nhạc tức giận không thôi.

Một câu của Kiều Tuyết Nghiên bị nghe trong cổ họng, có sao? Cô bỗng nhiên đã có một chút không xác định.

May mắn Kim Miêu kịp thời lên tiếng cứu vớt cô, “Khụ! Nhạc Nhạc, tôi hỏi cậu, đối với đàn ông, có phải cậu luôn rất có tự tin hay không, cảm thấy chỉ cần là cậu chủ động xuất kích, sẽ không có người thoát khỏi tay cậu hay sao?”

Hàn Nhạc Nhạc cắn môi, sau một lúc lâu nhẹ gật đầu, “Đó là đương nhiên!”

“Vì vậy cô cảm thấy không có theo đuổi được Nam Cung Thần đều là Kiều Tuyết Nghiên âm thầm làm mấy chuyện xấu, là cậu ấy cướp anh ta?”

“Vốn chính là vậy!”

Kim Miêu nâng trán, “Nhưng cậu có nghĩ tới hay không, mặc dù không có Kiều Tuyết Nghiên, cũng có khả năng xuất hiện những nữ sinh khác, anh Nam Cung không giống với những bạn trai trước kia cậu quen, anh ta lớn hơn cậu tám tuổi! Thành thực có lý giải, nếu trong lòng anh ta thích ai không lẽ cũng không biết sao?”

Hàn Nhạc Nhạc trừng mắt cô, “Ý của cậu là anh Nam Cung ưa thích Kiều Tuyết Nghiên?”

Kim Miêu lắc đầu, “Mình chỉ là ví dụ. Nói đến nói đi, chủ yếu là cậu không cam lòng, không cam lòng bản thân khi quyết định muốn theo đuổi người đàn ông lại thích người con gái khác, tự ái của cậu khiến tự tin bị đã kích nghiêm trọng, nhất thời không bước ra được, đúng không?”

“Vẫn là Miêu Miêu phân tích thấu đáo.” Nam Cung Dao vui vẻ nói.

“Mấy người đều đứng ở bên Kiều Tuyết Nghiên!” Hàn Nhạc Nhạc tức giận chạy ra ngoài.

Kỳ thật, đáy lòng cô đã nhận lời nói của Miêu Miêu, nhưng vì mặt mũi cô không muốn thừa nhận, dù sao chuyện này cũng không được về vang gì.

“Miêu Miêu, cảm ơn cậu.” Kiều Tuyết Nghiên chân thành nói lời cảm ơn,

“Mình không có thiên vị cậu đâu!” Kim Miêu nở nụ cười.

“Mình biết.”

Hai người nhìn nhau cười cười, rất nhiều lời không cần nói rõ ràng, tất cả mọi người không phải người ngu, sự thật là cái gì, trong lòng biết rõ.

Cho dù Hàn Nhạc Nhạc rời đi, bốn người họ vẫn đi ra ngoài ăn bữa cơm, gần nghỉ đông rồi! Hơn mười ngày không thể gặp mặt, cũng như tiệc tối tạm biệt rồi.

Sau khi ăn xong, Kiều Tuyết Nghiên một mình chẳng có mục đích thông thả về nhà, chỗ cô ở rất gần, mười lăm phút mà thôi.

Tối nay bông tuyết có chút lớn, nhẹ nhàng như lông vũ trôi lơ lửng ở không trung, chậm rãi xoay tròn, rơi xuống.

Kiều Tuyết Nghiên đội áo nón lông lên, xoa xoa tay giương mắt nhìn bông tuyết phát phối, đẹp quá! Nhắm mắt lại xoay tròn vài vòng, muốn cho phiền não theo đó mà tiêu tán.

Bỗng nhiên, cô đụng phải bức tường thịt kiên cố.

Sợ tới mức cô vội vàng mở to mắt, cho là mình không cẩn thận đụng vào người ta, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói xin lỗi, liền thấy được một khuôn mặt cần ăn đòn mặt.

Về mặt nhanh chóng lạnh xuống, “Tránh ra!”

“Nghe nói Hàn Nhạc Nhạc mắng, chửi em rồi hả?” Nam Cung Thần nhếch môi hỏi.

Nhắc tới chuyện này trong lòng Kiều Tuyết Nghiên liền tức giận, lạnh nhạt liếc nhìn anh, “Nghe được tin chúng tôi cãi nhau anh rất đắc ý?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Nam Cung Thần – Kiều Tuyết Nghiên. – Duyên tới là anh 9.

“Nói đúng ra, hẳn là nghe được tin em tranh giành anh với người ta nên rất cao hứng.” Nam Cung Thần cười như mèo trộm được cá.

Kiều Tuyết Nghiên tức giận liếc nhìn anh, “Anh đang mơ à?”

“Xấu hổ? Không dám thừa nhận?” Nam Cung Thần cũng không tức giận, cười rất vui vẻ.

“Xấu hổ cái đầu anh! Anh đừng nên xuyên tạc lời nói của người ta!” Kiều Tuyết Nghiên tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Nói nghe một chút.”

“Dù sao anh chính là đầu sỏ gây nên!”

“A... Anh không có xuyên tạc ý của ai hết!” Nam Cung Thần ý vị thâm trường nói.

Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy người này đã không còn thuốc cứu chữa nữa rồi, dứt khoát không để ý tới anh, bước qua người anh đi tới.

“Người đẹp Tiểu Kiều, tức giận?”

“Đôi với người như anh, không đáng để tức giận!” Kiêu Tuyết Nghiên trực tiếp khinh bỉ nhìn anh.

Nam Cung Thần nhú mày nhìn cô, “Xem ra em chịu ủy khuất nhiều lắm.”

“Từ nay về sau, anh càng cách xa tôi càng tốt, bye!”

Kiều Tuyết Nghiên rất thành khẩn nói, cũng không biết người đàn ông này cuối cùng là xảy ra chuyện gì, anh cứ như âm hồn luôn quán quýt lấy bản thân, chẳng lẽ đàn ông đều thích loại người con gái không nóng không lạnh hay sao?

Thật sự là không hiểu nổi!

Nam Cung Thần lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, bỗng nhiên tiến lên đến trước người cô, để cho cô đối mặt với mình, “Anh thích em.”

Kiều Tuyết Nghiên hơi sững sờ, sau khi sững sờ chính là lạnh giọng nhếch môi, “Chữ ‘yêu’ trong miệng anh một chút cũng không đáng tiền!”

“Suy nghĩ của anh về em là rất đặc biệt đó.” Giọng nói Nam Cung Thần trầm thấp khàn khàn, giọng nói trước đó chưa từng có nghiêm túc.

“Tôi không muốn làm người đặt biệt, chỉ muốn làm duy nhất, anh làm không được.” Kiêu Tuyết Nghiên cảm giác mình cùng anh thật sự rất khó có tiếng nói chung.

Nam Cung Thần đột nhiên cầm chặt tay của cô đặt tại vị trí trái tim, thâm tình chân thành nói: “Có thể.”

Anh cũng không biết mình rốt cuộc cả người bị gì, xúc động nhất thời liền nói ra lời này, có lẽ, anh thật sự mệt mỏi, đều muốn tìm bến đỗ.

Mà, Kiêu Tuyết Nghiên, xuất hiện rất đúng lúc.

Đến phiên Kiêu Tuyết Nghiên kinh ngạc rồi, ánh mắt là không thể gạt người, trừ phi hành động này của anh là đã làm quen thuộc rồi, giờ khắc này, cô cảm giác tim mình đập “Thình thịch”.

Tuyết càng rơi xuống càng nhiều, nhẹ nhàng như lông chim phấp phới, xoay tròn, rơi vào trên tóc, trên vai hai người, trong nháy mắt liền biến mất tung tích.

Cảnh đêm lãng mạn như vậy, tâm tình hai người đều rất phức tạp.

“Tôi phải về nhà rồi.” Kiêu Tuyết Nghiên đột nhiên đẩy anh ra, bước nhanh đi đến phía trước.

Khóe môi Nam Cung Thần nở nụ cười tự tin, nhắc chân đi theo, “Anh đưa em về.”

“Không cần!”

“Muộn rồi, một mình đi về không an toàn.”

“Lúc không có anh tôi vẫn một mình.”

“Chuyện trước kia chúng ta không nhắc lại, từ giờ khắc này, anh muốn bảo vệ em thật an toàn.”

“...”

Kiều Tuyết Nghiên không nói gì thêm nữa, mặc kệ cô nói cái gì, người đàn ông vô lại này cũng có thể tùy cơ ứng biến nói lại lời của cô, đầu võ mồm với anh, mình quả thật còn non lắm.

Tết âm lịch chớp mắt là tới, từng nhà đều bận việc hấn lên, làm đồ tết, chuẩn bị com tất niên, trên đường một mảnh phồn hoa náo nhiệt, so sánh với nhà Kiêu Tuyết Nghiên thì lộ ra chút quạnh quẽ.

Bởi vì chỉ có hai người cô và mẹ, vì vậy cái gì đều giản lược, cùng bình thường giống như không có gì khác nhau.

Hơn nữa hai người ở thành phố C cũng không có gì bạn bè thân thích, vì vậy càng thêm không thú vị, hết lần này tới lần khác họa vô đơn chí (*họa đến

dồn dập), Thẩm Ý Linh bỗng nhiên ngã bệnh, Kiều Tuyết Nghiên gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, hoàn toàn không biết làm thế nào mới tốt.

Khi bác sĩ cho biết mẹ của cô bị bệnh ung thư máu cấp tính, đầu cô “Oanh” một cái, thiếu chút nữa đứng không vững, tại sao lại như vậy chứ?

Cô không có cách nào tiêu hóa nỗi sự thật này, nếu mẹ cô khi biết khẳng định chịu không được, phải làm phiền bác sĩ đừng nói cho mẹ cô biết. Ngay trong lúc cô vô cùng buồn bực, Nam Cung Thần gọi đến, cô vốn không muốn nghe, do dự vài giây vẫn nhẫn xuống nút trả lời.

【Bạn học Tiểu Kiều, năm mới vui vẻ! Qua ngày tết âm lịch ở Trung Quốc như thế nào? Có phải rất vui hay không?

Nam Cung Thần nói một câu dài sau đó phát hiện cô không có trả lời, còn tưởng rằng cô đang ngủ, liền trêu chọc nói: 【chẳng lẽ vẫn... Vẫn còn trên giường không có đứng lên?

Kiều Tuyết Nghiên hít mũi một cái, cô có xúc động muốn đánh rơi điện thoại, người này mỗi lần đều cả lơ phát phơ như vậy, nói chuyện không có đúng đắn, cũng không biết vì cái gì, cô lại có một cảm giác ảm áp khó hiểu, có lẽ bởi vì ở bên cạnh không có gì bạn bè, khó được có người buổi sáng gọi điện thoại cho cô nói “Năm mới vui vẻ”.

Nhưng ngày đầu năm cô trôi qua cũng không tốt đẹp gì, vốn là nhàm chán cực độ, sau đó là mẹ đột nhiên té xỉu, bị đưa đi bệnh viện, kiểm tra thì phát hiện bệnh ung thư, còn trong tình trạng nguy kịch, ở đâu còn có chút vui sướng đây?

“Không có chuyện gì tôi cúp máy đây.” Mặc dù cô đã không chế được tâm tình của mình, nhưng giọng nói nghẹn ngào vẫn để lộ tâm tình của cô.

【Sáng sớm đầu năm mà, ai khi dễ em vậy?.

“Không có gì, có thể là không có quen đi.”

Kiều Tuyết Nghiên không muốn nói với anh quá nhiều, tùy tiện qua loa nói lý do.

【không thói quen?” Nam Cung Thần không tin tưởng lời nói của cô, ngữ khí rất hoài nghi.

“Còn có chuyện khác sao?” Kiều Tuyết Nghiên không muốn dây dưa với anh, nhưng cúp ngang điện thoại người khác là không lễ phép cô chỉ có thể nhẫn nhịn mà hỏi.

【muốn đi ra ngoài chơi không? Nam Cung Thần cũng là sợ cô ở nhà nhàm chán, thật vất vả rút ra thời gian một ngày.

Nếu như mẹ không có bị bệnh, có lẽ Kiều Tuyết Nghiên sẽ cân nhắc đi ra ngoài chơi, nhưng hôm nay tình huống như vậy cô có tâm trạng đi chơi sao?

“Không đi!” Cô lạnh lùng cự tuyệt.

【Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Thần nhạy cảm nhận ra tâm tình cô không đúng, thường ngày mặc dù cô cũng đùa nghịch tính tình, đối với anh không khách khí, nhưng hôm nay có chút quá.

“Không có việc gì, cúp máy đây.” Cô nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, hít mũi một cái cầm theo bữa sáng đi vào trong bệnh viện, cô không muốn để mẹ thấy cô như vậy.

Bị ngắt điện thoại Nam Cung Thần rất buồn bực, lập tức gọi cho em gái, hỏi rõ cô đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Nam Cung Dao vì có nhiệm vụ gian khổ là hợp tác cho anh cô và Tuyết Nghiên, rất hào phóng có gì liền nói hết, còn lấy địa chỉ nhà đưa cho anh hai.

Sau đó họ mới biết được, mẹ của Tuyết Nghiên bị bệnh nên nhập viện rồi.

Nam Cung Dao liền kéo anh hai cùng cô đi tới thăm mẹ của Tuyết Nghiên, Nam Cung Thần da mặt dày, sáng khoái đáp ứng, cư xử cũng rất thân mật, để cho người mẹ vợ Thẩm Ý Linh rất là vui mừng.

Ngộ nhờ bản thân có cái gì bất trắc, con gái phải có một người để nương tựa cả đời, người đàn ông trước mắt thoát nhìn cũng không tệ lắm, cũng không biết có thật tâm với Tuyết Nghiên hay không.

Kiều Tuyết Nghiên rất nóng nảy, người đàn ông này thật sự là đáng ghét!

Vì phòng ngừa anh nói lung tung, cô nhanh kéo anh ra khỏi phòng bệnh của mẹ, “Cảm ơn lòng tốt của anh, anh có thể đi rồi.”

“Em đối xử với khách như vậy sao?” Nam Cung Thần sửa sang lại tay áo bị cô bóp nhăn.

“Hôm nay tôi không muốn đầu võ mồn với anh.”

Nam Cung Thần cũng biết trong lòng cô không dễ chịu, cũng không trêu chọc cô, nghiêm mặt hỏi: “Mẹ em có còn chị em nào không?”

Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy Thẩm Ý Linh, đã cảm thấy khuôn mặt quen quen, giống như đã từng thấy khuôn mặt này.

“Quen mặt?” Kiều Tuyết Nghiên miễn cưỡng bắt được từ mấu chốt, ngạc nhiên nhìn về phía anh.

Nam Cung Thần hí hửng nhớ lại khuôn mặt của Thẩm Ý Linh, “Hình như anh đã thấy gương mặt của mẹ em qua tấm hình, đương nhiên, cũng có thể là chị em của dì hoặc là lớn lên tương tự mà thôi.”

“Tấm hình? Anh xác định sao? Mẹ tôi là người địa phương, chỉ có điều đã rời khỏi ba mươi năm.”

Kiều Tuyết Nghiên có chút kích động, tuy rằng mỗi lần mẹ đều nói không có người thân, nhưng cô không tin, nào có người không có bạn bè thân thích chứ?

Những lời này giống như là một manh mối nhanh chóng xông vào đầu Nam Cung Thần, anh nghĩ tới, tấm hình kia là thấy ở nhà họ Đằng. Cũng khoảng hai năm rồi, vẫn còn nhớ kỹ ngày đó anh vừa vặn đi nhà họ Đằng thấy Lão phu nhân, vừa vặn đám người giúp việc đang sắp xếp lại đồ vật cũ, chuẩn bị ném đi, trên đường đi vô tình rơi xuống một tấm hình, vẫn là anh nhặt lại đưa cho họ, anh cũng liếc nhìn sang, là tấm hình một nhà ba người ấm áp, bởi vì người trong ảnh rất lạ lẫm, anh không khỏi nhìn nhiều hơn, ghi tạc dưới đáy lòng, mặc dù bụng đầy nghi vấn, nhưng không dám hỏi người.

Hầu như ai cũng biết, mẹ của Đằng thiếu ở Đằng gia là một điều cấm kỵ, không người dám nhắc tới, nếu anh không có đoán sai, nam nữ trên tấm ảnh nhất định là cha mẹ ruột của Đằng thiếu.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, anh nhớ kỹ người phụ nữ trên tấm ảnh, cho nên mới thấy Thẩm Ý Linh quen mặt, ba mươi năm mặc dù sẽ khiến một người trở nên già yếu, nhưng hình dáng khuôn mặt vẫn còn, hơn nữa những năm này bà vẫn được bảo dưỡng vô cùng tốt, ngoại trừ có thêm chút nếp nhăn, thật cũng không có thay đổi nhiều.

Nếu mẹ Tuyết Nghiên thật sự là mẹ ruột Đằng thiếu, vậy... Không phải là em gái cùng mẹ khác cha với Đằng thiếu sao?

Đột nhiên anh cảm giác việc này càng ngày càng phức tạp, Lương Chân Chân và cô biết nhau là ngẫu nhiên hay là cố ý đây?

Chắc hẳn Đằng thiếu cũng biết, aizzz... Chuyện không tốt chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 41: Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên —— duyên đến là em 10.

Sự việc phát triển thường thường quá mức ngoài dự đoán mọi người, Nam Cung Thần đoán được Thẩm Ý Linh là mẹ của Đằng thiếu, lại không nghĩ rằng Đằng thiếu sẽ chủ động hiến tủy cho người mẹ bỏ rơi mình ba mươi năm, mà càng làm cho người ta không nghĩ tới chính là Thẩm Ý Linh vậy mà xấu hổ đến tự sát.

Liên tiếp nhiều chuyện xảy ra, anh rất lo lắng cho Kiều Tuyết Nghiên.

Mà lúc này, Kiều Tuyết Nghiên đang ở trong ký túc xá thu xếp hành lý, còn có bốn người im lặng đứng ở bên cạnh cô, vẻ mặt ngưng trọng, tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Tuyết Nghiên, cậu thật muốn đi sao?”

Nam Cung Dao hỏi, cô cũng không biết nên khuyên bạn tốt như thế nào, xảy ra chuyện này quả thật khiến cho người ta đau khổ.

“Tuyết Nghiên, chỉ có một năm nữa sẽ tốt nghiệp, cậu...” Tôn Viện khuyên nhủ.

“Đừng vậy! Chúng tôi đều không nỡ bỏ cậu đi.” Giọng nói Kim Miêu buồn bã.

“Mặc dù hai đứa mình luôn cãi nhau, nhưng không có nghĩa là quan hệ của chúng ta cứ như vậy mà xóa bỏ, tôi cũng không hy vọng cô bỏ đi.” Hàn Nhạc Nhạc cắn môi nói ra.

Cô cũng không phải là người con gái xấu xa, mặc dù từng có xung đột với Kiều Kiều, nhưng cũng không phải chuyện quan trọng gì, lời nói của Kim Miêu đã khiến cô tỉnh ngộ rồi, bản thân vẫn là không cam lòng thôi.

Kiều Tuyết Nghiên dừng lại động tác đang thu xếp quần áo, nhìn thoáng qua bốn người bạn chung phòng, “Minh cũng không bỏ được mấy cậu, nhưng hôm nay mẹ không có ở đây, ở lại chỗ này chỉ có thương cảm thêm thôi.”

“Tuyệt Nghiên, chúng tôi vĩnh viễn đều là bạn tốt của cậu.” Nam Cung Dao lôi kéo tay của cô nói.

“Ừ, mình hiểu mà, không có chuyện gì đâu! Chúng ta có thể dùng MSN nói chuyện phiếm! Hơn nữa, cũng không phải là tôi một đi không trở lại, muốn gặp vẫn rất dễ dàng.” Kiều Tuyết Nghiên ra vẻ nhẹ nhõm giật giật khóe miệng.

“Thấy cậu như vậy chúng tôi cũng yên lòng, trong đời cũng sẽ có những chuyện chông gai, sẽ trôi qua hết thôi.” Kim Miêu vỗ vỗ bờ vai của cô.

“Cảm ơn mọi người.”

Buổi tối, năm người cùng đi bên ngoài ăn cơm, Hàn v Nhạc hạc la hét muốn mời khách, mọi người cũng biết ý tốt của cô, liền theo cô.

Do vì chia tay với Kiều Tuyết Nghiên, tất cả mọi người uống hơi nhiều, la hét không say không về.

Cơm nước xong xuôi, năm người ý kiến không giống nhau, có người nói đi hát karaoke, có nói đi quán bar happy, cuối cùng vẫn nghe Kim Miêu đi quán bar, bởi vì bầu không khí chỗ đó đủ náo nhiệt.

Sinh ý của quán bar “Tả Ngạn” vẫn luôn rất tốt, gần như chật ních, năm nữ sinh uống đến say khướt đi vào, xếp thành một hàng vây quanh quầy quán bar ngồi xuống, trợn mắt hơi lớn.

“Lấy sờ trường đặc biệt của mấy người ra đây, chúng tôi muốn uống chiêu bài rượu cóc tai ở đây.” Hàn Nhạc Nhạc nằm ở đó kêu lên, cô đã choáng đến hết biết gì rồi, trong tình trạng nửa thanh nửa tỉnh.

“Được, xin chờ một chút.”

Uống rượu xong, năm người liền chạy đến trong sân nhảy đi khiêu vũ, giống như người điên mà thỏa thích chơi đùa, dẫn tới một đám đàn ông chạy tới gần, người đẹp đó, Sao không được hoan nghênh chứ.

Nam Cung Thần hí húp mắt ngồi ở trên ghế sofa nhìn mấy người họ, thỉnh thoảng uống một hớp rượu, anh vốn định tìm Tuyết Nghiên để mà tâm sự, kết quả cô một chút thời gian cũng không cho mình, vé máy bay cũng mua xong rồi, buổi sáng ngày mai liền đi.

Nhớ tới liền tức giận!

Trong lòng ngày càng tức uống rượu càng nhiều, từ một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ biến thành một ly tiếp theo một ly, có cảm giác mượn rượu giải sầu.

Kiều Tuyết Nghiên trong hoảng hốt giống như cảm giác có một đôi mắt lợi hại nhìn mình chăm chăm, nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy được bóng người quen thuộc, liền không để ý nữa.

Phóng túng bản thân theo âm nhạc mà nhảy, qua đêm cô sẽ rời khỏi đây mãi mãi, vì vậy, xem như là cuồng hoan (*chè chén say sưa) lần cuối cùng đi!

“Tuyệt Nghiên, cậu vẫn còn “zin” đi? Không bằng đêm nay... Chọn một anh đẹp trai cùng... **?” Hàn Nhạc Nhạc bỗng nhiên nói nhỏ bên tai cô, còn nháy mắt ra hiệu.

Kiều Tuyết Nghiên bởi vì uống nhiều rượu, gương mặt đã đỏ như đất khi, bị cô kích thích, mặt càng đỏ hơn, “Nói nhảm cái gì đó?”

“Cô cũng đã rời khỏi nơi này, chẳng lẽ không tìm người đàn ông để cho cô nhớ kỷ đêm nay sao?” Hàn Nhạc Nhạc cười đến rất mập mờ.

Nam Cung Dao không biết từ chỗ nào chui ra, “Hai người đang thì thầm cái gì vậy?”

“Không có gì, tôi muốn đi toilet.” Kiều Tuyết Nghiên vội vàng đi.

Cô vừa rời đi, đồng thời Nam Cung Thần cũng đứng dậy.

Trong toilet, Kiều Tuyết Nghiên dùng nước lạnh tạt lên mặt, muốn làm cho mình tỉnh táo một chút, đêm nay uống rượu đến muốn nứt đầu, trong dạ dày của cô như đốt lửa thật là khó chịu.

Vịn vách tường chậm rãi đi ra, bỗng nhiên bị một tên lưu manh cản lại, cười rất dâm dăng, “Người đẹp, một người sao? Có muốn em trai chăm sóc người đẹp không?”

“Tránh ra!” Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy chán ghét tên lưu manh này rồi.

“Ồi!!!! Người đẹp vẫn mất hứng.”

Nhìn thấy bóng dáng tên đó đến gần, Kiều Tuyết Nghiên đột nhiên cảm giác rất buồn nôn, một mùi thuốc lá gay mũi cùng mùi rượu hỗn tạp còn có mùi nước hoa thoắt tha đập phăng vào chop mũi của cô, buồn nôn đến cô đã muốn ói.

Vừa vặn ới toàn bộ lên người tên lưu manh đó, tên đó tức giận đến mắng chửi người, “Con đàn bà thú! Cô cố ý có phải hay không! Muốn chết!”

Thaan thể Kiều Tuyết Nghiên nghiêng một cái, tránh thoát quả đấm của tên đó, nhưng mà bản thân cũng không có tập võ phòng thân gì, tránh được lần thứ nhất nhưng không tránh khỏi lần thứ hai. Ngay tại lúc nguy hiểm này, Nam Cung Thần kịp thời xuất hiện đã áp chế (*Dùng sức mạnh làm cho người ta phải khuất phục) được tên lưu manh kia, nắm cổ tay của tên đó hung hăng hất lên, lực đạo rất lớn, tên lưu manh đau đến kêu cha gọi mẹ.

“Hai người... Có bản lĩnh thì ở chỗ này chờ!” Tên lưu manh áp ứng hung ác nói.

“Mày xác định mày là người bình thường sao?” Nam Cung Thần kinh ngạc..

“Ông.. Ông đây đương nhiên là người bình thường!” Tên lưu manh bị anh hỏi bối rối.

“Tốt lắm, vậy mày ở chỗ này chờ, tao đi tìm người đánh chết mày!” Nam Cung Thần không khách khí nói.

Tên lưu manh thấy anh mất lạnh lùng của anh dọa sợ, bất chấp trên người tràn đầy dơ bẩn, lao đảo chạy đi.

“Cảm ơn.”

Kiều Tuyết Nghiên nhìn thấy anh, bỗng nhiên an tâm.

“Chúng ta tâm sự.” Nam Cung Thần gọn gàng dứt khoát.

“Ách... Mấy người Dao Dao họ còn ở trong sàn nhảy, tôi muốn đi tìm họ.” Kiều Tuyết Nghiên vẫn còn có chút bực dọc cùng anh một chỗ.

“Đi theo anh.”

Nam Cung Thần không để cho cô cự tuyệt liền lôi kéo cô ra khỏi quán bar, thẳng đến chỗ đậu xe của anh, nhét cô vào ghế lái phụ, đóng cửa thật kỹ mới lên xe.

“Anh..muốn làm gì?” Kiều Tuyết Nghiên sợ hãi nhìn anh.

“Em cảm thấy thế nào?” Nam Cung Thần nạt chặt giây an toàn sau đó chậm rãi tới gần cô.

Kiều Tuyết Nghiên lập tức khản trương che miệng lại mong chờ, nói lắp bắp: “Anh..anh đừng làm loạn! Tôi vừa mới ới ra đây, rất dơ.”

Nam Cung Thần bị lời của cô chọc cười, nói ra câu khiến cô muốn học máu, “Em suy nghĩ nhiều rồi.”

“Rõ ràng là anh... Tạo ảo giác đó cho tôi!” Kiều Tuyết Nghiên tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

“Mặt em rất đỏ, chứ không phải là... Rất mong chờ anh hôn em?” Nam Cung Thần mập mờ vuốt ve khuôn mặt hồng nộn của cô.

“Chờ cái mông! Tôi say rượu.” Kiều Tuyết Nghiên lập tức nói xạo.

“Phải không? Sao anh lại thấy em rất tinh táo mà?”

“Tôi muốn xuống xe.” Kiều Tuyết Nghiên không muốn cùng anh tiếp tục thảo luận đề tài này nữa.

Nam Cung Thần bỗng nhiên khởi động xe, nhanh chóng chạy tới phía trước, dọa Kiều Tuyết Nghiên vội vàng nắm chặt tay ghế, tức giận mắng: “Anh đây là bắt cóc!”

“Anh bắt cóc em đó, thì sao?”

“Anh!” Kiều Tuyết Nghiên tức giận đến quai hàm phồng lên.

Bây giờ cô vẫn không hoàn toàn thanh tỉnh, vẫn còn chóng mặt như đầu, nhưng cô vẫn hiểu một chuyện rất rõ ràng, ở cùng người đàn ông này một chỗ, mức độ nguy hiểm rất lớn.

Xe dừng lại ở trước cửa một khách sạn, trong nháy mắt thần kinh Kiều Tuyết Nghiên liền căng thẳng, ngón tay gầy gầy chõ ngò, không nghĩ tiếp.

“Xuống xe.”

Nam Cung Thần giúp cô mở cửa xe, giọng nói lạnh lùng.

“Tôi không xuống” giọng nói Kiều Tuyết Nghiên không lớn, nhưng lộ ra kiên định.

“Em không muốn gì?” Nam Cung Thần mím môi, cánh tay đặt trên cửa xe, hơi hơi cúi người nhìn cô.

“Vô si!” Kiều Tuyết Nghiên nổi giận mắng.

Anh đưa cô tới khách sạn, còn có thể làm gì? Thật sự là quá ghê tởm!

“Anh thấy trên người em dơ bẩn nên tốt bụng đưa em tới khách sạn tắm rửa, ngược lại em lại nghĩ đến phương diện kia.” Về mặt Nam Cung Thần vô tội nhìn cô.

“Anh... Nói huu nói vượn!” Kiều Tuyết Nghiên thật sự rõ ràng cảm thấy anh vô cùng đáng giận!

“Sao anh lại nói huu nói vượn hả?Đàn ông ngửi thấy mùi trên người em chỉ biết trốn tránh, sao có thể có dục vọng ở phương diện kia chứ?” Nam Cung Thần nghiêm trang nói.

Kiều Tuyết Nghiên mặc cỡ khuôn mặt đỏ bừng, người đàn ông đáng ghét này! Luôn thích lấy mình làm trò cười!

Cô tức giận dùng ngón tay đẩy anh ra, “Cộp, cộp, cộp” đi tới cửa khách sạn, khéo môi Nam Cung Thần ở sau lưng cô hiện lên nụ cười vì mưu kế đã được thực hiện, lập tức biến mất, chậm rãi đuổi kịp.

Hơn nửa đêm, một nam một nữ chung phòng, mặc cho ai đều sẽ nghĩ lệch.

Kiều Tuyết Nghiên có một xúc động muốn đào hố chui xuống dưới, vì cọng lông gì mà ánh mắt những người này nhìn cô điều quái dị như vậy? giống như cô đã làm chuyện gì không bình thường.

Lấy được chìa khóa phòng, Kiều Tuyết Nghiên liền chạy tới căn phòng, không quên quay đầu lại cảnh cáo Nam Cung thần, “Không cho phép anh đi theo!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 42: Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên —— duyên tới là em 11.

Kiều Tuyết Nghiên cho rằng đóng cửa lại Nam Cung Thần sẽ không vào được, vì vậy không có khóa trái, nhưng có đôi khi vô cùng chủ quan chỉ hại bản thân, đây là sự thật không thay đổi.

Cô ở bên trong phòng thoải mái tắm rửa, Nam Cung Thần liền ngồi ở trên giường xem tivi, tư thế lười biếng tùy ý.

“A! Anh vào bằng cách nào?”..

Kiều Tuyết Nghiên kinh ngạc kêu lên, ngón tay vội vàng cầm chặt khăn tắm, sợ nó bỗng nhiên rơi xuống, cô biết mình bị chơi khăm rồi.

“Đi vào.” Nam Cung Thần rất tự nhiên trả lời.

“Anh... Không phải anh nói không đi theo tôi sao?” Kiều Tuyết Nghiên tức giận chất vấn hấn.

Nam Cung Thần liếc cô một cái, “Tôi có nói sao? Sao tôi lại không nhớ rõ?”

“Mau đi ra ngoài! Tôi muốn thay quần áo.”

Kiều Tuyết Nghiên không thói quen ở cùng một chỗ với Nam Cung Thần như vậy, cảm giác mình giống như con dê nhỏ tùy thời sẽ bị uy hiếp, rất nguy hiểm.

“Em có quần áo để thay sao?”

Nam Cung Thần không khỏi nhìn cô, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm.

“Không cần anh quan tâm, nhanh đi ra ngoài!” Kiều Tuyết Nghiên tức giận nhìn anh.

“Xác định? Anh đã gọi điện thoại kêu người ta đưa quần áo tới, nhưng họ chỉ biết anh thôi.” Nam Cung Thần cười đến rất gian trá.

Hết cách, Kiều Tuyết Nghiên chỉ có thể hung hăng liếc anh, vô lại chính là vô lại! Cho dù thay đi quần áo bên ngoài, bản chất trong người vẫn không thay đổi được.

Lúc sấy tóc, bởi vì một tay làm không được, Kiều Tuyết Nghiên liền buông lỏng tay phải đang cầm khăn ra, nhưng quên kiểm tra độ chắc của khăn, khăn tắm rớt xuống.

“Ách... Em là cố ý sao?” Nam Cung Thần không chớp mắt nhìn chăm chăm vào thân thể xinh đẹp của cô.

“Sắc lang!” Kiều Tuyết Nghiên xấu hổ và giận dữ ngồi xổm người xuống, nhặt khăn tắm lên tay chân luống cuống che ở trước ngực, hai gò má đỏ đến sung huyết, nhưng trong mắt lại hừng hực lửa giận.

“Anh thật sự không muốn phụ lòng em tặng cho anh cái danh sắc lang này.” Nam Cung Thần bất chấp tất cả tới gần cô.

“A..ô.ô...ô”

Kiều Tuyết Nghiên bỗng nhiên khóc lên, những tích tụ trong lòng mấy ngày nay tất cả đều bạo phát, cô không phải là con ruột của ba mẹ, anh Đăng mới là con ruột, còn có mẹ đột nhiên qua đời...

Cô kiên cường rất lâu, cho rằng mình có thể chịu đựng đến lúc rời khỏi nơi đây.

Nhưng khi người đàn ông này khi dễ, cô cũng không thể nhịn tâm tình của mình nữa, thậm chí phải khóc lớn một trận, phát tiết uý khuất trong lòng mình.

“Này, đang êm đẹp em khóc cái gì?” Nam Cung Thần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc, lập tức có chút bối rối.

“Anh khi dễ tôi, mấy người đều khi dễ tôi...” Kiều Tuyết Nghiên nghẹn ngào khóc rống nói.

“Anh khi dễ em khi nào? Khăn tắm là chính nó rơi xuống đó! Anh dù có sắc tâm cũng bị vẻ mặt của em làm cho sợ rồi!” Nam Cung Thần thờ dãi.

Kiều Tuyết Nghiên tức giận hung hăng đánh vài cái trên người anh, “Chính là anh khi dễ tôi, ô ô...”

Nam Cung Thần nhủ mảy, trước kia chỉ cần phụ nữ rơi nước mắt, anh nhất định sẽ biến mất càng xa càng tốt, nhưng tình huống hiện tại anh khẳng định không đi được.

Cánh tay dài kéo cô lại, ngón tay thành thạo giúp cô buộc lại khăn tắm, vừa mới bắt đầu Kiều Tuyết Nghiên vẫn giãy giụa, cho là anh muốn làm gì với mình, nhưng theo thời gian dần qua mới phát hiện anh chỉ là đơn thuần giúp mình quấn chặt khăn tắm, bất cứ hành vi châm mút gì cũng không có.

“Đừng khóc, thật giống con mèo nhỏ.”

“Ô ô...” Kiều Tuyết Nghiên dứt khoát đem nước mắt nước mũi toàn bộ quét lên âu phục xa xỉ của anh, khóc rất khổ sở, rất tận hứng.

Nam Cung Thần cảm giác được áo sơ mi trước ngực đã ướt đầm, làn da mềm mại kề cận, truyền đến cảm giác mát lạnh, người nào đó như con mèo nhỏ xù lông, quét qua quét lại, khiến trong lòng anh rung động.

“Ngoan, khóc cũng là một loại giải thoát.” Anh ôn nhu vỗ vỗ lưng của cô.

Nước mắt của Kiều Tuyết Nghiên nước vỡ đê, khóc như mưa xối không ngừng. Nam Cung Thần cũng không chê cô, tùy ý cho cô phát tiết đủ.

Thật lâu, tiếng khóc trong phòng mới dần dần nhỏ lại, chỉ tiếng nước nhỏ nhẹ nhàng.

Nam Cung Thần dịu dàng hôn lên mí mắt của cô, hôn lên giọt nước mắt, để ý cẩn thận như vậy, giống như bảo vật vô giá, khiến cho Kiều Tuyết Nghiên có một cảm giác được quan tâm, cưng chiều.

Bầu không khí rất ấm áp, rất mập mờ, đến khi lúc mỗi hai người sắp đụng vào nhau, một trận tiếng đập cửa âm ỉ đánh thức hai người, Kiều Tuyết Nghiên gần như là lập tức đẩy người ra, không dám tin bùm hai gò má nóng rất của mình, vừa rồi nhất định là cô điên rồi, bằng không thì làm sao sẽ tự nguyện hôn môi với anh?

Nam Cung Thần rất tức giận đứng dậy mở cửa, bầu không khí thật tốt! Cứ như vậy bị tiếng gõ cửa chết tiệt...cắt đứt, thật sự là đáng giận!

“Ngài khỏe chứ, xin lỗi đã quấy rầy, đây là đồ của phu nhân mà ngài đã đặt, xin ngài kiểm tra và nhận.” Phục vụ ở ngoài cửa rất kính cẩn nói, thấy sắc mặt anh như vậy, liền biết mình tới không đúng lúc.

“Ừ, cảm ơn.” Nam Cung Thần đơn giản ký tên.

Đóng cửa lại, anh bất ngờ phát hiện Kiều Tuyết Nghiên đã đi vào phòng tắm, cố ý trêu cô: “Con mèo nhỏ, vẫn trốn ở bên trong khóc sao?”

“Anh là con mèo đen lớn!” Kiều Tuyết Nghiên bỗng nhiên từ bên trong đi ra, khuôn mặt vẫn còn đỏ.

“A... Em không biết con mèo nhỏ cùng con mèo đen lớn là một đôi sao?” Nam Cung Thần trêu tức cười nói.

“Quý mới là một đôi với anh, không chút đứng đắn, đưa quần áo cho tôi”

“Quần áo sẽ đưa cho em, nhưng không phải là hiện tại.”

“Anh... Lưu manh! Sáng mai tôi sẽ lên máy bay, tôi phải về sắp xếp hành lý.” Kiều Tuyết Nghiên tức giận trừng anh.

“Anh cảm thấy chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện.”

Kiều Tuyết Nghiên mím môi, “Không có gì để nói hết, chúng ta vốn là không phải cùng một loại người, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.”

“Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay?” Ánh mắt Nam Cung Thần sắc bén nhìn cô.

“Không sai! Tôi chỉ là người qua đường trong cuộc sống của anh mà thôi, không được bao lâu anh sẽ quên tôi, mà tôi, cũng sẽ quên anh.” Kiều Tuyết Nghiên nói rất kiên quyết.

Nam Cung Thần không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn chăm chăm vào cô, “Chẳng lẽ đêm đó em rời khỏi Thụy Sĩ cũng nói như vậy với người đàn ông khác?”

“Không có, bọn họ so với anh thân sĩ hơn, rất biết điều rồi đi, không cần tôi nhiều lời.”

Kiều Tuyết Nghiên cũng không muốn giải thích, dứt khoát nói tiếp lời anh, càng hàm súc tỏ vẻ anh là tên vô lại, đuổi cũng không đi.

“Phải không? Nếu đã như vậy, vậy có lẽ em đã thân kinh bách chiến, vẫn quan tâm đến đêm nay sao?” Nam Cung Thần cười đến rất tà ác, trò mè nheo đó của cô trong mắt mình căn bản là không đáng giá được nhắc tới.

“Đêm nay tôi... Không có hứng thú.” Kiều Tuyết Nghiên thấy anh cười mà cả người sợ hãi.

“Không sao, anh sẽ làm cho em hứng thú, cam đoan em sẽ rất hài lòng.” Nam Cung Thần cười đến rất nhộn nhạo.

Kiều Tuyết Nghiên bị lời nói trần trụi của anh làm cho mặt đỏ tới mang tai, cô không thể không thừa nhận, bản thân ở phương diện này xa xa không phải là đối thủ của Nam Cung Thần, rất nhanh liền bại trận.

“Không cần!” Cô cắn môi.

“Là không cần hay không dám?” Nam Cung Thần cười đến rất muốn ăn đòn.

“Không, cần!” Kiều Tuyết Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam Cung Thần chợt nhếch môi mỉm cười, từng bước ép sát, ép tới cô không còn đường lui, cô liền lên tiếng nói: “Anh đã nói sẽ không khi dễ tôi.”

Những lời này thành công chọc trúng tâm Nam Cung Thần, hấn thừa nhận bản thân đã động tâm với Kiều Tuyết Nghiên, nhưng anh vẫn không ác tới mức bó buộc một người phải đi vào khuôn khổ, giữa nam nữ theo lý thì người tình ta nguyện mới đúng.

Anh lui về sau hai bước, nhàn nhạt lên tiếng nói: “Anh ra ngoài chờ em, mười phút thay xong quần áo, anh đưa em về.”

Dứt lời, liền đi ra.

Kiều Tuyết Nghiên cả người mềm nhũn dựa ở trên tường, trái tim như đang đánh trống “Thùng thùng thùng”, cô không nghĩ tới Nam Cung Thần sẽ cứ như vậy buông tha mình, đơn giản đến làm cho cô hoảng hốt.

Mười phút sau, cô thay đồ xong ra ngoài, Nam Cung Thần giữ đúng lời hứa đưa cô về nhà, trên đường đi hai người nửa câu cũng không có nói, bầu không khí nặng nề làm cho người khác hít thở không thông.

Lúc xuống xe, Kiều Tuyết Nghiên nói: “Cảm ơn.”

“Không cần.” Nam Cung Thần rất nhanh quay đầu xe, vội vã mà đi, biến mất trong bóng đêm.

Về đến nhà Kiều Tuyết Nghiên gọi điện thoại cho bạn tốt Nam Cung Dao, hai người hàn huyên gần một giờ mới cúp máy, đêm dài đằng đẵng, cô lẳng lặng thu xếp hành lý, không một chút buồn ngủ.

Sáng hôm sau, bốn người Nam Cung Dao đều đến tiễn cô, duy chỉ có Nam Cung Thần không thấy đâu.

Kiều Tuyết Nghiên không thể không thừa nhận, trong lòng cô vậy mà có một chút buồn bã, lập tức an ủi bản thân: Anh với mình không có chút quan hệ, dựa vào cái gì đến tiễn mình?

Là chính mình tuyệt tình trước, trách anh sao được?

Vốn là chuyện không thể nào, có gì phải cố chấp đây?

Một năm sau.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Đế Hào Tur, Đẳng Cận Tur gần đây có rất nhiều việc, ban ngày có công việc, buổi tối phải về nhà chơi với con trai và con gái, quả thực chính là thiếu phương pháp phân thân mà.

Vừa vặn công ty có một hạng mục phải lưu lại Thụy Sĩ, vốn là cần anh tự mình ra mặt xử lý, nhưng anh thật sự là không có thời gian.

“Nam Cung, chuyện bên Thụy Sĩ liền giao cho cậu toàn quyền chịu trách nhiệm.”

“Ừ, tôi nhất định sẽ làm tốt.” Nam Cung Thần gật đầu đáp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên -- Duyên tới là em

Thụy Sĩ.

Nam Cung Thần vừa xuống máy bay liền có người tới đón tiếp, “Nam Cung tiên sinh, khách sạn chúng tôi đã sắp xếp xong xuôi, tiên sinh thoải mái tắm rửa sau đó lại đi xuống sảnh khách sạn ăn cơm chiều.”

“Ừ, có chọn được người thích hợp đi theo phiên dịch không?” Nam Cung Thần làm việc luôn luôn nghiêm túc, thích chuẩn bị sẵn sàng công việc, để tránh làm cho trở tay không kịp.

“Ngài yên tâm, nhân viên phiên dịch đã tìm xong rồi, là một người Thụy Sĩ có quốc tịch Trung Quốc, học đúng là chuyên nghiệp ngoại ngữ biết rất nhiều ngôn ngữ khác nhau, chúng tôi đã sớm kiểm tra qua.”

“Bốn ngôn ngữ ở Thụy Sĩ cô ấy đều biết hết sao?”

“Đa phải, hơn nữa còn có thể nói tiếng Hán vô cùng lưu loát.”

“A?” Nam Cung Thần bị gọi lên hứng thú, thật đúng là rất phù hợp với người được chọn trong suy nghĩ của anh.

“Buổi tối lúc ăn cơm có thể gặp được người đó.” Người đi theo cười tủm tỉm nói.

“Ừ.”

Trở lại khách sạn, Nam Cung Thần tắm rửa tẩy đi một thân mệt mỏi, nằm ở trên giường nghỉ ngơi hai giờ, tỉnh lại lần nữa, thời gian vừa vặn, anh ăn mặc chỉnh tề liền đi đến nhà hàng.

Kiều Tuyết Nghiên nằm mơ cũng không ngờ rằng đi đến bàn cơm lại gặp được Nam Cung Thần, hơn nữa, điểm chết người nhất chính là, cô chủ của mình là anh, hợp đồng đã ký, cô muốn đổi ý cũng không kịp..

“Để tôi giới thiệu một chút, vị này chính là người phụ trách hạng mục của tập đoàn Đế Hào Tur—— Nam Cung tiên sinh, người đẹp này tên là Kiều Tuyết Nghiên, là phiên dịch chúng tôi mời tới.” Nhân viên giới thiệu nói.

Nam Cung Thần hí hửng mắt đánh giá Kiều Tuyết Nghiên, một năm không thấy, trên người cô có thêm chút lão luyện của một người phụ nữ, thiếu đi chút ngây ngô.

“Kiều tiểu thư, xin chào!” Anh rất lịch sự tay.

“Rất hân hạnh được biết ngài.” Kiều Tuyết Nghiên gằn như là buộc người nói ra mấy chữ này.

“Kiều tiểu thư, công việc của cô rất đơn giản, trong khoảng thời gian này Nam Cung tiên sinh ở Thụy Sĩ, cô chính là người phiên dịch bên cạnh ngài ấy, toàn bộ hành trình cô phải cùng đi.” Nhân viên rất kiên nhẫn giải thích.

Nam Cung Thần thật cao hứng, phiên dịch bên cạnh? Dùng từ này thật tốt.

Kiều Tuyết Nghiên lại rất không cao hứng, nói tới nói lui, lại lượn quanh trở về một chỗ, ghê tởm nhất chính là cô vậy mà trở thành phiên dịch riêng bên cạnh anh, còn phải cùng đi hết toàn bộ hành trình?

Cô không biết có phải là do anh sắp xếp hay không, hay là thật sự chẳng qua là trùng hợp?

“Smith tiên sinh, tôi cảm thấy công việc này tôi không có khả năng đảm nhiệm.” Cô khiêm tốn nói.

“Kiều tiểu thư, cô đang nói đùa phải không? Lúc trước chính là cô cầu xin tôi cho cô cơ hội này đấy, tôi thấy trình độ của cô không tệ mới miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của cô, bây giờ tốt rồi, cô lại nói không cách nào đảm nhiệm, cô cố ý phá tôi hay sao?” Smith tiên sinh rất tức giận.

“Không phải, tôi...” Trong lòng Kiều Tuyết Nghiên cũng rất ủy khuất, cô quả thật rất cần công việc này, nhưng vừa nghe tới phải nghe theo lời nói của Nam Cung Thần mà làm việc, trong lòng cũng rất không thoải mái.

“Smith, tôi muốn nói chuyện riêng với Kiều tiểu thư.” Nam Cung Thần liếc liếc nhìn thấu tâm của cô.

Smith hoài nghi nhìn hai người, liền đi tới một bên.

Nam Cung Thần không nhanh không chậm đốt một điếu thuốc, tùy ý khói thuốc lượn lờ trước mắt, từ từ thở ra một hơi, “Em cho rằng, là tôi cố ý sắp xếp hay sao?”

Kiều Tuyết Nghiên nhìn anh nhưng không nói lời nào, ý tứ rất rõ ràng: Chẳng lẽ không phải sao?

“Em cũng quá đề cao mình rồi đi? Nếu tôi có tâm tư như vậy thì đâu cần tới bây giờ, những hạng mục ở Thụy Sĩ của công ty chúng tôi cũng không ít, nếu là có tâm muốn vô tình gặp được em, vẫn có hàng ngàn cơ hội đó.” Nam Cung Thần lười biếng nhếch môi.

Kiều Tuyết Nghiên nghe anh nói xấu hổ đỏ mặt, dù sao chỉ là người con gái đơn thuần, cẩn thận nhớ tới cũng xác thực như thế, hơn nữa công việc này là mình tìm đến, cũng không phải là người ta cố ý tới tìm cô.

Vì vậy, hôm nay gặp nhau chỉ có thể nói rõ —— đó là một trùng hợp!

Nam Cung Thần tiếp tục nói: “Nếu như em thật sự bị ảnh hưởng như vậy tôi có thể kêu Smith đổi người.”

Kiều Tuyết Nghiên hít sâu một hơi, cô biết hành vi vừa rồi của mình là thiếu suy nghĩ, nếu muốn trở thành một người phiên dịch, là không thể bị ảnh hưởng bởi các nhân tố bên ngoài, quan hệ cá nhân cùng công việc phải phân ra rõ ràng mới được.

Đây là khảo nghiệm bước đầu tiên của mình, tuyệt đối không thể e sợ mà rút lui!

“Không cần, tôi có thể đảm nhiệm.” Cô rất kiên định nói.

“Em xác định?”

“Xác định.”

“Em nghĩ cho kỹ, cơ hội đổi ý chỉ có một lần, bỏ lỡ thì sẽ không còn.”

“Nghĩ kỹ rồi.” Kiều Tuyết Nghiên không chịu thua trả lời.

Bữa tối, về mặt Nam Cung Thần tự nhiên cùng mọi người nói chuyện, uống rượu nói chuyện phiếm, gần như không có cho Kiều Tuyết Nghiên một cái liếc mắt, giống như xem thường cô.

Mà cô, bị nhiều người thay nhau rót rượu, Nam Cung Thần cũng làm như không nhìn thấy, chẳng qua là mỉm cười thân nhiên, làm cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ của anh.

Uống đến cuối cùng, Kiều Tuyết Nghiên choáng váng, ngồi cũng ngồi không vững.

Chống đỡ thân thể đi toilet, sau khi nôn xong mới thấy đỡ hơn một chút, cô tạt nước lạnh lên mặt, súc miệng, nhìn bản thân trong gương, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác không chịu nổi.

Ngay người gần mười lăm phút mới đi ra ngoài, rất nhiều người đã uống sai không sai biệt lắm, la hét muốn đi KTV, cô thật sự không muốn đi, những người này đều là người ở bên ngoài lâu năm, bản thân có thể đầu được sao?

Biện pháp tốt nhất là khi không ai đi kịp thời rút lui, mới có thể bảo trụ trong sạch.

“Smith tiên sinh, tôi đi trước.” “Kiều tiểu thư, đi ra ngoài chơi chú ý hai chữ tận hứng, cho chút mặt mũi được không?”

“Tôi thật sự uống nhiều quá...”

“Đề cho cô ấy về thôi.” Nam Cung Thần bỗng nhiên mở miệng, giúp cô giải vây.

Smith là người thông minh, lập tức đã hiểu, “Tôi sẽ tìm người đưa Kiều tiểu thư trở về, con gái về muộn cũng không an toàn.”

“Không cần, tôi có thể tự kêu xe về.”

Kiều Tuyết Nghiên uyển chuyển cự tuyệt nói, trong lòng vẫn là có chút cảm kích Nam Cung Thần, nếu không phải anh mở miệng, chỉ sợ bản thân đêm nay cho dù như thế nào cũng không đi được, cuộc sống bây giờ, dựa vào lực lượng của mình đi phấn đấu dốc sức làm không thể nghi ngờ là quá mơ mộng rồi!

Về đến nhà, cô liền lên giường nằm ngủ, đã không còn khí lực đi rửa mặt rồi.

Trước đây, Kiều Tuyết Nghiên đã qua các công việc phiên dịch, trình độ chuyên nghiệp của cô là không thể nghi ngờ, phiên dịch rất đúng chỗ, tinh thần làm việc cũng rất chuyên nghiệp, có chút được ông chủ thưởng thức.

Ban đầu, cô vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng Nam Cung Thần xem cô như người xa lạ, thái độ như vậy làm cho cô chậm rãi thích ứng rất nhiều, công việc càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Mà nhiều ngày tiếp xúc gần gũi, cũng làm cho cô biết được thêm về Nam Cung Thần, lúc anh làm việc rất chuyên nghiệp, rất chân thành, thậm chí được danh hiệu cẩn thận tỉ mỉ, lúc cùng người khác đàm phán dùng từ vô cùng tinh chuẩn, sắc bén, tuyệt sẽ không làm cho người ta bất nhọc điểm nhỏ trong lời nói của anh, vì vậy, điều này cũng rất khảo nghiệm trình độ phiên dịch của cô.

Hơn nửa tháng ở chung, cô cảm giác mình có chút thưởng thức Nam Cung Thần rồi, không thể không thừa nhận, lúc anh làm việc rất có mị lực của một người đàn ông.

Nhưng, trong cuộc sống, thật sự làm cho cô có chút không nói gì.

Nửa tháng thoáng cái đã qua, hai người trên cơ bản ngoại trừ hợp tác trong công việc thì không tiếp tục khác, ngay cả Smith cũng cảm thấy kinh ngạc, hai người không phải là quen biết sao?

Chẳng lẽ chỉ là lỗi cảm giác của ông mà thôi?

Kiều Tuyết Nghiên cũng không có ngờ tới Nam Cung Thần quy củ như vậy, căn bản sẽ không có mượn cơ hội để nói chuyện bản thân, ngoại trừ cần phải giải quyết công việc, lời nói cũng không nhiều, biểu hiện rất xa lạ.

Cô vốn tưởng rằng tính tình anh thay đổi, nhưng khi thấy anh sau khi tan việc ôm người mẫu nói giỡn, ngấm lại vô lại đã nhập vào thần rồi, trong nháy mắt, trong lòng cô dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, không biết là nên cao hứng hay là buồn bã.

Đêm hôm đó, hạng mục công việc đã xong, mọi người cùng đi liên hoan, cũng như tiền Nam Cung Thần.

Kiều Tuyết Nghiên với tư cách người phiên dịch riêng bên cạnh anh tự nhiên không thể vắng hợp, còn bị người ồn ào kêu ngồi xuống bên cạnh anh, loại trường hợp này, rượu là chuyện không thể tránh khỏi.

Nam Cung Thần vì cảm ơn những đồng nghiệp cùng hợp tác nửa tháng qua, liền uống ại ly rượu mạnh, dạ dày của anh như đốt lửa, nhưng anh vẫn chịu đựng.

Anh sáng khoái khiến các đồng nghiệp trầm trồ khen ngợi, bầu không khí rất vui vẻ, khách và chủ toàn bộ đều vui mừng, uống đến cuối cùng, Nam Cung Thần cũng không chịu nổi nữa rồi.

Kiều Tuyết Nghiên uống đến mơ mơ màng màng muốn rời khỏi, lại bị nhân viên phục vụ cho biết khách sạn đêm nay mở rất nhiều gian phòng, có thể dẫn cô đi nghỉ ngơi, cô suy nghĩ một chút dạng vẻ này của cô trở về cũng không an toàn, nên cô đi theo.

Khi ý nghĩ của cô choáng váng ngã xuống giường, thỉnh thoảng phát hiện trên giường cũng có một người đang nằm, chống đỡ thân thể muốn đứng lên, lại phát hiện tay chân vô lực, “Bịch” một cái lăn nữa ngã vào trên người anh ta.

Nam Cung Thần đang ngủ ngon giấc thì cứ như vậy bị cô làm cho tỉnh, dùng sức mở mắt nhìn người con gái trước mắt, phát hiện cô nhìn rất quen mắt, “Cô là... Smith phải tới hay sao?”

“Không phải là...” Kiều Tuyết Nghiên mê mẩn trừng trừng lắc đầu, cô cũng hồ đồ rồi, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào, trên giường sao lại xuất hiện một người đàn ông?

“Cái kia... Cô từ dưới đất chui ra hay sao?” Nam Cung Thần nghiêng đầu cô dưới thân thể, không nói lời gì hôn miệng nhỏ nhắn của cô, lại hôn lại cắn.

Đêm nay hai người đều uống rất nhiều, độ cồn của rượu chiếm lấy đầu óc của bọn họ, để cho bọn họ mất đi lý trí cùng sức lực lúc bình thường, căn bản là không biết mình đang làm những gì.

Kiều Tuyết Nghiên bị anh hôn đến không thở nổi, nhiệt độ trong cơ thể cũng càng ngày càng mãnh liệt, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, không tự chủ muốn lấy thêm nữa.

Nam Cung Thần vừa hôn môi của cô vừa sờ làn da bóng loáng của cô, động tác vội vàng.

“A.....”

Kiều Tuyết Nghiên cảm thấy hô hấp bị đoạt rồi, đầu lưỡi bị anh mút lấy, không nhìn được khe khẽ kêu một tiếng, thanh âm mềm mại đáng yêu như tơ, cuốn lấy khiến trong lòng Nam Cung Thần càng ngứa, rời khỏi môi của cô, tay kéo lấy vạt áo của cô xuống, lộ ra một đôi đầy đặn mềm mại, anh không nhìn được ngấm lấy một cái trong đó, miệng liền gặm cắn.

Kích thích như vậy làm cho hô hấp của Kiều Tuyết Nghiên càng ngày càng dồn dập, trong mơ hồ cô thấy người đàn ông trên người mình là Nam Cung Thần, cô muốn kháng nghị, nhưng cả người vô lực, hơn nữa nóng đến cô càng khó chịu...

Nam Cung Thần nhìn làn da trắng nõn trơn bóng dưới thân, yết hầu không nhìn được chuyển động hai cái, cúi người lại lần nữa ngấm lấy bên mềm mại còn lại của cô, ngón tay chậm rãi vờn tới mảnh cổ ẩm ướt kia, chuẩn bị tùy thời xâm lấn.

“A —— “

Đột nhiên xuất hiện đau nhức kịch liệt cũng làm cho Kiều Tuyết Nghiên đau nhức hô ra tiếng, ngón tay dùng sức nắm chặt ga giường, trước mắt một mảnh mơ hồ. Thân thể theo bản năng buộc chặt người, dốc sức liều mạng đề phân thân của anh xuống, co rút như vậy lại giống như một cái miệng nhỏ nhắn ấm áp đang dùng lực lượng mút vào, làm cho khoái cảm từ chỗ kết hợp nhanh chóng quét sạch toàn thân.

Nam Cung Thần có chút mê luyến cảm giác này, được cô bao trùm như vậy vô cùng hưởng thụ, không giống với những người phụ nữ trước kia của anh, một sự tuyệt vời khó nói!

Kiều Tuyết Nghiên rõ ràng cảm thấy trong cơ thể mình có vật khác thường tồn tại, nơi hơi ướt át mềm mại bị vật lớn của anh ép buộc, ngoại trừ đau nhức, cảm giác gì cũng không có, trong mắt cô nhanh chóng nổi lên hơi nước, nước nở muốn đẩy anh ra, “Đau quá....”

Nam Cung Thần không có ngờ tới lần này đưa tới cửa là người con gái vẫn còn zin, mũi tên đã kéo sao có thể không bắn chứ, chỉ có thể ôn nhu trấn an nói: “Ngoan, lập tức sẽ hết đau.”

“Đi ra ngoài...”

Kiều Tuyết Nghiên vẫn không chịu nghe theo anh, thật đáng ghét, loại cảm giác bị người đàn ông này thật sự rất khó chịu, quá cứng!

Nam Cung Thần hết cách, chỉ có thể tạm thời dừng lại động tác, thân thể nghiêng về phía trước, ôm cô vào trong ngực, vén loạn tóc tán loạn trên trán cô ra, nhẹ nhàng hôn lên cổ trắng nõn của cô, hô hấp nóng rực phun trên làn da mẫn cảm trên cổ cô.

Kiều Tuyết Nghiên bởi vì đau đớn mà khuôn mặt trắng bệch dần dần nổi lên đỏ ửng động lòng người, hô hấp cũng dồn dập lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 44: Nam Cung Thần và Kiều Tuyết Nghiên -- Duyên tới là em 1

Nam Cung Thần vén tóc của cô lên, khẽ cắn vành tai mượt mà của cô, cô không nhìn được mà run lên, thân thể buộc chặt, phía dưới không tự chủ được co rút lại, khiến anh hít sâu một hơi, giọng nói trầm thấp đụng chạm vào màng nhĩ của cô: “Tiểu yêu tinh, em còn kẹp chặt như vậy, anh sẽ không nhìn được, liền mặc kệ em có đau hay không đó!”

Kiều Tuyết Nghiên xấu hổ và giận dữ chậm rãi thả lỏng một chút, cô không biết tại sao mình phải nghe lời anh, ngay tại thời điểm cô nghe theo anh mà thả lỏng người, anh bỗng nhiên mãnh liệt đâm vào.

“A...”

Cô có chút không chịu nổi, nhưng khoái cảm của anh giờ mới bắt đầu.

Vì chịu ảnh hưởng của rượu, Nam Cung Thần gần như có chút không biết tiết chế, một lần một lần muốn người con gái dưới thân, giống như là vĩnh viễn cũng không thỏa mãn được.

Trong nháy mắt cao trào đó, cô dường như thấy được bầu trời đầy sao sáng chói, bỗng dưng, ngôi sao từ bốn phương tám hướng đập vào mặt cô, ánh mắt của cô mê mẫn, khiến đầu cô chóng mặt.

Trận hoan ái này giành co đến mấy giờ liền, Kiều Tuyết Nghiên không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, Nam Cung Thần thỏa mãn chép miệng, ôm cô chìm vào

giấc ngủ.

Trong phòng phiêu đẳng mùi vị kiều diễm, rất mập mờ...

Sáng hôm sau, Kiều Tuyết Nghiên..tỉnh lại phát hiện cả người của mình đau nhức, đầu cũng rất đau, rất giống bệnh trạng sau khi say rượu, nhưng làm cho cô kỳ quái chính là, sao đầu lại đau như vậy?

Xoay người, thỉnh thoảng phát hiện bên cạnh có một người đàn ông đang ngủ, đang đưa lưng về phía cô, sợ tới mức thiếu chút nữa cô đã kêu ra tiếng, may mắn kịp thời bịt miệng lại kịp, cái này... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cô cố gắng nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, cô uống hơi nhiều, chuẩn bị trở về có một nữ nhân viên nói cho cô biết khách sạn có chuẩn bị phòng ngủ, sau đó liền dẫn cô tới.

Chuyện sau đó cô lại có chút không nhớ rõ, giống như có người đàn ông...Hình như chính mình bị anh ta ăn sạch...

Không xong!

Cô mãnh liệt vùng vẫy phát hiện mình không cô mãnh vải che thân, trước ngực cũng không thiếu ô mai màu hồng đậm, mẹ ơi! Tối hôm qua rốt cuộc là có bao nhiêu kịch liệt!

Nhẹ nhàng vén chăn lên, rón ra rón rén muốn rời khỏi, vừa xuống giường liền phát hiện hai chân như nhũn ra, “Bịch” một cái quỵ rạp xuống đất, cô không thể không “A!!!!” kêu lên một tiếng.

“Muốn đi đâu?”

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một giọng nam trầm tức khàn khàn.

Cô giật mình, trái tim “Bịch bịch” nhảy loạn, có chút không biết nên đối mặt tình cảnh nay như thế nào, nhưng mà, giọng nói người đàn ông này rất quen tai!

“Muốn anh ôm em lên giường sao?”

Kiều Tuyết Nghiên không thể tin xoay người, “Là anh?!”

“Thì ra là em.” Nam Cung Thần cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Tối hôm qua anh dẫn động, trong lòng ngược lại hy vọng người trong ngực là Kiều Tuyết Nghiên, vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, không nghĩ tới là sự thật.

“Anh... Sao có thể đối với tôi như vậy?” Kiều Tuyết Nghiên chất vấn.

Nam Cung Thần rất tự nhiên vén chăn lên, chuẩn bị đứng dậy, cả người anh không mãnh vải che thân hiện ra ở trước mắt Kiều Tuyết Nghiên, cô mắc cỡ vội vàng che mắt, mắng: “Luuu manh!”

“Anh còn muốn hỏi em chuyện tối hôm qua là sao đây? Anh đang ngủ ngon, em lại chạy đến trên giường anh làm gì?”

Kiều Tuyết Nghiên tức giận đến xanh mặt, “Rõ ràng là anh cố ý kêu người ta dẫn tôi vô đây!”

Nam Cung Thần là ai chứ, sao có thể không đoán được là kiệt tác của ai, “Chết tiệt!”

“Anh mới đáng chết!” Kiều Tuyết Nghiên cá giận nói.

“Anh mắng Smith em che chở ông ta làm gì vậy?” Nam Cung Thần nheo mắt lại.

Kiều Tuyết Nghiên ngập ngừng nói, “Ai che chở ông ta, tôi nghĩ anh đang mắng tôi.”

Một hồi lâu, Nam Cung Thần chậm rãi mở miệng, “Anh sẽ phụ trách.”

“Ài... Ai muốn anh chịu trách nhiệm!” Kiều Tuyết Nghiên cảm giác mình đang bị vũ nhục.

“Em là xử nữ?” Nam Cung Thần vừa vặn nhìn thoáng qua vết máu trên giường.

“Chuyện này liên quan cái mông gì đến anh!” Kiều Tuyết Nghiên xấu hổ và giận dữ chạy vào phòng tắm, mở nước dùng sức tẩy rửa muốn xóa đi dấu vết trên người mình, muốn khóc lại khóc không được, tâm tình rất phức tạp.

Lúc từ phòng tắm đi ra, cô vốn tưởng rằng Nam Cung Thần đã đi rồi, không nghĩ tới anh chỉ áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa, “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Không có gì chuyện để nói, chúng ta đều là người trưởng thành, xảy ra tình một đêm cũng không có chuyện gì.” Kiều Tuyết Nghiên nghĩ tới rồi, cự tuyệt không chấp nhận anh không được sao.

Cô cần chính là một người đàn ông thật sự yêu mình, mà không phải là người đàn ông chịu trách nhiệm với mình.

Nam Cung Thần đến gần cô, nhú mồm hỏi: “Tình một đêm?”

“Đúng vậy.”

“Nếu như, anh muốn chịu trách nhiệm với em thì sao đây?”

Kiều Tuyết Nghiên ngạc nhiên nhìn về phía anh, có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh, “Tôi thật sự không cần.”

“Anh cảm thấy rất cần.”

“Hôm nay anh phải rời khỏi Thụy Sĩ rồi, nói như vậy không cảm thấy rất buồn cười sao?” Kiều Tuyết Nghiên cười lạnh nói.

“Ở nơi nào không quan trọng, quan trọng là..... Tâm của em.” Nam Cung Thần cố ý dừng lại một chút, chớp mắt một cái liền nhìn chăm chăm cô, không buông tha chút biểu lộ nào trên mặt cô.

“Cái gì mà tâm của tôi? Là cho rằng nhất thời hứng thú với tôi, hay là...” (duy nhất đây?) Ba chữ cuối cùng cô không hỏi ra.

“Hứng thú của anh với phụ nữ bình thường không quá một tháng, mà em, là ngoại lệ duy nhất.” giọng nói của Nam Cung Thần rất chân thành.

Kiều Tuyết Nghiên vẫn không tin tưởng lắm, “Đàn ông đều thích theo đuổi người phụ nữ không ưa gì họ, có khả năng anh cũng có loại tâm này.”

“Nói như vậy, cũng không sai, nhưng anh căn bản sẽ không dùng thủ đoạn gì với anh, bởi vì trong lòng anh, em là đặc biệt.”

“Nhưng nửa tháng này, lúc trời tối anh đều cùng những phụ nữ khác...”

“Anh chỉ là cố ý làm dáng trước mặt em một chút thôi.”

Anh nói làm cho Kiều Tuyết Nghiên lại lần nữa kinh ngạc, “Tôi rõ ràng nhìn thấy hai người...”

“Đánh lừa thị giác mà thôi, không tin em có thể đi hỏi mấy người họ.” Nam Cung Thần rất lạnh nhạt nói.

“Trong khoảng thời gian này, anh cũng không có nói chuyện nhiều với tôi.”

“Anh hy vọng em có thể nhìn anh một lần nữa, để hiểu rõ anh là loại người gì.”

Kiều Tuyết Nghiên miệng há đã thành chữ “O” rồi, cô rất khó tin tất cả mọi chuyện là thật sự, “Anh.. Vẫn luôn cố ý?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao anh phải làm như vậy?”

“Anh thích em.”

(๖o๖)...

Về mặt Kiều Tuyết Nghiên rất khiếp sợ, vì cái gì anh có thể nói nhẹ nhàng như vậy? Thật giống như có âm mưu đã lâu.

“Tôi cảm giác mình như là đang nằm mơ.”

Hai mắt cô mở lớn, lui về sau hai bước, mắt thấy Nam Cung Thần lại muốn bước tới, vội vàng xua tay nói, “Anh đừng cử động, tôi muốn được một mình để bình tĩnh.”

Nói xong, cô liền mở cửa đi ra.

Nam Cung Thần gọi điện thoại cho Đặng Cận Tư, nói rõ tình huống bên này một lần, sau đó mới xin nghỉ 5 ngày để xử lý việc tư.

Hai ngày sau.

Kiều Tuyết Nghiên cho rằng Nam Cung Thần đã rời khỏi Thụy Sĩ rồi, trong lúc này hai người cũng không có liên lạc, nếu không phải là vết đỏ trước ngực mình chưa tan hết cô còn cho rằng đó chỉ là mơ.

Còn nói thích mình, rất nghiêm túc với mình, lời nói của đàn ông quả nhiên không thể tin!

Trước một giây vẫn còn thề son sắt, sau một giây liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Khốn kiếp!

Ăn xong cơm tối, cô tức giận giặt sạch mấy bộ quần áo, đem chúng thành đối tượng phát tiết, lúc đem lên ban công để phơi, bất ngờ thấy ký túc xá đối diện đèn sáng... Quý dị.

Tuyết Nghiên, I love you.

Phản ứng đầu tiên trong đầu cô chính là đọc lên năm chữ này, lập tức lại bị ý tưởng cam đảm của người nào đó dọa hết hồn, cô nhất định là điên rồi, sao lại thấy âm chữ đó chứ!

“Oa! Tuyết Nghiên, cậu mau nhìn, ngọn đèn đối diện giống như bị người ta điều khiển, là tên của cậu đó!” Bạn cùng phòng Thụy Hi hưng phấn reo lên.

Trên trán Kiều Tuyết Nghiên đỏ mồ hôi, chợt phát hiện một khinh khí cầu rất lớn bay lên không trung, phía trên viết bằng tiếng Trung “Tuyết Nghiên, gả cho anh được không?”

Cô khiếp sợ đến há hốc mồm, ngoại trừ Nam Cung Thần, cô thật sự không thể tưởng được còn có ai sẽ làm ra hành động như vậy, nhưng anh, không phải đã sớm đi rồi rồi sao?

Mang theo tràn đầy nghi vấn, cô rất nhanh chạy xuống lầu ký túc xá, nhưng không thấy được bóng dáng của Nam Cung Thần, dọc theo đường trường học dạo qua một vòng, vẫn không tìm được anh, trong lòng có chút không thoải mái: Anh chỉ thích trêu chọc mình thôi sao?

“Tiểu thư, cô đang tìm tôi sao?”

Nam Cung Thần bỗng nhiên ôm 999 đóa hoa hồng xuất hiện ở sau lưng cô, trước sau như một đều là cười đùa, đôi mắt màu đen nóng bỏng như lửa nhìn chằm chằm vào cô.

Kiều Tuyết Nghiên tiến lên một bước, tức giận cắn cổ của anh, hai tay nắm thành quả đấm hung hăng đánh lên ngực của anh, “Khốn kiếp! Anh chính là tên khốn kiếp!”

“Ách... Chẳng lẽ Tuyết Nghiên lại biến thành quỷ hút máu?” Nam Cung Thần cô ý trêu chọc cô.

“Không sai! Em sẽ chuyên môn uống máu của anh.” Kiều Tuyết Nghiên cố ý dùng sức cắn một cái.

“Anh cam tâm tình nguyện.”

“Xấu lắm! Ô ô...” Kiều Tuyết Nghiên nhất thời vừa khóc vừa cười đánh lên người anh, trong lòng lại ngọt ngào (chết mất).

“Ngoan, đêm nay anh mặc cho em khi dễ được không?”

“Không được.”

“Vậy em mặc cho anh khi dễ?”

“Không được không được!”

“Vậy thì, vẫn là anh mặc cho em khi dễ đi.”

...

~Hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghĩ Anh Sẽ Không Thích Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.